Robert Ludlum

PROTOCOLUL SIGMA

ROBERT LUDLUM

Protocolul Sigma

Traducere: VIORAL CIOCAN

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

I.S.B.N. 973-8117-93-3

TRUSTUL EDITORIAL
LIDER
Editurile:
ORIZONTURI ● LIDER ● JURIDICĂ
● ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE
● ŞTIINŢELOR MEDICALE
● ŞTIINŢELOR AGRICOLE
● SIRIUS ● STAR ● LUCEAFĂRUL
● CARTEA PENTRU TOŢI

THE SIGMA PROTOCOL

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 761061 - Bucureşti, tel: 337.30.67; 0744.530.970; 0723.335.197;
Fax: 337.48.22; E-mail: lider@fx.ro, Web Site: www.trustul-lider.ro

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA

Sistemul calităţii certificat SR EN ISO 9001

1

Zürich

Să vă aduc ceva de băut pînă vine maşina?
Comisionarul era un bărbat îndesat, care vorbea engleza cu un uşor accent străin. Plăcuţa de alamă cu numele lui stălucea pe uniforma verde-loden.

– Nu, mulţumesc, zise Ben Hartman, schiţînd un zîmbet.

– Sînteţi sigur? Poate nişte ceai? Cafea? Apă minerală?

În privirea comisionarului se citea nerăbdarea celui căruia îi mai rămăseseră doar cîteva minute ca să-şi sporească bacşişul la despărţire.

– Îmi pare teribil de rău că maşina dumneavoastră întîrzie.

– Nici o problemă.

Ben stătea în holul hotelului St. Gotthard, o elegantă construcţie din secolul nouăsprezece, specializat în satisfacerea pretenţiilor oamenilor de afaceri prosperi. Acum, cînd părăsea hotelul, se întreba într-o doară dacă putea să-i dea un bacşiş comisionarului ca să *nu-i* care bagajele, ca să *nu-l* urmeze la cîţiva paşi distanţă, ca o mireasă bengaleză, ca să *nu* formuleze neîncetat scuze pentru că maşina care urma să-l ducă la aeroport nu sosise încă. Hotelurile de lux din lumea întreagă se mîndreau cu asemenea servicii, însă Ben, care călătorise destul, le considera sîcîitoare. În fond petrecuse mult timp încercînd să iasă din găoace. Dar găoacea – ritualurile demodate ale celor privilegiaţi – învinsese pînă la

urmă. *Comisionarul* îl ghicise, de acord: încă un american bogat şi răsfăţat.

Ben Hartman avea treizeci şi şase de ani, dar astăzi se simţea mult mai vîrstnic. Şi nu doar din cauza călătoriei – sosise cu o zi înainte de la New York şi încă nu se acomodase cu diferenţa de fus orar –, ci mai ales pentru faptul că se afla din nou în Elveţia. Trăise aici clipe fericite, petrecuse mult timp schiind prea repede, şofînd prea repede, simţindu-se ca un rebel printre localnicii cu chipuri împietrite, încorsetaţi de reguli. Îşi dorea să poată redobîndi acel sentiment, dar nu putea. Nu mai venise în Elveţia de patru ani, de cînd Peter – fratele lui geamăn şi cel mai bun prieten – fusese ucis aici. Se aşteptase ca excursia asta să-i împrospăteze amintirile, dar nu crezuse că-l va afecta atît de mult. Acum înţelegea ce greşeală făcuse venind încoace. Din clipa în care aterizase pe aeroportul Kloten, îl copleşiseră emoţiile, furia, mîhnirea şi singurătatea. Experienţa îl ajutase să se stăpînească. În după-amiaza zilei precedente, se ocupase puţin de afaceri, iar de dimineaţă avusese o întîlnire cordială cu dr. Rolf Grendelmeier, de la Banca Unională a Elveţiei. Trebuia să menţină buna dispoziţie a clienţilor şi întîlnirile amicale făceau parte din meserie. Ben îşi reproşa constatînd cît de uşor intra în rol – cel al unicului fiu supravieţuitor al legendarului Max Hartman, moştenitorul prezumtiv al averii familiei şi al funcţiei de preşedinte la Hartman Capital Management, firmă care valora cîteva miliarde de dolari şi fusese înfiinţată de tatăl său.

Acum Ben deţinea întregul bagaj de artificii folosit în finanţele internaţionale – dulapul plin cu costume Brioni şi Kiton, zîmbetul spontan, strîngerea de mînă fermă şi, mai presus de orice, privirea calmă, preocupată, o privire care exprima responsabilitate, încredere, inteligenţă, în realitate mascînd adesea o plictiseală exasperată.

Nu venise în Elveţia ca să facă afaceri. De la Kloten, un mic avion avea să-l ducă la St. Moritz unde urma să petreacă o vacanţă împreună cu un client bătrîn, extrem de bogat, cu

soția lui și cu o presupusă nepoată, remarcabil de frumoasă. Presiunile la care-l supusese clientul fuseseră joviale, dar insistente. Era conștient de faptul că i se pregătea o întîlnire cu fata, ceea ce reprezenta unul dintre inconvenientele de-a fi un burlac din Manhattan, prezentabil, bogat și „eligibil". Clienții lui încercau întotdeauna să-i prezinte fiicele, nepoatele și verișoarele. Era greu să refuzi și uneori chiar întîlnea cîte o femeie a cărei companie îl încînta. Și, apoi, nu se știe niciodată. În orice caz, Max voia nepoți.

Max Hartman, filantropul și pacostea de bărbat, fondatorul firmei Hartman Capital Management, imigrantul care sosise în America, cu statutul de refugiat din Germania nazistă, și proverbialii zece dolari în buzunar, întemeiase imediat după război o companie de investiții, pe care o dezvoltase cu tenacitate aducînd-o la o cifră de afaceri de mai multe miliarde de dolari. Bătrînul Max, în vîrstă de optzeci de ani, care trăia într-o splendidă reședință la Bedford, New York, conducea compania și avea grijă ca nimeni să nu uite acest lucru.

Nu e ușor să lucrezi pentru propriul tată, dar și mai greu e dacă te interesează al naibii de puțin investițiile bancare, „alocările de capital", „managementul evitării riscurilor" și toate celelalte expresii sforăitoare. Sau cînd interesul tău față de bani e aproape egal cu zero. Ben știa că acesta este un lux pe care și-l permit doar cei care au prea mulți bani. Acesta era și cazul familiei Hartman, cu fondurile ei, cu școlile particulare și imensa proprietate din districtul Westchester. Fără a mai menționa cele opt mii de hectare de pămînt de lîngă Greenbriar și restul.

Pînă la prăbușirea avionului în care se aflase Peter, Ben reușise să se ocupe de ceea ce-i plăcea cu adevărat: să predea, mai ales copiilor, acolo unde cei mai mulți renunțaseră. Predase la clasa a cincea într-o școală de cartier dintr-o zonă a Brooklyn-ului cunoscută sub numele de East New York. Mulți copii creau probleme și, într-adevăr, existau găști de puștani, la fel de bine înarmați ca lorzii columbieni ai drogurilor. Toți aveau însă nevoie de un profesor care să le

acorde o cît de mică atenție. Ben le-o acorda și, din cînd în cînd, reușea să schimbe în bine viața cîte unui elev.

După moartea lui Peter, fusese nevoit să se implice în afacerile familiei. În fața prietenilor își motivase gestul susținînd că era o promisiune pe care i-o făcuse mamei sale aflată pe patul de moarte. De fapt așa stăteau lucrurile. Cu sau fără cancer, nu și-ar fi putut refuza mama niciodată. Își amintea fața ei trasă, tenul gălbui datorat ședințelor de chimioterapie, petele roșcate de sub ochi, ca niște vînătăi. Fusese cu aproape douăzeci de ani mai tînără decît tatăl lui, iar Ben nu se gîndise niciodată că ea avea să se stingă prima. *Lucrează, că noaptea stă să cadă*, spusese ea, zîmbind cu curaj. Restul îl lăsase nerostit. Max supraviețuise lagărului de la Dachau doar ca să piardă un fiu, iar acum era pe cale să-și piardă soția. Cît putea îndura un om?

– Te-a pierdut și pe tine? șoptise ea.

Pe atunci, Ben locuia la cîteva străzi distanță de școală, într-un apartament aflat la etajul șase al unui bloc neîngrijit în care culoarele miroseau a urină de pisică, iar linoleumul era desprins de podea. Refuzase, din principiu, să accepte bani de la părinți.

– Ai auzit ce te-am întrebat, Ben?

– Elevii mei, spusese Ben, deși în voce i se simțea deja înfrîngerea, au nevoie de mine.

– El are nevoie de tine, îi răspunsese ea și cu asta se încheiase conversația.

Și așa începuse să-i însoțească pe clienții de seamă la prînz, să-i facă să se simtă importanți, măguliți de faptul că erau răsfățați de fiul președintelui firmei. Mai făcea pe fugă puțină muncă voluntară la un centrul pentru „copii cu tulburări psihice". În timpul rămas călătorea, schia, sărea cu parașuta ori făcea alpinism; se întîlnea și cu femei, dar evita orice relație de durată cu vreuna dintre ele.

Bătrînul Max trebuia să mai aștepte.

Brusc, atmosfera din holul hotelului tapetat în damasc roz și cu mobilier venețian întunecat la culoare i se păru apăsătoare.

– Ştii ceva, aş prefera să aştept afară, îi spuse Ben *Comisionarului.*

Bărbatul în uniformă verde zîmbi afectat.

– Sigur, domnule, cum preferaţi.

Ben ieşi clipind din ochi în lumina strălucitoare a soarelui de amiază. Se opri pe trotuar privind pietonii de pe Bahnhofstrasse, impunătorul bulevard străjuit de tei, cu magazine elegante, cafenele şi un şir de instituţii financiare adăpostite în mici clădiri albe. *Comisionarul* veni în grabă cu bagajul şi aşteptă pînă cînd Ben scoase o bancnotă de cincizeci de franci şi-i făcu semn să plece.

– Ah, vă mulţumesc foarte *mult*, domnule, exclamă el, prefăcîndu-se surprins.

Portarii urmau să-l anunţe cînd va apărea maşina lui pe aleea pietruită din stînga hotelului. Ben nu se grăbea. Briza ce bătea dinspre lacul Zürich era înviorătoare în comparaţie cu atmosfera înăbuşitoare din camerele supraîncălzite, unde aerul mirosea a cafea şi, vag, dar inconfundabil, a fum de trabuc.

Ben îşi propti schiurile nou-nouţe, Volant Ti Supers, de una dintre coloanele corintiene ale hotelului şi privi spectacolul trecătorilor anonimi: un tînăr om de afaceri răcnind într-un telefon mobil; o femeie obeză într-un hanorac roşu, împingînd un cărucior de copil; un grup de turişti japonezi sporovăind cu entuziasm; un bărbat înalt, de vîrstă mijlocie, cu părul grizonat strîns la spate în coadă de cal; un curier cu o cutie cu flori, înveşmîntat în uniforma oranj cu negru a celor de la *Blümchengallerie* – lanţul florăriilor de lux, şi o remarcabilă blondă, îmbrăcată elegant, ţinînd în mînă o sacoşă Festiner, care se uita în direcţia lui. Tînăra îl mai privi o dată – rapid, cu un licăr de interes în ochi, apoi îşi feri privirea. *Măcar de-am avea suficient spaţiu şi timp*, îşi zise Ben. Îşi lăsă privirea să rătăcească prin mulţime. Zgomotele traficului, continue, dar înăbuşite, veneau dinspre Löwenstrasse, aflată la cîteva zeci de metri distanţă. Remarcă un bărbat între două vîrste care purta un sacou de culoare purpurie, puţin prea

elegant pentru Zürich. Pe urmă văzu un bărbat cam de aceeaşi vîrstă cu el păşind hotărît pe lîngă Koss Konditerei. Omul i se păru cunoscut, chiar *foarte* cunoscut.

Ben nu reacţionă imediat, şi îl privi mai atent. Să fie oare vechiul lui prieten din facultate, Jimmy Cavanaugh? Jimmy Cavanaugh, pe care-l cunoscuse la Princeton, în anul doi de facultate? Jimmy, cel care locuise în afara campusului, care fuma ţigări fără filtru şi putea vîrî sub masă pe *oricine*, chiar şi pe Ben, care avea o oarecare reputaţie în materie de rezistenţă la băutură? Jimmy venise dintr-un orăşel din nord-vestul statului New York, pe nume Homer. Într-o seară, după ce-l învăţase pe Ben cum să dea gata mai multe pahare de tequila, Jimmy îl lăsase cu gura căscată povestindu-i cum „călăreau femelele“ cei din oraşul lui natal. Jimmy era ager, hîtru, versat şi avea un imens repertoriu de farse, o inteligenţă vie şi darul vorbirii. Mai presus de orice, părea mai *viu* decît majoritatea tinerilor pe care-i cunoştea Ben: absolvenţii cu palme umede ai şcolilor pregătitoare, care vehiculau informaţii confidenţiale despre examenele de admitere la Facultatea de drept sau la cea de comerţ, potenţialii studenţi de la franceză, cu ţigările lor tăiate în două şi cravate negre, posacii alcoolici pentru care răzvrătirea însemna părul vopsit în verde. Jimmy părea să se ţină deoparte de toate astea, iar Ben, observînd ce împăcat era cu sine, se simţea măgulit de prietenia lui. Cum se întîmplă adesea, după absolvire pierduseră legătura: Jimmy se dusese la Şcoala Georgetown pentru Relaţii Externe, iar Ben rămăsese la New York. Nici unul dintre ei nu avea nostalgia studenţiei, iar distanţa şi timpul îşi spuseseră cuvîntul. Totuşi, îşi zise Ben, Jimmy Cavanaugh era probabil unul dintre puţinii oameni cu care i-ar fi plăcut să stea de vorbă.

Jimmy Cavanaugh. Da, el era, *cu siguranţă.* Jimmy ajunsese îndeajuns de aproape ca Ben să poată vedea că, pe sub trenciul cafeniu, purta un costum scump. Silueta i se modificase: avea umerii mai largi.

Porni pe Bahnhofstrasse către Jimmy, dar îşi aminti de schiuri. Se întoarse, le luă şi le ridică pe umăr, apoi se îndreptă

spre Cavanaugh. Părul roşu i se decolorase, avea un început de chelie, iar fața, cîndva pistruiată, era puțin ridată. Jimmy purta un costum Armani de două mii de dolari. Dar ce naiba făcea el la Zürich? Apoi privirile li se întîlniră.

Jimmy afişă un zîmbet larg şi porni către Ben, cu o mînă întinsă şi cu cealaltă în buzunarul trenciului.

– Hartman, ticălosule, strigă Jimmy. Hei, bătrîne, mă bucur să te văd!

– Doamne, chiar tu eşti! exclamă Ben.

În clipa aceea, Ben observă uluit un tub metalic ce ieşea de sub trenciul vechiului său prieten, *un amortizor*, ațintit direct spre el de la nivelul taliei.

Trebuia să fie una din glumele bizare ale bătrînului Jimmy, îşi zise Ben. Chiar în clipa în care ridica brațele, simulînd evitarea unui glonț imaginar, Ben îl văzu pe Jimmy Cavanaugh mişcîndu-şi încet mîna, inconfundabila manevră a cuiva care apasă pe trăgaci.

Ce se întîmplă în continuare dură o fracțiune de secundă, deşi timpul păru că se opreşte în loc. Cu un reflex rapid, Ben răsuci schiurile de pe umărul drept într-un arc ascuțit, încercînd să lovească arma, izbindu-l în acelaşi timp pe vechiul său prieten peste gît.

O clipă mai tîrziu – sau în aceeaşi clipă? – auzi explozia, simți un jet usturător la ceafă, în vreme ce un glonț foarte real sparse o vitrină de sticlă aflată la cîțiva paşi distanță.

Aşa ceva nu era posibil!

Luat prin surprindere, Jimmy îşi pierdu echilibrul şi răcni de durere. Împiedicîndu-se, întinse o mînă ca să înhațe schiurile. *O singură mînă.* Stînga. Instinctiv încerci să te sprijini de ceva atunci cînd te împiedici: întinzi amîndouă brațele şi laşi din mînă valiza, pixul, ziarul. Puține lucruri le-ai mai ține strîns în vreme ce te prăbuşeşti: de exemplu un pistol.

Ben auzi schiurile căzînd cu zgomot pe trotuar, observă o dîră de sînge pe obrazul lui Jimmy şi îl văzu luptîndu-se

să-şi recapete echilibrul. Apoi, Ben se apleacă în faţă şi-o luă la goană pe stradă.

Arma era adevărată şi Jimmy trăsese în el.

Drumul lui Ben era blocat de mulţimea de pietoni. Croindu-şi drum prin aglomeraţie, se ciocni de mai multe persoane, care protestară zgomotos. El îşi continua drumul, fugind cum nu mai fugise în viaţa lui, în zigzag, sperînd că înaintarea dezordonată avea să-l transforme într-o ţintă greu de atins.

Ce dracu' se întîmpla? Asta era nebunie, curată nebunie!

Comise greşeala să privească în urmă în timp ce alerga, încetinindu-şi necugetat ritmul, cu faţa ca un semnal luminos întoarsă către un fost prieten care, dintr-un motiv de neînţeles, părea hotărît să-l ucidă. Deodată, la un pas în faţa lui, fruntea unei tinere explodă într-o pîclă însîngerată.

Ben icni îngrozit.

Iisuse Hristoase!

Nu, nu se putea, trăia un coşmar...

Văzu cîteva fragmente de piatră după ce un glonţ făcuse o gaură în faţada de marmură a clădirii înguste pe lîngă care trecea în goană. Cavanaugh se ridicase şi alerga după el. Deşi era nevoit să tragă din alergare, ochea descurajant de bine.

Încearcă să mă ucidă, nu, o să mă *ucidă...*

Brusc, Ben simulă că o ia la dreapta, apoi ţîşni spre stînga, înaintînd în salturi. Alerga cît îl ţineau puterile. În echipa de atletism de la Princeton fusese specialist al cursei de opt sute de metri. Cincisprezece ani mai tîrziu, înţelegea că singura lui şansă de supravieţuire era fuga. Avea nevoie de o destinaţie, de un scop precis. Asta era cheia: *gîndeşte, fir-ar să fie!* În minte i se declanşă un resort: se afla la distanţă de o stradă de cel mai mare centru comercial subteran din Europa, un templu de prost-gust al consumului, cunoscut sub denumirea de Shopville, alături de principala gară, Hauptbahnhof. Văzu cu ochii minţii intrarea, şirul de scări rulante de la Bahnhofplatz; era mai comod să intri pe-acolo şi să străbaţi piaţa pe dedesubt, decît să te înghesui prin mulţimea care aglomera de obicei

străzile de deasupra. Putea căuta un adăpost în pasajul subteran. Doar un nebun ar fi îndrăznit să-l vîneze acolo. Ben sprintă, conştient de briza ce-l bătea în faţă. Se pierduse de Cavanaugh? Nu-i mai auzea paşii, dar nu-şi putea permite să facă presupuneri. Cu înverşunare, disperat, continua să fugă.

Femeia blondă cu sacoşă Festiner închise micul telefon mobil şi-l puse într-un buzunar al compleului Chanel, încreţindu-şi buzele lucioase într-o expresie de iritare. La început, totul mersese ca... ei bine, ca uns. Îi trebuiseră doar cîteva secunde ca să decidă că bărbatul din faţa hotelului St. Gotthard era probabil omul căutat. Avea aproximativ treizeci şi cinci de ani, o faţă ascuţită şi maxilare puternice, păr castaniu ondulat, uşor grizonat şi ochi căprui-verzui. Un tip cu o înfăţişare plăcută, chiar frumos, dar pe care nu-l putea identifica cu precizie de la distanţa aceea. În ultimă instanţă n-avea importanţă. Trăgătorul pe care-l aleseseră putea să-l identifice, se asiguraseră de acest lucru.

În clipa aceea, situaţia părea oarecum scăpată de sub control. Ţinta era un amator, deci avea puţine şanse să supravieţuiască atacului unui profesionist. Şi, totuşi, amatorii o nelinişteau. Făceau greşeli imprevizibile, naivitatea lor sfida previziunile raţionale, aşa cum se întîmpla acum. Încercarea nebunească de-a scăpa nu făcea altceva decît să amîne inevitabilul. Totuşi, asta însemna timp – adică exact ceea ce n-aveau ei de pierdut. Sigma Unu nu va fi deloc încîntat. Se uită la cadranul micului ei ceas incrustat cu pietre preţioase, scoase telefonul şi mai formă un număr.

Cu răsuflarea tăiată, extenuat, Ben Hartman se opri în dreptul scărilor pasajului, conştient că trebuia să ia o decizie într-o fracţiune de secundă. 1. UNTERGESCHOSS SHOPVILLE scria pe indicatorul albastru. Scara rulantă ce cobora era înţesată de cumpărători cu sacoşe în mîini şi de pietoni; trebuia s-o folosească pe cea care urca, mai puţin

aglomerată. Ben începu să coboare în grabă, despărțind cu coatele un cuplu de tineri ce se țineau de mînă, blocîndu-i înaintarea. Văzu privirile surprinse provocate de acțiunile lui, priviri în care se amestecau spaima şi ironia.

Acum alerga prin atriul central al pasajului subteran. Picioarele abia atingeau cauciucul negru al podelei – îşi permise un licăr de speranță, apoi auzind țipetele înțelese că a greşit. Cavanaugh îl urmărise pînă aici, în acest spațiu închis, limitat. Auzi un foc de armă şi un glonț străpunse panourile din mahon lustruit ale unei librării, scoțînd la iveală plăcile fibrolemnoase de sub furnir. Era iadul pe pămînt. Un bătrîn într-un costum ponosit, aflat la cîțiva paşi distanță, se prinse cu mîinile de gît şi se răsturnă ca un popic de bowling, cu pieptul cămăşii înroşit de sînge.

Ben se ascunse în spatele punctului de informare, o structură rectangulară din beton şi sticlă, de vreun metru şi jumătate lățime, pe care era afişată o listă a magazinelor, un ghid al cumpărătorului redactat în trei limbi. Explozia seacă a unui geam îi spuse că punctul de informare fusese lovit. După mai puțin de o secundă, se auzi un trosnet puternic şi o bucată de beton se desprinse din structură, aterizînd lîngă picioarele lui.

La cîțiva centimetri distanță!

Alt bărbat, înalt şi voinic, într-un pardesiu din păr de cămilă şi cu o elegantă şapcă gri pe cap, se clătină la cîțiva paşi de Ben, apoi se prăbuşi pe podea.

În mijlocul haosului, auzul lui Ben nu putea distinge paşii lui Cavanaugh, dar calculînd distanța care-l separa de flacăra de la gura țevii pistolului, înțelese că n-avea să dureze mai mult de un minut pînă cînd duşmanul lui îl va ajunge din urmă. Se ridică în picioare şi privi în jur, căutînd un nou refugiu.

În față, pasajul era înțesat de oameni care țipau, se ghemuiau şi încercau să-şi ascundă capul în spatele brațelor împreunate.

La şase metri în față se aflau scările marcate cu numărul 2.

UNTERGESCHOSS. Dacă reuşea să străbată distanţa fără să fie împuşcat putea ajunge la nivelul inferior. Acolo ar fi avut mai multe şanse. La cîţiva paşi zăcea într-o baltă de sînge bărbatul cu pardesiul din păr de cămilă. La naiba, trebuia *să gîndească!* N-avea cum să străbată distanţa aia în timp util, doar dacă...

Puse mîinile pe braţul mortului şi-l trase spre el. Îi luă pardesiul cafeniu şi sub privirile dezaprobatoare ale celor din jur, înşfăcă şi pălăria gri. N-avea de ales. Îşi puse pardesiul şi îşi înfundă pălăria pe cap. Dacă voia să rămînă în viaţă, trebuia să reziste tentaţiei de-a ţîşni spre scările ce duceau spre nivelul inferior. Vînase destul la viaţa lui ca să ştie că orice se mişca prea brusc avea şanse mari să fie ciuruit de un trăgător pe care-l mînca degetul apăsat pe trăgaci. Se ridică încet în picioare, se îndoi de şale, clătinîndu-se şi începu să-şi croiască drum prin mulţime asemeni unui om care pierduse mult sînge. Acum era perfect vizibil şi cu totul vulnerabil; trebuia să reziste pînă ajungea la scară. Cel mult zece secunde. Cîtă vreme Cavanaugh îl credea un trecător rănit, n-avea să tragă.

Instinctul îi spunea s-o ia la goană, dar se stăpîni. Aplecat în faţă, cu umerii lăsaţi, înainta clătinîndu-se. Cinci secunde. Patru secunde. Trei secunde.

Ajuns la scara abandonată de pietonii îngroziţi, bărbatul cu pardesiu însîngerat păru să se prăbuşească în faţă, apoi mişcarea treptelor îl făcu să dispară din vedere.

Acum!

Lipsa de acţiune fusese la fel de epuizantă ca şi efortul. Ben îşi oprise căderea cu mîinile. Se ridică şi coborî în fugă treptele rămase.

Auzi răcnetul furios al lui Cavanaugh. Fiecare secundă conta. O luă din nou la goană, însă al doilea nivel al pasajului era un adevărat labirint. Nu exista o cale directă de ieşire în cealaltă parte a Bahnhofplatz, ci o succesiune de drumuri laterale, pe aleile mai largi aflîndu-se chioşcuri din lemn şi sticlă unde se vindeau telefoane mobile, ţigări de foi, ilustrate. Pentru un cumpărător erau puncte de interes – pentru el, o cursă cu obstacole.

Totuşi, chioşcurile îngustau cîmpul vizual al urmăritorului şi nu-i permiteau să tragă de la distanţă. Ben cîştiga astfel timp. Poate suficient timp pentru a găsi singurul lucru pe care-l avea în minte: o pavăză.

Trecu în fugă pe lîngă o serie de buticuri: Foto Video Ganz, *Restseller Buchhandlung*, *Presensende Stickler*, Microspot. Nici unul dintre ele nu prezentau interes pentru el. Apoi, chiar în dreapta lui, după un birou al Credit Suisse/ Volksbank, zări un magazin cu articole de voiaj. Se uită în vitrina plină pînă sus cu valize din piele moale – nu-l ajutau. Ce voia el se afla înăuntru: o servietă mare, din oţel lucios. Fără îndoială, învelişul din oţel lucios i-ar fi fost de folos. Trebuia să-i fie. Ben pătrunse în magazin, înhăţă servieta şi ieşi în fugă. Proprietarul, palid şi transpirat, vorbea la telefon isterizat. Nimeni nu se osteni să alerge după Ben; zvonul despre nebunia din pasaj se răspîndise deja.

Ben obţinuse o pavăză, dar pierduse timp preţios. În timp ce ieşea în salturi din magazin, văzu vitrina acestuia transformată într-o plasă de păianjen de o stranie frumuseţe, care se dezintegră imediat transformîndu-se în cioburi. Cavanaugh era aproape, atît de aproape încît Ben nu îndrăzni să se uite în jur ca să-l localizeze, ci se repezi în mulţimea de cumpărători care ieşeau de la Franscati, un magazin mare aflat la un capăt al pieţei în formă de cruce. Ţinînd servieta ridicată, Ben se năpusti înainte, se împiedică de piciorul cuiva, îşi regăsi cu greu echilibrul şi pierdu cîteva secunde preţioase.

Auzi zgomotul unui glonţ ce lovise servieta din oţel. Aceasta se zdruncină în mîinile lui. Ben observă o umflătură pe carcasa din faţa lui, ca şi cum servieta fusese lovită de un ciocan mic. Glonţul trecuse prin primul strat şi aproape că-l penetrase pe al doilea.

Totul în jurul lui se estompase, dar ştia că intra în supraaglomerata Halle Landesmuseum. Mai ştia şi că măcelul continua în spatele lui.

Oamenii ţipau, se înghesuiau, se ghemuiau, alergau, în vreme ce vărsarea de sînge continua.

Ben se aruncă în mulțimea înnebunită și fu înghițit de ea. Preț de cîteva secunde, împușcăturile păreau să fi încetat. Aruncă servieta deoarece carcasa ei lucioasă l-ar fi trădat.

Încetase atacul? Rămăsese Cavanaugh fără muniție? Își încărca arma?

Înghiontit dintr-o parte, apoi din cealaltă, Ben cerceta cu privirea labirintul, căutînd o ieșire, un *Ausgang*, prin care să se poată face nevăzut. *Poate că am scăpat de el*, își zise Ben, fără a îndrăzni să privească înapoi.

Pe aleea ce ducea spre magazinul Franscati, zări un indicator, pe care scria cu litere aurii: KATZKELLER BIERHALLE. Atîrna deasupra unei bolți-intrare a unui restaurant pustiu. GESCHLOSSEN – închis – scria pe o placă mai mică.

Se îndreptă în fugă într-acolo, mascat de oamenii îngroziți ce alergau în aceeași direcție. Printr-o arcadă pseudo-medievală de sub indicator pătrunse într-o sufragerie spațioasă și pustie. Din tavan atîrnau lanțuri ce susțineau enorme candelabre din lemn. Halebarde și gravuri înfățișînd nobili medievali împodobeau pereții. Mese rotunde și grele, cioplite grosolan voiau să imite stilul secolului al cincisprezecelea.

Pe partea dreaptă a încăperii se afla un bar lung; Ben se ascunse în spatele lui, trăgînd zgomotos aer în piept, deși se străduia cu disperare să nu scoată nici un sunet. Inima îi bătea nebunește.

Ciocăni lemnul din fața lui și auzi un sunet sec. Era făcută din ghips furniruit – material care nu putea opri un glonț. Ghemuindu-se se strecură după un colț și ajunse la o firidă de piatră, unde putea sta în picioare. Lăsîndu-se pe spate ca să se sprijine de o coloană, se lovi cu capul de un felinar din fier forjat, fixat în zid. Gemu fără să vrea. Apoi examină obiectul de iluminat care tocmai îl rănise la ceafă și văzu că întregul ansamblu – brațul greu din fier negru și felinarul ornamental în care se afla becul – putea fi desprins din suportul montat în perete.

Îl scoase, strînse brațul de fier în mîini și-l aduse în dreptul pieptului.

Aştepta, încercînd să-şi controleze bătăile inimii. Ştia cîte ceva despre aşteptare. Îşi amintea de acele Zile ale Recunoştinţei petrecute la Greenbriar; Max Hartman insistase ca fiii lui să înveţe să vîneze, iar Hank McGee, un localnic din White Sulfur Springs, primise însărcinarea să-i iniţieze. *Cît de greu poate fi?* gîndise el atunci: era as la talere şi-avea motive să fie mîndru de coordonarea dintre mînă şi ochi. Îi spusese asta lui McGee, iar ochii omului se întunecaseră: *Crezi că vînătoarea înseamnă să tragi? Înseamnă s-aştepţi.* McGee avusese dreptate, aşteptarea era cea mai dificilă parte, acea parte pentru care, temperamental, nu era potrivit.

Cînd vînase cu Hank McGee, stătuse în aşteptarea prăzii.

Acum, *el era* prada.

În afară de cazul în care ar fi putut inversa situaţia.

După cîteva momente, Ben auzi paşi apropiindu-se. Jimmy Cavanaugh se furişă în restaurant privind în stînga şi-n dreapta. Gulerul cămăşii îi era pătat de sînge de la o rană din partea dreaptă a gîtului. Chipul lui trăda hotărîre, iar privirea cruzime.

Asta să fie prietenul lui? Ce se întîmplase cu Cavanaugh în cei cincisprezece ani de cînd nu-l mai văzuse? Ce-l transformase într-un criminal?

De ce se întîmplau toate astea?

În mîna dreaptă Cavanaugh strîngea pistolul negru-albăstrui, cu amortizor.

Ben îşi ţinu răsuflarea îngrozit şi se retrase în firidă, strîngînd în mînă braţul de fier pe care-l scosese din perete. Cavanaugh cerceta restaurantul. Cu o mişcare bruscă, dar sigură a braţului, Ben azvîrli cu putere felinarul, care lovi ţeasta lui Cavanaugh cu un pocnet sonor.

Jimmy Cavanaugh urlă de durere – asemeni unui animal. Genunchii i se muiară, dar apucă să apese pe trăgaci.

Ben simţi un suflu fierbinte la cîţiva milimetri de ureche. În loc să se retragă sau să încerce să fugă, Ben se năpusti înainte, aruncîndu-se peste duşmanul său. Ţeasta lui Cavanaugh se izbi de podeaua din piatră.

Deşi grav rănit, Cavanaugh îşi trecu braţul solid pe după

gîtul lui Ben, presîndu-i carotida. Disperat, Ben întinse mîna după armă. Reuşi doar să întoarcă amortizorul lung spre Cavanaugh. Cu o explozie asurzitoare arma se descărcă. În urechile lui Ben răsună un ţiuit prelung.

Braţul din jurul gîtului lui Ben slăbi strînsoarea şi acesta se răsuci, eliberîndu-se. Cavanaugh zăcea pe podea. Ben văzu gaura de un roşu întunecat deasupra sprîncenelor fostului său prieten, ca un oribil al treilea ochi. Îl cuprinse un sentiment de uşurare şi repulsie.

2

Halifax, Nova Scotia, Canada

Afară începuse să se întunece şi un vînt îngheţat vuia de-a lungul străzii înguste ce cobora pe colina abruptă spre apele tulburi ale Atlanticului. Ceaţa se lăsase pe străzile cenuşii ale oraşului-port învăluindu-le, copleşindu-le. Începuse să cadă o burniţă sîcîitoare.

O lumină galbenă ardea deasupra unei verande şubrede şi a unor trepte tocite ale unei case mari, cenuşii, cu acoperiş din şindrilă. O siluetă întunecată, într-un impermeabil galben cu glugă, stătea sub becul galben, apăsînd insistent pe butonul soneriei. În cele din urmă se auzi declicul lanţului de siguranţă şi uşa se deschise încet.

Un bărbat bătrîn, într-un halat albastru, pătat, apăru în prag. Avea gura lăsată, faţa puhavă, palidă şi ochii cenuşii îi erau apoşi.

– Da, spuse bătrînul cu o voce ascuţită, stridentă.

Vorbea cu un accent breton, moştenire de la strămoşii lui franco-canadieni care pescuiseră în apele de lîngă Nova Scotia.

– Trebuie să mă *ajuţi!* strigă omul în impermeabil galben, mutîndu-şi greutatea de pe un picior pe altul. Te rog! O, Doamne, te rog, trebuie să mă *ajuţi!*

Expresia de pe chipul bătrînului deveni confuză. Vizitatorul, deşi înalt, părea să nu fi împlinit douăzeci de ani.

– Ce vrei să spui? Cine eşti?

– A fost un accident orbil. O, Doamne! O, Iisuse! Tatăl meu! Tatăl meu! Cred că-i *mort!*

– Şi ce vrei de la mine?

Străinul întinse brusc mîna spre clanță, apoi renunță.

– Te rog, lasă-mă să dau un telefon. Lasă-mă să chem o ambulanță. Am avut un accident, un accident teribil. Maşina e făcută praf. Sora mea – grav rănită. Tatăl meu conducea. Doamne, *părinții* mei! Vocea băiatului se stinse. O, Doamne, cred că-i mort, continuă el în şoaptă.

Privirea bătrînului se îmblînzi şi deschise încet uşa ca să-l lase pe străin să intre.

– În regulă, zise el. Hai înăuntru.

– Mulțumesc, exclamă băiatul, intrînd în casă. Doar o clipă. Mulțumesc mult.

Bătrînul o luă înainte şi-l conduse în încăperea aflată în față, răsucind comutatorul cînd intră. Se întoarse să zică ceva, cînd băiatul în impermeabil cu glugă se apropie şi, cu ambele mîini, prinse palma bătrînului – aparent pentru a-i mulțumi. De pe mîneca fulgarinului galben se prelinse pe halatul bătrînului apă. Băiatul smuci brusc.

– Hei, protestă bătrînul, zăpăcit.

Se trase înapoi şi se prăbuşi pe podea. Băiatul se uită o clipă la trupul contorsionat. Scoase de la încheietură micul dispozitiv cu ac hipodermic şi-l vîrî în buzunarul interior al impermeabilului.

Aruncă o privire rapidă prin cameră, zări vechiul televizor şi-l deschise. Se transmitea un film vechi, alb-negru. Mişcările tînărului deveniseră sigure, ca cele ale unui om mai vîrstnic.

Se întoarse la cadavru, îl aşeză cu grijă într-un fotoliu oranj, ponosit şi aranjă brațele şi capul astfel încît să pară că bătrînul adormise în fața televizorului.

Scoțînd din impermeabil un sul de prosoape din hîrtie,

şterse apa ce se adunase pe duşumeaua din scînduri de pin a holului. Apoi se întoarse la uşa din faţă, care rămăsese deschisă, se uită afară şi, mulţumit de ce văzuse, ieşi pe verandă şi închise uşa în urma lui.

Alpii Austrieci

Mercedesul argintiu S430 urcă drumul abrupt, cu multe curbe şi ajunse la porţile clinicii. Gardianul ieşi din cabină şi, văzînd cine era pasagerul, salută respectuos:

– Bine aţi venit, domnule.

Maşina în care se afla directorul clinicii intră pe o alee circulară ce străbătea o pajişte în pantă, unde verdele intens al gazonului bine întreţinut şi al pinilor tunşi contrasta cu troienele de zăpadă pufoasă. În depărtare se înălţau magnificele ţarcuri şi platouri ale piscului Schneeberg. Maşina trecu printr-un pîlc des de arbori de tisă şi depăşi a doua cabină de pază. Gardianul, care fusese deja anunţat despre sosirea directorului, apăsă pe un buton care ridică bariera metalică şi, în acelaşi timp, pe un altul, care cobora ţepuşele din oţel instalate în pavaj menite să străpungă cauciucurile oricărui vehicul intrat acolo fără să fie verificat.

Mercedesul porni pe un drum lung şi îngust, care ducea la o veche fabrică de ceasuri, construită cu două secole în urmă. Semnalul codificat deschise o uşă acţionată electronic şi maşina pătrunse în spaţiul de parcare. Şoferul coborî şi îi deschise uşa pasagerului, care porni în grabă spre intrare. Acolo, alt gardian, aflat în spatele unui geam antiglonţ, dădu din cap şi zîmbi în semn de bun-venit.

Directorul intră în ascensor, introduse într-o fantă cartela de identificare digitală şi liftul porni spre al treilea şi ultimul etaj al clădirii. Ajuns acolo, trecu prin trei rînduri de uşi, deschise pe rînd tot cu cartela electronică şi ajunse în sala de şedinţe, unde ceilalţi aşteptau aşezaţi în jurul unei mese lungi din mahon lustruit. Luă loc în capul mesei şi se uită la cei prezenţi.

– Domnilor, începu el, au rămas doar cîteva zile pînă la împlinirea visului nostru îndelung amînat. Lunga perioadă de gestaţie e aproape de sfîrşit. Ceea ce înseamnă că răbdarea noastră e pe cale să fie răsplătită mai generos decît în cele mai optimiste vise ale fondatorilor organizaţiei noastre.

Aşteptă să înceteze exclamaţiile de satisfacţie înainte de a continua.

– În ce priveşte securitatea, am fost asigurat că au rămas foarte puţini *angeli rebelli*. În curînd, nu va mai fi nici unul. Cu toate acestea, există o mică problemă.

Zürich

Ben încercă să se ridice, dar picioarele nu-l ascultau. Se lăsă la podea, cuprins de greaţă şi de fiori reci. Sîngele îi vuia în urechi. Frica i se cuibărise în stomac.

Ce se întîmplase? se întrebă. De ce dracu' încercase Jimmy Cavanaugh să-l ucidă? Îşi pierduse minţile? Reapariţia bruscă a lui Ben, după cincisprezece ani, declanşase ceva într-un creier tulburat. Fusese Jimmy asaltat de vreo amintire deformată care, din cine ştie ce motiv, îl împinsese să ucidă?

Simţea în gură un gust sărat. Din nas îi curgea sînge. Probabil că fusese rănit în timpul luptei. El se alesese cu nasul însîngerat, iar Jimmy Cavanaugh cu un glonţ în ţeastă.

Zarva ce venea dinspre pasajul de afară se atenua. Se mai auzeau încă ţipete, cîte un strigăt de durere, dar vacarmul se potolea. Sprijinindu-se cu mîinile de podea, reuşi să se ridice în picioare. Se simţea năucit, ameţit, dar nu din cauza hemoragiei. Pur şi simplu era şocat.

Se strădui să privească trupul lui Cavanaugh. Se calmase îndeajuns ca să poată gîndi.

Cineva pe care nu l-am văzut de cînd aveam douăzeci şi unu de ani apare deodată la Zürich, înnebuneşte şi încearcă să mă ucidă. Acum zace mort, într-un restaurant decorat în stil medieval. Nu există nici o explicaţie. Poate că nici nu va exista vreodată.

Evitînd cu grijă balta de sînge din jurul capului lui Cavanaugh, îi scotoci buzunarele; mai întîi cele de la haină, apoi de la pantaloni și la urmă cele de la trenci. Nu găsi nimic. Nici vreo legitimație, nici cărți de credit. Bizar. Cavanaugh părea să-și fi golit buzunarele, de parcă se pregătise pentru ce urma să se întîmple.

Fusese ceva premeditat. *Plănuit.*

Observă Waltherul PPK din mîna strînsă a lui Cavanaugh și se gîndi să verifice încărcătorul, ca să vadă cîte gloanțe rămăseseră. Îi trecu prin minte să ia micul pistol. Dacă Jimmy Cavanaugh nu era singur?

Dacă mai erau și alții?

Ezită. Apoi își spuse că era mai bine să nu atingă nimic, pentru a nu crea probleme juridice mai tîrziu.

Se ridică încet și o porni spre holul central acum aproape pustiu. Cîteva grupuri de asistenți medicali dădeau primul ajutor celor răniți.

Trebuia să găsească un polițist.

Cei doi polițiști – unul, foarte tînăr, celălalt un bărbat între două vîrste – îl priviră cu suspiciune. Îi găsise stînd lîngă chioșcul *Bijoux Suisse*, în apropierea magazinului alimentar. Purtau uniforme pe care scria *Zürichpolizei,* aveau stații de emisie-recepție și cîte un pistol în tocul de la centură.

– Pot să văd pașaportul dumneavoastră, vă rog? întrebă cel tînăr după ce Ben vorbise timp de cîteva minute.

Polițistul mai vîrstnic fie nu vorbea engleza, fie prefera să tacă.

– Pentru Dumnezeu, se răsti Ben frustrat, au fost uciși niște oameni. Un tip zace mort în restaurant, după ce a încercat...

– *Ihren Pass, bitte*, insistă cu asprime tînărul. Aveți vreun document de identitate?

– Sigur că am, zise Ben, căutîndu-și portmoneul.

Scoase pașaportul și i-l întinse. Polițistul îl examină cu atenție, apoi i-l dădu colegului său, care-l privi fără interes și i-l înapoie lui Ben.

– Unde erați cînd s-au întîmplat toate astea? întrebă tînărul.
– Așteptam în fața hotelului St. Gotthard. O mașină trebuia să mă ducă la aeroport.
Tînărul făcu un pas înainte apropiindu-se de Ben; privirea lui neutră deveni de-a dreptul bănuitoare.
– Vă duceați la aeroport?
– Mă pregăteam să plec la St. Moritz.
– Și, deodată, omul ăla a tras în dumneavoastră.
– E un vechi prieten. *Era* un vechi prieten.
Polițistul tînăr ridică o sprînceană.
– Nu l-am mai văzut de cincisprezece ani, continuă Ben. M-a recunoscut, a venit spre mine de parcă ar fi fost bucuros că mă vede, pe urmă a scos pistolul.
– V-ați certat?
– Abia de-am schimbat două vorbe!
Ochii tînărului se îngustară.
– Trebuia să vă întîlniți?
– Nu. A fost o pură întîmplare.
– Dar el avea o armă încărcată.
Tînărul se uită la polițistul mai vîrstnic, apoi își întoarse privirea spre Ben.
– Și era prevăzut cu un amortizor, după cum spuneți. Probabil că știa că veți fi acolo.
Ben dădu din cap, exasperat.
– N-am mai vorbit cu el de ani de zile! N-avea de unde să știe că o să fiu acolo.
– Trebuie să fiți de acord cà oamenii nu poartă arme cu amortizor dacă n-au de gînd să le folosească.
Ben ezită.
– Presupun că așa e.
Polițistul mai vîrstnic își drese glasul.
– Și ce fel de armă aveți dumneavoastră? întrebă el într-o engleză surprinzător de fluentă.
– Ce vrei să spui? întrebă Ben, ridicînd glasul indignat. Nu am nici o armă.
– Atunci, iertați-mă, cred că nu înțeleg. Spuneți că

prietenul dumneavoastră avea o armă, iar dumneavoastră nu. În cazul ăsta, de ce e el mort, şi nu dumneavoastră?

Era o întrebare bună. Ben dădu din cap, gîndindu-se la momentul în care Jimmy Cavanaugh înălţase ţeava de oţel spre el. Nu-i venise să creadă, însă instinctul de conservare îl îmboldise să reacţioneze rapid. De ce? Revăzu în minte zîmbetul lui Jimmy... şi ochii lui reci. Ochi atenţi, care nu prea se potriveau cu zîmbetul. Un mic amănunt discordant pe care subconştientul lui îl înregistrase.

– Haideţi să vedem cadavrul acestui asasin, spuse poliţistul mai vîrstnic şi puse o mînă pe umărul lui Ben, într-un fel care-i sugeră că devenise prizonier.

Ben porni prin pasajul în care mişunau poliţiştii şi îşi croi drum spre al doilea nivel. Cei doi îl urmau îndeaproape. Cînd intră în sufragerie, se duse către firidă şi arătă cu mîna.

– Ei bine? întrebă tînărul înfuriat.

Uluit, Ben constată că trupul lui Cavanaugh dispăruse. La fel şi balta de sînge. Braţul felinarului fusese reaşezat în suportul lui, de parcă n-ar fi fost niciodată scos de-acolo.

Toate erau la locul lor ca şi cum nimic nu se întîmplase.

– Doamne, şopti Ben.

Îşi pierduse minţile, pierduse legătura cu realitatea? *Dacă totul fusese un truc minuţios pregătit?* Nu, nu aşa stăteau lucrurile. Nimerise într-o situaţie complicată, îngrozitoare.

Poliţiştii îl priveau cu suspiciune.

– Uite ce e, zise Ben, cu vocea răguşită, nu pot explica treaba asta.

Poliţistul mai vîrstnic vorbi rapid în staţie şi curînd apăru alt ofiţer.

– Poate că ei sînt puţin zăpăciţi; vreau să încerc să pricep. Dumneata alergi pe o stradă aglomerată, pe urmă prin pasajul subteran. Peste tot în jurul dumitale, oamenii sînt împuşcaţi. Pretinzi că ai fost urmărit de un maniac. Promiţi să ni-l arăţi pe omul ăsta, pe americanul ăsta, dar maniacul nu există. Eşti doar dumneata. Un american ciudat, depănînd poveşti de adormit copiii.

– *Pe dracu'*, v-am spus *adevărul!*

– Susţii că un nebun din trecutul dumitale e răspunzător pentru vărsarea de sînge, spuse tînărul, cu un glas aspru. Eu văd aici un singur nebun.

Poliţistul mai vîrstnic discuta cu celălalt ofiţer.

– Stăteai la hotelul St. Gotthard, da? îl întrebă într-un tîrziu pe Ben. Ce-ar fi să mergem pînă acolo?

Însoţit de cei trei poliţişti Ben străbătu pasajul subteran, urcă scara şi-o luă înapoi pe Bahnhofstrasse, către hotel. Deşi nu-i puseseră cătuşele, ştia că era arestat.

În faţa hotelului, o poliţistă, anunţată de colegii ei, stătea de pază lîngă bagajele lui.

Prin ferestrele holului, Ben îl zări pe *Comisionarul* care-l servise mai devreme. Cînd privirile li se întîlniră, omul se întoarse cu un aer şocat, de parcă tocmai aflase că-i dusese valizele lui Lee Harvey Oswald.

– Ăsta-i bagajul dumitale, da? îl întrebă tînărul pe Ben.

– Da, da, spuse Ben. Ce-i cu el? Acum ce urmează? Ce-ar mai putea urma?

Poliţista deschise sacoşa din piele cafenie. Ceilalţi priviră înăuntru, apoi se întoarseră către Ben.

– Ăsta-i al dumitale? întrebă tînărul.

– Am spus deja că-i al meu, răspunse Ben.

Poliţistul între două vîrste scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi scoase din sacoşă pistolul Walther PPK al lui Cavanaugh.

3

Washington, D.C.

O tînără suplă străbătea cu pas vioi lungul coridor central de la etajul cinci al clădirii Departamentului de Justiţie, o uriaşă construcţie în stil clasic ce ocupa întregul spaţiu dintre Ninth şi Tenth Street. Avea părul castaniu închis, ochi căprui

şi un nas ascuţit. La prima vedere părea asiatică sau hispanică. Taiorul maro şi servieta de piele te făceau să crezi că e o avocată sau o funcţionară guvernamentală.

Numele ei era Anna Navarro. Avea treizeci şi trei de ani şi lucra la Biroul de Investigaţii Speciale, un serviciu puţin cunoscut al Departamentului de Justiţie.

Cînd ajunse în sala de şedinţe neaerisită, întrunirea săptămînală a serviciului începuse de mult. Arliss Dupree, care stătea în picioare lîngă o tablă aşezată pe un şevalet, se întoarse cînd femeia intră, oprindu-se la mijlocul frazei. Simţind privirile îndreptate spre ea, tînăra roşi puţin ceea ce, fără îndoială, dorise şi Dupree. După ce se aşeză pe primul scaun liber, Dupree i se adresă:

– În sfîrşit. Drăguţ din partea ta că ai venit.

Pînă şi ironiile lui erau previzibile. Tînăra se mulţumi să dea din cap, hotărîtă să nu-l lase s-o provoace. Dupree îi spusese că şedinţa va începe la ora opt şi un sfert. În realitate fusese programată la opt, dar el ar fi contestat că-i spusese altă oră. O manieră meschină, birocratică de-a o şicana. Ei doi ştiau de ce întîrziase ea, nu şi ceilalţi.

Înainte ca Dupree să fie numit la conducerea Biroului de Investigaţii Speciale, şedinţele fuseseră o raritate. Acum, aveau loc săptămînal – o ocazie de a-şi etala autoritatea. Dupree, scund şi masiv, în vîrstă de patruzeci şi cinci de ani, purta un costum gri deschis, prea strîmt. Deşi aflată în celălalt capăt al încăperii, Anna simţea mirosul de after-shave ieftin.

Fusese o vreme cînd ei chiar îi păsa ce gîndeau oamenii precum Arliss Dupree despre ea şi dorise să le cîştige respectul. Acum n-o mai interesa. Avea prietenii ei, iar Dupree nu figura printre ei. Din partea cealaltă a mesei, David Denneen, un bărbat cu maxilarul pătrat, cu părul de culoarea nisipului, îi aruncă o privire plină de înţelegere.

– Aşa cum unii dintre voi au auzit, Serviciul Intern de Cooperare a cerut transferul temporar al colegei noastre la ei. Dupree se întoarse către Anna şi o privi cu severitate. Dat fiind numărul de lucrări neterminate, aş considera că e o

decizie mai puțin responsabilă, agent Navarro, dacă ai accepta să lucrezi pentru un alt serviciu. Ai căutat ocazia asta. Nouă poți să ne spui.

– N-am știut nimic pînă acum.

– Serios? Mă rog, poate m-am grăbit eu să trag concluziile, spuse Dupree pe un ton ceva mai blînd.

– Nu-i exclus, zise Anna ușor enervată.

– Am presupus că ai fost solicitată pentru o însărcinare. Poate că dumneata *ești* însărcinarea.

– Poftim?

– S-ar putea să te afli sub anchetă, zise Dupree pe un ton amabil, evident încîntat de idee. Nu m-ar surprinde. Ești o persoană inabordabilă, agent Navarro.

Încă de la Detroit, unde locuiseră la același etaj de la Westin și ea refuzase (politicos, credea ea) propunerea făcută de Dupree la beție, acesta presărase mici remarce răutăcioase, în dosarul ei de evaluare profesională: ... *cît de bine poate, dat fiind interesul ei limitat... erori datorate neatenției, nu incompetenței...*

Din cîte auzise ea, o descrisese unui coleg drept „un potențial proces de hărțuire sexuală". O făcuse de rîs cu cea mai gravă insultă care-i putea fi adresată cuiva din cadrul Biroului: *nu e un om de echipă*. Asta însemna că nu mergea să bea cu „băieții" și că modul ei de viață era diferit. În plus, el își făcuse un obicei din a menționa pe dosarele ei greșelile comise – cîteva omisiuni procedurale minore, nimic serios. Odată, pe cînd se afla pe urma unui agent corupt de la Brigada antidrog, implicat în mai multe crime, neglijase să predea un formular FD-460 în termenul legal de șapte zile.

Chiar și cei mai buni agenți comit greșeli. În ceea ce-o privea, era convinsă că cei buni făceau mai multe gafe minore decît ceilalți, fiindcă se concentrau asupra urmăririi pistelor și neglijau respectarea procedurilor regulamentare.

Anna îl privi pe Dupree.

– Avem extrem de multe cazuri de rezolvat, continuă Dupree. Dacă unul dintre noi nu-și face treaba, ceilalți vor

avea mai mult de lucru. Sînt multe dosare – de la fisc, bănuit că a organizat nişte escrocherii destul de abile; un bandit de la FBI care pare să-şi folosească insigna în scopul unei răzbunări personale; o javră de la poliţie care vinde muniţie din depozitele cu probe.

Erau cazuri de care se ocupa BIS în mod curent: investigarea („revizuirea" era termenul consacrat) comportamentului necorespunzător al membrilor altor agenţii guvernamentale – în esenţă, versiunea federală a afacerilor interne.

– Poate că volumul de muncă de-aici e cam mare pentru dumneata, insinuă Dupree.

Anna nu răspunse. Îşi simţea obrazul fierbinte. Inspiră lent, străduindu-se să-şi reprime furia şi să nu muşte din momeala întinsă de el. Într-un tîrziu, vorbi:

– Uite ce e, dacă nu-ţi convine, de ce nu refuzi cererea de transfer între servicii? întrebă Anna pe un ton calm, ştiind că Dupree nu avea autoritatea de-a pune în discuţie ultrasecretul şi atotputernicul Serviciu de Cooperare Internă. În plus, orice referire la limitele autorităţii sale îl înfuria.

Urechile lui Dupree se înroşiră.

– Urmează să am o scurtă discuţie cu ei. Dacă vînătorii de fantome de la SCI ştiu atît de mult pe cît pretind, poate că or să priceapă că nu eşti tocmai potrivită pentru genul ăsta de muncă.

Anna îşi iubea meseria şi ştia că era o profesionistă. Nu aştepta să fie lăudată. Tot ce dorea era să nu fie şicanată şi să-şi cheltuiască timpul şi energia pentru a-şi păstra postul. Chipul ei nu exprima nimic din tensiunea care îi provocă un ghem în stomac.

– Sînt sigură că ţi-ai dat toată silinţa ca să-i faci să înţeleagă asta.

Urmă un moment de tăcere. Dupree se gîndea cum să răspundă. El aruncă o privire spre nepreţuita lui tablă albă, apoi spre următorul punct din programul lui şi spuse:

– O să ne lipseşti.

*

La scurt timp după terminarea şedinţei, David Denneen intră în micul şi liniştitul ei birou.

– SCI te vrea pe tine fiindcă eşti cea mai bună, zise el. Ştii asta, nu-i aşa?

Anna dădu din cap, obosită.

– Am fost surprinsă să te văd la şedinţă. Acum eşti la supravegherea operaţiunilor. Te descurci grozav, din cîte se spune.

Umbla vorba că Denneen era pe cale să obţină un post la biroul procurorului general.

– Mulţumită ţie, zise Denneen. Am fost acolo astăzi, ca reprezentant al Departamentului. Facem treaba asta pe rînd. Trebuie să stau cu ochii pe cifrele bugetului. Şi pe tine.

Îşi puse cu blîndeţe mîna peste palmele ei. Anna observă căldura din ochii lui, amestecată cu îngrijorare.

– M-am bucurat să te văd acolo, spuse ea. Şi salută-l pe Ramón din partea mea.

– Aşa o să fac, zise el. Va trebui să te invităm din nou la o porţie de *paella*.

– Dar te gîndeşti la altceva, nu-i aşa?

Denneen continua s-o privească în ochi.

– Ascultă-mă, Anna, noua ta însărcinare, oricare-ar fi ea, nu va fi o nouă chemare la datorie. Ce se spune pe-aici e adevărat – Căile Fantomei sînt de nepătruns pentru om.

Repetase vechea vorbă de duh cu prea puţin umor. „Fantoma“ era porecla directorului Serviciului de Cooperare Internă, Alan Bartlett. În timpul audierilor în faţa subcomitetului senatorial pentru serviciile de informaţii, prin anii ’70, un adjunct al procurorului general se referise la el numindu-l „fantoma din aparat“, iar apelativul se lipise de el. Bartlett era o figură de-o imaterialitate legendară. Rareori apărea în public, iar rafinamentul cu care conducea SCI făceau din el un simbol al metodelor secrete de lucru.

Anna dădu din umeri.

– Nu ştiam. Nu l-am întîlnit niciodată şi nu ştiu pe nimeni care să-l fi cunoscut. Zvonurile se hrănesc din ignoranţă, Dave. Dintre toţi, tu pricepi asta cel mai bine.

– Atunci acceptă o sugestie de la un ignorant căruia îi pasă de tine, zise el. Nu ştiu ce-i cu SCI-ul ăsta. Dar ai grijă, bine?

– Grijă în cel fel?

Denneen dădu din cap, tulburat.

– Acolo e o altă lume, spuse el.

Ceva mai tîrziu, în aceeaşi dimineaţă, Anna se afla în imensul hol de marmură al unei clădiri de pe M. Street, şi se îndrepta spre Serviciul de Cooperare Internă. Activităţile serviciului erau puţin cunoscute chiar şi în interiorul Departamentului, iar competenţa sa operativă – cel puţin aşa susţineau ocazional anumiţi senatori – primejdios de neclară. *Acolo e o altă lume*, spusese Danneen şi se părea că nu greşise.

SCI îşi avea sediul la etajul zece al acestui modern complex din Washington. Anna încerca să nu se holbeze la fîntîna arteziană din interior, la podeaua şi pereţii din marmură verde, întrebîndu-se în sinea ei: *Ce fel de agenţie guvernamentală poate fi amenajată în felul ăsta?* Intră în ascensor. În cabină mai era o persoană, un bărbat prea frumos, cam de vîrsta ei, într-un costum prea scump. Un avocat, decise ea. Ca aproape toată lumea din oraşul ăsta. Anna simţi privirea bărbatului. Dacă i s-ar fi uitat în ochi, ştia că i-ar fi zîmbit, i-ar fi spus „bună dimineaţa" şi ar fi început o banală conversaţie în ascensor. N-avea chef de aşa ceva şi îi aruncă bărbatului o privire încruntată, care-l făcu să-şi întoarcă privirea.

Orice-ar fi vrut SCI de la ea, treaba asta venise într-un moment al naibii de nepotrivit; Dupree avusese dreptate în privinţa asta. *Poate că tu eşti însărcinarea*, spusese el, şi Anna se întreba ce dracu' voia să însemne asta? Fără îndoială că Arliss Dupree se afla acum în biroul lui, împărtăşindu-şi bucuros speculaţiile unora dintre tovarăşii lui de pahar.

Ascensorul se deschise către un hol mobilat elegant, care

ar fi putut aparține conducerii unei firme de avocatură cu tarife piperate. În dreapta ei observă stema Departamentului de Justiție, montată pe un perete. Vizitatorii erau îndrumați să sune pentru a fi admiși. Anna se conformă.

O voce feminină îi ceru să se prezinte, apoi fu condusă înăuntru de o femeie frumoasă, cu pielea măslinie, prea elegantă pentru un funcționar guvernamental.

Secretara o privi cu răceală și-i spuse să ia loc. Anna sesiză un foarte slab accent jamaican.

Anna privi în jur. Covorul de un gri perlat era imaculat, iar șirurile de becuri cu halogen nu lăsau efectiv nici un colț umbrit. Fotografiile președintelui țării și procurorului general aveau rame din oțel lăcuit. Scaunele și măsuța pentru cafea erau din lemn galben de esență tare. Totul părea nou-nouț, de parcă tocmai fusese despachetat.

Observă autocolantele din foiță metalică, lipite pe faxul și telefonul de pe biroul secretarei, însemne guvernamentale ce arătau că era vorba despre linii protejate.

Din cînd în cînd, telefonul bîzîia în surdină, iar femeia vorbea cu voce joasă. La primele două apeluri secretara răspunse în engleză, iar la următorul în franceză. Apoi femeia răspunse într-o limbă pe care Anna o identifică greu. Se uită din nou la ceas, se foi în scaunul cu spătar tare, apoi se uită la secretară.

– Ai vorbit în bască, nu-i așa? întrebă ea.

Era ceva mai mult decît o bănuială, dar mai puțin decît o certitudine. Femeia răspunse dînd scurt din cap și zîmbind sfios.

– Nu mai durează mult, domnișoară Navarro, spuse ea.

Privirea Annei era îndreptată acum spre panoul din lemn din spatele biroului secretarei pe care exista un semn ce indica o ieșire. Anna înțelese că structura din lemn ascundea accesul către o scară, realizată cu măiestrie, permițînd agenților SCI sau invitaților să vină și să plece neobservați de către cei din sala de așteptare. Ce fel de dispozitiv mai era și ăla?

Mai trecură cinci minute.

– Domnul Bartlett ştie că sînt aici? întrebă Anna.
– Tocmai încheie discuţia cu cineva.
Anna se întoarse la scaunul ei, regretînd că nu-şi luase ceva de citit. Nu avea nici măcar *The Washington Post*. Scoase o foaie de hîrtie, un creion şi începu să-şi facă o listă cu problemele pe care le avea de rezolvat.
Secretara răspunse la un apel şi dădu din cap.
– Domnul Bartlett spune că o să vă primească acum.
Se ridică de la birou şi-o conduse pe Anna prin faţa mai multor uşi numerotate. În cele din urmă, la capătul unui hol, femeia deschise o uşă pe care scria DIRECTOR şi-o introduse în cel mai ordonat birou pe care-l văzuse Anna vreodată.
Un bărbat scund, cu părul alb, într-un costum bleumarin impecabil, se ridică din spatele unui vast birou din lemn de nuc şi îi întinse o mînă mică, delicată. Anna remarcă rozul palid al unghiilor perfect îngrijite şi fu surprinsă de strîngerea puternică a acelei mîini. Observă că biroul era gol, cu excepţia cîtorva dosare cu coperte verzi şi a unui telefon negru, îngust; pe perete era montată o vitrină de sticlă, căptuşită cu catifea, în care se aflau două vechi ceasuri de buzunar. Era singurul aspect excentric al încăperii.
– Îmi pare teribil de rău că te-am făcut să aştepţi, zise el.
Nu-şi arăta vîrsta, însă Anna îşi zise că trebuia să aibă în jur de şaizeci de ani. Din spatele ochelarilor cu lentile mari, rotunde şi cu rama roşu deschis, o priveau nişte ochi asemănători celor de bufniţă.
– Ştiu cît de ocupată eşti. Apreciez faptul că ai trecut, totuşi, pe aici.
Vorbea încet, atît de încet încît Anna trebuia să se concentreze ca să-i distingă vocea acoperită de bîzîitul continuu al sistemului de ventilaţie.
– Sîntem foarte recunoscători că ţi-ai făcut timp să vii.
– Ca să fiu sinceră, nu prea aveam de ales după ce ne-a sunat SCI, spuse ea cu ţîfnă.
El zîmbi de parcă Anna spusese ceva amuzant.

– Te rog să iei loc.
Anna se aşeză în fotoliul cu spătar înalt din faţa biroului.
– Sinceră să fiu, domnule Bartlett, sînt curioasă să ştiu pentru ce mă aflu aici.
– Sper că n-ai avut neplăceri, zise Bartlett.
– Nu e vorba despre neplăceri, răspunse Anna, după care adăugă: Aştept să vă răspund la întrebări. Indiferent despre ce este vorba.
Bartlett dădu încurajator din cap.
– Mă tem că răspunsurile n-or să fie uşor de obţinut. De fapt, e dificil de formulat întrebările. Înţelegi ce vreau să spun?
– Mă întorc la întrebarea mea, zise Anna, stăpînindu-şi nerăbdarea. Ce caut eu aici?
– Iartă-mă. Te gîndeşti că sînt exasperant de eliptic. Ai dreptate, şi-mi cer scuze pentru asta. Riscurile meseriei. Petrec prea mult timp izolat între munţi de hîrtii, lipsit de aerul înviorător al practicii. În asta va consta contribuţia dumitale. Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare, domnişoară Navarro: ştii ce facem noi aici?
– Adică SCI? Vag. Anchete interguvernamentale secrete.
Anna optase pentru un răspuns rezervat; în realitate ştia ceva mai mult decît dorea să dezvăluie. Era conştientă că în spatele denumirii inofensive se afla o agenţie de investigaţii extrem de discretă, puternică şi cu vaste ramificaţii, însărcinată cu revizii contabile ultrasecrete şi verificări ale altor agenţii guvernamentale, ce nu puteau fi efectuate pe plan intern şi care vizau chestiuni extrem de sensibile. Se spunea că oficialii de la SCI erau profund implicaţi în cercetarea spionului Aldrich Ames, în investigarea afacerii Iran-Contra din timpul administraţiei Reagan, în examinarea numeroaselor scandaluri provocate de achiziţiile Departamentului de Apărare. Se zvonea că SCI descoperise activităţile suspecte ale lui Robert Philip Hanssen, agent de contrainformaţii al FBI. Se spunea chiar că SCI se aflase în spatele scurgerilor de informaţii din afacerea „Deep Throat“ care duseseră la demisia lui Richard Nixon.

Bartlett rămase privind în gol.

– Tehnicile de investigaţie sînt, în esenţă, aceleaşi, zise el într-un tîrziu. Ceea ce se schimbă e domeniul, anvergura operaţiunilor. Noi ne ocupăm de probleme privind securitatea naţională.

– Nu posed genul ăsta de împuternicire, interveni Anna grabită.

– De fapt – Bartlett îşi îngădui un mic zîmbet –, acum o ai.

Fusese împuternicită fără ştiinţa ei?

– Nu contează. Nu e domeniul meu.

– Ce-ar fi să vorbim despre acel membru al Consiliului Naţional de Securitate căruia i-ai aplicat anul trecut Codul 33?

– De unde *dracu'* ştii despre asta? izbucni Anna, înşfăcînd braţul fotoliului. *Scuze.* La cererea expresă a procurorului general treaba aia n-a fost consemnată nicăieri.

– N-a fost consemnată de voi, spuse Bartlett. Noi avem metodele noastre de-a ţine evidenţa. Joseph Nesbett, nu-i aşa? Lucra la Centrul Harvard pentru dezvoltare economică. A obţinut o funcţie importantă la Departamentul de Stat, pe urmă la Consiliul Naţional de Securitate. Nu era rău *din naştere*, ca să zic aşa. Lăsat de capul lui, bănuiesc că ar fi fost în regulă, dar tînăra lui soţie era cam risipitoare, nu? Pretenţii cam mari pentru salariul unui funcţionar de stat. Ceea ce a condus la afacerea lamentabilă cu conturile din străinătate. La deturnarea de fonduri şi tot restul.

– Ar fi fost un dezastru dacă s-ar fi aflat, zise Anna. Ar fi dăunat relaţiilor externe într-un moment extrem de sensibil.

– Ca să nu mai vorbim despre încurcătura în care s-ar fi aflat Administraţia.

– Ăsta n-a fost un motiv important. Nu sînt implicată politic. Dacă gîndeşti altfel, nu mă cunoşti.

– Dumneata şi colegii dumitale aţi făcut exact ce trebuia, domnişoară Navarro. De fapt, noi ţi-am apreciat activitatea. Te-ai dovedit foarte abilă.

– Mulţumesc, spuse Anna. Dar dacă ştii asta, ştii şi că afacerea aia a fost departe de domeniul meu.

– Părerea mea rămîne valabilă. Ai rezolvat totul cu o maximă discreție. Bineînțeles că știu în ce constă activitatea dumitale curentă. Omul FBI corupt. Neplăcerile create de sistemul de protecție a martorilor – a fost chiar un exercițiu interesant. Cunoștințele dumitale de medicină legală s-au dovedit salutare. Un martor mafiot a fost ucis, iar dumneata ai reușit să dovedești implicarea ofițerului care se ocupa de caz.

– Am avut noroc, zise Anna cu nepăsare.

– Norocul și-l fac oamenii, domnișoară Navarro, spuse el, privind-o cu seriozitate. Știm despre dumneata mai mult decît ți-ai putea imagina. Cunoaștem bilanțurile contabile pe care le-ai făcut în urma acelei erori din operațiunile bancare. Știm cine sînt prietenii dumitale și cînd ai sunat ultima dată acasă. Știm că n-ai făcut niciodată vreo cerere pentru decontarea cheltuielilor de deplasare, și cu asta se pot lăuda puțini dintre noi. Făcu o pauză, și o privi cu atenție. Îmi pare rău dacă te tulbură ceea ce îți spun, dar înțelegi că venind la BIS ai renunțat la intimitate și la anumite libertăți. Nu contează. Realitatea e că munca dumitale a fost invariabil de calitate. Și, adesea, extraordinară.

Ea înălță din sprîncene, dar nu zise nimic.

– Ah. Pari surprinsă. Ți-am spus, avem metodele noastre de-a ține evidența. Și propriile noastre rapoarte de apreciere, domnișoară Navarro. Sigur, ceea ce te evidențiază imediat, raportat la preocupările noastre, e combinația specifică a talentelor dumitale. Ai o pregătire în „reviziile“ standard și metodele de investigație, dar și experiență în anchetarea omuciderilor. Asta te face, ca să zic așa, unică. Dar să revenim la subiect. Mi se pare corect să te înștiințez că am efectuat cea mai minuțioasă verificare a trecutului dumitale. Tot ce o să-ți spun – tot ce declar, afirm, presupun, sugerez ori insinuez – trebuie considerat strict secret. Ne-am înțeles?

– Ascult.

– Excelent, domnișoară Navarro.

Bartlett îi întinse o coală de hîrtie pe care erau scrise mai multe nume, urmate de datele naşterii şi țările de origine.

– Nu înțeleg. Trebuie să iau legătura cu oamenii ăştia?

– Nu înainte de-a obține o masă de spiritism. Toți cei unsprezece bărbați sînt morți. Toți au pierit în ultimele două luni. Mulți, o să vezi, sînt din Statele Unite, alții din Elveția, Anglia, Italia, Spania, Suedia, Grecia... Toți au murit din cauze aparent naturale.

Anna privi coala de hîrtie. Din cele unsprezece nume, recunoscu două – unul, un membru al familiei Lancaster, o familie ce deținuse cîndva majoritatea oțelăriilor din țară, cunoscută acum mai ales datorită fundațiilor sale de caritate şi altor forme ale filantropiei. Crezuse pînă acum că Philip Lancaster murise cu mulți ani în urmă. Celălalt, Nico Xenakis, făcea parte probabil dintr-o familie de armatori greci. La drept vorbind, cunoştea acel nume datorită altui membru al familiei – un bărbat ce-şi crease o reputație de fustangiu în anii '60, întreținînd relații cu mai multe starlete de la Hollywood. Celelalte nume nu-i spuneau nimic. Uitîndu-se la datele de naştere, constată că toți fuseseră bătrîni – între optzeci şi nouăzeci de ani.

– Poate că vestea n-a ajuns la urechile geniilor de la SCI, zise ea, dar cine trece de şaptezeci de ani... ei bine, nu mai are prea mult de trăit.

– Mă tem că în nici unul dintre cazuri nu e posibilă exhumarea, continuă Bartlett imperturbabil. Poate că e aşa cum spui. Erau bătrîni. Totuşi, în ultimele zile am avut un noroc neaşteptat. Am trecut nişte nume pe „lista de supraveghere" – una dintre acele convenții internaționale pe care nimeni nu pare să le ia în seamă. Cel mai recent deces a fost cel al unui pensionar din Nova Scotia, Canada. Prietenii noştri canadieni sînt foarte pedanți în materie de proceduri, astfel că alarma a sunat la timp. În cazul ăsta, avem la dispoziție un cadavru.

– Ai omis cu siguranța ceva. Ce anume îi leagă pe aceşti oameni?

– La fiecare întrebare, există un răspuns de suprafaţă şi unul de profunzime. O să ţi-l dau pe primul, pentru că e singurul pe care îl am. Acum cîţiva ani s-a efectuat o revizie internă a dosarelor îngropate în arhivele CIA. S-o fi primit vreo informaţie confidenţială? Să zicem că da. Îţi amintesc că era vorba de dosare neoperative. Nu existau agenţi sau contacte directe. Erau, de fapt, dosare de verificare. Pe fiecare scria „Sigma“ – probabil o referinţă la numele de cod al unei operaţiuni despre care se pare că nu există nici o menţiune în registrele Agenţiei. Nu aveam nici o informaţie despre caracterul ei.

– Dosare de verificare...? repetă Anna.

– Asta înseamnă că, în urmă cu mult timp, toţi aceşti oameni au fost verificaţi şi autorizaţi să facă un anume lucru, despre care nu ştim nimic.

– Iar sursa iniţială a fost un arhivar de la CIA.

Bartlettt nu răspunse direct.

– Fiecare dosar a fost autentificat de cei mai buni experţi ai noştri în documente legale. Sînt vechi dosarele astea. Datează de la mijlocul anilor patruzeci, înainte chiar de a se înfiinţa CIA.

– Vrei să spui că au început să fie întocmite de OSS?

– Exact, zise Bartlett. Precursorul CIA. Multe dintre dosare au fost deschise spre sfîrşitul războiului şi începutul războiul rece. Cele mai recente datează de la mijlocul anilor ’50. Am început să divaghez. Cum spuneam, avem acest curios „şablon“ al deceselor. Sigur, asta nu ne-ar fi dus nicăieri – un semn de întrebare într-un domeniu plin cu semne de întrebare – numai că noi am început să distingem un model, l-am verificat şi l-am corelat cu dosarele Sigma. Eu nu cred în coincidenţe, domnişoară Navarro. Dumneata crezi? Unsprezece dintre bărbaţii menţionaţi în aceste dosare au murit într-un interval foarte scurt. Şansele ca acest lucru să se petreacă din întîmplare sînt, în cel mai bun caz, minime.

Anna dădu nerăbdătoare din cap. Din cîte-şi dădea ea seama, Fantoma vedea fantome.

– Cît timp o să dureze însărcinarea asta? Eu am şi o slujbă permanentă.

– Asta *este* adevărata dumitale slujbă acum. Ai fost repartizată aici. Am luat noi toate măsurile. Prin urmare, înţelegi sarcina dumitale? Mi se pare mie sau asta nu te emoţionează?

Anna dădu din umeri.

– Mă întorc la faptul că indivizii ăştia erau cu toţi în pragul „absolvirii", dacă înţelegi ce vreau să spun. Tipii în vîrstă pot da oricînd ortul popii, nu? Iar ăştia erau toţi în vîrstă.

– Şi în Parisul secolului nouăsprezece era ceva banal să fii călcat de o trăsură, zise Bartlett.

Anna se încruntă.

– Poftim?

Bartlett se lăsă pe spătarul fotoliului.

– Ai auzit vreodată de un francez pe nume Claude Rochat? Nu? E cineva la care mă gîndesc din cînd în cînd. Un tip mărginit, lipsit de imaginaţie, care muncea din greu şi cu perseverenţă. Între 1860 şi 1870 a fost contabil în slujba *Directoratului*, serviciul secret al Franţei. În 1867, atenţia i-a fost atrasă de faptul că doi funcţionari mărunţi de la *Directorat*, aparent necunoscîndu-se între ei, au fost ucişi în decurs de două săptămîni – unul, victima unei tîlhării de stradă, celălalt, lovit mortal de un poştalion. Aşa ceva se întîmpla tot timpul. Nu era nimic ieşit din comun. Totuşi Rochat continua să-şi pună întrebări, mai ales după ce-a aflat că, în clipa morţii, cei doi umili funcţionari aveau asupra lor cîte un ceas de buzunar din aur, şi, după cum a aflat, ceasurile erau *identice;* fiecare avea gravat în interiorul capacului un peisaj. Această mică ciudăţenie i-a atras atenţia şi, spre exasperarea superiorilor lui, omul a petrecut următorii patru ani încercînd să înţeleagă care era explicaţia. Pînă la urmă a descoperit o reţea de spionaj de o extraordinară complexitate: *Directoratul* fusese penetrat şi manipulat de adversarii săi prusaci. Observă că Anna priveşte spre vitrină şi zîmbi: Da, ceasurile din vitrină sînt cele despre

care vorbesc. O lucrătură splendidă. Le-am cumpărat acum vreo douăzeci de ani, la o licitație. Îmi place să le am în preajmă. Mă ajută să-mi amintesc.

Bartlett închise ochii, şi căzu o clipă pe gînduri. Apoi continuă:

– Desigur, atunci cînd Rochat şi-a încheiat investigațiile, era prea tîrziu. Agenții lui Bismarck, printr-un viclean sistem de dezinformare, păcăliseră deja Franța determinînd-o să declare război. Spre *Berlin* suna măreţul strigăt de luptă. Rezultatul a fost dezastruos pentru Franța: dominația militară pe care o impusese încă de la bătălia de la Rocroi, în 1643, a fost complet distrusă, în numai două luni. Îți poți imagina? Armata franceză, cu împăratul în frunte, a fost condusă spre o ingenioasă ambuscadă, lîngă Sedan. A fost sfîrşitul, pentru Napoleon al III-lea. Țara a pierdut Alsacia şi Lorena, a trebuit să plătească despăgubiri imense şi să se supună ocupației timp de doi ani. O lovitură extraordinară – una care a modificat ireversibil întregul curs al istoriei europene. Cu cîțiva ani mai devreme, Claude Rochat prinsese un fir subțire, neştiind încotro şi nici măcar dacă îl va duce undeva. Nu-i avea decît pe cei doi mărunți funcționari şi ceasurile lor identice. Bartlett scoase un sunet care se voia a fi un hohot de rîs. De cele mai multe ori, ceva ce pare neînsemnat se dovedeşte cu adevărat neînsemnat. Sarcina mea e să-mi fac griji pentru astfel de chestiuni. Pentru firele subțiri. Pentru micile discrepanțe sîcîitoare. Banalele lucruri mărunte care ar putea conduce la altele mai mari. Ridică o sprînceană şi continuă: Caut ceasuri de buzunar asemănătoare.

Anna tăcu preț de cîteva clipe. Fantoma din fața ei se ridica la înălțimea reputației sale: un tip ascuns, un enigmatic.

– Mulțumesc pentru lecția de istorie, zise ea încet, dar sistemul meu de referință a fost întotdeauna „aici şi acum". Dacă crezi că aceste dosare îngropate în arhive sînt şi-acum importante, de ce nu-i pui pe cei de la CIA să facă investigații?

Bartlett scoase o batistă fină din buzunarul hainei şi începu să-şi şteargă ochelarii.

– Treburile sînt cam încurcate pe-aici, spuse el. SCI are tendința de-a se implica doar în cazurile în care există o posibilitate reală de amestec intern sau de preîntîmpinare a unei anchete minuțioase. S-o lăsăm baltă.

În vocea lui apăruse o notă de bunăvoință.

– Să n-o lăsăm, zise Anna tăios.

Nu era tonul cu care trebuia abordat şeful unui departament, mai ales al unuia atît de puternic precum SCI, dar slugărnicia nu-i stătea în fire. Bartlett trebuia să afle de la început la serviciile cui apelase.

– Cu tot respectul, dumneata vorbeşti despre posibilitatea ca o persoană din cadrul Agenției sau cineva pensionat de-acolo să se afle în spatele deceselor.

Bartlett păli uşor.

– N-am spus asta.

– Nici n-ai negat.

Bartlett oftă.

– Din oamenii cocoşați n-a ieşit niciodată ceva drept.

– Dacă te gîndeşti că CIA ar putea fi compromisă, de ce nu apelezi la FBI.

Bartlett pufni.

– De ce să nu apelez la *Associated Press?* Biroul Federal de Investigații are multe calități, însă discreția nu se numără printre ele. Nu sînt sigur că înțelegi cît de sensibilă e această chestiune. Cu cît ştiu mai puțini despre ea, cu atît mai bine. De asta nu am apelat la o echipă, ci la *o* persoană. Persoana potrivită, sper din suflet, agent Navarro.

– Chiar dacă aceste decese sînt nişte crime, spuse ea, e foarte puțin probabil că o să găseşti vreodată asasinul. Sper că îți dai seama de asta.

– Reacția e tipic birocratică, zise el, dar dumneata nu-mi pari a fi o birocrată. Domnul Dupree spune că eşti încăpățînată şi „nu tocmai un om de echipă". Ei bine, exact asta mi-am dorit.

Anna îşi continuă ideea:

– În esență, îmi ceri să investighez CIA. Vrei să cercetez

o serie de decese pentru a stabili dacă sînt sau nu crime. Şi pe urmă...

– Şi pe urmă să aduni toate dovezile care ne-ar permite să declanşăm un control. Ochii lui Bartlett străluceau în spatele ochelarilor cu ramă de plastic. Indiferent cine e implicat. E limpede, continuă el.

– Nu prea, spuse Anna.

Fiind un anchetator experimentat, era obişnuită să conducă interogatorii. Uneori era de-ajuns să asculți. Alteori însă trebuia să stimulezi, să provoci o reacție. Arta şi experiența te ajutau să ştii cînd s-o faci. Povestea lui Bartlett era plină de omisiuni. Aprecia reticența bătrînului funcționar viclean, dar e bine să ştii mai multe decît strictul necesar.

– N-am de gînd să mă joc de-a baba oarba, zise ea.

Bartlett clipi des.

– Poftim?

– Trebuie să ai còpii ale acestor dosare Sigma. Presupun că le-ai studiat cu atenție. Cu toate acestea, pretinzi că n-ai idee ce înseamnă Sigma.

– Unde vrei să ajungi?

Tonul devenise distant.

– O să-mi arăți dosarele astea?

Un zîmbet ca un rictus:

– Nu. Nu, nu e posibil.

– De ce nu?

Bartlett îşi puse din nou ochelarii pe nas.

– Nu mă aflu aici în postura de anchetat, chiar dacă admir tehnicile dumitale de interogatoriu. Cred că am fost clar în privința aspectelor relevante.

– Nu, fir-ar să fie, nu-i de ajuns! Eşti pe deplin familiarizat cu dosarele astea. Dacă nu ştii ce reprezintă, trebuie să ai măcar nişte idei. O ipoteză. Orice. Păstrează-ți expresia neutră pentru jocul de cărți de marți seara. Eu nu joc.

În cele din urmă, Bartlett izbucni:

– Dumnezeule, ai aflat destule ca să pricepi că e vorba

despre reputația unora dintre personalitățile importante ale perioadei postbelice. Astea sînt dosare de *verificare*. Luate ca atare, nu dovedesc nimic. Te-am verificat înainte de conversația noastră. Am încredere în discreția dumitale, dar aici e vorba despre persoane importante şi, în egală măsură, enigmatice. Nu poți intra cu bocancii în viețile lor.

Anna ascultă cu atenție, auzi nuanța de încordare din glasul lui.

– Vorbeşti despre reputații, deşi nu asta te preocupă cu adevărat, nu-i aşa? insistă ea. Am nevoie de mai multe date ca să pot continua!

El dădu din cap.

– E ca şi cum ai încerca să faci o scară de frînghie din fire de borangic. N-am reuşit niciodată aşa ceva. Cu o jumătate de secol în urmă, s-a pus ceva la cale. *Ceva*. Ceva ce implică interese vitale. Lista Sigma cuprinde o curioasă colecție de indivizi. Ştim că unii erau industriaşi, dar mai erau şi alții, a căror identitate n-am putut s-o descifrăm. Cu toții au în comun faptul că un fondator al CIA, cineva cu o enormă putere în anii '40 şi '50, a manifestat un interes direct față de ei. Intenționa să-i recruteze? Erau nişte *ținte? Deocamdată* ne jucăm de-a baba oarba. Totuşi se pare că a fost lansată în secret o inițiativă. Ai întrebat ce-i leagă pe aceşti oameni? Pur şi simplu nu ştim.

Îşi potrivi manşetele – tic nervos specific omului greu de mulțumit.

– Iartă-mă, dar lista Sigma datează de o jumătate de *secol!*

– Ai fost vreodată la Somme, în Franța? întrebă brusc Bartlett, cu ochii stălucind. Ar trebui să te duci – măcar pentru a vedea macii care cresc în lanurile de grîu. Din cînd în cînd, un fermier din Somme taie un stejar, se aşază pe trunchiul lui, pe urmă se îmbolnăveşte şi moare. Ştii de ce? Pentru că în timpul primului război mondial, pe cîmpul ăla a avut loc o bătălie şi-a fost aruncată o canistră cu iperită. Arborii au absorbit otrava pe cînd erau puieți, dar chiar şi după atîtea decenii tot mai are putere să ucidă un om.

– Şi crezi că asta e Sigma?

Privirea lui Bartlett deveni mai intensă:

– Există o vorbă: cu cît ştii mai mult, cu atît înţelegi cît de puţin ştii. Eu zic aşa: cu cît ştii mai mult, cu atît mai dificil e să transmiţi lucruri despre care nu ştii nimic. Numeşte-o vanitate sau prudenţă. Zîmbi trist. Partea necinstită a omenirii – întotdeauna se ajunge la asta. Accept faptul că toate ţi se par istorie. S-ar putea să ai dreptate, agent Navarro. O să te întorci şi-o să mă lămureşti.

– Mira-m-aş, zise ea.

– Uite cum stau lucrurile: o să iei legătura cu diverşi reprezentanţi ai legii sub pretextul că te ocupi de anchetarea unei omucideri. De ce am apelat la un agent al BIS? Explicaţia va suna astfel: pentru că aceste nume au ieşit la iveală în cursul investigării unui transfer fraudulos de fonduri, ale cărui detalii nu te va obliga nimeni să le dezvălui. O acoperire simplă. Nu e nevoie de ceva complicat.

– O să efectuez genul de investigaţie pe care am învăţat să-l fac, spuse Anna cu prudenţă. E tot ce pot promite.

– E tot ce-ţi cer. S-ar putea ca scepticismul dumitale să fie întemeiat. Indiferent de rezultat, am nevoie de o certitudine. Du-te în Nova Scotia. Asigură-mă că Robert Mailhot a murit într-adevăr din cauze naturale. Sau... confirmă-mi că *nu aşa* stau lucrurile.

4

Ben fu condus la sediul central al poliţiei cantonului Zürich, o întunecată, dar elegantă clădire de piatră, situată pe Zeughausstrasse. Intră însoţit de doi poliţişti tineri şi tăcuţi, trecu printr-un garaj subteran, apoi urcă mai multe şiruri lungi de trepte şi ajunse într-o clădire relativ modernă, alăturată celei vechi. Interiorul semăna cu cel al unui liceu american de periferie, de la mijlocul anilor '70. La toate întrebările lui, cei doi răspundeau ridicînd din umeri.

Mintea îi lucra cu febrilitate. Cavanaugh nu se aflase din întîmplare pe Bahnhofstrasse. Venise la Zürich cu intenția de a-l ucide. Cadavrul dispăruse, iar arma fusese pusă în sacoşa lui. Era limpede că avusese complici nişte profesionişti. Dar cine – şi, încă o dată, *de ce?*

Ben fu introdus într-o mică încăpere luminată cu tuburi de neon şi invitat să se aşeze în fața unei mese metalice. Polițiştii rămaseră în picioare, în spatele lui. Apoi în cameră intră un bărbat îmbrăcat într-un halat alb, care, fără să-l privească, spuse:

– *Ihre Hände, bitte.*

Ben întinse mîinile, conştient că n-avea rost să se opună. Tehnicianul îi stropi cu un spray mîinile pe ambele părți, apoi apăsă uşor, dar meticulos, un tampon de bumbac pe dosul palmei drepte şi pe fața acesteia şi puse tampoanele într-un tub de plastic. Repetă operațiunea la mîna stîngă a lui Ben. Patru tampoane se aflau acum în patru tuburi de plastic etichetate, pe care tehnicianul le luă şi părăsi încăperea.

Cîteva minute mai tîrziu, Ben se afla într-un birou plăcut, sumar mobilat, în fața unui bărbat voinic, cu umeri lați, îmbrăcat civil care se prezentă drept Thomas Schmid, detectiv de la secția omucideri. Ben îşi aminti de o elvețiancă pe care o cunoscuse cîndva la Gstaad şi care-i spusese că în Elveția polițiştii erau numiți *bullen*, adică „tauri". Înfățişarea omului din fața lui confirma informația.

Schimd începu să-i pună o serie de întrebări – numele, data naşterii, numărul paşaportului, numele hotelului din Zürich la care trăsese şi aşa mai departe. Aşezat în fața unui computer, bătea răspunsurile pe tastatură cu un singur deget.

Ben, furios, obosit şi dezamăgit, începuse să-şi piardă răbdarea, dar se strădui să vorbească pe un ton calm.

– Domnule detectiv, zise el, sînt arestat sau nu?

– Nu, domnule.

– Ei bine, povestea asta a fost amuzantă, dar, dacă n-o să mă arestezi, aş prefera să mă întorc la hotel.

– Am fi bucuroşi să te arestăm, dacă asta doreşti, răspunse

detectivul, zîmbind vag amenințător. Avem o celulă foarte confortabilă care te așteaptă, dar ar fi mult mai simplu să ne înțelegem.

– Am voie să dau un telefon?

Schmid întinse ambele mîini, cu palmele în sus, către telefonul bej de pe marginea biroului său acoperit de hîrtii.

– Poți suna la consulatul american sau la avocatul dumitale. Cum dorești.

– Mulțumesc, zise Ben, ridicînd receptorul și privindu-și ceasul de la mînă.

La New York era începutul după-amiezei. Avocații de la Hartman Capital Management cunoșteau legislația fiscală și pe cea a asigurărilor, așa că hotărî să sune un prieten specializat în drept internațional.

Howie Rubin făcuse și el parte din echipa de schi fond de la Deerfield și deveniseră prieteni apropiați. Pe parcursul anilor îl vizitase pe Ben la Bedford, și, asemeni tuturor prietenilor săi, fusese puternic atras de mama acestuia.

Avocatul era la masă, dar primi apelul lui Ben transmis prin telefonul mobil. Zgomotul de fundal din restaurant făcea greu de înțeles cuvintele lui Howie.

– *Pentru Dumnezeu*, Ben, spuse Howie, întrerupînd relatarea succintă a prietenului său. O să-ți spun ceea ce le spun tuturor clienților mei care se duc să schieze în Elveția. Zîmbește și îndură. Nu te da mare. Nu face pe americanul indignat. Nimeni nu te poate strivi sub reguli, regulamente și totul-ca-la-carte precum elvețienii.

Ben se uită la Schmid, care bătea la tastatură, dar în același timp trăgea cu urechea.

– Încep să înțeleg asta. Deci, ce-ar trebui să fac?

– După cum merge treaba în Elveția, te pot reține pînă la douăzeci și patru de ore, fără să te aresteze.

– Glumești.

– Iar dacă-i scoți din sărite, te pot arunca într-o celulă mizerabilă peste noapte. Așa că nu face asta.

– Și ce-mi recomanzi?

– Hartman, băiete, tu te poți vîrî pe sub pielea oricui, așa că fii tu însuți. Dacă apar probleme, sună-mă, iar eu o să pun mîna pe telefon și-o să-i amenint cu un incident internațional. Unul dintre partenerii mei se ocupă de spionajul industrial, așa că avem acces la niște baze de date foarte „tari". O să caut informații despre Cavanaugh, o să văd ce pot afla. Dă-mi numărul de telefon de unde te afli acum.

După ce Ben puse receptorul în furcă, Schmid îl conduse într-o cameră alăturată și-l instală la un birou pe care se afla un alt computer.

– Ai mai fost vreodată în Elveția? întrebă Schmid pe un ton agreabil, de parcă ar fi fost ghid turistic.

– De mai multe ori, spuse Ben. Mai ales la schi.

Schmid dădu din cap cu un aer distrat.

– Un mod obișnuit de-a te relaxa. Recomandabil pentru diminuarea încordării. Activitatea dumitale trebuie să fie foarte stresantă.

– N-aș spune asta.

– Stresul îi poate determina pe oameni să facă lucruri ieșite din comun. Se acumulează zi de zi și brusc explodează. Cînd se întîmplă asta, cei în cauză sînt la fel de surprinși ca restul oamenilor.

– După cum ți-am spus, arma a fost pusă acolo de altcineva. Eu n-am folosit-o niciodată.

Ben pălise de mînie, dar vorbea cît putea de calm. N-avea rost să-l provoace pe detectiv.

– Totuși, după propria dumitale relatare, ai ucis un om, l-ai cotonogit. Faci așa ceva în mod obișnuit?

– Alea nu prea au fost împrejurări obișnuite.

– Dacă ar fi să vorbesc cu prietenii dumitale, domnule Hartman, ce mi-ar spune despre dumneata? Ar spune că ești un tip iritabil? Îi aruncă lui Ben o privire ciudat de gînditoare. Ar spune că ești... un om violent?

– Ți-ar spune că respect legea, zise Ben. Unde vrei să ajungi cu întrebările astea?

Ben își privi mîinile care aruncaseră un suport de felinar

în țeasta lui Cavanaugh. *Era* el un om violent? Insinuările detectivului i se păreau ridicole – acționase în legitimă apărare. Apoi gîndurile îl purtară cu cîțiva ani în urmă și în minte îi apăru chipul lui Darnell, unul dintre elevii lui de la East New York. Darnell fusese un elev conștiincios, inteligent și curios, cel mai bun din clasa lui. Pe urmă, s-a întîmplat ceva cu el. Lua note mici și nu-și mai făcea temele pentru acasă. Darnell nu se bătea niciodată cu ceilalți copii, dar pe fața lui se vedeau uneori urme de lovituri. Într-o zi, Ben vorbise cu el după ore. Darnell evitase să-l privească în ochi și părea speriat. În cele din urmă îi spuse că Orlando, noul prieten al mamei lui, voia ca el să renunțe la școală, pentru a-l ajuta să facă bani. „Cum să facă bani?" îl întrebase Ben, însă Darnell nu-i răspunsese. Cînd îi telefonase lui Joyce Stuart, mama lui Darnell, răspunsurile acesteia fuseseră evazive. Nu voia să vină la școală și refuza să discute situația. Părea și ea speriată. După cîteva zile, Ben luase adresa lui Darnell din fișa școlară și-i făcuse o vizită.

Darnell locuia la etajul doi al unei clădiri cu fațada deteriorată și pereții scării mîzgăliți cu inscripții. Ben urcase scara și bătuse la apartamentul 2B. După o lungă așteptare, apăruse mama lui Darnell, cu obrajii învinețiți și buzele umflate. Ben se prezentase și ceruse voie să intre. Joyce ezitase, apoi îl condusese într-o bucătărie mică, cu mobilier bej și perdele glabene din bumbac.

Ben auzise țipete în spatele lui, apoi prietenul mamei intrase cu pași mari în bucătărie.

– Cine dracu' ești? întrebase Orlando, un bărbat înalt, solid, îmbrăcat într-o bluză fără mîneci și jeanși largi.

Ben își dădu seama că omul stătuse la pușcărie. Mușchii păreau să-i acopere pieptul și umerii ca o vestă de salvare.

– E profesorul lui Darnell, spuse mama băiatului.

– Iar tu... tu ești paznicul lui Darnell? îl întrebase Ben pe Orlando.

– Pe dracu', acu' poți să zici că-s profesoru' lui. Numa' că io-l învăț ce rahat tre' să știe. Nu ca tine.

Ben îl văzuse pe Darnell strecurîndu-se în bucătărie, speriat.

– Pleacă, Darnell, șoptise mama băiatului.

– Darnell n-are nevoie să-i umpli tu capu' cu tîmpenii. Darnell tre' să-nvețe să mute stînci.

Orlando zîmbise, dezvăluind niște dinți de aur.

Ben fusese șocat. *A muta stînci:* era egal cu a vinde droguri.

– E în clasa a cincea. Are zece ani.

– Așa e. E minor. Poliția nu poate să-l aresteze. L-am lăsat s-aleagă: vinde droguri sau își vinde curu'.

Nepăsarea, vocabularul, brutalitatea individului îl dezgustaseră pe Ben, dar se străduise să vorbească fără patimă.

– Darnell e mai dotat decît toți ceilalți elevi din clasa lui. Ai datoria să-l ajuți să progreseze.

Orlando pufnise:

– Poa' să-și cîștige pîinea pe stradă, ca mine.

Pe urmă auzise glasul subțire al lui Darnell, tremurător, dar hotărît.

– Nu vreau să mai fac asta. Domnul Hartman știe ce e bine. După o mică pauză continuă: Nu vreau să fiu ca tine.

Speriată, Joyce Stuart interveni:

– Nu vorbi așa, Darnell. Fusese însă prea tîrziu. Orlando îl izbise pe puștiul de zece ani în falcă, aruncîndu-l afară din încăpere, apoi se întoarse către Ben: Acum cară-te de-aici. Dă-mi voie să te ajut.

Ben se încordase, înfuriat. Orlando încercă să-l împingă, dar, în loc să se dea înapoi, Ben se năpusti către el, pocnindu-l cu pumnul în tîmplă. Apoi îl lovi încă o dată. Uluit, Orlando nu reacționă cîteva clipe. Apoi brațele lui puternice loviseră în gol, deoarece Ben era prea aproape ca să poată primi un pumn. El continuase să lovească, pînă cînd Orlando se lăsase moale pe podea. Era jos, dar nu leșinase.

Orlando îl fulgerase cu o privire în care frica luase locul sfidării.

– Eşti nebun, murmurase el.

Aşa era? Ce-l apucase?

– Dacă te mai atingi vreodată de Darnell, o să te ucid.

Ben vorbise apăsat, rostind rar cuvintele.

Mai tîrziu aflase de la Carmen, o prietenă de la asistența socială, că Orlando îi părăsise pe Joyce şi Darnell în aceeaşi zi şi nu se mai întorsese niciodată. Şi-ar fi dat seama şi singur deoarece notele lui Darnell deveniseră iarăşi mari.

– În regulă, şefu', spusese Orlando în acea zi cu glasul stins, privindu-l de pe podeaua bucătăriei. Vezi tu, a fost o neînțelegere. Tuşise. Nu mai vreau necazuri. Tuşise iarăşi şi şoptise: Eşti nebun. Eşti nebun.

– Domnule Hartman, fii amabil şi pune degetul mare de la mîna dreaptă aici.

Schmid îi indică un mic dreptunghi alb, marcat PROIECȚIE ÎN PLAN A IDENTITĂȚII, deasupra căruia se afla un mic panou oval de sticlă de un roşu aprins.

Ben puse degetul mare al mîinii drepte pe ovalul de sticlă. apoi pe cel stîng. Amprentele apărură imediat, mult mărite, pe ecranul unui computer înclinat spre el.

Schmid bătu cîteva numere la tastatură, apoi apăsă clapa de control, declanşînd sunetul ascuțit al unui modem. Se întoarse către Ben şi zise parcă scuzîndu-se:

– Astea ajung direct la Berna. O să aflăm răspunsul în cîteva minute.

– Să aflăm ce?

Detectivul se ridică şi-i făcu semn lui Ben să-l urmeze în prima încăpere.

– Dacă există deja în Elveția un mandat de arestare pe numele dumitale.

– Cred că mi-aş fi amintit dacă ar fi existat vreunul.

Schmid îl privi lung înainte de a vorbi.

– Îi cunosc pe cei ca dumneata, domnule Hartman. Pentru americanii bogați, Elveția e țara ciocolatei, a băncilor, a ceasurilor cu cuc şi a stațiunilor de schi. Vă

place să vă imaginați că fiecare din noi e *Hausdiener*-ul vostru, servitorul vostru. Dumneata cunoşti Elveția. Pe parcursul sutelor de ani, fiecare putere europeană şi-a dorit să ne anexeze, dar nici una n-a reuşit. Poate că țara dumitale, cu puterea şi bogăția ei, crede că va reuşi. Dumneata, însă, nu eşti şef aici. Nu există ciocolată pentru dumneata în biroul ăsta. Şi nu dumneata decizi cînd sau dacă o să fii eliberat. Se lăsă pe spătarul scaunului, zîmbind ironic. Bun venit în Elveția, *Herr* Hartman.

Ca la un semn, în cameră intră un bărbat înalt şi slab, într-un halat alb, bine scrobit. Purta ochelari fără ramă şi o mustăcioară zbîrlită. Fără să se prezinte, arătă spre o porțiune a peretelui pe care erau marcate gradații metrice.

– Te rog să te duci acolo, i se adresă el lui Ben pe un ton autoritar.

Încercînd să se stăpînească, Ben îşi lipi spatele de porțiunea gradată. Tehnicianul îi măsură înălțimea, apoi îl conduse la o chiuvetă şi-l puse să se spele pe mîini. La altă masă, tehnicianul acoperi o bucată de sticlă cu cerneală neagră, lipicioasă şi-i ceru lui Ben să-şi pună pe rînd palmele peste ea. Apoi rulă fiecare deget al lui Ben pe o coală de sugativă şi le apăsă în nişte pătrate de pe un formular.

În timp ce tehnicianul lucra, Schmid se ridică şi se duse în camera alăturată de unde reveni după cîteva clipe.

– Ei bine, domnule Hartman, n-am avut succes. Nu există nici un mandat pe numele dumitale.

– Ce surpriză, mormăi Ben, uşurat.

– Totuşi, mai rămîn nişte întrebări. Raportul balistic va sosi în cîteva zile de la laboratorul balistic din Zürich. Ştim deja că gloanțele adunate de pe platformă provin de la un Browning de 7,65 mm.

– Ăsta-i un soi de cartuş? întrebă Ben.

– E muniția folosită la arma care a fost găsită cînd ți-a fost percheziționat bagajul.

– Păi, dumneata ştii mai bine, zise Ben, forţîndu-se să zîmbească. Apoi încercă altă metodă: francheţea. Ascultă, nu e nici o îndoială că gloanţele au fost trase cu arma pusă în bagajul meu. Nu înţeleg de ce nu stabiliţi dacă eu sînt cel care a tras.

– Analiza reziduurilor împuşcăturilor. Am făcut-o deja.

– Şi rezultatul?

– O să-l avem curînd. După ce o să fii fotografiat.

– Nici amprentele mele n-o să le găsiţi pe armă.

Slavă Domnului că n-am pus mîna pe ea, îşi zise Ben.

– Amprentele pot fi îndepărtate.

– Atunci, martorii...

– Martorii oculari descriu un bărbat elegant, cam de vîrsta dumitale. A fost o mare zăpăceală. Totuşi cinci oameni sînt morţi, iar alţi cinci grav răniţi. Pe de altă parte, dumneata susţii că l-ai ucis pe făptaş. Cu toate astea, cînd am căutat n-am găsit cadavrul.

– Asta... asta n-o pot explica, recunoscu Ben, conştient că afirmaţia lui sunase bizar. E clar că trupul a fost luat de-acolo şi locul curăţat. Asta îmi spune că Jimmy Cavanaugh n-a acţionat singur.

– Ca să te ucidă. Schmid îl privi zîmbind sumbru.

– Aşa se pare.

– Dar nu oferi nici un mobil. Spui că nu vă duşmăneaţi.

– Se pare că n-ai înţeles, zise Ben calm. Nu l-am văzut pe tipul ăla de cincisprezece ani.

Telefonul de pe biroul lui Schmid sună. Detectivul ridică receptorul.

– Schmid. Ascultă şi spuse în engleză: Da, imediat, vă rog. Îi întinse receptorul lui Ben.

Era Howie.

– Ben, bătrîne, spuneai că Jimmy Cavanaugh era din Homer, New York, corect?

– Un orăşel între Syracuse şi Binghamton.

– Da. Şi ţi-a fost coleg de an la Princeton?

– Ăsta-i tipul.
– Ei, bine, aici e buba. Jimmy Cavanaugh al tău nu există.
– Spune-mi ceva ce nu ştiu, zise Ben. *E mort de-a binelea.*
– Nu, Ben, ascultă-mă. Vreau să spun că Jimmy Cavanaugh *n-a existat niciodată.* Am verificat dosarele absolvenţilor de la Princeton. Nici un Cavanaugh, cu prima sau a doua iniţială J, n-a fost vreodată înscris la şcoala aia, cel puţin nu în perioada în care ai frecventat-o tu. De asemenea, în Homer n-a existat nici un Cavanaugh. Nici în alt loc din districtul ăla. Nici la Georgetown. Am verificat în tot soiul de bănci de date pretenţioase. Dacă ar fi existat vreun James Cavanaugh care să se apropie măcar de datele pe care mi le-ai dat, l-am fi găsit. Am încercat şi toate variantele ortografice. N-ai idee cît de puternice sînt băncile de date în ziua de azi. O persoană lasă urme ca un melc. Credite bancare, asistenţă socială, armată, cîte şi mai cîte. Tipul ăsta e cu totul în afara sistemului. Ciudat, nu?
– Trebuie să fie o eroare. Eu *ştiu* că a fost înscris la Princeton.
– *Crezi* că ştii asta. Nu pare posibil, nu?
– Dacă-i adevărat, nu ne-ajută cu nimic.
– Nu, admise Howie. Dar o să mai caut. Ai numărul meu de mobil, da?
Ben puse uimit receptorul în furcă. Schmid continuă:
– Domnule Hartman, ai venit aici în vacanţă sau cu treburi?
Ben se strădui să se concentreze şi să-şi păstreze calmul.
– În vacanţă, la schi, cum spuneam. Am avut vreo două întîlniri cu nişte bancheri, pentru simplul fapt că eram în trecere prin Zürich.
Jimmy Cavanaugh n-a existat niciodată.
Schmid bătu din palme.
– Ultima dată ai fost în Elveţia acum patru ani, da? Ca să recuperezi cadavrul fratelui dumitale.
Ben făcu o pauză, incapabil să oprească fluxul năvalnic al amintirilor. *Telefonul de la miezul nopţii: niciodată nu aduce*

veşti bune. El dormea lîngă Karen, o colegă profesoară, în apartamentul lui jalnic din East New York. Bodogănise şi se răsucise în pat ca să răspundă la telefonul care avea să schimbe totul.

Un mic avion închiriat, pilotat de Peter, se prăbuşise cu cîteva zile în urmă într-un defileu de lîngă lacul Lucerna. Pe documentul de închiriere, numele lui Ben figura la rubrica „ruda cea mai apropiată". Durase ceva timp pînă identificaseră cadavrul. Autorităţile elveţiene îl consideraseră un accident. Ben zburase la Lucerna ca să aducă trupul neînsufleţit al fratelui său acasă – ce rămăsese din el după ce explodase fuselajul.

În timpul zborului spre casă, nu plînsese. O făcuse mai tîrziu, după ce trecuse amorţeala şocului. Tatăl lui se prăbuşise, plîngînd, la auzul veştii; mama lui, deja ţintuită la pat de cancer, ţipase din răsputeri.

– Da, zise Ben încet. Atunci am fost ultima oară aici.

– E ciudat. Cînd vii în ţara noastră, moartea pare să te însoţească.

– Unde vrei să ajungi?

– Domnule Hartman, spuse Schmid pe un ton neutru, crezi că există vreo legătură între moartea fratelui dumitale şi ce s-a întîmplat azi?

La sediul central al poliţiei naţionale elveţiene, *Stadtpolizei*, la Berna, o femeie durdulie, de vîrstă medie, purtînd ochelari cu lentile groase şi ramă de baga, ridică privirea spre ecranul computerului din faţa ei pe care începu să curgă un text. După ce-l privi cîteva secunde, îşi aminti ceea ce fusese învăţată cu mult timp în urmă să facă şi notă numele de pe ecran şi seria lungă de numere ce-l urma. Apoi se ridică şi bătu la uşa cu geam a şefului ei.

– Domnule, spuse ea, tocmai a fost activat un nume pe lista de supraveghere a RIPOL.

RIPOL era un acronim pentru *Recharche Informations Policier*, banca de date a poliţiei, care conţinea nume,

amprente, numere de înmatriculare – o multitudine de date legale folosite de poliţiile federală, cantonală şi locală.

Şeful ei, un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani, care avansase rapid în *Stadtpolizei*, luă bucata de hîrtie, îi mulţumi secretarei şi o lăsă să plece. De îndată ce ea închise uşa biroului, el ridică receptorul unui telefon protejat şi formă un număr la care suna rareori.

O veche berlină cenuşie cobora alene pe Zeughausstrasse, dinspre sediul central al *Kantonspolizei*. Înăuntru, doi bărbaţi fumau în tăcere, obosiţi de lunga aşteptare. Ţîrîitul brusc al telefonului mobil montat în centrul bordului îi făcu să tresară. Pasagerul îl luă, ascultă, zise „*Ja, danke*" şi închise.

– Americanul părăseşte clădirea, spuse el.

Cîteva minute mai tîrziu, americanul ieşea pe o uşă laterală şi lua un taxi. Cînd acesta ajunse la mijlocul cvartalului, şoferul berlinei intră în traficul de seară.

5

Halifax, Nova Scotia

Cînd pilotul companiei Air Canada anunţă aterizarea, Anna Navarro adună dosarele de pe măsuţa rabatabilă, pe care o aşeză în suportul ei, şi încercă să se concentreze asupra cazului pe care-l avea de rezolvat. Nu-i plăcea să zboare; pentru ea, singurul lucru mai rău decît aterizarea era decolarea. Stomacul ei protesta de fiecare dată. Ca de obicei, se lupta cu teama iraţională că avionul se va prăbuşi.

Unchiul ei preferat, Manuel, fusese ucis atunci cînd vechiul lui avion utilitar pentru stropit recoltele pierduse un motor şi se zdrobise de sol. Dar asta se întîmplase de mult – ea avea doar zece sau unsprezece ani, iar periculosul avion utilitar nu putea fi comparat cu zveltul Boeing 747 în care se afla acum.

Nu le vorbise colegilor de la BIS despre fobia ei, deoarece

nu dorea ca aceştia să-i cunoască slăbiciunile. În ultimele şase luni, trăise efectiv în avioane, zburînd de la o misiune la alta.

Singurul lucru care-i permitea să-şi păstreze calmul erau dosarele ei în care se cufunda în timpul zborului. O absorbeau întotdeauna, o fascinau. Plicticoasele rapoarte de autopsie o îndemnau să le rezolve misterele.

În copilărie îi plăcuse să rezolve complicate jocuri de puzzle pe care mama ei, care lucra ca menajeră, le primea de la stăpîna casei în care lucra. Mai mult decît imaginea strălucitoare care se forma, îi plăceau senzaţia şi zgomotul pieselor ce se fixau la locul potrivit. Adesea, jocurile aveau piese lipsă, pierdute din neglijenţa proprietarilor iniţiali, şi asta o irita. Încă din copilărie fusese o perfecţionistă.

Într-un anume fel, cazul ăsta era un joc de puzzle; cele o mie de piese zăceau răspîndite în faţa ei.

În timpul zborului de la Washington la Halifax, studiase cu atenţie un dosar cu documente transmise prin fax de către PRCC din Ottawa. Poliţia Regală Călare a Canadei, echivalentul canadian al FBI, era, în ciuda numelui său desuet, o excelentă agenţie de investigaţii. Relaţiile profesionale dintre Departamentul de Justiţie şi PRCC se dovediseră excelente.

Cine eşti tu? se întreba ea, uitîndu-se la fotografia bătrînului Robert Mailhot din Halifax, blîndul pensionar, membru devotat al bisericii Fecioarei Milostive! Nu părea genul de persoană care să aibă un dosar de verificare la CIA, fie chiar adînc îngropat în arhive.

Oare ce l-ar fi putut lega de intrigile unor spioni şi oameni de afaceri morţi de mult şi peste care Bartlett dăduse întîmplător? Era sigură că Bartlett avea dosarul lui, dar preferase să nu i-l arate. Dorise ca ea să afle singură detaliile relevante.

Un judecător de provincie din Nova Scotia fusese de acord să emită un mandat de percheziţie. Documentele pe care le voia – còpii ale facturilor telefonice şi ale cărţilor de credit – îi fuseseră transmise prin fax la Washington. Ea făcea parte din BIS şi nimănui nu-i trecea prin minte să pună la îndoială

vaga ei acoperire privind un transfer internațional fraudulos de fonduri.

Din păcate dosarul întocmit nu-i spunea nimic. Cauza morții, consemnată cu scrisul greu de înțeles, aproape ilizibil, al unui medic, era „naturală“, datorată unei „tromboze coronariene“. Poate că ăsta era adevărul.

Mailhot nu făcuse cumpărături deosebite şi singurele convorbiri telefonice la distanță le avusese cu Newfoundland şi Toronto. În rest, nimic deosebit. Poate că avea să afle mai multe la Halifax. Sau poate că nu.

Era amețită de acel straniu amestec de speranță şi disperare care o domina întotdeauna cînd începea să lucreze la un caz. Era sigură că avea să-l rezolve, pentru ca în clipa următoare să i se pară imposibil. Era convinsă, însă, de un lucru: prima crimă dintr-o serie pe care o ancheta era cea mai importantă. Reprezenta etalonul. Dacă erai meticulos, dacă întorceai fiecare piatră aveai şansa să faci conexiuni.

Anna purta costumul ei de călătorie bleumarin, marca Donna Karan (seria mai ieftină), şi o bluză albă Ralph Lauren. Toată lumea recunoştea că se îmbracă impecabil. Salariul ei nu-i permitea să cumpere îmbrăcăminte de lux, dar o făcea, locuind în schimb într-un apartament întunecos, cu un singur dormitor, într-o zonă ieftină a Washingtonului, şi renunțînd la vacanțe.

Toți o suspectau că se îmbrăca elegant pentru a fi mai atrăgătoare, aşa cum procedau de obicei femeile tinere şi singure. Dar se înşelau. Pentru ea hainele reprezentau o armură. Cu cît erau mai scumpe, cu atît mai apărată şi sigură de sine se simțea. Folosea cosmetice scumpe şi purta haine de marcă dovedindu-şi astfel că nu mai era fiica unor imigranți mexicani săraci. Îmbrăcîndu-se astfel putea fi oricine. Era conştientă de faptul că atitudinea ei era ridicolă. Cu toate acestea, nu renunța.

Anna se întreba ce-l iritase mai mult pe Arliss Dupree – faptul că fusese refuzat de o femeie atrăgătoare, ori faptul că era mexicană. Poate amîndouă. Probabil că în viziunea lui

Dupree o mexicană americană n-avea dreptul să-l respingă.

Crescuse într-un orăşel din sudul Californiei. Părinţii fugiseră de pustietatea, bolile şi lipsa de speranţă din sudul Mexicului. Mama ei, cumpătată şi blîndă, făcea pe menajera, iar tatăl, un om tăcut şi introvertit, se ocupa de grădinărit.

În şcoala primară purta rochii cusute de mama ei, şi avea codiţe. Ţinuta ei o diferenţia de colege, dar abia în jurul vîrstei de unsprezece ani, cînd fetele începuseră să formeze găşti care-o excludeau se simţise exclusă. Nici o fată nu s-ar fi împrietenit cu fiica femeii care le făcea curăţenie în casă.

Era o intrusă şi preferau să n-o bage în seamă. Nici măcar nu era în minoritate – în cursul superior învăţau atît hispanici, cît şi albi, dar graniţele nevăzute erau rareori depăşite. Se obişnuise să fie numită „spate ud“ şi „spic“ de către unii dintre copiii albi. Nici printre hispanici nu reuşise să se încadreze. Fetele se îmbrăcau elegant şi făceau haz de hainele ei chiar cu mai multă răutate decît colegele ei albe.

Soluţia, hotărîse ea la un moment dat, era să se îmbrace la fel ca restul fetelor. Îşi abordase mama, care la început n-o luase în serios, apoi îi explicase că nu-şi permiteau să-i cumpere haine şi în final o întrebase, care era deosebirea? Nu-i plăceau hainele pe care i le făcea? Anna se răstise: „Nu! Le urăsc!“, ştiind prea bine cît de tare îşi rănea mama. Chiar şi acum, după douăzeci de ani, Anna se simţea vinovată.

Mama ei fusese apreciată de toţi cei care o angajau. O femeie, cu adevărat bogată, începuse să-i dăruiască toate hainele pe care nu le mai purtau copiii ei. Anna le îmbrăcase bucuroasă, întrebîndu-se de ce aruncau lucruri atît de elegante. După o vreme înţelese că hainele erau demodate şi entuziasmul i se stinse. Într-o zi, pe cînd se afla pe culoarul şcolii, una din fetele dintr-o gaşcă în care îşi dorea să intre o strigase. „Hei, zise fata, aia-i fusta mea!“ Roşind, Anna negă. Fata întorsese tivul, scoţînd la iveală iniţialele.

Anna ştia că ofiţerul de la PRCC care-o aştepta la aeroport petrecuse un an la Academia FBI, pentru a învăţa

tehnicile de investigare a omuciderilor. Nu era un expert, dar era bun.

Îl zări dincolo de poarta de acces – un bărbat înalt şi frumos, de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un sacou albastru. O întîmpină zîmbind şi păru bucuros s-o vadă.

– Bun venit în Nova Scotia, zise el. Sînt Ron Arsenault.

Avea părul negru, ochi căprui şi fruntea înaltă. Corectitudinea întruchipată, îşi zise ea.

– Anna Navarro, spuse, strîngîndu-i mîna cu putere. Bărbaţii se aşteptau totdeauna ca femeile să dea mîna fără vlagă, de aceea ea le strîngea mîna cît putea de tare; şi prelua astfel iniţiativa. Încîntată să te cunosc.

Bărbatul întinse mîna spre bagajul ei, însă Anna dădu din cap şi zîmbi.

– Mă descurc, mulţumesc.

– Eşti pentru prima dată la Halifax?

Era limpede că o verifica.

– Da. Arată frumos din aer.

El rîse şi îi indică drumul spre terminal.

– O să-ţi fac legătura cu autorităţile locale. Ai primit documentele?

– Mulţumesc. Pe toate, în afară de cele bancare.

– Trebuie să fi sosit şi ele pînă acum. Dacă le găsesc, ţi le trimit la hotel.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Bărbatul miji ochii. Poartă lentile de contact, îşi zise Anna.

– Ca să fiu sincer, domnişoară Navarro, la Ottawa, unii nu pricep de ce-i acorzi atîta interes bătrînului. Omul avea optzeci şi şapte de ani, a murit în casa lui, din cauze naturale...

Ajunseseră în parcare.

– Cadavrul e la morga poliţiei? întrebă ea.

– De fapt, e la morga spitalului. Te aşteaptă în frigider. Ai ajuns aici înainte ca bătrînul să fie îngropat, asta-i vestea bună.

– Şi vestea rea?

– Cadavrul a fost deja îmbălsămat pentru înmormîntare.

Anna gemu.

– Asta ar putea da peste cap analiza toxicologică.

Ajunseră la o berlină Chevrolet bleumarin, ultimul tip, care se vedea de la o poştă că era „vehicul neînregistrat al poliţiei". Se urcară şi merseră o vreme în tăcere.

– Cine e văduva? întrebă ea. Tot canadiană francofonă?

– O localnică. Fostă învăţătoare. O zgripţuroaică bătrînă. De fapt, o compătimesc, şi-a pierdut soţul şi înmormîntarea urma să fie mîine. A trebuit să-i cerem s-o amîne. Îi vin şi rudele din Newfoundland. Cînd a auzit de autopsie, şi-a ieşit din pepeni. Se uită la Anna, apoi îşi întoarse privirea la drum. Fiindcă e seară, m-am gîndit că ai putea să te instalezi la hotel şi să ne-apucăm de lucru mîine dimineaţă. Ne întîlnim cu medicul legist la ora şapte.

Anna se simţi dezamăgită. Ar fi vrut să înceapă treaba imediat.

– E bine şi aşa, spuse ea.

Anna îşi zise că avea noroc să lucreze cu un ofiţer de legătură care nu părea să aibă resentimente faţă de un emisar al guvernului american. Arsenault părea cît se poate de prietenos. Poate chiar prea prietenos.

– Ăsta-i hanul dumitale. Guvernul american nu prea face risipă de bani, nu?

Hanul era o casă în stil victorian situată pe Barrington Street, o clădire masivă din lemn, vopsită în alb şi cu obloane verzi.

– Dacă n-ai alte planuri mi-ar face plăcere să cinăm împreună. Poate la Clipper Cay, dacă-ţi plac fructele de mare sau la Middle Deck unde putem asculta muzică de jazz.

Parcă maşina.

– Mulţumesc, dar am avut o zi obositoare, refuză Anna politicos.

El dădu din umeri, evident dezamăgit.

În han se simţea un vag miros de mucegai. După ce dădu cartea de credit, primi o cheie de alamă. Intenţiona să-i spună tipului vînjos de la recepţie că se descurcă singură cu bagajul, dar nimeni nu se oferi s-o ajute. Acelaşi aer uşor stătut

persista şi în camera ei de la etajul doi. Anna îşi puse hainele în dulap, trase pedelele şi îmbrăcă un trening gri. Hotărîse că o alergare avea să-i facă bine. Coborî, ieşi din han şi o luă la fugă prin Grand Parade, scuarul aflat la vest de Barrington Street; apoi urcă pe George Street, spre fortăreaţa în formă de stea, numită Citadela. Se opri la un chioşc de ziare şi luă o hartă a oraşului. Găsi repede adresa care o interesa şi constată că era suficient de aproape pentru a trece imediat pe acolo.

Casa lui Robert Mailhot, o clădire cu două etaje din şindrilă gri, cu acoperiş triunghiular, era practic ascunsă de copacii aflaţi în spatele unui gard din lanţuri.

Lumina albastră a unui televizor licărea de după nişte perdele din dantelă. Anna se opri o clipă vizavi şi privi cu atenţie în jur. Apoi se decise să traverseze strada îngustă. Voia să ştie dacă în casă era într-adevăr văduva şi, dacă da, cum se comporta femeia: avea sau nu aerul unei femei îndoliate?

Strada era pustie. Dintr-o casă din vecinătate se auzea muzică, din alta un televizor. Se angajase în traversare cînd două faruri puternice o orbiră. Vehiculul venea drept spre ea, cu motorul urlînd. Anna se năpusti spre trotuar, încercînd cu disperare să sară din calea şoferului care scăpase maşina de sub control. Trebuie să fi rulat în josul străzii, cu luminile stinse, pînă cînd ajunsese la cîţiva paşi distanţă şi aprinsese brusc farurile. Venea spre ea, nu era nici o îndoială, maşina nu încetinea. Şoferul viră spre trotuar, îndreptîndu-se direct către ea. Anna recunoscu grătarul cromat al radiatorului unui Lincoln Town, ale cărui faruri rectangulare, aplatizate îi dădeau înfăţişarea unui animal de pradă, a unui rechin.

Fugi!

Anna se întoarse şi văzu maşina, la patru-cinci metri distanţă. Speriată de moarte, ea plonjă în gardul viu care înconjura casa alăturată. Ramurile groase, cu ghimpi, îi zgîriară picioarele prin trening. Anna începu să se rostogolească pe mica pajişte.

Auzi zgomotul făcut de impactul maşinii cu gardul viu, apoi scrîşnetul violent al roţilor. Ridică privirea şi văzu maşina

îndepărtîndu-se pe drumul îngust şi întunecos, cu motorul ambalat la maximum.

Se ridică în picioare îngrozită, cu genunchii tremurînd.

Ce dracu' fusese asta?

Maşina se îndreptase direct spre ea, de parcă ar fi încercat s-o doboare. Apoi dispăruse fără urmă!

La ferestre apăruseră cîteva chipuri curioase. Oamenii se retraseră de la geamuri cînd îşi dădură seama că au fost observaţi.

Dacă maşina venise către ea ca s-o ucidă, de ce nu-şi terminase treaba?

Nu mai înţelegea nimic.

O porni respirînd greoi, lac de sudoare. Încercă să-şi limpezească gîndurile, dar nu reuşi să găsească vreun sens bizarului incident.

Încercase sau nu cineva s-o ucidă?

Şi dacă da – de ce?

Singurele răspunsuri logice impuneau un mod de gîndire paranoic, iar ea refuza cu îndîrjire să-şi lase gîndurile s-o ia în acea direcţie. *Pe-acolo ajungi la nebunie.* Se gîndi la ce-i spusese Bartlett despre planurile vechi, urzite în cel mai mare secret, la bătrîni ce ascundeau taine, oameni puternici, dorind cu disperare să-şi protejeze reputaţiile. Bartlett era un om care, după cum recunoscuse singur, stătea într-un birou înconjurat de hîrtii îngălbenite, departe de realitate, într-un mediu favorabil ţeserii de teorii ale conspiraţiei. Şi dacă incidentul cu maşina fusese o încercare de-a o determina să renunţe la caz?

Dacă aşa stăteau lucrurile, nu-şi găsiseră omul. Procedînd astfel nu făcuseră altceva decît să-i întărească hotărîrea de-a afla despre ce era vorba în realitate.

Londra

Restaurantul Albion se afla pe Garrick Street, la marginea lui Covent Garden. Tavane joase, mese din lemn cioplit grosolan şi podele acoperite cu rumeguş – genul de

local care oferea douăzeci de sortimente de adevărată bere englezească la butoi şi servea cîrnaţi cu piure de cartofi, tobă, rinichi şi budincă de coacăze. La ora prînzului soseau o mulţime de bancheri şi directori de publicitate.

Jean-Luc Passard, un tînăr funcţionar din serviciul de securitate al Corporaţiei, intră în restaurant şi înţelese imediat de ce alesese englezul acel loc de întîlnire. Era atîta lume, încît ei doi puteau trece neobservaţi.

Englezul stătea singur într-un separeu. Îl recunoscu imediat: un bărbat şters de vreo patruzeci de ani, cu păr ţepost, încărunţit prematur. La o privire mai atentă, puţinele riduri existente te duceau cu gîndul la o operaţie estetică. Purta un sacou albastru şi un pulover alb, cu guler colant. Umerii largi şi talia îngustă trădau un fizic impunător.

Passard luă loc în separeu şi întinse mîna.

– Sînt Jean-Luc.

– Trevor Griffith, zise englezul şi strînse fără vlagă mîna noului venit, asemeni unui om căruia nu-i pasă ce crezi despre el.

– E o onoare să te cunosc, spuse Passard. Serviciile pe care le-ai adus Corporaţiei de-a lungul anilor ţin de legendă.

Ochii cenuşii ai lui Trevor rămaseră inexpresivi.

– Nu te-am fi chemat din... izolarea dumitale dacă n-ar fi fost absolut necesar.

– Aţi dat-o-n bară.

– Am avut ghinion.

– Aveţi nevoie de ajutor.

– De o poliţă de asigurare, să zicem. O precauţie suplimentară. Nu ne putem permite să eşuăm.

– Lucrez singur. Ştiţi asta.

– Desigur. Vei rezolva chestiunea cum vei crede de cuviinţă.

– Bine. Spune-mi, ştii unde se află ţinta?

– Ultima oară a fost zărită la Zürich, dar nu ştim sigur unde-o să se ducă.

Trevor îşi arcui o sprînceană. Passard roşi.

– E un amator. Apare periodic la suprafață. O să-i dăm curînd de urmă.

– Am nevoie de un set de fotografii ale țintei din mai multe unghiuri.

Passard puse pe masă un plic mare.

– S-a rezolvat. Aici se află și instrucțiunile. Vrem ca treaba să fie făcută repede și să nu rămînă urme.

Privirea lui Trevor Griffith îi aminti lui Passard de cea a unui boa constrictor.

– Ați apelat deja la mai mulți ageamii. În felul acesta, nu numai că ați pierdut bani și timp, dar ați alertat ținta. Acum a devenit prudentă. Prin urmare, o să fie mult mai greu de eliminat. Nici dumneata, nici superiorii dumitale nu sînteți în măsură să-mi spuneți cum să-mi fac treaba.

– Dar ești sigur că poți s-o faci, da?

– Presupun că din cauza asta ați venit la mine.

– Da.

– Atunci te rog să nu pui întrebări stupide. Asta-i tot? Am o după-amiază foarte încărcată.

Anna se întoarse în camera ei de la han, își turnă într-o ceașcă de plastic puțin vin alb dintr-o sticlă găsită în minibar și îl bău. Apoi făcu o baie fierbinte. Stătu în cadă vreo cincisprezece minute, încercînd să se gîndească la lucruri plăcute, însă imaginea grătarului cromat al Lincolnului continua s-o obsedeze. Își aminti remarca Fantomei, rostită cu voce joasă: *Eu nu cred în coincidențe, domnișoară Navarro. Dumneata crezi?*

Încetul cu încetul își recăpătă stăpînirea de sine. Astfel de lucruri se întîmplă, nu-i așa? Un aspect al meseriei ei consta în a sesiza o semnificație ascunsă, dar era un risc profesional să găsești vreun sens atunci cînd nu există nici unul.

Își puse un halat de baie și constată că e moartă de foame. Pe sub ușa camerei ei fusese strecurat un plic cît timp lipsise. Îl luă și se cufundă într-un fotoliu. Cînd îl deschise constată că plicul conținea copiile declarațiilor bancare ale lui Mailhot din ultimii patru ani.

Sună telefonul. Era sergentul Arsenault.

– Ce-ai zice dacă am merge la zece şi jumătate să-i facem o vizită văduvei?

În fundal, ea auzi zgomotul specific unei secţii de poliţie.

– Ne întîlnim acolo la zece şi jumătate, răspunse Anna pe un ton hotărît.

O clipă se gîndi să-i spună despre Lincoln, despre faptul că fusese la un pas de moarte, dar se abţinu. Se temea că asta i-ar fi diminuat autoritatea, că ar fi părut vulnerabilă, fricoasă, uşor de speriat.

– O.K., atunci, o să mă duc acasă. Arsenault ezită. Nu cred... o să trec pe lîngă hanul dumitale, dacă te-ai răzgîndit şi vrei să mîncăm ceva... Sau să bem un pahar.

Anna nu răspunse imediat. La drept vorbind, n-ar fi deranjat-o o companie în acele momente.

– Eşti amabil că mă inviţi, zise ea într-un tîrziu, dar zău că sînt obosită.

– Şi eu, spuse el repede. Am avut o zi lungă. Atunci, e-n regulă. Ne vedem mîine dimineaţă.

În vocea lui se simţea dezamăgirea.

După ce închise telefonul, Anna trase draperiile şi începu să cerceteze documentele. După cîtva timp gîndurile îi zburară aiurea.

Era convinsă că adevăratul motiv pentru care nu se măritase, pentru care evitase orice relaţie ce părea să devină prea serioasă era hotărîrea ei de a deţine controlul mediului în care trăia. Dacă te căsătoreşti, trebuie să dai socoteală celuilalt. Dacă vrei să cumperi ceva, trebuie să explici de ce. Nu mai poţi lucra pînă tîrziu fără să te simţi vinovat; eşti nevoit să te scuzi, să negociezi.

La birou, oamenii care n-o cunoşteau bine o numeau „Fecioara de gheaţă". Şi nu era vorba doar de Dupree. Oamenilor nu le place să vadă femei atrăgătoare neimplicate într-o relaţie. Este un atentat la ordinea firească a lucrurilor. Nu reuşeau să înţeleagă că pe ea n-o interesa decît munca ei. Ieşea rareori în lume, deci nu prea avea ocazia să cunoască bărbaţi, iar cei de la BIS îi erau colegi. A te întîlni cu un coleg însemna a-ţi bate cuie în talpă.

Cel puţin asta era părerea ei. Prefera să nu-şi amintească de incidentul din liceu care o întrista, dar se gîndea la Brad Reedy aproape zilnic, cu o ură feroce. Dacă simţea în metrou o adiere din parfumul de lămîie pe care-l folosea Brad, inima îi bătea mai tare de frică şi apoi de furie. Dacă vedea pe stradă un adolescent blond şi înalt, într-un tricou de rugby cu dungi albe şi roşii, îl confunda cu Brad.

Răul acela se întîmplase pe cînd avea şaisprezece ani. După cum i se spusese, se împlinise şi era frumoasă. Avea puţini prieteni, însă nu se simţea proscrisă. Se certa cu părinţii ei aproape zilnic, fiindcă nu mai suporta să trăiască în căsuţa lor. Pur şi simplu se sufoca.

Brad Reedy juca hochei. Era mai în vîrstă decît ea şi făcea parte din aristocraţia şcolii. Nu-i venise să creadă atunci cînd Brad Reedy, *marele* Brad Reedy se oprise lîngă dulapul ei din vestiar şi-o întrebase dacă e de acord să iasă împreună undeva. Crezuse că era o glumă, că fusese pus de altcineva s-o abordeze, aşa că-l sfidase, întorcîndu-i spatele. Începuse deja să dobîndească un strat protector de sarcasm.

Brad insistase. Zăpăcită de emoţie, Anna spusese: „Poate că da, într-o zi..."

Brad se oferise s-o ia de-acasă, însă ea nu voia ca el să vadă în ce condiţii locuieşte, aşa că insistase să se întîlnească la cinema. Cu cîteva zile înainte, studiase cu atenţie *Mademoiselle* şi *Glamour*. Într-un articol din revista *Seventeen* despre „cum să-i atragi privirea", găsise veşmintele perfecte, genul de lucruri pe care le-ar fi purtat o fată bogată, elegantă, fata pe care ar fi acceptat-o părinţii lui Brad.

Îmbrăcase o rochie Laura Ashley, imprimată cu motive florale, cu un guler plisat, înalt, pe care-l cumpărase de la Goodwill. Cu espadrilele ei asortate, verde-gălbui, cu sacoşa verde-gălbui şi bentiţa verde-galbui, se simţise dintr-o dată ridicolă – o fetiţă costumată pentru Halloween. Cînd se întîlnise cu Brad, care purta o pereche de jeanşi rupţi şi un tricou de rugby cu dungi, înţelesese că se vedea de la o poştă că-şi dăduse prea multă osteneală pentru acea întîlnire.

După film, el o invită la Ship's Pub, pentru o pizza şi o

bere. Anna încercase să pară misterioasă şi greu de convins, dar se îndrăgostise deja nebuneşte de acel Adonis adolescent.

După trei sau patru beri, Brad devenise grosolan. Se apropiase de ea şi începuse să o pipăie. Ea pretinsese că o durea capul – era singurul lucru care-i venise în minte sub presiunea momentului – şi-i ceruse s-o ducă acasă. El condusese nebuneşte şi pe urmă făcuse o „întoarcere greşită" în parc.

Era un bărbat de nouăzeci de kilograme, incredibil de puternic, încălzit de alcool. O dezbrăcase cu forţa, îi pusese mîna peste gură ca să-i înăbuşe ţipetele şi continuase să spună sacadat: *„Ah, şi tu vrei, căţea mexicană"*.

Aşa se consumase prima ei noapte de dragoste.

Timp de un an se dusese cu regularitate la biserică. Vinovăţia o copleşea şi îi era teamă să nu afle mama ei.

Amintirea aceea o bîntuise mulţi ani.

Brusc, îşi aminti de documentele întinse pe fotoliu. Nici nu putea găsi un material de lectură mai captivant în timpul unei cine primite de la serviciul de cameră.

Îi atrase atenţia un şir de cifre. Îl privi din nou. Cum era posibil? Cu patru luni în urmă, în contul lui Robert Mailhot fusese virat un milion de dolari.

Se aşeză în fotoliu şi privi pagina mai atent. Adrenalina i se revărsă în sînge. Studie îndelung coloana de cifre. În minte îi apăru imaginea casei modeste din şindrilă a lui Robert Mailhot.

Un milion de dolari.

Devenea interesant.

Zürich

Lămpile de pe stradă luminau bancheta din spate a taxiului precum scînteierea intermitentă a unei orgi de lumini. Ben privea drept înainte dus pe gînduri.

Detectivul de la omucideri păruse dezamăgit de rezultatele

analizelor care demonstrau că Ben nu trăsese cu arma şi-i întocmise documentele de punere în libertate cu vădită neplăcere. Era limpede că Howie reuşise să tragă nişte sfori ca să i se restituie paşaportul.

– Te eliberez cu o singură condiție, domnule Hartman – să părăseşti cantonul meu, îi spuse Schmid. Pleacă din Zürich imediat. Dacă mai apari pe aici, n-o să-ți fie bine. Ancheta privind focurile de armă din Bahnhofplatz rămîne deschisă şi există destule întrebări fără răspuns care să-mi dea dreptul să solicit un mandat de arestare. Dacă se implică şi biroul nostru de imigrări, îți amintesc că poți fi ținut în detenție administrativă timp de un an, înainte de a ajunge în fața unui magistrat. Ai prieteni şi relații impresionante, însă data viitoare n-o să te mai poată ajuta.

Mai mult decît amenințările, pe Ben îl chinuia întrebarea pe care detectivul o pusese cu atîta nepăsare. Coşmarul din Bahnhofplatz *avea* vreo legătură cu moartea lui Peter?

Formulată altfel: ce şanse existau *să nu aibă* legătură cu moartea lui Peter? Ben îşi amintea întotdeauna ce obişnuia să spună mentorul său de la colegiu, istoricul John Barnes Godwin: calculează-ți şansele, recalculează-le şi pe urmă lasă-te în voia instinctului.

Instinctul îi spunea că nu era vorba despre o coincidență.

Pe urmă mai era şi misterul ce-l înconjura pe Jimmy Cavanaugh. Nu dispăruse doar cadavrul lui. Identitatea, întreaga lui existență dispăruseră. Cum se putea întîmpla aşa ceva? Şi cum aflase pistolarul la ce hotel stătea. Nimic din toate astea n-avea sens.

Dispariția cadavrului, ascunderea pistolului în bagajul lui confirmau faptul că omul pe care el îl ştia drept Cavanaugh nu lucrase de unul singur. Dar cu *cine?* Şi la *ce?* Ce interes, ce posibilă *amenințare* putea prezenta Ben Hartman pentru cineva?

Totul avea legătură cu Peter. Aşa *trebuia* să fie.

Cînd vezi atîtea filme, înveți că nişte cadavre sînt „arse şi imposibil de identificat“ doar cînd există ceva de ascuns. Unul

dintre primele gînduri ale lui Ben, după ce auzise îngrozitoarea veste, fusese acela că se făcuse o confuzie, că în avionul ăla nu murise, de fapt, Peter Hartman. Autoritățile comiseseră o eroare. Peter era în viață, trebuia să sune și amîndoi aveau să rîdă de gluma aceea macabră. Ben nu îndrăznise să-i sugereze versiunea asta tatălui său, pentru a nu-i da speranțe. Apoi sosiseră dovezile medicale, care erau incontestabile.

Acum, Ben începuse să se concentreze asupra adevăratei întrebări: *cum* murise Peter? Prăbușirea unui avion putea fi o modalitate eficientă de-a ascunde dovezile unei crime. Dar dacă fusese într-adevăr un accident?

La urma urmei, cine-ar fi putut dori moartea lui Peter? Să ucizi pe cineva și-apoi să prăbușești un avion. I se părea prea complicat.

După-amiază redefinise ceea ce exista în sfera plauzibilului. Dacă acel Cavanaugh, *oricine* ar fi fost el, încercase să-l ucidă pe el, din cine știe ce motiv, era posibil ca tot el – sau alții aflați în legătură cu el – să-l fi ucis și pe Peter, în urmă cu patru ani.

Howie menționase niște bănci de date, accesate de un coleg de-al lui care se ocupa de spionajul industrial. Lui Ben îi trecu prin minte că Frederic McCallan, clientul vîrstnic cu care trebuia să se întîlnească la St. Moritz, l-ar putea ajuta în privința asta. McCallan, un serios agent de bursă pe Wall Street, fusese și în slujba mai multor administrații de la Washington și nu ducea lipsă de legături. Ben scoase telefonul mobil și sună la hotelul Carlton din St. Moritz. Carlton era un hotel elegant și liniștit, cu o remarcabilă piscină interioară, acoperită cu geamuri ce dădeau spre lac.

Apelul lui fu transmis direct în camera lui Frederic McCallan.

– Sper că n-o să ne tragi clapa, zise jovial bătrînul Frederic. Louise ar fi distrusă.

Louise era frumoasa lui nepoată.

– Deloc. Situația s-a complicat puțin și-am pierdut ultimul zbor spre Chur.

La drept vorbind, ăsta era adevărul.

– Ți-am rezervat un loc la cină, gîndindu-ne că o să apari pînă la urmă. Cînd să te aşteptăm?

– O să închiriez o maşină şi-o să sosesc în noaptea asta.

– Cu maşina? Dar o să dureze *ceasuri* întregi!

– E un drum plăcut.

Un drum lung era exact ce-i trebuia acum ca să-şi limpezească mintea.

– Ai putea închiria un avion.

Adevărul era că voia să evite aeroportul, unde alții – dacă *existau* alții – l-ar fi putut aştepta.

– Ne vedem la micul dejun, Freddie.

Taxiul îl duse pe Ben la un birou Avis de pe Gartenhofstrasse, de unde închirie un Opel Omega, şi porni la drum pe autostrada A3. Ieşind din Zürich se îndreptă spre sud-est. Avu nevoie de ceva timp pentru a se acomoda cu şoferii elvețieni, cu felul agresiv în care semnalau că vor să te depăşească, încetinînd în spatele tău şi aprinzînd faza lungă.

O dată sau de două ori i se păru că un Audi verde îl urmărea. După cîtva timp, începu să aibă senzația că lăsase toată nebunia la Zürich, în urma lui. Curînd avea să fie la Carlton, în St. Mortiz, şi locul acela i se părea inviolabil.

Se gîndi la Peter, aşa cum făcuse deseori în ultimii patru ani, şi simți cum i se strînge stomacul. Se învinovățea că-şi lăsase fratele să moară singur, că în ultimii cîțiva ani de-abia dacă vorbise cu el.

Ben ştia că Peter nu fusese singur în ultimele lui zile. Trăise cu o elvețiancă, o studentă la medicină de care se îndrăgostise. Vorbiseră despre asta la telefon, cu cîteva luni înainte ca Peter să fie ucis.

Ben îl văzuse pe Peter de două ori după absolvirea colegiului. Doar de două ori.

În copilărie, înainte ca Max să-i trimită la şcoli pregătitoare diferite, fuseseră nedespărțiți. Se băteau mereu, se luptau pînă cînd unul din ei spunea: *Eşti bun, dar eu sînt mai bun.*

După colegiu, Peter intrase în Peace Corps şi plecase în Kenya. Nici pe el nu-l interesa Hartman Capital Management. Nu luase nici un ban din companie. Ce dracu' să fac cu ei în Africa? spusese el.

În realitate, Peter nu numai că dădea un sens vieții lui, ci fugea şi de tăticu'. Max şi cu el nu se înțeleseseră niciodată.

– Dacă vrei să-l eviți pe tata, poți să trăieşti în Manhattan şi să nu-l suni, îi spusese Ben odată. Poți lua prînzul cu mama o dată pe săptămînă. Nu-i nevoie să trăieşti într-o afurisită de colibă de pămînt, ce naiba!

Dar Peter plecase şi se întorsese în State doar de două ori: prima oară cînd mama lor îşi făcuse operația de mastectomie şi a doua oară după ce-l sunase Ben şi-i spusese că boala se generalizase şi nu mai avea mult de trăit.

Atunci, Peter se afla în Elveția. Cunoscuse o elvețiancă în Kenya. „E frumoasă, e inteligentă şi încă nu ştie cu cine are de-a face. Trece asta la rubrica «ciudat, dar adevărat»." Era o expresie favorită din copilăria lor.

Fata se întorsese la facultatea de medicină, iar el o urmase la Zürich. Atunci vorbiseră pentru prima dată. „Te ții de coada vreunei puicuțe?" Era gelos – gelos pentru că Peter se îndrăgostise şi gelos pentru că altcineva îi luase locul în inima fratelui său.

Nu, spusese Peter, nu era doar asta. Citise, într-o ediție internațională a revistei *Time,* despre o bătrînă, supraviețuitoare a Holocaustului care trăia în Franța, într-o sărăcie lucie, şi încercase fără succes să obțină de la o mare bancă elvețiană suma modestă pe care tatăl ei o lăsase pentru ea înainte de a pieri într-un lagăr de concentrare.

Banca îi ceruse certificatul de deces al tatălui. Ea le spusese funcționarilor că naziştii nu eliberaseră certificate de deces pentru cele şase milioane de evrei pe care-i uciseseră.

Peter avea de gînd să obțină pentru bătrînă ceea ce i se cuvenea. Ce naiba, dacă un Hartman nu putea smulge acei bani din ghearele unui bancher elveția lacom, cine altcineva putea s-o facă?

Nimeni nu era atît de încăpățînat ca Peter. Nimeni, în afară de bătrînul Max.

Ben nu se îndoia că Peter cîştigase bătălia.

Ben simți că îl cuprinde oboseala. Traficul scăzuse şi drumul era monoton. Şofa în ritmul traficului, iar celelalte maşini nu-l mai depăşeau atît de des. O fracțiune de secundă închise ochii. Un claxon asurzitor şi nişte faruri puternice îl făcură să înțeleagă că adormise. Reacționă rapid, răsucind maşina spre dreapta şi scoțînd-o de pe şosea, evitînd astfel coliziunea.

Trase Opelul pe dreapta şi respiră uşurat. Decalajul de fus orar, întîmplările de peste zi, nebunia de la Bahnhofplatz îl copleşiseră.

Era momentul să se retragă de pe autostradă. Mai avea vreo două ore de mers pînă la St. Moritz, dar nu îndrăznea să mai şofeze. Trebuia să găsească un loc unde să petreacă noaptea.

Două maşini trecură pe lîngă el, dar Ben nu le văzu. Una dintre ele era un Audi verde, uzat. Şoferul – singurul pasager – un bărbat înalt de vreo cincizeci de ani, cu părul lung şi cărunt legat la spate într-o coadă de cal, se întoarse să privească maşina lui Ben, parcată la marginea drumului.

După ce depăşi cu o sută de metri automobilul lui Ben, şoferul trase şi el pe dreapta. A doua maşină, care-l depăşi pe Ben era o berlină gri, cu doi bărbați înăuntru.

– Crezi că ne-a observat? îl întrebă şoferul pe pasager în germana elvețiană.

– E posibil, răspunse pasagerul. Altfel de ce ar fi oprit.

– Poate că s-a rătăcit. Se uită la o hartă.

– Poate e un şiretlic. O să trag pe dreapta.

Şoferul observă Audi-ul verde la marginea drumului.

– Avem companie? întrebă el.

6

Nova Scotia

În dimineața zilei următoare, Anna și sergentul Arsenault se duseră la casa văduvei lui Robert Mailhot. Arsenault apăsă pe butonul soneriei.

Văduva întredeschise ușa și-i privi bănuitoare. Era o femeie scundă, în jur de optzeci de ani, cu părul alb ca zăpada strîns într-un coc îngrijit. Avea un chip luminos și ochi căprui. Nasul mare și plat era roșu, semn că plînsese ori băuse.

– Da.

Ostilitatea din tonul ei nu-i surprinse.

– Doamnă Mailhot, eu sînt Ron Arsenault de la PRCC, iar ea e Anna Navarro de la Departamentul de Justiție al Statelor Unite. Vrem să vă punem cîteva întrebări. Putem intra?

– De ce?

– Avem cîteva întrebări, asta-i tot.

Ochii căprui ai văduvei îl priviră cu răutate.

– Nu vorbesc cu nici un polițist. Soțul meu e mort. De ce nu mă lăsați în pace?

Anna simți disperarea din vocea bătrînei. Conform documentelor, numele ei de fată era Marie LeBlanc. Nu era obligată să vorbească cu ei, dar ea nu știa asta. Totul depindea de puterea lor de convingere.

Anna detesta să discute cu familiile victimelor. I se părea indecent să-i agaseze cu întrebări într-un moment atît de greu, la cîteva zile sau chiar ore de la moartea cuiva drag.

– Doamnă Mailhot, spuse Arsenault pe un ton oficial, avem motive să credem că cineva l-a ucis pe soțul dumitale.

Văduva îi privi cu atenție.

– E ridicol, zise ea.

Spațiul dintre ușă și toc se îngustă.

– Poate că aveți dreptate, spuse Anna încet. Dar dacă l-a agresat cineva, vrem să știm și noi.

Văduva ezită. După o clipă pufni disprețuitor:

– Era bătrîn. Era bolnav de inimă. Lăsați-mă în pace.

Annei îi era milă de bătrîna care trebuia să suporte un interogatoriu într-un moment atît de greu. Văduva putea să le trîntească ușa în nas și Anna nu accepta așa ceva. I se adresă cu voce blîndă:

– Soțul dumitale ar fi putut trăi mai mult. Ați fi putut petrece mai mult timp împreună. Noi credem că cineva l-a ucis. Dacă așa stau lucrurile, vrem să aflăm cine a fost.

Privirea văduvei deveni mai blîndă.

– Fără ajutorul dumitale, n-o să știm niciodată care este adevărul.

Încet, ușa cu plasă se deschise.

Salonul din față era întunecat. Doamna Mailhot aprinse lampa. Femeia avea șolduri late și era chiar mai scundă decît păruse inițial. Purta o fustă gri plisată și un pulover crem. În încăpere mirosea a detergent cu parfum de lămîie. Se făcuse curățenie recent fiindcă doamna Mailhot își aștepta rudele la înmormîntarea soțului ei. Găsirea vreunor fire de păr sau fibre textile avea să fie o problemă.

Anna observă că încăperea era mobilată cu grijă. Pe o măsuță văzu niște fotografii în rame de argint.

Pe servanta din lemn de nuc, alături de televizor se afla un șir de elefanți identici din fildeș. De prost-gust, însă înduioșător.

– O, dar sînt splendizi, spuse Anna, arătîndu-i elefanții lui Arsenault.

– Sigur, zise Arsenault încercînd să pară convins.

– Sînt Lenox? întrebă Anna.

Văduva păru surprinsă, apoi zîmbi mîndră.

– Îi colecționați?

– Mama mea o făcea.

Mama Annei nu avusese nici timp, nici bani ca să colecționeze altceva decît insuficientele ei cecuri de plată. Bătrînă făcu un semn.

– Vă rog să luați loc.

Anna se aşeză pe canapea, Arsenault pe fotoliul alăturat. Se aflau în camera în care Mailhot fusese găsit mort.

Doamna Mailhot se aşeză pe un scaun incomod, aflat în celălalt capăt al încăperii.

– N-am fost acasă cînd a murit soțul meu, zise ea cu tristețe. Eram în vizită la sora mea, ca în fiecare marți seară. Îmi reproşez că n-am fost lîngă el cînd a murit.

Anna dădu din cap înțelegătoare.

– Am putea vorbi puțin despre felul în care a murit....

– A murit în urma unui atac de cord. Aşa mi-a spus doctorul.

– E posibil, spuse Anna. Dar, uneori, o persoană poate fi ucisă astfel încît să pară că a murit din cauze naturale.

– De ce-ar fi vrut cineva să-l ucidă pe Robert?

Arsenault îi aruncă o privire rapidă Annei. Îl frapase ceva din tonul femeii: nu fusese o întrebare retorică. Se părea că bătrîna voia într-adevăr să afle adevărul. Felul cum avea s-o abordeze acum era esențial. Cei doi se căsătoriseră în 1951 – o jumătate de secol împreună. Ea avea cu siguranță o idee cît de vagă despre treburile în care fusese implicat soțul ei

– V-ați pensionat amîndoi cu cîțiva ani în urmă, aşa e?

– Da, zise bătrîna. Ce legătură are asta cu moartea lui?

– Ați trăit din pensia soțului dumitale?

Doamna Mailhot îşi înălță sfidător bărbia.

– Robert se ocupa de bani. Mi-a spus să nu-mi fac griji în legătură cu asta.

– Dar v-a spus vreodată de unde veneau banii?

– V-am spus, Robert avea grijă de tot.

– Ştiați că soțul dumneavoastră are la bancă un milion şi jumătate de dolari?

Chipul bătrînei rămase imobil.

– V-am spus, ştiu foarte puțin despre finanțele noastre.

– Nu v-a spus niciodată că primea bani de la cineva? întrebă Arsenault.

– Domnul Highsmith era un om generos, zise ea încet. Nu i-a uitat niciodată pe oamenii care l-au ajutat.

– Primea bani de la Charles Highsmith? insistă Arsenault.

Charles Highsmith era un faimos magnat al mass-media. Deținea ziare, posturi de radio şi companii de cablu în întreaga Americă de Nord. Cu trei ani în urmă, Highsmith căzuse peste bordul iahtului său, şi murise; împrejurările incidentului rămăseseră o chestiune controversată.

Văduva încuviință.

– Soțul meu a fost în slujba lui aproape toată viața.

– Dar Charles Highsmith a murit acum trei ani, zise Arsenault.

– Trebuie să fi lăsat instrucțiuni pentru administrarea averii sale. Soțul meu nu-mi vorbea despre asta. S-a asigurat că noi o să avem tot ce ne trebuie. Era un om deosebit.

– Ce servicii i-a făcut soțul dumitale ca să-i poarte de grijă? întrebă Anna.

– Ăsta nu-i nici un secret, răspunse văduva.

– Pînă s-a pensionat, în urmă cu cincisprezece ani, a lucrat pentru el ca bodyguard, interveni Arsenault. De fapt era ca om bun la toate. Cineva care făcea comisioane speciale.

– Era un om în care domnul Highsmith se putea încrede fără rezerve, zise bătrîna.

– Ați venit aici de la Toronto, imediat după moartea lui Charles Highsmith, spuse Anna uitîndu-se în dosarul ei.

– Soțul meu... avea anumite idei.

– În legătură cu moartea lui Highsmith?

Bătrîna vorbi cu evidentă reținere.

– Ca şi alți oameni, se întreba dacă a fost sau nu un accident. Sigur, Robert era pensionar la vremea aceea, însă îl mai consulta în probleme de securitate. Uneori se învinuia pentru cele întîmplate. Cred că de-aceea devenise puțin cam... ciudat. Se gîndea că, dacă nu fusese un accident, duşmanii lui Highsmith s-ar putea să-l caute într-o zi. Pare o nebunie, însă nu m-am opus deciziei lui.

– De-aceea v-ați mutat aici, spuse Anna, mai mult pentru sine.

După mai multe decenii trăite în oraşe mari ca Londra şi

Toronto, soțul femeii se retrăsese la țară – de fapt, se ascunsese. Se mutaseră în locul unde trăiseră strămoşii lui, un loc în care-şi cunoşteau toți vecinii, un loc ce părea sigur.

– Niciodată n-am crezut. Soțul meu avea bănuielile lui, asta era tot. Pe măsură ce îmbătrînea, devenea mai neliniştit. Aşa sînt unii oameni.

– Să fi fost o ciudățenie de-a lui?

– Toți avem ciudățenii.

– Şi-acum ce credeți? întrebă Anna cu blîndețe.

– Acum nu ştiu ce să cred.

Ochii bătrînei se umeziră.

– Ştii unde-şi păstra documentele financiare?

– Există nişte carnete de cecuri şi alte hîrtii într-o cutie, la etaj. Dădu din umeri. Puteți să vă uitați dacă vreți.

– Mulțumim, zise Anna. Vrem să recapitulăm împreună ultima săptămînă din viața soțului dumitale. În detaliu. Obiceiuri, unde s-a dus, unde-a călătorit. Telefoanele pe care le-a dat sau le-a primit. Dacă a primit scrisori. Dacă s-a dus la vreun restaurant. Lucrători care-ar fi putut veni în casă – instalatori, telefonişti, spălători de covoare, cititori de contoare. Tot ce vă puteți aminti.

O interogară mai bine de două ore. Chiar şi atunci cînd deveni limpede că văduva începuse să obosească, ei continuară, hotărîți să insiste cît avea să le îngăduie. Annei îi era teamă că, dacă s-ar fi oprit, a doua zi dimineață femeia s-ar fi putut răzgîndi.

După două ore, ştiau ceva mai mult decît atunci cînd începuseră. Văduva le permise să inspecteze casa, însă nu găsiră urme de forțare la uşa din față sau la vreuna din ferestre. Ca şi cum ucigaşul – dacă bătrînul *fusese* într-adevăr ucis – intrase în casă printr-un subterfugiu sau era o cunoştință.

Anna găsi într-un dulap un vechi aspirator Electrolux şi-i scoase punga. Era plină, ceea ce însemna că nu fusese schimbată de cînd murise Mailhot. Le va cere criminaliştilor

să caute în ea în speranța că, pînă la urmă, vor găsi vreo probă.

Cînd se întoarseră în salonul din față, Anna așteptă ca văduva să se așeze, și luă loc pe un scaun lîngă ea.

– Doamnă Mailhot, începu ea cu delicatețe, ți-a spus vreodată soțul dumitale *de ce* credea că Charles Highsmith ar fi putut fi asasinat?

Văduva o privi îndelung, de parcă se gîndea cît și ce să spună.

– *Les grands hommes ont leurs ennemis*, spuse ea în cele din urmă, amenințător. Personalitățile au întotdeauna dușmani.

– Ce înțelegeți prin asta?

Doamna Mailhot îi evita privirea.

– E doar o expresie pe care obișnuia s-o spună soțul meu.

Elveția

Ben o coti pe prima șosea laterală pe care o găsi.

Străbătu o cîmpie netedă, apoi, după ce traversă mai multe căi ferate, drumul începu să șerpuiască pe o colină. La fiecare douăzeci de minute, trăgea pe dreapta ca să-și consulte harta.

Se apropia de Chur pe autostrada A3, cînd îi atrase atenția un Saab bleumarin din spatele lui. Nu era singur pe drum și nici nu se așteptase la asta. Poate că Saab-ul ducea alt grup de amatori de schi. Totuși, părea să-și sincronizeze ritmul cu al său. Ben trase pe dreapta. Saab-ul trecu pe lîngă el. Ia te uită... începuse s-o ia razna.

Porni din nou la drum și gîndurile îi zburară la Jimmy Cavanaugh. Gîndurile începură să se învălmășească. Simți că amețește – mistere îngrămădite peste alte mistere. Hotărî să nu mai insiste asupra acestei chestiuni. Mai tîrziu va putea să limpezească lucrurile. Acum trebuia să ajungă la destinație.

Zece minute mai tîrziu, imagini ale măcelului de la Shopville îi năvăliră în minte. Deschise radioul ca să-și alunge gîndurile. Viteza avea să-l ajute, își zise el și apăsă cu putere pedala accelerației; simți angrenajul cutiei de viteze cuplîndu-se

lin, iar maşina ţîşni pe autostrada în pantă. Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu un Saab bleumarin – acelaşi Saab bleumarin, era sigur. Cînd accelerase el, accelerase şi Saab-ul.

Simţi un nod în stomac. La viteze mai mari, şoferii lăsau instinctiv distanţe mai mari între ei şi maşina din faţă, dar Saab-ul menţinea distanţa. Dacă ar fi vrut să-l depăşească, ar fi trecut pe banda alăturată, dar se părea că pasagerii Saab-ului aveau altceva în minte. Ben se uită din nou în oglinda retrovizoare, încercînd să vadă prin parbrizul celeilalte maşini, dar nu distinse decît nişte umbre – două siluete. *Ce dracu' aveau de gînd?* Ben se concentră asupra drumului. Nu voia să le dea de înţeles că-i văzuse.

Încercă să scape de urmăritori. Saab-ul dispărea lungi perioade, însă niciodată îndeajuns de lungi. Reapărea mereu, de parcă ar fi fost legat de el printr-un cablu invizibil. Ben parcurse o serie de tuneluri şi cîteva poduri de piatră construite deasupra unor prăpăstii adînci. Conducea nesăbuit, teama determinîndu-l să renunţe la prudenţă. Miza pe prudenţa urmăritorului său şi pe instinctul acestuia de conservare. Asta era unica lui şansă.

În timp ce se apropia de intrarea îngustă a unui tunel, Saab-ul îl depăşi brusc şi i-o luă înainte. Ben îşi zise că şi-a făcut griji degeaba. Abia cînd încercă să iasă din scurtul tunel îşi dădu seama Ben ce se întîmpla.

La cincisprezece metri în faţă, Saab-ul îi bloca ieşirea.

Şoferul, într-un pardesiu negru, ţinea o mînă ridicată, făcîndu-i semn să oprească.

Apoi Ben observă o altă maşină care venea din spate – un Renault gri. O mai văzuse, dar nu-i dăduse atenţie.

Gîndeşte, ce naiba! Încercau să-l înghesuie, să-l prindă în interiorul tunelului. *Iisuse!* Prudenţa îl îndemna să apese pe frînă înainte de-a lovi bariera din faţă, dar nu-şi putea permite. Ben apăsă pînă la podea pedala de acceleraţie. Opelul izbi partea stîngă a Saab-ului ce staţiona. Saab-ul era o maşină sport, construită pentru viteze mari, dar cu vreo patru sute de kilograme mai uşoară. Îl văzu pe şofer sărind din mijlocul

drumului exact înainte ca impactul să arunce Saab-ul într-o parte. Micşorarea bruscă a vitezei îl azvîrli pe Ben în faţă. Centura de siguranţă îşi făcu datoria. Ben reuşi să se strecoare prin pasajul pe care-l crease. Maşina pe care o conducea – cu partea din faţă strivită – continua să înainteze în trombă. Ben nu privi în urmă. În spatele lui auzi focuri de armă. *O, Doamne! Nu se terminase. N-avea să se termine niciodată!*

Sub efectul adrenalinei, simţurile lui Ben se ascuţiseră. Vechiul Renault gri, cel care venise în urma lui în tunel, reuşise să se strecoare. Ben văzu o armă scoasă pe geamul din dreapta, *aţintită* spre el. Era o mitralieră şi, după cîteva secunde, auzi o rafală de foc automat.

Fugi!

Ben trecu în goană peste un vechi pod de piatră aflat deasupra unui defileu atît de îngust, încît de-abia era loc pentru trafic în ambele direcţii. Deodată auzi un pocnet sec şi ceva explodă la cîţiva centimetri de el. Oglinda retrovizoare fusese spartă, iar gloanţele făcuseră o reţea ca de păianjen pe lunetă. Urmăritorii îşi ştiau meseria.

Se auzi o explozie surdă, ca un pocnet înfundat, şi maşina se înclină brusc spre stînga: unul dintre cauciucuri fusese spart. Trăgeau în cauciucuri încercînd să-l oprească. Ben îşi aminti de expertul în probleme de securitate care ţinuse nişte cursuri directorilor de la Hartman Capital Management despre riscurile de răpire în ţările lumii a treia, prezentîndu-le o listă de contramăsuri recomandate. Păreau ridicol de nepotrivite cu realitatea cu care se confrunta. *Nu ieşi din maşină*, îşi aminti el una dintre indicaţii.

În clipa aceea se auzi vaietul inconfundabil al unei sirene de poliţie. Printr-o gaură din lunetă, văzu că o a treia maşină venea în viteză din spatele berlinei gri, un automobil civil fără însemne, cu o lumină albastră pe capotă. Atît reuşi să vadă: era prea departe ca să distingă modelul. Confuzia cuprinse din nou mintea lui Ben, dar împuşcăturile încetară brusc.

Berlina gri făcu o întoarcere rapidă de o sută optzeci de grade pe marginea drumului şi trecu în viteză pe lîngă maşina poliţiei. Renault-ul urmăritorilor reuşise să fugă.

Ben opri Opel-ul chiar la ieşirea de pe podul de piatră şi rămase în maşină, aşteptînd să sosească *Polizei*. Trecu un minut, încă unul. Privi înapoi, dar maşina poliţiei dispăruse. Saab-ul avariat fusese abandonat.

Era singur. Nu auzea decît motorul maşinii şi bătăile puternice ale inimii lui. Scoase telefonul mobil din buzunar, îşi aminti conversaţia cu Schmid şi luă o decizie. *Te pot închide douăzeci şi patru de ore fără nici un motiv*, îi spusese Howie. Schmid îl asigurase că el căuta un pretext ca s-o facă. Ce rost avea să sune la poliţie?

În timp ce se calma, locul panicii fu luat de o profundă senzaţie de epuizare. Avea nevoie de odihnă. Trebuia să se refacă, să evalueze situaţia.

Porni Opelul, urcă cu roata dezumflată o pantă de cîţiva kilometri şi ajunse într-un sat. Pe străzile înguste se înşirau vechi clădiri de piatră, de la mici construcţii dărăpănate pînă la case mai mari. Doar cîteva geamuri erau luminate.

Drumul îngust deveni curînd o stradă principală, străjuită acum de case mari, cu acoperişuri în pante, şi de mai multe şiruri de clădiri acoperite cu olane. Ajunse într-un scuar larg, pavat cu piatră, dominat de o veche catedrală gotică. Pe un indicator scria RATHAUSPLATZ. În centrul scuarului se afla o fîntînă de piatră.

Vizavi de catedrala din scuar se afla un conac din secolul al şaptesprezecelea cu acoperişul vălurit. Pe o mică pancartă de lemn scria *Altes Gebäude*, Vechea Clădire. Ferestrele mici erau luminate. Hanul acesta îţi va îngădui să te odihneşti şi să *gîndeşti*.

Ben parcă Opel-ul avariat lîngă un vechi camion care îl masca, şi intră în clădire.

Hanul era călduros şi tihnit, luminat de un foc ce licărea într-un imens şemineu de piatră. Mirosea îmbietor a lemn

ars, a ceapă şi carne prăjită. Hanul arăta ca un tradițional *Stübli* elvețian, un restaurant de modă veche. O masă rotundă din lemn era locul rezervat clienților casei, care veneau în fiecare zi să bea bere şi să joace cărți. Cinci bărbați, fermieri sau muncitori, îl priviră pe Ben cu suspiciune cînd intră, apoi se întoarseră la cărțile lor. În încăpere mai erau şi alți clienți, care luau cina sau beau.

Abia acum îşi dădu seama Ben cît de flămînd era. Se uită în jur după un chelner sau o chelneriță, dar nu văzu pe nimeni şi se aşeză la o masă liberă. Un bărbat scund şi rotofei de vîrstă mijlocie se apropie, şi Ben îi comandă o porție de *Rösti* – cartofi prăjiți, carne de vițel cu sos de smîntînă, şi un *Vierterl*, o carafă de un sfert de litru dintr-un vin roşu de regiune. Cînd chelnerul se întoarse cu mai multe platouri pe braț, Ben întrebă în engleză:

– Unde mi-aş putea petrece noaptea?

Chelnerul se încruntă şi puse în tăcere platourile pe masă. Dădu la o parte scrumiera de sticlă şi plicul roşu de chibrituri cu numele hanului, apoi turnă vinul de un roşu închis într-un pahar încălzit.

– Langasthof, spuse el cu un puternic accent romanş. E singurul loc pe o rază de douăzeci de kilometri.

În timp ce chelnerul îi dădea îndrumările necesare, Ben înfuleca Rösti. Cartofii erau crocanți, cu o aromă picantă de ceapă. Continuă să mănînce cu poftă, privind spre parcare prin fereastra parțial aburită. Lîngă maşina lui parcase un Audi verde.

Să fie cumva acel Audi verde care mersese în spatele lui o bună bucată de drum pe autostrada A3, dincolo de Zürich? Atunci se întrebase dacă nu cumva îl urmăreşte.

Întorcîndu-şi privirea i se păru că vede cu coada ochiului pe cineva care-l privea cu atenție. Cercetă încăperea, dar nu văzu pe nimeni care să-l privească mai insistent. Ben puse pe masă paharul cu vin. *Îmi trebuie o cafea tare*, îşi zise el, *nu vin. Încep să am halucinații.*

Mîncase în grabă, cu lăcomie şi îşi simți stomacul plin cu

cartofi unsuroşi şi sos de smîntînă. Îl căută cu privirea pe chelner, ca să-i ceară o cafea tare. Din nou avu senzația că cineva îl priveşte. Se întoarse către stînga, unde aproape toate mesele din lemn erau libere. Cîțiva oameni stăteau în separeurile întunecoase de lîngă un bar din lemn sculptat, în spatele căruia nu era nimeni. Singurul obiect aflat pe suprafața lui era un telefon alb, cu disc. Într-unul din separeuri zări un bărbat îmbrăcat într-o scurtă ponosită din piele cafenie, cu părul încărunțit strîns la spate într-o coadă de cal. *L-am mai văzut*, îşi zise Ben. *Ştiu că l-am mai văzut*. Dar unde? Bărbatul îşi puse un cot pe masă, se aplecă în față şi îşi sprijini obrazul în palmă.

Gestul i se păru studiat. Bărbatul încerca să-şi ascundă fața.

Ben îşi aminti de un bărbat înalt în ținută de afaceri, cu chipul pămîntiu şi părul lung, încărunțit, strîns în coadă de cal. Cînd şi unde îl văzuse? Îşi amintea că atunci îşi spusese cît de ridicol arăta un om de afaceri cu părul strîns în coadă de cal.

Brusc îşi aminti: Bahnhofstrasse.

Omul cu coadă de cal se aflase în mulțimea ce se învîrtea în zona magazinelor, chiar înainte de a-l zări pe Jimmy Cavanaugh. Acum era sigur de asta. Bărbatul fusese în preajma hotelului St. Gotthard. Mai tîrziu, îl urmărise pe Ben într-un Audi verde, iar acum se afla aici.

Dumnezeule, s-a ținut după mine, îşi spuse Ben. *Mă urmăreşte de azi după-amiază*.

Cine era şi de ce se afla aici? Dacă intenționa să-l ucidă, din acelaşi motiv pentru care încercase şi Cavanaugh, de ce n-o făcuse deja? Avusese o sumedenie de ocazii. Cavanaugh scosese o armă în plină zi, chiar pe Bahnhofstrasse. De ce ar fi ezitat Coadă de cal să tragă în el într-o tavernă aproape pustie?

Îi făcu semn chelnerului, care veni în grabă.

– Pot să beau o cafea? întrebă Ben.

– Sigur, domnule.

– Spune-mi unde e toaleta?

Chelnerul arătă spre un colț slab luminat, unde se zărea un mic culoar. Ben arătă şi el într-acolo, confirmînd localizarea toaletei, astfel încît Coadă de cal să vadă unde se ducea.

Ben strecură nişte bani sub platoul lui, vîrî în buzunar un plic de chibrituri, se ridică încet şi se îndreptă către toaleta care se afla la capătul micului culoar, pe partea opusă bucătăriei. Bucătăriile restaurantelor aveau de obicei uşi de serviciu care dădeau afară, şi reprezentau la nevoie căi de scăpare. Ben nu voia ca duşmanul lui să creadă că încerca să părăsească restaurantul prin bucătărie. Toaleta era mică şi fără ferestre, deci nu putea pleca pe-acolo. Coadă de cal, un profesionist, probabil că verificase căile de ieşire.

Încuie uşa WC-ului, scoase telefonul mobil şi formă numărul de la *Altes Gebäude*. Auzi sunetul slab al telefonului din restaurant, probabil cel aflat la barul de lîngă separeul lui Coadă de cal.

Răspunse o voce de bărbat.

– *Altes Gebäude, guten Abend.*

Ben era aproape sigur că răspunsese chelnerul. Pe un ton grav, Ben zise:

– Vreau să vorbesc cu unul dintre clienții dumneavoastră, vă rog. Cineva care ia cina acolo în seara asta. E urgent.

– *Ja?* Cine anume?

– Cineva pe care probabil că nu-l cunoaşteți. Nu e un client obişnuit. E un domn cu părul cărunt, strîns în coadă de cal. E posibil să poarte o jachetă din piele, mereu umblă cu ea.

– A, da, cred că ştiu la cine vă referiți. Un bărbat de vreo cincizeci de ani?

– Da, acela. Vă rog să-l chemați la telefon. E urgent.

– Da, imediat, domnule, zise chelnerul, reacționînd la tonul grav al lui Ben.

Omul puse receptorul alături.

Lăsînd linia deschisă, Ben strecură telefonul în buzunarul de la piept al sacoului, părăsi toaleta şi se întoarse în sala de mese. Coadă de cal nu mai era în separeul lui. Barul era situat în aşa fel încît nu putea fi văzut dinspre intrarea în restaurant

– Ben nu-l văzuse pînă cînd nu se aşezase la masă. Cel care stătea în picioare sau aşezat la bar nu putea vedea nici intrarea, nici spaţiul dintre toaletă şi intrare. Ben porni grăbit spre intrare şi ieşi pe uşă. Avea cel mult cincisprezece secunde în care putea pleca fără a fi văzut de Coadă de cal, care asculta la receptor, neauzind altceva decît tăcerea.

Ben îşi înhăţă bagajele din maşina avariată şi alergă la Audi-ul verde; cheia era în contact, de parcă şoferul se pregătise pentru o plecare precipitată. Ben îşi spuse că domnul Coadă de cal nu era în postura de a anunţa poliţia că i se furase maşina. În ce-l priveşte, făcuse rost de o maşină, lipsindu-l pe urmăritorul său de ea. Ben porni motorul. Coadă de cal avea să audă zgomotul. Cu un scrîşnet de roţi, maşina parcurse scuarul pavat cu viteză maximă şi o porni spre ieşirea din sat.

După cincisprezece minute, opri maşina lîngă o clădire de piatră şi lemn, situată într-o zonă izolată, împădurită, dincolo de drumul îngust de ţară. În faţa ei se afla o tăbliţă pe care scria LANGASTHOF.

Ascunse maşina în spatele unui pîlc des de pini şi se întoarse la uşa din faţă a casei de oaspeţi, unde era fixată o placă pe care scria „Recepţie".

Apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă cîteva minute pînă cînd se aprinse o lumină. Era miezul nopţii şi-l trezise pe proprietar.

Un bătrîn cu faţa brăzdată de riduri adînci deschise uşa şi, cu un aer ofensat, îl conduse pe Ben într-un hol lung, întunecat, aprinzînd în drum cîteva aplice, pînă cînd ajunse la o uşă cu furnir de stejar marcată cu numărul şapte. Descuie uşa şi aprinse un bec mic, luminînd o cameră confortabilă, dominată de un pat dublu, pe care se afla o pilotă albă, frumos împăturită.

– Asta-i tot ce avem, zise ţîfnos proprietarul.

– E bine.

– O să dau drumul la căldură. Durează vreo zece minute pînă se încălzeşte.

Ben îşi despachetă cele necesare pentru noapte şi se duse la baie să dea drumul la duş. Instalaţia părea atît de complicată – patru sau cinci robinete şi mînere, un duş de mînă în formă de telefon, ce atîrna de un cîrlig – încît Ben hotărî că n-avea rost să-şi piardă vremea cu ea. Îşi dădu cu apă rece pe faţă, se spălă pe dinţi şi se dezbrăcă.

După ce se acoperi cu pilota, adormi aproape imediat.

După cîtva timp – poate ceasuri, auzi un zgomot.

Se ridică în capul oaselor, cu inima bătîndu-i puternic.

Zgomotul, un scîrţîit stins, dar sesizabil se auzi din nou. Venea de lîngă uşă.

Întinse mîna şi înşfăcă piciorul veiozei din alamă, scoţînd-o în acelaşi timp din priză.

Înghiţi în sec, încordat ca un arc, îşi scoase încet picioarele de sub pilotă şi le puse pe podea.

Ridică uşor veioza, pînă deasupra capului, ţinînd-o strîns şi ţîşni în picioare.

Un braţ puternic se întinse, înşfăcă lampa şi i-o smulse din mînă. Ben se năpusti către forma întunecată, se răsuci şi îl izbi pe intrus cu umărul în piept. Concomitent atacatorul îl lovi pe Ben cu piciorul în gleznă trîntindu-l la pămînt. Adunîndu-şi puterile, Ben încercă să se ridice şi să-l pocnească pe atacator cu coatele, însă un genunchi îl izbi în plexul solar, lăsîndu-l fără aer. Înainte de-a putea să facă altă mişcare, mîinile intrusului îl ţintuiră pe Ben la podea. De îndată ce reuşi să respire, Ben răcni cît îl ţineau plămînii, dar o palmă îi astupă gura. În clipa aceea îşi văzu adversarul, era fratele lui.

– Eşti bun, zise Peter, dar eu sînt şi mai bun.

7

Asunción, Paraguay

Bogatul corsican era pe moarte.

De fapt era pe moarte de trei sau patru ani şi probabil că mai avea de trăit încă doi ani sau chiar mai mult.

Locuia într-o impunătoare vilă în stil spaniol, aflată într-un cartier bogat din Asunción, la capătul unui drum străjuit de palmieri care traversa o proprietate întinsă, cu un peisaj superb.

Dormitorul lui señor Prosperi se afla la etajul doi şi era atît de înţesat cu aparatură medicală, încît părea camera unui spital de urgenţă. De mulţi ani, tînăra lui soţie, Consuela, dormea în propriul ei dormitor.

În dimineaţa aceea, Prosperi n-o recunoscu pe infirmieră, cînd deschise ochii.

– Nu eşti fata care vine de obicei, zise el cu voce gîjîită.

– Infirmiera dumneavoastră e bolnavă, spuse tînăra blondă cu înfăţişare plăcută.

Stătea în picioare lîngă patul lui, făcîndu-şi de lucru la instalaţia de perfuzie.

– Cine te-a trimis? întrebă Marcel Prosperi.

– Agenţia de infirmiere, răspunse ea. Vă rog să vă calmaţi. Nu e bine să vă enervaţi.

Tînăra deschise complet valva perfuziei.

– Mereu pompaţi în mine tot soiul de chestii, mormăi señor Prosperi, dar fu tot ce reuşi să mai rostească înainte de-a leşina.

După cîteva minute, infirmiera îi verifică pulsul. Inima lui Prosperi încetase să bată. Femeia readuse valva perfuziei la poziţia iniţială, după care alergă să-i ducă teribila veste văduvei bătrînului.

Ben se ridică în capul oaselor, cu capul golit de sînge. Simţea cum i se învîrte capul în vreme ce trupul îi încremenise, de parcă ţeasta îi fusese desprinsă de corp.

Îşi aminti ceremonia funerară de la micul cimitir din Bedford, pe rabin intonînd Kaddish, rugăciunea pentru morţi, micul sicriu din lemn, pe tatăl său prăbuşindu-se la pămînt cu pumnii încleştaţi, gemînd răguşit.

Ben strînse pleoapele. Amintirile continuau să-i inunde mintea înceţoşată. Telefonul de la miezul nopţii. Drumul cu

mașina pînă la Westchester County, ca să-și anunțe părinții. N-ar fi putut s-o facă la telefon. *Mamă, tată, am vești proaste despre Peter.*

Mama lui, în patul mecanic de spital din camera alăturată, cu infirmiera de noapte moțăind pe canapea. Ea șoptise simplu: *Ce e?* și se uitase la Ben fără să înțeleagă. Părea să fi fost trezită dintr-un somn adînc: era dezorientată, pe jumătate în lumea viselor. *Tocmai am primit un telefon din Elveția, mamă*, și Ben, îi puse cu blîndețe mîna pe obrazul moale, vrînd parcă să atenueze șocul.

Țipătul ei prelung, răgușit, îl trezise pe Max, care năvălise în cameră. *A fost un accident, Peter...* În astfel de momente, folosim clișee verbale fără să ne deranjeze. Clișeele sînt liniștitoare; sînt căi bătute pe care ne mișcăm cu ușurință, fără să mai gîndim.

La început, Max nu reacționase, așa cum se așteptase Ben. Bătrînul avea o expresie severă, ochii îi scînteiau de furie, nu de mîhnire; gura i se deschise în formă de O. Apoi dăduse încet din cap, închizînd ochii, iar lacrimile începuseră să curgă pe obrajii lui palizi și ridați, în timp ce continua să-și scuture capul. Se prăbușise pe podea. Părea vulnerabil, mărunt, fără apărare. În nici un caz bărbatul puternic, îmbrăcat în costume perfect croite, mereu calm, mereu stăpîn pe sine.

Max nu se dusese să-și liniștească soția. Fiecare plînsese singur – două insule de tristețe.

Acum, asemenea tatălui său la înmormîntare, Ben ținea ochii strîns închiși, vlăguit, incapabil să se ridice. Se întinse atîngîndu-și fratele, pipăindu-l ca și cum ar fi vrut să se convingă că nu era o fantomă. Peter zise:

– Salut, frățioare.

– O, Doamne, șopti Ben. O, Doamne.

Își îmbrățișă fratele, strîngîndu-l cu putere la piept.

– Ticălosule... *Ticălosule!...*

– Asta-i tot ce poți spune? întrebă Peter.

Ben îi dădu drumul.

– *Ce dracu'...*

Peter nu-l lăsă să continue şi zise pe un ton categoric:

– Trebuie să pleci de-aici. Trebuie să pleci din ţara asta imediat.

Ben îşi dădu seama că lacrimile îi înceţoşau vederea.

– Ticălosule, repetă el.

– Trebuie să pleci din Elveţia. Au încercat să pună mîna pe mine. Acum te caută şi pe tine.

– Ce dracu'...? repetă Ben zăpăcit. Cum ai putut...? Mama a murit... nu voia să... Tu *ai ucis-o*.

Furia îl invadă, îi curgea prin artere, îi înroşea faţa. Stăteau amîndoi pe covor, uitîndu-se unul la altul: o reconstituire inconştientă a copilăriei lor, a zilelor cînd umblau de-a buşilea, cînd stăteau unul în faţa altuia ceasuri întregi, bolborosind în limbajul lor inventat un cod secret pe care nimeni altcineva nu-l înţelegea.

– Nu pari prea fericit că mă vezi, Benno, zise Peter.

Peter era singurul care-i spunea Benno. Ben se ridică în picioare, şi Peter îl imită.

Avea întotdeauna o senzaţie ciudată cînd se uita la chipului fratelui său geamăn: nu vedea decît ceea ce îi deosebea. Unul din ochii lui Peter era puţin mai mare decît celălalt. Sprîncenele se arcuiau diferit. Gura era mai mare decît a lui, curbată în jos. Expresia de ansamblu mai serioasă, mai aspră. Pentru Ben, Peter arăta cu totul diferit. Pentru oricine altcineva, deosebirile erau infime.

Constată şocat cît de mult îi lipsise Peter, ce rană adîncă îi provocase absenţa fratelui său. Nu se putea abţine să nu considere dispariţia lui Peter drept o formă de violenţă fizică, o mutilare.

Mulţi ani, în timpul copilăriei lor, fuseseră adversari, concurenţi. Tatăl lor îi educase aşa. Temîndu-se că bogăţia avea să-i înmoaie băieţii, îi trimisese la aproape toate şcolile şi taberele de „formare a caracterului" – cursuri de supravieţuire, unde trebuia să rezişti timp de trei zile doar bînd apă. Max, indiferent ce intenţie avusese, îi determinase pe cei doi fii ai săi să concureze. În timpul liceului, cînd cei

doi fuseseră despărțiți, dispăruse adversitatea. Distanța care îi separa îi determinase să renunțe la luptă.

– Hai să plecăm de-aici, spuse Peter. Dacă te-ai înregistrat cu numele tău, am dat-o în bară.

Camioneta lui Peter, o Toyota ruginită, era plină de noroi uscat; fusese ascunsă într-un crîng, în imediata apropiere.

Ben îi povesti despre teribila urmărire de pe şoselele de lîngă Chur.

– Dar asta nu-i tot, continuă el. Cred că un tip m-a urmărit pînă aici.

– Un tip care conducea un Audi? întrebă Peter, pornind motorul vechii Toyota şi intrînd pe drumul întunecat de țară.

– Da.

– De vreo cincizeci de ani, cu părul lung, legat la spate, un soi de hippie bătrîn?

– De unde ştii?

– E Dieter, omul meu. Antena mea. Se întoarse către Ben şi zîmbi. Şi un fel de cumnat al meu.

– Cum aşa?

– E fratele mai mare şi protectorul lui Liesl. De curînd a hotărît că sînt suficient de bun pentru sora lui.

– Nu-i un expert în materie de supraveghere. Mi-a atras atenția. I-am furat maşina. Iar eu sînt doar un amator.

Peter dădu din umeri şi privi în spate.

– Nu-l subestima. A lucrat treisprezece ani la Geneva, în serviciul de contrainformații al armatei elvețiene. De altfel, nu încerca să se ferească de *tine*. Făcea *contra*supraveghere. Era doar o precauție, după ce-am aflat că o să vii în țară. Treaba lui era să vadă dacă te urmărea cineva. Să te supravegheze, să te urmărească, să se asigure că n-o să fii ucis ori rănit. Pe Autostrada 3 nu te-a salvat maşina poliției. Dieter a pus pe capotă o sirenă ca să-i păcălească. Era singura soluție. Avem de-a face cu profesionişti extrem de abili.

Ben oftă.

– „*Profesioniști extrem de abili.*" „*Ei* te caută și pe tine." Cine sînt *ei?*

– Să zicem că e Corporația.

Peter se uită în oglinda retrovizoare și continuă:

– Cine dracu' *știe* cine sînt cu adevărat.

Ben dădu din cap.

– Și eu care credeam că am vedenii. Ți-ai pierdut mințile.

Își simțea fața înfierbîntată de furie. *Ticălosule*, accidentul ăla... Tot timpul am bănuit că a fost ceva dubios în povestea aia.

Cînd începu să vorbească, Peter părea neatent și articula greu cuvintele.

– Mă temeam că o să vii în Elveția. A trebuit să fiu mereu în gardă. Cred că ei n-au fost niciodată convinși că am murit.

– Vrei, *te rog*, să-mi spui despre ce dracu' e vorba? explodă Ben.

Peter privea drept înainte.

– Știu că am făcut ceva teribil, dar n-am avut de ales, spuse el.

– Tata nu și-a mai revenit niciodată, iar mama...

Cîteva clipe tăcură, apoi Peter spuse:

– Știu despre mama. Nu... Glasul i se înăspri. Nu mă interesează nici cît negru sub unghie ce-a pățit Max.

Surprins, Ben își privi fratele.

– Ei bine, asta ai dovedit-o, așa e.

– De tine și de mama îmi părea... rău. Habar n-ai cît de mult am dorit să iau legătura cu voi, să vă spun adevărul.

– Vrei să-mi spui de ce n-ai făcut-o?

– Încercam să te protejez, Benno. Dacă aș fi știut că o dată cu moartea mea s-ar fi terminat totul i-aș fi lăsat să mă ucidă. Dar ei îmi vînau și familia. Adică pe tine și pe mama. Tata... în ce mă privește, a murit acum patru ani.

Ben era în egală măsură emoționat și furios. I se părea greu să gîndească logic.

– Ce tot spui? Ai de gînd să-mi explici cum stau lucrurile?

Peter se uită spre ceva ce părea o cabană așezată pe

marginea drumului şi a cărei intrare era luminată de o lampă cu halogen.

– Cît o fi ora, cinci dimineața? Se pare că cineva este treaz aici.

Trase camioneta într-un luminiş ascuns printre arborii de lîngă han şi opri motorul. Cei doi frați coborîră. Peter deschise uşa din față şi intrară amîndoi într-un hol mic. În biroul recepției, luminat de o lampă fluorescentă, nu era nimeni.

– Lumina e aprinsă, dar nimeni nu-i acasă, zise Peter.

Ben zîmbi şi întinse mîna să apese pe o sonerie metalică de pe tejghea, dar se opri; o uşă din spatele biroului se deschise şi apăru o femeie corpolentă într-un halat de baie prea strîmt. Părea iritată că fusese trezită.

– *Ja?*

Peter vorbi repede, într-o germană fluentă:

– Îmi pare rău dacă te deranjez, dar am vrea nişte cafea.

– *Kaffee?* se încruntă femeia. *M-ați trezit pentru o cafea?*

– O să ne revanşăm pentru deranj, o asigură Peter. Două cafele, te rog.

Nemulțumită, hanghița dădu din cap şi se îndreptă şchiopătînd spre un ungher de lîngă o mică sufragerie întunecată. Aprinse luminile şi dădu drumul unei cafetiere mari, din metal roşu.

Sufrageria era mică, însă confortabilă. Cîteva ferestre largi fără perdele, care în timpul zilei ofereau consumatorilor o minunată priveliște a pădurii în care se afla hanul, erau acum complet întunecate. Cinci sau şase mese rotunde, acoperite cu fețe de masă albe, scrobite, erau pregătite pentru micul dejun. Peter se aşeză la o masă de două persoane, lîngă fereastră. Ben luă loc în fața lui. Hangița, în timp ce îndepărta caimacul dintr-o cană cu lapte, îi privea cu atenție pe cei doi gemeni.

Peter dădu la o parte farfuria şi tacîmurile din argint, ca să-şi facă loc pentru coate.

– Îți aminteşti cînd a izbucnit scandalul cu băncile elvețiene şi aurul naziştilor?

– Sigur că da.

Deci despre asta era vorba.

– Asta s-a întîmplat chiar înainte de a veni eu din Africa. Am urmărit cu atenție știrile din ziarele de-atunci – cred că eram deosebit de interesat pentru că tata stătuse o vreme în lagărul de la Dachau.Pe față îi apăru un zîmbet sarcastic. În orice caz, peste noapte a apărut o întreagă rețea de avocați de mîna a doua care au avut strălucita idee de-a profita de pe urma supraviețuitorilor Holocaustului ce se străduiau să dea de urma bunurilor dispărute ale familiilor lor. Cred că ți-am spus că citisem undeva despre o bătrînă din Franța, o supraviețuitoare a lagărelor de concentrare. S-a dovedit că fusese jecmănită de toate economiile de către o javră de avocat francez, care i-a spus că avea informații despre un potențial cont dintr-o bancă elvețiană, care aparținuse tatălui ei. Avocatul îi ceruse bani în avans ca să facă investigații, să dea în judecată banca elvețiană și așa mai departe. Bineînțeles, bătrîna doamnă a plătit vreo douăzeci și cinci de mii de dolari, toate economiile ei, bani de care-avea nevoie ca să trăiască. Avocatul a dispărut împreună cu banii. Treaba asta m-a iritat – nu puteam suporta ideea că se profitase în felul acesta de o bătrînă fără apărare. Am luat legătura cu ea, oferindu-mă să caut eu, fără onorariu, contul elvețian al tatălui ei. Firește, femeia a fost bănuitoare dar, după ce-am stat de vorbă, mi-a acordat permisiunea să acționez. Trebuia s-o conving că nu mă interesau banii ei.

Peter, care, în timp ce vorbise, privise la fața de masă, ridică ochii spre Ben.

– Înțelege că acești supraviețuitori nu erau motivați de lăcomie. Căutau dreptatea și o legătură cu părinții lor morți, cu trecutul. Se întoarse și privi spre una dintre ferestre. Chiar și în calitate de reprezentant legal al bătrînei doamne, am avut tot felul de necazuri cu banca elvețiană. Cei de-acolo spuneau că nu existau documente referitoare la contul respectiv. Vechea poveste. Afurisiții ăștia de bancheri elvețieni care păstrează în general orice petic de hîrtie

declarau că pierduseră un cont. Ulterior am aflat despre existența unui gardian al băncii la care tatăl doamnei își deschisese contul. Omul fusese concediat fiindcă descoperise întîmplător o operațiune de rupere a hîrtiilor – funcționari ai băncii distrugînd grămezi de documente din anii '40 în toiul nopții. Gardianul reușise să salveze un teanc de acte și registre din tocător.

– Îmi amintesc vag, spuse Ben.

Hangița apăru cu o tavă și puse pe masă o carafă din metal cu cafea și alta cu lapte fiert, după care părăsi încăperea.

– Autorităților elvețiene nu le-a plăcut treaba aia. Violarea secretului bancar, tot soiul de tîmpenii ipocrite, dar nimic despre distrugerea documentelor. L-am descoperit pe gardian lîngă Geneva. Păstrase toate documentele, chiar dacă banca încercase să le recupereze. M-a lăsat să le studiez, ca să văd dacă există vreo mențiune a contului pe care-l căutam.

– Și?

Ben desena pe fața de masă cu dinții unei furculițe.

– Și nimic. N-am găsit nimic acolo. De altfel, nici mai tîrziu. Într-unul dintre registre am găsit însă o foaie de hîrtie. Destul de concludentă. Era un *Gründungsvertrag* – contract de asociere – complet redactat, autentificat și garantat.

Ben nu făcu nici un comentariu.

– În anii de la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, a fost înființată un fel de corporație.

– Vreo chestie nazistă?

– Nu. Au fost implicați și cîțiva naziști, dar cei mai mulți dintre lideri nici măcar nu erau germani. E vorba despre un consiliu de conducere compus din unii dintre cei mai puternici industriași provenind din Italia, Franța, Germania, Anglia, Spania, Statele Unite, Canada. Nume de care ai auzit și tu, Benno. Cîțiva dintre liderii lumii capitaliste.

Ben încerca să se concentreze.

– Ai spus *înainte* de sfîrșitul războiului, da?

– Așa e. La începutul anului 1945.

– Printre fondatorii acestei corporații se aflau și industriași *germani?*

Peter încuviință.

– A fost un parteneriat de afaceri care traversa liniile inamice. Te surprinde?

– Dar noi eram în război...

– Ce înțelegi prin „noi"? În America afacerile sînt afaceri, nu ți-a spus nimeni chestia asta? Peter se lăsă pe spătar, cu ochii strălucind. Hai să vedem Standard Oil, din New Jersey, împarte în linii mari harta cu I.G.Farben, stabilind cine ar putea obține monopolul petrolului şi al produselor chimice, împărţind brevetele şi aşa mai departe. Ce naiba, întregul război a fost susținut de combustibilul de la Standard Oil – militarii nu-şi prea puteau permite să se amestece. Dacă acea companie începea să aibă „probleme de producție"? Pe deasupra , însuşi John Foster Dulles a fost membru în consiliul de administrație de la Farben. Pe urmă mai e şi Ford Motor Company. De unde aveau nemții toate camioanele alea de cinci tone care au asigurat transporturile militare germane? Ford le-a construit. Doar maşinile de codificare Hollerith care i-au permis lui Hitler să-i aresteze pe „indezirabili", toate au fost fabricate şi întreținute de bătrînul I.B.M. – jos pălăria în fața lui Tom Watson. A, pe urmă mai e şi ITT – un pion important la Focke-Wulf, compania care a produs cele mai multe bombardiere germane. Vrei să auzi ceva amuzant? După terminarea războiului, compania asta a dat în judecată guvernul american cerînd compensații financiare, fiindcă bombardierele aliaților avariaseră fabricile Focke-Wulf. Aş putea continua mult şi bine cu exemplele. Însă asta e doar ceea ce ştim, o infimă parte din ceea ce s-a petrecut cu adevărat. Nici unul dintre personajele astea nu dădea doi bani pe Hitler. Ei credeau într-o ideologie superioară – profitul. Pentru ei, războiul era ca un meci între Harvard şi Yale – o abatere trecătoare de la chestiuni mai serioase, cum ar fi goana după atotputernicul dolar.

Ben era stupefiat.

– Scuză-mă, frate, dar ce spui tu pare ca în anticultura rap: proprietatea e hoție, nu te încrede niciodată în cineva

peste treizeci de ani – toate tîmpeniile violente şi depăşite ale teoriei conspirației. Urmează să-mi mai spui că tot ei au făcut şi canalele de pe Marte. Lăsă ceaşca de cafea, care se lovi cu zgomot de farfurie. Ciudat, era o vreme cînd tot ce-avea legătură cu afacerile te plictisea de moarte. Cred că într-adevăr te-ai *schimbat*.

– Nu mă aştept să pricepi totul dintr-o dată, zise Peter. Ți-am oferit doar fundalul. Contextul.

– Atunci spune-mi ceva real. Ceva concret.

– Erau douăzeci şi trei de nume pe lista aia, spuse Peter, redevenind calm. Cei mai mulți, căpitani ai industriei, cum li se spunea. Cîțiva politicieni cu sînge albastru, de pe vremea cînd oamenii credeau că există aşa ceva. Vorbesc despre oameni care nici nu trebuia să se cunoască între ei – oameni despre care orice istoric ar fi jurat că nu i-a *cunoscut* niciodată. Şi uite-i pe listă, reuniți într-un soi de parteneriat de afaceri.

– Lipseşte ceva, zise Ben, mai mult pentru sine. E limpede că ți-a atras ceva atenția la documentul ăsta. Ceva te-a făcut să-l pui deoparte. Ce-ai omis?

Peter zîmbi sarcastic.

– Un nume mi-a sărit în ochi, Ben, Numele trezorierului.

Ben simți o furnicătură pe şira spinării.

– Cine era?

– Trezorierul corporației era un tînăr geniu financiar. Un *Obersturmführer*. Din SS, mai exact. Poate că ți-e cunoscut numele: Max Hartman.

– Tata!

Ben trebui să-şi amintească să respire.

– N-a fost un supraviețuitor al Holocaustului, Ben. *Tatăl nostru a fost un blestemat de nazist.*

8

Ben închise ochii, inspiră adînc şi scutură din cap.

Asta-i absurd. Evreii n-au fost membri ai SS-ului. E clar că documentul e un fals.

– Crede-mă, zise Peter calm. Am avut o grămadă de timp să-l studiez. Nu e un fals.

– Dar atunci...

– Tatăl nostru pretindea că în aprilie 1945 se afla la Dachau. Îți amintești? Și că a fost eliberat de Armata a șaptea americană.

– Nu-mi amintesc perioada exactă...

– N-ai fost niciodată prea curios în legătură cu trecutul tatei, nu-i așa?

– Nu prea, recunoscu Ben.

Peter schiță un zîmbet sumbru.

– Probabil că așa a vrut el. Și ești norocos că n-ai fost curios. E plăcut să trăiești într-o stare de inocență. Să crezi toate minciunile. Povestea, legenda pe care a creat-o tata despre supraviețuitorul Holocaustului care a venit în America cu zece dolari în buzunar și a construit un imperiu financiar, devenind un mare filantrop. Dădu din cap și pufni. Ce escroc e. Ce mit a creat. Adăugă cu un rînjet disprețuitor: Marele om.

Ben nu putea să accepte ideea. Îi era greu să înțeleagă. Dușmanii lui îl considerau nemilos, dar nu escroc.

– Max Hartman a fost membru al *Schutzstaffel*, repetă Peter. SS-ul, da? Trece asta la rubrica „straniu, dar adevărat".

Peter era al naibii de serios și de convingător, iar Ben nu-și amintea să-l fi mințit vreodată în față. Totuși trebuia să fie o greșeală! Voia să strige: *Încetează!*

– Ce fel de corporație era asta?

Peter scutură din cap.

– Poate că o fațadă, un fel de corporație-fantomă, înființată cu multe milioane de dolari în bunuri deținute în comun de către liderii ei.

– Pentru ce? În ce *scop?*

– Asta nu știu, și nici în document nu se precizează.

– Unde-i documentul ăsta?

– L-am ascuns, este în siguranță, nu-ți face griji. Corporația

asta, cu sediul la Zürich, era numită Sigma AG, la începutul lui aprilie 1945.

– Şi i-ai spus tatei ce-ai aflat?

Peter încuviinţă şi sorbi din cafea.

– L-am sunat, i-am citit lista şi l-am întrebat despre ea. A sărit ca ars, aşa cum ştiam că o să facă. A pretins ca şi tine că e un fals. S-a înfuriat şi s-a retras în apărare. A început să urle, acuzîndu-mă că am fost în stare să cred o asemenea calomnie. După cît a suferit el, bla-bla-bla, cum era posibil să cred o astfel de minciună. Replici de genul ăsta. Nu mă aşteptam să aflu ceva de la el, voiam doar să-i văd reacţia. Apoi am început să întreb în stînga şi-n dreapta. M-am uitat prin documentele corporaţiei la Geneva şi la Zürich. Am încercat să aflu ce s-a întîmplat cu firma asta. Pe urmă, au încercat să mă ucidă. De două ori. Prima dată a fost un „accident" de maşină, au ratat la mustaţă. Un automobil s-a suit pe trotuar la Limmatquai, pe unde mă plimbam. A doua oară a fost un jaf pe Niederdorfstrasse, care numai jaf n-a fost. Am reuşit să scap în ambele cazuri, dar am fost avertizat. Dacă aş fi căutat să fac săpături în legătură cu lucruri care nu mă priveau, data viitoare aş fi fost ucis. Trebuia să predau toate documentele importante. Dacă vreun detaliu despre corporaţia asta ar ieşi la iveală, aş plăti cu viaţa. Eu şi toată familia mea. M-au prevenit să nu strecor vreo informaţie presei. De tata nu-mi păsa, evident. Pe tine şi pe mama v-am protejat.

– Dar de ce erau aşa îngrijoraţi de ceea ce ştiai tu? insistă Ben. Priveşte situaţia obiectiv. O corporaţie a fost înfiinţată cu mai bine de cincizeci de ani în urmă. Şi ce dacă? De ce atîta discreţie *acum?*

– E vorba de un parteneriat care ignora frontierele dintre inamici. E vorba despre riscul demascării publice şi, în consecinţă, a condamnării publice a unora dintre cele mai importante şi respectate personalităţi ale timpului nostru. Asta abia în ultimul rînd. Gîndeşte-te la natura acestei întreprinderi. Corporaţii-mamut ale aliaţilor şi ale Axei, punînd bazele unei

entități comune ca să se îmbogățească cu toții. Germania era sub blocadă la acea vreme, însă capitalul nu respectă granițele naționale, nu? Unii ar numi asta comerț cu inamicul. Cine știe ce legi internaționale or fi fost violate? Și dacă exista posibilitatea ca bunurile să fie blocate sau confiscate? N-ai cum să măsori valoarea acelor bunuri. Într-o jumătate de secol poate interveni o răsturnare de situație. S-ar putea să fie vorba despre sume uluitoare. Să nu uităm că pînă și elvețienii au renunțat la legile secretului bancar sub presiunea internațională. E clar că *niște oameni* au ajuns la concluzia că aș putea ști suficient de mult ca să le periclitez confortabilul lor acord.

– *Niște oameni?* Cine te-a amenințat?

Peter oftă.

– Aș vrea să știu.

– Hai, Peter, dacă mai trăiesc oamenii implicați în întemeierea acelei corporații, trebuie să fie bătrîni.

– Sigur, cei mai mulți dintre cei aflați în posturi înalte au murit, însă unii mai trăiesc, crede-mă. Au în jur de șaptezeci de ani. Dacă numai doi sau trei dintre tipii din consiliul de conducere mai sînt în viață, s-ar putea să dețină o avere. Te-ai gîndit cine ar putea fi succesorii lor? E limpede că au destui bani ca să țină secretul îngropat, înțelegi? Cu orice preț.

– În consecință, te-ai hotărît să dispari.

– Știau prea multe despre mine. Programul meu zilnic, locurile unde mă duceam, numărul meu secret de telefon, numele și adresele membrilor familiei, informații despre creditele mele. Mi-au dat de înțeles, cît se poate de limpede, că aveau resurse importante. Așa că am luat o hotărîre, Benno. Trebuia să mor. Nu mi-au lăsat altă cale.

– Nici o altă *cale?* Puteai să le fi dat documentul ăla stupid, să accepți cererile lor... să-ți vezi de treabă ca și cum n-ai fi văzut niciodată hîrtia aia.

Peter protestă.

– E ca şi cum ai încerca să scuturi un clopoțel fără ca el să sune sau să vîri pasta de dinți la loc în tub – nu se poate. Nu m-ar fi lăsat în viață, după ce ştiam ce ştiam.

– Atunci care-a fost scopul avertismentului?

– Să mă reducă la tăcere pînă cînd aveau să afle cît ştiam şi dacă spusesem cuiva. Apoi ar fi scăpat de mine.

Ben o auzi pe bătrîna hangiță umblînd prin camera alăturată. După o vreme, zise:

– Cum ai făcut, Peter? Cu moartea vreau să spun. Nu cred că a fost uşor.

– N-a fost. Peter se lăsă pe spătarul scaunului, sprijinindu-şi ceafa de tocul ferestrei. N-aş fi reuşit fără Liesl.

– Prietena ta.

– Liesl e o femeie minunată, absolut remarcabilă. Iubita mea şi cel mai bun prieten. Ah, Ben, niciodată n-am crezut că o să am norocul să găsesc pe cineva ca ea. Sper că într-o bună zi o să cunoşti şi tu pe cineva care măcar să-i semene. Singur, n-aş fi reuşit niciodată să întocmesc planul. Ea a fost de acord că trebuia să dispar şi a insistat ca treaba să fie făcută bine.

– Dar amprentele dentare... adică, ce naiba, Peter, te-au identificat, mai presus de orice îndoială.

Peter dădu din cap.

– Au comparat dantura cadavrului cu amprenta dentară de-acasă, crezînd că radiografiile dentare din cabinetul doctorului Merrill erau ale mele.

Ben îşi scutură capul, uluit.

– Al cui cadavru...?

– Liesl s-a inspirat din farsa pe care studenții la medicină de la Universitatea din Zürich o pun la cale aproape în fiecare an, la sfîrşitul semestrului de primăvară. Un mucalit fură cadavrul din sala de anatomie. E un fel de ritual macabru de primăvară, al studenților medicinişti – într-o zi, cadavrul dispare pur şi simplu. E întotdeauna reclamat, şi se oferă un soi de recompensă. Ea a aranjat să fie furat un cadavru nerevendicat de nimeni, de la morga spitalului.

Pe urmă a fost simplu să obținem fișa medicală a mortului, inclusiv amprentele dentare – asta-i Elveția, toți au documente de identificare.

Ben zîmbi fără să vrea.

– Dar să înlocuiești radiografiile...?

– Să zicem că am angajat pe cineva să facă o treabă simplă, deloc riscantă – să pătrundă într-o casă. Cabinetul doctorului Merrill nu e chiar Fort Knox. Niște filme au fost înlocuite cu altele. N-a fost mare lucru. Cînd poliția a cerut radiografiile dentare, le-a primit pe cele false.

– Și prăbușirea avionului?

Peter îi explică, neomițînd nici un detaliu semnificativ. În timp ce el vorbea, Ben îl privea cu atenție. Peter fusese întotdeauna calm, domol, meditativ, deloc calculat sau prefăcut, iar planul său tocmai asta îi impusese – prefăcătoria. Cît de înspăimîntat trebuia să fi fost.

– Cu cîteva săptămîni în urmă, Liesl a candidat pentru un post la un mic spital din cantonul St. Gallen. Cei de-acolo au fost bucuroși s-o angajeze – aveau nevoie de un pediatru. Ea a găsit o căsuță la țară, într-o pădure de lîngă un lac și m-am instalat acolo. Treceam drept soțul ei, un scriitor canadian care lucra la o carte. În tot timpul ăsta mi-am păstrat contactele, antenele mele.

– Oameni care știau că ești în viață. N-a fost riscant?

– Oameni *de încredere* care știau că sînt în viață. Vărul lui Liesl e avocat la Zürich. El a fost postul nostru de ascultare, ochii și urechile noastre. Omul are numeroase contacte internaționale, cunoștințe în poliție, în comunitatea bancară, printre detectivii particulari. Ieri, a aflat despre baia de sînge de la Bahnhofplatz, despre un străin care a fost dus la poliție pentru a fi interogat. Cînd Dieter mi-a vorbit despre tentativa de asasinat asupra ta, am înțeles ce se întîmplase. Ei, moștenitorii, și cei de pe listă care mai trăiesc au bănuit probabil tot timpul că moartea mea a fost înscenată. Au urmărit cu atenție fie reapariția mea în Elveția, fie vreun semn care să le indice că tu ai continua investigațiile mele. Știu sigur că au în buzunar o mulțime de polițiști elvețieni și că au pus un

premiu pe capul meu. Dispun, practic, de jumătate din poliție. Presupun că banca unde-ai avut întîlnire în dimineața aceea, UBS, a fost fitilul care-a declanşat toată povestea. Nu aveam încotro. Trebuia să ies din ascunzătoare şi să te avertizez.

Peter şi-a riscat viața pentru mine, îşi zise Ben, simțind că-l podidesc lacrimile. Pe urmă îşi aminti de Jimmy Cavanaugh, omul care nu exista, şi îl puse pe Peter la curent.

– Incredibil, spuse Peter şi rămase cu privirea pierdută.

– Ca şi cum ar încerca să mă deruteze. Ți-l aminteşti pe Jimmy Cavanaugh?

– Sigur. A petrecut Crăciunul cu noi la Bedford de vreo două ori. Şi mie îmi plăcea tipul.

– Ce legătură ar fi putut avea el cu Corporația? Să-l fi racolat ei, făcînd să dispară la un moment dat orice urmă a existenței lui?

– Nu, zise Peter, nu te-ai prins. Cred că Howie Rubin a avut dreptate. Jimmy Cavanaugh nu există şi nici n-a existat vreodată. Începu să vorbească repede. E o logică mai ciudată în toată povestea asta. Jimmy Cavanaugh – să-i zicem aşa, oricare ar fi numele lui real – n-a fost niciodată racolat. A lucrat pentru ei tot timpul. Apare un tînăr mai vîrstnic decît restul clasei, locuieşte în afara campusului şi devine cel mai bun prieten al tău. Nu înțelegi, Benno? Ăsta a fost planul. Din cine ştie ce motiv, ei au hotărît că era important să stea cu ochii pe tine încă din perioada aceea. Şi-au luau măsuri de precauție.

– Vrei să spui că acest Cavanaugh a fost... *însărcinat* să mă supravegheze.

– Probabil că şi de mine se ocupa cineva. Tatăl nostru a fost unul dintre lideri. Se întrebau dacă nu cumva ştim ceva ce le-ar fi putut periclita organizația. Poate că voiau să fie siguri. Apoi tu te-ai dus la şcoala aia de ghetou, iar eu am plecat în Africa. Practic, ne-am scos singuri din circulație, din punctul lor de vedere.

Ben se simțea amețit.

– Nu ți se pare normal ca un grup de industriaşi să coopteze

un agent operativ, un ucigaş, printre ale cărui calităţi se numără şi aceea că te cunoaşte din vedere?

– Ce dracu', Peter, cred că...

– *Crezi?* Benno, dacă te gîndeşti la...

Se auzi un zgomot de geam spart.

Ben înţepeni, văzînd gaura zimţată ce apăruse dintr-o dată în fereastră. Peter părea să-şi fi înclinat capul, aplecîndu-se intenţionat în faţă, peste masă, cu un gest de un comic straniu, de parcă s-ar fi ploconit în mod exagerat, cu genunchii îndoiţi, făcînd o temenea politicoasă. În aceeaşi fracţiune de secundă se auzi un *aaah* gutural, fără sens. Apoi Ben văzu cumplita rană sîngerie din mijlocul frunţii lui Peter, fărîmele de ţesut cenuşiu şi aşchiile albe de os ce se împrăştiaseră pe masă.

– O, *Doamne!* Ţipă Ben. *O, Doamne. O, Doamne.* Se răsturnă pe spate, prăbuşindu-se pe podea, lovindu-se cu capul de parchetul dur din stejar. *Nu*, gemu el, vag conştient de rafala silenţioasă ce exploda peste tot în mica sufragerie. O, nu. O, Doamne.

Era paralizat de frică, şocat de oroarea din faţa lui, pînă cînd un semnal primitiv de autoconservare apăru din adîncul fiinţei sale, ridicîndu-l în picioare.

Se uită afară, prin fereastra spartă, dar nu văzu decît întunericul. Apoi, luminată de flacăra de la gura ţevii ce precedă altă împuşcătură, zări faţa pentru o fracţiune de secundă, o faţă ce i se întipări pentru totdeauna în minte. Ochii asasinului erau negri şi adînciţi în orbite, chipul palid şi tenul anormal de neted.

Ben traversă în salturi sufrageria; în spatele lui se sparse altă fereastră şi alt glonţ se înfipse în tencuiala peretelui, la cîţiva centimetri de el.

Asasinul îl ţintea acum pe el. Îl văzuse şi ucigaşul *pe el?*

Răspunzînd parcă întrebării lui nerostite, un cartuş despică tocul uşii la cîţiva centimetri de capul lui, în timp ce el dispărea în coridorul întunecat ce lega sufrageria de holul de la intrare. Din faţă, dinspre hol, se auzi un strigăt de femeie – probabil hangiţa care ţipa înfuriată sau înspăimîntată. Apoi apăru drept în calea lui, agitîndu-şi braţele.

Ben o împinse într-o parte şi alergă în hol. Hangiţa protestă zgomotos. Nu mai ezită, se mişcă grăbit, insensibil precum un robot, gîndindu-se doar la supravieţuirea lui.

După ce ochii i se acomodară cu semiîntunericul, văzu uşa din faţă şi alt hol care ducea spre camerele de oaspeţi.

O scară îngustă ce pornea din hol, vizibilă de unde era el, ducea la camerele de sus. Încăperea în care se afla acum nu avea ferestre, deci era ferit de gloanţele ce veneau de-afară, cel puţin pentru un timp.

Pe de altă parte, lipsa unei ferestre însemna că nu putea să vadă dacă trăgătorul venise în faţa clădirii. Ucigaşul lui Peter trebuia să-şi fi dat seama că ratase una din ţinte. În consecinţă, trebuie să fi alergat fie în faţă, fie în spatele hanului. Uşa din faţă ori cea din spate, dacă nu erau şi altele pe care Ben nu le ştia. Avea cincizeci la sută şanse să scape pe uşa din faţă.

Cincizeci la sută.

Lui Ben nu-i plăcea să acţioneze la noroc.

Dacă existau mai multe ieşiri?

Dacă aşa stăteau lucrurile, cei de-afară trebuia să se împrăştie ca să le supravegheze pe toate. În orice caz, n-avea cum să scape prin faţă sau prin spate.

Un ţipăt se auzi din sufragerie: hangiţa îl descoperise fără îndoială pe Peter.

De la etaj, se auziră zgomote de paşi apăsaţi. Se treziseră turiştii.

Turişti? Oare cîţi se aflau acolo?

Alergă la uşa din faţă şi trase zăvorul greu de oţel.

Dinspre scara de la celălalt capăt al camerei auzi nişte paşi repezi, apoi silueta masivă a unui bărbat solid apăru pe treapta de jos. Purta un halat albastru de baie şi părea îngrozit.

– *Was geht hier vor?* strigă el.

– Cheamă poliţia, ţipă Ben în engleză. *Polizei* – telefon! Arătă spre telefonul din spatele recepţiei.

– Poliţia? De ce... e cineva rănit?

– Telefon! repetă Ben înfuriat. Du-te! Cineva a fost ucis! Cineva a fost ucis.

Grăsanul porni împleticindu-se spre recepție, ridică receptorul, ascultă o clipă, apoi formă numărul.

Grăsanul vorbea repede şi tare în germană.

Unde erau pistolarul sau pistolarii? Aveau să năvălească înăuntru, să-l caute şi să-i facă de petrecanie. Turiştii de aici nu i-ar fi stat în cale, nu l-ar fi oprit. Îşi aminti masacrul din pasajul de la Zürich.

Grasul elvețian puse receptorul în furcă.

– *Sie sind unterwegs*, zise el. Poliția... soseşte.

– Cît de departe sînt?

Omul îl privi o clipă, apoi înțelese.

– Sînt pe drum, spuse el. Foarte aproape. Ce s-a întîmplat... cine a fost ucis?

– Nu-l cunoşti.

Hangița năvăli pe uşă, țipînd:

– *Er ist tot! Sie haben ihn erschossen! Dieser Mann dort draussen – Dein Bruder, er wurde ermordet!*

Femeia credea că Ben îşi omorîse fratele. O nebunie.

Ben, care fusese cu mintea încețoşată, percepu brusc realitatea. Oroarea faptelor petrecute îl copleşea. O luă la fugă spre holul despre care credea că ducea în spatele casei.

Femeia țipa în urma lui, dar Ben continua să alerge. Mieunatul ascuțit al unei sirene de poliție se alătură țipetelor isterice ale hangiței, şi deveni mai puternic pe măsură ce maşina poliției se apropia. Părea să fie o singură sirenă, o singură maşină.

Să rămînă sau să plece?

Controlează jumătate din poliție, îi spusese Peter.

Alergă pe hol, coti brusc la dreapta, pe urmă zări o uşă mică din lemn. O deschise şi văzu nişte rafturi pline cu lenjerie de pat.

Zgomotul sirenei era însoțit acum de scrîşnetul unor roți de maşină pe pietriş. Poliția sosise în fața clădirii.

Ben alergă spre o altă uşă de lemn de la capătul holului, O mică fereastră cu jaluzele, aflată lîngă ea, îl făcu să înțeleagă că uşa dădea spre exterior. Răsuci clanța şi trase.

Era blocată; trase din nou, mai tare, clanța cedă și ușa se deschise.

Terenul trebuia să fie acum sigur: sirena poliției îi alungase pe pistolari. Nimeni n-ar fi rămas la pîndă în pădurea deasă din spate, de teamă să nu fie prins. Sări în tufișuri, împiedicîndu-se de o coardă de viță care-l trînti la pămînt.

Iisuse! își zise el. *Trebuie să mă grăbesc,* să evit cu orice preț poliția. *Controlează jumătate din polițiști.* Se ridică cu greu în picioare și se năpusti în beznă.

Sirena se oprise. Auzi strigăte și zgomote de pași pe pietriș. Ben continua să alerge în zigzag fără să slăbească ritmul, prin vegetația deasă și tunelele înguste, formate de ramurile împletite. Ceva îi sfîșie pantalonii. Mîinile îi erau zgîriate și însîngerate, dar continuă să-și croiască drum printre tufișuri pînă ajunse în luminișul unde se afla parcată camioneta lui Peter.

Deschise portiera și se urcă la volan. Constată disperat că Peter nu lăsase cheia în contact. Pipăi sub covorașul de pe podea. Nimic. Sub scaun. Nimic.

Panica îl copleși. Inspiră profund, încercînd să se calmeze, apoi trase afară încîlceala de fire de sub bord. *Pornirea fără cheie*, le spusese îndrăgitul lor grădinar, Arnie, într-o dimineață de vară. *Asta-i un truc de care poate n-o să aveți nevoie, dar e bine să-l știți.*

În cîteva secunde, legă cele două fire și reuși să pornească motorul. Trăgînd schimbătorul de viteze în marșarier, ieși cu spatele din poiană, pînă la drumul întunecat. Nu se vedeau faruri din nici o direcție. Schimbă viteza; vechea camionetă icni, apoi porni în goană pe autostrada pustie.

9

Nova Scotia

Dimineața era rece și mohorîtă. O ceață deprimantă se lăsase peste port și vizibilitatea era redusă.

Robert Mailhot zăcea pe o masă din inox, într-un costum

albastru, cu fața și mîinile acoperite cu fondul de ten roz, de prost gust, folosit de serviciul de pompe funebre. Chipul părea bronzat, dar avea riduri adînci, gura subțire, scofîlcită, și nasul mare și coroiat.

Higgins, medicul legist, un bărbat corpolent, cu fața roșcovană, avea părul alb și ochi cenușii, mici și bănuitori. Manifesta o cordialitate perfectă, dar în același timp prudentă.

– Așadar, aveți motive să credeți că e vorba de o crimă, zise el fără a încerca să-și mascheze scepticismul.

Anna încuviință.

Sergentul Arsenault era prost dispus după lungul interogatoriu al văduvei. E adevărat că obținuse permisiunea pentru autopsie, dar nu spera să afle ceva.

Morga spitalului mirosea a formol, și mirosul ăsta o tulbura întotdeauna pe Anna.

– Sper că nu te aștepți să găsești vreo urmă pe cadavru, spuse Higgins.

– Presupun că a fost spălat cu atenție la serviciul de pompe funebre, răspunse ea.

Omul ăsta o credea idioată?

– Atunci ce cauți?

– Nu știu. Împunsături, vînătăi, răni, tăieturi, zgîrieturi.

– Otravă?

– Posibil.

Dezbrăcară cadavrul, și Higgins curăță fața și mîinile de machiajul ce putea ascunde eventuale semne. Pleoapele fuseseră cusute la serviciul de pompe funebre; Higgins tăie firele și căută urme de hemoragie – mici puncte de sînge sub piele – care puteau indica strangularea.

– Sînt vînătăi în spatele buzelor? întrebă Anna.

Medicul tăie rapid firele cu un bisturiu, apoi introduse în gura mortului un deget. Anna știa că atunci cînd cineva era sufocat cu o pernă, apăreau vînătăi acolo unde buzele fuseseră apăsate pe dinți.

– Nu, zise el. Nu văd nimic.

Toți trei începură să examineze cadavrul, centimetru cu

centimetru. La o persoană în vîrstă, e o treabă dificilă: pielea e acoperită cu pete şi vînătăi, aluniţe şi vase capilare sparte.

Căutară urme de ac în locurile obişnuite: la ceafă şi după urechi, în jurul nasului şi al obrajilor. Semnul unei injecţii putea fi ascuns de o zgîrietură; nu găsiră nimic. Higgins examină pînă şi scrotul, care era larg şi lăsat.

Petrecură mai bine de o oră aplecaţi asupra cadavrului, apoi îl întoarseră şi reluară examinarea. Higgins fotografie corpul, şi verifică unghiile de la mîini, căutînd rupturi sau tăieturi şi răzui sub ele, punînd fărîmele de materie în mici plicuri albe.

– Pe epidermă nu e nimic neobişnuit, din cîte-mi dau eu seama, declară Higgins într-un tîrziu.

Anna era dezamăgită, dar nu surprinsă.

– Poate că otrava a fost ingerată, sugeră ea.

– O să ne dăm seama la examenul toxicologic, zise Higgins.

– Ştiu şi eu? Nu mai are sînge.

– Poate că avem noroc, zise Higgins.

De obicei, cînd serviciul de pompe funebre pregătea cadavrul, sîngele era complet eliminat, cu excepţia cîtorva pungi reziduale, şi înlocuit cu lichidul de îmbălsămare. Metanolul, etanolul, formaldehida, coloranţii decompuneau anumite otrăvuri, făcîndu-le de nedepistat. Poate că rămăsese puţină urină în vezică.

Medicul făcu obişnuita tăietură în formă de Y, de la umeri pînă la pelvis, apoi vîrî mîna în cavitatea toracică pentru a scoate organele. Anna îl considera cu totul respingător.

Arsenault, palid, se scuză, spunînd că se duce să bea o ceaşcă de cafea.

– Poţi să iei nişte mostre de creier, de bilă, rinichi, inimă şi-aşa mai departe?

Higgins zîmbi caustic, vrînd parcă să spună: nu mă învăţa pe mine meserie.

– Scuze, spuse ea.

– Pot să pariez că o să găsim arterioscleroză, zise Higgins.

– Fără îndoială, spuse ea. Omul era bătrîn. E vreun telefon pe-aici?

Telefonul public se afla pe hol, lîngă un automat de cafea, ceai şi cacao fierbinte. În vreme ce forma numărul, Anna auzi bîzîitul ferăstrăului electric cu care Higgins tăia cutia toracică.

Anna ştia că Arthur Hammond pleca devreme la lucru. Conducea un centru de control al otrăvurilor în Virginia şi preda cursuri de toxicologie la o universitate. Se întîlniseră pe cînd ea lucra la un caz şi se plăcuseră imediat. Omul era timid, vorbea cu intermitenţe ascunzînd o bîlbîială veche şi rareori te privea în ochi. Avea însă un simţ al umorului dezvoltat. Hammond cunoştea otrăvurile şi metodele de intoxicare practicate încă în Evul Mediu. Profesional era mult mai bun decît oricare specialist din laboratoarele federale şi cu siguranţă mult mai dispus să fie de folos. Nu era doar inteligent, ci avea şi o intuiţie deosebită. Din cînd în cînd, ea apela la el în calitate de consultant.

Îl găsi acasă.

– Unde eşti? întrebă el.

– A, în nord.

El pufni scurt, amuzat de discreţia ei:

– Înţeleg. Păi, ce-mi poţi spune despre victimă?

– Era bătrîn. Cum ucizi pe cineva fără să laşi urme?

– Pur şi simplu nu mai vorbi cu el, Anna. Nu-i nevoie să-l ucizi.

Aşa flirta el.

– Dar clorura de potasiu? zise ea, ignorînd gluma lui.

– Opreşte inima. Modifică prea puţin nivelul potasiului din organism, deci nu poate fi detectat. Era sub perfuzie?

– Nu cred. N-am găsit urme de ac.

– Atunci mă îndoiesc. Se face prea multă mizerie. Dacă nu era sub perfuzie, ar fi trebuit injectat direct în venă şi-ai fi găsit sînge în jur. Fără a mai vorbi de semnele unei lupte.

Anna lua notiţe în carnetul ei cu coperte din piele.

– S-a întîmplat brusc, nu-i aşa? Intoxicarea pe termen lung cu metale grele se exclude. E prea lentă. Te deranjează dacă mă duc să-mi iau o ceaşcă de cafea?

– Du-te.

Anna zîmbi în timp ce aştepta. Hammond se întoarse în mai puţin de un minut.

– Apropo de cafea, spuse el. E vorba de ceva pus în băutură, în mîncare, sau de o injecţie.

– N-am găsit urme de ac. Şi, crede-mă, am studiat cadavrul cu atenţie.

– Dacă s-a folosit un ac de douăzeci şi cinci n-o să găseşti urme. Şi mai există şi sux.

Anna ştia că se referea la clorura de succinilcolină, curara sintetică.

– Aşa crezi?

– Îmi amintesc de un caz faimos în 1967 – un doctor din Florida a fost învinuit că şi-a ucis soţia cu sux. Ştii că ăsta e un relaxant al muşchilor scheletului. Nu te poţi mişca, nu poţi respira. Arată ca un stop cardiac. A fost un proces celebru – s-au făcut de rîs medici legişti din întreaga lume.

Anna notă ceva în carnet.

– Există o întreagă listă de relaxanţi ai muşchilor scheletului. În cazul bătrînilor, orice-i poate face să dea ortul popii. Chiar şi puţin mai multă nitroglicerină.

– Sub limbă, nu?

– De obicei. Există însă şi fiole de, să zicem anil-nitrit, care te pot ucide dacă le inhalezi. Capsule. Sau butil-nitrit. Dau o reacţie de vasodilatare majoră, scade tensiunea arterială, te prăbuşeşti şi mori.

Anna lua notiţe cu înfrigurare.

– Pe urmă mai e şi gîndacul de turbă, zise el, rîzînd înfundat. În cantitate mare, te poate ucide. Mi se pare că-i spune cantaridă.

– Omul avea optzeci şi şapte de ani.

– Un motiv în plus să aibă nevoie de un afrodisiac.

– Nu vreau să mă gîndesc la asta.

– Era fumător?

– Nu ştiu încă. Presupun că o să ne dăm seama după plămîni. De ce întrebi?

– E un caz interesant, la care am lucrat de curînd. Nişte bătrîni din Africa de Sud au fost ucişi cu nicotină.

– Cu nicotină?

– Nu trebuie să foloseşti prea multă.

– Cum?

– E un lichid. Are gust amar, dar poate fi combinat cu altceva. Poate fi şi injectat. Moartea survine în cîteva minute.

– La un fumător nu-ţi poţi da seama, nu-i aşa?

– Trebuie să fii isteţ şi să apreciezi nivelul nicotinei din sînge în comparaţie cu metaboliţii.

– Pricep.

– La un fumător găseşti mai mulţi metaboliţi decît nicotină pură. Dacă e vorba despre o intoxicare acută, găseşti mult mai multă nicotină şi mult mai puţini metaboliţi.

– La ce trebuie să mă aştept de la examenul toxicologic?

– Un examen toxicologic normal detectează abuzul de droguri. Opiacee, naturale şi sintetice, morfină, cocaină, LSD, Darvon, fenciclidină, amfetamină, benzodiazepine, valium şi barbiturice. Uneori antidepresive triciclice. Cere-le să facă un examen toxicologic complet, plus alte probe. Mai e placydilul, un vechi somnifer. Solicită analiza barbituricelor şi a somniferelor. Fentanylul e extrem de greu de detectat, ca şi Dimetil-sulfoxidul, folosit pentru cai. Vezi ce obţii. Cred că or să facă şi C.G.Spec.Mas.

– Nu ştiu. Ce-i aia?

– Cromatografie gazoasă, spectrometrie de masă. E proba de aur. Cît de departe eşti?

– Într-un oraş. De fapt sînt în Canada.

– A, cei de la PRCC sînt buni. Au laboratoare criminalistice mult mai bune decît ale noastre, dar să nu mă citezi. Asigură-te că verifică în apele locale şi în bazine tot ce-ar putea denatura analiza. Spuneai că trupul e îmbălsămat, da? Pune-i să ia o mostră din fluidul de îmbălsămare şi

exclude substanțele din el. Cere-le un examen toxicologic complet – sînge, țesut, păr. Unele proteine se dizolvă în grăsime. Cocaina se depozitează în mușchii inimii, nu uita asta. Ficatul e ca un burete.

– Cît or să dureze toate testele astea?

– Săptămîni, poate chiar luni.

– Nu se poate.

Entuziasmul ei se risipi brusc.

– Așa e. Dar poate ai noroc. Poate să dureze luni de zile sau doar o zi. În orice caz, dacă nu știi exact ce otravă cauți, ai șanse să nu afli niciodată.

– Toate dovezile arată că a murit din cauze naturale, o anunță Higgins cînd Anna se întoarse în laborator. Insuficiență cardiacă, probabil. Arterioscleroză, sigur. Am depistat și un vechi infarct miocardic.

Pielea capului lui Mailhot fusese desprinsă de pe țeastă ca o mască de latex. Calota deschisă lăsa să se vadă cutele roz ale creierului. Anna își zise că avea să i se facă rău cînd văzu un plămîn atîrnînd de cîrligul unui cîntar.

– Cît e de greu? întrebă ea.

– E ușor. Două sute patruzeci de grame. Nu e congestionat.

– Deci a murit repede. Putem exclude un sedativ destinat sistemului nervos central.

– Cum spuneam, arată ca un atac de cord.

Higgins părea să-și piardă răbdarea. Ea îi spuse ce voia să obțină de la examenul toxicologic, citindu-și notele. Medicul legist făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Ai idee cît vor costa toate astea?

Anna inspiră profund:

– Guvernul american va suporta toate costurile. Am nevoie de o analiză minuțioasă. Dacă nu aflu acum, s-ar putea să nu aflu niciodată. Vreau să-ți cer un serviciu.

Higgins o privi fix. Anna îi simți iritarea.

– Vreau să-ți cer să jupoi cadavrul.

– Glumeşti, nu-i aşa?
– Nu glumesc.
– E cazul să-ţi amintesc, agent Navarro, că văduva doreşte o ceremonie funerară cu sicriul deschis.
– Nu se văd decît mîinile şi faţa, nu?
Să jupoaie cadavrul însemna să înlăture toată pielea, în fîşii largi, ca să poată fi cusută la loc. Asta le-ar fi permis examinarea ţesutului subcutanat. Uneori, era unica modalitate de-a decoperi urme de injecţii.
– Asta dacă nu ai obiecţii, spuse Anna.
Higgins roşi. Întoarse cadavrul, luă bisturiul şi începu să înlăture pielea.
Anna nu rezistă şi ieşi pe coridor. Ron Arsenault se apropie, ţinînd în mînă o cană uriaşă cu cafea.
– Încă se mai taie şi se spintecă acolo? întrebă el, ceva mai bine dispus.
– Chiar mai rău. Jupuim pielea.
– Nici dumneata nu poţi suporta?
– Mă duc pînă la toaletă.
Sergentul o privi sceptic.
– Bănuiesc că n-ai avut noroc pînă acum.
Ea scutură din cap, încruntată.
– Voi, yankeii, nu credeţi în bătrîneţe?
– Mă întorc imediat, zise ea cu răceală.
Se stropi pe faţă cu apă rece, dîndu-şi seama prea tîrziu că nu existau prosoape de hîrtie. Bodogăni şi intră într-o cabină, de unde rupse nişte hîrtie igienică. Privindu-se în oglindă, observă cearcănele întunecate de sub ochi. Se machie şi se întoarse la Arsenault, simţindu-se puţin mai înviorată.
– Te-a chemat medicul, spuse Arsenault grăbit.
Higgins ţinea sus o bucată de piele îngălbenită de vreo opt centimetri pătraţi, ca pe un trofeu.
– Ai noroc că am jupuit şi mîinile, zise el, o să mă înjure directorul de la pompe funebre.
– Ce e? întrebă Anna, nerăbdătoare.
– Dosul palmei. Ţesutul degetului mare, muşchiul abductor al policelui. Priveşte aici.

Ea se apropie, împreună cu Arsenault, dar nu văzu nimic. Higgins luă lupa de pe masa de examinare.

– Vezi umflătura asta mică şi roşie, cam de un centimetru lungime, de forma unei flăcări?

– Da.

– Ăsta-i semn de injecţie. Crede-mă, nu acolo vîră acul o infirmieră ori un doctor. Pînă la urmă, s-ar părea că am găsit ceva.

10

Bedford, New York

Max Hartman şedea în fotoliul de piele cu spătar înalt, în biblioteca înţesată de cărţi, locul unde-şi primea de obicei vizitatorii. Ben considera ciudat felul în care tatăl său prefera să stea în spatele barierei formate de imensul birou de mahon tapiţat cu piele, chiar şi atunci cînd se întîlnea cu propriul său fiu.

În fotoliul imens, bătrînul, cîndva înalt şi puternic, arăta pricăjit – o imagine cu siguranţă diferită de cea pe care-ar fi vrut s-o prezinte. Ben stătea într-un fotoliu de piele din faţa biroului.

– Cînd ai sunat, mi s-a părut că voiai să discutăm despre ceva, spuse Max.

Vorbea cu un accent anglo-american cultivat, influenţa germanei fiind greu de detectat. În tinereţe, Max Hartman luase lecţii de vorbire corectă şi elocinţă, de parcă ar fi vrut să şteargă toate urmele trecutului său.

Ben se uită cu atenţie la tatăl lui înainte de a-i răspunde, încercînd să-l înţeleagă. *Totdeauna ai fost o enigmă pentru mine. Distant, imposibil de cunoscut.*

– Aşa e, zise el.

Un străin care-l vedea prima oară pe Max Hartman ar fi remarcat capul mare, pleşuv, împestriţat cu pete maronii, de bătrîneţe, urechile mari şi cărnoase, ochii apoşi, maxilarul

proeminent, nările în permanență dilatate. În ciuda transformărilor provocate de vîrstă, era evident că fusese cîndva un bărbat frumos.

Ca de obicei bătrînul purta un costum de comandă, croit pentru el la Savile Row, în Londra. Cămaşa albă, scrobită, cu inițialele brodate pe buzunarul de la piept, o cravată din rips albastru cu auriu, butoni din aur masiv completau ținuta. Deşi era duminică dimineața, Max era îmbrăcat ca pentru o întrunire a consiliului de administrație.

Ciudat cum se modifică percepțiile cu timpul, îşi zise Ben. Uneori, îl vedea pe tatăl lui aşa cum era acum, bătrîn şi fragil; alteori, îl privea cu ochii unui copil intimidat.

Adevărul era că Ben şi Peter fuseseră întotdeauna puțin speriați de tatăl lor. Max Hartman intimida în general oamenii; de ce ar fi făcut excepție fiii lui? Nu era uşor să fii fiul lui Max, să-l iubeşti şi să-l înțelegi. Era ca şi cum ai fi învățat o limbă străină complicată, una pe care Peter nu putuse ori nu voise s-o învețe.

Lui Ben îi trecu brusc prin minte expresia dură a lui Peter atunci cînd îi dezvăluise ceea ce descoperise despre Max. Apoi imaginea lui Peter făcu loc unui şuvoi de amintiri legate de fratele său. Simți un nod în gît şi ochii i se umplură de lacrimi.

Nu te gîndi, îşi spuse el. *Nu te gîndi la Peter. Aici, în casa asta, unde ne-am jucat de-a v-ați ascunselea şi ne-am hîrjonit, am conspirat în şoaptă la miezul nopții, am țipat, am rîs şi-am plîns.*

Peter e mort, iar acum trebuie să înduri totul de unul singur.

Ben nu ştia cum să înceapă, cum să abordeze subiectul. În avionul cu care plecase de la Basel plănuise cum să-l înfrunte pe tatăl său, dar în clipa aceea uitase totul. Ştia doar că nu-i va spune nimic despre Peter, despre reapariția şi asasinarea lui. Ce rost avea? De ce să-l tortureze pe bătrîn? Max Hartman ştia că Peter murise cu ani în urmă. De ce să-l tulbure?

Îl lăsă pe tatăl lui să vorbească despre afaceri, să-l întrebe de conturile pe care le administra. Bătrînul e încă ager la minte, îşi zise Ben. Trebuia să schimbe subiectul, dar nu era uşor, nici elegant să spună: Apropo, tată, ai fost cumva nazist? Nu te superi că întreb?

În cele din urmă, Ben se hotărî să atace:

– Cred că vizita în Elveţia m-a făcut să înţeleg cît de puţin ştiu despre... despre perioada petrecută de tine în Germania...

Ochii tatălui său părură să se mărească în spatele lentilelor. Se aplecă în faţă.

– Ia spune, de unde interesul ăsta neaşteptat pentru istoria familiei?

– Cred că din pricina vizitei mele în Elveţia. Mi-a amintit de Peter. Pentru prima oară după moartea lui m-am dus acolo.

Bătrînul îşi privi mîinile.

– Eu nu stăruiesc asupra trecutului, ştii asta. N-am făcut-o niciodată. Privesc doar înainte. Nu-i nimic de spus. Am fost dus acolo, am avut norocul să supravieţuiesc şi m-au eliberat la 29 aprilie 1945. N-o să uit niciodată ziua asta, dar de acea perioadă a vieţii mele prefer să nu-mi amintesc.

Ben trase adînc aer în piept, apoi lansă atacul. Era conştient de faptul că relaţia cu tatăl lui avea să fie alterată pentru totdeauna, că vălul urma să fie sfîşiat.

– Numele tău nu se află pe lista prizonierilor eliberaţi de aliaţi.

Era o cacealma. Urmări reacţia tatălui său. Max îl privi îndelung şi, spre surprinderea lui, zîmbi.

– Trebuie să fii totdeauna precaut cu documentele. Listele sînt întocmite în grabă, în perioade de haos total. Unele nume sînt ortografiate greşit, altele omise. Dacă numele meu lipseşte de pe vreo listă întocmită de cine ştie ce sergent american, ce-i cu asta?

– Dar n-ai fost la Dachau, nu-i aşa? întrebă calm Ben.

Tatăl lui răsuci încet fotoliul, întorcîndu-i spatele lui Ben. Cînd vorbi, glasul lui era ascuţit:

– Ce lucru straniu poţi să spui.

Ben simțea cum i se strînge stomacul.
– Dar adevărat, nu?
Max întoarse fotoliul. Chipul lui era lipsit de expresie, însă o pată roşie îi apăruse pe obrajii pămîntii.
– Există oameni care şi-au făcut o profesiune din contestarea faptului că Holocaustul a avut loc. Aşa-zişii istorici, scriitori... publică articole şi cărți în care susțin că toată povestea a fost o farsă, că n-au fost ucişi milioane de evrei.
Ben îşi simți gura uscată.
– Ai fost locotenent în SS. Numele tău apare pe un document – un document de asociere, unde sînt trecuți membrii unui consiliu de directori ai unei companii secrete. Tu ai fost trezorierul.
Cînd bătrînul răspunse, o făcu în şoaptă.
– N-o să ascult aşa ceva, zise el.
– E adevărat, nu?
– Habar n-ai despre ce vorbeşti.
– De-aceea n-ai povestit niciodată despre Dachau. N-ai trecut niciodată pe acolo. Ai fost un nazist.
– Cum poți spune aşa ceva? zise bătrînul cu glas aspru. Cum e posibil să crezi aşa ceva? Cum îndrăzneşti să mă insulți în felul ăsta!
– Documentul ăla... e în Elveția. Contractul de asociere. Întregul adevăr e acolo.
Ochii lui Max Hartman aruncau fulgere.
– Cineva ți-a arătat un document fals, menit să mă discrediteze. Iar tu, Benjamin, ai preferat să crezi asta. Adevărata întrebare e: pentru ce?
Ben simțea cum totul începe să se învîrtă în jurul lui.
– *Pentru că mi-a spus Peter!* răcni el. Acum două zile, în Elveția. El a găsit documentul şi a aflat adevărul. Peter a aflat ce-ai făcut. Încerca să ne protejeze de consecințe.
– *Peter...?* icni Max.
Expresia de pe chipul tatălui său îl speria, însă Ben continuă:

– El mi-a vorbit despre corporația asta și despre cine ai fost tu în realitate. Îmi spunea toate astea cînd a fost *împușcat mortal.*

Fața lui Max Hartman devenise palidă, iar mîna noduroasă așezată pe birou tremura vizibil.

– Peter a fost ucis *sub privirile mele.* Ben aproape că scuipă cuvintele: Fratele meu, fiul tău... încă o victimă de-a ta.

– *Minciuni!* strigă Max.

– Nu, spuse Ben. E adevărul. Ceva ce-ai ascuns de noi toată viața.

Brusc, vocea lui Max deveni o șoaptă.

– Vorbești despre lucruri pe care n-ai cum să le înțelegi. Făcu o pauză. Conversația asta s-a încheiat.

– Am înțeles cine ești *tu*, zise Ben. Și sînt dezgustat.

– *Pleacă*, strigă Max Hartman, arătîndu-i ușa cu o mînă tremurîndă.

Ben își imagină același braț ridicat într-un salut SS, într-un trecut insuficient de îndepărtat. Niciodată îndeajuns de îndepărtat. Brusc își aminti cuvintele adesea citate ale unui scriitor: *Trecutul nu e mort. Nici măcar nu e trecut.*

– *Ieși afară!* strigă cu glas tunător tatăl lui. Ieși afară din casa asta!

Washington, D.C.

Cursa Air Canada, venind de la Nova Scotia, sosi pe Aeroportul Național Reagan după-amiază tîrziu. Taxiul opri în fața blocului Adams-Morgan, unde locuia Anna, puțin înainte de ora șase. Era deja întuneric.

Anna se întorcea întotdeauna cu plăcere în apartamentul ei, singurul loc în care se simțea deplin stăpînă pe situație.

Ieșind din ascensor, se întîlni cu un vecin, Tom Bertone. Tom și soția lui, Danielle, erau avocați – amîndoi puțin prea exuberanți, puțin prea prietenoși, însă destul de simpatici.

– Hei, Anna, m-am întîlnit azi cu fratele tău mai mic, zise el. Cred că de-abia a sosit în oraş. Un băiat foarte drăguţ.

Uşile liftului se închiseră în urma lui înainte ca Anna să poată spune ceva.

Frate? Ea nu avea nici un frate.

Se opri lîngă uşa apartamentului şi scoase pistolul, un Sig-Sauer de 9 mm. Ţinîndu-l într-o mînă, răsuci cheia în broască cu cealaltă. În apartament era întuneric. Amintindu-şi antrenamentele din tinereţe, recurse la tactica standard E&C – eschivă şi căutare. Agenţii de teren învăţau tehnica asta în cadrul şedinţelor de antrenament, însă ei nu-i trecuse niciodată prin minte că avea s-o aplice în propriul ei apartament, în casa ei, în *sanctuarul* ei.

Închise uşa încetişor. În clipa următoare sesiză ceva ciudat. Apoi îşi dădu seama că mirosea a fum de ţigară. Mirosul era prea slab ca să provină de la o ţigară aprinsă. Probabil că venea de la hainele cuiva care fuma.

Cineva fusese în apartamentul ei.

În lumina slabă a lămpilor de pe stradă, mai observă ceva: unul dintre sertarele cartotecii ei era uşor întredeschis. *Cineva căutase prin lucrurile ei.*

Sîngele îi îngheţă în vine.

Dinspre baie venea un curent de aer: fereastra fusese lăsată deschisă.

Apoi auzi un zgomot slab – scîrţîitul aproape imperceptibil al unui pantof cu talpă de cauciuc pe dalele din baie.

Intrusul mai era acolo.

Aprinse lumina şi se răsuci ghemuindu-se cu pistolul ridicat. Slavă Cerului că era un model mai mic, care se potrivea mai bine cu mîinile ei decît tipul standard. Intrusul nu se vedea, însă, apartamentul fiind mic, nu existau prea multe locuri unde să se ascundă. Se ridică în picioare şi, respectînd regula perimetrului – *îmbrăţişează pereţii*, obişnuiau să spună instructorii ei – îşi croi drum spre dormitor.

Simţi mişcarea aerului cu o clipă înainte ca arma să-i fie smulsă din mîini de o lovitură puternică. De unde pornise?

Din spatele biroului? Al dulapului cu fişe? Pistolul căzu cu zgomot pe podeaua camerei de zi.

Recuperează-l prin orice mijloace.

Brusc, fu lovită din spate şi aruncată în uşa dormitorului cu o bufnitură surdă. Rămase încremenită şi agresorul se dădu cîţiva paşi înapoi.

Anna desluşi silueta suplă a unui adolescent. Muşchii proeminenţi erau încordaţi sub tricoul negru, mulat pe corp, dar tînărul nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani.

Asta n-avea nici o logică.

Încet, cu grijă, Anna se ridică în picioare şi porni, cu o nepăsare simulată, spre canapeaua de culoarea fulgilor de ovăz. Patul gri-albăstrui al pistolului se profilă abia vizibil de sub pliul tapiţeriei.

– Furtul din locuinţe e o problemă serioasă în cartierul ăsta, nu-i aşa? zise bărbatul-băiat, cu ironie. Părul lui negru, lucios, era tuns scurt, iar trăsăturile regulate erau lipsite de fermitate. Statisticile sînt *şocante.*

Nu prea semăna cu delincvenţii care bîntuiau prin sud-estul Washingtonului. Dacă i s-ar fi cerut părerea, Anna ar fi spus că individul nu era american get-beget: i se părea că detectase un uşor accent irlandez.

– Aici nu e nimic de valoare, spuse Anna, încercînd să pară calmă. Trebuie să fi aflat asta pînă acum. Nici unul dintre noi nu are nevoie de necazuri. Îşi dădu seama că mîna îi amorţise după lovitura primită. Fără să-l scape din ochi, mai făcu un pas spre canapea şi adăugă pe un ton detaşat: La ora asta n-ar trebui să fii la şcoală?

– Nu trimite niciodată un bărbat să facă treaba unui puşti, răspunse el bine dispus.

Brusc, el îi trase încă un pumn, iar Anna zbură înapoi. Lovitura administrată drept în plex o lăsă cu răsuflarea tăiată.

– Ştiai, continuă tînărul intrus, că *proprietarii* de arme sînt cei ucişi de ele? Încă o statistică la care merită să te gîndeşti. Niciodată nu poţi fi destul de atent.

Nu era un hoţ. Nici nu vorbea ca un hoţ. Dar ce căuta?

Închise ochii preț de o clipă, făcînd un inventar mintal al apartamentului ei sărac mobilat: hainele, lămpile, aparatul pentru controlul umidității... *generatorul M26. Trebuie să încerc să-l găsesc!* Precis că puștiul a căutat cu atenție peste tot, dar funcționarea acelui dispozitiv nu era limpede pentru cei nefamiliarizați cu el.

– O să-ți dau bani, spuse ea și se întoarse către birou, pentru a deschide sertarele. O să-ți dau bani, repetă ea.

Unde pusese generatorul? Mai funcționa oare? Trecuseră cel puțin doi ani de cînd îl avea. Îl găsi în sertarul mare din mijloc, lîngă o cutie roșie de carton în care-și ținea cecurile.

– În regulă, zise ea, i-am găsit.

Cînd se întorsese cu fața spre el, ținea strîns în mînă generatorul M26 Tasertron. Îl porni, și un zgomot ascuțit indică faptul că dispozitivul era încărcat.

– Vreau să mă asculți cu atenție, spuse ea. Ăsta-i un generator M26, cel mai puternic dintre cele care se fabrică. Dispari de-aici sau o să-l folosesc. Douăzeci și cinci de mii de volți or să scoată untul din tine.

Tînărul începu să se depărteze de ea, retrăgîndu-se către baie.

În clipa în care năucitoarea armă ar fi fost activată, încărcătura ar fi declanșat contactorii – două sîrme subțiri, cu capete de trei mm. Electricitatea descărcată ar fi avut o tensiune suficientă pentru a-l imobiliza o vreme.

Anna îl urmă spre baie. Intrusul *nu avea* experiență; retrăgîndu-se în încăperea strîmtă, putea să fie încolțit. O mișcare greșită, eroarea unui amator. Răsuci butonul generatorului la maximum; n-avea rost să-și asume riscuri în momentul ăsta. Dispozitivul din mîna ei bîzîia și pocnea. Un arc electric albastru se formase între cei doi electrozi. O să țintească în stomac.

Brusc auzi zgomotul apei curgînd din robinetul deschis la maximum. *Ce dracu' avea de gînd?* Se năpusti în baie, ținînd generatorul în fața ei, și-l văzu pe bărbatul-copil întorcîndu-se

spre ea cu ceva în mînă. Îi pricepu jocul prea tîrziu. Era duza de la duşul ei. Acesta aruncă un şuvoi de apă în direcția ei, apă care în condiții normale ar fi fost inofensivă. Anna lăsă din mînă generatorul. Un fulger electric se arcui dinspre dispozitiv către bustul ei ud, un fulger albastru, torturant. Grupele majore de muşchi i se contractară, şi ea se prăbuşi pe podea.

– A fost amuzant, zise tînărul pe un ton neutru. Dar e deja tîrziu. Ne vedem altădată.

Anna îl privi neputincioasă cum se cațără pe fereastra de la baie şi dispare pe scara de incendiu.

După ce îşi reveni, sună la poliția municipală. Cînd sosiră, polițiştii îi puseră întrebările obişnuite, se sfătuiră dacă să clasifice incidentul drept violare de domiciliu ori furt, şi cam atît.

Anna se uită la ceas. Era opt seara. Formă numărul de-acasă al lui David Denneen.

– Îmi pare rău că te deranjez, spuse ea, voiam să te întreb dacă e liberă camera voastră de oaspeți? Se pare că apartamentul meu tocmai s-a transformat în locul unei infracțiuni.

– Locul unei... *Iisuse*, zise Denneen. Ce s-a întîmplat?

– O să-ți explic mai tîrziu. Scuze pentru neplăcuta surpriză.

– Ai mîncat? Vino încoace imediat. O să mai punem un tacîm.

David şi Ramón locuiau într-un bloc construit înainte de război, lîngă Dupont Circle. Drumul cu taxiul dură cincisprezece minute. Apartamentul, destul de mic, era frumos mobilat. După aromele plăcute care o întîmpinară cînd intră în casă – ardei iute, anason, chimion – Anna ghici că Ramón pregătea unul din sosurile lui mexicane.

Cu trei ani în urmă, Denneen, un tînăr agent, lucrase sub comanda ei. Învăța repede, făcea treabă bună şi avusese cîteva succese; supraveghease un asistent special al Casei Albe la ambasada Qatarului, pistă ce dusese la anchetarea unui caz major de corupție. Anna anexase la dosarul lui rapoarte

favorabile, dar aflase curînd că Arliss Dupree, în calitate de director al serviciului, adăugase propriile sale evaluări „potrivite". Erau vagi, însă acuzatoare ca intenție: Denneen nu avea „stofă de agent guvernamental". Îi lipsea „tăria de caracter" necesară unui anchetator BIS, era „moale", „posibil nestatornic", „frivol". „Atitudinea lui era imprevizibilă." O înșiruire de absurdități, camuflajul birocratic al unei ostilități viscerale, efectele unor prejudecăți.

Anna se împrietenise atît cu David, cît și cu Ramón, pe care îl cunoscuse cînd intrase la Kramerbooks, pe Connecticut Avenue, și-i văzuse tîrguind împreună. Ramón era un bărbat scund, cu un chip luminos și o dantură albă, strălucitoare, care contrasta cu tenul măsliniu și lucra ca administrator la programul local Hrană pe Roți. Se plăcuseră imediat. Ramón insistase ca Anna să cineze cu ei în acea seară, și ea acceptase. Fusese o întîlnire plăcută, în parte grație excelentei *paella* pregătite de Ramón, dar și datorită conversației relaxate și tachinărilor nevinovate. Anna le invidia intimitatea firească și afecțiunea.

David avea trăsături puternice și un păr de culoarea nisipului. Era un bărbat înalt, de o frumusețe aspră, și Ramón observase felul în care Anna se uita la el.

– Știu ce gîndești, îi mărturisi el la un moment dat, în timp ce David pregătea băuturile întors cu spatele la ei. Gîndești: „Ce pierdere".

Anna rîse.

– Mi-a trecut prin minte, recunoscu ea.

– Toate fetele spun asta. Ramón zîmbi. Ei bine, pentru minc înseamnă mult.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, Anna luase prînzul cu David și-i explicase de ce nu fusese promovat.

Denneen nu se enervă.

– Știi ceva, zise el, doresc doar să-mi fac meseria. De fapt vreau să plec dracului din serviciul lui Dupree. Se întîmplă să fiu interesat de operațiuni și strategie. Eu am doar gradul

E-3, aşa că nu pot să-mi aranjez un transfer. În schimb s-ar putea să reuşeşti tu.

Anna trăsese cîteva sfori. Asta însemna că-l evitase pe Dupree, ceea ce nu prea-i atrăsese simpatia conducerii BIS. Pînă la urmă reuşise, iar Denneen nu uitase niciodată serviciul făcut.

Anna îl pusese la curent pe Denneen cu cele întîmplate în apartamentul ei şi, între puiul cu sos mexican preparat de Ramón şi o sticlă de vin, simţi că se relaxează. Se pomeni glumind pe seama faptului că fusese „bătută de un membru al trupei Back Street Boys".

– Puteai să fii ucisă, zise grav Denneen.

– Dar n-am fost. Ceea ce dovedeşte că nu asta urmărea.

– În fond ce voia?

Anna se mulţumi să ridice din umeri.

– Ascultă, Anna. Ştiu că nu poţi vorbi despre asta, dar poate că are legătură cu noua ta misiune de la SCI. Bătrînul Alan Bartlett a păstrat atîtea secrete de-a lungul anilor, încît n-a suflat o vorbă nici despre cei cu care te-a pus rău.

– *El Diablo sabe mas par viejo que por diablo*, murmură Ramón. Diavolul ştie multe doar pentru că e bătrîn şi nu neapărat pentru că-i diavol.

– E o întîmplare? insistă Denneen.

Anna se uită la paharul ei de vin şi dădu din umeri tăcută. Existau şi alte persoane interesate de moartea celor din dosarele Sigma? Nu putea să se gîndească acum la asta, şi nici nu voia.

– Mai ia nişte *carnitas*, îi sări Ramón în ajutor.

În dimineaţa zilei următoare, Anna fu chemată în biroul lui Bartlett.

– Ce-ai aflat în Nova Scotia? întrebă Bartlett, fără să mai piardă vremea cu politeţuri.

Anna hotărîse să nu-i spună despre instrusul din apartamentul ei. N-avea nici un motiv să creadă că exista vreo legătură cu cazul la care lucra şi se temea că acel episod

ar fi putut submina încrederea lui Bartlett în ea. În schimb îi spuse ceea ce era cu adevărat important: semnul de injecție de pe mîna bătrînului.

Bartlett dădu încet din cap.

– Ce fel de otravă au folosit?

– N-am primit încă rezultatele analizei toxicologice. Durează. Te sun dacă găsesc ceva.

– Crezi sincer că Mailhot a fost otrăvit?

Bartlett părea nervos.

– Cred, zise ea. Pe urmă, mai e și chestiunea banilor. Acum patru luni, tipului i s-a transferat în cont un milion de dolari.

Bartlett se încruntă.

– De unde?

– N-am idee. Un cont din Insulele Cayman. Apoi urma banilor dispare. Au fost spălați.

Bartlett nu făcu nici un comentariu.

Anna continuă:

– Am cercetat documentele bancare pe ultimii zece ani și totul a ieșit la iveală. În fiecare an, Mailhot primea cu regularitate niște bani în contul lui. Sume care creșteau constant.

– Poate dintr-un parteneriat de afaceri?

– După cum spunea soția lui, proveneau de la un patron recunoscător.

– Un patron foarte *generos*.

– Unul foarte bogat. Și foarte *mort*. Bătrînul și-a petrecut aproape toată viața lucrînd ca secretar personal al unui bogat baron al presei. Bodyguard, om bun la toate, slujbaș pe viață, din cîte mi-am dat seama.

– Pentru cine lucra?

– Pentru Charles Highsmith.

Anna urmări cu atenție reacția lui Bartlett. Era clar că știa deja asta.

– Întrebarea e de ce s-au făcut plățile în străinătate, zise el. De ce nu s-a făcut un transfer direct din averea lui Highsmith?

Anna ridică din umeri.
– E doar una dintre întrebări. Pentru a găsi răspunsul ar trebui să dăm de urma fondurilor, să vedem dacă ele provin într-adevăr din conturile lui Charles Highsmith. Am mai avut cazuri de bani proveniți din droguri. Dar nu sînt optimistă.
Bartlett dădu din cap.
– Şi văduva...?
– Nu ne-a fost de ajutor. S-ar putea să ascundă ceva, dar, din cîte mi-am dat seama, nu ştie prea multe despre afacerile soțului ei. Părea convinsă că el o luase razna. Ne-a spus că era unul dintre cei care credeau că moartea lui Highsmith ar fi putut să nu se datoreze unui accident.
– Nu, zău.
– Şi dumneata crezi acelaşi lucru? E limpede că ştiai de legătura dintre Highsmith şi Mailhot. Avea şi el un dosar Sigma?
– Asta-i irelevant.
– Iartă-mă, dar va trebui să-mi permiți să apreciez eu cît de irelevant este. Am senzația că puține lucruri din cele pe care ți le-am raportat sînt noutăți pentru dumneata.
Bartlett încuviință.
– Highsmith făcea parte din Sigma. Highsmith pare să fi avut mare încredere în Mailhot.
– Iar acum, sînt nedespărțiți, zise Anna pe un ton sumbru.
– Ai făcut o treabă excelentă la Halifax, zise Bartlett. Sper că ştii asta. Şi mai sper că nu ți-ai despachetat lucrurile. Se pare că avem un caz nou.
– Unde?
– În Paraguay. La Asunción.
Un caz nou. Cuvintele erau în egală măsură şocante şi descurajante. În acelaşi timp, maniera arbitrară a Fantomei de a-i furniza informații îi dădea un sentiment de frustrare şi de nelinişte. Studie chipul bărbatului din fața ei, aproape admirîndu-i completa opacitate. Ce ştia el? Ce nu-i spunea? Şi de ce?

11

St. Gallen, Elveția

Ben Hartman petrecuse ultimele două zile călătorind: de la New York la Paris, de la Paris la Strasbourg. La Paris, luase o cursă de legătură pînă la Mulhouse, Franța, lîngă frontiera cu Germania și Elveția. Acolo închiriase o mașină cu care se dusese la aeroportul regional Basel-Mulhouse.

În loc să treacă în Elveția, cum ar fi fost firesc, închiriase un mic avion pentru a ajunge în Liechtenstein. Nici funcționarul de la agenția de închirieri, nici pilotul nu-i puseseră întrebări. De ce-ar fi dorit un om de afaceri prosper să intre în ducatul Liechtenstein, un cunoscut loc de spălare a banilor, într-o manieră greu de depistat, neobișnuită, evitînd punctele vamale de la frontieră? Pentru cei de-acolo, funcționa regula: *nu pune întrebări.*

Cînd ajunse în Liechtenstein, era aproape unu noaptea. Își petrecu restul nopții într-o mică pensiune de lîngă Vaduz, iar în dimineața zilei următoare plecă să caute un pilot dispus să-l treacă granița elvețiană fără ca numele lui să apară pe vreo declarație vamală ori pe o listă de pasageri.

În Liechtenstein, costumul Kiton la două rînduri, cravată Hermès și cămașă Charvet erau doar o modalitate de protecție, nimic mai mult. Ducatul făcea o distincție clară între localnici și intruși, între cei care aveau ceva valoros de oferit și ceilalți. Străinii care doreau să devină cetățeni ai ducatului trebuia să obțină atît aprobarea parlamentului, cît și pe cea a prințului.

Ben Hartman știa să se descurce în astfel de locuri.

La vreo douăzeci de kilometri sud de Vaduz, se afla un cîmp de aterizare folosit uneori de oameni de afaceri cu avioane particulare și elicoptere. Acolo discută cu un tip mai vîrstnic, morocănos, membru al echipei de întreținere de la sol; îi vorbi despre intențiile lui în termeni vagi, dar în același

timp uşor de înțeles. Fără multă vorbă, omul îi scrise un număr de telefon pe spatele unui formular. Ben îl răsplăti cu generozitate pentru recomandare, dar cînd sună la numărul primit, dădu peste un bărbat ce părea beat şi care îl refuză, spunînd că avea altă treabă. Ben, *avea* totuşi un nume – Gaspar. Abia la amiază reuşi să se întîlnească cu Gaspar, un tip slab, între două vîrste, care-l evalua rapid şi îşi exprimă pretențiile exorbitante. Într-adevăr, pilotul cîştiga bani frumoşi ducîndu-i în Elveția pe oamenii de afaceri, fără să lase urme pe monitoarele controlorilor de trafic. Erau perioade cînd anumiți lorzi ai drogurilor, potentați africani sau intermediari din Orientul Mijlociu voiau să facă operațiuni bancare fără ştiința autorităților. Pilotul presupuse că Ben avea intenții similare. După o jumătate de oră, pe cînd se pregătea de plecare, Gaspar află că se iscase o furtună deasupra localității St.Gallen şi vru să anuleze zborul. Cîteva bancnote de o sută de dolari îl făcură însă să se răzgîndească.

În vreme ce avionul bimotor sălta prin curenții de aer de deasupra Alpilor, taciturnul pilot deveni aproape volubil.

– De unde mă trag eu, e o vorbă. *Es ist besser, reich zu leben, als reich zu sterben.* Chicoti şi traduse: E mai bine să trăieşti bogat decît să mori bogat...

– Dumneata vezi-ți de pilotat, zise Ben plictisit.

Se întreba dacă nu cumva precauțiile pe care şi le luase erau exagerate, dar avea idee pînă unde se întindea puterea celor care-i uciseseră fratele şi-l angajaseră pe omul cunoscut de el drept Jimmy Cavanaugh să-l omoare. În orice caz n-avea de gînd să îi ajute.

La St. Gallen, Ben făcuse autostopul. Un agricultor care livra legume la piețe şi restaurante îl luă în maşină. Fermierul îl cercetase cu privirea, nedumerit, dar Ben îi spuse că maşina lui se defectase. Îşi continuă drumul după ce închirie o maşină, şi se îndreptă spre comunitatea izolată de fermieri de la Mettlenberg. Dacă avionul îl hurducase în aer, mersul cu maşina nu se dovedi mai liniştit. Ploaia care cădea acoperea

parbrizul cu o pînză de apă. Ştergătoarele se mişcau rapid, însă fără folos. Ploua torențial şi afară se lăsase întunericul. Ben abia vedea la cîțiva metri în fața lui. Traficul fiind intens şi drumul îngust, îl obligau să conducă încet.

Se afla într-o zonă izolată, slab populată din nord-estul Elveției, în cantonul St. Gallen, nu departe de lacul Constance. Cînd ploaia se mai domolea, reuşea să vadă fermele agricole ce se succedau pe ambele părți ale drumului. Cirezi de vite, turme de oi, hectare de pămînt cultivat. Construcţii masive, primitive, cu grajduri şi hambare acoperite cu paie.

În timp ce conducea, îl copleşiră sentimente contradictorii: o profundă tristețe, dar şi o furie aproape violentă. În față apăru un pîlc de clădiri, probabil satul Mettlenberg. Ploaia se transformase în burniță. Ben văzu ruinele unui castel medieval, cîndva fortificat. Se mai zăreau un grînar vechi şi o biserică de la începutul secolului şaisprezece, închinată Sfintei Maria. Casele din piatră erau pitoreşti, cu fațade din lemn şi acoperişuri roşii.

Peter îi spusese că Liesl, iubita lui, candidase pentru un post liber la un mic spital din zonă. Verificase: exista un singur spital pe o rază de mai mulți kilometri – *Regionalspital Sankt Gallen Nord*.

La mică distanță de „centrul oraşului" se înălța o clădire oarecum modernă, din cărămidă roşie care adăpostea Spitalul regional. Găsi o stație de benzină, parcă maşina şi se duse la un telefon public.

Cînd răspunse telefonistul de la centrala spitalului, Ben spuse încet, în engleză:

– Vreau să vorbesc cu pediatrul. Copilul meu e bolnav.

N-avea rost să folosească germana lui de turist, de vreme ce-l trăda accentul american.

Peter spusese că spitalul o angajase pe Liesl fiindcă „aveau nevoie de un pediatru". Se îndoia că existau mai mulți într-un spital atît de mic.

– Vă fac legătura cu...ăă... *Notfallstation*, domnule. Urgența...

– Nu, îl întrerupse repede Ben. Vreau să vorbesc direct cu pediatrul. Aveţi mai mulţi?

– Doar unul, domnule, însă acum nu e aici.

Doar unul! Ben jubila. S-ar părea că o găsise.

– Da, o femeie pe nume Liesl-nu-ştiu-cum, nu-i aşa?

– Nu, domnule. Din cîte ştiu eu, nu e nici o Liesl aici. Pediatrul e doctoriţa Margarethe Hubli, dar, cum vă spuneam, nu e la spital. Să vă fac legătura...

– Trebuie să fie o eroare. Ăsta-i numele care mi-a fost dat. A existat vreo doctoriţă numită Liesl, care-a plecat recent?

– Din cîte ştiu eu, nu, domnule.

Eşec total.

Îi veni o idee. S-ar fi putut ca doctoriţa Hubli s-o fi cunoscut pe Liesl şi să ştie unde se dusese.

– Există vreun număr de telefon la care o pot găsi pe doctoriţa Hubli?

– Mă tem că nu vă pot da numărul ei de-acasă, domnule, dar dacă aduceţi copilul la spital...

– Puteţi să-i transmiteţi un mesaj pe pager din partea mea?

– Da, domnul, asta pot să fac.

– Mulţumesc.

Ben îi dădu numărul telefonului public şi un nume fals. După cinci minute, telefonul sună.

– Domnul Peters? întrebă o voce de femeie în engleză.

– Mulţumesc că m-aţi sunat, doamnă doctor. Sînt american şi mă aflu aici cu nişte prieteni. Încerc să găsesc o doctoriţă despre care cred că a lucrat la Spitalul regional. Mă întrebam dacă o cunoaşteţi cumva – o chema Liesl.

Urmă o pauză, o pauză *prea* lungă.

– Nu cunosc nici o Liesl, zise doctoriţa.

Minţea ca s-o protejeze pe Liesl? Ori aşa i se păruse lui.

– Sînteţi sigură? insistă Ben. Mi s-a spus că a lucrat acolo o doctoriţă pe nume Liesl şi e important să dau de ea. E o chestiune de familie.

– Ce „chestiune de familie“?

Bingo. O proteja cu siguranţă pe Liesl.

– E vorba despre... fratele ei, Peter.
– Fratele... ei? Doctorița părea încurcată.
– Spuneți-i că numele meu e Ben.
Urmă o altă pauză lungă, după care femeia întrebă:
– Unde sînteți?

Trecură doar douăzeci de minute şi un mic Renault roşu opri la stația de benzină.

O femeie scundă, îmbrăcată într-o manta largă de ploaie, jeanşi murdari de noroi şi ghete, coborî din maşină şi trînti portiera. Zărindu-l pe Ben, se apropie. Ben observă că era o adevărată frumusețe. Sub gluga mantalei îi văzu părul castaniu închis, tuns scurt, ochii albaştri, luminoşi şi tenul alb ca laptele. Femeia îl privea încordată, speriată.

– Vă mulțumesc că ați venit, spuse el. O cunoaşteți cu siguranță pe Liesl. Eu sînt fratele geamăn al soțului ei.

– Doamne Sfinte, şopti ea, semeni perfect cu el. Parcă aş vedea o *fantomă*. Chipul i se schimonosi brusc. Doamne, icni ea, izbucnind în plîns, a fost atît de atent! Atîția... atîția ani....

Ben o privi nedumerit.

– Nu s-a întors acasă în seara aceea, continuă ea. Am rămas trează pînă tîrziu, îngrijorată, îngrozită. Îşi acoperi fața cu mîinile. Şi pe urmă a venit Dieter şi mi-a spus ce se întîmplase...

– Eşti Liesl, şopti Ben.

– O, Doamne! gemu ea. Era... era un om atît de bun. L-am iubit aşa de mult.

Ben o luă în brațe, încercînd s-o liniştească şi simți lacrimile curgîndu-i pe obraji.

Asunción, Paraguay

Anna fu oprită la vamă de un oficial paraguayan cu o față rotundă, îmbrăcat într-o cămaşă albastră cu mîneci scurte.

După culoarea părului şi trăsături îşi dădu seama că omul, asemenea majorității paraguayenilor, era metis.

Bărbatul o măsură cu privirea, apoi îi ceru să deschidă sacoşa. Îi puse cîteva întrebări într-o engleză aproximativă, după care vădit dezamăgit îi făcu semn să treacă.

Se simțea ca un infractor care studia terenul unde urma să dea viitoarea lovitură. Instrucțiunile federale cereau ca un agent aflat în străinătate să se prezinte la Ambasada americană, ceea ce ea nu va face. Riscul scurgerii de informații era prea mare. Dacă va avea necazuri, va discuta ulterior despre încălcarea protocolului.

În holul aglomerat al aeroportului găsi un telefon public şi îşi preluă mesajele.

Primise unul de la Arliss Dupree, care voia să ştie cînd se va întoarce la BIS. Cel de-al doilea era de la sergentul Arsenault, care a anunța că primise rezultatele analizei toxicologice, fără a preciza ce conțineau.

Sună la sediul PRCC din Ottawa, şi trebui să aştepte vreo cinci minute pînă Ron Arsenault fu găsit.

– Ce faci acolo, Anna?

– N-au găsit nimic, nu-i aşa?

– Îmi pare rău. Nu avea aerul că-i părea rău. Cred că ai pierdut timpul aici.

– Eu nu cred. Încerca să-şi ascundă dezamăgirea. Semnul de injecție e important. Te deranjează dacă vorbesc şi eu cu toxicologul?

Ron ezită o clipă.

– Nu văd de ce n-ai vorbi, dar asta n-o să schimbe nimic.

– M-aş simți mai bine.

– Sigur, de ce nu?

Arsenault îi dădu un număr din Halifax şi numele toxicologului – Denis Weese. Anna îl sună imediat.

– Am efectuat toate testele pe care le-ai cerut şi încă vreo cîteva, zise Weese pe un ton defensiv.

Ea încercă să şi-l imagineze: precis că era mic şi chel.

– Îți sînt recunoscătoare.
– Să știi că au fost extrem de costisitoare.
– O să le plătim, însă vreau să te întreb ceva: există substanțe toxice care ajungînd în sîngele cerebral nu se mai întorc în organism?
Arthur Hammond, expertul ei în otrăvuri, îi sugerase în treacăt o asemenea explicație.
– Presupun că există.
– S-ar putea găsi în măduva spinării?
– N-aș băga mîna-n foc, dar e posibil.
Omul nu era cooperant: nu-i aprecia ipotezele. Anna așteptă și, pentru că el tăcea, avansă o idee:
– Ce spui de o puncție în măduva spinării?
– Nu se poate.
– De ce nu?
– În primul rînd, e aproape imposibil să faci o puncție a măduvei spinării pe un cadavru. Nu e presiune. Lichidul n-o să iasă. În al doilea rînd, cadavrul a fost luat.
Anna își mușcă buza de jos.
– A fost înmormîntat?
– Ceremonia funerară are loc azi după-amiază. Corpul neînsuflețit a fost trimis la serviciul de pompe funebre. Înmormîntarea va fi mîine dimineață.
– Dar te poți duce acolo, nu-i așa?
– Teoretic, da. Dar pentru ce?
– Ochiul – lichidul ocular – nu are aceeași compoziție ca măduva spinării?
– Ba da.
– Poți extrage lichid ocular, nu?
Urmă o pauză.
– Dar n-ai cerut asta, spuse toxicologul.
– Tocmai am cerut-o, i-o întoarse Anna.

Mettlenberg, St. Gallen, Elveția

Liesl tăcea. Lacrimile care-i umeziseră obrajii începeau să se zvînte. Stăteau pe scaunele din față ale mașinii ei.

Era mai prudent, spusese ea după ce-şi recăpătase calmul.

Se auzea doar zgomotul maşinilor ce goneau pe şosea şi, din cînd în cînd, claxonul vreunui camion. Într-un tîrziu Liesl vorbi:

– Nu eşti în siguranţă aici.

– Mi-am luat măsuri de precauţie.

– Dacă te vede cineva cu mine...

– O să creadă că sînt Peter, soţul tău...

– Dar dacă cei care l-au ucis au dat de urma mea...

– Dacă ar fi dat de urma ta, n-ai mai fi aici, spuse Ben.

Ea tăcu o clipă, apoi întrebă:

– Cum ai ajuns aici?

Ben îi relată despre avioanele particulare şi maşinile pe care le schimbase, despre ruta lui ocolită. Ştia că pe Liesl prudenţa lui o va linişti. Ea dădu din cap în semn de apreciere.

– Presupun că genul ăsta de măsuri de precauţie a devenit a doua natură pentru tine şi Peter. Peter mi-a spus că tu ai pus la cale falsul lui deces. A fost o idee genială.

– Dacă ar fi fost genială, zise ea cu amărăciune, nu l-ar fi găsit niciodată.

– Nu, eu sînt de vină. N-ar fi trebuit să vin în Elveţia, să-i scot din bîrlog.

– N-aveai de unde să ştii, tu îl credeai mort pe Peter.

Se întoarse cu faţa spre el. Ben o privi admirativ. Nu era de mirare că Peter renunţase la tot ca să trăiască alături de ea. Se simţi atras de ea, dar ştia că n-avea să dea curs niciodată acelui impuls.

– Nu porţi numele tău adevărat, nu-i aşa?

– Sigur că nu. Toţi prietenii mei de-aici mă cunosc sub alt nume. De fapt, Margarethe Hubli era numele unei mătuşi de-a doua. Mi-am schimbat numele. Despre Peter ştiau că era un prieten de-al meu, un scriitor canadian pe care-l ajutam. Şi pe el îl cunoşteau sub alt nume. Glasul i se stinse şi privi, dusă pe gînduri, pe fereastră. Peter a păstrat totuşi cîteva legături, oameni de încredere. Îi numea „sistemul lui de avertizare

timpurie“. Cu cîteva zile în urmă, a primit un telefon şi-a aflat despre baia de sînge de pe Bahnhofstrasse... A înțeles ce se întîmplase. L-am implorat să nu întreprindă nimic, dar el s-a încăpățînat să acționeze! Spunea că n-avea de ales. Trebuia să te protejeze. Să te convingă să pleci din țară. Trebuia să-ți salveze viața, chiar dacă asta însemna să şi-o pună pe-a lui în pericol. O, Doamne, l-am rugat să nu plece. L-am implorat.

Ben îi luă mîna.

– Îmi pare nespus de rău.

– Nici măcar nu-i pot cere cadavrul, nu?

– Nu. Nici unul din noi nu poate.

Ea înghiți în sec.

– Să ştii că Peter te-a iubit foarte mult.

Îl durea să audă asta.

– Voi doi nu semănați doar fizic, *erați* identici.

– Nu tocmai.

– Numai un frate geamăn poate spune asta.

– Pe mine nu mă cunoşti. Temperamental, eram total diferiți.

– Şi doi fulgi de zăpadă sînt diferiți, dar tot fulgi de zăpadă sînt.

Ben zîmbi.

– Nu mă pot gîndi la noi ca la nişte fulgi de zăpadă. Mereu cream necazuri.

Ceva din spusele lui o întristă şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– O, Doamne, de ce l-au ucis? Pentru *ce*? În ce *scop?* El n-ar fi vorbit niciodată, nu era prost!

Ben aşteptă răbdător ca ea să se calmeze.

– Peter mi-a spus că a găsit un document, o listă de nume. Douăzeci şi trei de nume ale unor oameni politici importanți şi ale unor industriaşi. „Companii de care ai auzit“, mi-a spus. Zicea că era un contract de asociere, care punea bazele unei organizații în Elveția.

– Da.

– Ai văzut documentul?

– L-am văzut.
– Ţi s-a părut autentic?
– Din cîte mi-am dat seama, da. Toate indiciile, pînă şi forma literelor, arătau ca ale unor documente din anii patruzeci.
– Unde se află?
Ea îşi muşcă buzele.
– Înainte de-a părăsi Zürich-ul pentru totdeauna, el a deschis un cont bancar şi-a închiriat un seif. Voia să păstreze acolo hîrtiile. Bănuiesc că a pus documentul acolo.
– E posibil să-l fi ascuns acasă, în cabana voastră?
– Nu, zise ea repede, în cabana noastră nu e nimic.
Ben sesiză reacţia ei.
– A lăsat vreo cheie de la seiful ăla?
– Nu.
– Dacă a deschis contul pe numele lui, cei care-l urmăreau puteau să afle că n-a murit.
– Nu l-a deschis pe numele lui. E pe numele unui avocat.
– Ştii cine e?
– Sigur. Vărul meu, doctor Matthias Deschner. De fapt, e un văr de-al doilea. O rudă destul de îndepărtată, ca să nu se facă legătura cu noi... cu mine. E o persoană de încredere. Are biroul la Zürich, pe St. Annagasse.
– Ai deplină încredere în el.
– Totală. La urma urmei, i-am încredinţat vieţile noastre.
– Dacă persoane cu influenţă, putere şi numeroase legături vor neapărat să obţină documentul ăsta, înseamnă că e extrem de important.
Ben revăzu cu ochii minţii momentul uciderii lui Peter. Simţi că-şi pierde respiraţia: *Peter le stătea în drum, de aceea l-au ucis.*
– Sînt speriaţi că numele lor vor ieşi la iveală, spuse Liesl.
– Cîţi or mai fi în viaţă după atîţia ani?
– Mai sînt şi moştenitorii. Oamenii puternici pot avea succesori puternici.
– Dar şi unii care nu sînt aşa de puternici. Trebuie să existe o verigă slabă undeva. Ben făcu o pauză. Toată

povestea asta e *absurdă*. Ideea că i-ar păsa cuiva de o corporație înființată cu jumătate de secol în urmă... e de-a dreptul *nebunească!*

Liesl zîmbi amar.

– Totul e relativ, nu-i aşa – ce are sens şi ce nu. Cît de mult din viața ta bine organizată mai are sens?

În urmă cu o săptămînă, Ben îşi petrecea timpul la departamentul de „dezvoltare" de la Hartman Capital Management, cultivînd clienții vechi şi promovînd noile proiecte, exploatîndu-şi farmecul la maximum. Era o lume în care nu mai putea trăi; multe dintre lucrurile pe care le ştiuse pînă atunci făceau parte dintr-o impostură mai vastă, pe care putea doar spera s-o înțeleagă. *Cavanaugh a fost însărcinat cu supravegherea ta*, spusese Peter. Corporația – acest grup Sigma – părea să aibă peste tot agenți. Să fi fost ăsta motivul pentru care mama lui insistase să se întoarcă la firma familiei după moartea lui Peter? Îşi închipuise că astfel se va afla în siguranță, protejat de primejdii, de *adevăruri* pe care el de-abia începea să le priceapă?

– Peter a aflat cumva dacă există Corporația Sigma?

Ea îşi trecu mîna prin păr cu un gest nervos.

– Am aflat foarte puține lucruri concrete. Multe sînt doar presupuneri. Noi credem – *credeam* – că există corporații-fantomă şi oameni foarte bogați care se străduiesc să ascundă originile averilor pe care le dețin. Firmele astea sînt necruțătoare, ca şi oamenii pe care-i finanțează. Nu se încurcă în amănunte cum ar fi moralitatea. De îndată ce au aflat, cine ştie cum, că Peter avea un document care putea dezvălui implicarea lor în Sigma, sau pe cea a părinților lor şi s-ar putea să dea în vileag complicatele aranjamente corporatiste din timpul războiului – n-au ezitat să-l ucidă. Nu vor ezita să te omoare şi pe tine sau pe mine. Pe oricine ar putea să-i dea în vileag sau să-i oprească, ori care pur şi simplu *ştie* prea multe despre existența lor. Peter ajunsese, însă, la concluzia că indivizii ăştia s-au reunit

pentru scopuri mai importante. Să... controleze toată lumea.

– Cînd am vorbit cu Peter, mi-a spus doar că unii dintre membrii fostei conduceri îşi protejau propriile averi.

– Dacă ar fi avut timp, ți-ar fi dezvăluit mai mult despre ipotezele lui.

– A vorbit vreodată despre tatăl nostru?

Ea făcu o grimasă.

– A spus doar că era un ipocrit şi un mare mincinos, că nu era supraviețuitor al Holocaustului. Că fusese un membru al SS. Adăugă sarcastic: Sigur, abstracție făcînd de toate astea, Peter îl iubea.

Ben se întrebă dacă sarcasmul ei nu ascundea un dram de adevăr.

– Ascultă, Liesl, vreau să-mi spui cum pot intra în legătură cu vărul tău, avocatul. Denscher...

– Matthias Denscher. Pentru ce?

– Ca să obțin documentul.

– Am zis: pentru *ce?* Ca să fii şi tu ucis?

– Nu, Liesl. N-am de gînd să mă las ucis.

– Atunci trebuie să existe un motiv care mie îmi scapă.

– Vreau să-i demasc pe ucigaşi.

Ben se aştepta la o izbucnire de furie şi fu surprins cînd ea îl întrebă pe un ton cît se poate de calm:

– Vrei să-i răzbuni moartea?

– Da.

În ochii lui Liesl apărură lacrimi. Părea gata să izbucnească în plîns.

– Dacă o s-o faci... dacă eşti atent, la fel de atent cum ai fost venind încoace, nimic n-o să mă bucure mai mult. Demască-i, Ben. Fă-i să plătească. Îşi şterse lacrimile. Acum trebuie să plec acasă.

Părea calmă, însă Ben îi simțea teama ascunsă. *O s-o fac pentru mine şi pentru tine*, îşi zise el.

– Adio, Liesl, spuse Ben, sărutînd-o pe obraz.

– Adio, Ben. Şi fă-i să plătească.

12

Asunción, Paraguay

Taxiul pe care-l luă Anna de la aeroport era un vechi şi zgomotos Volkswagen. Probabil că nu avea tobă de eşapament. Trecură pe lîngă nişte vile în stil colonial spaniol înainte de a ajunge în centrul sufocat de trafic, cu străzi străjuite de arbori şi înțesate de pietoni. Asunción părea să fi încremenit în perioada anilor '40. Timpul trecuse pe lîngă el.

Hotelul, aflat în centru, era o clădire mică şi sărăcăcioasă de pe strada Colon. În ghidul ei turistic figura cu trei stele, dar era limpede că autorul ghidului fusese mituit. Funcționarul de la recepție o întîmpină cu multă căldură cînd ea i se adresă într-o spaniolă fluentă.

Camera ei avea tavanul înalt, pereții cojiți şi, pentru că ferestrele dădeau spre stradă, era incredibil de zgomotoasă. Dacă vrei să treci neobservat, nu te instalezi acolo unde trag americanii, îşi zise ea consolîndu-se.

După ce îşi despachetă lucrurile, Anna formă numărul de la *Comisaria Centrico* – principala secție de poliție – care-i fusese dat.

Nu era o legătură oficială. Căpitanul Luis Bolgorio, un anchetator de la serviciul omucideri al poliției paraguayene, solicitase telefonic sprijinul agențiilor americane în cîteva cazuri de crimă. Anna obținuse numele lui, evitînd canalele oficiale, de la un prieten care lucra la FBI. Bolgorio datora agenților americani cîteva favoruri; la asta se reducea loialitatea lui.

– Ai noroc, domnişoară Navarro, îi spuse căpitanul Bolgorio. Văduva a acceptat să te întîlnească, deşi se află în doliu.

– Minunat. Mulțumesc pentru sprijin.

– E o doamnă bogată şi influentă. Sper s-o tratezi cu tot respectul.

– Sigur. Cadavrul...?

– Nu e de competența mea, dar o să aranjez să poți intra la morga poliției.

– Excelent.

– Çasa e pe Avenida Mariscal López. Poți să ajungi acolo cu un taxi. O să iau cu mine documentele pe care le-ai cerut. Cînd ne întîlnim?

Anna își petrecu următoarea oră studiind dosarul „victimei“ – deși îi venea greu să se gîndească la un asemenea infractor ca la o victimă.

Știa că dosarul pe care i-l dăduse Alan Bartlett conținea, probabil, singurele informații pe care avea să le obțină. Căpitanul Bolgorio o ajuta din obligație – serviciu contra serviciu, doar aranjase ca trupul lui Prosperi să fie reținut la morgă.

Conform spuselor lui Bartlett, Paraguay era faimos pentru lipsa de cooperare în cazurile de extrădare. Timp de multe decenii, fusese un refugiu pentru criminalii de război și alți fugari căutați în toată lumea. Odiosul și coruptul său dictator, „președinte pe viață“, generalul Alfredo Stroessner avusese grijă de asta. Existaseră unele speranțe de îmbunătățire a situației după răsturnarea de la putere a acestuia, în 1989, însă Paraguayul rămînea opac la cererile de extrădare. Iată de ce era locul ideal în care să-și stabilească reședința un tîlhar bătrîn precum Marcel Prosperi. Corsican prin naștere, Marcel Prosperi fusese practic stăpînul Marsiliei în timpul și după al doilea război mondial, controlînd traficul de heroină, de arme și prostituția. La scurt timp după încheierea războiului, preciza dosarul de la SCI, fugise în Italia, apoi în Spania și, în cele din urmă în Paraguay. Aici, Prosperi organizase rețeaua sud-americană de distribuție a heroinei venite de la Marsilia – așa-zisa „filieră franceză“, răspunzătoare de aducerea „morții albe“ de la Marsilia în Statele Unite, în colaborare cu liderul mafiei americane Santo Trafficante jr. Anna știa că printre complicii lui Prosperi se numărau unele dintre cele mai înalte oficialități. Asta însemna că rămînea foarte periculos, chiar și după moarte.

În Paraguay, Prosperi îşi crease imaginea unui respectabil om de afaceri – era proprietarul unui lanţ de agenţii pentru vînzarea de automobile. În ultimii cîţiva ani, boala îl ţintuise la pat. Murise cu două zile în urmă.

În timp ce se îmbrăca pentru întîlnirea cu văduva lui Prosperi, Anna medita la detaliile cazurilor Prosperi şi Mailhot. Indiferent ce afla de la văduvă, putea să parieze că Marcel Prosperi nu murise din cauze naturale. Era evident că cei care puseseră la cale asasinatele posedau bani, relaţii şi inteligenţă.

Faptul că victimele figurau în doarele Sigma aflate la Alan Bartlett era semnificativ, dar nu clarifica lucrurile. Mai existau şi alţii care avuseseră acces la numele din acele dosare – cei din Departamentul de Justiţie, de la CIA sau din alte ţări? Existaseră scurgeri de informaţii privind conţinutul listei?

O ipoteză începea să prindă contur. Criminalii erau probabil bine plătiţi şi aveau acces la informaţii preţioase. Dacă nu acţionau de capul lor, însemna că fuseseră angajaţi de cineva cu bani şi putere – însă care era *motivaţia?* Şi de ce acum, de ce aşa de brusc?

Reveni la listă – cine anume o văzuse? Bartlett vorbise despre o revizie internă a CIA şi despre decizia de a implica SCI în această operaţiune. Asta sugera apariţia unor analişti, a unor funcţionari oficiali. Dar procurorul general – el văzuse lista?

O mulţime de întrebări la care nu găsea răspunsuri.

De ce fuseseră ascunse crimele sub aparenţa unor morţi naturale? De ce era aşa de important ca acele crime să fie tăinuite?

Şi cum era cu...

Telefonul sună şi omul de la recepţie o anunţă că sosise taxiul.

Îşi termină machiajul şi coborî la parter.

Taxiul, un Mercedes argintiu, gonea pe străzile aglomerate din Asunción. Şoferul, un bărbat frumos de aproximativ patruzeci de ani, cu tenul măsliniu contrastînd plăcut cu

cămaşa albă din pînză subţire, se uita la ea din cînd în cînd, ca şi cum ar fi sperat să-i întîlnească privirea.

Anna îl ignora deliberat. Ultimul lucru de care avea nevoie era un Casanova latino-american căruia îi trezise interesul.

Nu văzuse nici o faţă de anglo-saxon de cînd sosise. Nimic surprinzător. Asunción nu era Paris. Autobuzul din faţa lor arunca pe ţeava de eşapament un fum urît mirositor.

Observă că traficul se diminuase. Străzile largi erau străjuite de arbori. Se aflau probabil la periferia oraşului. Avea o hartă, dar nu voia s-o deschidă dacă nu era necesar. Îşi aminti că Bolgorio îi spusese că locuinţa lui Prosperi se afla pe Avenida Mariscal López, în sectorul estic, pe drumul de întoarcere către aeroport. Trecuse pe-acolo cînd venise în oraş – era strada cu vile frumoase, în stil colonial.

Privi pe geam şi constată că străzile pe care le vedea nu-i erau cunoscute. În mod cert nu mai văzuse partea asta a oraşului.

– Unde mergem? îl întrebă ea pe şofer.

Omul nu răspunse, şi ea insistă.

– Hei, n-auzi?

Şoferul trase maşina pe un drum lateral, necirculat.

Iisuse! N-avea armă. Pistolul ei se afla încuiat în sertarul de la birou. Cunoştinţele ei de arte marţiale şi autoapărare de-abia ar fi...

Şoferul o ameninţă cu un pistol negru, de calibrul 38.

– Acum o să vorbim, zise omul. Vii din America. Vrei să vizitezi proprietatea lui señor Prosperi. Unora dintre noi li se pare interesantă treaba asta.

Anna se strădui să rămînă calmă. Unicul dezavantaj al individului era limita cunoaşterii lui. Nu ştia cine era ea. Sau ştia?

– Dacă eşti vreo tîrfă de la Brigada antidrog, am nişte prieteni cărora le-ar plăcea să se distreze cu tine... înainte de a te face să dispari. N-ai fi prima. Dacă eşti o *politico* americană, am alţi prieteni care s-ar bucura să poarte cu tine, să zicem, o conversaţie.

Anna îşi compuse o expresie ce exprima plictiseală amestecată cu dispreţ.

– Ce tot vorbeşti despre „prieteni“, zise ea. Apoi şuieră în spaniola ei fluentă. *El muerto al hoyo y le vivo al bollo*. Morţii nu au prieteni.

– Nu vrei să-ţi alegi felul în care o să mori? E singura alegere pe care-o au de făcut cei mai mulţi dintre noi.

– Dar va trebui să alegi *tu* primul. *El que mucho habla, much yerra*. Îmi pare rău pentru tine – să mă iei într-o cursă şi s-o dai în bară în halul ăsta. Chiar nu ştii cine sînt, nu-i aşa?

– Dacă eşti deşteaptă, o să-mi spui.

Ea zîmbi dispreţuitor.

– Ăsta-i singurul lucru pe care n-o să-l fac. După o pauză adăugă: Pepito Salazar nu mi-ar da voie.

Şoferul încremeni.

– Ai spus *Salazar?*

Navarro menţionase numele unuia dintre cei mai importanţi exportatori de cocaină din regiune, un om ale cărui afaceri erau mai profitabile chiar decît cele ale cartelului din Medellin.

Şoferul o privi cu un aer bănuitor.

– E uşor să pomeneşti numele unui străin.

– Cînd o să mă întorc la Palaquinto, în seara asta, o să rostesc numele *tău,* zise Anna provocator. Palaquinto era numele adăpostului montan al lui Salazar, pe care puţini îl cunoşteau. Regret că n-am făcut prezentările.

Bărbatului îi tremura glasul. Să-i facă necazuri unui curier personal al lui Salazar echivala cu sinuciderea.

– Am auzit vorbindu-se despre Palaquinto – robinete de aur, fîntîni de şampanie...

– Asta doar la petreceri. Dacă aş fi în locul tău, n-aş miza pe vreo invitaţie.

Îşi vîrî mîna în mica ei geantă, căutînd cheile de la hotel.

– Îmi cer scuze, spuse şoferul. Instrucţiunile le-am primit de la oameni care nu ştiau nimic.

– Pepito ştie că se mai fac şi greşeli.

Anna privi pistolul pe care el îl ţinea lejer în mîna dreaptă, îi zîmbi şoferului încurajator, apoi, cu o mişcare rapidă, îi înfipse cheile în încheietură. Oţelul zimţat străpunse pielea şi arma căzu în poala Annei. În vreme ce omul urla de durere, ea ridică pistolul şi-l lipi de ţeasta bărbatului.

– *La mejor palabra es la que no se dice*, spuse ea printre dinţi. Cele mai importante cuvinte sînt cele care nu se rostesc.

Îi ordonă omului să coboare din maşină, să facă cincisprezece paşi prin tufele de lîngă drum, apoi trecu la volan şi demară în trombă. Nu-şi putea permite să se lase copleşită de panică. Avea mult de lucru.

Casa lui Marcel Prosperi, retrasă de la stradă, era o vilă imensă în stil spaniol, înconjurată de un teren îngrijit, care-i amintea de locuinţele misionarilor spanioli din California. În loc de o simplă pajişte, întinderea de pămînt, protejată de un gard înalt din fier forjat, fusese amenajată în terase cu şiruri de cactuşi şi vegetaţie sălbatică, luxuriantă.

Anna parcă Mercedesul argintiu la oarecare distanţă şi porni pe jos către intrare, unde staţiona un taxi cu motorul pornit. Un bărbat scund şi pîntecos îi ieşi în întîmpinare. Omul era un metis, cu o mustaţă neagră de *bandido*, cu colţurile lăsate, părul negru, pieptănat pe spate, uns cu prea mult gel. Cămaşa albă, cu mînecă scurtă, era îmbibată de sudoare.

Trebuie să fie căpitanul Bolgorio, îşi zise Anna. Dar unde era maşina poliţiei? Taxiul care-l adusese se îndepărta.

Omul se apropie de ea radios şi-i prinse mîna între palmele lui mari şi umede.

– Agent Navarro, zise el. E o plăcere să cunosc o femeie atît de frumoasă.

– Îţi mulţumesc că ai venit.

– Hai, señora Prosperi nu e obişnuită să aştepte. E foarte bogată şi foarte influentă, agent Navarro. Să intrăm chiar acum.

Bolgorio apăsă pe un buton aflat lîngă poarta din față și spuse numele amîndurora. Se auzi un bîzîit, și broasca se deschise.

Anna observă un grădinar aplecat peste un strat de flori. O servitoare mai vîrstnică mergea pe o cărare printre cactuși, ducînd o tavă cu pahare.

– E totul pregătit ca să pot merge la morgă după întrevederea asta? întrebă Anna.

– Cum spuneam, nu e tocmai de competența mea, agent Navarro. O casă magnifică, nu-i așa?

Trecură pe sub o arcadă și Bolgorio apăsă pe butonul soneriei unei uși din lemn sculptat.

– Dar mă poți ajuta să rezolv? mai întrebă Anna, chiar în clipa în care ușa se deschise.

Bolgorio dădu din umeri. Fata din casă îi invită să intre. Înăuntru era răcoare. Slujnica îi conduse într-o încăpere spațioasă decorată cu covoare tradiționale, lămpi și oale din ceramică. Iluminatul discret din stucatura tavanului nu se armoniza cu interiorul.

Cei doi se așezară pe o canapea joasă, lungă. Menajera le oferi cafea și apă minerală, dar amîndoi refuzară.

În cele din urmă apăru o femeie înaltă, suplă și grațioasă. Văduva Prosperi, avînd în jur de șaptezeci de ani, era foarte elegantă. Rochia neagră, turbanul negru și niște ochelari de soare imenși, aminteau de Jackie Onassis.

Anna și Bolgorio se ridicară de pe canapeaua joasă. Fără să dea mîna cu ei, femeia zise în spaniolă:

– Nu văd cu ce vă pot ajuta.

Bolgorio făcu un pas înainte.

– Sînt căpitanul Luis Bolgorio de la *poliție*, zise el, înclinînd capul, iar aceasta e agentul special Anna Navarro de la Departamentul de Justiție american.

– Consuela Prosperi, spuse iritată femeia.

– Vă rog să acceptați sincerele noastre condoleanțe pentru decesul soțului dumneavoastră, continuă el. Am dori să ne răspundeți la cîteva întrebări, apoi plecăm.

– E vreo problemă? Soțul meu era bolnav de multă vreme, știți asta. Moartea a fost o ușurare pentru el.

– Deținem informații potrivit cărora soțul dumneavoastră ar fi fost asasinat.

Consuela Prosperi nu părea impresionată.

– Luați loc, vă rog, zise ea.

Cei doi se așezară pe canapea, iar ea într-un fotoliu alb aflat în fața lor. Consuela Prosperi părea să fi făcut cel puțin cîteva operații estetice.

– Marcel a fost țintuit la pat în ultimii ani. Avea o sănătate foarte șubredă.

– Înțeleg, spuse Anna. Soțul dumneavoastră avea dușmani?

Văduva o privi cu aroganță.

– De ce-ar fi avut dușmani?

– Señora Prosperi, știm totul despre trecutul soțului dumneavoastră.

– Eu sînt a treia lui soție, zise ea. Nu discutam cu el despre afacerile lui. Interesele mele se află altundeva.

Anna își dădu seama că femeia nu părea copleșită de pierderea suferită.

– Señor Prosperi avea vizitatori constanți?

Văduva ezită o clipă.

– Nu cîtă vreme am fost noi căsătoriți.

– Știți cumva de vreun conflict cu partenerii lui străini de „afaceri"?

Văduva își strînse buzele subțiri.

– Agenta Navarro nu vrea să fie lipsită de respect, interveni Bolgorio în grabă. Vrea să spună că...

– Înțeleg foarte bine ce vrea să spună, se răsti Consuela Prosperi.

Anna dădu din umeri.

– Trebuie să fi existat destui oameni de-a lungul anilor care să fi dorit ca soțul dumneavoastră să fie cercetat, arestat, chiar ucis. Rivali. Pretendenți la aceleași teritorii. Parteneri de afaceri nemulțumiți. Știți asta la fel de bine ca mine.

Văduva nu răspunse.

– Mai există și oameni care l-ar fi putut avertiza, continuă Anna. Agenți de informații. Agenți de securitate. Știți cumva

dacă l-a contactat cineva ca să-l prevină asupra unor posibile amenințări?

– În cei nouăsprezece ani de căsnicie, spuse Consuela Prosperi întorcînd capul, n-am auzit nimic de genul ăsta.

– Şi-a exprimat vreodată teama că ar fi căutat de anumiți oameni?

– Soțul meu era un om discret. Îşi conducea agențiile prin intermediari. Nu i-a plăcut niciodată să iasă în lume. Spre deosebire de mine.

– A spus că-i era teamă să iasă?

– Nu-i *plăcea* să iasă, o corectă ea. Prefera să stea în casă şi să citească.

Anna încercă o altă pistă:

– Se pare că aveţi aici un sistem de securitate foarte bun.

Văduva zîmbi ironic.

– Nu cunoşti Asunción, nu-i aşa?

– Sărăcia şi rata criminalității sînt mari aici, agent Navarro, spuse căpitanul Bolgorio. Oamenii înstăriți sînt nevoiți să-şi ia măsuri de protecție.

– Soțul dumneavoastră a primit vizite în ultimele săptămîni? continuă Anna, ignorîndu-l.

– Nu. Prietenii mei au mai venit pe-aici, dar nici unul nu a urcat la etaj să-l vadă. De altfel n-a avut prieteni în ultimii ani. La el intrau doar infirmiere.

– Cine trimitea infirmierele?

– O agenție.

– Făceau cu schimbul... veneau aceleaşi mereu?

– Era o infirmieră de zi şi una de noapte – mereu aceleaşi. Îl îngrijeau foarte bine.

Anna îşi muşcă buza de jos.

– Va trebui să examinez anumite documente privind administrarea casei.

Văduva se întoarse către Bolgorio cu o expresie de indignare pe chip.

– Nu sînt obligată să tolerez aşa ceva, nu? Asta-i o violare grosolană a intimității mele.

Bolgorio întinse mîinile, cerînd parcă îndurare.

– Vă rog, señora Prosperi, singurul ei interes e să stabilească dacă a fost sau nu vorba de o crimă.

– Crimă? Soțului meu i-a cedat inima.

– Dacă va fi necesar, putem obține documentele de la bancă, zise Anna, dar ar fi mult mai simplu dacă...

Consuela Prosperi se ridică și-o privi pe Anna, de parcă agenta americană ar fi fost un șobolan care pătrunsese în casa ei. Bolgorio interveni în șoaptă:

– Oamenii de condiția ei nu tolerează violarea intimității.

– Señora Prosperi, spuneți că erau două infirmiere, insistă Anna. Aveați încredere în ele?

– Da.

– N-au fost niciodată bolnave, n-au lipsit?

– Ba da, din cînd în cînd. Își mai luau liber cînd era vreo sărbătoare, dar agenția avea grijă să trimită înlocuitoare. Chiar și în ultima noapte a lui Marcel, înlocuitoarea a făcut tot ce-a putut ca să-l salveze.

Înlocuitoarea. Anna își îndreptă spatele, dintr-o dată atentă.

– A fost o înlocuitoare în noaptea cînd a murit domnul Prosperi?

– Da, dar cum spuneam, era la fel de bună...

– Ați mai văzut-o pînă atunci?

– Nu...

– Puteți să-mi dați numele și numărul de telefon al agenției care trimitea infirmierele?

– Sigur, dar dacă insinuezi că infirmiera aia l-a ucis pe Marcel, ești ridicolă. Soțul meu era bolnav.

Anna își simți pulsul bătîndu-i mai repede.

– Poți să suni la agenția asta? îl întrebă ea pe Bolgorio. Acum aș vrea să mergem direct la morgă. Poți să-i suni și să le spui să pregătească trupul neînsuflețit.

– *Trupul neînsuflețit?* întrebă Consuela Prosperi, alarmată, ridicîndu-se în picioare.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru amînarea funeraliilor, zise Anna. Avem nevoie de permisiunea dumneavoastră pentru efectuarea unei autopsii. Putem obține și un ordin

judecătoresc, dar ar fi mai simplu şi mai rapid dacă ne-aţi acorda permisiunea. Vă garantez că, dacă ceremonia funerară va avea loc cu sicriul deschis, nimeni nu-şi va da seama...

– Despre ce vorbeşti? întrebă văduva, sincer nedumerită şi se duse către imensul şemineu de pe a cărui poliţă luă o urnă din argint. Am primit cenuşa soţului meu acum cîteva ore.

13

Washington, D.C.

Judecătoarea Miriam Bateman, de la Curtea Supremă, se ridică cu greu din spatele biroului dublu din mahon ca să-şi întîmpine vizitatorul. Sprijinindu-se în bastonul cu mîner de aur, ocoli biroul şi, zîmbind, în ciuda durerii provocate de artrită, luă mîna oaspetelui ei.

– Cît mă bucur să te văd, Ron, zise ea.

Vizitatorul, un negru înalt de aproximativ şaizeci de ani, se aplecă spre scunda judecătoare şi-o sărută uşor pe obraz.

– Arăţi minunat, zise el cu glas limpede, baritonal.

– Ei, lasă...

Judecătoarea Bateman se îndreptă şchiopătînd spre un fotoliu cu spătar înalt de lîngă şemineu, se aşeză şi îl invită pe musafirul ei să ia loc pe un altul, aflat alături. Bărbatul era unul dintre cei mai influenţi cetăţeni din Washington, un avocat foarte respectat, cu numeroase relaţii, care-şi practica independent profesiunea. Nu avusese niciodată o slujbă la stat, deşi fusese confidentul tuturor preşedinţilor, încă de pe vremea lui Lyndon Johnson. Ronald Evers, faimos pentru splendida sa garderobă, purta un minunat costum negru reiat şi o cravată de un cafeniu stins.

– Doamnă judecătoare, îţi mulţumesc că m-ai primit atît de repede.

– Ce naiba, Ron, sînt Miriam. De cînd ne cunoaştem noi?

Bărbatul zîmbi.

– Cred că de treizeci şi cinci de ani... Miriam, cu o aproximaţie de zece ani. Dar ţin şi-acum să te numesc *profesor* Stamberg.

Evers fusese unul dintre studenţii străluciţi ai lui Miriam Bateman şi acţionase din culise pentru numirea judecătorilor la Curtea Supremă, cu vreo cincisprezece ani în urmă. Avocatul se aplecă în faţă.

– Eşti o doamnă foarte ocupată, iar Curtea e în sesiune, aşa că dă-mi voie să trec direct la subiect. Preşedintele mi-a cerut să aflu părerea dumitale despre o chestiune care trebuie să rămînă între pereţii acestei încăperi, ceva la care el s-a gîndit mult. Te rog să mă înţelegi, e o chestiune care nu suferă amînare.

Ochii albaştri, pătrunzători ai judecătoarei Bateman trădau o inteligenţă ieşită din comun.

– Vrea să demisionez, spuse ea cu un aer posomorît.

Francheţea ei îl prinse nepregătit pe vizitator.

– Preşedintele îţi apreciază judecata şi intuiţia şi ar dori să-ţi desemnezi succesorul. Mai are doar un an din mandat şi vrea să se asigure că locul care va deveni vacant de la Curtea Supremă nu va fi ocupat de un om al opoziţiei.

– Şi ce-l face pe preşedinte să creadă că postul meu o să rămînă vacant în curînd?

Evers îşi înclină capul şi închise ochii de parcă s-ar fi rugat.

– E o chestiune delicată, zise el pe un ton blînd, dar noi doi am discutat totdeauna deschis. Eşti unul dintre cei mai buni judecători pe care i-a avut vreodată ţara asta, şi nu mă îndoiesc că o să fii pomenită alături de Brandeis ori de Frankfurter. Ştiu că o să vrei să-ţi păstrezi moştenirea, aşa că va trebui să-ţi pui o întrebare foarte dificilă: cîţi ani ţi-au mai rămas? Aminteşte-ţi că Brandeis, Cardozo şi Holmes au abuzat de ospitalitate zăbovind la Curtea Supremă cu mult peste perioada în care puteau da randament maxim.

Judecătoarea Bateman îl privi drept în ochi.

– Pot să-ţi ofer o cafea? zise ea pe neaşteptate. Apoi,

coborînd conspirativ glasul, spuse: Am un *sachertorte* pe care tocmai l-am adus de la Demel, din Viena, iar doctorii mi-au spus că nu mai am voie să mănînc.

Evers îşi lovi cu palma abdomenul plat.

– Încerc să mă menţin în formă. Oricum, îţi mulţumesc.

– Atunci dă-mi voie să răspund la francheţe cu francheţe. Cunosc reputaţia fiecărui judecător mai important din oricare zonă. În plus, n-am nici o îndoială că preşedintele va găsi pe cineva foarte competent, extrem de inteligent, un tip de mare anvergură şi generozitate. Vreau însă să-ţi destănui ceva. Curtea Supremă e un loc pe care ajungi să-l cunoşti abia după mulţi ani. Nu poţi să te afirmi dintr-o dată şi să poţi exercita vreo influenţă. Pur şi simplu nu ai cu ce înlocui vechimea în muncă. Dacă am învăţat ceva aici, acel ceva e importanţa *experienţei*. De-acolo vine adevărata înţelepciune.

Oaspetele ei era pregătit pentru această argumentaţie.

– Şi nu e nimeni mai înţelept ca dumneata la Curtea Supremă, dar sănătatea ţi se şubrezeşte. Nu întinereşti. Zîmbi cu tristeţe. Nici unul dintre noi nu întinereşte. Ştiu că e cumplit să spun asta, dar nu există remediu.

– O, n-am de gînd să mă prăbuşesc prea curînd, zise ea.

Telefonul de lîngă fotoliul judecătoarei sună pe neaşteptate, surprinzîndu-i pe amîndoi. Ea ridică receptorul.

– Da.

– Îmi pare rău că vă deranjez, se auzi vocea secretarei, dar vă caută un domn Holland. Mi-aţi spus să vă fac legătura dacă sună.

– O să vorbesc din biroul meu secret. Puse receptorul în furcă şi se ridică cu greutate. Vrei să mă scuzi o clipă, Ron?

– Pot să aştept afară, zise Evers, ridicîndu-se în picioare şi sprijinind-o.

– Nu vorbi prostii. Rămîi aici. Şi, dacă te răzgîndeşti în legătură cu tortul, Pamela e în încăperea alăturată.

Judecătoarea Bateman închise uşa biroului şi se îndreptă cu dificultate spre fotoliul ei preferat.

– Domnule Holland.

– Doamnă judecătoare, iertați-mă că vă deranjez, spuse vocea de la telefon, dar a apărut un impediment şi mă gîndeam că ne-ați putea ajuta.

Ea ascultă cîteva clipe, apoi zise:

– Pot să dau un telefon.

– Numai dacă nu e prea mare deranjul, spuse bărbatul. Vă asigur că nu v-aş fi sunat dacă n-ar fi fost vorba despre o chestiune extrem de importantă.

– Nici o problemă. Nici unul dintre noi nu doreşte aşa ceva. Nu în momentul ăsta.

Judecătoarea îl ascultă în continuare, apoi zise:

– Ei bine, avem cu toții încredere că faceți ceea ce trebuie.

Făcu o pauză şi pe urmă adăugă înainte de a închide:

– Ne vedem curînd.

Zürich

Un vînt înghețat bătea pe cheiul rîului Limmat, care trece prin centrul oraşului Zürich şi se varsă în Zürichsee, despărțind metropola în două jumătăți distincte – una a marilor bănci şi a magazinelor cu prețuri exorbitante, cealaltă reprezentînd-o medievalul Oraş Vechi. Apele rîului scînteiau în lumina blîndă a dimineții. Nu era încă ora şase, însă oamenii se îndreptau deja spre locurile de muncă, înarmați cu serviete şi umbrele. Nu era înnorat, însă localnicii manifestau prudență.

Ben păşea încordat pe promenadă. Trecu pe lîngă *Zunfthansen*, casa breslelor, datînd din secolul treisprezece, cu vitralii la ferestre, care adăpostea acum restaurante elegante. Ajuns la Marktgasse, o luă la stînga, către labirintul de străzi înguste, din Oraşul Vechi. După cîteva minute ajunse pe Trittligasse, o stradă cu clădiri medievale din piatră, dintre care unele fuseseră transformate în locuințe.

La numărul şaptezeci şi trei se afla o clădire veche din piatră transformată în bloc de locuințe. Într-un cadru mic de alamă fixat lîngă uşa din față figurau doar şase nume, scrise cu litere albe, în relief, pe dreptunghiuri din plastic negru.

Pe unul dintre ele se putea citi numele M.DESCHNER.

Ben continuă să meargă cu paşi egali. Poate că exagera cu prudenţa, însă, dacă oamenii Corporaţiei erau cu ochii pe el, nu voia să-l pună în pericol pe vărul lui Liesl oprindu-se pur şi simplu la uşa lui. Apariţia unui vizitator străin putea trezi curiozitatea. Oricît de mică era posibilitatea ca nişte observatori să se afle în zonă, trebuia să-şi ia nişte precauţii elementare.

O oră mai tîrziu, un comisionar îmbrăcat în uniforma negru cu oranj a lucrătorilor de la *Blümchengallerie* suna la numărul 73 de pe strada Trittligassee. *Blümchengallerie* era cel mai elegant lanţ de florării, iar uniformele colorate ale comisionarilor nu erau o privelişte neobişnuită în cartierele bogate ale oraşului. Bărbatul ducea un buchet mare de trandafiri albi. Florile erau, într-adevăr, de la *Blümchengallerie*, însă uniforma fusese luată de la un bazar cu solduri al unei parohii catolice.

După cîteva minute, bărbatul sună din nou. De astă dată, se auzi o voce metalică.

– Da, cine este?

– Sînt Peter Hartman.

Urmă o pauză lungă.

– Vreţi să repetaţi?

– Peter Hartman.

– Vino la etajul trei, Peter.

Cu un bîzîit, încuietoarea uşii din faţă se deschise, şi Ben păşi într-un hol întunecat. Depuse florile pe o masă de lîngă perete şi începu să urce treptele de piatră tocite.

Liesl îi dăduse adresele şi numerele de telefon ale lui Matthias Deschner, atît de la birou, cît şi de-acasă. Ben hotărîse să vină neanunţat acasă la avocat, înainte ca acesta să plece la birou. Ştia că elveţienii îşi respectau cu sfinţenie programul, care începea de obicei între nouă şi zece. Era sigur că Deschner nu făcea excepţie.

Liesl îi spusese că avea încredere „totală“, în Deschner,

dar el nu mai avea încredere în nimeni. De aceea insistase ca Liesl să nu-l sune pe avocat şi să-l anunțe de sosirea lui. Ben prefera să-l surprindă, să-l ia pe nepregătite, să-i observe prima reacție sinceră, neprefăcută, față de întîlnirea cu un om despre care credea că era Peter Hartman. Spera ca Deschner să nu fi aflat de moartea lui Peter.

Uşa se deschise. Matthias Deschner stătea în fața lui, într-un halat de baie verde. Era scund, cu o față palidă, colțuroasă, purta ochelari cu ramă metalică şi lentile groase. Avocatul îl privi surprins.

– Doamne Sfinte, exclamă el. De ce te-ai îmbrăcat aşa? Dar nu sta acolo... Intră, intră, te rog. Închise uşa în urma lui Ben şi spuse: Vrei o cafea?

– Mulţumesc.

– Ce *cauţi* aici? Liesl e...?

– Nu sînt Peter. Sînt fratele lui, Ben.

– Eşti... *ce? Fratele* lui? *O, Doamne!* Deschner îl privi înspăimîntat pe Ben. L-au găsit, nu-i aşa?

– Peter a fost ucis acum cîteva zile.

– Dumnezeule! L-au găsit! Totdeauna s-a temut că... Deschner se opri brusc şi-l privi îngrozit. Liesl...

– Liesl n-a păţit nimic.

– Slavă Domnului. Adică, vreau să spun...

– Nu-i nimic. Înțeleg. Ți-e rudă apropiată.

Deschner se opri în fața unei măsuțe şi-i turnă cafea lui Ben într-o ceaşcă de porțelan.

– Cum s-a întîmplat? *Spune-mi*, pentru numele lui Dumnezeu.

– E clar că de la banca de pe Bahnhofstrasse unde aveai întîlnirea în dimineața incidentului a plecat totul, zise Deschner.

Stăteau la masă față în față, privindu-se cu atenție. Ben îşi dezbrăcase uniforma oranj cu negru, şi rămăsese în hainele lui.

– Banca Unită a Elveției a apărut prin contopirea unor bănci mai vechi. Poate că e vorba despre vreun cont „sensibil“,

care a fost blocat şi supravegheat. Probabil de vreun asistent sau funcţionar cu care te-ai întîlnit. Un informator căruia i se dăduse o listă de supraveghere.

– Trimis acolo de corporaţia despre care vorbeau Liesl şi Peter sau de vreuna dintre ramificaţiile ei?

– Foarte posibil. Toate firmele-mamut au avut şi au relaţii trainice cu băncile elveţiene importante. Lista completă a fondatorilor BUE o să ne ofere numele suspecţilor.

– Peter ţi-a arătat lista?

– Nu. La început nici nu mi-a spus de ce deschide acel cont. Suma era nesemnificativă. De fapt îl interesa seiful pe care-l putea folosi ca să păstreze nişte documente, zicea el. Te deranjează dacă fumez?

– E casa dumitale.

– Ştiu că voi, americanii, sînteţi adversari declaraţi ai tabagismului.

Ben zîmbi.

– Nu toţi.

Deschner scoase o ţigară şi-o aprinse cu o brichetă ieftină din plastic.

– Peter a insistat ca acel cont să nu fie pe numele lui. Se temea – pe bună dreptate – că duşmanii lui ar putea avea relaţii la bănci. Voia să-l deschidă sub un nume fals, însă băncile au înăsprit regulile în privinţa asta. S-au făcut multe presiuni din străinătate, mai ales din America. În anii '70, băncile noastre au început să le ceară paşaportul celor ce voiau să deschidă un cont. Pînă atunci, puteai să-l deschizi prin poştă.

– Deci a fost nevoit să-l deschidă pe numele lui real.

– Nu. Pe numele *meu*. Eu sînt deţinătorul contului, iar Peter era ceea ce se numeşte „proprietarul beneficiar". Trase din ţigară şi continuă: Trebuia să mergem împreună să-l deschidem, dar numele lui Peter apărea doar pe un formular şi era cunoscut numai de contabilul contului. Formularul se numeşte Stabilirea identităţii proprietarului beneficiar şi e ţinut sub cheie.

În camera alăturată sună un telefon.

– Eu am ales *Handelsbank Schweiz AG*, pentru că e mică

şi discretă. Am avut clienţi care au fost bucuroşi să facă afaceri cu *Handelsbank*, clienţi ai căror bani nu sînt, ca să zic aşa, în întregime curaţi.

– Asta înseamnă că poţi să deschizi seiful lui Peter?

– Mă tem că nu. Va trebui să mă însoţeşti. În calitate de beneficiar menţionat şi moştenitor al proprietarului beneficiar.

– Dacă se poate, spuse Ben, aş dori să mergem imediat.

Îşi aminti avertismentele lui Schmid, care-i spusese să nu se mai întoarcă – prevenindu-l că dacă încălca acea înţelegere îl va aresta.

Telefonul continua să sune. Deschner strivi ţigara într-o farfurie.

– Foarte bine. Dacă nu te superi, aş vrea să răspund la telefon. Pe urmă, trebuie să dau cîteva telefoane ca să-mi reprogramez întîlnirile.

Se duse la telefon, şi reveni după cîteva minute.

– În regulă, nici o problemă. Am reuşit să reprogramez întîlnirea.

– Mulţumesc.

– Pentru puţin. Contabilul contului, Bernard Suchet, vicepreşedintele băncii, ţine documentele importante. Are la dosar şi o fotocopie a paşaportului lui Peter. Ei cred că a murit acum patru ani, ceea ce înseamnă că recenta... *tragedie* n-a fost anunţată. Identitatea dumitale poate fi uşor stabilită.

– Eu am sosit în ţara asta pe nişte căi mai puţin obişnuite, zise Ben, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Prezenţa mea legală aici nu poate fi verificată nici la vamă, nici la serviciul de imigrări. Ce se întîmplă dacă funcţionarii de la bancă alertează autorităţile?

– Să nu ne gîndim la ce poate fi mai rău.

14

Anna se întoarse brusc spre căpitanul Bolgorio.

Cum? Cadavrul a fost *incinerat?* Aveam o înţelegere, fir-ar să fie...!

Polițistul paraguayan dădu din umeri neputincios şi vizibil îngrijorat.

– Agent Navarro, te rog, hai să discutăm despre asta mai tîrziu, nu în fața îndureratei...

Fără să-l ia în seamă, Anna se întoarse către văduvă.

– Vi s-a spus că urma să se facă o autopsie? întreabă ea.

– Nu ridica vocea la mine, se răsti Consuela Prosperi. Nu sînt un infractor.

Anna se uită la Bolgorio. Polițistul era livid.

– *Dumneata* ştiai că trupul soțului ei urma să fie incinerat?

Sigur că ştia ticălosul.

– Agent Navarro, ți-am spus, nu e de competența mea.

– Dar ştiai asta, *nu?*

– Am auzit cîte ceva, însă sînt un simplu subordonat, te rog să înțelegi.

– Am terminat cu povestea asta? interveni Consuela Prosperi.

– Încă nu, zise Anna. Ați fost presată să-l incinerați? o întrebă ea pe văduvă.

Aceasta i se adresă lui Bolgorio:

– Căpitane, te rog s-o scoți din casa mea.

– Scuzele mele, doamnă, spuse Bolgorio. Agent Navarro, e cazul să plecăm.

– N-am terminat încă, zise calm Anna. Aţi fost presată, nu-i aşa? Ce vi s-a spus? Că fondurile vă vor fi imobilizate, ținute sub cheie, inaccesibile pentru dumneavoastră dacă nu vă împăcați cu ideea asta? Ceva de genul ăsta?

– Scoate-o din casa mea, căpitane! ordonă văduva ridicînd glasul.

– Te rog, agent Navarro...

– Señora, să vă spun ceva. Se întîmplă să ştiu că o parte importantă din bunurile dumneavoastră e investită în speculații bursiere, parteneriate şi dividende, în Statele Unite şi în alte țări din lume. Guvernul american are puterea de-a sechestra aceste bunuri dacă vă bănuieşte că faceți parte dintr-o

conspirație internațională. Se ridică de pe canapea și porni spre ușă. Mă duc să telefonez la Washington și să le cer s-o facă.

O auzi pe văduvă strigînd:

– Nu poate să facă asta, nu-i așa? M-ai asigurat că banii mei sînt în siguranță dacă eu...

– Taci din gură! răcni polițistul.

Surprinsă, Anna se întoarse și-l văzu pe Bolgorio înfruntînd-o pe văduvă. Servilismul lui se evaporase.

– Rezolv eu treaba asta, spuse el.

Se îndreptă către Anna și-o înșfăcă de braț, trăgînd-o după el.

Ajunși la poarta proprietății familiei Prosperi, Anna îl întrebă:

– Ce ascunzi, de fapt?

– Ai face bine să lași lucrurile așa cum sînt, spuse Bolgorio. Tonul lui avea o siguranță de sine pe care nu i-o remarcase pînă atunci. Ești un vizitator aici. Nu te afli în țara dumitale.

– Cum s-a procedat? Ordinele primite de morgă s-au „pierdut" sau au fost „greșit clasate"? Te-a plătit cineva, asta s-a întîmplat?

– Ce știi dumneata despre cum merg lucrurile în Paraguay? zise Bolgorio, apropiindu-se de ea neliniștitor de mult. Anna îi simți răsuflarea fierbinte. Sînt multe lucruri pe care nu le înțelegi.

– *Știai* că trupul fusese incinerat de cînd te-am sunat. Știai că nu voi găsi cadavrul la morgă. Ți s-a ordonat să faci asta ori ai fost plătit? De unde-a venit ordinul?

Bolgorio nu-i răspunse.

– *Cine-a ordonat distrugerea cadavrului?*

– Îmi placi, agent Navarro. Ești o femeie atrăgătoare. Mi-ar părea rău să pățești ceva.

Polițistul voia s-o sperie și, din nefericire, reuși. Totuși Anna se stăpîni.

– Nu-i o amenințare prea subtilă, zise ea.

– Nu e o amenințare. Chiar nu vreau să ți se întîmple

ceva. Trebuie să mă asculţi, apoi să părăseşti imediat ţara asta. În guvernul nostru sînt oameni cu funcţii înalte, care protejează familia Prosperi şi pe cei asemenea lor. Banii îşi schimbă stăpînii, în cantităţi mari. N-o să realizezi nimic punîndu-ţi viaţa în pericol.

Ah, îşi zise ea, *nu ştii cu cine ai de-a face. Ameninţîndu-mă în felul ăsta e ca şi cum ai flutura o pînză roşie în faţa unui taur.*

– Ai ordonat personal incinerarea?

– S-a întîmplat, asta-i tot ce ştiu. Ţi-am spus, eu nu am putere.

– Asta înseamnă că există cineva care ştie că moartea lui Prosperi nu s-a datorat unor cauze naturale. Altminteri de ce-ar fi incinerat cadavrul?

– Îmi pui întrebări la care nu ştiu să răspund, zise el calm. Te rog, agent Navarro, ai grijă de dumneata. Există aici oameni care doresc ca lucrurile să rămînă aşa cum sînt.

– Crezi că *ei* – aceşti „oameni care doresc ca lucrurile să rămînă aşa cum sînt“ – au ordonat uciderea lui Prosperi şi nu vor să fie descoperiţi?

Bolgorio întoarse privirea, de parcă ar fi meditat la ceva.

– O să neg că ţi-am spus vreodată asta. Am sunat la agenţia de plasare a asistentelor pentru îngrijirea bolnavilor înainte ca dumneata să ajungi aici. Cînd am aflat că investighezi moartea lui Prosperi. Era locul unde puteam pune întrebări.

– Şi?

– Înlocuitoarea – infirmiera care a stat cu Prosperi în noaptea cînd el a murit a dispărut.

– Cum a ajuns infirmiera la agenţie?

– Cei de-acolo spuneau că a venit cu recomandări excelente. I-au fost verificate referinţele. Le-a spus că locuia în apropiere şi că prefera să lucreze în zonă... A avut trei însărcinări diferite, toate în zona asta, de care s-a achitat excelent. Brusc infirmiera lui Prosperi s-a îmbolnăvit şi, pentru că înlocuitoarea era disponibilă...

– Agenţia n-are cum să dea de ea?

– Ți-am spus, a dispărut.

– Dar cecurile ei, contul ei bancar...

– Era plătită cu bani gheață. Nu e ceva neobişnuit pe aici. Adresa pe care a dat-o s-a dovedit falsă. Cercetînd, am constatat că toate datele despre ea erau false.

– Pare o treabă făcută de profesionişti. Vreau să vorbesc cu cei de la agenție.

– N-o să afli nimic. Iar eu n-o să te ajut să faci asta. Ți-am spus deja prea multe. Te rog, pleacă imediat. Sînt multe feluri de-a ucide aici un străin prea curios. Mai ales cînd oameni foarte puternici nu vor să fie dezvăluite anumite lucruri. Te rog... pleacă.

Anna îşi dădea seama că omul era îngrijorat. Nu o amenința. Dar ea era încăpățînată şi detesta să se dea bătută. *Totuşi uneori, cel mai important lucru e să rămîi pur şi simplu în viață.*

Zürich

În timp ce Ben Hartman şi Matthias Deschner mergeau pe Löwenstrasse, începu să burnițeze. Cerul avea culoarea cenuşie a oțelului. Teii ce străjuiau strada foşneau în bătaia vîntului. Ceasul dintr-o turlă bătu ora nouă.

Ajunseră la o intersecție aglomerată, unde Lagerstrasse se întîlnea cu Löwenstrasse. Deschner se opri în fața unei clădiri din piatră albă, semănînd cu un bloc de locuințe, pe fațada căreia era montată o mică placă din alamă care avea gravate pe ea, cu caractere elegante, cuvintele HANDELSBANK SCHWEIZ AG.

Deschner împinse uşa grea de sticlă şi cei doi intrară în clădire.

Pe partea opusă a străzii, un bărbat zvelt ca un adolescent stătea la masa unei cafenele, sub o umbrelă roşie Coca-Cola. Purta pantaloni kaki, un tricou cu inscripția Mc Solaar, şi bea un suc de portocale, direct din sticlă. Cu mişcări leneşe, răsfoia

o revistă muzicală în vreme ce vorbea la un telefon mobil. Din cînd în cînd arunca o privire spre intrarea băncii de vizavi.

Două uşi de sticlă culisară, acționate electronic. Cei doi rămaseră o clipă în spațiul îngust, apoi, cu un bîzîit înfundat, se deschise al doilea rînd de uşi.

Holul mare al băncii, cu podea din marmură, nu avea alt mobilier decît un birou negru, lustruit, aflat la capătul opus. În spatele lui stătea o femeie cu o cască telefonică la urechi. La intrarea lor, femeia ridică privirea.

– *Guten morgen*, zise ea. *Kann ich Ihnen helfen*?

– *Ja, guten morgen. Wir haben eine Verabredung mit dr. Suchet.*

– *Sehr gut, mein Herr. Einen Moment.* Femeia vorbi încet în microfonul ataşat la cască. *Er wird gleich unten sein, um sie zu sehen.*

– Cred că o să-ți placă Bernard Suchet, spuse Deschner. E un om deosebit, un bancher din vechea generație. Nu seamănă cu tinerii agitați pe care-i vezi peste tot la Zürich în ultima vreme.

În momentul ăsta, îşi zise Ben, *nu mi-ar păsa nici dacă ar fi Charles Manson.*

Un ascensor din oțel opri la parter cu un şuierat, uşile se deschiseră şi un bărbat masiv, cu umeri largi, într-un sacou de tweed, porni spre ei şi dădu mîna, mai întîi cu Deschner, apoi cu Ben.

– *Es freut mich Dich wiederzusehen, Matthias,* exclamă el. Apoi, întorcîndu-se către Ben: Sînt încîntat să vă cunosc, domnule Hartman. Vă rog, veniți cu mine.

Urcară în ascensor, în al cărui plafon era montată o videocameră. Suchet avea un aer agreabil. Purta ochelari cu rame dreptunghiulare, avea bărbie dublă şi un pîntece impunător. Batista de la buzunarul sacoului se asorta cu cravata. Un funcționar superior, îşi spuse Ben studiindu-l cu atenție. Sacou de tweed, nu costum de bancher: omul se situa deasupra unor fleacuri precum codul vestimentar.

Liftul se deschise în dreptul unei săli de aşteptare, cu podeaua acoperită de o mochetă groasă, de culoarea fulgilor de ovăz, mobilată clasic. Traversară încăperea şi se opriră în faţa unei uşi. Suchet introduse într-un decodor o cartelă, şi uşa se deschise.

Biroul lui Suchet se afla la capătul culoarului – o cameră spaţioasă, scăldată în lumină. Singurul obiect de pe biroul său lung acoperit cu sticlă era un computer. Bancherul se aşeză în spatele lui, iar Deschner şi Ben luară loc vizavi. O femeie de vîrstă mijlocie aduse două cafele şi două pahare cu apă pentru cei doi vizitatori. Apoi veni un tînăr, care-i înmînă lui Suchet un dosar. Bancherul îl deschise.

– Dumneata eşti Benjamin Hartman, spuse el, mutîndu-şi privirea de bufniţă de la dosar spre Ben?

Ben încuviinţă, simţind cum i se strîngea stomacul.

– Ni s-a furnizat documentaţia suplimentară care confirmă că dumneata eşti singurul moştenitor al „proprietarului beneficiar". Susţii că dumneata eşti acela, corect?

– Corect.

– Din punct de vedere legal sînt satisfăcut de documentaţia dumitale. Cît despre înfăţişare... ei bine, e clar că eşti într-adevăr fratele geamăn al lui Peter Hartman. Zîmbi. Prin urmare, ce pot face pentru dumneata în această dimineaţă, întrebă el.

Seifurile de la *Handelsbank* se aflau la subsolul clădirii, într-un spaţiu cu lumină fluorescentă, cu tavanul jos, care nu era nici pe departe la fel de curat şi modern ca etajele superioare. Pe un coridor îngust se aflau mai multe uşi numerotate, care dădeau probabil spre seifuri de mărimea unei camere. Nişte nişe mai largi aflate la capătul holului păreau căptuşite cu alamă. Privind mai atent, Ben înţelese că erau seifuri de diferite mărimi.

În dreptul nişei cu numărul 18C, Suchet se opri şi-i întinse lui Ben o cheie. Nu-i spuse care dintre seifurile de-acolo era al lui Peter.

– Cred că preferi să fii singur, zise el. *Herr* Deschner şi cu mine o să plecăm. Poţi să mă suni de la telefonul de-aici – îi indică un telefon alb ce se afla pe o masă metalică – după ce termini.

Ben se uită la şirurile de seifuri neştiind ce să facă. Să fi fost vreun test? Sau Suchet îşi închipuia că Ben cunoştea numărului seifului. Ben se uită la Deschner, care păru să-i intuiască nedumerirea, însă, în mod ciudat, nu spuse nimic. Pe urmă, Ben se uită din nou la cheie şi văzu un număr gravat pe ea. Desigur. *Cel mai vizibil loc.*

– Mulţumesc, zise el. Sînt gata.

Cei doi elveţieni plecară, sporovăind. Ben observă o videocameră de supraveghere montată în locul unde tavanul se întîlnea cu peretele. Lumina roşie de control era aprinsă.

Găsi seiful 322 şi răsuci cheia în broască.

O, Doamne, îşi zise el, *ce-o fi înăuntru? Peter, a meritat să-ţi dai viaţa pentru ceea ce ai ascuns aici?*

Înăuntru se afla un plic din hîrtie cerată. Îl scoase. Documentul aflat în el era exasperant de subţire.

Îl deschise şi constată că nu era o hîrtie, ci o fotografie. O fotografie, cam de doisprezece centimetri pe optsprezece.

Privind-o, i se tăie răsuflarea. Fotograful imortalizase imaginea unui grup de bărbaţi, cîţiva în uniforme naziste, alţii în costume şi pardesie croite după moda anilor '40. Cîţiva dintre ei erau uşor de recunoscut: Giovanni Vignelli, marele industriaş italian din Torino, magnatul construcţiilor de maşini, care furniza armatei italiene motoare diesel, locomotive şi avioane; liderul lui Royal Dutch Petroleum, sir Han Detwiler, un olandez xenofob, legendarul fondator al primei şi celei mai mari companii americane. Erau şi chipuri pe care nu le putea identifica, dar le văzuse în cărţile de istorie. Cîţiva dintre bărbaţi purtau mustaţă, inclusiv frumosul tînăr cu păr negru care stătea lîngă un nazist arogant, care i se păru cunoscut lui Ben.

Nu, te rog, nu el.

Tînărul frumos era, indiscutabil, tatăl lui. Max Hartman.

O explicație bătută la mașină pe marginea de jos a chenarului alb menționa: ZÜRICH, 1945, SIGMA AG.

Puse fotografia la loc și strecură plicul în buzunarul interior al hainei.

Nu mai era nici o îndoială. Tatăl lui îl mințise. I se învîrtea capul. Brusc, o voce îi risipi amorțeala.

– Domnule Hartman! Domnule Benjamin Hartman. Există un mandat de arestare pe numele dumitale! Trebuie să te reținem.

O, Iisuse.

Vorbise Bernard Suchet, bancherul. Contactase cu siguranță autoritățile locale. O examinare rapidă a listei cu turiști sosiți în țară ar fi dezvăluit faptul că el nu intrase legal în Elveția. Cuvintele glaciale ale lui Schmid îi reveniră în minte: *Dacă aflu vreodată că te-ai întors aici, n-o să-ți meargă bine.*

Suchet era flancat de Matthias Deschner și de doi gardieni înarmați.

– Domnule Hartman, *Kantonspolizei* m-a informat că te afli ilegal în această țară. Ceea ce înseamnă că ai comis o infracțiune, spuse bancherul.

Fața lui Deschner nu exprima nimic.

– Despre ce e vorba? întrebă Ben indignat.

Îl văzuseră oare strecurînd fotografia în buzunarul hainei?

– Trebuie să te reținem pînă cînd sosesc autoritățile.

Ben îl privi fără să scoată o vorbă.

– Acțiunile dumitale sînt pedepsite de codul penal al Federației Elvețiene, continuă Suchet pe un ton ridicat. Se pare că ești implicat și în comiterea altor infracțiuni.

Deschner continua să tacă. Lui Ben i se păru că citește în ochii lui teamă.

– Gardieni, vă rog să-l escortați pe domnul Hartman la camera blindată nr. 4. Domnule Hartman, nu poți lua nimic cu dumneata. Ești reținut în așteptarea arestării oficiale.

Gardienii se apropiară cu armele îndreptate spre el.

Ben se ridică în picioare și porni pe coridor, flancat de cei

doi gardieni. Cînd trecu pe lîngă Deschner, avocatul dădu uşor din umeri.

Îşi aminti avertismentul lui Peter: Controlează, *practic, jumătate din poliție*. Şi amenințarea lui Schmid: *te pot ține în detenție administrativă chiar şi un an, pînă cînd dosarul dumitale o să ajungă la un magistrat*.

Nu-şi putea permite să se lase păcălit. Ceea ce-l incita nu era perspectiva de-a fi ucis ori arestat, ci faptul că, în ambele cazuri, investigațiile lui s-ar fi încheiat. Eforturile lui Peter ar fi fost zadarnice. Corporația ar fi învins.

Nu putea lăsa să se întîmple aşa ceva. În nici un caz.

Camerele blindate, erau, după cum ştia Ben, locuri unde se păstrau bunuri de valoare – aur, pietre prețioase, obligațiuni la purtător. Deşi nu erau impenetrabile ca seifurile, prezentau totuşi siguranță, avînd uşi blindate cu oțel şi sisteme de supraveghere cu circuit închis. La intrarea în *Zimmer Vier*, unul din gardieni flutură o cartelă electronică prin fața unei lumini roşii; cînd uşa se deschise, îi făcu semn lui Ben să intre primul. Uşa se închise în urma lor cu trei declicuri.

Ben privi în jur. Încăperea era intens luminată şi sumar mobilată; era greu să ascunzi ceva în acel spațiu. O masă lungă, din plexiglas transparent, cu şase scaune pliante, din metal vopsit în gri, se afla în mijlocul încăperii.

Unul din gardieni – solid, chiar supraponderal, cu fața roşie – îi făcu semn lui Ben să se aşeze pe un scaun. Ben adăstă puțin înainte de-a se conforma. Cei doi paznici îşi vîrîseră armele în tocuri, însă îi dăduseră de înțeles cît se poate de limpede că n-ar fi ezitat să folosească „aranjamente" fizice mai dure dacă nu stătea liniştit.

– Deci stăm şi-aşteptăm, *ja?* zise al doilea gardian, într-o engleză stricată.

Omul avea părul castaniu tuns scurt, era mai suplu şi, după cum aprecie Ben, mult mai rapid decît colegul lui. Şi mai isteț, fără îndoială.

Ben se întoarse către el.

– Cu cît vă plătesc aici? Să ştiţi că eu sînt *foarte* bogat. Vă pot asigura o viaţă îmbelşugată. Dacă voi îmi faceţi un serviciu, vă fac şi eu unul.

Îşi exprimă clar disperarea, aşteptînd reacţia celor doi.

Gardianul mai suplu pufni şi dădu din cap.

– Ar trebui să-ţi rosteşti propunerea mai tare, ca să fii sigur că se aude în microfoane.

Gardienii n-aveau nici un motiv să creadă că Ben se va ţine de cuvînt, iar el nu era în măsură să le dea asigurări, fiind captiv. Cu toate astea, ironia lor era încurajatoare. Marea lui şansă era ca cei doi să-l subestimeze. Ben se ridică, gemînd, şi se prinse de mijloc.

– Stai *jos*, îi ordonă gardianul.

– Claustrofobia... nu suport locurile... mici, închise!

Ben vorbea pe un ton disperat, părea în pragul isteriei. Cei doi gardieni se priviră şi rîseră batjocoritor – n-aveau să se lase păcăliţi de un truc atît de ieftin.

– Nu, nu, vorbesc serios, zise Ben precipitat. Doamne! Cum să vă explic? Am un... stomac iritat. Trebuie să mă duc imediat la baie sau o să... Juca rolul americanului frivol, cu totul aerian. Stresul îmi provoacă crize! Am nevoie de pastile. La naiba. Valiumul meu! Un sedativ. Sufăr de claustrofobie – nu pot sta în spaţii închise. *Vă rog!*

În vreme ce vorbea, începu să gesticuleze nebuneşte, de parcă ar fi avut un atac de panică. Gardianul se mulţumea să-l privească cu un zîmbet dispreţuitor.

– Va trebui să-ţi rezolvi problema la infirmeria închisorii.

Cu o expresie îngrozită, Ben se apropie de gardian, aruncînd o privire spre arma din toc, apoi către faţa bărbatului.

– Te rog, înţelege-mă! Începu să gesticuleze şi mai tare. O să fac o criză de panică! Trebuie să mă duc la baie! Am nevoie de un *tranchilizant!*

Apoi, cu iuţeala fulgerului, îşi vîrî mîna în tocul de la şoldul gardianului şi scoase revolverul cu ţeavă scurtă, făcînd doi paşi înapoi, cu arma în mînă.

– Ridică mîinile, îi zise el gardianului solid, sau o să muriți amîndoi.

Cei doi se priviră.

– Acum, unul din voi o să mă scoată de-aici sau vă omor pe amîndoi. E un tîrg avantajos. Acceptați-l înainte ca oferta să expire.

Paznicii schimbară cîteva replici în germană, apoi bărbatul mai suplu vorbi:

– Ar fi o prostie din partea dumitale să foloseşti arma aia, presupunînd că ştii s-o faci, lucru de care mă îndoiesc. Vei sta la închisoare tot restul vieții.

Tonul era prudent, alarmat, dar nu trăda teamă. Gardianul nu era speriat. Poate demonstrația de slăbiciune a lui Ben fusese *prea* eficientă. Brusc, înțelese ce trebuia să spună.

– Credeți că n-o să trag cu arma asta? zise Ben privindu-i amenințător. Am ucis cinci oameni la Bahnhofplatz. Încă doi nu mai contează.

Gardienii încremeniră.

– *E monstrul din Bahnhofplatz*, îi zise paznicul solid colegului său, în timp ce o expresie de groază îi apăru pe chip. Fața roşcovană i se albise.

– Tu! răcni Ben la el, sesizînd avantajul situației. Scoate-mă de-aici.

În cîteva secunde gardianul masiv deschise uşa cu cartela electronică.

– Dacă vrei să trăieşti, rămîi aici, îi zise el gardianului mai suplu.

Uşa se închise în urma lui, cele trei declicuri înăbuşite confirmînd că zăvoarele fuseseră acționate electronic. Avîndu-l în față pe gardian, Ben parcurse rapid coridorul cu mochetă bej. Imaginile oferite de sistemul video cu circuit închis nu erau examinate, în timp real, cel puțin aşa spera el.

– Cum te cheamă? îl întrebă Ben.

– Laemmel, mormăi gardianul. Christoph Laemmel. Ajunse la capătul coridorului şi dădu s-o ia la stînga.

– *Nu*, şuieră Ben. *Nu* pe-acolo! Nu ieşim prin față. Du-mă în spate. La intrarea de serviciu.

Laemmel se opri pentru moment, încurcat. Ben lipi țeava revolverului de tîmpla gardianului, făcîndu-l să simtă metalul rece. Mişcîndu-se mai repede, gardianul îl duse pe scara din spate, al cărei oțel zimțat contrasta puternic cu luciul din spațiile publice ale băncii. Semiîntunericul din casa scării era vag luminat de becuri slabe, fixate în perete la fiecare palier.

Paşii grei ai paznicului făceau zgomot pe treptele metalice.

– Linişte, spuse Ben, în germană. Nu face zgomot sau o să fac eu unul asurzitor, ultimul pe care-o să-l auzi.

– N-ai şanse, zise Laemmel cu voce joasă, speriat.

În cele din urmă ajunseră la uşile duble ce dădeau spre aleea din spate. Ben trase zăvorul, asigurîndu-se că se deschidea din interior.

– Aici ne despărțim, spuse el.

Laemmel mormăi:

– Crezi că eşti în siguranță în afara clădirii?

Ben ieşi pe aleea umbrită.

– Ce face poliția nu e treaba ta, zise Ben, cu arma îndreptată spre gardian.

– *Poliția?* răspunse Laemmel. Nu mă refeream la *ei*.

Un fior de spaimă străbătu stomacul lui Ben.

– Ce vrei să spui?

Ținînd arma cu ambele mîini, Ben ținti fruntea lui Laemmel.

– *Spune-mi!* Spune-mi ce ştii!

Laemmel horcăi şi stropi calzi de sînge împroşcară fața lui Ben. Un glonț străpunsese gîtul omului. Oare îşi pierduse cumpătul şi apăsase pe trăgaci fără să-şi dea seama? se întrebase Ben. A doua explozie, la cîțiva centimetri de capul lui, îi dădu răspunsul la întrebare.

O, Iisuse! Începe iar!

În vreme ce gardianul se prăbuşea cu fața în jos, Ben se năpusti pe alee. Auzi un pocnet sec, provenit parcă de la o armă de jucărie, apoi un ecou metalic, şi văzu o gaură în containerul mare din stînga lui. Necunoscutul trăgea din dreapta lui.

Simţi o fierbinţeală în umăr şi se ascunse în spatele containerului. Cu colţul ochiului, văzu mişcîndu-se ceva mic şi întunecat – un şobolan, deranjat de sosirea lui. *Fugi!* Creasta zidului din ciment care despărţea curtea din spate a băncii de cea vecină era la înălţimea umărului; Ben vîrî pistolul la centură şi, folosindu-se de mîini, se săltă şi escaladă zidul. O cărare scurtă îl despărţea de Usteristrasse. Scoase revolverul şi trase în neştire, în trei direcţii diferite. Spera ca trăgătorul să se ascundă, să creadă că era atacat. Avea nevoie de timp. Fiecare secundă conta.

Urmară nişte împuşcături, şi Ben auzi gloanţele lovind zidul de beton. Deocamdată era în siguranţă.

O luă la goană pe cărarea ce ducea spre Usteristrasse. Mai repede. Şi mai repede! „Fugi de parcă viaţa ta ar depinde de asta", îi spunea antrenorul lui de atletism înaintea concursurilor. Asta făcea acum.

Spera să nu fie mai mulţi trăgători. Ceva îl făcea să creadă că nu fuseseră suficient de prevăzători să instaleze o întreagă echipă pe poziţie. Gîndurile se învălmăşeau în mintea lui Ben. *Concentrează-te, fir-ar să fie!*

Un miros sălciu – briza ce venea dinspre rîul Sihl – îi sugeră următoarea mişcare. Canalul îngust, ce se despărţea de Limmat în dreptul promenadei Platz. Traversă Gessner Allee, strecurîndu-se prin trafic. Un şofer bărbos claxonă şi-l înjură, dar el traversase. Canalul Sihl, cu maluri abrupte, din blocuri de zgură, se întindea în faţa lui. Privi înnebunit suprafaţa apei, şi zări o mică barcă cu motor. Nu era ceva neobişnuit pe Sihl; cea la care se uita avea un singur pasager – un bărbat rotofei, cu o undiţă în mînă. Vesta de salvare îl făcea să pară şi mai gras. Pe canal putea ajunge la Sihlwald, o rezervaţie naturală aflată la zece kilometri sud de Zürich. Acolo malurile rîului pierdeau din înălţime, formînd numeroase pîraie. Era o zonă împădurită, un loc preferat de locuitorii oraşului.

Bărbatul corpolent dezveli un sandviş cu pîine albă, şi aruncă ambalajul în apă. Un act de-a dreptul antisocial, după

reglementările elvețiene. Ben plonjă în apă îmbrăcat şi începu să înoate spre barcă.

Apa era foarte rece. Intrînd în curentul ce curgea lent, Ben îşi simți trupul înțepenit.

Omul din barcă, muşcînd din sandviş şi sorbind din sticla de Kronenberg, nu-şi dădu seama de nimic pînă cînd mica ambarcațiune se aplecă brusc într-o parte. Mai întîi apărură două mîini, cu degetele învinețite de frig, apoi îl văzu pe bărbatul complet îmbrăcat ridicîndu-se şi răsturnîndu-se în barcă.

– *Was is das!* strigă el. Speriat, scăpă sticla de bere din mînă. *Wer sind Sie?*

– Vreau să împrumut barca, îi spuse Ben în germană.

– *Nie Ravs!* Dă-te jos!

Bărbatul ridică undița groasă şi-o flutură amenințător.

– Cum vrei, zise Ben, şi, făcînd un salt spre el, îl aruncă în apă. Omul începu să se agite cu gesturi dezordonate, susținut de vesta de salvare, bolborosind indignat.

– Păstrează-ți opiniile pentru dumneata. Ben arătă spre podul Zollstrasse, din apropiere. Tramvaiul o să te ducă acasă.

Ben întinse mîna spre accelerație şi-o răsuci la maximum. Motorul tuşi, apoi porni, şi barca îşi spori viteza în timp ce se îndrepta spre sud. N-avea să meargă pînă la Sihlwald, ci doar vreo opt sute de metri, pînă la cotul rîului. Întins pe podeaua din fibră de sticlă a bărcii, reuşi să vadă clădirile mai înalte şi vitrinele magazinelor de pe malurile canalului, uriaşul depozit Migros, o construcție rectangulară; turnurile negre de la Schwarzenkirche, pereții acoperiți cu fresce bogate ai clădirii Klathaus. Ben ştia că era vulnerabil dacă ar fi existat trăgători prin preajmă, însă erau puține şanse ca ei să-i fi anticipat mişcările. Pipăi plicul din buzunarul hainei; hîrtia cerată foşni liniştitor. Spera să reziste la apă.

Barca înainta rapid pe sub zidăria plină de alge a podului Stauffacherstrasse. Mai avea de parcurs vreo două sute de metri. Auzi zgomotele inconfundabile ale unei autostrăzi:

şuieratul roţilor pe asfalt şi huruitul motoarelor sutelor de vehicule ce se deplasau în viteză. Totul se contopea într-un zgomot de fond care sporea şi scădea în intensitate.

Ben îndreptă mica şalupă spre zidul de siguranţă uşor înclinat şi auzi scrîşnetul carcasei din fibră de sticlă frecîndu-se de cărămizi; apoi opri ambarcaţiunea cu o smucitură şi sări pe mal. Porni spre staţia de benzină unde-şi lăsase Range Rover-ul închiriat. Curînd avea să se piardă în traficul autostrăzii.

Întorcînd volanul ca să treacă pe altă bandă, Ben simţi un junghi în umărul stîng. Ridică mîna dreaptă şi-l frecă uşor. Încă un junghi, şi mai ascuţit. Îşi privi degetele şi constată că erau pline de sînge.

Matthias Deschner şedea în fotoliul din faţa biroului lui Suchet în care stătuse cu o oră în urmă. Suchet, aplecat peste birou, îl privea încordat.

– Trebuia să mă fi avertizat, zise bancherul înfuriat. Puteam să-i fi oprit accesul la seif.

– Nici eu n-am ştiut dinainte! obiectă Deschner. Am fost contactat abia ieri. Voiau să ştie dacă-l adăpostesc. *E absurd!*

– Cunoşti foarte bine pedeapsa pentru nesupunere în astfel de cazuri.

Chipul lui Suchet exprimă furie şi teamă.

– Mi-au spus-o foarte limpede, zise Deschner pe un ton neutru.

– De-abia acum? Înseamnă că tocmai au aflat despre posibila dumitale legătură cu subiectul.

– Cu siguranţă. Crezi că ştiam în ce erau implicaţi fraţii ăştia? Habar n-aveam!

– Scuza asta n-a prea avut succes la salvarea capetelor de teutoni, istoriceşte vorbind.

– O rudă îndepărtată mi-a cerut un serviciu, protestă Deschner. N-am fost înştiinţat de caracterul acestuia.

– Şi n-ai făcut cercetări?

– Cei din profesiunea noastră sînt învăţaţi să nu pună prea multe întrebări. Cred că eşti de acord cu asta.

– Iar acum ne expui pe *amîndoi* primejdiei! se răsti Suchet.

– M-au sunat imediat după ce a apărut el. Am bănuit că *doreau* ca el să aibă acces la seif.

Se auzi o bătaie în uşă. Secretara lui Suchet intră, ţinînd în mînă o mică videocasetă.

– Tocmai a sosit pentru dumneavoastră de la serviciul de pază, domnule.

– Mulţumesc, Inge, zise blînd Suchet. Va veni imediat un curier. Aş vrea să pui caseta într-un plic şi să i-o dai.

– Prea bine, domnule, zise secretara şi părăsi biroul la fel de discret precum intrase.

15

Într-o clădire modernă cu opt etaje, aflată pe Schaffhausserstrasse, nu departe de Universitatea Zürich, trei bărbaţi se aflau într-o încăpere înţesată de computere puternice şi monitoare video de mare rezoluţie. Era un studio închiriat de la o companie de producţie multimedia care executa còpii, restaurări şi editare de imagini video pentru firme de securitate şi diverse corporaţii.

Unul dintre bărbaţi, un om uscăţiv, cu părul alb, care părea mult mai în vîrstă de patruzeci şi şase de ani, cît avea, luă o videocasetă dintr-un videorecorder digital D-2 şi-o introduse într-una din fantele unui computer Quantel Sapphire pentru prelucrarea imaginilor. Tocmai terminase de făcut o copie a casetei de supraveghere care i se dăduse. Folosind computerul creat iniţial pentru serviciul secret britanic MI-5, începu să mărească imaginea. Bărbatul, unul dintre cei mai buni specialişti în aparatură video de la MI-5, fusese racolat de o firmă londoneză de securitate care-i oferise un salariu dublu. Ceilalţi doi bărbaţi aflaţi în cameră îl angajaseră, prin firma de securitate, pentru o treabă de scurtă durată la Zürich. Omul habar n-avea cine erau. Ştia doar că-l plătea foarte bine. Îl aduseseră de la Londra la Zürich cu avionul, la clasa „business“.

În clipa aceea, cei doi indivizi misterioşi discutau între ei. Puteau fi nişte oameni de afaceri internaţionali din orice ţară a lumii, deşi vorbeau olandeza, limbă pe care expertul în aparatură video o înțelegea destul de bine.

Tehnicianul cu părul alb privea cu atenție ecranul. La extremitatea inferioară scria CAM 2 şi erau afişate data şi ora exactă. Omul strigă spre clienții lui, aflați în celălalt capăt al camerei:

– În regulă, acum spuneți-mi ce vreți să fac. Vreți să compar imaginea electronică a tipului cu vreo fotografie?

– Nu, răspunse primul olandez. Ştim cine e. Vrem să vedem ce citeşte.

–Trebuia să-mi închipui, mormăi tehnicianul. Doamne, bucata aia de hîrtie din mîna lui e umbrită.

– E bună înregistrarea? întrebă al doilea bărbat.

– Nu e rea, zise tehnicianul. Două cadre pe secundă, adică modelul standard. Din fericire, banca asta are videocamere performante. Mă rog, nu pot să spun că obiectivul a fost poziționat foarte bine, dar asta-i ceva obişnuit.

Al doilea om de afaceri întrebă:

– Prin urmare, poţi mări ce ține în mînă?

– Sigur. Programul din acest Quantel compensează toate dificultățile care apar de obicei la mărirea digitală a imaginii. Nu asta e problema. Afuristia de hîrtie se află în umbră.

– Se spune că eşti cel mai bun, zise primul bărbat. Cert este că eşti cel mai scump.

– Ştiu, ştiu, zise tehnicianul. E adevărat. Păi, aş putea să măresc contrastul.

Apăsă cîteva clape pe care scria „Claritate“, „Mărire“, „Culoare“ şi „Contrast“. Presînd tasta „+“, lumină umbra pînă cînd hîrtia la care se uita bărbatul din camera de valori a băncii deveni aproape lizibilă. Apoi, îmbunătăți rezoluția apăsînd pe altă clapă. Corectă contrastul şi pe urmă bătu tasta „Claritate“, pentru a limpezi şi mai mult imaginea.

– Bun, zise el într-un tîrziu.

– Poți vedea ce citește? întrebă al doilea bărbat.
– De fapt, e o fotografie.
– O fotografie?
– Da. Una veche. O imagine de grup. Mulți bărbați în ținută oficială. Par niște oameni de afaceri. Și vreo doi ofițeri germani. Da, e o imagine de grup. Cu munți în fundal...
– Poți să le distingi fețele?
– Dacă-mi dați... doar.. aha, am găsit.
Mări fotografia pînă cînd aceasta ocupă întregul ecran.
– Aici scrie „Zürich 1945". Pe urmă „Sig" nu știu cum...
Cei doi bărbați se priviră stupefiați.
– Dumnezeule mare, exclamă unul.
Tehnicianul zise:
– E cumva „Sigma AG"?
Al doilea bărbat îi șopti primului:
– A intrat pe fir.
– Așa cum bănuiam, zise primul.
– În regulă, i se adresă al doilea bărbat tehnicianului. Vreau să-mi faci o copie și, încă ceva. Vreau cea mai bună imagine a capului acestui tip.
– Să faci cincizeci de còpii, interveni primul bărbat, ridicîndu-se din fotoliu.
Al doilea bărbat se apropie de colegul său.
– Trimite vorbă, spuse el încet. Precauțiile noastre n-au fost suficiente. Americanul a devenit o amenințare serioasă.

Washington, D.C.

Biroul lui Alan Bartlett arăta ireproșabil, ca de obicei, iar expresia de pe chipul bărbatului era impenetrabilă. Din fotoliul în care stătea, Anna Navarro se aplecă în față.
– Am descoperit transferuri ale banilor lui Robert Mailhot de la Nova Scotia National Bank într-un cont din Insulele Cayman, însă mă tem că acolo am dat de-o fundătură, zise Anna. Sursa pe care-o avem acolo confirmă faptul că în acel cont s-a operat recent, fiind implicat și unul dintre fondurile

lui Prosperi. Dar de-acolo, cum spuneam, urma banilor se pierde. Trebuie să aflăm unde ajung. Dar, înainte de toate să descoperim cine depune bani acolo. Începem să acționăm prin canalele obişnuite?

– Nici pomeneală, spuse Bartlett, puțin iritat. Asta ar compromite securitatea întregii operațiuni. Oricine ar avea interes să stopeze investigația ar putea-o face cu uşurință. De asemenea, am periclita viețile altor oameni, care ar putea fi ținte.

– Înțeleg, zise Anna, dar nici nu vreau să se repete povestea de la Asunción. Ăsta-i prețul plătit pentru folosirea căilor lăturalnice. Oricine s-ar afla în spatele acestei conspirații are, evident, destulă influență ca să ne oprească.

– De acord, însă dacă ridicăm întreaga afacere la nivelul A-II – o investigație aprobată – e ca şi cum am publica un anunț în *The New York Times*, în care i-am înştiința pe subiecții anchetei noastre ce-avem de gînd să facem. Nu putem face abstracție de posibilitatea ca nişte oameni din serviciile de informații să fi fost racolați.

– Nivelul A-II e totuşi foarte secret. Nu sînt de acord....

– Nu, să nu fii, spuse el cu răceală. Poate că m-am înşelat – poate că dumneata eşti într-adevăr o funcționară profund loială.

Anna ignoră înțepătura.

– Am fost implicată în multe anchete internaționale, inclusiv în investigarea unor omucideri, acțiuni care au rămas secrete, mai ales cînd am considerat că ar putea fi implicat cineva din guvern. În El Salvador, cînd oficialii guvernamentali au ordonat uciderea unor americani pentru a acoperi...

– După cum ştii, sînt familiarizat cu isprăvile dumitale anterioare, agent Navarro, spuse Bartlett nervos. Dumneata vorbeşti despre un guvern străin. Eu vorbesc despre şase, ori mai multe guverne. Aici e deosebirea.

– Spui că acum există o victimă la Oslo?

– Da, asta-i ultima noastră informație.

– Atunci hai să cerem procurorului general să facă un apel confidențial, la procurorul statului norvegian, și să-i solicite păstrarea secretului deplin.

– Nu. Riscurile unui apel direct către autoritățile norvegiene sînt mult prea mari.

– Atunci vreau lista. Nu lista cadavrelor. Vreau numele celor care au dosare Sigma de verificare. „Lista fierbinte."

– Asta-i imposibil.

– *Înțeleg* – eu mă ocup de ei doar cînd sînt morți. Ei bine, în cazul ăsta, îmi declin competența.

Bartlett ezită.

– Nu te juca, domnișoară Navarro. Ai fost numită.

Aerul de solicitudine al lui Bartlett, cultivat cu grijă, se evaporase. Anna întrezări inflexibilitatea, trăsătura de caracter care-l propulsase pe Bartlett în fruntea uneia dintre cele mai puternice agenții guvernamentale de investigații.

– Nu prea depinde de dumneata.

– Mă pot îmbolnăvi, pot deveni inaptă să călătoresc.

– N-ai face așa ceva.

– Nu, dacă-mi dai „lista fierbinte".

– Ți-am spus. E imposibil. Operațiunea asta trebuie să respecte anumite reguli. Dacă acestea se transformă uneori în constrîngeri, trebuie să le accepți ca pe niște parametri ai anchetei dumitale.

– Ascultă, zise ea, treisprezece dintre bătrînii de pe lista Sigma au murit deja în „împrejurări discutabile" să zicem. Doar trei se mai află în viață, nu-i așa?

– Din cîte știm noi.

– Atunci dă-mi voie să-ți prezint situația. Cînd unul dintre tipii ăștia moare, e ucis, mă rog – nu putem vedea cadavrul fără cooperarea autorităților. Corect? În schimb, dacă ajungem la unul din ei *înainte* de-a fi ucis... Uite, înțeleg că trebuie să investighez oameni morți, dar dacă-i considerăm pe cei vii potențiali martori și-i punem sub supraveghere permanentă – *discret*, firește...

Bartlett o privi cu atenție, pradă unor impulsuri

contradictorii. Pe urmă se duse la un seif mai înalt decît el, îl deschise şi scoase un dosar. Îi întinse o foaie de hîrtie pe care erau ştampilate cuvintele SECRET şi NETRANSMISIBIL. Aceste clasificări stipulau că, pe lîngă limitările impuse de caracterul strict secret, documentul nu putea fi cunoscut sub nici o formă de către state străine sau de funcționarii agențiilor guvernamentale.

– Lista, zise el în şoaptă.

Anna citi în grabă coloanele cu informații – pseudonime, nume reale, numele rudelor în viață şi numerele dosarelor. Trei bătrîni mai erau în viață. Țările de origine: Portugalia, Italia, Elveția.

– Fără adrese? întrebă ea.

– Doar cele vechi. Nici una actuală, pe care s-o fi putut obține prin metodele obişnuite. Toți s-au mutat în ultimul an.

– În ultimul *an?* Ar putea fi oriunde în lume.

– Mi se pare logic ceea ce spui, dar s-ar putea să se afle în aceeaşi țară, poate în aceeaşi zonă; bătrînilor le vine greu să se dezrădăcineze cu totul. Chiar dacă e în joc siguranța lor, schimbarea domiciliului presupune un anume disconfort pe care ei refuză să-l accepte. În orice caz, nu şi-au lăsat noile adrese. E limpede că nu vor să atragă atenția.

– Se ascund, zise Anna. Le e frică.

– S-ar părea că au motive.

– Parcă ar fi nişte bătrîni ce se întrec în a face răutăți. Cum e posibil ca o organizație înființată înainte de CIA să mai aibă atîta putere?

– Anumite organizații îşi sporesc puterea o dată cu timpul. Bineînțeles că ar fi o greşeală să confunzi mărimea cu puterea de influență. Astăzi, CIA e o vastă şi solidă instituție guvernamentală, cu nenumărați funcționari. La început, adevărata putere o dețineau rețelele personale. Aşa a fost în cazul lui Bill Donovan, întemeietorul OSS, şi chiar mai mult în cazul lui Allen Dulles. Da, Dulles e cunoscut mai ales pentru rolul lui în crearea CIA, dar nu asta a fost cea mai impresionantă realizare a lui. Pentru el, exista o singură bătălie, cea împotriva stîngii revoluționare.

– I se spunea „spionul gentleman“, nu-i aşa?
– Calificativul „gentleman“ îl echivala ca periculozitate pe cel de „spion“. N-a fost niciodată mai puternic ca atunci cînd era un particular, pe vremea cînd el şi fratele lui, Foster, conduceau Departamentul de Finanțe internaționale la Adler & Cooper.
– Firma de avocați? Ce făceau, îşi puneau clienții să plătească de două ori?
Bartlett îi aruncă o privire vag compătimitoare.
– Subestimarea sferei de influență şi a anvergurii companiilor private e o eroare de începător. Adler & Cooper a fost mai mult decît o prestigioasă firmă de avocați. Avea o sferă de influență cu adevărat internațională. Călătorind în întreaga lume, Dulles a reuşit să țeasă un soi de pînză de păianjen de-a lungul şi de-a latul Europei. Şi-a recrutat complici în toate oraşele importante, atît din țările Axei cît *şi* din cele neutre.
– Complici? îl întrerupse Anna. Ce vrei să spui?
– Indivizi aflați în poziții înalte – contacte, prieteni, numeşte-i cum vrei – pe care Allen Dulles îi folosea printre altele şi ca agenți de influență. Dulles ştia să exploateze egoismul oamenilor. La urma urmei, a facilitat un număr enorm de afaceri care implicau guverne şi corporații multinaționale. Asta a făcut din el un om de o valoare inestimabilă. Trebuia să-l cunoşti. Dacă erai om de afaceri, el te putea asigura că un mare contract cu statul avea să se îndrepte către tine. Dacă erai un funcționar guvernamental, îți putea furniza cîteva informații esențiale care te ajutau în carieră. Banii şi informațiile! Dulles a înțeles că se puteau converti fără probleme, precum valuta forte, în pofida ratelor de schimb permanent modificate. Rolul de mijlocitor al lui Dulles, de intermediar, se baza pe faptul că el ştia ceva mai mult decît toți ceilalți.
– Mijlocitor?
– Poate că ai auzit de Banca de Plasament Internațional din Basel.

– Poate că nu.

– Era de fapt o instituție contabilă, unde oamenii de afaceri din ambele tabere aflate în război se întîlneau și analizau distribuirea dividendelor. Instituția aceasta s-a dovedit foarte utilă pentru oamenii de afaceri. La urma urmei, afacerile nu încetau doar fiindcă începuseră să tragă tunurile. Ostilitățile dăunau însă parteneriatelor și alianțelor, creînd tot soiul de obstacole. Dulles a imaginat modalități de-a evita acele obstacole.

– Nu-i o imagine prea plăcută.

– Nu, dar e reală. Dulles credea în ideea de „rețea“. A fost scopul vieții lui. O rețea însemna o mulțime de indivizi – o configurație complexă, care putea avea o influență mult mai mare decît suma părților ei. E un subiect de meditație extraordinar. După cum spuneam, totul se reduce la partea malefică a umanității.

– Sună puțin înfricoșător.

O vînă zvîcni la tîmpla lui Bartlett.

– Este puțin înfricoșător, poate chiar mai mult decît atît. Caracteristic acestor rețele este faptul că sînt invizibile pentru cei care nu fac parte din ele – chiar și pentru unii dintre membrii lor. În plus, au tendința de-a supraviețui indivizilor care le-au creat. S-ar putea spune că dobîndesc o viață proprie și pot avea efecte serioase asupra organizațiilor în care se infiltrează.

Își aranjă din nou manșetele cămășii, gest care devenise un tic.

– Dulles vorbea despre pînze de păianjen. Există o viespe parazitară, foarte mică, o creatură isteață, care înțeapă un păianjen, paralizîndu-l temporar, după care își depune ouăle în abdomenul lui. Păianjenul își reia activitatea, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, în timp ce larvele viespii cresc în el, hrănite de propriile-i fluide. Apoi, cînd larvele năpîrlesc ucid păianjenul, dar nu înainte de a-i modifica pe cale chimică comportamentul. În acea noapte, păianjenul e determinat să țească o gogoașă pentru cocon, inutilă pentru el, dar necesară larvelor. De îndată ce păianjenul și-a terminat treaba, larvele

îl consumă şi atîrnă coconul pupei în gogoaşa special creată. E extraordinară rafinata manipulare a comportamentului gazdei de către larvele parazitare. Dar asta nu-i nimic în comparaţie cu ce pot născoci oamenii. Asta mă frămîntă, domnişoară Navarro. Cine se află înăuntrul *nostru?* Ce forţe ar putea manipula maşinăria puterii civile pentru a o determina să ţeasă o pînză care să servească doar propriilor lor scopuri şi cînd se va hotărî parazitul să-şi consume gazda?

– În regulă, accept metafora, spuse Anna. Să zicem că, acum cincizeci de ani, o conspiraţie misterioasă ne-a înţepat, implantîndu-ne ceva ce-o să crească şi-o să provoace pagube. Chiar dacă aşa s-a întîmplat, cum ne putem da seama?

– Asta-i o întrebare excelentă, domnişoară Navarro, răspunse Bartlett. Pînzele de păianjen sînt greu de văzut, nu-i aşa, chiar mari fiind. Ai intrat vreodată într-o pivniţă veche sau într-un depozit întunecos? Nu vezi nimic, dar cînd aprinzi o lanternă şi îţi dai seama brusc că spaţiul pustiu de deasupra capului tău nu e tocmai pustiu – e plin cu pînze de păianjen, care alcătuiesc un vast baldachin de filamente fragile. Îndrepţi lanterna în altă direcţie şi baldachinul dispare. Să fi fost oare o nălucire? Ridici privirea spre tavan. Nimic. Pe urmă, orientînd lanterna într-un unghi potrivit, totul devine iarăşi vizibil.

Privirea lui Bartlett căuta o expresie de înţelegere pe chipul ei.

– Cei asemeni mie îşi petrec timpul căutînd acel unghi care face vizibile vechile pînze de păianjen. Deseori ne imaginăm tot soiul de lucruri. Uneori chiar vedem ceea ce se află acolo. Dumneata, domnişoară Navarro, nu pari o persoană înclinată să-şi imagineze tot felul de lucruri.

– O să iau drept bună remarca asta, răspunse Anna.

– Nu vreau să sugerez că-ţi lipseşte imaginaţia, ci doar că o ţii sub control strict. Mă rog. Cert e că au existat nişte alianţe realizate între nişte indivizi cu resurse considerabile. Asta face parte din istoria cunoscută. Şi ce-a ieşit de-aici? Pot doar să-mi doresc să aflu. Tot ce-avem e lista asta.

– Trei nume, zise Anna. Trei bătrîni.

– Ţi-aş sugera să-ţi îndrepţi atenţia spre Gaston Rossignol. În vremurile bune a fost un important bancher elveţian. Cel mai important om de pe listă. Şi cel mai bătrîn.

– În regulă, spuse ea. Omul din Zürich. Presupun că ai pregătit un dosar cu date despre el.

Bartlett deschise un sertar al biroului, scoase un dosar împodobit cu ştampile de clasificare şi-l împinse către ea.

– E destul de consistent, cu excepţia lacunelor pe care le ştii.

– Bine, zise Anna. Vreau să vorbesc cu omul ăsta înainte să-l găsească ceilalţi.

– Dacă o să dai de el.

– A trăit toată viaţa la Zürich. După cum spuneai chiar dacă s-a mutat, trebuie să fi lăsat în urmă prieteni, membri ai familiei. Afluenţi care conduc la izvor.

– Sau şanţuri de apărare, protejînd o fortăreaţă. Un om ca Rossignol are prieteni influenţi, în poziţii înalte, care vor face orice pentru a-l proteja. Prieteni care sînt, cum zic francezii, *branché*. Puternici şi în contact direct cu el. Care au capacitatea de a-l îndepărta de reţeaua vizibilă – dosarele şi înregistrările din computere. Te-ai gîndit la vreun subterfugiu isteţ?

– Nicidecum. Oamenii ăia se vor păzi de subterfugii. Rossignol n-are de ce să se teamă de mine. Dacă prietenii şi asociaţii lui sînt atît de informaţi pe cît sugerezi, vor înţelege asta şi vor răspîndi zvonul.

– Te gîndeşti să apari pur şi simplu acolo?

– Cam aşa ceva. Bănuiesc că cea mai bună cale e cea directă. Dar o să aflu asta curînd. Îşi privi ceasul. O să iau primul avion spre Zürich.

Mettlenberg, St. Gallen, Elveţia

Ben Hartman stătea în Range Rover-ul închiriat, în parcarea personalului de la *Regionalspital Sankt Gallen Nord*, uitîndu-se la oamenii care intrau şi ieşeau din clădire: medici,

infirmiere, angajați ai spitalului. Motorul puternic al mașinii torcea încet. Din fericire, nu era multă lume acolo, la ora aceea. Era cinci – sfîrșitul zilei de lucru pentru funcționari.

Sunase la spital de la Zürich și ceruse să vorbească cu Margarethe Hubli. I se făcuse imediat legătura cu secția de pediatrie, și întrebă în engleză dacă doctorița era acolo.

Da, i se spusese; dorea să stabilească o consultație? Engleza infirmierei era o catastrofă, dar o putea înțelege.

– Nu, spuse el, voiam doar să știu dacă se află în spital. Copilul meu e bolnav și s-ar putea să am nevoie de un pediatru.

După ce aflase pînă la ce oră lucra doctorița Hubli, îi mulțumise infirmierei și închisese telefonul.

Liesl trebuia să stea la spital pînă la ora patru. Ben aștepta de două ceasuri. Se făcuse cinci și ea nu apăruse. Ben era sigur că Liesl nu ieșise din clădirea spitalului. De altfel, îi văzuse Renault-ul în parcare. Își imagină că era genul de medic devotat profesiunii sale, care nu ținea seama de program și că va avea să mai aștepte o vreme.

Ben nu găsise în seif documentul de asociere la care se referise Peter. Se întreba unde-ar fi putut fi? Fratele lui spusese că-l ascunsese într-un loc sigur. Era posibil ca Liesl să-i fi spus adevărul, cînd afirmase că nu știe nimic despre el. În cazul ăsta, era cu putință ca Peter să-l fi ascuns undeva printre lucrurile lui de la cabană.

Liesl îi răspunsese prea repede atunci cînd o întrebase dacă Peter ar fi putut ascunde ceva acolo. Știa ceva despre care nu voia să vorbească. Trebuia să se ducă la cabană.

Mai trecură patruzeci de minute pînă cînd Liesl ieși pe ușa camerei de urgență, discutînd veselă cu cineva. Flutură mîna în semn de rămas-bun și își trase fermoarul jachetei de piele. Apoi se grăbi să se urce în mașină.

Ben așteptă pînă cînd Liesl pătrunse în traficul de pe șosea și abia după aceea ieși din parcare. Fata nu cunoștea Range Rover-ul și nu avea motive de suspiciune. Cu toate acestea, conduse prudent ca să n-o alarmeze.

Cumpărase din Zürich o hartă a cantonului St. Gallen și

studiase drumurile din regiune. Atît Peter, cît şi Liesl menţionaseră că trăiau într-o „cabană". Asta însemna că se afla într-o pădure sau într-un loc împădurit. Exista o zonă împădurită la vreo opt kilometri de spital, în direcţia nord-nord-vest. O altă zonă împădurită se găsea la două ore de mers cu maşina. Era prea departe pentru cineva care trebuia să meargă la lucru în fiecare zi. În consecinţă, bănui că e vorba de păduricea apropiată.

Deoarece memorase drumurile din zonă, Ben ştia că următoarea intersecţie se afla la doi kilometri. Rămase departe în urma fetei, cu riscul de-a o pierde. Tot ce putea face era să spere că nu va coti pe un drum lăturalnic.

Reuşi să observe o maşină care trebuia să fie Renault-ul ei, oprit la un stop. La următoarea intersecţie era o autostradă al cărei indicator arăta cifra zece. Dacă fata o lua la stînga, pe acea şosea, însemna că se îndrepta spre pădurea localizată de el pe hartă.

Renault-ul coti la stînga.

Ben acceleră şi ajunse la intersecţia cu autostrada zece la cîteva minute după Liesl. Erau destule maşini pe şosea, astfel încît o urmărea cu greu.

Autostrada cu patru benzi mergea paralel cu o cale ferată şi trecea pe lîngă nişte ferme imense, cu cîmpuri ce se întindeau cît vedeai cu ochii. Brusc, Renault-ul coti la dreapta, cu cîţiva kilometri înainte de locul în care se aşteptase el s-o facă.

După ce intră pe drumul îngust, şerpuit, Ben constată că nici o altă maşină nu se mai interpunea între el şi Renault. Se întunecase, drumul nu era circulat, aşa că Liesl îşi va da curînd seama că e urmărită. În mod firesc va încerca să scape de urmăritor. În cazul acesta va fi nevoit să se deconspire.

Din fericire, drumul şerpuit îl ajuta să se ascundă, cîtă vreme rămînea la cel puţin o curbă în urma ei. Pe măsură ce înaintau pădurea devenea tot mai deasă. Ben urmărea lumina farurilor maşinii ei, apărînd şi dispărînd după curbe. Păstra o distanţă suficientă hotărît s-o mărească dacă ea ar fi observat Rover-ul.

Brusc lumina farurilor Renault-ului dispăru.

Ben îşi zise că Liesl părăsise şoseaua. Acceleră, parcurse un kilometru, dar nu dădu de urma ei.

Nu văzuse nici un drum care intra în pădure. Se opri, întoarse, şi porni înapoi cu viteză redusă, căutînd o bifurcaţie. Curînd zări un drumeag, mai degrabă o potecă. Drumul era destul de lat pentru Renault. Conduse încet printre ramurile care zgîriau caroseria maşinii, sperînd că zgomotul nu-i va atrage atenţia lui Liesl.

Conform hărţii cantonului St. Gallen pădurea nu era mare. Ea înconjura un mic lac şi nu exista alt drum spre ori dinspre ea. Asta în caz că harta era exactă.

Cărarea îl conduse la o bifurcaţie; Ben opri, coborî din maşină şi văzu că o ramificaţie a drumului sfîrşeşte într-o fundătură, la vreo treizeci de metri în faţă. Cealaltă, adînc brăzdată, continua. O urmă, înaintînd cu greu, întrebîndu-se cum reuşise să treacă Renault-ul lui Liesl.

Ajuns la capătul drumului văzu Renault-ul. Parcă maşina lîngă el şi coborî. Nu vedea nimic din cauza întunericului. Liniştea care se aşternuse după ce oprise motorul era tulburată doar de zgomotele pădurii.

Cînd se obişnui cu întunericul reuşi să distingă altă cărare, mai îngustă, ce se pierdea printre arbuşti. O urmă şi ajunse într-o poiană. O căsuţă construită din buşteni se ridica în mijlocul pajiştii, cu ferestrele luminate. Păşind cu grijă, se apropie de cabană, îndreptîndu-se spre latura pe care se aştepta să fie intrarea.

Brusc auzi un declic metalic. Liesl apăruse din întuneric, cu arma aţintită spre el.

– *Rămîi acolo!*

– Stai! strigă şi Ben.

– *Tu* eşti! spuse ea furioasă, lăsînd brusc pistolul. Ce dracu' faci aici?

– Am nevoie de ajutorul tău, zise el.

– M-ai urmărit de la spital! Cum ţi-ai permis?

– Te rog, Liesl, trebuie să mă ajuţi să găsesc ceva.

Trebuia s-o facă să-l *asculte.*
– Mi-ai pus în pericol securitatea. Lua-te-ar dracu'!
– Liesl, n-am fost urmărit.
– De unde ştii? Ai închiriat maşina asta?
– La Zürich.
– Sigur. *Idiotule!* Dacă te supravegheau la Zürich, au aflat că ai închiriat maşina!
– Dar nu m-a urmărit nimeni pînă aici.
– De unde ştii? repetă ea. Eşti un amator!
– Ca şi tine.
– Da, dar eu sînt o amatoare care trăieşte sub ameninţarea cu moartea de patru ani. Acum te rog să pleci. *Pleacă!*
– Nu plec, Liesl, zise el pe un ton ferm. Trebuie să stăm de vorbă.

16

Cabana, modest mobilată, era confortabilă. Plafonul şi podeaua erau din scînduri de pin. Liesl îi arată cu mîndrie rafturile din lemn, pe care le confecţionase Peter pentru a-şi pune cărţile. Lîngă şemineul de piatră se înălţa o stivă de buşteni.

Liesl aprinse focul. Ben îşi dezbrăcă haina deşi în încăpere era frig.

– Eşti rănit, zise Liesl. Ai fost împuşcat.

Ben observă că pe umărul stîng cămaşa se pătase de sînge. Ciudat, nu-l duruse – încordarea şi oboseala îl făcuseră să uite de rană.

– Scoate cămaşa, îi ordonă Liesl, pe un ton profesional.

Ben îşi descheie cămaşa. Ţesătura era lipită de umărul stîng şi, cînd trase, durerea îl fulgeră.

Liesl luă un burete curat, îl înmuie în apă caldă, umezi locul şi îndepărtă cu grijă pînza de pe urmărul rănit.

– Ai avut noroc: glonţul te-a zgîriat, nimic mai mult. Spune-mi ce s-a întîmplat.

În vreme ce Liesl se ocupa de rana lui, Ben îi povesti prin ce trecuse cu cîteva ore în urmă.

–Trebuie să-ți curăț rana, ca să nu se infecteze.

Îl așeză lîngă chiuvetă, turnă niște apă fiartă dintr-un ibric și-o lăsă să se răcească într-un vas de porțelan. Apoi ieși pentru cîteva minute și se întoarse cu bandaje și cu o sticlă galbenă cu antiseptic.

Ben gemu și în timp ce îi spăla rana, și cînd i-o tamponă cu vată îmbibată cu antisepticul cafeniu.

– Mă doare mai rău curățatul, zise el în timp ce Liesl aplica patru benzi de leucoplast ca să fixeze bandajul.

– Data viitoare n-o să mai fii așa norocos, zise ea pe un ton sec.

– Acum n-am nevoie de noroc, ci de informații. Trebuie să înțeleg ce dracu' se întîmplă. Trebuie să mă concentrez asupra acestei Sigma. În mod sigur ei stau cu ochii pe mine.

Liesl îi întinse o cămașă groasă, din bumbac tricotat, care-i aparținuse lui Peter.

Realitatea, pe care încercase s-o țină la distanță, dădu buzna peste Ben. Se simțea amețit, alarmat, mîhnit, disperat.

– Te ajut eu s-o îmbraci, spuse ea, sesizînd durerea întipărită pe chipul lui.

Ben trebuia să-și recapete calmul. Își închipuia cît de mult suferea Liesl pentru că îl pierduse pe Peter.

– Semănați atît de mult, zise ea. Peter nu mi-a spus niciodată. Cred că nu și-a dat seama cît de mult semănați.

– Gemenii nu se recunosc niciodată unul în celălalt.

– E ceva mai mult decît atît. Nu mă refer doar la aspectul fizic. Unii ar putea spune că Peter n-a avut nici un scop în viață. Eu îl cunosc mai bine. Era ca o pînză de vas, moale, pînă cînd prinde forța vîntului. Dădu din cap, dezamăgită parcă de încercările ei stîngace de a comunica. Vreau să spun că Peter avea un țel înalt.

– Știu ce vrei să spui. Asta am admirat cel mai mult la el – felul în care a reușit să-și creeze o viață a lui.

– Iubea dreptatea, spuse Liesl, cu ochi triști, scînteietori, o iubea cu patimă.

– O patimă pentru dreptate. Asta nu înseamnă mare lucru într-o lume preocupată doar de administrarea bunurilor materiale, zise Ben cu amărăciune.

– O lume care ți se pare înăbuşitoare, spuse Liesl. Te sufocă treptat, aşa cum zicea Peter că o să se întîmple.

– Există căi mai rapide de-a muri, zise Ben. De curînd am avut ocazia să aflu.

– Vorbeşte-mi despre şcoala la care ai predat. Am fost de vreo două ori la New York, în adolescență, şi o dată mai tîrziu, la o conferință.

– Da, era la New York. Dar nu în New York-ul pe care-l văd turiştii. Am predat într-un cartier numit East New York. Vreo doisprezece kilometri pătrați, în care locuiesc cei mai nevoiaşi oameni din oraş. Sînt cîteva băcănii, locuri de unde cumperi țigări şi băutură şi unde schimbi cecurile pe bani gheață. Secția şaptezeci şi cinci – Şapte-Cinci, cum îi zic polițiştii care au ghinionul să lucreze acolo. În unele nopți, parcă eram la Beirut. Mă duceam la culcare în zgomot de împuşcături. Un cartier ignorat de restul societății.

– Şi-acolo ai predat tu.

– Mi se părea dezgustător că America, țara cea mai bogată din lume, tolera o asemenea decădere. Față de locul ăla, Soweto părea raiul pe pămînt. Sigur, existau obişnuitele şi ineficientele programe de combatere a sărăciei, dar şi nerostita convingere a zădărniciei lor. „Săracii vor fi mereu cu noi“ – nimeni nu mai folosea cuvintele astea, dar asta voiau să spună. Foloseau alte sloganuri, vorbeau despre cutare chestie „structurală“, despre alta „comportamentală“ şi de clasa de mijloc care se descurca bine, nu? Dar nu m-am dat bătut. N-aveam de gînd să salvez lumea, nu eram naiv, dar mi-am zis că, dacă reuşesc să salvez un copil, sau doi, eforturile mele nu vor fi zadarnice.

– Şi-ai reuşit?

– Posibil, spuse Ben, obosit. Posibil. N-am rămas acolo să-mi pot da seama. Rosti cuvintele cu dezgust. Am ajuns să

comand budincă de carne cu trufe şi să beau şampanie cu clienţii.

– Cred că această schimbare a fost un şoc pentru tine, zise Liesl cu blîndeţe.

Îl asculta cu atenţie, parcă dorind să uite de propria ei durere.

– Cred că voiam să-mi alung durerea. Culmea e că mă pricepeam la astfel de lucruri. Cunoşteam ritualurile curtării clienţilor. Dacă aveai nevoie de cineva care să comande în cele mai scumpe restaurante din oraş fără să se uite la lista de meniuri, eu eram ăla. Apoi am început să-mi risc viaţa practicînd sporturi extreme. Mă căţăram pe piscurile Vermillion, din Arizona, navigam singur în Bermude, schiam în trecătoarea Cameron. Courtney – o veche prietenă de-a mea – îmi spunea mereu că-mi caut moartea, şi nu greşea. Făceam toate astea ca să simt că trăiesc. Făcu o pauză, după care continuă: Acum pare stupid, nu? Distracţiile prosteşti ale unui puşti bogat şi răsfăţat.

– Poate că te purtai aşa pentru că fuseseşi scos din mediul tău.

– Crezi? Nici măcar nu eram sigur că salvarea sufletelor din East New York era scopul vieţii mele. Oricum, n-am avut ocazia să mă conving.

– Cred că şi tu ai fost o pînză, ca şi Peter. Trebuia doar să prinzi vîntul.

Pe chipul lui Ben apăru un zîmbet trist.

– S-ar părea că vîntul m-a găsit pe mine. Şi e un blestemat de muson. O conspiraţie pusă la cale în urmă cu cincizeci de ani, care sacrifică vieţi şi-acum. Cu precădere pe cele ale oamenilor care-mi sînt dragi. Nu ştiu dacă ai fost vreodată într-o ambarcaţiune mică pe timp de furtună. Eu am fost. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să cobori pînzele.

– Chiar crezi că ai de ales? Liesl îşi turnă puţin coniac.

– Nici măcar nu ştiu care sînt opţiunile. Tu şi cu Peter v-aţi gîndit la asta mai mult decît mine. La ce concluzie aţi ajuns?

– Doar la cele pe care ți le-am spus. Ipoteze, în cea mai mare parte. Peter a cercetat mult perioada aceea. L-a întristat ceea ce a aflat. În perioada celui de-al doilea război mondial au existat numeroase corporații preocupate doar de a-şi menține aria operaţiunilor. Din nefericire, unii considerau războiul o ocazie ce trebuia exploatată – o ocazie de a-şi spori profiturile. Învingătorii n-au luat niciodată atitudine față de duplicitatea corporațiilor. Nu era convenabil s-o facă.

Zîmbetul ei sarcastic îi aminti lui Ben de furia mocnită a fratelui său.

– De ce?

– Prea multe întreprinderi americane şi britanice ar fi trebuit trase la răspundere pentru colaborare cu inamicul. Era preferabil să ascunzi gunoiul sub covor. Frații Dulles, după cum ştii, au rezolvat treaba asta. Descoperirea adevăraților colaboratori n-ar fi „dat“ bine, ar fi estompat limitele dintre bine şi rău, ar fi dăunat mitului inocenței aliaților. Iartă-mă dacă nu reuşesc să explic prea bine – sînt istorii pe care le-am auzit de multe ori. A existat un tînăr avocat la Departamentul de justiție care a îndrăznit să țină o cuvîntare despre colaborarea dintre oamenii de afaceri americani şi nazişti. A fost imediat concediat. După război, cîțiva conducători germani au fost chemați să dea socoteală, însă, „citadela“ industriaşilor axei n-a fost niciodată cercetată. De ce să-i judeci pe industriaşii germani care făcuseră afaceri cu Hitler – cîtă vreme aceştia făceau bucuroşi afacerile cu America? Atunci cînd nişte oficiali prea zeloşi de la Nürenberg i-au condamnat pe cîțiva dintre ei, John J. McCloy, înaltul comisar american, le-a diminuat sentințele. „Excesele“ fascismului erau regretabile, dar industriaşii trebuia să aibă grijă unii de alții, nu?

Încă o dată, pe Ben îl surprinse în relatarea ei prezența tonului pătimaş al lui Peter.

– Totuşi, îmi vine greu să pricep – parteneriate financiare cît timp cele două tabere se aflau în război?

– Lucrurile nu sînt totdeauna ce par a fi. Cel mai important ofițer de informații al lui Hitler, Reinhard Gehlen, se gîndea, în 1944, să se predea Aliaților. Înaltul comandament german ştia din ce parte bătea vîntul, ştia că Hitler era paranoic. În consecință, a trecut la negocieri. Ofiţerii germani au microfilmat dosarele lor despre URSS, le-au introdus în containere etanşe, le-au îngropat într-o pajişte din Alpi – cam la o sută de kilometri de-aici – şi au contactat serviciile americane de contrainformații, ca să încheie un tîrg. După război, voi, americanii, l-ați pus pe Gehlen în fruntea Organizației pentru Dezvoltare Industrială a Germaniei de Sud.

Ben dădu încurcat din cap.

– Se pare că voi doi ați studiat temeinic problema asta, spre deosebire de mine. Dădu pe gît restul de coniac.

– Aşa este, am aprofundat adînc problema asta. Trebuia s-o facem. Îmi amintesc ce mi-a spus Peter. El zicea că n-ar trebui să ne întrebăm unde se află ei, ci unde nu se află. Şi, mai ales în cine se poate avea încredere. Atunci mi s-a părut o nebunie.

– Dar acum nu mai pare.

– Nu, admise Liesl, acum şi-au concentrat forțele asupra ta; pe căi oficiale, dar şi neoficiale. Ezită, înainte de a continua. Trebuie să-ți mai dau ceva.

Dispăru în dormitor, apoi se întoarse cu o cutie de carton, asemănătoare celor în care se împachetează cămăşile la curățătorie. O puse pe masă şi o deschise. Conținea hîrtii, cărți de identitate plastifiate şi paşapoarte.

– Au fost ale lui Peter, zise Liel. Rezultatul a patru ani trăiți în ilegalitate.

Degetele lui Ben răsfoiră actele de identitate, de parcă ar fi fost nişte cărți de joc. Trei nume diferite, toate ataşate aceleiaşi fețe. A lui Peter.

– „Robert Simon." Inteligent. Trebuie să fie mii de oameni cu numele ăsta în America de Nord. „Michael Johnson." La

fel. „John Freedman." Par să fie făcute de un profesionist.

– Peter era un perfecționist, spuse Lisel. Sînt sigură că actele astea sînt fără cusur.

Ben continuă să cerceteze documentele și văzu că fiecărui pașaport îi corespundeau cărți de credit pe același nume. În plus, existau documente și pentru soția celui al cărui nume și-l atribuise. Admirația lui Ben pentru fratele său era umbrită de o profundă tristețe. Precauțiile lui Peter nu reușiseră să-i salveze viața.

– Trebuie să te mai întreb ceva Liesl: putem fi siguri că urmăritorii lui Peter – grupul Sigma sau oricine ar fi ei – nu sînt la curent cu identitățile astea?

– Posibilitățile nu sînt probabilități.

– Cînd a folosit ultima oară numele „Robert Simon" și în ce împrejurări?

Liesl închise ochii, concentrîndu-se, și-i oferi detaliile cu remarcabilă precizie. După douăzeci de minute, Ben se convinsese că cel puțin două dintre pseudonimele lui Peter, nefolosite în ultimii doi ani, puteau să fi trecut neobservate.

Ben puse documentele în buzunarele interioare ale hainei lui de piele, apoi îi luă mîna lui Liesl, o privi în ochi, și zise:

– Îți mulțumesc.

– Rana de la umăr o să facă o crustă și-o să se vindece în cîteva zile. Va fi greu să-ți ascunzi identitatea, deși documentele te vor ajuta.

Liesl destupă o sticlă cu vin roșu și turnă în două pahare. Vinul era excelent – aromat, tare, închis la culoare. Ben bău un pahar și simți că se relaxează.

Preț de cîteva clipe, amîndoi priviră în focul din șemineul primitiv.

Dacă Peter a ascuns documentul aici, unde-ar putea fi? Și dacă nu-i aici, atunci unde? Îi spusese că se afla undeva, în siguranță. Să-l fi lăsat la Matthias Deschner? De ce deschisese un cont bancar pentru seiful care i se dădea, dacă nu pusese în el documentul de asociere?

Începu să-și pună întrebări despre Deschner. Care era rolul

lui, dacă avea vreunul, în tot ce se întîmplase la bancă? Îl avertizase oare pe bancher că Ben intrase ilegal în țară? Dacă așa stăteau lucrurile, Deschner ar fi putut s-o facă înainte ca Ben să aibă acces la seif. Oare reușise Deschner să deschidă seiful în urmă cu mai multe luni ca să ia documentul, și să-l dea urmăritorilor lui Peter? Liesl afirmase că are deplină încredere în vărul ei... Gînduri contradictorii se învîrteau în mintea lui Ben creîndu-i o stare de confuzie.

În cele din urmă Liesl îi întrerupse meditația.

– Faptul că ai reușit să mă urmărești pînă aici mă îngrijorează, zise ea. Nu te supăra, te rog, dar îți spun încă o dată – ești un amator. Gîndește-te cît de ușor i-ar fi unui profesionist.

Indiferent că ea avea sau nu dreptate, Ben simți nevoia s-o liniștească.

– Nu uita că Peter mi-a spus că locuiți într-o cabană, lîngă un lac. După ce am localizat spitalul, totul a fost simplu. Dacă n-aș fi știut ce știam, probabil că te-aș fi pierdut din ochi mult mai devreme.

Liesl nu comentă, și continuă să privească flăcările din șemineu.

– Știi să folosești chestia aia? întrebă Ben, arătînd spre revolverul pe care ea îl lăsase pe masă.

– Fratele meu a fost militar. Fiecare puști elvețian știe să tragă cu o armă. Există chiar și o sărbătoare națională, la care se organizează concursuri de tir. Tatăl meu mă trata ca pe un un băiat și m-a învățat să folosesc o armă. Liesl se ridică în picioare. Mi s-a făcut foame. O să pregătesc ceva pentru cină.

Ben o urmă în bucătărie. Liesl aprinse aragazul, scoase un pui din micul frigider, îl unse cu unt, presără peste el ierburi aromate și îl puse în cuptor. În timp ce curăța cartofii și prepara salata îi povesti lui Ben despre nunta ei.

Ben scoase plicul cu fotografia din buzunarul jachetei și i-o arătă.

– Ai idee cine-ar putea fi oamenii ăștia?

– O, Doamne, ăsta trebuie să fie tatăl vostru! Seamănă atît de mult cu voi. Ce bărbat frumos a fost!

– Şi ceilalţi?

Ea ezită, apoi dădu din cap, vizibil tulburată.

– Par a fi nişte oameni importanţi. Toţi par aşa în ţinută de afaceri. Îmi pare rău, nu ştiu. Peter nu mi-a arătat niciodată fotografia, însă mi-a vorbit despre ea.

– Şi documentul de care vorbeam – contractul de asociere – ţi-a spus cumva că l-a ascuns aici?

– Nu.

– Eşti sigură? Nu l-am găsit în seif.

– Mi-ar fi spus dacă l-ar fi ascuns aici.

– Nu neapărat. Nu ţi-a arătat nici fotografia asta. Poate că voia să te protejeze. Te deranjează dacă mă uit puţin prin casă?

– Te rog.

În timp ce ea termina de pregătit cina, Ben cercetă cabana metodic, încercînd să se pună în situaţia fratelui său. Unde ar fi ascuns Peter documentul? Elimină locurile pe care Liesl le curăţa cu regularitate sau în care avea vreun motiv să umble. Dormitorul era una din cele două încăperi mici de lîngă camera de zi, cealaltă fiind biroul lui Peter. Ambele erau mobilate sumar.

Verifică podeaua, căutînd vreo scîndură desprinsă, apoi inspectă pereţii din buşteni, dar nu găsi nimic.

– Ai o lanternă? întrebă Ben. Vreau să arunc o privire afară.

– Sigur. Există cîte o lanternă în fiecare încăpere – lumina se întrerupe des. Găseşti una pe masa de lîngă uşă. Cina e gata în cîteva minute.

– Termin repede.

Luă lanterna şi ieşi afară. Făcu un tur rapid al pajiştei din jurul cabanei şi observă un petic de pămînt pîrjolit, unde cei doi făcuseră grătar, şi o stivă mare de buşteni, acoperită cu o prelată. Documentul s-ar fi putut afla într-o cutie aşezată sub o piatră, dar ca să-l caute trebuia să aştepte pînă a doua zi de dimineaţă. Îndreptă fasciculul lanternei spre exteriorul cabanei,

lumină pereții, scotoci într-un rezervor de propan, dar fără succes.

Cînd se întoarse în casă, Liesl pusese deja două farfurii pe o măsuță rotundă de lîngă fereastră.

– Miroase grozav, zise Ben.

– Ia loc, te rog.

Liesl turnă vin în pahare şi aduse mîncarea. Puiul la cuptor se dovedi excelent.

Mîncară în tăcere şi începură să vorbească abia după ce-şi potoliră foamea. Al doilea pahar cu vin o făcu pe Liesl să devină melancolică. În timp ce vorbea despre Peter şi povestea cum se cunoscuseră, o podidi plînsul. Îşi aminti cît de mîndru fusese Peter că mobilase cabana, meşterind singur rafturile de cărți şi mare parte din mobilier.

Rafturile de cărți, îşi zise Ben. Peter lucrase singur la rafturile pentru cărți... Se ridică brusc.

– Te superi dacă mă uit mai bine la rafturi?

– Deloc, spuse ea, dînd obosită din mînă.

Rafturile păreau să fi fost confecționate pe segmente şi apoi asamblate. Nu erau rafturi deschise; Peter le fixase la spate o placă de lemn.

Ben începu să scoată cărțile pentru a căuta în spatele lor.

– Ce faci? strigă Liesl contrariată.

– Le pun la loc, nici o grijă, zise Ben.

Trecuse o jumătate de oră, dar nu găsise nimic. Liesl termină de strîns masa şi îl anunță că era epuizată. Ben scotea cărțile de pe fiecare raft şi se uita în spatele lor, tot mai dezamăgit. Cînd ajunse la seria de romane ale lui F. Scott Fitzgerald, zîmbi trist. *Marele Gatsby* fusese cartea favorită a lui Peter.

În spatele romanelor lui Fitzgerald, găsi un mic compartiment aproape invizibil, încastrat în tăblia de lemn.

Peter făcuse o lucrare de tîmplărie impecabilă: vagul contur rectangular al compartimentului se vedea cu greu. Trase cu unghiile, dar nu ieşi nimic. Împinse, apoi apăsă şi compartimentul se deschise cu un pocnet.

Documentul se afla acolo. O bandă de cauciuc ținea sulul strîns. Ben îl scoase, dădu la o parte banda şi-l desfăşură.

Coala de hîrtie fragilă, îngălbenită, era acoperită cu litere şapirografiate. Prima pagină a dosarului unei corporații.

Pe antet scria SIGMA AG. Era şi o dată: 6 aprilie 1945.

Urma o listă cu membrii consiliului de administrație şi directorii companiei.

Peter avusese dreptate: erau nume pe care le cunoştea, nume ale unor corporații care existau şi azi, care produceau automobile, arme şi bunuri de consum, nume de preşedinți de trusturi. Pe lîngă cei pe care-i recunoscuse în fotografie figurau acolo fabulosul magnat Cyrus Weston, al cărui imperiu al oțelului îl întrecea chiar şi pe cel al lui Andrew Carnegie, sau Avery Henderson, considerat de istoricii economiei mondiale drept cel mai important bancher al secolului douăzeci după John Pierpont Morgan. Mai apăreau acolo directorii executivi ai marilor companii constructoare de maşini, producători de tehnologie de primă generație, pionieri în dezvoltarea tehnologiilor radar, a microundelor şi congelării. Erau prezenți numele primelor trei companii petroliere din lume, aflate în America, Anglia şi Olanda, ale giganților telecomunicațiilor, înainte de-a ajunge să fie numiți astfel, ale corporațiilor-mamut, unele existînd ca atare, altele subordonate unor conglomerate mai mari. Erau prezenți industriaşi din America, Europa Occidentală, ba chiar şi cîțiva din Germania, din timpul războiului. Iar în fruntea listei se afla numele trezorierului:

MAX HARTMAN (OBERSTURMFÜHRER, SS)

Inima îi bătea nebuneşte. Max Hartman, locotenent în SS. Dacă hîrtia reprezenta un fals, atunci era impecabil realizat. Ben văzuse şi alte documente de asociere, iar cel pe care-l avea în față era foarte asemănător.

Liesl intră în cameră.

– Ai găsit ceva? întrebă ea.

*

Focul din sobă se stingea treptat, iar în cameră se făcuse frig.

– Cunoşti vreunul din numele astea? o întrebă Ben.

– Pe cele celebre. Atotputernicii „căpitani ai industriei", cum îi numea Peter.

– Aproape toți sînt morți.

– Cu siguranță au moştenitori, succesori.

– Da. Bine păziți, spuse Ben. Sînt aici şi nume pe care nu le cunosc. Nu sînt istoric.

– Pe Gaston Rossignol îl ştiu. Probabil că trăieşte şi azi la Zürich. Toată lumea a auzit de el. E un pilon al sistemului bancar elvețian din perioada postbelică. Gerhard Lenz a fost asociatul lui Josef Mengele. A murit undeva în America de Sud cu mulți ani în urmă. Şi, desigur... Glasul i se stinse.

– Peter a avut dreptate, zise Ben.

– În ce-l priveşte pe tatăl vostru?

– Da.

– E ciudat. *Der Apfel fällt nicht weit vom Stamm*, se spune pe la noi – aşchia nu sare departe de trunchi. Tu şi Peter erați identici. Cînd mă uit la chipul din tinerețe al lui Max Hartman, vă recunosc în el. Cu toate acestea, sînteți complet diferiți de tatăl vostru. Aparențele înşală.

– E un om rău.

– Regret...

Liesl îl privi lung. Ben nu-şi dădea seama dacă privirea ei exprima mîhnire, milă sau altceva.

– În clipa asta semeni teribil de mult cu fratele tău.

– Ce vrei să spui?

– Pari... bîntuit. Cum fusese el în ultimele luni. Închise ochii, pentru a-şi opri lacrimile, apoi zise: Canapeaua din biroul lui Peter se poate transforma în pat. O să ți-l pregătesc eu.

– Nu-i nevoie, spuse el. Mă descurc singur.

– Să-ți aduc măcar nişte aşternuturi. Pe urmă o să-ți spun

noapte bună. Cad din picioare de oboseală şi de prea mult vin. Niciodată n-am fost o băutoare.

– Ai trecut prin multe în ultima vreme. Amîndoi am trecut.

Ben îi ură noapte bună, se dezbrăcă, împături cu grijă documentul şi-l vîrî în buzunarul jachetei lîngă actele de identitate ale lui Peter. După cîteva clipe, dormea profund.

El şi Peter se aflau într-un vagon de marfă închis, înghesuiţi printre alţi oameni, într-o căldură insuportabilă şi o duhoare cumplită. Nu putea să-şi mişte braţele şi picioarele. Îşi pierdu cunoştinţa. Pe urmă văzu că se aflau în altă parte, tot într-o mulţime de prizonieri – schelete ambulante, cu capetele rase. Peter părea fericit pentru că i se îngăduia să facă un duş. Ben intră în panică, şi încercă să strige: „Peter! Nu! Nu! Nu e un duş – e o cameră de gazare! Ieşi de-acolo! E o cameră de gazare!" Nimeni nu-l auzea. Ceilalţi păreau nişte stafii, iar Peter îl privea încruntat, fără să priceapă. Strigă din nou, însă nu se auzea nimic. Se sufoca. Îşi văzu fratele cu capul dat pe spate, aşteptînd ca apa să-i învăluie trupul. În acelaşi timp, auzi răsucindu-se robinetele, scîrţîitul ruginit al supapelor ce se deschideau, şuieratul gazului. Răcni „Nu!", şi se trezi.

Se ridică încet în capul oaselor ascultînd. Nu se auzea nici un scîrţîit; visase. Se afla în cabana fratelui său şi dormise.

Totuşi, auzise un zgomot. Poate că nu în vis. Un zgomot de portieră trîntită. Era inconfundabil; nu exista unul asemănător. Şi venea de la o maşină mare, poate un camion. Să fi fost Rover-ul lui?

Sări din pat, înşfăcă laterna, îşi puse în grabă jeanşii, baschetii şi jacheta. Îi trecu prin minte că poate Liesl era cea care închisese uşa maşinii. Deschise uşa dormitorului ei şi constată că fata dormea.

Alergă spre ieşire, înhăţă revolverul de pe masă şi deschise încet uşa din faţă. Se uită de jur-împrejurul poienii luminate slab de lună. Nu voia să aprindă lanterna, ca să nu atragă atenţia asupra sa ori să-l alerteze pe cel de-afară.

Apoi auzi un motor pornind. Făcu cîţiva paşi. Rover-ul

era la locul lui, dar observă stopurile roşii ale unui camion.
– Hei! strigă el, alergînd spre vehicul.
Camionul porni pe cărarea îngustă cu viteză maximă. Ben continuă să fugă, cu pistolul într-o mînă, strîngînd în cealaltă lanterna. Stopurile camionului se îndepărtau, deşi el fugea cît putea de repede. În vreme ce alerga pe drumul de ţară care se întîlnea cu cărarea ce ducea spre cabană, se întrebă dacă intruşii auziseră vreun zgomot în cabană şi renunţaseră să intre. Continuă să alerge, dar stopurile roşii deveneau tot mai mici. Ben înţelese că efortul lui era zadarnic. Camionul dispăruse. Se întoarse amintindu-şi de Rover. I-ar fi putut urmări cu el. Brusc o explozie asurzitoare se declanşă lîngă cabană. Cerul se coloră în oranj şi roşu şi Ben văzu cabana cuprinsă de flăcări.

17

Washington

Fermoarul de la sacoşa Annei agăţă una din rochiile ei chiar în clipa cînd taxiul care sosise claxona insistent.
– Bine, bine, mormăi ea. Potoleşte-te.
Trase iarăşi de fermoar, însă fără succes. Pe urmă sună telefonul.
– Dumnezeule!
Întîrziase. Voia să ajungă la Aeroportul Naţional Reagan, ca să prindă cursa de seară către Zürich. N-avea timp să vorbească la telefon. Apoi se răzgîndi.
– Agent Navarro, scuză-mă că te-am sunat acasă. Recunoscu imediat vocea deşi n-o auzise decît o dată. Am obţinut numărul dumitale de-acasă de la sergentul Arsenault. Sînt Denis Weese, de la secţia de chimie a Laboratorului de Medicină Legală Nova Scotia.
Omul vorbea exasperant de lent.
– Da, zise ea iritată, toxicologul. Care-i problema?
– Îţi aminteşti că mi-ai cerut să examinez lichidul ocular?

Anna reuşi în cele din urmă să scoată țesătura rochiei dintre zimții fermoarului. Încerca să nu se gîndească la cît de mult o costase rochia aia.

– Ai găsit ceva?

– Da, ceva foarte interesant.

Taximetristul claxonă insistent.

– Poți să aştepți o clipă? zise ea şi lăsă receptorul alergînd la fereastră. Cobor în cîteva minute, strigă ea.

La rîndul lui şoferul strigă:

– Navarro? Ai chemat un taxi?

– Poți să porneşti ceasul. Cobor imediat, zise ea şi reveni în fugă la telefon.

– Scuze. Vorbeai de lichidul ocular.

– Legătura a apărut la electroforeză, continuă toxicologul. Nu e o proteină naturală. E o peptidă, un fel de lanț de aminoacizi...

Anna puse sacoşa pe podea.

– Un compus sintetic, asta vrei să spui?

Nu era o proteină naturală. Ceva creat în laborator. Ce putea însemna asta?

– Unul care se fixează selectiv pe neuroreceptori. Asta explică de ce nu l-am găsit în sînge. Poate fi detectat, în cantități infime, doar în lichidul spinal şi în cel ocular.

– Asta înseamnă că se duce direct la creier?

– Cam aşa ceva.

– Despre ce compus e vorba?

– E ceva exotic. În natură, cea mai apropiată de el e o peptidă aflată în veninul de şarpe.

– O otravă, deci.

– O moleculă cu totul nouă, una dintre toxinele pe care le pot sintetiza oamenii de ştiință. Presupun că are ca efect stopul cardiac şi nu lasă urme în limfa sanguină. E o chestie tare. O moleculă cu totul nouă.

– Unde crezi că poate fi folosită toxina asta? În războiul biologic?

Omul rîse stînjenit.

– Nu, nu, nimic de genul ăsta. Astfel de peptide sintetice

sînt create pornind de la otrăvurile naturale secretate de broaşte rîioase, melci sau şerpi în cercetările de biotehnologie fundamentală. Faptul că se fixează selectiv pe anumite proteine le face utile pentru cercetare. E adevărat că sînt toxice, dar nu de-aceea au fost inventate.

– Deci această... această substanță ar putea fi produsă de un laborator de biotehnologie.

– Sau de orice laborator care face studii de biochimie moleculară. Poate fi şi o mare firmă de cercetări agricole – Monsanto, Archer Daniels Midland şi altele asemenea. Oricum, habar n-am unde a fost creată.

– Te rog să-mi faci un serviciu. O să-ți cer să trimiți un fax cu tot ce mai afli la numărul pe care ți-l voi da.

Îi dădu numărul, îi mulțumi, închise telefonul, apoi sună la SCI. Dacă pierdea avionul, asta era. Acum, avea altă prioritate.

– Pot să vorbesc cu cineva care are relații la Biroul de patente american? întrebă ea.

După ce i se făcu legătura, zise:

– Agent Stanley? Agent Anna Navarro la telefon. Vreau să verifici foarte repede ceva pentru mine şi să mă contactezi. Peste cîteva minute o să primeşti un fax de la Laboratorul de Medicină Legală Nova Scotia. E vorba despre descrierea unei molecule sintetice. Vreau să aflu dacă a înregistrat vreo companie patentul pentru chestia asta.

„Află cine o produce şi-o să afli ucigaşul. Una va duce la cealaltă.“ Ce bine ar fi să se rezolve totul atît de simplu.

Şoferul claxonă din nou, şi Anna îi strigă de la fereastră să aibă răbdare.

Elveția

Ben conducea maşina spre Zürich. Înapoi în bîrlogul lupului, îşi zise el cu mîhnire. Da, era „persona non grata“ acolo, însă oraşul avea aproape patru sute de mii de locuitori;

aşa că putea să se descurce, dacă nu atrăgea atenția, şi evita capcanele. Se întrebă unde-ar fi putut fi? Era un risc, unul calculat. Liesl citase avertismentul lui Peter: important nu e unde se află ei, ci unde nu se află.

O, Doamne. Liesl! Chipul ei îi revenea mereu în minte, ca şi cabana incendiată de explozia la care fusese martor.

Singurul lucru de care se agăța, care-i permitea să-şi păstreze judecata limpede era speranța că Liesl murise în explozie şi nu se chinuise.

Se gîndise îndelung la cele petrecute. Totul avea o logică descurajantă. Scîrțîitul pe care-l auzise în puterea nopții, pe care-l integrase în visul lui teribil, se datorase supapei rezervorului de propan care fusese deschisă complet. Cabana se umpluse imediat cu gaz inodor care trebuia să-i amorțească, să-i adoarmă şi pe urmă să-i ucidă. Pentru a distruge dovezile, recurseseră la o bombă cu ceas. Era limpede că nu durase mult pînă cînd gazul, extrem de inflamabil, luase foc. Autoritățile vor pune catastrofa pe seama unei defecțiuni la rezervorul de propan – ceva obişnuit în zonele rurale.

Pe urmă, cel care pusese totul la cale se suise în camion şi îşi luase tălpăşița.

Cînd Ben ajunsese la cabană aceasta arsese aproape în totalitate.

Liesl nu se chinuise. Murise înainte ca mica ei cabană să se transforme într-un infern.

Vreme de patru ani, Liesl şi Peter locuiseră acolo, trăiseră ascunşi, marcați de teamă, însă netulburați. Probabil că ar fi putut sta acolo mult şi bine.

Dar el îşi făcuse apariția la Zürich şi-i scosese din bîrlog pe fanaticii ăia, împingîndu-l pe Peter spre moarte. Şi asta nu era tot.

Îi condusese pe aceiaşi fanatici, anonimi, la Liesl, femeia care-i salvase cîndva viața lui Peter.

Ben era amorțit. Nu mai simțea durerea ascuțită a vinovăției. Şocul îl transformase într-un automat – şofa privind drept înainte. Devenise o maşinărie incapabilă de emoții.

Pe măsură ce se apropia de oraşul întunecat, creştea în el o furie mistuitoare. O furie îndreptată împotriva celor care uciseseră oameni nevinovați, care din întîmplare dăduseră peste o anume informație.

Aceşti ucigaşi, ca şi cei care-i dirijau, n-aveau chip pentru el. Nu şi-i putea imagina, dar era hotărît să-i demaşte. Îl voiau pe Ben mort; intenționau să-l sperie, să-l reducă la tăcere, dar în loc să fugă, în loc să se ascundă, el hotărîse să-i caute. Ei voiau să opereze din umbră; el avea să-i scoată la lumină. Ei voiau să se ascundă; el avea să-i dea în vileag, să-i demaşte pe cei printre care figura şi tatăl lui.

Acum era nevoit să sape adînc în trecut, ca să afle cine erau asasinii, de unde veneau şi, mai presus de toate, ce ascundeau. Mînia lui depăşea teama firească pe care o simțea.

Ştia că depăşise limita rațiunii, că devenise obsedat.

Dar cine erau aceşti agresori fără chip?

Nebuni? Fanatici? Indivizi plătiți de conducerea corporației la a cărei întemeiere contribuise şi Max Hartman? O corporație înființată cu multe decenii în urmă de către un grup de industriaşi importanți şi nazişti cu rang înalt care încercau acum să ascundă originile ilegale ale averilor pe care le dețineau? Asasini cu sînge rece, fără vreo ideologie, a căror motivație era profitul, dolarul atotputernic, marca germană, francul elvețian?

Avea nevoie de informații certe.

Ben îşi aminti că una dintre marile biblioteci ştiințifice ale Elveției se afla la Universitatea Zürich, situată pe colinele ce dominau oraşul, şi hotărî să se îndrepte într-acolo pentru a începe să cerceteze trecutul.

Washington

Anna îl privea pe stewardul care demonstra cum să-ți pui o pungă peste nas şi gură ca să poți respira dacă avionul se prăbuşea. Citise cîndva într-o revistă că nimeni nu a

supraviețuit vreodată unei aterizări forțate în apă. Scoase din geantă o sticluță de Ativan. Era singura modalitate de-a rezista traversării Atlanticului.

Tresări cînd auzi telefonul ei mobil StarTac, oferit de SCI, țîrîind din fundul genții. Era un telefon codificat, puțin mai mare decît modelul din comerț. Uitase să-l închidă. Îl scoase din poșetă.

– Navarro.

– Vă caută Alan Bartlett, auzi ea o voce cu un vag accent jamaican.

Simți o bătaie ușoară pe umăr. Era un steward.

– Îmi pare rău, doamnă, zise el. Nu aveți voie să folosiți telefonul mobil în timpul zborului.

– Nu zburăm încă, îi atrase atenția Anna.

– Agent Navarro, spuse Bartlett. Mă bucur că te-am prins.

– Doamnă, insistă stewardul, regulamentul de zbor vă interzice să folosiți telefonul mobil după ce aeronava a părăsit locul de îmbarcare.

– Scuze, durează doar un minut. Ce ai pentru mine? Sînt în avionul pentru Zürich, i se adresă ea lui Bartlett.

– Doamnă, zise stewardul, exasperat.

Fără să se uite la el, Anna scoase legitimația de la Departamentul de Justiție și i-o arătă.

– Am mai pierdut unul, zise Bartlett.

Încă unul? Așa de repede? Crimele se succedau cu iuțeală.

Stewardul se retrase.

– Îmi cer scuze, doamnă.

– Glumești, murmură Anna în telefon.

– În Olanda. Într-un oraș numit Tilburg, la vreo două ore de mers de la Amsterdam, spre sud. Poate schimbi avionul la Zürich și te duci acolo.

– Nu, spuse ea. Mă duc la Zürich. O să-i spun delegatului FBI la Amsterdam să ceară imediat o autopsie. De data asta putem să le spunem ce otravă să caute.

– Chiar așa?

– Sînt în drum spre Zürich, domnule director. Vreau să-l

prind pe unul în viață. Morții nu vorbesc. Care e numele victimei de la Tilburg?

Bartlett făcu o pauză.

– Un anume Hendrik Korsgaard.

– O clipă, strigă Anna. Numele ăsta nu e pe lista mea.

Tăcere.

– Vorbește, Bartlett, fir-ar să fie!

– Mai sînt și alte liste, agent Navarro, zise încet Bartlett.

– Mi se pare mie sau asta e încă o încălcare a înțelegerii noastre, spuse Anna pe un ton ferm, uitîndu-se în jur să vadă dacă nu era ascultată.

– Deloc, domnișoară Navarro. Instituția mea lucrează ca oricare alta, conform principiului diviziunii muncii. Informațiile sînt furnizate în consecință. Misiunea dumitale e să-i găsești pe asasini. Am avut motive să credem că numele de pe lista pe care ți-am dat-o erau cele vizate. N-aveam de ce să credem că... și ceilalți erau în pericol.

– Știați unde locuia victima din Tilburg?

– Nu. Toate eforturile de a-l localiza au fost zadarnice.

– Atunci putem exclude posibilitatea ca ucigașii să fi avut pur și simplu acces la dosarele voastre.

– Mai mult decît atît, zise Bartlett pe un ton tranșant. Cei care-i ucid pe bătrînii ăștia au surse mult mai bune decît ale noastre.

Era ora patru dimineața atunci cînd Ben găsi *Univesitätsbibliothek,* în Zähringerplatz. Biblioteca urma să se deschidă abia peste cinci ceasuri.

La New York, calculă, trebuia să fie ora zece seara. Probabil că tatăl lui nu se culcase încă și chiar dacă adormise, nu prea-i păsa că îl trezește. Nu-i mai păsa.

Rătăcind pe *Universitätstrasse* ca să-și mai dezmorțească picioarele, se asigură că telefonul lui mobil corespundea standardului GSM folosit în Europa și sună la Bedford.

Răspunse doamna Walsh, menajera.

Doamna Walsh, pe care Ben o considerase dintotdeauna

o versiune irlandeză a doamnei Danvers din *Rebecca,* era angajata familiei de peste douăzeci de ani, însă Ben nu reuşise niciodată să treacă peste atitudinea ei rezervată.

– Benjamin, exclamă ea pe un ton straniu.

– Bună seara, doamnă Walsh. Vreau să vorbesc cu tata.

Era pregătit pentru o înfruntare cu cerberul tatălui său.

– Benjamin, tatăl tău a plecat.

Ben îngheță.

– Unde-a plecat?

– Păi, tocmai asta e, nu ştiu.

– Cine ştie?

– Nimeni. Azi-dimineață a venit o maşină să-l ia. Nu mi-a spus unde se duce. A zis doar că o să dureze „o vreme".

– Conducea Gianni?

Gianni era şoferul tatălui său, un tip taciturn pentru care bătrînul avea o anume afecțiune.

– Nu era Gianni. Nici vreo maşină a companiei.

– Nu înțeleg. N-a mai procedat aşa niciodată, nu?

– Niciodată. Ştiu că şi-a luat paşaportul, fiindcă nu mai e la locul lui.

– Paşaportul? Păi asta înseamnă ceva, nu?

– Am sunat la birou, am vorbit cu secretara, dar ea nu ştia nimic despre vreo călătorie peste hotare. Speram că ți-a spus ție ceva.

– Nici un cuvînt. A primit vreun telefon...?

– Nu, nu... Stai să verific mesajele. Urmă o scurtă pauză după care femeia continuă: A sunat doar un domn Godwin.

– Godwin?

– Mă rog, de fapt e menționat profesorul Godwin.

Numele îl luă prin surprindere pe Ben. Trebuie să fie vorba despre mentorul lui din colegiu, istoricul de la Princeton, John Barnes Godwin. Pe urmă înțelese că nu era chiar atît de ciudat ca Godwin să-l sune pe Max: cu cîțiva ani în urmă, impresionat de cele spuse de Ben despre faimosul istoric, Max donase nişte bani Colegiului pentru înființarea unui Centru pentru studiul valorilor umane, al cărui director devenise Godwin.

Oare despre ce vorbiseră cei doi în acea dimineață, înainte ca Max să dispară?

– Dă-mi numărul lui, ceru Ben şi, după ce-l notă închise telefonul.

Preţ de o clipă, îşi închipui că tatăl lui fugise, pentru că aflase că-i fusese dezvăluit trecutul. Apoi îşi zise că n-avea sens – în fond de ce fugea? Încotro fugea?

Epuizat şi de oboseală şi de emoții, Ben îşi dădu seama că nu mai gîndea limpede. Avea mare nevoie de un somn bun. Începea să facă legături aiurea.

Peter aflase nişte lucruri despre trecutul tatălui lor, despre o companie la a cărei înființare pusese umărul şi Max. Apoi, Peter fusese ucis.

Pe urmă am găsit o fotografie a fondatorilor acestei corporații, printre care se afla şi tatăl meu. După aceea m-am dus la cabana lui Liesl unde am găsit o pagină din documentul de asociere prin care se înființa acea companie. Apoi, ei au încercat să ne ucidă, pe mine şi pe Liesl, ca să înlăture dovezile. Deci e posibil ca ei... să se fi dus la tatăl meu, să-l fi informat că secretul fusese divulgat, secretul trecutului său ori poate secretul acestei ciudate corporații? Ori amîndouă?

Da, era posibil de vreme ce ei încercau eliminarea celor care aflaseră despre companie...

Din care altă pricină să fi dispărut Max?

Poate că fusese obligat să se ducă undeva, să se întîlnească cu anumiți oameni...

De un lucru era sigur Ben: brusca dispariție a tatălui său avea legătură cu uciderea lui Peter şi Liesl şi cu descoperirea acelui document.

Se urcă în Range Rover şi se îndreptă către Zähringerplatz. Ajuns acolo, dădu un telefon la Princeton, New Jersey.

– Domnul profesor Godwin?

Se părea că-l trezise pe bătrîn din somn.

– Sînt Ben Hartman.

John Barnes Godwin, istoric al Europei secolului douăzeci, cîndva cel mai popular conferențiar de la Princeton, se pensionase de cîțiva ani buni. Avea optzeci şi doi ani, dar venea zilnic la biroul lui ca să lucreze.

Lui Ben îi apăru în minte imaginea lui Godwin – înalt şi slab, cu părul alb şi fața brăzdată de riduri adînci.

Godwin nu fusese doar îndrumătorul lui, ci un fel de al doilea părinte. Ben îşi amintea de biroul lui Godwin, înțesat de cărți, de la Dickinson Hall, de lumina filtrată, de mirosul de mucegai şi vanilie al cărților vechi.

Discutaseră despre felul în care Roosevelt izbutise să atragă izolaționistele State Unite în cel de-al doilea război mondial. Ben lucra la teza de licență despre Roosevelt şi-i spusese lui Godwin că se simțea ofensat de viclenia preşedintelui american.

– Ah, domnule Hartman, spusese Godwin. Aşa i se adresa lui Ben la acea vreme. Cum stai cu latina? *Honesta turpitudo est pro causa bona.*

Ben îl privise inexpresiv pe profesor.

– „Pentru o cauză bună“, îi tradusese Godwin, schițînd un zîmbet şiret, „delictele sînt pline de virtute.“ Publilius Syrus, care a trăit la Roma cu o sută de ani înaintea lui Hristos. A spus o mulțime de lucruri inteligente.

– Nu cred că sînt de acord, afirmase Ben cu moralitatea indignată a studentului. Mie îmi sună ca o justificare pentru a-i înşela pe oameni. Sper să n-ajung vreodată să spun asta.

Godwin îl privise nedumerit.

– Presupun că ăsta-i motivul pentru care nu vrei să intri în afacerea tatălui dumitale, rostise pe un ton apăsat profesorul. Preferi să fii neprihănit.

– Prefer să predau.

– Dar de ce eşti atît de sigur că vrei să predai? îl întrebase Godwin, sorbind dintr-un pahar cu vin roşu.

– Pentru că asta-mi place.

– Eşti sigur?

– Nu, recunoscuse Ben. Cum poate să fie sigur de ceva un tînăr de douăzeci de ani?

– O, cred că tinerii de douăzeci de ani sînt siguri de multe lucruri.

– Dar de ce m-aş apuca de o treabă care nu mă interesează, într-o companie creată de tatăl meu? Ca să fac mult mai mulți bani decît am nevoie? Ce bine fac societății banii noştri? De ce să posed eu o mare avere, cîtă vreme alții n-au ce pune pe masă?

Godwin închisese ochii.

– E un lux să dai cu tifla banilor. La cursul meu am avut cîțiva studenți extrem de bogați, chiar şi un Rockefeller. Toți se luptau cu aceeaşi dilemă – să nu lase banii să le dirijeze viețile sau să-i definească. Iată, tatăl dumitale a reuşit, e unul dintre cei mai mari filantropi ai țării...

– Da, dar nu cumva Reinhold Niebuhr spunea că filantropia e o formă de paternalism? Şi că pătura privilegiată încearcă să-şi mențină statutul împărțind cu zgîrcenie bani celor nevoiaşi?

Godwin ridicase privirea, impresionat. Ben se abținuse să zîmbească. Tocmai citise despre asta în cursul de teologie, iar paragraful îi rămăsese întipărit în minte.

– O întrebare, Ben. Faptul de a deveni profesor de gimnaziu e o formă de răzvrătire împotriva tatălui dumitale?

– Poate că da, spusese Ben, nedorind să mintă.

Ar fi vrut să adauge că Godwin fusese cel care-l inspirase să predea, însă ar fi sunat prea... deplasat. Fusese surprins cînd Godwin îi răspunsese:

– Asta-i grozav. Îți trebuie mult curaj. O să fii un profesor formidabil, nu mă îndoiesc de asta.

Revenind în prezent, Ben zise:

– Îmi pare rău că vă sun aşa de tîrziu...

– Nici o problemă, Ben. Unde eşti? Legătura...

– În Elveția. Tatăl meu a dispărut...

– Cum adică, „a dispărut“?

– A plecat de-acasă azi-dimineață, s-a dus undeva, nu

ştim unde, şi, pentru că l-aţi sunat în dimineaţa asta, chiar înainte de-a pleca...

– M-a sunat el întîi. Voia să vorbim despre altă donaţie pe care intenţiona s-o facă Centrului.

– Asta a fost?

– Mă tem că da. Nimic neobişnuit, din cîte-mi amintesc. Dacă se întîmplă să mă sune din nou, cum iau legătura cu tine?

Ben îi dădu lui Godwin numărul telefonului său mobil.

– Încă o întrebare. Cunoaşteţi pe cineva la Universitatea Zürich? Cineva care să lucreze în domeniul dumneavoastră – istoria modernă a Europei.

– La Universitatea Zürich? Cel mai bun este Carl Mercandetti. Un cercetător de prima mînă. Specialitatea lui e istoria economiei, însă are cunoştinţe vaste, în cea mai bună tradiţie europeană. Tipul mai are şi o uluitoare colecţie de sticle cu brandy, deşi cred că asta n-are legătură cu subiectul. Nu contează, Mercandetti e omul pe care-l cauţi.

– Vă mulţumesc, spuse Ben. Închise telefonul, coborî spătarul scaunului şi încercă să doarmă cîteva ceasuri.

Dormi cu intermitenţe, somnul fiindu-i tulburat de coşmaruri.

Se trezi, puţin după ora nouă. Se privi în oglinda retrovizoare şi constată că arăta îngrozitor. Ar fi trebuit să facă un duş şi să se radă, dar nu mai avea timp.

Sosise momentul să înceapă cercetarea unui trecut care nu mai era trecut.

18

Paris

Doar o mică placă din alamă indica sediul firmei Groupe TransEuroTech SA, la etajul trei al unei clădiri de pe Avenue Marceau. Placa era montată în stînga uşii din faţă,

alături de alte şase ce aveau înscrise numele unor firme de avocatură şi ale altor mici companii, motiv pentru care atrăgea prea puţin atenţia.

La TransEuroTech nu veneau niciodată vizitatori neanunţaţi. Cineva care ar fi trecut întîmplător pe la etajul trei n-ar fi văzut nimic neobişnuit. Un tînăr recepţioner stătea în spatele unui geam de ghişeu dintr-un material antiglonţ cu policarbonat care arăta ca un simplu geam din sticlă. În spatele lui se vedea o mică încăpere, mobilată cu cîteva scaune din plastic şi o singură uşă care ducea spre birourile din interior.

Nimeni n-ar fi bănuit că recepţionerul era de fapt un fost membru al trupelor de comando, înarmat şi n-ar fi identificat videocamerele de supraveghere, detectoarele de mişcare cu infraroşii sau comutatoarele magnetice încastrate în fiecare uşă.

Sala de conferinţe din interiorul sediului era de fapt o cameră într-o cameră: un modul separat de pereţii din beton de blocuri din cauciuc groase de treizeci de centimetri, care împiedicau propagarea spre exterior a sunetelor. Lîngă modul era fixată o instalaţie de antene care verifica permanent transmisiile de înaltă frecvenţă, ultraînaltă frecvenţă, video şi microunde – cu alte cuvinte, depistau orice încercare de-a asculta discuţiile ce aveau loc în interiorul camerei. La sistemul de antene era ataşat un spectrometru, programat să controleze spectrul audio pentru depistarea oricăror anomalii.

La capătul unei mese dreptunghiulare din mahon şedeau doi bărbaţi. Conversaţia lor era protejată împotriva interceptării atît de nişte generatoare de zgomote ascuţite, cît şi de o „bandă magnetică flecară“, ce suna precum hărmălaia dintr-un bar aglomerat la ora reducerilor de preţuri. Oricine ar fi reuşit să penetreze complicatul sistem de securitate şi să asculte ce se vorbea înăuntru n-ar fi fost în stare să distingă cuvintele celor doi bărbaţi de la masă de zgomotul de fond.

Cel mai vîrstnic dintre cei doi vorbea la un telefon protejat –,

o cutie neagră şi plată de fabricaţie elveţiană. Era un bărbat de vreo cincizeci şi cinci de ani, cu o faţă palidă şi aer preocupat. Purta ochelari cu ramă de aur, avea o guşă flască, tenul gras şi părul rar vopsit într-un roşcat nenatural. Numele lui era Paul Marquand şi deţinea funcţia de director adjunct al serviciului de securitate al Corporaţiei. Marquand îşi începuse cariera în infanteria armatei franceze, fusese dat afară pentru comportament violent şi intrase în Legiunea Străină; apoi se mutase în Statele Unite, unde lucrase ca spărgător de grevă pentru o companie minieră. Ulterior fusese angajat la serviciul de securitate al unei firme multinaţionale.

Marquand vorbea repede, în şoaptă, apoi închise telefonul.

– Sectorul Viena e tulburat, îi spuse el bărbatului aflat alături, un francez cu păr negru şi ten măsliniu, cu vreo douăzeci de ani mai tînăr, pe nume Jean-Luc Passard. Americanul a supravieţuit accidentului cu propan din St. Gallen. Apoi adăugă, cu un aer sumbru: Nu ne mai putem permite erori. Mai ales după dezastrul din Bahnhofplatz.

– Nu dumneata ai hotărît angajarea asasinului american.

– Sigur că nu, dar nici n-am obiectat. Argumentul era convingător: omul petrecuse o vreme în preajma subiectului şi-l putea identifica în mulţime în cîteva secunde.

– Acum l-am mobilizat pe cel mai bun, spuse Passard. Dacă se ocupă Arhitectul de caz, n-o să dureze mult pînă cînd mizeria o să fie îndepărtată cu totul.

– Perfecţionismul lui îl determină să meargă pînă la capăt, observă Marquand. Totuşi, răsfăţatul american nu trebuie subestimat.

– E un miracol că amatorul ăla mai e în viaţă, recunoscu Passard. Faptul că frecventezi sălile de fitness nu-ţi dă îndemînarea de-a supravieţui. Pufni şi continuă, într-o engleză cu puternic accent străin: Nu cunoaşte jungla. Cunoaşte doar menajeria din sala de gimnastică.

– Oricum, zise Marquand, există şi norocul începătorului.

– El nu mai e un începător, remarcă Passard.

Viena

Bătrînul american elegant ieşi pe poartă, mergînd încet, ţeapăn, strîngînd în mînă baierele unei sacoşe. Cercetă mulţimea cu privirea pînă cînd văzu un şofer în uniformă care ţinea ridicat un carton pe care era scris numele lui.

Bătrînul făcu un semn de recunoaştere cu mîna; şoferul, însoţit de o femeie în uniformă albă de infirmieră, porni în grabă spre el. Şoferul luă bagajul americanului, iar infirmiera spuse:

– Cum a fost călătoria cu avionul, domnule? Vorbea în engleză, cu accentul germanei austriece.

Bărbatul mormăi:

– Detest să călătoresc. Nu mai suport.

Infirmiera îl escortă prin mulţime, pînă la locul unde era parcată o limuzină neagră Daimler. Îl ajută să urce în maşina echipată cu accesoriile standard – telefon, televizor şi bar. Într-un colţ se aflau mai multe instrumente medicale pentru urgenţe, printre care un mic tub de oxigen, furtunuri, o mască de faţă, palete pentru defribilaţie şi tuburi de perfuzie.

– Ei bine, domnule, spuse infirmiera de îndată ce bătrînul fu instalat în fotoliul de piele cu perne moi, drumul nu e prea lung.

Bătrînul mormăi ceva, coborî spătarul fotoliului şi închise ochii.

– Vă rog să-mi spuneţi dacă pot să fac ceva ca să vă simţiţi mai confortabil, zise infirmiera.

19

Zürich

Anna se întîlni la hotelul unde trăsese cu un ofiţer de legătură de la biroul procurorului public al cantonului Zürich. Bernand Kesting era un tînăr scund, solid, cu părul

negru, o barbă deasă şi sprîncene împreunate. Bărbatul, un tip rigid, cu un aer preocupat, foarte profesional era prototipul funcţionarului elveţian.

După cîteva minute de amabilităţi, Kesting o conduse la maşina lui, un BMW 728, parcată pe aleea semicirculară din faţa hotelului.

– Desigur, Rossignol ne este bine cunoscut, zise Kesting, ţinînd portiera deschisă pentru Anna. O figură respectată în comunitatea bancară. N-am avut niciodată motive să-i punem întrebări.

Anna intră în maşină, dar Kesting rămase lîngă portiera deschisă.

– Mă tem că natura anchetei dumitale nu ne este foarte clară. Să ştii că acest domn n-a fost niciodată acuzat de vreo infracţiune.

– Înţeleg, zise Anna şi închise portiera. Omul era enervant.

Aşezat la volan, în vreme ce părăsea aleea, îndreptîndu-se către Steinwiesstrasse – o stradă liniştită de lîngă Kunsthans – Kesting continuă:

– Era, de fapt, un strălucit om de finanţe.

– Nu pot dezvălui natura investigaţiei noastre, spuse Anna, dar pot să-ţi spun că nu el e cel vizat.

Bărbatul rămase o vreme tăcut, apoi spuse, oarecum încurcat:

– Ai solicitat supravegherea de protecţie. După cum ştii, n-am reuşit să-l localizăm.

– Asta-i ceva obişnuit pentru bancherii elveţieni importanţi? Să dispară pur şi simplu?

– Obişnuit? La urma urmei, omul s-a pensionat. Îşi poate permite să aibă unele ciudăţenii.

– Cum se desfăşoară comunicaţiile lui oficiale?

– Sînt primite de nişte reprezentanţi locali, de încredere, ai unei entităţi din străinătate care, pînă şi pentru ei, este complet necunoscută.

– Transparenţa nu are mare importanţă în Elveţia.

Kesting îi aruncă iute o privire, nefiind sigur dacă ea fusese sau nu sarcastică.

– Se pare că anul trecut omul a hotărît să... mă rog, să trăiască retras. Poate că avea impresia că e pîndit, urmărit... La urma urmei, are vreo nouăzeci de ani. La vîrsta asta oamenii au comportări ciudate.

– Poate că nu era doar o impresie.

Kesting o privi cu atenție, dar nu comentă.

Herr Professor Doktor Carl Mercandetti manifestase un mare entuziasm atunci cînd Ben îi precizase că era un prieten al profesorului John Barnes Godwin.

– Nu e nici un deranj și n-ai de ce să te scuzi. Eu am un birou la bibliotecă. Ce-ar fi să ne întîlnim acolo pe la mijlocul dimineții? Eu oricum voi fi acolo. Trebuie să public o monografie într-o colecție pe care-o editează Godwin la Cambridge University Press, și sînt deja în întîrziere cu doi ani! Profesorul îmi spune că am o percepție mediteraneană a timpului.

Rîsul lui Mercandetti răsunase cu putere în receptorul telefonului.

Ben nu precizase ce voia de la el, iar acesta bănuise că era vorba despre un banal telefon amical.

Ben își petrecuse prima parte a dimineții căutînd prin toate cărțile de telefon numele firmelor din Elveția, dar nu găsi nici o mențiune a vreunei corporații cu numele Sigma AG. Din cîte-și dădea seama, nu exista nici o consemnare a faptului că acea firmă existase vreodată.

Carl Mercandetti avea o înfățișare mai austeră decît își închipuise Ben atunci cînd vorbiseră la telefon. În vîrstă de vreo cincizeci de ani, bărbatul era suplu, avea părul cărunt tuns scurt și purta ochelari cu rame metalice ovale. Cînd Ben se prezentă, privirea i se însufleți, iar strîngerea de mînă fu călduroasă.

– Orice prieten al lui God... zise Mercandetti.

– Și eu care credeam că doar studenții de la Princeton îi spuneau așa.

Mercandetti dădu din cap, zîmbind.

– În perioada în care l-am cunoscut, şi-a sporit renumele. Mă gîndesc cu încîntare că, atunci cînd o să ajungă la porţile raiului, o să zică: „Şi-acum, o mică întrebare despre nota de subsol patruzeci şi trei din ultimul dumneavoastră articol..."

După cîteva minute, Ben pomeni despre eforturile lui de-a descoperi o corporaţie numită Sigma AG, înfiinţată la Zürich spre sfîrşitul celui de-al doilea război mondial. Nu dădu alte explicaţii: savantul putea presupune că era genul de informaţii de care un bancher internaţional avea nevoie pentru a recupera anumite datorii. În orice caz, Ben hotărîse să fie reticent.

Mercandetti se dovedi politicos, dar rămase indiferent. Era clar că numele Sigma nu-i spunea mare lucru.

– Spui că a fost înfiinţată în 1945? întrebă istoricul.

– Exact.

– Un an extraordinar pentru viile de la Bordeaux, ştiai asta? Dădu din umeri. Sigur, a trecut mai mult de jumătate de secol. Multe companii înfiinţate în timpul războiului, sau imediat după, au dat faliment. Economia noastră nu era atît de înfloritoare ca acum.

– Am motive să cred că acea corporaţie există şi azi, spuse Ben.

Mercandetti îl privi cu blîndeţe.

– Ce fel de informaţii deţii?

– Nu sînt informaţii certe. Mai degrabă e vorba despre... mă rog, despre spusele unor oameni. Oameni în măsură să ştie.

Mercandetti părea amuzat şi septic.

– Oamenii ăştia au şi alte informaţii? Numele putea fi schimbat cu uşurinţă.

– Dar schimbările numelor de firme nu sînt înregistrate undeva?

Ochii istoricului cercetară tavanul boltit al bibliotecii.

– Există un loc unde-ai putea căuta. Se numeşte

Handelsregisteramt des Kantons Zürich. Toate firmele constituite aici trebuie să depună nişte documente la registratură.

– În regulă. Vreau să vă mai întreb ceva în legătură cu lista asta.

Îi întinse peste masa din stejar masiv lista directorilor de la Sigma AG, pe care o copiase de mînă.

– Recunoaşteți vreunul dintre numele astea?

Mercandetti îşi puse ochelarii pentru citit.

– Majoritatea numelor sînt ale unor faimoşi industriaşi. Ăsta, Prosperi, e un soi de figură a lumii interlope... cred că a murit de curînd. În Brazilia sau Paraguay. Oamenii ăştia sînt fie morți, fie foarte bătrîni. A, şi Gaston Rossignol, bancherul... cred că trăieşte la Zürich.

– Mai trăieşte?

– N-am auzit să fi murit. Dacă trăieşte, trebuie să aibă optzeci sau nouăzeci de ani.

– Există vreo cale de-a afla?

– Ai încercat în cartea de telefon?

Profesorul îl privi amuzat.

– Erau mai mulți Rossignol. Nici unul cu inițiala pe care o caut.

Mercadetti dădu din umeri.

– Rossignol a fost un bancher important. A pus umărul la restabilirea solidității sistemului nostru bancar după al doilea război mondial. Avea mulți prieteni aici. Poate că s-a retras la Cap d'Antibes şi îşi unge umerii bătrîni cu ulei de cocos chiar în timp ce noi stăm de vorbă. Sau poate că nu doreşte să atragă atenția, din cine ştie ce motiv. După recentele controverse legate de aurul elvețian şi al doilea război mondial, au apărut tot felul de agitatori, unii dintre ei membri ai unor comitete civice. Sigur, nici măcar un bancher elvețian nu poate trăi într-un seif. Aşa că omul îşi ia măsuri de precauție.

Omul îşi ia măsuri de precauție.

– Mulțumesc, zise Ben. Asta mi-e de mare ajutor.

Pe urmă scoase fotografia alb-negru pe care o luase de la *Handelsbank* și i-o întinse savantului.

– Vi se pare cunoscut vreunul dintre oamenii ăștia?

– Nu știu dacă ești bancher, un pasionat de istorie, ori un negustor de fotografii vechi – se face un adevărat comerț cu ele în ziua de azi. Colecționarii plătesc averi pentru ferotipii din secolul nouăsprezece. Nu e deloc genul meu. Mie dă-mi oricînd poze color.

– Ăsta nu pare un instantaneu de vacanță, zise Ben cu blîndețe.

Mercandetti zîmbi și luă fotografia.

– Ăsta trebuie să fie Cyrus Weston... da, cu pălăria lui elegantă, spuse el. Ăsta pare să fie Avery Henderson, mort de mulți ani. Ăsta-i Émil Ménard, care a creat Trianon, primul conglomerat cu adevărat modern. Ăsta ar putea fi Rossignol, dar nu sînt sigur. Toți și-l imaginează cu păr negru, dar în poză era mult mai tînăr. Iar aici...

Urmă o pauză lungă pînă cînd Mercandetti lăsă fotografia din mînă. Zîmbetul îi dispăruse.

– Ce festă mai e și asta? îl întrebă pe Ben, privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Uimirea i se întipărise pe față.

– Ce vreți să spuneți?

– Asta trebuie să fie un soi de montaj, un trucaj fotografic.

Profesorul părea iritat.

– De ce spuneți asta? E sigur că Weston și Henderson se cunoșteau.

– Weston și Henderson? Sigur că da. Și la fel de sigur e că nu s-au aflat niciodată în același loc cu Sven Norquist, magnatul armator norvegian, cu Cecil Benson, potentatul britanic al industriei constructoare de mașini, cu Drake Parker, liderul giganticului trust petrochimic și cu Wolfgang Siebing, industriașul german a cărui companie producea cîndva echipament militar, iar acum e cunoscută pentru filtrele sale de cafea și alte produse de același gen. Unii dintre oamenii ăștia erau dușmani de moarte, alții activau în ramuri complet

diferite. Să susţii că toţi ăştia s-au întîlnit ar însemna să rescrii întreaga istorie economică a secolului douăzeci.

– N-ar putea să fie vorba de o conferinţă economică de la mijlocul secolului, cum e cea de la Davos? îndrăzni Ben. O precursoare a conferinţelor Bilderberg? Vreo întrunire a titanilor industriei acelor vremuri?

Istoricul arătă spre altă siluetă.

– Cred că cineva se ţine de glume. E o imagine foarte inteligent contrafăcută.

– Pe cine aţi identificat?

– Ăsta e Gerhard Lenz, omul de ştiinţă vienez.

Numele îi suna vag cunoscut, însă Ben nu era sigur de unde-l ştia.

– Ăsta cine e?

– A fost. A murit în America de Sud. Doctorul Gerhard Lenz, o minte strălucită din toate punctele de vedere, fără a mai menţiona că a fost produsul celei mai bune şcoli medicale vieneze – esenţa civilizaţiei vieneze. Scuze, devin sarcastic, şi asta nu-i stă bine unui istoric. Cert e că Lenz, ca şi prietenul lui, Josef Mengele, şi-a dobîndit o reputaţie oribilă datorită experimentelor făcute pe prizonierii lagărelor de concentrare, mai ales pe copii invalizi. Avea aproape cincizeci de ani cînd s-a încheiat războiul. Fiul lui trăieşte şi-acum la Viena.

Doamne. Gerhard Lenz fusese unul dintre monştrii secolului douăzeci. Ben era năucit. Gerhard Lenz, un ofiţer nazist, stătea alături de Max Hartman.

Mercandetti scoase o lupă dintr-un buzunar al jachetei şi studie imaginea. Apoi examină cartonul îngălbenit pe care fusese fixată emulsia. După cîteva minute, dădu din cap.

– Pare autentică. Totuşi, nu e posibil. Nu poate fi.

Mercandetti vorbea cu o vehemenţă calmă, iar Ben se întrebă dacă nu cumva istoricul încerca să se convingă pe sine, deoarece în timp ce nega dovada din faţa lui, se albise la faţă.

– Spune-mi, zise el cu glas stins, de unde ai fotografia asta?

*

Omul îşi ia măsuri de precauţie. Gaston Rossignol era în viaţă: moartea unui personaj atît de important n-ar fi trecut neobservată. Cu toate acestea, după încă o oră de căutări, Mercandetti şi Ben nu aflaseră nimic.

– Îmi cer scuze pentru cercetarea asta eşuată, spuse resemnat Mercandetti, dar eu sînt istoric, nu un detectiv particular. În plus, îmi imaginam că genul ăsta de probleme ţine de domeniul dumitale de vreme ce eşti familiarizat cu stratagemele financiare.

Savantul avea dreptate. Mercandetti se referea la ceea ce se chema protecţia bunurilor, o noţiune cu care Ben era întrucîtva familiarizat. Acum era rîndul lui să stea şi să se gîndească. Oamenii importanţi nu dispar pur şi simplu; îşi creează edificii legale în spatele cărora să se adăpostească. Modalitatea de-a ascunde de urmăritori locul în care stai nu se deosebeşte de cea de-a te ascunde de creditori sau de autorităţile fiscale ale statului. Rossignol dorea să deţină controlul posesiunilor lui, lăsînd totodată impresia că s-a dispensat de ele. Nu era uşor să ţii sub observaţie pe cineva fără proprietăţi.

Ben Hartman îşi aminti de un client foarte zgîrcit al Hartman Capital Management, care era obsedat de schemele de protecţie a bunurilor. Omul îi displăcuse profund lui Ben, însă, oricît detestase timpul pierdut lucrînd la contul zgîrcitului, Ben înţelese că tot ce aflase despre subterfugiile „protecţiei bunurilor" îi pica bine acum.

– Gaston Rossignol trebuie să aibă rude de sînge în zonă, îi spuse Ben lui Carl Mercandetti. Mă gîndesc la cineva de încredere şi supus. Cineva destul de apropiat ca să-i execute ordinele, dar în mod cert mai tînăr decît el.

În orice variantă a unei scheme de concesionare, după cum ştia Ben, se ivea o complicaţie nedorită dacă pseudo-beneficiarul murea înaintea proprietarului de drept. Iar secretul oricărei scheme depindea de discreţia partenerului înregistrat în documente.

– Vorbeşti despre Yves-Alain, desigur, zise profesorul.

– Da?

– Tocmai l-ai descris. Yves-Alain Taillé, nepotul bancherului. Un lider destul de cunoscut al luptei pentru drepturi civile şi un bancher fără renume, din cauza mediocrităţii lui intelectuale. Slab, însă bine intenţionat, aşa se spune, în general, despre el. A fost preşedinte la Consiliul Artelor din Zürich sau aşa ceva. Are o sinecură la o bancă privată, vicepreşedinte cu nu ştiu ce probleme. E destul de uşor de găsit.

– Cum pot afla dacă Taillé are titluri de proprietate în canton, pe lîngă reşedinţa lui principală? Nu există documente fiscale publice în legătură cu transferurile de proprietăţi?

– Există documente municipale la Rathaus, dincolo de Limmat. Dacă e vorba despre un transfer recent, din ultimii cinci ani, poţi apela la calculator. Ca şi documentele fiscale pe care le vrei, ar trebui să fie publice, dar sînt păstrate într-un server codat, ca să ilustreze una dintre cele două mari pasiuni elveţiene – pentru ciocolată şi pentru secrete. Eu însumi am o legitimaţie de utilizator şi o parolă care-mi permite accesul. Nu cu mult timp în urmă, notabilii oraşului m-au angajat să scriu ceva pentru o broşură care consemna a şase sute cincisprezecea aniversare de la alăturarea oraşului Zürich Confederaţiei Elveţiene.

În mai puţin de o oră, Ben avea adresa unei reşedinţe evident mai modestă decît cea în care locuise Rossignol în trecut. Două ore mai tîrziu, după ce se cufundase într-o serie de documente fiscale de o uimitoare complexitate, se convinsese că era adresa lui Gaston Rossignol. Proprietatea figura pe numele lui Taillé, dar nu era reşedinţa lui principală. O casă la ţară? Nu! Un adăpost pentru o amantă? Era prea mare pentru aşa ceva. Şi dacă era vorba despre un trust de investiţii în proprietăţi care îşi păstra privilegii de administrare? Taillé nu avea control unilateral asupra proprietăţii; n-o putea vinde, nici transfera titlul fără permisiunea trustului. Dar unde era sediul trustului? În Jersey, una dintre Insulele Anglo-

Normande. Ben zîmbi. Bine lucrat – un paradis fiscal, unul dintre cele cu proastă reputație. Nu era la fel de celebru ca Nauru, dar sistemul său bancar părea mai compact şi mai greu de penetrat.

Ben se mai uită o dată la adresa pe care şi-o notase. Nu-i venea să creadă că un scurt drum cu maşina avea să-l ducă la unul dintre întemeietorii corporației Sigma. Peter încercase să se ascundă de Sigma, iar aceasta îl distrusese. Ben răsuflă adînc şi simți ura acumulată mistuindu-l lăuntric. *Ei bine, planurile s-au schimbat,* îşi zise el. *Acum Sigma va trebui să se ascundă de mine.*

20

Ben găsi casa lui Gaston Rossignol într-un sector al Zürich-ului numit Hottingen, o zonă cu coline abrupte ce dominau oraşul. Casele de-aici, situate pe terenuri întinse, erau ascunse în spatele arborilor. Foarte discret. Foarte retras.

Casa lui Rossignol se afla pe Hauserstrasse, aproape de Dolder Grand Hotel, perla hotelurilor din Zürich, considerat drept cel mai elegant din Europa. Clădirea joasă era construită din piatră cafenie probabil pe la începutul secolului douăzeci.

Nu părea o locuință sigură, dar poate că tocmai de aceea nu atrăgea atenția. Rossignol crescuse la Zürich, dar petrecuse mult timp la Berna. Cunoştea oameni importanți din Zürich, dar acolo nu avea cunoştințe. În plus, locuitorii de pe Hauserstrasse erau genul de oameni care evitau lumea. Un bătrîn care îşi cultiva grădina n-ar fi atras niciodată atenția.

Ben îşi parcă Range Rover-ul, deschise torpedoul şi scoase revolverul lui Liesl. În încărcător mai erau patru cartuşe. Trebuia să mai cumpere muniție de undeva dacă voia să folosească arma. Asigurîndu-se că piedica este pusă, strecură pistolul în buzunarul hainei.

Sună la uşă. Nu primi nici un răspuns şi, după cîteva minute, sună din nou.

Tot nimic.

Apăsă pe clanță, dar ușa era încuiată. Observă un Mercedes ultimul tip parcat în șopronul aflat lateral, lîngă casă. N-avea de unde ști dacă era mașina lui Rossignol ori a altcuiva.

Se întoarse să plece, dar se răzgîndi și hotărî să încerce toate ușile, ocolind casa printr-o parte. Iarba de pe pajiște era tunsă recent, iar straturile de flori bine întreținute. Cineva avea mare grijă de proprietate. Spatele casei era mai mare decît fațada – o suprafață întinsă de pămînt mărginită de mai multe straturi de flori scăldate în soarele dimineții. O cupolă se înălța în mijlocul unei terase largi, pe care se aflau niște șezlonguri.

Ben se apropie de intrarea din spate. Apucă mînerul sferic al ușii și-l răsuci.

Cu inima bubuindu-i în piept, deschise ușa și așteptă declanșarea unei alarme, dar nu auzi nimic.

Să fi fost acasă Rossignol? Sau altcineva, un servitor, o menajeră, vreun membru al familiei?

Pătrunse într-o încăpere întunecată, un vestibul pardosit cu dale. Cîteva haine atîrnau în cuiere, alături de mai multe bastoane de lemn cu mînere ornamentale. Traversînd vestibulul, intră în ceea ce părea a fi o cameră de lucru, o încăpere mică, mobilată cu un birou lat și cîteva rafturi de cărți. Gaston Rossignol, cîndva un stîlp al sistemului bancar elvețian, părea un om cu gusturi relativ modeste.

Pe birou se afla o mapă verde cu sugativă, și un telefon Panasonic negru, lucios, prevăzut cu facilități moderne: teleconferință, apel personal, interfon, speaker, robot digital.

În timp ce Ben se uita la telefon, acesta începu să sune asurzitor. Încremeni, așteptîndu-se ca Rossignol să intre, întrebîndu-se ce explicație avea să-i dea. Telefonul sună de trei-patru ori, apoi se opri.

Ben aștepta.

Nimeni nu ridicase receptorul. Oare nu era nimeni acasă? Se uită la ecranul pe care era afișată identitatea apelantului și

văzu o lungă serie de cifre – evident, cineva încercase o convorbire internațională.

Hotărî să inspecteze casa. În timp ce mergea pe coridor, auzi nişte acorduri muzicale – Bach, se părea –, dar de unde veneau? Se afla cineva acasă?

În capătul îndepărtat al culoarului văzu o lumină ce venea dintr-o cameră. Se apropie în timp ce muzica se auzea mai puternic.

Intră în ceea ce recunoscu imediat a fi o sufragerie, cu o masă lungă în centrul camerei, acoperită cu o față de masă albă, scrobită, pe care se afla o cafetieră de argint, un singur tacîm şi o farfurie cu ouă şi cîrnați. Micul dejun părea să fi fost pregătit de o menajeră, dar unde era aceasta? De la un casetofon aşezat pe un bufet, lîngă perete, se auzea o suită pentru violoncel de Bach.

La masă, cu spatele la Ben, într-un fotoliu pe rotile şedea un bătrîn. Un cap pleşuv bronzat, tivit cu cenuşiu, o ceafă ca de taur, umeri rotunzi.

Bătrînul nu părea să-l fi auzit intrînd pe Ben. Era probabil tare de ureche, îşi zise Ben, bănuială confirmată de proteza auditivă din urechea dreaptă.

Pentru orice eventualitate, Ben vîrî mîna în buzunarul din față al jachetei de piele, scoase revolverul şi trase piedica. Bătrînul nu se mişcă. Trebuia să fie surd de-a binelea sau proteza auditivă fusese închisă.

Brusc telefonul începu să sune, dar bătrînul rămase nemişcat.

Telefonul sună de cîteva ori, apoi se opri.

Pe urmă se auzi vocea disperată a unui bărbat. Ben înțelese că glasul se auzea din robotul telefonic, dar nu putu distinge ce spunea.

Făcu cîțiva paşi şi lipi țeava revolverului de capul bătrînului.

– Nu mişca.

Capul bătrînului căzu în față, sprijinindu-se în piept. Ben înşfăcă brațul fotoliului cu mîna liberă şi-l răsuci spre el.

Bătrînul era mort.

Pe Ben îl cuprinse panica.

Pipăi mîncarea din farfurie. Ouăle şi cîrnaţii erau calzi. Se părea că Rossignol murise cu cîteva clipe în urmă. Oare fusese *ucis?*

Dacă era aşa, asasinul trebuia să mai fie în casă!

O luă la fugă pe coridorul pe unde venise, în timp ce telefonul sună din nou. Ajuns în camera de lucru, se uită la ecranul de identificare a apelului: aceeaşi serie lungă de cifre, începînd cu 431. De unde venea apelul? Cifrele îi păreau cunoscute. Dintr-o ţară europeană, era sigur.

Robotul telefonic intră în funcţiune.

– Gaston! Gaston! striga o voce de bărbat.

Ben reuşi să distingă cîteva cuvinte rostite într-o franceză stîlcită.

Cine-l suna pe Rossignol, şi de ce?

Alt ţîrîit: soneria de la uşă!

Alergă spre uşa din spate pe care-o lăsase întredeschisă.

Păşi afară şi ocoli în fugă casa, încetinind cînd ajunse aproape de faţadă. Din spatele unei tufe înalte, văzu o maşină albă a poliţiei trecînd agale pe stradă. Patrula de cartier, bănui el.

Un gard jos din fier forjat separa curtea lui Rossignol de cea a vecinului său. Fugi într-acolo şi sări gardul. Îşi asuma riscul enorm de-a fi observat de cineva, dar nimeni nu ţipă la el, nu se auziră strigăte, şi el continuă să alerge spre Hauserstrasse. La vreo treizeci de metri în josul străzii se afla Rover-ul. Fugi spre el, se urcă la volan şi răsuci cheia în contact. Motorul porni.

Făcu o întoarcere rapidă şi coborî pe strada înclinată, încetinind mersul astfel încît să fie luat drept un locuitor al cartierului, în drum spre serviciu.

Cineva tocmai încercase să vorbească cu Rossignol. Cineva sunînd dintr-un loc al cărei prefix era 431.

Cifrele i se învîrtiră în minte pînă cînd făcu o legătură: Viena, Austria.

Apelul venise de la Viena. Oamenii ăştia au succesori,

moştenitori, îi spusese Liesl. Unul dintre ei, conform lui Mercandetti, locuia la Viena: fiul monstrului Gerhard Lenz. După moartea lui Rossignol, reprezenta o pistă de urmat. Nu era o certitudine, ci o posibilitate. O pistă posibilă. Una dintre puţinele piste existente.

În cîteva minute ajunsese în centrul oraşului, lîngă Bahnhofplatz, unde Jimmy Cavanaugh încercase să-l ucidă. Acolo unde începuse totul.

Trebuia să ia primul tren spre Viena.

Alpii Austrieci

Auzind o bătaie uşoară în uşă, bătrînul strigă iritat:

– Da!

Un bărbat scund, rotofei, îmbrăcat într-un halat alb intră în cameră.

– Ce mai faceţi, domnule? Cum vi se pare apartamentul?

– Ăsta-i apartament? îl întrebă pacientul cu numărul optsprezece.

Într-adevăr, încăperea era mobilată sumar, doar cu un scaun, un birou, o veioză şi un televizor. Covor nu exista.

Bărbatul în halat alb zîmbi:

– Sînt doctorul Löfquist, zise el, aşezîndu-se pe scaunul de lîngă pat. Aş vrea să vă urez bun venit şi să vă avertizez că vor urma zece zile foarte dificile. Veţi trece prin cele mai minuţioase teste fizice şi psihice de care aţi avut vreodată parte.

Pacientul optsprezece nu se obosi să se ridice în capul oaselor.

– De ce dracu' şi psihice?

– Pentru că, vedeţi dumneavoastră, nu oricine poate fi ales.

– Ce se întîmplă dacă ajungeţi la concluzia că sînt nebun?

– Cei care nu sînt invitaţi să ni se alăture sînt trimişi acasă, cu regretele noastre.

Pacientul nu comentă.

– Poate că ar trebui să vă odihniţi, domnule. După-amiaza

asta va fi obositoare. Vom face o tomografie computerizată, o radiografie pulmonară, pe urmă o serie de teste cognitive. Şi, desigur, testul standard pentru depresie.

– Nu sînt depresiv, se răsti pacientul.

Doctorul îl ignoră.

– Deseară va trebui să postiți, ca să putem măsura cu precizie colesterolul din plasmă, trigliceridele, lipoproteinele şi-aşa mai departe.

– Să postesc? Adică să flămînzesc? Nu vreau să flămînzesc!

– Domnule, zise medicul ridicîndu-se, sînteți liber să plecați oricînd doriți. Dacă rămîneți, şi dacă veți fi invitat să vă alăturați nouă, veți constata că procedura e îndelungată şi destul de dureroasă. Dar va fi ceva ce n-ați trăit niciodată în lunga dumneavoastră viață. Niciodată. Asta v-o promit.

Kesting nu-şi ascunse surprinderea atunci cînd Anna se întoarse, cîteva ore mai tîrziu, cu o adresă; chiar şi ea era, într-o oarecare măsură, surprinsă. Făcuse ceea ce hotărîse să facă şi avusese succes. După ce lecturase hîrtiile din dosarul lui Rossignol, descoperise un nume care considera că îi va fi de folos: cel al unui funcționar de stat – Daniel Taine. Numele apărea în diverse contexte, iar cercetările ulterioare îi confirmaseră intuiția. Gaston Rossignol fusese primul patron al lui Taine şi, din cîte se părea, un fel de mentor. Taine şi Rossignol fuseseră parteneri prin anii '70 la o societate cu răspundere limitată. Rossignol susținuse cererea lui Taine de intrare în Societatea Kifkintler, un club printre ai cărui membri figurau mulți cetățeni influenți ai oraşului Zürich. Acum, după ce făcuse o mică avere, Taine deținea diverse funcții onorifice în canton şi avea acces la resurse care asigurau aplicarea fără impedimente a planurilor fostului său mentor.

Anna se dusese neanunțată acasă la Taine, se legitimase şi jucase cu cărțile pe față. Mesajul fusese simplu: Gaston Rossignol se afla într-un mare şi iminent pericol.

Taine fusese vizibil impresionat, dar îşi ținuse gura, aşa cum se aşteptase Anna.

– Nu vă pot ajuta. S-a mutat. Nimeni nu ştie unde şi nu e treaba nimănui.

– Cu excepţia ucigaşilor.

– Chiar dacă există nişte asasini, spusese Taine cu scepticism, deşi acceptase cam repede afirmaţia ei, ce vă face să credeţi că îl pot găsi atîta vreme cît dumneavoastră nu puteţi, deşi aveţi resurse considerabile.

– Am motive să cred că ucigaşii au deja un avans.

Taine îi aruncase o privire pătrunzătoare.

– Serios? De unde ştiţi?

– Sînt anumite chestiuni pe care le pot discuta numai cu Gaston Rossignol.

– Şi de ce credeţi că ar vrea cineva să-l ucidă? El se numără printre cei mai apreciaţi cetăţeni din Zürich.

– De asta trăieşte ascuns.

– Astea sînt aberaţii, spusese Taine, după o scurtă pauză.

Anna îl privise în ochi cîteva clipe, apoi îi întinsese o carte de vizită cu numele ei şi numerele de la Biroul de Investigaţii Speciale.

– O să mă întorc peste o oră. Am motive să cred că şi resursele dumitale sînt considerabile. Verifică-mă. Convinge-te de buna mea credinţă. Acţionează cum crezi de cuviinţă ca să te convingi că sînt cine spun că sînt şi că m-am prezentat corect.

– Cum aş putea eu, un simplu cetăţean elveţian...

– Ai soluţii, domnule Taine. Dacă nu dumneata, atunci amicii dumitale. Sînt sigură că vrei să-ţi ajuţi prietenul. Cred că ne înţelegem unul pe altul.

Două ore mai tîrziu, Anna îi făcuse o vizită lui Taine la locul său de muncă. Ministerul Economiei se afla într-o clădire de marmură, construită în stilul Beaux Arts de la sfîrşitul secolului nouăsprezece. Biroul lui Taine era vast, însorit şi căptuşit cu rafturi de cărţi. Anna fusese introdusă la el imediat după ce sosise; uşa cu furnir întunecat se închisese discret în urma ei.

Taine şedea calm în spatele biroului său din lemn de nuc.

– Nu a fost decizia mea, subliniase el. E hotărîrea domnului Rossignol. Eu nu o susţin.

– M-ai verificat.

– Aţi fost verificată, domnişoară, spusese el pe un ton oficial şi îi înapoiase cartea de vizită.

Adresa fusese scrisă cu litere mărunte, într-un spaţiu liber din stînga numelui ei.

Anna îi dăduse primul telefon lui Bartlett, punîndu-l la curent cu progresele ei.

– Nu încetezi să mă uluieşti, domnişoară Navarro, răspunsese el, sincer entuziasmat.

În vreme ce Anna şi Kesting se îndreptau spre adresa din Hottingen, acesta spuse:

– Cererea dumitale pentru supraveghere a fost aprobată azi-dimineaţă. Vor fi repartizate cîteva maşini de poliţie neînregistrate.

– Şi telefonul lui.

– Da, putem face o interceptare în cîteva ore. Un ofiţer de la *Kantonspolizei* va fi desemnat să asculte la *Mutterhaus*.

– La *Mutterhaus?*

– Sediul poliţiei. Aşa-i spunem noi, Casa Maternă.

Urcară în grabă pe Hottingerstrasse. Pe măsură ce înaintau casele deveneau mai mari şi mai frumoase, copacii mai deşi. Pînă la urmă ajunseseră pe Hauserstrasse şi opriră pe aleea ce ducea spre o casă joasă din piatră cafenie, situată în mijlocul unei curţi bine îngrijite. Anna observă că în zonă nu se vedeau maşini neînregistrate ale poliţiei.

– Asta-i adresa corectă, zise Kesting.

Anna încuviinţă în tăcere. Alt bancher elveţian, cu o casă mare şi o grădină frumoasă, îşi zise ea.

Coborîră din maşină şi se îndreptară spre uşa din faţă. Kesting sună.

– Sper că nu te deranjează dacă o să conduc eu discuţia.

– Deloc, răspunse Anna.

După o aşteptare de cîteva minute, Kesting sună din nou.

– E bătrîn şi de cîţiva ani e ţintuit într-un fotoliu cu rotile. Se mişcă greu.

După alte cîteva minute, Kesting spuse:

– Nu cred că iese prea mult din casă la vîrsta lui.

Sună din nou.

Ştiam eu că a fost prea uşor, îşi zise Anna. *Ce treabă de mîntuială.*

– Poate că e bolnav, zise Kesting.

Răsuci neliniştit mînerul, dar uşa era încuiată. Ocoliră casa, către uşa din spate care era deschisă. Bărbatul strigă:

– Doctor Rossignol, sînt Kesting de la biroul procurorului public.

Tăcere.

– Doctor Rossignol!

Kesting pătrunse înăuntru, urmat de Anna.

– Doctor Rossignol! strigă mai tare Kesting.

Neprimind răspuns se aventurară în interiorul casei. Găsiră curînd sufrageria. Luminile erau aprinse, iar de la un casetofon se auzea muzică. Anna simţi miros de cafea, de ouă şi carne prăjită.

– Doctor... O, Doamne Sfinte!

Îngrozită, Anna urmări privirea lui Kesting. Un bătrîn stătea la masă într-un fotoliu cu rotile, în faţa unei farfurii cu micul dejun. Capul îi căzuse în piept, iar ochii dilataţi aveau o privire fixă. Era mort.

Ceilalţi ajunseseră înainte la el. Faptul în sine n-o surprindea. Ce o uluia era momentul – trebuia să fi fost acolo cu puţin înainte de sosirea lor, de parcă ar fi ştiut că urmau să vină autorităţile.

Pe Anna o trecu un fior rece.

– Fir-ar să fie, spuse ea. Cheamă o ambulanţă. Şi echipa de criminalişti. Şi, te rog, nu-i lăsa să atingă nimic.

21

O echipă de ofiţeri de la serviciul criminalistic al poliţiei din Zürich sosi la faţa locului în mai puţin de o oră şi începu să filmeze, să fotografieze şi să ia amprente. Anna le ceru să ia amprente atît de pe fotoliul lui Rossignol, cît şi de pe toate porţiunile expuse ale pielii cadavrului.

Dacă americanii n-ar fi manifestat atîta interes față de Rossignol, solicitînd pînă şi supravegherea lui, moartea bătrînului ar fi fost atribuită cu siguranță unor cauze naturale. La urma urmei, Gaston Rossignol avea nouăzeci şi unu de ani.

Anna ceru ca la autopsie să se acorde o atenție specială lichidului ocular. Aceasta urma să fie efectuată în laboratoarele Institutului de Medicină Legală al Universității din Zürich, deoarece în oraş nu exista un serviciu specializat.

Anna ajunse la hotel epuizată. Trase draperia, îmbrăcă un tricou larg şi se vîrî în pat.

După o vreme fu trezită brusc de țîrîitul telefonului. Dezorientată, crezu pentru o clipă că se afla la Washington şi că era miezul nopții. Se uită la cadranul fosforescent al ceasului ei şi văzu că era două şi jumătate după-amiaza. Ridică receptorul.

– Domnişoara Navarro? întrebă o voce de bărbat.

– Eu sînt, zise dregîndu-şi glasul. Cine e?

– Sînt sergent-major Schmid de la *Kantonspolizei.* Îmi cer scuze dacă te-am trezit.

– Nu, nu, moțăiam. Ce s-a-ntîmplat?

– Analiza amprentelor a dat nişte rezultate interesante. Poți să vii pînă la sediul poliției?

Biroul lui Schmid era plăcut, luminos, mobilat sumar. Două birouri din lemn deschis la culoare erau aşezate față în față. Anna se aşeză la unul din ele, bărbatul la celălalt.

– Amprentele au fost analizate la *Kriminaltechnik.* Cele ale lui Rossignol au fost eliminate, dar au rămas altele, majoritatea neidentificate. Omul era văduv. Presupunem că aparțin menajerei lui şi altor persoane care lucrau la el acasă. Menajera a fost de serviciu pînă azi-dimineață. I-a pregătit micul dejun, apoi a plecat. Criminalii trebuie să fi supravegheat casa şi-au văzut-o plecînd.

– N-avea o infirmieră?

– Nu, zise Schmid. Să ştii că acum avem şi noi o bază de date computerizată a amprentelor, la fel ca a voastră.

Se referea la Serviciul de Identificare Automată a Amprentelor, unde erau stocate milioane de amprente.

– Amprentele au fost scanate, codificate şi trimise prin modem la biroul central de la Berna. Căutarea n-a durat mult. Am găsit foarte repede o potrivire.

Ea îşi îndreptă spatele.

– Serios?

– Da, de aceea cazul mi-a fost încredinţat mie. Amprentele aparţin unui american care a fost reţinut aici cu cîteva zile în urmă, în legătură cu nişte împuşcături de lîngă Bahnhofplatz.

– Cine e?

– Un american numit Benjamin Hartman.

Numele nu-i spunea nimic.

– Ce ştiţi despre el?

– Destul de multe. Eu l-am interogat.

Îi întinse un dosar ce conţinea fotocopii ale paşaportului lui Hartman, ale permisului de conducere şi cărţilor de credit, ca şi formularele poliţiei elveţiene cu fotografiile lui Hartman.

Anna examină dosarul cu atenţie. Asta să fie omul ei, asasinul? Un american? Avea treizeci şi cinci de ani şi era bancher. Lucra la Hartman Capital Management. O afacere de familie, presupuse ea. Asta însemna că avea bani. Locuia la New York şi venise în Elveţia ca să schieze. Cel puţin aşa declarase.

Trei dintre victimele rămase pe lista Sigma fuseseră ucise în timp ce el se afla la Zürich. Una dintre ele locuise în Germania, unde se putea ajunge cu trenul. Alta locuise în Austria, deci la fel de aproape.

Dar în Paraguay? Era un zbor lung cu avionul pînă acolo.

Totuşi, posibilitatea nu putea fi exclusă. Poate că omul nu lucra singur.

– Ce s-a întîmplat la Bahnhofstrasse? întrebă ea. A împuşcat pe cineva?

– Au fost împuşcături pe stradă şi în pasajul comercial de sub Bahnhofplatz. L-am interogat în legătură cu asta. Personal, nu cred că el a tras. A afirmat că cineva a încercat să-l ucidă.

– Au fost victime?
– Cîțiva trecători. Şi, după cum spune el, tipul despre care susține că a încercat să-l împuşte.
– Hmm, făcu ea, nedumerită.
O poveste bizară. Oare cît de adevărată era? Şi cine era individul?
– L-ai lăsat să plece?
– N-aveam motive să-l reținem. De altfel s-au tras nişte sfori de la firma lui. I s-a cerut să părăsească cantonul.
– Ai idee unde e acum?
– Pretindea că are de gînd să se ducă la St. Moritz. La hotelul Carlton. Dar am aflat că n-a ajuns acolo. Ieri am primit un raport potrivit căruia a reapărut la Zürich, la *Handelsbank Schweiz.* Am încercat să-l reținem ca să-l anchetăm, dar a fugit. Altă nenorocire însoțită de împuşcături. Se pare că-l urmăresc pretutindeni.
– Surpriză, surpriză, spuse Anna. Poți să afli dacă Hartman stă la vreun hotel în Zürich sau altundeva în țară?
Schmid încuviință.
– Pot să iau legătura cu Controlorul hotelier din fiecare canton. Copiile formularelor de înregistrare la hotel ajung la poliția locală.
– Cît de recente sînt?
– Relativ recente, recunoscu Schmid. Dar putem afla măcar unde a fost.
– Dacă s-a înregistrat cu numele lui.
– Toate hotelurile autorizate le cer străinilor să prezinte paşapoartele.
– Poate că are mai multe paşapoarte. Poate că nu stă la un hotel „autorizat". Poate că are prieteni aici.
Schmid părea oarecum iritat.
– Vezi dumneata, eu l-am cunoscut şi nu mi s-a părut o persoană care să recurgă la paşapoarte false.
– Unii dintre oamenii ăştia de afaceri au şi al doilea paşaport pentru țări precum Panama, Irlanda sau Israel.
– Da, dar şi aceste paşapoarte sînt pe numele reale, nu?

– Poate că da, poate că nu. Există vreo cale de-a afla dacă a părăsit țara?

– Există mai multe posibilități de-a părăsi țara – cu avionul, cu automobilul, cu trenul sau mergînd pe jos.

– Poliția de frontieră nu face mențiuni?

– Păi, poliția de frontieră trebuie să se uite la paşapoarte, recunoscu Schmid, însă deseori n-o face. Şansa noastră sînt liniile aeriene. Acestea înregistrează toți pasagerii.

– Şi dacă a plecat cu trenul?

– S-ar putea să nu găsim nici o urmă, dacă nu şi-a făcut o rezervare la un tren internațional. Eu nu mi-aş face iluzii.

– Nu, zise Ana, dusă pe gînduri. Poți să începi căutarea?

– Sigur, spuse Schmid indignat. E procedura standard.

– Cînd pot primi rezultatele autopsiei? Mă interesează îndeosebi examenul toxicologic.

Îşi dădea seama că, probabil, abuza de răbdarea polițistului. Însă n-avea de ales. Schmid dădu din umeri.

– Ar putea dura o săptămînă. Le-aş putea cere să se grăbească.

– Există o anume neurotoxină pe care aş vrea s-o caute, zise ea. Asta nu le-ar lua prea mult timp.

– Pot să le cer asta pentru dumneata.

– Da? Şi documentele bancare. Am nevoie de documentele bancare ale lui Rossignol pe ultimii doi ani. Vor coopera băncile elvețiene sau ne vor servi povestea cu secretul deplin?

– Or să coopereze cu poliția la un caz de omucidere, zise Schmid cu năduf.

– Asta-i o surpriză plăcută. A, şi încă ceva. Fotocopiile cărților lui de credit – crezi că pot să le iau?

– Nu văd de ce n-ai putea.

– Minunat, zise ea, constatînd că începe să-i placă individul.

São Paolo, Brazilia

Nunta avea loc la cel mai exclusivist club privat din Brazilia, Hipica Jardins.

Membrii clubului proveneau mai ales din aristocrația braziliană, urmașii primilor coloniști portughezi, familii care se aflau în țară de cel puțin patru sute de ani. Erau latifundiari, proprietari de fabrici de hîrtie și cărți de joc, de gazete și edituri, magnați ai industriei hoteliere – cei mai bogați dintre cei bogați, după cum atesta lungul șir de Bentley-uri și Rolls-Royce-uri parcate în fața clădirii clubului. Toți erau prezenți pentru a sărbători căsătoria fiicei unuia dintre plutocrații Braziliei, Doutor Otavio Carvalho Pinto. Fernanda, intra prin căsătorie într-o la fel de ilustră familie, Alcantara Machados.

Unul dintre oaspeți, un bărbat impozant, cu părul alb, avea aproape nouăzeci de ani. Bătrînul care nu făcea parte din aristocrație, venise la São Paolo în anii '50 și era un bancher putred de bogat. În plus, timp de mai multe decenii fusese prieten și partener de afaceri cu tatăl miresei.

Jorge Ramago, căci așa se numea, stătea la masă, fără să se atingă de fileul de vită Périgourdine din fața lui. Una dintre chelnerițe, o tînără cu părul negru, se apropie de el și-i spuse în portugheză:

– Señor Ramago, vă caută cineva la telefon.

Ramago se întoarse încet și-o privi.

– La telefon?

– Da, señor. Spune că e urgent. De la dumneavoastră de-acasă. Soția.

Ramago păru brusc îngrijorat.

– Unde?... unde?... bolborosi el.

– Pe-aici, domnule, zise chelnerița, ajutîndu-l să se ridice de pe scaun.

Traversară încet sala banchetului, deoarece bătrînul portughez suferea de reumatism.

Chelnerița îl îndrumă pe Ramago spre o veche cabină telefonică din lemn și-l ajută să intre.

În clipa în care întinse mîna spre receptor, Ramago simți o împunsătură în partea de sus a coapsei. Icni, privi în jur, dar chelnerița dispăruse. Durerea se domoli repede. Bătrînul duse receptorul la ureche, dar nu auzi decît tonul.

– Nu e nimeni la telefon, mai apucă să zică Ramago înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Un minut mai tîrziu, un chelner observă trupul fără viaţă din cabina telefonică. Alarmat, strigă după ajutor.

Alpii Austrieci

Pacientul cu numărul optsprezece fu trezit la miezul nopţii. O infirmieră îi puse un garou pe antebraţ şi începu să recolteze sînge.

– Ce dracu-i asta? mormăi el.

– Îmi pare rău, domnule, zise infirmiera, într-o engleză cu puternic accent străin. Trebuie să luăm probe de sînge venos la fiecare patru ore, pînă la sfîrşitul zilei.

– Doamne Sfinte, pentru ce?

– Ca să fie măsurat nivelul serului epo... eritropoietic.

– Nu ştiam că am aşa ceva.

Analizele astea medicale îl neliniştau.

– Vă rog să vă culcaţi, domnule. Vă aşteaptă o zi grea.

Micul dejun fu servit într-o sufragerie elegantă. Bufetul era plin cu fructe, biscuiţi, cornuri proaspete, cîrnăciori, ouă, slănină şi jambon.

După ce „Pacientul Optsprezece“ termină de mîncat, fu condus într-un cabinet aflat în altă aripă a clădirii.

Acolo, i se făcu o incizie pe partea interioară a antebraţului. Omul gemu.

– Îmi pare rău dacă vă doare, zise infirmiera.

– Mă doare tot afurisitul ăsta de trup. Pentru ce faci asta?

– E o biopsie a pielii, pentru a examina fibrele elastice din derma reticulară, răspunse ea, aplicîndu-i un bandaj.

În spate, doi medici în halate albe vorbeau încet în germană. Pacientul Optsprezece înţelese fiecare cuvînt.

– Funcţiile cerebrale sînt oarecum slăbite, spuse bărbatul mai scund, dar nu e ceva anormal la un om de vîrsta lui. Nu sînt semne ale demenţei senile ori ale bolii Alzheimer.

Un bărbat înalt, slab, cu ten cenuşiu, zise:

– Dar masa musculară cardiacă?
– Acceptabilă. Am măsurat tensiunea arterială la artera tibială posterioară, folosind de astă-dată ultrasonografia Doppler şi am găsit o circulaţie periferică defectuoasă.
– Deci tensiunea arterială e ridicată.
– Oarecum, dar ne aşteptam la asta.
– Bine. Cred că e un candidat bun. Aş sugera să accelerăm testele.
Un candidat bun, îşi zise Pacientul Optsprezece. Aşadar, pînă la urmă avea să se întîmple. Se întoarse către medicii din spate şi le adresă un zîmbet larg, simulînd recunoştinţa.

22

Viena

Detectivul particular întîrzia. Ben stătea în holul spaţios al hotelului de pe Kärntner Strasse, cu cocteilul neatins în faţa lui, aşteptîndu-l pe detectivul al cărui nume îl găsise în Pagini Aurii.
Ştia că existau soluţii mult mai bune de a găsi un detectiv particular decît cartea de telefoane. Ar fi putut să sune un cunoscut de-aici şi să-i ceară o recomandare, însă instinctul îi spunea să evite cunoscuţii.
Se suise în primul tren, apăruse neanunţat la un mic hotel, găsise o cameră liberă şi se înregistrase sub numele de Robert Simon, unul dintre pseudonimele fratelui său. I se ceruse paşaportul, şi stătuse cu sufletul la gură cît timp îi fusese verificat.
Primul lucru pe care-l făcuse fusese să caute în cartea de telefoane a Vienei un detectiv care să pară, cel puţin după anunţ, demn de încredere. Unii aveau adresele în primul district, centrul oraşului, unde se afla şi hotelul lui Ben. Găsise unul care îşi oferea serviciile pentru localizarea rudelor de mult dispărute şi îl angajase prin telefon, cerîndu-i să verifice trecutul unui cetăţean austriac.

Acum, se întreba dacă detectivul avea să mai apară.

Un bărbat corpolent, de vreo patruzeci de ani, se apropie şi se aşeză pe scaunul de la masa joasă, vizavi de Ben.

– Domnul Simon? zise omul şi puse pe masă o servietă ponosită din piele.

– Eu sînt.

– Hans Hoffman, se recomandă detectivul. Ai banii?

– Şi eu sînt încîntat de cunoştinţă, spuse Ben pe un ton ironic.

Îşi scoase portmoneul, numără patru sute de dolari şi-i împinse pe masă.

Hoffman îi privi o clipă.

– Ce nu e-n regulă? Preferi şilingi austrieci? Îmi pare rău, n-am fost încă la bancă.

– E vorba de o cheltuială suplimentară, zise detectivul.

– Zău?

– O obligaţie faţă de un vechi prieten de-al meu de la HNA – serviciul de informaţii al armatei austriece.

– Tradus: un bacşiş, spuse Ben.

Hoffman dădu din umeri.

– Nu cred că amicul ăla ţi-a dat vreo chitanţă.

Hoffman oftă.

– Aşa se fac treburile aici. Nu poţi obţine informaţiile pe care le cauţi fără să explorezi diverse canale. Prietenul ăsta va trebui să-şi folosească legitimaţia de militar ca să obţină informaţii. Mai e nevoie de două sute de dolari. Numărul de telefon – apropo, nu era înregistrat – şi adresa ţi le pot da acum.

Ben scoase banii, ultimii pe care îi avea la el. Detectivul numără bancnotele.

– Nu ştiu de ce-ai vrut numărul de telefon şi adresa acestei persoane, dar presupun că eşti implicat într-o afacere interesantă.

– De ce spui asta?

– Omul dumitale e o figură importantă la Viena.

Îi făcu semn chelneriţei şi cînd aceasta sosi, îi comandă un cocteil şi o tartă Maximilian. Apoi scoase din servietă un laptop, îl deschise şi-l porni.

– Ultimul model, zise el mîndru. Cu senzor digital. Foloseşte amprenta mea ca parolă. Fără ea, computerul e închis.

Detectivul apăsă tastele, apoi întoarse laptopul către Ben. Ecranul era alb, cu excepţia numelui şi adresei lui Jürgen Lenz.

– Îl cunoşti? întrebă Hoffman, întorcînd laptopul spre el. E o cunoştinţă de-a dumitale?

– Nu tocmai. Vorbeşte-mi despre el.

– A, mă rog, doctorul Lenz e unul dintre cei mai bogaţi oameni din Viena, un filantrop şi un protector al artelor. Fundaţia familiei lui construieşte clinici medicale pentru săraci. Face parte şi din consiliul de administraţie al Filarmonicii din Viena.

Chelneriţa puse în faţa lui Hoffman o cafea şi prăjitura. Detectivul se năpusti asupra lor înainte ca femeia să se îndepărteze.

– Ce fel de doctor e Lenz?

– În medicină, dar a renunţat să profeseze cu mulţi ani în urmă.

– Ce vîrstă are?

– În jur de cincizeci, aş zice.

– Medicina trebuie să fie un soi de tradiţie în familia lui.

Hoffman rîse.

– Îţi aminteşti de tatăl lui, Gerhard Lenz? Un caz interesant. Poate că ţara noastră nu e cea mai progresistă, în anumite privinţe. Compatrioţii mei ar prefera să uite anumite neplăceri. Ăsta-i stilul austriac: după cum se spune, ne-am convins singuri că Beethoven a fost austriac, iar Hitler german. Însă Jürgen e croit din altă stofă. Ăsta-i un fiu care caută să compenseze crimele comise de tatăl său.

– Serios?

– O, da. Jürgen Lenz e detestat în anumite cercuri din cauza sincerităţii lui. Chiar îşi demască tatăl. Toţi ştiu că-i e ruşine de faptele tatălui său. Spre deosebire de mulţi copii ai unor nazişti faimoşi, el a trecut la fapte. Fundaţia Lenz e susţinătorul principal al studiilor despre Holocaust, al

bibliotecilor din Israel... finanțează lupta împotriva terorismului, a rasismului știi, genul ăsta de activități.

Își concentră atenția asupra tartei, înfulecînd-o de parcă s-ar fi temut să nu-i fie luată de sub nas.

Fiul lui Lenz era un antinazist de frunte? Poate că aveau în comun mai multe decît bănuise.

– În regulă, zise Ben, făcîndu-i semn chelneriței să-i pregătească nota. Mulțumesc.

– Mai pot să fac ceva pentru dumneata? întrebă detectivul, scuturîndu-și firimiturile de pe reverele hainei.

Trevor Griffiths părăsi hotelul Imperial, aflat la cîteva străzi distanță de Operă. Imperial nu era doar cel mai elegant hotel din Viena, medită Trevor, ci în același timp celebru deoarece fusese cartierul general al naziștilor în timpul războiului. Oricum, hotelul îi plăcea.

Avea de făcut un scurt drum pe jos, pe Mariahilfer Strasse, pînă la un mic bar de pe Neubaugasse. Firma cu neon roșu indica numele barului: BROADWAY CLUB. Se așeză într-un separeu din fundul încăperii slab luminată și începu să aștepte. În costumul său gri la două rînduri, nu se încadra în atmosferă.

În aer plutea un fum sufocant de țigări proaste și Trevor își zise că părul și hainele aveau să-i miroasă urît mai tîrziu. Își privi ceasul, un Audemars Piguet, unul dintre cele cîteva extravaganțe pe care și le îngăduia. Costume scumpe, ceasuri și sex pe săturate. Zău așa, ce altceva îți puteai dori, dacă nu te interesa mîncarea, arta sau muzica?

Era nerăbdător. Contactul austriac întîrzia, iar Trevor nu suporta lipsa de punctualitate.

În cele din urmă, după aproape jumătate de oră, austriacul își făcu apariția – un troglodit lat în umeri, mătăhălos, pe nume Otto. Individul se strecură în separeu și așeză în fața lui Trevor o sacoșă roșie, ponosită, din postav.

– Ești englez, da?

Trevor încuviință și trase fermoarul sacoșei. În interior

erau două piese metalice mari – un Makarov de 9 mm, cu țeava filetată, şi un amortizor lung, perforat.

– Gloanțe? întrebă Trevor.

– Sînt acolo, zise Otto.

– Ce producție? întrebă Trevor. Ungară? Chineză?

– Rusească. Dar e sculă bună.

– Cît?

– Trei mii de şilingi.

Trevor se strîmbă. Nu era zgîrcit, dar detesta jaful la drumul mare. Trecu la limba germană, pentru ca Otto, a cărui engleză era rudimentară, să poată înțelege tot.

– Piața e plină de Makarov.

Otto deveni brusc atent.

– Chestiile astea sînt foarte ieftine, continuă Trevor în germană. Toată lumea le fabrică, sînt peste tot. O să-ți dau o mie de şilingi, şi trebuie să te consideri norocos că primeşti atît.

Pe chipul lui Otto apăru o expresie de respect.

– Eşti german? întrebă el uluit.

De fapt, dacă Otto ar fi fost un ascultător atent, şi-ar fi dat seama că germana lui Trevor provenea din regiunea Dresda.

Trevor nu mai vorbise germana în ultimul timp, dar cuvintele îi veneau cu uşurință.

La urma urmei, era limba lui maternă.

Anna cină singură la restaurantul Mövenpick, la cîteva străzi distanță de hotelul ei.

Fireşte, i se părea deprimant să cineze singură într-un oraş străin, dar în seara aceea era prea absorbită de gînduri ca să se simtă stingherită.

La consulatul american, folosise o linie de fax protejată ca să transmită la SCI tot ce ştia despre Hartman, inclusiv numerele cărților lui de credit, şi ceruse ca serviciul de identificare să contacteze toate companiile ce emiseseră cardurile, astfel încît să fie informați în cîteva minute dacă Hartman şi-ar folosi cărțile de credit.

Le mai ceruse să afle tot ce puteau despre Hartman. Cineva o sunase pe telefonul mobil codificat, după mai puţin de o oră. După spusele celor de la biroul lui Hartman, omul se afla în vacanţă în Elveţia, şi nu sunase la firmă de mai multe zile şi n-aveau cum să ia legătura cu el.

Funcţionarul de la identificare aflase însă ceva interesant: fratele geamăn al lui Hartman murise într-un accident de avion în Elveţia, cu patru ani în urmă. Se părea că acesta venise în Elveţia pentru a-l răzbuna. Anna nu ştia ce să facă cu informaţia, deşi ridica o sumedenie de întrebări.

Benjamin Hartman era plin de bani. Compania la care lucra, Hartman Capital Management, administra fonduri de investiţii uriaşe şi fusese creată de tatăl lui Hartman, un cunoscut filantrop şi un supravieţuitor al Holocaustului.

Posibilităţile se impuneau de la sine. Bietul băieţaş bogat, fiul unui supravieţuitor, îşi vîră în cap ideea că bancherii elveţieni n-au fost corecţi faţă de victimele Holocaustului. Acum, fratele lui geamăn continuă cruciada, încercînd un fel de răzbunare nechibzuită asupra unui mahăr al sistemului bancar elveţian.

Dar dacă era implicat mai profund? Dacă lucra pentru organizaţia Sigma, dintr-un motiv inexplicabil?

Se mai punea şi întrebarea: de unde obţinuse numele şi adresele acestor bătrîni care se ascundeau? Şi ce legătură avea toată povestea cu moartea fratelui său – dacă exista vreuna?

Puţin după ora nouă, Anna se întoarse la hotel, unde recepţionerul de noapte îi înmînă un bilet. Thomas Schmid, detectivul de la omucideri, o căutase la telefon.

Îl găsi la birou.

– Am primit cîteva dintre rezultatele autopsiei, zise el. Otrava aia, care-ai cerut să fie căutată de toxicologi...

– Da.

– Au găsit neurotoxina aia în lichidul ocular. Rossignol a fost într-adevăr otrăvit.

Anna se aşeză pe scaunul de lîngă telefon. Orgoliul îi era satisfăcut. Nu greşise.

– Au găsit vreun semn de injecție pe corp?

– Pînă acum, nu, dar spun că e foarte greu să găsească semne atît de mici. Or să mai caute.

– Cînd a fost ucis?

– Se pare că azi-dimineață, puțin înainte de sosirea noastră.

– Asta înseamnă că Hartman ar putea să mai fie la Zürich. Ții situația sub control?

După o pauză, Schmid zise pe un ton glacial:

– Țin situația sub control.

– Vreo veste de la bănci?

– Băncile vor coopera, dar nu se grăbesc. Au și ele anumite proceduri.

– Sigur.

– Ar trebui să avem documentele bancare ale lui Rossignol mîine...

Un semnal sonor îl întrerupse pe Schmid.

– O clipă, mi se pare că am alt apel, spuse Anna și apăsă pe un buton. Operatorul hotelului îi comunică că avea un apel de la biroul ei din Washington.

– Domnișoară Navarro, sînt Robert Polozzi, de la serviciul de identificare.

– Mulțumesc pentru telefon. A apărut ceva?

– Tocmai au sunat cei de la MasterCard. Hartman și-a folosit cardul acum cîteva minute. A făcut o plată la un restaurant din Viena.

Kent, Anglia

La domeniul său de la țară, în Westerham, Kent, sir Edward Downey, fost prim-ministru al Angliei, juca șah cu nepotul lui, în grădina de trandafiri, cînd sună telefonul.

– Nu se poate, exclamă Christopher, nepotul de opt ani.

– Păzește-ți caii, tinere, i-o întoarse bine dispus sir Edward.

– Sir Edward, sînt Holland, zise vocea de la telefon.

– Domnule Holland, e totul în regulă? întrebă sir Edward, brusc îngrijorat. Întrunirea noastră se ține așa cum am stabilit?

– A, fără îndoială, dar s-a ivit o chestiune minoră şi mă întrebam dacă ne-aţi putea ajuta.

Sir Edward asculta în tăcere.

– Ei bine, domnule Holland, o să dau cîteva telefoane, să văd ce pot face.

Viena

Casa lui Jürgen Lenz era situată într-o zonă împădurită, exclusivistă, din partea de sud-vest a Vienei, numită Hietzing. Casa, mai exact vila, era mare, modernă – o combinaţie uimitoare şi reuşită între arhitectura tiroleză şi cea a lui Frank Lloyd Wright.

Elementul-surpriză, îşi zise Ben. Voi avea nevoie de *el cînd o să-l înfrunt pe Lenz.* Într-un fel, era o chestiune de supravieţuire. Nu voia ca ucigaşii lui Peter să descopere că el se afla la Viena. În ciuda grăuntelui de îndoială pe care i-l semănase Hoffman în minte, cea mai plauzibilă presupunere era că Lenz se număra printre ei.

Bineînţeles că nu se putea prezenta pur şi simplu la uşa lui Lenz, cu speranţa că va fi primit. Abordarea trebuia să fie mai complexă. Ben parcurse în gînd o listă a celor mai importanţi şi influenţi oameni pe care-i cunoştea, şi care ar fi garantat pentru el, sau chiar ar fi minţit ca să-l ajute.

Îşi aminti de preşedintele unei importante societăţi filantropice americane, care venise de mai multe ori la el ca să-i ceară bani. De fiecare dată, familia Hartman, şi firma, îi oferiseră sume substanţiale.

Era momentul să se achite de obligaţii, îşi spuse Ben.

Preşedintele societăţii filantropice, Winston Rockwell, grav bolnav de hepatită, se afla la spital, şi era imposibil de abordat. Era teribil de trist pentru Rockwell, dar foarte convenabil pentru Ben.

Sună acasă la Lenz şi ceru să vorbească cu Jürgen Lenz. Femeii care răspunsese la telefon – probabil doamna Lenz – îi spuse că era un prieten al lui Winston Rockwell, interesat

de Fundația Lenz. Asta însemna de fapt că dorea să facă o donație. Nici măcar fundațiile bogate nu refuzau asemenea oferte.

Doamna Lenz răspunse într-o engleză fluentă că soțul ei urma să sosească acasă pe la ora cinci, şi întrebă dacă domnul Robert Simon n-ar dori să vină să bea ceva? Jürgen ar fi fost încîntat să cunoască un prieten al lui Winston Rockwell.

Femeia elegantă, în vîrstă de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie gri de lînă, purta un şirag de perle la gît şi cercei asortați.

– Vă rog să intrați, spuse ea. Domnul Simon, da? Eu sînt Ilse Lenz. Îmi pare bine să vă cunosc.

– Mulțumesc că m-ați primit atît de repede, zise Ben.

– O, nu fiți naiv, sîntem bucuroşi să cunoaştem pe cineva recomandat de Winston. Sînteți din... de unde spuneați?

– Din Los Angeles, răspunse el.

– Am fost acolo cu ani în urmă, la o conferință. Jürgen ar trebui să apară... a, iată că a sosit!

Un bărbat suplu ca un ogar, cu aspect atletic urca în fugă treptele.

– Salutare! strigă Jürgen Lenz.

În sacoul lui albastru, cu pantaloni gri de lînă şi cravată de rips, ar fi putut trece drept un director, poate un preşedinte de colegiu universitar. Fața lui netedă strălucea de sănătate şi era luminată de un zîmbet amabil.

Ben nu se aşteptase la aşa ceva. Arma lui Liesl, pusă în tocul de la umăr, sub sacoul sport i se păru dintr-o dată grea.

Lenz strînse cu putere mîna lui Ben.

– Orice prieten al lui Winston Rockwell e şi prietenul meu! Apoi, coborî vocea. Cum se mai simte?

– Nu e bine, zise Ben. Se află la Centrul Medical George Washington de mai multe săptămîni, iar medicii i-au spus că trebuie să mai rămînă acolo cel puțin încă două săptămîni.

– Îmi pare teribil de rău, spuse Lenz, înconjurînd cu brațul talia zveltă a soției lui. Ei, dar să nu stăm aici. Să bem ceva, nu?

Trevor parcă Peugeot-ul furat pe stradă, vizavi de casa lui Lenz din Hietzing, opri motorul şi începu să aştepte. Cînd ținta va ieşi din casă, el va coborî din maşină, va traversa strada şi se va apropia. N-avea de gînd să rateze.

23

Nu mai era timp.

Cu siguranță nu mai era timp să treacă prin procedurile standard.

Hartman tocmai făcuse o plată la un hotel din Viena. Era o sumă mică, echivalentul a vreo cincisprezece dolari. Oare se oprise la hotel doar ca să bea ceva, să ia o cafea ori să mănînce? Dacă era aşa, plecase de mult de-acolo; dacă stătea la hotel, avea să-l prindă, îşi zise Anna.

Ar fi putut lua legătura cu reprezentanța FBI din Viena, dar pînă cînd biroul ar fi contactat poliția locală prin Ministerul austriac al Justiției, Benjamin Hartman ar fi avut timp să dispară.

În consecință, alergase la Aeroportul Kloten din Zürich, cumpărase un bilet la prima cursă Austrian Airlines către Viena, şi se oprise la primul telefon public pentru a-l suna pe Fritz Weber de la poliția vieneză. Dr. Fritz Weber era şeful *Sicherheitsbüro,* serviciul de securitate al poliției vieneze, specializat în infracțiunile cu violență. Nu era chiar secția la care voia ca să ajungă, însă ştia că Weber o va ajuta bucuros.

Îl cunoscuse pe Weber cu cîțiva ani în urmă, cînd fusese trimisă la Viena să rezolve un caz în care era implicat un ataşat cultural de la Ambasada americană, care intrase într-un grup ce furniza fete minore.

Weber, un bărbat afabil şi un politician abil, fusese

recunoscător pentru ajutorul şi discreţia ei în rezolvarea unei probleme ce prezenta potenţiale complicaţii pentru ambele ţări, şi o invitase la o cină înainte de plecare. Acum părea încîntat s-o audă şi-i promise că o să numească imediat pe cineva care să se ocupe de caz.

Al doilea telefon îl dădu reprezentantului FBI din Viena, Tom Murphy, pe care nu-l cunoştea, dar despre care auzise numai lucruri bune. Îi oferi lui Murphy o versiune prescurtată a motivelor pentru care venea la Viena. El o întrebă dacă voia să-i stabilească o legătură cu poliţia vieneză, însă ea îl refuză, spunîndu-i că avea propriile ei contacte acolo. Murphy, un adevărat om al regulamentelor, nu păru fericit să audă asta, dar nu obiectă.

De îndată ce ajunse la Aeroportul Schwechat din Viena, Anna îl mai sună o dată pe Fritz Weber, care îi dădu numele şi numărul de telefon al inspectorului districtual de la brigada de supraveghere, care lucra acum la caz.

Sergentul Walter Heisler nu vorbea fluent engleza, însă reuşiră să se înţeleagă.

– Am fost la hotelul unde a plătit Hartman cu cartea de credit, îi explică Heisler. Locuieşte acolo.

Sergentul acţionase rapid. Asta era încurajator.

– Bună treabă, zise ea. Avem şanse să-i găsim maşina?

Complimentul păru să-l însufleţească pe poliţist. Deoarece subiectul investigaţiei era un american, omul înţelese că prin implicarea unui reprezentant al guvernului american vor fi eliminate aspectele de jurisdicţic pe care le-ar fi presupus arestarea unui cetăţean străin.

– I-am pus deja... cum spuneţi voi, o coadă, zise Heisler.

– Glumeşti. Cum ai reuşit?

– Păi, de cum am aflat că locuieşte la hotel, am plasat doi oameni la chioşcul de ziare din faţa clădirii. Mi-au spus că omul foloseşte o maşină închiriată, un Opel Vectra. L-au urmărit pînă într-un cartier al Vienei numit Hietzing.

– Ce face acolo?

– Vizitează pe cineva, probabil. E o locuință particulară. Încercăm să aflăm a cui e.

– Uimitor. Ați făcut o treabă fantastică.

– Mulțumesc, zise el vesel. Vrei să vin să te iau de la aeroport?

Stătură cîteva minute la taifas, ceea ce pentru Ben era stresant, deoarece își elaborase în pripă acoperirea. Inventatul Robert Simon conducea o firmă de management financiar plină de succes, cu sediul în L.A. – Ben își spuse că, dacă nu se depărta prea mult de adevăr, existau mai puține șanse de-a comite o gafă – și administra bunurile starurilor de cinema, ale magnaților proprietăților imobiliare, ale miliardarilor din Silicon Valley. Ben se scuză spunînd că lista clienților lui trebuia să rămînă confidențială, dar menționă un nume sau două de care cei doi auziseră cu siguranță.

În același timp, Ben continua să se întrebe: cine-i omul ăsta? Singurul moștenitor al lui Gerhard Lenz – faimosul om de știință și unul dintre liderii unei organizații numite Sigma.

În vreme ce sporovăia cu soții Lenz, Ben observa pe furiș camera în care se aflau. Încăperea era mobilată cu vechi piese englezești și franțuzești. Picturile iluștrilor maeștri aveau rame aurite, fiecare fiind perfect luminată. Pe o masă aflată lîngă canapea, remarcă niște fotografii în rame de argint, ale celor despre care bănui că erau membrii familiei. Era frapantă absența oricărei imagini a tatălui lui Lenz.

– Am vorbit destul despre munca mea, zise Ben. Voiam să vă întreb despre Fundația Lenz. Înțeleg că scopul ei principal e de a promova studiile despre Holocaust.

– Da, finanțăm studiile istorice ale savanților și oferim bani bibliotecilor din Israel, îi explică Jürgen Lenz. Considerăm că e extrem de important ca elevii austrieci să cunoască atrocitățile făptuite de naziști. Să nu uităm că mulți austrieci i-au primit cu brațele deschise pe naziști. În anii '30 cînd Hitler a venit aici și a ținut o cuvîntare din balconul

hotelului Imperial, s-au adunat foarte mulți. Lenz oftă. O rușine.

– Dar tatăl dumitale... dacă nu te superi că întreb... începu Ben.

– Istoria consemnează faptele tatălui meu, spuse Lenz. A făcut cele mai îngrozitoare, cele mai cumplite experimente pe prizonierii de la Auschwitz, pe copii...

– Vă rog să mă scuzați, zise Ilse Lenz, ridicîndu-se în picioare. Nu pot să aud vorbindu-se despre tatăl lui, murmură ea.

– Iubito, îmi pare rău, strigă Lenz după ea.

Se întoarse către Ben, îndurerat.

– N-o pot învinui. Tatăl ei a fost ucis în război, cînd ea era foarte mică.

– Îmi pare rău că am deschis discuția, zise Ben.

– Te rog, nu-ți face probleme. E o întrebare foarte firească. Sînt sigur că americanilor li se pare ciudat faptul că fiul celebrului Gerhard Lenz și-a făcut un scop în viață din finanțarea studierii crimelor tatălui său. Trebuie să înțelegi un lucru: aceia dintre noi care am fost nevoiți să ne confruntăm cu situația asta – noi, copiii celor mai importanți naziști – reacționăm foarte diferit. Există unii, precum Wolf, fiul lui Rudolf Hess, care își consacră viața încercării de-a lămuri trecutul tatălui său. Mai sînt și cei care cresc în confuzie, luptîndu-se să găsească un sens întregii istorii. Eu m-am născut prea tîrziu ca să am amintiri personale despre tatăl meu, dar există alții care și-au cunoscut tații doar așa cum se comportau acasă, nu ca pe oamenii lui Hitler.

În timp ce vorbea, Jürgen Lenz devenea tot mai pătimaș.

– Noi am trăit în case confortabile. Mergeam cu mașina prin ghetoul din Varșovia, stînd pe bancheta din spate a unei limuzine, și nu înțelegeam de ce copiii de-acolo erau atît de triști. Vedeam cum le străluceau ochii taților noștri atunci cînd suna însuși Führerul ca să ureze familiei „Crăciun fericit". Unii dintre noi, atunci cînd am crescut îndeajuns ca să putem gîndi, am învățat să ne detestăm tații și tot ce însemnau ei. Să-i disprețuimn cu fiecare fibră a ființei noastre.

Chipul surprinzător de tînăr al lui Lenz se înroşise.

– Înțelegi, nu mă gîndesc la tatăl meu ca la un tată. Pentru mine e un străin. La scurt timp după încheierea războiului, a fugit în Argentina, sînt sigur că ştii asta. A ieşit din Germania cu documente false şi ne-a lăsat, pe mama şi pe mine, fără un ban, într-un lagăr militar. Făcu o pauză. Aşa că, vezi dumneata, n-am avut niciodată îndoieli sau mustrări de cuget în legătură cu naziştii. Iar crearea acestei fundații a fost cel mai mărunt lucru pe care l-am putut face.

Preț de o clipă, în cameră se aşternu tăcerea.

– Am venit în Austria ca să studiez medicina, continuă Lenz. În anumite privințe, părăsirea Germaniei a fost o uşurare. Mi-a plăcut aici – eram născut aici – şi am rămas, am practicat medicina, trăind retras. După ce am cunoscut-o pe Ilse, am discutat ce-am putea face cu banii pe care-i moştenise ea – tatăl ei făcuse o avere publicînd cărți religioase – şi-am hotărît ca eu să renunț la medicină şi să-mi consacru viața luptei împotriva idealurilor tatălui meu.

Discursul lui Lenz părea puțin prea şlefuit, de parcă-l rostise de o mie de ori pînă atunci. Fără îndoială că aşa făcuse. Totuşi, nici o notă falsă nu era sesizabilă. Era clar că în spatele fermității calme a lui Lenz se afla un om chinuit.

– Nu ți-ai mai revăzut tatăl niciodată?

– L-am văzut de două sau trei ori înainte de-a muri. A venit din Argentina în Germania, în vizită. Avea alt nume, altă identitate. Mama n-a vrut să-l vadă. Eu l-am văzut, însă n-am simțit nimic pentru el. Era un străin.

– Mama dumitale l-a evitat, pur şi simplu?

– S-a dus în Argentina, la înmormîntarea lui. A făcut asta de parcă ar fi vrut să se asigure că era mort. Interesant e că a îndrăgit țara aia. Acolo s-a stabilit în cele din urmă.

Urmă altă pauză, apoi Ben vorbi pe un ton calm, dar hotărît:

– Sînt impresionat de toate resursele pe care le-ai alocat pentru a face lumină asupra trecutului tatălui dumitale. În legătură cu asta, mă întreb dacă poți să-mi

spui ceva despre o organizație cunoscută sub numele Sigma.

În vreme ce rostea numele, Ben studia cu atenție chipul lui Lenz. Acesta îl privi îndelung. Ben își auzea bătăile inimii. Într-un tîrziu, Lenz vorbi:

– Ai menționat Sigma în treacăt, dar cred că ăsta este adevăratul motiv pentru care ai venit aici. Ce dorești, domnule Simon?

Ben se înfioră. Se lăsase încolțit. N-avea prea multe soluții: putea încerca să se cramponeze de falsa identitate ori să scoată adevărul la iveală.

Era momentul să scoată vînatul din vizuină.

– Domnule Lenz, te invit să clarifici natura implicării dumitale în organizația Sigma.

Lenz se încruntă.

– De ce te afli aici, domnule Simon? De ce te furișezi în casa mea și mă minți? zise Lenz calm, zîmbind straniu. Ești de la CIA, domnule Simon, nu-i așa?

– Ce vrei să spui? zise Ben, zăpăcit.

– De fapt, cine ești, domnule Simon? șopti Lenz.

– Frumoasă casă, zise Anna. A cui e?

Stătea pe scaunul din față al unui BMW albastru, un vehicul al poliției fără plăci de înmatriculare. La volan era sergentul Walter Heisler, un bărbat vînjos, de vreo patruzeci de ani, destul de prietenos.

– A unuia dintre cei mai, ăă, importanți cetățeni ai noștri, spuse Heisler, trăgînd din țigară. Jürgen Lenz.

– Cine e?

Priveau amîndoi o vilă frumoasă, aflată cam la o sută de metri distanță. Anna observă că aproape toate mașinile parcate acolo aveau plăci de înmatriculare negre, cu litere albe. Heisler o lămuri că trebuia să plătești ca să ai astfel de plăci de modă veche.

Sergentul scoase un nor de fum.

– Lenz și soția lui sînt activi în cercurile înaltei societăți de-aici. Cred că voi îi numiți... cum îi zice, filo

– filantropi? Lenz conduce fundaţia familiei. Au venit aici acum vreo douăzeci şi ceva de ani, din Germania.

– Hmm.

Ochii o usturau de la fumul de ţigară, dar nu se plînse. Heisler îi făcea o mare favoare. Prefera să stea acolo, în maşina poliţiei plină de fum.

– Cîţi ani are?

– Cincizeci şi şapte, cred.

– Şi e un personaj important?

– Foarte.

Mai erau încă trei vehicule neînmatriculate parcate în zonă: una lîngă ei, şi alte două la cîteva sute de metri în josul străzii, vizavi de vila lui Lenz. Maşinile erau dispuse într-o clasică formaţie rectangulară, astfel ca indiferent pe unde ar fi părăsit Hartman cartierul, să-l prindă în cursă. Ofiţerii din maşini, membri experimentaţi ai brigăzii de supraveghere erau înarmaţi.

Anna nu avea nici o armă. Era puţin probabil, îşi zise ea, ca Hartman să opună rezistenţă. Din dosarul lui reieşea că nu deţinuse niciodată o armă, nici nu făcuse vreo cerere pentru permis de portarmă. Crimele fuseseră comise cu ajutorul unei seringi cu otravă.

Anna nu ştia prea multe despre Hartman, iar colegii ei vienezi cu atît mai puţin. Anna îi spusese prietenului ei Fritz Weber că americanul lăsase amprente la locul unei crime din Zürich, nimic mai mult. La rîndul său, Heisler ştia doar că Hartman era căutat pentru uciderea lui Rossignol. Asta era suficient pentru a-l urmări şi, la cererea oficială a reprezentantului FBI în Viena, a-l aresta.

Anna se întreba cîtă încredere putea avea în poliţia locală. Nu era o întrebare retorică. Hartman era acolo şi se întîlnea cu un om care...

Brusc îi veni o idee.

– Tipul ăsta, Lenz, zise ea, are vreo legătură cu naziştii?

Heisler îşi strivi ţigara în scrumiera plină de la bordul maşinii.

– Păi, tatăl lui... Ai auzit de doctorul Gerhard Lenz?
– Nu, ar trebui să fi auzit?
Sergentul dădu din umeri: americani naivi.
– E unul dintre cei mai răi. A fost coleg cu Josef Mengele, care a făcut tot felul de experimente cumplite în lagărele de concentrare.
– Aha.
Anna își zise că Hartman-fiul, cu spiritul de răzbunare al unui supraviețuitor, era pe urmele descendenților naziștilor.
– Fiul lui e un om bun. Și-a consacrat viața îndreptării răului făcut de tatăl lui.
Anna privi prin parbriz magnifica vilă a lui Lenz. Fiul era antinazist? Uimitor. Se întrebă dacă Hartman știa asta. S-ar fi putut să nu știe decît că tînărul Lenz era fiul lui Gerhard, fiul unui nazist. Dacă este un fanatic, nu-i va păsa că Lenz junior nu semăna cu tatăl său. În cazul acesta s-ar fi putut ca Hartman să-i fi administrat deja lui Jürgen Lenz o injecție fatală.
Iisuse, își spuse ea, în vreme ce Heisler își aprindea altă țigară. *De ce-om sta noi aici fără să facem nimic?*
– E a dumitale? întrebă deodată Heisler.
– Ce să fie a mea?
– Mașina aia. Arătă spre un Peugeot parcat vizavi de vila lui Lenz. E acolo de cînd am ajuns noi aici.
– Nu. Nu e una de-a voastră?
– Sigur că nu. Îmi dau seama după număr.
– Poate că e a unui vecin.
– Mă întreb dacă nu cumva colegii dumitale americani sînt implicați în treaba asta, și te verifică, spuse Heisler înfierbîntat. Dacă așa stau lucrurile, anulez operațiunea asta imediat!
Tulburată, încercînd să se apere, Anna zise:
– Nu poate fi așa. Tom Murphy mi-ar fi spus înainte de-a trimite pe cineva. Oricum, nu prea părea interesat cînd i-am vorbit despre asta.
Dar dacă o verifica pe ea? Era posibil?
– Bine, atunci cine e?

*

– Cine eşti dumneata? repetă Jürgen Lenz, cu frica întipărită pe chip. Nu eşti un prieten de-al lui Winston Rockwell.

– Într-un fel, da, zise Ben. Îl cunosc dintr-o activitate comună. Sînt Benjamin Hartman. Tatăl meu e Max Hartman.

Îl privi din nou cu atenţie pe Lenz, ca să-i surprindă reacţia. Lenz se albi la faţă, apoi expresia i se îmblînzi.

– Doamne Sfinte, şopti el, acum remarc asemănarea. Fratelui dumitale i s-a întîmplat ceva teribil.

Ben se simţi de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

– Ce ştii dumneata? strigă el.

Staţia radio din maşina poliţiei prinse viaţă.

– *Korporal, wer ist das?*

– *Keine Ahnung.*

– *Keiner von uns, oder?*

– *Richtig.*

Cealaltă echipă observase Peugeot-ul şi voia să ştie dacă era o maşină de-a lor; Heisler le spuse că n-avea idee cui aparţinea. Luă o lunetă, pentru vedere nocturnă, de pe bancheta din spate şi o duse la ochi. Pe stradă se întunecase, iar maşina neidentificată stinsese luminile. În apropiere nu era nici un stîlp de iluminat, aşa că faţa şoferului nu se putea distinge.

– Are un ziar în faţă, zise Heisler. *Die Kronen Zeitung*... de-abia îl pot distinge.

– Cred că nu-i e uşor să citească pe întuneric, nu?

– Nu cred că vede mare lucru.

Heisler părea să împărtăşească umorul ei.

– Pot să mă uit şi eu?

Anna nu văzu decît ziarul.

– E limpede că se străduieşte să nu fie identificat, spuse ea, gîndind în acelaşi timp: dacă într-adevăr este de la FBI? Ceea ce ne spune ceva. Te deranjează dacă folosesc telefonul dumitale mobil?

– Deloc.

Polițistul îi dădu Eriksonul lui butucănos, şi Anna formă numărul Ambasadei americane din Viena.

– Tom, zise ea cînd Murphy veni la aparat. Sînt Anna Navarro. Ai trimis pe cineva la Hietzing?

– La Hietzing? Aici, în Viena?

– Da, cazul meu.

Urmă o pauză.

– Nu, nu mi-ai cerut asta, nu-i aşa?

– Ei bine, cineva îmi dă peste cap supravegherea. Crezi că ar putea fi de la biroul dumitale?

– Mai degrabă nu. Oricum, cei de-aici dau socoteală de acțiunile lor, din cîte ştiu eu.

– Mulțumesc.

Închise şi-i înapoie telefonul lui Heisler.

– Ciudat.

– Atunci cine-i în maşina aia? întrebă Heisler.

– De ce ai crezut că sînt de la CIA? întrebă Ben.

– Există nişte veterani în comunitatea aia care sînt mai degrabă împotriva mea, zise Lenz, dînd din umeri. Ai auzit de proiectul Agrafa?

Trecuseră la votcă. Ilse Lenz tot nu se întorsese în cameră şi trecuse o oră de cînd plecase.

– Poate că nu sub numele ăsta. Imediat după război guvernul american – OSS, cum se numea organizația de dinainte de CIA – a adus ilegal în Statele Unite cîțiva din cercetătorii de frunte ai Germaniei naziste. „Agrafa" era numele de cod al acestui plan. Americanii au „albit" dosarele germanilor: le-au falsificat trecutul şi au acoperit faptul că erau criminali de război. Au acționat astfel deoarece imediat după încheierea războiului, America şi-a îndreptat atenția spre o nouă formă de luptă – războiul rece. Brusc, tot ce conta era lupta împotriva Uniunii Sovietice. Americanii pierduseră patru ani şi nenumărate vieți luptîndu-se cu naziştii şi, deodată,

naziştii au devenit prietenii lor – cîtă vreme îi puteau ajuta în bătălia împotriva comuniştilor. Acei cercetători erau oameni străluciţi, creierele din spatele extraordinarelor realizări ştiinţifice ale celui de-al Treilea Reich.

– Şi criminali de război.

– Exact. Unii dintre ei erau răspunzători pentru uciderea a mii de prizonieri în lagărele de concentrare. Alţii, precum Wernher von Braun şi doctor Hubertus Strughold, inventaseră multe dintre armele folosite de nazişti. Arthur Rudolph, care a contribuit la uciderea a douăzeci de mii de oameni nevinovaţi la Nordhausen, a primit cea mai înaltă distincţie civilă a NASA!

Se însera. Lenz se ridică şi aprinse luminile.

– Americanii l-au adus în Statele Unite pe omul care răspundea de lagărele morţii din Polonia. I-au acordat azil unui cercetător nazist care condusese experimentele de congelare la Dachau, care a ajuns un distins profesor de medicină spaţială. Oamenii de la CIA care s-au ocupat de treaba asta, puţinii care au supravieţuit, n-au apreciat deloc eforturile mele de-a elucida acest episod.

– Eforturile dumitale?

– Da, şi pe cele ale fundaţiei mele. Nu e o parte nesemnificativă a cercetărilor pe care le finanţăm.

– Dar ce ameninţare putea constitui CIA?

– CIA, din cîte-am înţeles, n-a apărut decît la cîţiva ani după război, dar a moştenit controlul operativ al acestor agenţi. Există aspecte ale istoriei pe care cei din garda veche a CIA preferă să le lase necercetate. Unii dintre ei ar fi capabili de orice ca să fie siguri de asta.

– Îmi pare rău, dar nu pot crede. CIA nu se ocupă cu uciderea oamenilor.

– Nu, nu se mai ocupă, admise Lenz, cu o notă de sarcasm în glas. Nu după ce l-au ucis pe Allende în Chile, pe Lumumba în Congo şi-au încercat să-l asasineze pe Castro. Nu, legea le interzice să facă aşa ceva. Acum „încheie contracte

secundare", cum vă place vouă, oamenilor de afaceri americani, să spuneți. Angajează liber-profesioniști, mercenari, prin intermediul unor organizații-paravan, astfel că ucigașii nu pot fi niciodată asociați cu guvernul american. Lenz tăcu o clipă și apoi continuă: Lumea e mai complexă decît îți închipui dumneata.

– Dar toate astea sînt de domeniul trecutului, irelevante.

– Nu chiar irelevante dacă ești unul dintre bătrînii care ar putea fi implicat, continuă Lenz neînduplecat. Vorbesc despre politicieni vîrstnici, diplomați pensionați, foști demnitari care și-au făcut datoria în tinerețea lor față de Biroul de Servicii Strategice. În timp ce-și fac de lucru prin bibliotecile lor și își scriu memoriile, nu pot evita o anume senzație de neliniște. Se uită la lichidul transparent din paharul lui, de parcă văzuse ceva acolo. Sînt oameni obișnuiți să aibă putere și să fie respectați. N-ar privi cu ochi buni niște revelații care le-ar umbri epoca lor de aur. O, sigur, își spun că tot ce fac e pentru binele țării, pentru renumele Statelor Unite. Multe dintre ticăloșiile oamenilor se fac în numele binelui comun. Asta o știu, domnule Hartman. Cîinii bătrîni și slabi pot fi foarte periculoși. Se pot da telefoane, pot fi solicitate servicii. Mentorii pretind loialitate protejaților. Bătrînii înspăimîntați sînt hotărîți să moară măcar cu onoarea nepătată. Mi-aș dori să nu țin seama de scenariul ăsta, însă eu îi cunosc și știu de ce sînt în stare.

Ilse reapăru, ținînd în mînă un mic volum legat în piele, pe cotorul căruia Ben citi numele Hölderlin, scris cu litere aurii.

– Văd că tot despre asta vorbiți, zise ea.

– Înțelegi, nu-i așa, de ce sîntem uneori ușor iritați, zise Lenz cu glas domol. Avem mulți dușmani.

– Soțul meu a primit multe amenințări, spuse Ilse. Există fanatici de dreapta care-l consideră drept un renegat, un om care și-a trădat tatăl. Zîmbi trist și se înapoie în camera alăturată.

– Aceia mă îngrijorează mai puțin decît cei care din rațiuni egoiste nu înțeleg de ce nu putem lăsa şarpele să doarmă.

Ochii lui Lenz îl priveau cu atenție.

– Şi ai căror prieteni, cum spuneam, pot fi tentați să ia măsuri extreme pentru a se asigura că epoca lor de aur rămîne de aur. Dar e timpul să mă opresc. Aveai nişte întrebări despre perioada postbelică, întrebări la care sperai să pot răspunde.

Jürgen Lenz examină fotografia, ținînd-o strîns cu ambele mîini.

– Ăsta-i tatăl meu, spuse el.

– Semeni foarte bine cu el.

– Asta-i moştenirea, nu? zise Lenz cu tristețe.

Nu mai era gazda amabilă, fermecătoare. Acum studia atent fotografia.

– Doamne Sfinte, nu. Nu se poate.

Se cufundă în fotoliu, pămîntiu la față.

– Ce nu se poate? Ben insistă. Spune-mi ce ştii.

– Poza e autentică?

– Da.

Viețile lui Peter, Liesl şi cine ştie ale cîtor altora erau garanția autenticității ei.

– Dar Sigma a fost un mit! O legendă! Cu toții ne-am convins de asta.

– Deci ştii despre ea?

Lenz se aplecă în față.

– Trebuie să-ți aminteşti că, în tumultul de după război, au circulat tot felul de poveşti fantastice. Una dintre acestea a fost Sigma. Se spunea că fusese încheiată un fel de alianță între marii industriaşi ai lumii. Arătă spre două chipuri din fotografie. Se afirma că oameni precum sir Alford Kittredge şi Wolfgang Sieber, unul respectat, celălalt hulit, au făcut front comun, că s-au întîlnit în secret şi-au încheiat un pact clandestin.

– Şi care era natura acelui pact?

Lenz dădu neajutorat din cap.

– Mi-aş dori să ştiu, domnule Hartman... pot să-ţi spun Ben? Îmi pare rău. Pînă acum, n-am luat în serios poveştile astea.

– Şi implicarea tatălui dumitale?

Lenz dădu încet din cap.

– Dumneata ştii mai multe decît mine. Poate că Jakob Sonnenfeld ştie ceva despre asta.

Sonnenfeld... Sonnenfeld era cel mai important vînător de nazişti încă în viaţă.

– M-ar ajuta?

– Vorbind în calitate de sponsor principal al institutului său, răspunse Lenz, sînt sigur că o să-şi dea toată silinţa. Îşi turnă ceva mai multă votcă. Încă nu mi-ai explicat cum ai ajuns să fii implicat în povestea asta.

– Îl recunoşti pe omul de lîngă tatăl dumitale?

– Nu, zise Lenz. Apoi miji ochii studiind fotografia. Seamănă puţin cu... dar nici asta nu se poate.

– Ba da. Tatăl meu lîngă tatăl dumitale.

– Dar n-are sens, protestă Lenz. Toţi cei din lumea mea au auzit de tatăl dumitale. E un mare filantrop. O forţă a binelui. Şi, desigur, un supravieţuitor al Holocaustului. Da, seamănă cu el... cu dumneata, de fapt, însă, repet: nu are sens.

Ben rîse cu amărăciune.

– Îmi pare rău, dar lucrurile au încetat să aibă sens pentru mine de cînd fostul meu prieten din colegiu a încercat să mă ucidă.

Lenz îl privi compătimitor.

– Spune-mi cum ai găsit asta.

Ben îi vorbi despre evenimentele ultimelor cîteva zile, încercînd să rămînă cît mai calm cu putinţă.

– Deci şi dumneata cunoşti pericolul, zise grav Lenz. Există fire invizibile care leagă această fotografie de acele morţi.

Frustrarea încolțea în sufletul lui Ben în vreme ce se străduia să găsească un sens celor spuse de Lenz şi să rearanjeze informațiile fragmentare pentru a obține o imagine coerentă. În loc să devină mai clare, lucrurile erau tot mai tulburi, mai năucitoare.

Ben îşi dădu seama că Ilse revenise în cameră simțindu-i parfumul.

– Tînărul ăsta aduce numai primejdii, îi spuse ea soțului ei, cu un glas aspru. Se întoarse către Ben. Iartă-mă, dar nu mai pot să tac. Aduci moartea în casa asta. Soțul meu e amenințat de extremişti de mulți ani. Îmi pare rău pentru tot ce-ai suferit, însă eşti neglijent, ca toți americanii. Ai venit să-l vezi pe soțul meu sub un pretext fals, urmărind propria dumitale vendetă.

– Te rog, Ilse, interveni Lenz.

– Iar acum ai adus moartea cu dumneata, ca pe un oaspete neanunțat. Ți-aş fi recunoscătoare dacă ai părăsi casa mea. Soțul meu a făcut destul. Trebuie să-şi dea şi viața?

– Ilse e supărată, zise Lenz în chip de scuză. Există aspecte ale vieții mele cu care nu s-a obişnuit.

– Nu, spuse Ben. Poate că are dreptate. Am pus deja prea multe vieți în pericol.

Chipul lui Ilse devenise imobil.

– *Gute Nacht,* spuse ea, pe un ton calm, dar ferm.

Conducîndu-l pe Ben spre hol, Lenz îi spuse în şoaptă:

– Aş fi bucuros să te ajut. Să fac ce pot. Să trag nişte sfori unde pot, să-ți înlesnesc nişte contacte. Ilse are dreptate într-o privință. Te sfătuiesc să fii prudent, prietene.

Ben părăsi năucit casa lui Lenz. Era depăşit de situație. De ce nu putea recunoaşte că era neputincios, nepregătit să lupte cu cei care-i omorîseră fratele? Ceea ce aflase pînă acum nu-l conducea nicăieri. Mintea îi era plină de întrebări fără răspuns. Max Hartman, filantropul, supraviețuitorul Holocaustului, umanitarul – era, în realitate, un om precum Gerhard Lenz, un tovarăş de barbarii? Era posibil ca Max să

fi fost complice la uciderea lui Peter? Era el omul din spatele morții propriului său fiu?

De-aceea dispăruse brusc? Ca să nu aibă de înfruntat propria-i demascare? Şi complicitatea CIA? Cum dracu' a ajuns un *Obersturmführer* din SS să emigreze şi să se stabilească în State dacă nu cu ajutorul guvernului american? Aliații lui, vechii prieteni, erau în spatele acelor evenimente oribile? Era posibil ca ei să acționeze în folosul tatălui său, ca să-l protejeze şi să se protejeze – fără ştiința bătrînului?

„Vorbeşti despre lucruri pe care nu le poți înțelege“, îi spusese tatăl lui.

Ben era pradă unor sentimente contradictorii. O parte din el – fiul devotat, loial – voia să creadă că exista o altă explicație. De cînd auzise dezvăluirile lui Peter dorise un motiv ca să creadă că tatăl lui nu era un... un ce? Un monstru. Auzea glasul mamei lui, pe patul de moarte, rugîndu-l stăruitor să înțeleagă, să încerce să acopere ruptura, să se împace cu situația, să-l iubească pe acel bărbat complicat, dificil care era Max Hartman.

În acelaşi timp o parte din el simțea o bine venită limpezime.

M-am străduit mult să te înțeleg, ticălosule! se pomeni Ben strigînd în gînd. Am încercat să te iubesc. Dar pentru o impostură ca asta, pentru hidoşenia adevăratei tale vieți – cum aş putea simți altceva decît ură?

Parcase la mare distanță de casa lui Lenz. Nu voia ca numărul maşinii să-l dea de gol; cel puțin aşa gîndise mai devreme, cînd crezuse că Lenz era unul dintre conspiratori.

Coborî pe aleea din fața casei şi înainte de-a ajunge în stradă, văzu cu coada ochiului o lumină aprinzîndu-se. Era becul din plafonul unei maşini aflate la cîțiva metri distanță.

Cineva ieşi din maşină şi se îndreptă spre el.

Trevor văzu o lumină aprinzîndu-se şi se întoarse să se uite. Uşa din față era deschisă. Ținta sporovăia cu un bărbat mai vîrstnic, probabil Lenz. Trevor aşteptă pînă cînd cei doi

își strînseră mîinile și ținta porni pe aleea din fața vilei, apoi coborî din mașină.

24

Vreau să verificați numărul de înmatriculare, ceru Heisler prin stația radio din mașină. Apoi se întoarse către Anna. Dacă nu sînteți voi și nici noi, atunci cine e? Trebuie să ai vreo idee.

– Cineva care supraveghează casa, zise ea. Nu-mi place treaba asta.

Se întîmplă ceva aici. Oare ar trebui să-i spun lui Heisler ce cred despre Hartman? Era o speculație la urma urmei. Dacă Hartman se afla acolo doar ca să obțină informații de la Lenz, și nu ca să-l ucidă?

Cu toate astea... aveau justificarea legală de-a năvăli în vilă. Dacă se dovedea că în timp ce ei stăteau acolo și supravegheau casa, unul dintre cetățenii de vază ai orașului era în pericol de-a fi ucis? Protestele ar fi fost teribile; s-ar fi creat un incident internațional și toate oalele s-ar fi spart în capul ei.

Heisler îi întrerupse gîndurile.

– Vreau să te duci pînă la mașina aia și să te uiți la fața omului, spuse el. Vezi dacă îl cunoști.

Părea un ordin, nu o cerere.

Anna acceptă.

– Am nevoie de o armă, zise ea.

Heisler îi întinse arma lui.

– Ai luat-o de pe podeaua mașinii. Probabil că am lăsat-o acolo. Nu ți-am dat-o eu.

Anna ieși din mașină și porni spre vila lui Lenz. Ușa din față a casei se deschise. Doi bărbați stăteau de vorbă.

Lenz și Hartman, observă ea ușurată.

Cei doi bărbați își strînseră mîinile cu prietenie, apoi Hartman o luă pe alee, spre stradă.

În interiorul Peugeot-ului se aprinse o lumină. Un bărbat, cu un trenci împăturit pe brațul drept ieși din mașină.

Atunci îi văzu fața pentru prima oară.

Fața!

Cunoștea fața aia. O mai văzuse. Dar unde?

Bărbatul cu trenciul pe braț închise portiera în timp ce Hartman ajunse la cinci metri distanță.

Preț de o clipă, Anna îl văzu pe bărbat din profil.

O poză din profil. Văzuse o fotografie din profil a acestui om. Imagini din față și din profil. Asocierea era neplăcută, sugerînd primejdia.

Poze ale unui suspect. La birou. Fotografii destul de proaste ale acestui om, din față și profil. Un tip rău.

Da, văzuse fotografiile alea o dată sau de două ori, la ședința săptămînală de informare.

Dar nu erau poze pentru cazier, ci fotografii făcute de la distanță, în timpul supravegherii, mărite pînă cînd deveniseră granulare.

Nu era un infractor obișnuit, desigur.

Era un asasin, un asasin de talie internațională, foarte experimentat. Se știau puține lucruri despre el, însă dovezile existente sugerau că era cineva cu resurse și capacități deosebite. Îi veni în minte altă fotografie: cadavrul unui lider sindical din Barcelona, despre care se credea că fusese ucis de el. Imaginea i se întipărise în memorie, poate din cauza felului în care cursese sîngele pe cămașa victimei – în formă de cravată. Altă imagine: un om politic foarte popular din sudul Italiei, care conducea o mișcare de reformă națională. Moartea lui fusese atribuită inițial Mafiei, dar ulterior niște fragmente de informații îl indicaseră drept asasin pe un bărbat cunoscut sub numele de Arhitectul. Candidatul, care primise deja amenințări, beneficiase de o gardă personală. Asasinatul fusese pus la cale în mod strălucit, nu doar din punct de vedere balistic, ci și politic. Politicianul fusese împușcat mortal într-un bordel plin cu imigranți clandestini din Somalia, iar

circumstanțele jenante nu îngăduiseră susținătorilor lui să-i transforme moartea într-un martiriu.

Arhitectul. Un asasin de talie internațională. Victima – Hartman.

Încercă să discearnă un sens: *Hartman e într-o vendeta,* își zise ea. *Dar celălalt?*

O, Doamne. Ce fac acum? Să încerc să-l prind pe asasin?

Duse aparatul de emisie-recepție la buze și apăsă pe butonul de pornire.

– Îl cunosc pe tipul ăsta, îi spuse ea lui Heisler. E un ucigaș profesionist. O să încerc să-l elimin. Voi ocupați-vă de Hartman.

– Scuzați-mă, strigă bărbatul, îndreptîndu-se grăbit spre Ben.

Ceva nu e-n regulă cu tipul ăsta', își zise Ben.

Trenciul de pe brațul drept.

Mersul rapid cu care se apropia.

Fața – o față pe care o mai văzuse. O față pe care n-avea s-o uite niciodată.

Ben își strecură mîna dreaptă sub jachetă, ajunse cu mîna la oțelul rece al armei și i se făcu frică.

Anna avea nevoie de Hartman viu; mort, nu i-ar fi fost de nici un folos.

Asasinul era pe cale să-l omoare pe Hartman. Din punctul ei de vedere, era mai bine ca Hartman, suspectul ei, să fugă decît să fie ucis. În orice caz, trebuia să lase urmărirea lui Hartman în seama celorlalți.

Ridică pistolul lui Heisler.

Asasinul părea să n-o fi zărit. Era concentrat asupra lui Hartman. Anna știa de la antrenamente că individul căzuse victimă celei mai mari slăbiciuni a ucigașilor profesioniști: fixarea asupra țintei. Nu mai era conștient de ce e în jur. Marile feline sînt ținte sigure pentru vînători exact în momentul cînd se pregătesc să atace.

Poate că ăsta era avantajul de care avea nevoie.

– Stai pe loc! strigă ea. Halt, fir-ar să fie!

Îl văzu pe Hartman întorcîndu-se şi privind-o.

Asasinul îşi smuci uşor capul spre stînga, dar nu se întoarse să vadă de unde venise strigătul.

Anna ținti direct în pieptul asasinului, în centrul masei musculare. Era un gest reflex, fusese antrenată să tragă ca să ucidă, nu să rănească.

Ucigaşul se întoarse către Hartman, care scosese şi el o armă.

Arhitectul avea ținta în vizor. Bănuia că, oricine ar fi strigat, nu era o ameninţare imediată. Să se întoarcă şi să atace? Ar fi însemnat să-şi piardă ținta, şi nu va face asta, gîndi Anna.

Dintr-o dată, asasinul începu să se întoarcă...

Anna calculase greşit.

Mişcările lui erau nefiresc de line, ca ale unui balerin. Răsucindu-se pe călcîie, se întoarse cu o sută optzeci de grade, cu arma ridicată şi trase repetat la intervale de o fracțiune de secundă. Arma se mişca imperceptibil în mîna lui puternică. Cînd se întoarse să se uite, Anna înţelese ce se întîmplase. Cu doar o clipă în urmă, patru polițişti vienezi înarmaţi erau concentrați asupra lui. Toţi fuseseră împuşcați! Fiecare dintre gloanțele lui îşi atinsese ținta.

Fusese o execuţie teribilă, demonstrînd o îndemînare pe care ea n-o mai întîlnise niciodată. Era înspăimîntată.

Omul era un profesionist; hotărîse să elimine toate obstacolele înainte de-a se întoarce la ținta lui – iar ea era ultimul obstacol.

Anna ochise deja cînd bărbatul se răsuci spre ea. Îl auzi pe Hartman strigînd. Apăsă pe trăgaci şi nimeri în centrul ţintei!

Ucigaşul se prăbuşi la pămînt, iar arma lui se lovi cu zgomot de caldarîm.

Îl doborîse. Era mort?

Hartman o rupse la fugă pe stradă. Anna ştia că strada era blocată de poliție în ambele direcții, aşa că fugi spre

bărbatul prăbuşit, luă arma de jos şi apoi porni în urmărirea lui Hartman.

Printre țipetele victimelor ce supraviețuiseră împuşcăturilor, auzi strigăte în germană, pe care nu le înțelegea.

– *Er steht auf!*

– *Er lebt, er steht!*

– *Nein, nimm den Verdachtigen!*

Hartman alergase direct spre pîlcul de experți în supraveghere, toți cu armele scoase şi ațintite spre el. Anna auzi alte strigăte...

– *Halt! Keiner Schritt weiter!*

– *Polizei! Sie sind verhaftet!*

Un zgomot venit din spatele ei, dinspre locul unde zăcea asasinul, îi atrase atenția şi se întoarse la timp ca să-l vadă pe ucigaş urcîndu-se cu greu în Peugeot şi trîntind portiera în urma lui.

Supraviețuise, iar acum fugea!

– Hei, strigă ea către toți, opriți-l! Peugeot-ul! Nu-l lăsați să scape!

Hartman era înconjurat de cinci polițişti. Anna se năpusti spre maşina care se îndrepta direct spre ea.

Trase în parbriz, care crăpă formînd mici pînze de păianjen, în vreme ce maşina continua să se apropie în viteză de ea. Se aruncă într-o parte, lîngă drum, şi Peugeot-ul trecu vuind pe lîngă ea şi dispăru din vedere.

Fugise!

– Drace! strigă ea şi se întoarse la timp ca să-l vadă pe Hartman cu mîinile sus.

25

Pacientul Optsprezece alerga încet pe o bandă rulantă. În gură avea un fel de muştiuc conectat la două furtunuri lungi. Nările îi erau prinse cu o clemă.

Pe pieptul scobit, gol, erau prinse douăsprezece fire ce duceau la un monitor EKG. Alt fir ieşea dintr-un mic dispozitiv

ataşat la degetul arătător. Omul transpira şi era palid.

– Cum te simţi? întrebă doctorul, un bărbat înalt, cu faţă pămîntie.

Pacientul nu putea vorbi, însă ridică degetul mare – semn că totul era în regulă.

– Nu uita că e un buton de alarmă chiar în faţa dumitale, zise medicul. Foloseşte-l dacă simţi nevoia.

Pacientul Optsprezece continuă să alerge.

Doctorul îi spuse colegului său mai scund şi rotofei:

– Cred că sîntem la capacitatea maximă a exerciţiului. Pare să fi depăşit nivelul transferului respirator – a trecut testul. Nici un semn de ischemie. Tipul e tare. În regulă, să-l lăsăm astăzi să se odihnească. Mîine o să înceapă tratamentul.

Pentru prima dată în acea zi, doctorul cu faţă pămîntie îşi îngădui să zîmbească.

Princeton, New Jersey

Marele istoric de la Princeton lucra în biroul său de la Dickinson.

Tot ce se afla în biroul profesorului John Barnes Godwin data din anii '40 sau '50, fie că era vorba despre telefonul negru cu disc, despre sertarele din lemn de stejar ale fişierului sau despre maşina de scris Royal (nu avea nevoie de computere). Îi plăceau lucrurile vechi, soliditatea obiectelor de pe vremea cînd erau făcute din bachelită, lemn şi oţel, nu din plastic.

Totuşi, nu făceau parte dintre acei bătrîni care trăiau în trecut. El îndrăgea lumea de azi. Adesea, îşi dorea ca draga lui Sarah, soţia lui vreme de cincizeci şi şapte de ani, să fie prezentă şi să împărtăşească bucuriile vieţii cu el. Mereu îşi doriseră să călătorească după pensionarea lui.

Godwin studia istoria Europei secolului douăzeci, cîştigase premiul Pulitzer, iar cursurile lui se bucurau de o largă audienţă în campusul de la Princeton. Mulţi dintre foştii lui studenţi aveau acum funcţii importante în domeniile lor de activitate.

Preşedintele Rezervelor Federale fusese unul dintre cei mai străluciţi, ca şi preşedintele de la WorldCom, secretarul de stat şi adjunctul său de la Apărare, ambasadorul american la ONU, nenumăraţi membri ai Consiliului Economic, pînă şi actualul preşedinte al Comitetului Naţional Republican.

Telefonul sună şi profesorul Godwin îşi drese glasul înainte de a răspunde:

– Alo.

Recunoscu imediat vocea.

– O, da, domnule Holland, mă bucur să te aud. Sper că treaba merge bine.

Ascultă cîteva clipe, după care spuse:

– Sigur că îl cunosc, mi-a fost student... Păi, dacă vrei părerea mea, un tip fermecător, dar cam încăpăţînat şi foarte inteligent. Totdeauna am crezut că avea o puternică motivaţie morală. Însă Ben Hartman mi-a făcut impresia unui om rezonabil şi echilibrat.

Ascultă din nou.

– Nu, nu e un cruciat. Pur şi simplu nu are temperamentul ăsta. Şi cu siguranţă nu e un martir. Cred că se poate discuta cu el.

Altă pauză.

– Ei bine, nici unul dintre noi nu doreşte subminarea acestui proiect, însă doresc să-i acordaţi tînărului o şansă. N-aş vrea să aud că i s-a întîmplat ceva.

Viena

Camera pentru interogatorii era rece şi sumar mobilată. *Am început să devin expert,* îşi zise Ben sumbru. Oglinda prin care putea fi văzut era mare cît o fereastră de dormitor dintr-o casă de la periferie. O plasă de sîrmă acoperea o fereastră ce dădea într-o deprimantă curte interioară.

Americanca şedea în celălalt capăt al micii încăperi pe un scaun metalic rabatabil. Se prezentase drept agent special Anna Navarro de la Departamentul de Justiţie al SUA, Biroul de Investigaţii Speciale, şi îi arătase o legitimaţie pentru a-şi

întări spusele. Ben îi admiră părul castaniu închis, ondulat, ochii de culoarea caramelei, tenul măsliniu. Era înaltă, suplă, avea picioare lungi şi se îmbrăca foarte elegant, lucru rar la Departamentul de Justiţie. Nu avea verighetă, ceea ce însemna că era divorţată, deoarece femeile atît de atrăgătoare se măritau de obicei devreme. Fără îndoială că se căsătorise cu vreun anchetator guvernamental galant, cu bărbia pătrată, care-o cucerise cu poveşti despre curajul dovedit de el în prinderea criminalilor... Apoi stresul creat de două cariere dinamice le destrămase căsnicia...

Pe scaunul de lîngă ea stătea un poliţist cu faţă de boxer, un tip vînjos, tăcut ce fuma ţigări Casablanca una după alta. Ben nu ştia dacă poliţistul vorbea engleza. Îşi spusese doar numele: sergent Walter Heisler, de la Brigada criminalistică a poliţiei vieneze.

După jumătate de oră de interogatoriu, Ben devenise nerăbdător. Încercase să fie rezonabil, să vorbească logic, însă anchetatorii lui erau neînduràtori.

– Sînt arestat? întrebă el într-un tîrziu.

– Vrei să fii? i-o întoarse americanca.

O, Doamne, să nu înceapă iar.

– Are dreptul să facă asta? îl întrebă Ben pe masivul poliţist vienez care fuma şi-l fixa cu o privire bovină.

Tăcere.

– Ei bine? întrebă Ben. Cine-i şeful aici?

– Cîtă vreme răspunzi la întrebările mele, nu există nici un motiv să te arestăm, spuse femeia. Încă.

– Deci sînt liber să plec.

– Ai fost reţinut pentru interogatoriu. De ce l-ai vizitat pe Jürgen Lenz? Nu ne-ai lămurit.

– Aşa cum spuneam, a fost o vizită de curtoazie. Întreabă-l pe Lenz.

– Te afli la Viena pentru afaceri sau ca turist?

– Ambele.

– N-ai programată nici o întîlnire de afaceri.

– Îmi place să fiu spontan.

– Ai reținut o cameră pentru cinci zile la o stațiune de schi din Alpii Elvețieni, dar nu te-ai dus acolo.

– M-am răzgîndit.

– Oare de ce mă îndoiesc?

– N-am idee. Voiam să văd Viena.

– Deci ai apărut la Viena, fără rezervare la hotel.

– Cum spuneam, îmi place neprevăzutul.

– Înțeleg, zise Anna Navarro, vădit dezamăgită. Şi vizita dumitale la Gaston Rossignol, în Zürich, tot de afaceri a fost?

Doamne, ştiau şi despre asta! Dar cum? Îl cuprinse panica.

– Era prietenul unui prieten.

– Şi aşa îl tratezi dumneata pe prietenul unui prieten – îl ucizi?

O, Iisuse.

– Era mort cînd am ajuns acolo!

– Zău, spuse Navarro, deloc convinsă. Te aştepta?

– Nu. Pur şi simplu m-am dus acolo.

– Fiindcă îți place să fii spontan.

– Voiam să-i fac o surpriză.

– În schimb, te-a surprins el, nu?

– Da, a fost un şoc.

– Cum ai ajuns la Rossignol? Cine te-a pus în legătură cu el?

Ben ezită, puțin cam mult.

– Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

Ea se agăță de răspunsul lui.

– Pentru că nu există nici o cunoştință comună, ori ceva asemănător, nu? Care a fost legătura lui Rossignol cu tatăl dumitale?

Ce dracu' înseamnă asta? Cît de multe ştia? Ben o privi pătrunzător.

– Să-ți spun ceva, zise Anna Navarro pe un ton sec. Cunosc genul dumitale. Băiat de bani gata, care obține întotdeauna ce vrea. De cîte ori ajungi într-un mare rahat, tăticu' te salvează, ori avocatul familiei plăteşte cauțiunea. Te-ai obişnuit să faci orice îți trece prin cap şi-ți închipui că n-o să trebuiască niciodată să achiți nota de plată. Ei bine, nu şi de data asta, amice.

Ben zîmbi involuntar, dar refuză să-i dea satisfacţia de a discuta în contradictoriu.

– Tatăl dumitale e supravieţuitor al Holocaustului, corect? continuă ea.

Deci nu ştie chiar totul.

Ben dădu din umeri.

– Aşa mi s-a spus.

– Iar Rossignol a fost un mare bancher elveţian, da?

Acum o privea cu atenţie. Unde voia să ajungă?

– De-aceea stăteaţi de veghe dumneata şi toţi poliţiştii ăia austrieci, în faţa casei lui Lenz, spuse el. Vă aflaţi acolo ca să mă arestaţi.

– De fapt, nu, zise femeia cu răceală. Voiam să vorbim cu dumneata.

– Puteai pur şi simplu să mă contactezi. N-aveai nevoie de jumătate din poliţia Vienei. Pun pariu că ţi-ar plăcea să mă acuzi de uciderea lui Rossignol ca să scoţi CIA din rahat, nu? Sau voi, tipii de la Departamentul de Justiţie, detestaţi CIA? Sînt derutat.

Agentul Navarro se apleacă în faţă, privindu-l sever cu frumoşii ei ochi căprui.

– De ce erai înarmat?

Ben ezită, doar o secundă sau două.

– Pentru a mă apăra.

– Corect.

Era o afirmaţie sceptică, nu o întrebare.

– Ai permis de portarmă în Austria?

– Cred că asta-i o chestiune între mine şi autorităţile austriece.

– Reprezentantul autorităţilor austriece stă pe scaunul de lîngă mine. Dacă el hotărăşte să te acuze de port ilegal de armă, eu n-o să-l contrazic. Austriecii dezaprobă vehement vizitatorii străini care deţin arme neînregistrate.

Ben dădu din umeri. Femeia avea dreptate, desigur, dar asta părea cea mai mică grijă a lui în acel moment.

– Aşa că dă-mi voie să-ţi spun ceva, domnule Hartman.

Mi se pare cam greu de crezut că purtai o armă la dumneata ca să-l vizitezi pe „prietenul unui prieten". Mai ales că amprentele dumitale au fost găsite peste tot în casa lui Rossignol. Ai înțeles?

– Nu, nu tocmai. Mă acuzi că l-am ucis? Dacă-i aşa, de ce n-o spui limpede?

Ben făcea eforturi să-şi păstreze calmul.

– Elvețienii cred că fratele dumitale ducea o campanie de răzbunare împotriva sistemului bancar. Poate că s-a întîmplat ceva cu dumneata după moartea lui, ceva care te-a făcut să continui campania lui, dar mai dur. N-ar fi greu de demonstrat motivația. Şi mai sînt şi amprentele dumitale. Cred că un tribunal elvețian te-ar putea condamna fără probleme.

Oare credea sincer că el îl omorîse pe Rossignol? În cazul acesta, de ce era atît de interesat anchetatorul ăsta special de la Departamentul de Justiție? Nu ştia cîtă putere avea cu adevărat aici şi această incertitudine îl neliniştea. Nu da înapoi, îşi zise el. Ripostează.

Ben să lăsă pe spătarul scaunului.

– N-ai nici o autoritate aici.

– Foarte corect. Dar n-am nevoie de autoritate.

Ce dracu' voia să spună?

– Atunci ce vrei de la mine?

– Vreau informații. Vreau să cunosc motivul real al vizitei dumitale la Rossignol. Motivul real al vizitei la Jürgen Lenz. Ce urmăreşti de fapt, domnule Hartman?

– Şi dacă nu vreau să-ți spun?

Încerca să pară sigur pe el.

– Vrei să afli ce s-ar întîmpla? Asumă-ți riscul şi fă o încercare.

Iisuse, femeia era pricepută, îşi zise Ben. Răsuflă adînc. Pereții camerei păreau să se strîngă în jurul lui, dar chipul îi rămase inexpresiv. Ea continuă:

– Ştii că există un mandat de arestare pe numele dumitale la Zürich?

Ben dădu din umeri.

– Asta-i tare.

Hotărî că venise momentul să fie agresiv, ofensat, să atace, aşa cum ar fi reacţionat un american arestat pe nedrept.

– Cunosc, poate, ceva mai bine decît dumneata felul în care procedează elveţienii. În primul rînd, îţi trîntesc o amendă dacă scuipi guma pe trotuar. Pe urmă, nu există posibilitatea extrădării.

Aflase toate astea din conversaţiile cu Howie.

– Cantonul Zürich obţine destul de greu cooperarea poliţiei din celelalte cantoane. Faptul că Elveţia a devenit celebră pentru adăpostirea celor ce fug de plata taxelor înseamnă că alte ţări ignoră cererile de extrădare ale Elveţiei, considerîndu-le o chestiune politică.

Erau cuvintele lui Howie, pe care Ben le repetă nepăsător, înfruntînd-o. Trebuia să priceapă că nu se putea juca cu el.

– Poliţiştii din Zürich susţin că nu vor să mă „interogheze". Nici măcar nu pretind că au un caz. Atunci de ce nu încetăm cu tîmpeniile?

Anna Navaro se apropie de el.

– E cunoscut faptul că fratele dumitale încerca să adune probe împotriva sistemului bancar elveţian. Gaston Rossignol a fost un important bancher elveţian. Îl vizitezi, şi e găsit mort. O să revenim la asta. Pe urmă, apari dintr-o dată la Viena şi te întîlneşti cu fiul unui nazist notoriu, în ciuda faptului că tatăl dumitale a fost într-un lagăr de concentrare. Asta seamănă teribil de mult cu un fel de voiaj de răzbunare.

Deci asta era. Poate că aşa i se părea cuiva care nu cunoştea adevărul. Dar Ben nu putea să-i spună adevărul!

– E absurd, se răsti Ben. Nu-mi pasă de fanteziile dumitale despre vendete şi violenţă. Vorbeai despre bancherii elveţieni. Eu fac afaceri cu oamenii ăştia, agent Navarro. Asta-i meseria mea. Noi nu ne lăsăm pradă furiei criminale. În lumea mea, cele mai adînci răni pe care le poţi căpăta sînt cele făcute de cuţitul pentru tăiat hîrtie.

– Atunci explică-mi ce s-a întîmplat la Bahnhofplatz. Vorbeşte-mi şi despre ceilalţi. Vreau să ştiu de unde le-ai obţinut numele şi adresele.

Ben se mulţumi s-o privească.
– Unde-ai fost miercuri?
– Nu-mi amintesc.
– Cumva în Nova Scotia?
– Dacă mă gîndesc bine, eram arestat la Zürich, i-o întoarse el. Poţi verifica la prietenii dumitale, din Zürich. Vezi, îmi place să fiu arestat în fiecare ţară pe care-o vizitez. E cea mai bună ocazie de-a aprecia obiceiurile locale.
Ea ignoră înţepătura.
– Spune-mi de ce-ai fost arestat.
– Ştii la fel de bine ca mine.
Navarro se întoarse către colegul care fuma impasibil, apoi îl privi din nou pe Ben.
– De mai multe ori în ultimele zile era să fii ucis. Chiar şi azi...
Ben se trezi la realitate şi se simţi cuprins de un sentiment de recunoştinţă.
– Mi-ai salvat viaţa. Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc.
– Să fii al naibii de sigur că trebuie, răspunse ea. Acum, spune-mi: de ce crezi că a încercat cineva să te ucidă? Cine-ar fi putut şti ce puneai la cale?
Bună momeală, cucoană.
– N-am idee.
– Pot jura că ai idee.
– Scuze. Poate îi întrebi pe prietenii dumitale de la CIA ce anume încearcă să ascundă. Sau e şi biroul dumitale implicat în muşamalizare?
– Domnule Hartman, fratele dumitale geamăn a fost ucis în Elveţia, într-un accident de avion dubios. Mai recent, ai avut legături inexplicabile cu nişte atacuri armate în ţara aia. Moartea pare să te înconjoare ca un parfum ieftin. Ce-ar trebui să cred eu?
– Crede ce vrei. Eu n-am comis nici o crimă.
– O să te mai întreb o dată: de unde ai numele şi adresele acelor oameni?
– Ale cui?

– Ale lui Rossignol şi Lenz.
– Ţi-am spus, sînt cunoştinţe.
– Nu cred.
– N-ai decît.
– Ce ascunzi? De ce nu eşti sincer cu mine, domnule Hartman?
– Îmi pare rău. N-am nimic de ascuns.
Agentul Navarro îşi încrucişă picioarele lungi şi frumoase.
– Domnule Hartman, zise ea, de-a dreptul exasperată. O să-ţi propun un tîrg. Dumneata cooperezi cu mine, iar eu o să-mi dau toată silinţa să-i fac pe elveţieni şi austrieci să te lase în pace.
Oare era sinceră? Neîncrederea lui devenise aproape reflexă.
– Deoarece am impresia că dumneata i-ai pus pe urmele mele, promisiunea asta mi se pare fără suport. Nu trebuie să mai stau aici, nu?
Ea îl privi în tăcere, muşcîndu-şi buza.
– Nu. Scoase o carte de vizită, scrise ceva pe spatele ei şi i-o întinse. Dacă te răzgîndeşti, asta-i adresa hotelului meu din Viena.
Se terminase. Slavă Domnului. Neliniştea îi dispăru brusc.
– Încîntat de cunoştinţă, agent Navarro, spuse Ben, ridicîndu-se. Şi-ţi mulţumesc încă o dată că mi-ai salvat viaţa.

26

Durerea era intensă, copleşitoare; altul în locul lui şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Mobilizîndu-şi întreaga capacitate de concentrare, Trevor transmise durerea altui corp – o sosie imaginară. Numai prin puterea voinţei reuşi să-şi croiască drum pe străzile din Viena pînă la o clădire de pe Taborstrasse.
Pe urmă îşi aminti că maşina fusese furată – gîndea cu încetineală, asta-l îngrijora cel mai mult. Mai conduse pe vreo

cinci străzi, apoi o abandonă, cu cheile în contact. Poate că vreun idiot avea s-o fure şi va fi prins în plasa pe care poliţia o întinsese, cu siguranţă, în tot oraşul.

Porni şchiopătînd pe stradă, ignorînd privirile curioase ale trecătorilor. Ştia că sacoul îi era pătat de sînge.

Reuşi să ajungă la Taborstrasse, la biroul aflat la parter, anunţat de o placă din alamă pe care scria. DR. THEODOR SCHREIBER, INTERNE ŞI CHIRURGIE GENERALĂ.

Biroul era cufundat în întuneric şi nu răspunse nimeni cînd sună. Trevor ştia că e tîrziu şi că dr. Schreiber îşi respecta programul. Continuă să sune. Schreiber locuia în apartamentul din spatele micului său cabinet, iar soneria se auzea şi acolo.

După cîteva minute, lumina se aprinse şi la interfon se auzi o voce iritată:

– *Ja.*

– *Doktor Schreiber, es is Christoph. Es ist ein Notfall.*

Uşa din faţă a clădirii fu deschisă electronic. Pe urmă se deschise şi uşa din hol, pe care se afla altă placă din alamă, cu numele doctorului pe ea.

Doctorul Schreiber părea prost dispus.

– Mi-ai întrerupt cina, spuse el pe un ton grav. Sper să fie ceva important. Apoi observă sacoul pătat de sînge. În regulă, în regulă, urmează-mă. Medicul se întoarse şi intră în cabinet.

Doctorul Schreiber avea o soră care trăia la Dresda, de mai multe decenii. Pînă la căderea Zidului Berlinului, acest simplu accident geografic – el fugise din Berlinul de Est în 1961 – fusese suficient pentru a acorda serviciilor secrete est-germane un ascendent asupra doctorului.

Dar Stasi nu intenţiona să-l şantajeze sau să-l transforme într-un soi de spion. Nu, Stasi avea o treabă mult mai banală pentru el: pur şi simplu să le acorde asistenţă medicală agenţilor săi din Austria în caz de urgenţă. Medicii din Austria, ca şi din multe alte ţări ale lumii, sînt obligaţi de lege să

raporteze poliției rănile provocate de gloanțe. Doctorul Schreiber trebuia să fie mai discret atunci cînd se întîmpla să apară la uşa lui vreun agent Stasi rănit.

Trevor, care trăise la Londra mai mulți ani ca agent sub acoperire înainte de-a fi recrutat de Sigma, fusese trimis din cînd în cînd la Viena, sub pretextul unor călătorii de afaceri, şi apelase de două ori la bravul medic.

Chiar şi acum, cînd războiul rece se terminase de mult şi perioada în care Schreiber acorda asistență sub acoperire Germaniei de Est era aproape încheiată, Trevor nu se îndoia că doctorul va coopera. Schreiber putea fi condamnat pentru sprijinul acordat Stasi şi nu dorea asta.

Vulnerabilitatea nu-l împiedică pe doctorul Schreiber să se zbîrlească revoltat:

– Eşti norocos, se răsti el. Glonțul a trecut chiar pe deasupra inimii. Dacă intra sub un unghi ceva mai mic, ai fi murit imediat. Se pare că a intrat pe o direcție oblică, săpînd un fel de canal în piele şi în țesutul gras. A sfîşiat chiar şi cîteva fibre de la suprafața muşchiului pectoral şi a ieşit pe la subsuoară. Probabil că te-ai răsucit la timp.

Doctorul Schreiber îl privi pe deasupra ochelarilor pe Trevor, care tăcea.

Introduse un forceps în rană, şi Trevor gemu. Îşi simți trupul inundat de o neplăcută fierbințeală şi de o durere atroce.

– A fost cîte pe ce să-ți provoace vătămări serioase ale nervilor şi vaselor sanguine din zona plexului brahial. Dacă s-a fi întîmplat aşa, n-ai mai fi putut folosi brațul drept. Poate chiar l-ai fi pierdut.

– Sînt stîngaci, zise Trevor. Oricum, nu vreau să cunosc detaliile macabre.

– Bine, spuse absent doctorul, ar trebui să mergi la spital, la *Allgemeines Krankenhaus,* dacă vrei să facem o treabă ca lumea.

– Asta-i exclus, ştii bine.

O durere ascuțită îl fulgeră în braț.

Medicul injectă cu anestezic zona din jurul rănii. Cu un foarfece mic şi un forceps, extirpă nişte ţesut, spălă rana şi începu s-o coasă.

Trevor simţea nişte zvîcnituri, dar nu durere.

– Vreau să te asiguri că rana n-o să se deschidă dacă mă mişc, zise el.

– Ar trebui s-o laşi mai moale o vreme.

– Mă vindec repede.

– Aşa e, spuse doctorul. Acum îmi amintesc.

Omul se vindeca repede, ciudat de repede.

– Timpul e un lux pe care nu mi-l permit, zise Trevor. Vreau să coşi rana strîns.

– Aş putea folosi un material mai dur, dar va rămîne o cicatrice urîtă.

– Nu-mi pasă.

– Bine, spuse medicul, întorcîndu-se către masa cu ustensile.

După ce-şi termină treaba i se adresă lui Trevor:

– Pentru dureri, pot să-ţi dau nişte Demerol.

– N-am nevoie, spuse Trevor.

– Cum doreşti.

Trevor se ridică gemînd.

– În regulă, mulţumesc pentru ajutor, zise el şi îi întinse doctorului cîteva bancnote de o mie de şilingi.

Anna îşi stropi faţa cu apă fierbinte. De treizeci de ori, cum o învăţase mama ei, ca să-şi menţină tenul sănătos şi strălucitor.

Auzi telefonul sunînd. Înşfăcă un prosop ca să se şteargă pe faţă şi alergă să răspundă.

– Anna, sînt Robert Polozzi. Am sunat cumva prea tîrziu?

Robert Polozzi, de la serviciul de identificare.

– Nu, deloc, Robert. Ce e?

– E vorba despre verificarea patentului.

Uitase de asta. Îşi tamponă faţa umedă cu prosopul.

– Neurotoxina...

– A, da. Ai găsit ceva?

– Ascultă aici. La 16 mai, anul ăsta, număr de patent – mă rog, e un număr lung – în orice caz, un patent pentru exact acest compus sintetic a fost solicitat de o mică firmă de biotehnologie numită Vortex, cu sediul în Philadelphia. Acolo scrie că e „un produs sintetic analog veninului melcului de mare conus, propus pentru utilizarea in vitro". Urmează nişte chinezării despre „localizarea canalelor ionice" şi „depistarea receptorilor sucului gastric". Făcu o pauză, apoi continuă cu glas nesigur: Am sunat acolo. Adică la Vortex. Cu un pretext, desigur.

– Ai aflat ceva?

– Păi, nu prea. Cei de-acolo spun că stocurile din toxina asta sînt minime şi se află sub control strict. Substanța e greu de produs, aşa că au cantități mici, şi se află în stadiu experimental. I-am întrebat dacă ar putea fi folosită drept otravă, iar tipul cu care am vorbit, directorul ştiințific al firmei, a confirmat. Zicea că o doză foarte mică poate provoca imediat un stop cardiac.

Anna fu cuprinsă de entuziasm.

– Ți-a spus că produsul se află sub control strict – asta înseamnă că e ținut sub cheie?

– Da.

– Şi tipul ăsta ți s-a părut sincer?

– Da, dar cine ştie?

– Bună treabă, mulțumesc. Poți afla dacă le lipseşte vreo cantitate din produsul ăsta?

– Am făcut asta deja, zise mîndru funcționarul. Răspunsul e nu.

Anna se simți dezamăgită.

– Vreau tot ce poți afla despre Vortex. Proprietari, directori, angajați şi-aşa mai departe.

– Voi încerca.

Anna închise telefonul şi rămase pe marginea patului, cugetînd. Era posibil ca, mergînd pe acest fir, să dezlege misterul conspirației din spatele crimelor. Sau să nu dezlege nimic.

Rezultatele investigațiilor se dovedeau tot mai frustrante. Poliția vieneză nu reușise să-l prindă pe asasin, iar mașina se dovedise a fi furată. Altă fundătură.

Își aminti apoi de Hartman. Împotriva voinței ei, îl găsea simpatic, chiar atrăgător. Un băiat de bani gata, născut în belșug, binecuvîntat cu o înfățișare plăcută, extrem de încrezător în sine. Era ca Brad, jucătorul de fotbal care o violase. Lumea le acorda favoruri speciale acestor oameni. Asemenea indivizi, după cum spunea o prietenă de-a ei din colegiu mai slobodă la gură, își închipuiau că rahatul lor nu are miros. Credeau că puteau ieși basma curată din orice situație.

Oare era Hartman un criminal? Puțin probabil. Anna credea versiunea lui despre cele întîmplate acasă la Rossignol. Se potrivea cu amprentele și cu impresia pe care și-o făcuse despre el. Totuși, avea o armă, vameșii nu înregistraseră intrarea lui în Austria, iar el nu oferise nici o explicație pentru asta... Pe de altă parte, o percheziție minuțioasă a mașinii lui nu dezvăluise nimic. Nici seringi, nici otrăvuri, nimic.

Era greu de spus dacă el făcea parte din conspirație. Dar dacă moartea fratelui lui fusese impulsul pentru crimele ce-au urmat? Dar de ce așa multe, și într-un interval atît de scurt?

Un lucru era cert: Benjamin Hartman știa mai mult decît voia să spună, iar ea nu avea nici autoritatea, nici motivele pentru a-l reține. Era teribil de frustrant. Se întrebă dacă dorința ei – mă rog, obsesia – de a-l încolți avea vreo legătură cu Brad, cu vechile ei răni.

Își luă agenda de pe masă, căută un număr de telefon și-l formă.

Așteptă puțin înainte ca o voce gravă de bărbat să răspundă:

– Donahue.

Donahue era expert în operațiunile de spălare a banilor, iar ea îi ceruse discret ajutorul înainte de-a pleca în Elveția. Nu-i dăduse amănunte, dar lui nu-i păsa de natura investigației ei; părea să privească situația ca pe o provocare.

– Sînt Anna Navarro, zise ea.

– A, da, în regulă, ce faci pe-acolo, Anna?

Ea se trezi abordînd limbajul tipic de gaşcă:

– Bine fac, mersi. Dumneata ce faci cu urma banilor?

– Ăăă, nimic. Ne lovim cu capu' de un mare zid. Se pare că tipii ăia morţi primeau regulat bani, viraţi în conturile lor din nişte paradisuri fiscale de genul Insulelor Cayman. Acolo am dat de zid.

– Şi dacă se duce cineva la băncile alea cu o cerere oficială?

Un rîs scurt, zeflemitor:

– Ne-ar trage în piept. Dacă le-am trimite o cerere TAM pentru verificarea documentelor financiare, ne-ar spune că or să se ocupe de ea în următorii cîţiva ani.

Anna ştia că TAM era tratatul de asistenţă mutuală, în vigoare între Statele Unite şi multe dintre acele paradisuri fiscale.

– Virginele Britanice şi Insulele Cayman sînt cele mai rele, ne-ar spune că o să dureze doi sau trei ani.

– Oho.

– Şi chiar dacă şi-ar deschide porţile magice şi ne-ar arăta tot, n-am afla decît de unde-au primit banii. Poţi paria pe salariul tău că ar fi vorba despre alt paradis fiscal. Isle of Man, Bahamas, Bermude, San Marino, Anguilla. Probabil că un întreg lanţ de bănci străine şi companii fictive. În ziua de azi, banii pot străbate întreaga lume, trecînd prin zeci de conturi, în cîteva secunde.

– Te superi dacă te întreb ceva?

– Dă-i drumu'.

– Cum reuşiţi voi să aflaţi ceva despre spălarea banilor?

– A, avem resurse, spuse el, oarecum defensiv. Numai că durează ani de zile.

– Grozav, zise ea. Mulţumesc.

Într-o încăpere mică de la etajul cinci al *Sicherheitsbüro,* la sediul central al poliţiei vieneze de pe Rossauer Lände, un tînăr stătea în faţa unui computer, cu nişte căşti la urechi. Din

cînd în cînd, strivea cîte-o țigară într-o scrumieră aurie de pe masa gri din plastic.

Într-un chenar mic, în partea superioară din stînga ecranului, era numărul de telefon pe care-l supraveghea, data, ora de începere, durata convorbirii măsurată pînă la o zecime de secundă, numărul de telefon apelat. Pe restul ecranului era o listă cu numere de telefon, reprezentînd fiecare apel făcut la numărul supravegheat. Tot ce-aveai de făcut era să îndrepți cursorul spre oricare dintre numere și să apeși de două ori pe mouse, iar conversația înregistrată digital începea să se audă, fie în căști, fie la difuzoarele exterioare. Mici bare roșii dansau pe ecran, după cum fluctua volumul sonor. Se putea regla atît volumul, cît și viteza redării.

Fiecare telefon pe care-l dăduse femeia din camera ei de hotel era înregistrat în memoria acestui computer. Tehnologia impresionantă fusese livrată poliției vieneze de către israelieni.

Ușa micii încăperi se deschise și intră sergentul-detectiv Walter Heisler. Tehnicianul își scoase căștile, stinse țigara și ridică privirea.

– Ceva interesant? întrebă detectivul.

– Majoritatea apelurilor au fost spre Washington.

– Conform legii ar trebui să informăm Interpolul cînd înregistrăm convorbiri internaționale.

Detectivul clipi șiret din ochi. Tehnicianul ridică sprîncenele într-o complicitate tăcută. Heisler trase un scaun.

– Te deranjează dacă rămîn și eu?

California

Tînărul miliardar Arnold Carr, magnat al computerelor, primi apelul pe telefonul său mobil în timp ce se plimba printr-o pădure de conifere din nordul Californiei împreună cu vechiul său prieten și mentor, expertul în investiții Ross Cameron.

Cei doi petreceau un week-end în compania unora dintre cei mai bogați și puternici oameni din America, la cabana

cunoscută sub numele de Dumbrava Boemiană. În tabără începuse un fel de joc stupid, numit *paintball*, condus de directorul executiv al Bank America şi de ambasadorul american în Marea Britanie.

Carr, fondatorul unei companii de software extrem de prosperă, avea rareori şansa de a-şi petrece timpul cu prietenul său, miliardarul Ross Cameron, aşa-numitul înțelept din Santa Fe. Profitînd de ocazie, cei doi colindau mult prin păduri, vorbind despre bani şi afaceri, filantropie şi colecții de artă, despre copiii lor şi despre extraordinarul, ultrasecretul proiect la care fuseseră amîndoi invitați să participe.

Carr scoase micul telefon din buzunarul cămăşii ecosez cu vizibilă iritare. Prea puțini oameni aveau acest număr, şi primiseră instrucțiuni să nu-l deranjeze sub nici o formă în timpul week-end-ului.

– Da, spuse Carr.

– Domnule Carr, îmi pare foarte rău că vă deranjez într-o dimineață de duminică, se auzi un glas domol. Sper că nu v-am trezit. Sînt domnul Holland.

Carr recunoscu imediat vocea.

– O, nu-i nimic, zise el, devenind cordial. Sînt treaz de mai multe ceasuri. Ce s-a întîmplat?

După ce „domnul Holland“ termină ce-avea de spus, Carr zise:

– Să văd ce pot să fac.

27

Ben sosi la hotelul său pe la ora nouă seara. Luase un taxi de la sediul poliției, deoarece nu mai putea folosi Opelul Vectra. Două geamuri fuseseră sparte în timpul schimbului de focuri, iar scaunele din piele erau acoperite cu cioburi de sticlă.

Holul era liniştit, turiştii aflîndu-se fie la cină, fie în camerele lor.

Recepționerul, de vîrstă medie, cu o privire șireată, îi întinse cheia camerei înainte de a i-o cere Ben.

– Mulțumesc, zise el. Am vreun mesaj?

Recepționerul apăsă pe tastele computerului.

– Nu, domnule, doar cel pe care l-ați primit deja.

– Care-a fost ăsta?

Cum? își spuse alarmat. *N-am primit nici un mesaj de cînd sînt la Viena.*

– Nu știu, domnule. L-ați obținut acum cîteva ore.

Bătu din nou tastele.

– În seara asta, la ora șase și douăzeci, ați primit un mesaj de la operatorul hotelului.

– Poți să mi-l mai dai o dată?

Fie era o greșeală, fie...

– Îmi pare rău, domnule, de îndată ce turistul primește mesajul, acesta e șters.

Ben luă micul ascensor pînă la etajul patru, strîngînd nervos între degete sfera de alamă ce atîrna de cheia camerei. O suspecta pe Anna Navarro că a pus pe vreun coleg de-al ei să sune la hotel ca să primească mesajele lui, ca să vadă cu cine era în legătură.

Dar cine lăsase mesajul? În afară de agentul Navarro, doar detectivul particular știa unde locuia. Era prea tîrziu ca să-l sune pe detectiv; Hans Hoffman nu putea fi la birou la ora aceea.

Navarro îl bănuia; însă nu avea certitudinea că el îl ucisese pe Rossignol. Trebuia să-și fi dat seama că nu avea de-a face cu un criminal în serie. La urma urmei, dată fiind experiența ei în materie de omucideri, trebuia să știe dacă el corespundea profilului de asasin.

Atunci ce urmărea? Oare lucra ea pentru CIA sau pentru vreo echipă de veterani de-acolo, ștergînd urmele, ajutînd la acoperirea implicării lor prin aruncarea bănuielilor asupra lui?

Un fapt era cert: Gaston Rossignol, unul dintre fondatorii acelei misterioase corporații în care se putea ori nu să fie implicată CIA, tocmai fusese ucis. Ca și Peter, a cărui singură

greşeală consta în aceea că descoperise o listă de directori ai misterioasei corporații. Oare amîndoi fuseseră uciși de aceiași oameni? Părea foarte probabil.

Să fie vorba despre americani? Despre CIA?

Era greu de stabilit. Jimmy Cavanaugh era american... Dar ar fi putut lucra pentru nişte străini.

Pe urmă, mai era şi misterioasa dispariție a lui Max.

De ce se făcuse nevăzut? Godwin nu elucidase această enigmă. De ce-l sunase Max pe Godwin chiar înainte de-a pleca? Oare fusese ucis şi tatăl său?

Era momentul să mai dea un telefon la Bedford.

Cheia camerei îi dădu puțin de furcă, apoi uşa se deschise. Încremeni.

Lumina era stinsă, deşi atunci cînd plecase lăsase toate becurile aprinse.

Ei haide, îşi zise el, probabil că le stinsese camerista.

Devenise de-a dreptul paranoic, după evenimentele din ultimele zile.

Şi, totuşi...

Încet, închise uşa, o încuie şi se întoarse pe hol, în căutarea unui îngrijitor sau a şefului personalului. Nu văzu pe nimeni. Se întoarse şi coborî pe scări pînă la etajul trei. Acolo, la capătul altui hol lung, zări un îngrijitor ieşind dintr-o cameră.

– Fii amabil, zise Ben, mărind pasul. Ai putea să mă ajuți?

Tînărul îngrijitor se întoarse.

– Da, domnule.

– Uite ce e, spuse Ben, uşa camerei mele s-a blocat. Poți s-o deschizi?

Îi puse îngrijitorului în palmă o bancnotă de cincizeci de şilingi şi adăugă ruşinat:

– E a doua oară cînd mi se întîmplă. Nu vreau să mai cobor la recepție. E la etajul de deasupra. Camera patru sute şaisprezece.

– A, da, sigur, domnule. Un moment, vă rog. Căută într-un inel de chei prins la centură. Da, domnule, vă rog.

Luară ascensorul pînă la etajul patru. Îngrijitorul deschise uşa cu numărul 416. Ben rămase în spatele lui, lateral, ca să poată privi în cameră dintr-un unghi oblic, fără să fie văzut.

Observă o siluetă! Conturul unui bărbat profilat în lumina ce venea dinspre uşa deschisă a băii. Omul stătea ghemuit, şi ţintea uşa cu o armă cu ţeavă lungă!

Bărbatul se întoarse şi Ben îi văzu faţa. Era asasinul care încercase să-l ucidă cu cîteva ceasuri în urmă în faţa vilei lui Jürgen Lenz! Asasinul de la hanul elveţian. Omul care-i omorîse fratele.

Îngrijitorul ţipă „Nu!" şi-o luă la fugă pe hol.

Preţ de o clipă, ucigaşul fu derutat. Ezitarea lui îi permise lui Ben să-şi ia tălpăşiţa. Auzi în spatele lui o serie de şuierături înfundate, apoi zgomotul gloanţelor ce se înfigeau în pereţi. Îngrijitorul ţipa tot mai tare, iar împuşcăturile se auzeau tot mai aproape, ca şi paşii grăbiţi ai ucigaşului. Ben o luă la goană. Drept în faţa lui se afla uşa care dădea spre scări. Renunţă să o ia pe acolo ca să nu ajungă prizonier în casa scării, cu un asasin înarmat pe urmele lui. Coti pe coridor la dreapta, văzu uşa deschisă a unei camere, lîngă care era căruciorul unei menajere, şi sări în încăpere, închizînd uşa după el. Se lipi cu spatele de uşă, cu răsuflarea întretăiată, întrebîndu-se dacă ucigaşul îl văzuse intrînd acolo. Auzi nişte paşi înfundaţi – asasinul trecuse mai departe – şi pe îngrijitor strigînd.

Un ţipăt răsună în cameră! O cameristă scundă, în uniforma bleu stătea ghemuită într-un colţ al încăperii.

– Taci! şuieră Ben.

– Cine eşti? bolborosi femeia, îngrozită, într-o engleză stîlcită. Te rog, nu mă lovi!

– Taci, repetă Ben. Lasă-te jos. Dacă taci, n-o să ţi se întîmple nimic rău.

Femeia se întinse pe covor, scîncind înspăimîntată.

– Chibrituri! spuse Ben. Am nevoie de chibrituri!

– În scrumieră! Vă rog... pe birou, lîngă televizor!

Ben le găsi. Detectorul de fum era montat în tavan. Se sui

pe un scaun, aprinse un chibrit şi-l ţinu lîngă rola detectorului. În cîteva secùnde porni sirena unei alarme de incendiu în cameră şi pe coridor – un zgomot metalic aspru, repetat la intervale regulate. Dinspre hol se auziră ţipete, în vreme ce oaspeţii hotelului ieşeau în fugă din camere. După alte cîteva secunde, apa începu să curgă din sistemul de stropire din tavan, udînd covorul şi patul. Camerista ţipă din nou cînd Ben se întoarse şi deschise uşa. Pe hol era o zarvă de nedescris: oamenii alergau zăpăciţi, gesticulînd, ţipînd unul la altul în timp ce apa curgea din tavanul coridorului. Ben ieşi în goană din cameră, alăturîndu-se mulţimii înnebunite ce fugea spre casa scării. Ştia, după înălţimea scării principale ce ducea spre intrarea din faţă a hotelului, că trebuia să mai existe o ieşire spre o stradă sau alee din spatele clădirii.

Casa scării se deschidea spre un coridor întunecat, luminat doar de un tub cu neon ce clipea bîzîind în tavan, dar reuşi să distingă uşile duble ale bucătăriei hotelului. Alergă într-acolo, împinse uşile şi continuă să alerge. Trase zăvorul de oţel şi deschise uşa masivă spre exterior. O rampă cobora spre o alee îngustă, ticsită cu lăzi de gunoi. Se avîntă pe rampă şi, auzind sirenele pompierilor în depărtare, dispăru pe aleea întunecată.

După douăzeci de minute ajunse la o clădire înaltă, modernă, cu vedere spre Dunăre – un hotel american banal, ce făcea parte dintr-o reţea internaţioanlă. Traversă cu pas sigur holul spre ascensoare, ca un turist ce locuia acolo.

Un minut mai tîrziu bătea la uşa camerei 1423.

Agentul special Anna Navarro întredeschise uşa. Era într-o cămaşă de noapte din flanel, nemachiată, dar arăta superb.

– Cred că sînt pregătit să cooperez, spuse Ben.

Anna Navarro îi oferi lui Hartman un pahar cu băutură de la micul bar aflat în cameră. Părea chiar mai serioasă decît la secţia de poliţie. Peste cămaşa de noapte îşi pusese un halat de baie alb. Probabil că nu se simte la largul ei, îşi zise Ben, cu un bărbat străin în cameră, îmbrăcată pentru culcare.

Ben dădu peste cap paharul. Scotch-ul era slab, dar cu toate acestea alcoolul îşi făcu efectul.

Anna se aşeză întîi în faţa lui, pe marginea patului, apoi renunţă şi se instală într-un fotoliu mare, pe care-l trase lîngă canapea.

Prin fereastră se vedeau lămpile cu neon ale Vienei, scînteind sub cerul înstelat.

Navarro se aplecă spre Ben.

– Crezi că a fost acelaşi tip?

Din glas îi dispăruse tonul aspru.

– Sigur. N-o să-i uit niciodată faţa.

Ea oftă.

– Şi eu care credeam că l-am rănit grav. Tipul e extrem de periculos. Ai avut noroc şi ai procedat bine folosindu-l pe îngrijitor. Ai reuşit să-l derutezi pe amicul nostru şi ai cîştigat timp. Bine lucrat.

Ben o privi încîntat de complimentul neaşteptat.

– Ştii ceva despre tipul ăsta?

– Am citit un dosar, dar e incomplet. Se pare că trăieşte în Anglia, probabil la Londra.

– E englez?

– Fost ofiţer de informaţii est-german – Stasi. Agenţii lor de teren se numărau printre cei mai antrenaţi din lume şi, cu siguranţă, printre cei mai cruzi. Se pare că omul a părăsit organizaţia cu multă vreme în urmă.

– De ce trăieşte în Anglia?

– Cine ştie? Poate că evită autorităţile germane, ca majoritatea foştilor lui colegi. N-am aflat însă dacă e un ucigaş plătit, ori dacă e în slujba vreunei organizaţii.

– Cum îl cheamă?

– Vogler, cred. Hans Vogler. În mod sigur e aici cu o sarcină precisă.

Sarcina sînt eu, gîndi Ben.

– Ziceai că ar putea fi în slujba unei organizaţii.

– Aşa spunem noi cînd nu descifrăm schema unei acţiuni. Făcu o pauză înainte de a continua. Şi dumneata ai putea fi în

slujba unei organizații, și nu mă refer la Hartman Capital Management.

– Tot nu mă crezi, nu-i așa?

– Ei bine, cine ești și ce urmărești de fapt?

– Ei, haide, zise el înfierbîntat. Să nu-mi spui că voi nu aveți un afurisit de dosar despre mine.

Ea se încruntă.

– În ce te privește nu cunosc decît fapte izolate, fără vreo explicație rațională care să le confere coerență. Susții că te afli la Zürich cînd, dintr-o dată, apare cineva din trecutul dumitale și încearcă să te ucidă, dar ajunge să fie el omorît. Și pe urmă cadavrul lui dispare. Mai știu că ai intrat ilegal în Elveția și că amprentele dumitale se află în casa unui bancher numit Rossignol, despre care pretinzi că era mort cînd ai ajuns acolo. Ai o armă, deși nu vrei să spui de unde o ai și pentru ce.

Ben o asculta cu răbdare.

– De ce te-ai întîlnit cu acest Lenz, fiul unui faimos nazist?

Ben clipi, nehotărît cît anume să divulge. Înainte ca el să formuleze un răspuns, ea vorbi din nou.

– Asta vreau să știu. Ce are Lenz în comun cu Rossignol?

– Fratele meu... începu Ben.

– Cel care a murit acum patru ani.

– Așa credeam. S-a dovedit însă că se ascundea de niște oameni periculoși. Nu știa exact cine erau, așa cum nici eu nu știu. Un soi de conclav al unor industriași sau al descendenților lor, poate niște mercenari ai CIA ori altcineva – cine știe? Cert este că fratele meu a descoperit o listă de nume...

Navarro făcu ochii mari.

– Ce fel de listă?

– Una foarte veche.

Fața ei se îmbujoră.

– De unde-a obținut lista asta?

– A dat peste ea în arhivele unei bănci elvețiene.

– O bancă elvețiană?

– E o listă cu membrii consiliului de administrație al unei corporații ce-a fost înființată în ultimele zile ale celui de-al doilea război mondial.

– Iisuse Hristoase, șopti ea. Deci asta era.

Ben scoase din buzunarul de la piept o hîrtie împăturită și i-o întinse.

– Scuze, e puțin pătată. Am ținut-o în pantof, ca s-o ascund de oameni ca dumneata.

Anna o citi cu atenție, încruntîndu-se.

– Max Hartman. Tatăl dumitale?

– Vai, da.

– Ți-a vorbit despre corporația asta?

– Nicidecum. Fratele meu a descoperit-o.

– Dar tatăl dumitale nu este un supraviețuitor al Holocaustului...?

– Acum ajungem la întrebarea de un milion de dolari.

– Nu are vreun semn – un tatuaj sau altceva?

– Un tatuaj? De la Auschwitz, dar de la Dachau, nu.

Ea părea că nu-l auzise.

– Doamne, seria de crime misterioase... toate numele sînt aici. Rossignol... Prosperi... Ramago... toți sînt aici. Nu, nu toți sînt pe lista mea. Unii sînt omiși, dar... Ridică privirea. Ce sperai să afli de la Rossignol?

Unde voia să ajungă?

– Credeam că el ar putea ști de ce a fost ucis fratele meu și cine-a făcut-o.

– Dar a fost omorît înainte de a apuca să-i vorbești.

– Așa se pare.

– Ai cercetat compania asta, Sigma? Ai încercat s-o localizeze, să-i afli trecutul?

– Da, dar n-am găsit nimic. Poate că n-a existat niciodată, dacă înțelegi ce vreau să spun. Văzînd că nu înțelege, Ben continuă: O entitate abstractă, o companie fictivă.

– Ce fel de companie fictivă?

Ben dădu din cap.

– Nu ştiu. Poate ceva în care sînt implicate serviciile militare americane de informaţii.

Îi vorbi despre temerile lui Lenz.

– Nu pot să fiu de acord cu asta.

– De ce nu?

– Eu lucrez pentru guvern, nu uita. Birocraţii sînt flecari. N-ar reuşi să pună la cale o serie de crime fără să se afle.

– Atunci care crezi că e legătura? Vreau să spun, dincolo de faptele evidente.

– Nu ştiu cît de mult îţi pot spune.

– Ascultă, zise Ben înfuriat, dacă o să ne împărtăşim informaţiile – dacă o să ne ajutăm unul pe altul – nu te poţi eschiva. Trebuie să ai încredere în mine.

Ea încuviinţă, apoi păru să fi ajuns la o decizie.

– Mai întîi, oamenii ăştia nu sînt, ori n-au fost, nişte servitori, crede-mă, nici unul. Toţi aveau avere sau, oricum, aproape toţi, chiar şi cel care trăia modest tot avea grămezi de bani la bancă.

Îi vorbi în linii mari despre ancheta ei.

– Spuneai că unul dintre ei a lucrat pentru Charles Highsmith, da? E ca şi cum i-ai fi adus aici pe boşi, apoi pe tipii care-au lucrat pentru ei, locotenenţii lor de încredere şi pe alţii. Prin 1945, Allen Dulles i-a verificat, deoarece nu-i plăcea să fie surprins de partenerii săi de joc.

– Totuşi, întrebarea majoră rămîne fără răspuns. Care-i jocul? În primul rînd, de ce a fost creată Sigma? Pentru ce?

– Poate că explicaţia e simplă, zise Ben. O gaşcă de magnaţi se adună prin 1944 – 1945, pentru a scoate din al Treilea Reich o sumă uriaşă de bani. După cum gîndesc tipii ăştia, probabil au considerat că le aparţinea de drept.

Anna părea uluită.

– Bine, dar aici scîrţîie ceva. E vorba despre nişte oameni care, pînă la moartea lor, cu cîteva zile în urmă, primeau regulat sume mari de bani, prin transferuri în conturile lor bancare.

– Bani transferați de unde?
– Spălați. Nu știm de unde provin banii; cunoaștem doar ultimele verigi ale lanțului – locuri precum Insulele Cayman și altele din Atlantic.
– Paradisuri fiscale, spuse Ben.
– Exact. Mai departe, e imposibil de obținut vreo informație.
– Nu neapărat, zise Ben. Depinde pe cine cunoști și dacă ești dispus să încalci puțin legea. Să ungi niște rotițe.
– Noi nu încălcăm legea.
Anna Navarro rostise fraza cu o mîndrie aproape trufașă.
– Din cauza asta habar n-aveți de unde provin banii.
Ea tresări, de parcă Ben ar fi plesnit-o peste față, dar pe urmă rîse.
– Ce știi dumneata despre spălarea banilor?
– Nu mă ocup de asta, dacă ți-a trecut așa ceva prin cap, dar compania mea are un serviciu în străinătate care administrează niște fonduri – pentru evitarea taxelor, a reglementărilor statului și-așa mai departe. Am avut clienți foarte pricepuți să-și ascundă valorile de oameni ca dumneata. Cunosc persoane care pot obține informații de la băncile din străinătate. Sînt specialiști. Cîștigă o avere. Pot obține informații financiare oriunde în lume, doar prin relațiile lor personale. Știu pe cine să mituiască.
După cîteva secunde, Anna spuse:
– Ce-ai zice să lucrezi cu mine în direcția asta? Neoficial, desigur.
Surprins, Ben întrebă:
– Ce înseamnă asta, mai exact?
– Împărțirea informațiilor. Motivațiile noastre coincid parțial. Dumneata vrei să știi cine ți-a ucis fratele și de ce. Eu vreau să aflu cine i-a omorît.pe bătrîni.
Vorbea sincer sau era vreun șiretlic? Ce voia de fapt?
– Crezi că asasinii sînt aceiași? Ai fratelui meu și-ai celor de pe lista dumitale?
– Acum sînt convinsă de asta. Toți fac parte din aceeași structură.

– Şi eu ce-am de cîştigat?

O privi sfidător, dar îşi îmblînzi expresia cu un zîmbet.

– Nimic oficial, îți spun asta de la început. Poate puțină protecție. Oamenii ăia au încercat deja să te ucidă de mai multe ori. Cît crezi c-o să te țină norocul?

– Şi dacă stau lîngă dumneata sînt în siguranță?

– Poate ceva mai în siguranță. Ai o idee mai bună? La urma urmei, dumneata ai venit la hotelul meu. Oricum, polițiştii ți-au luat arma, nu?

– Sînt sigur că-mi înțelegi reținerea – pînă foarte de curînd, voiai să mă vezi la închisoare.

– Uite ce e, eşti liber să te întorci la hotelul dumitale. Somn uşor.

– Punct ochit. Îmi faci o ofertă generoasă. Poate că ar trebui s-o accept. Nu… nu ştiu.

– Atunci continuă să dormi.

– Apropo de dormit…

Anna cercetă încăperea cu privirea.

– Eu…

– O să sun la recepție şi-o să cer o cameră.

– Mă îndoiesc că o să găseşti. Are loc nu ştiu ce conferință aici şi toate camerele sînt ocupate. Dar poți să dormi pe canapea.

El o privi surprins. Dura Anna Navarro îl invita să petreacă noaptea în camera ei? Nu. Se amăgea singur. Limbajul trupului ei, semnele nerostite erau clare: îl invitase să rămînă ca să se ascundă, nu să se strecoare în patul ei.

– Mulțumesc, zise el.

– Un singur lucru: canapeaua e cam scurtă.

– Crede-mă, am dormit în condiții şi mai rele.

Ea se ridică, se duse la un dulap, luă o pătură şi i-o întinse.

– Pot cere la serviciul de cameră să-ți aducă o periuță de dinți. Mîine dimineață vom merge să-ți recuperezi bagajul de la hotelul dumitale.

– N-am de gînd să mă întorc acolo.

– Bineînțeles. Mă voi ocupa eu.

Brusc conştientiză că stătea prea aproape de el şi făcu un pas înapoi, stingherită.

– Bine, mă duc să mă culc.

Ben îşi aminti brusc ceva, ceva ce-l obseda de cînd plecase din vila lui Lenz.

– Bătrînul vînător de nazişti Jakob Sonnenfeld locuieşte în oraşul ăsta, nu?

Ea se întoarse către el.

– Aşa mi se pare.

– Am citit recent undeva că, deşi e bătrîn, e mai ager ca niciodată. În plus, ar trebui să aibă nişte dosare masive. Mă întreb...

– Crezi că te-ar primi?

– Cred că merită să încerc.

– Dacă te duci, ia-ți nişte măsuri de precauție. Nu lăsa pe nimeni să te urmărească. Pentru siguranța lui.

– Păi, o să accept orice sfat pe care mi-l dai.

În timp ce ea se pregătea să se culce, el sună la Bedford de la telefonul mobil. Răspunse doamna Walsh. Părea agitată.

– Nu, Benjamin, n-am aflat nimic. A dispărut fără urmă. Am... ei bine, am anunțat poliția despre treaba asta. Nu mai ştiu ce să fac!

Ben simți o durere surdă de cap: tensiunea, care se domolise o vreme, revenea. Buimăcit, murmură cîteva cuvinte convenționale, închise telefonul, îşi dădu jos jacheta şi-o puse pe spătarul scaunului de la birou. Apoi, îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă, se instală pe canapea şi trase pătura peste el.

Ce să însemne oare dispariția tatălui său fără să lase o vorbă? Se urcase de bunăvoie într-o limuzină, deci nu era vorba despre o răpire. Probabil că ştia unde se ducea.

Dar unde?

Se foi ca să se aşeze mai confortabil pe canapea. Navarro avusese dreptate – era prea scurtă ca să fie comodă. Acum stătea în capul oaselor în pat şi citea un dosar la lumina veiozei.

– Era vorba despre tatăl dumitale? întrebă ea. Scuze, ştiu că nu trebuia să trag cu urechea, dar...

– E-n regulă. Da, tatăl meu a dispărut acum cîteva zile. A

plecat cu o limuzină la aeroport şi de-atunci n-a mai auzit nimeni de el.

Ea lăsă dosarul din mînă şi îşi îndreptă spatele.

– E posibil să fi fost răpit. Iar ăsta-i un delict federal.

Ben îşi simţi gura uscată. Ar fi putut într-adevăr să fie răpit?

– Spune-mi ce ştii, zise Anna.

Telefonul sună trezindu-i pe amîndoi. Anna ridică receptorul.

– Da.

– Anna Navarro?

– Da, cine e?

– Anna, sînt Phil Ostrow, de la Ambasada americană de aici. Sper că nu te-am sunat prea tîrziu.

Omul avea accentul monoton din centrul Americii, cu vocalele pronunţate ca la Chicago.

– Oricum trebuia să mă scol ca să răspund la telefon, zise ea sec. Cu ce te pot ajuta? Ce funcţionar de la Departamentul de Stat sună la miezul nopţii?

– Eu... ei bine, Jack Hampton mi-a sugerat să te sun.

Făcu o pauză cu subînţeles.

Hampton era director de operaţiuni la CIA şi o ajutase de mai multe ori pe Anna într-o misiune anterioară. Un om cumsecade şi de încredere, pe cît putea fi cineva într-o meserie ca a lor. Îşi aminti cuvintele lui Bartlett despre „partea malefică a umanităţii". Dar Hampton nu era aşa.

– Am nişte informaţii despre cazul la care lucrezi.

– Care e... Cine eşti dumneata, dacă nu te superi că întreb?

– Aş prefera să nu discut despre asta la telefon. Sînt un coleg al lui Jack.

Anna ştia ce însemna asta: CIA. Aşadar, legătura lui Hampton.

– Ce informaţii ai, sau preferi să nu discuţi nici despre asta?

– Să zicem doar că e ceva important. Poţi să treci pe la birou mîine dimineaţă, la prima oră? Şapte e prea devreme pentru dumneata?

Ce putea fi aşa de urgent? se întrebă ea.

– Vă treziţi devreme, băieţi, nu? Da, cred că pot.

– În regulă... atunci, pe mîine dimineaţă. Ai mai fost pe la birou pînă acum?

– La ambasadă?

– Vizavi de secţia consulară.

Omul îi dădu nişte indicaţii. Anna închise telefonul, derutată. Din celălalt capăt al camerei, Ben zise:

– Totul e-n regulă?

– Da, rosti ea fără convingere. În regulă.

– Ştii că nu putem rămîne aici.

– Corect. Mîine ne vom muta amîndoi.

– Pari îngrijorată, agent Navarro.

– Totdeauna sînt îngrijorată, zise ea. Toată viaţa am trăit îngrijorată. Şi spune-mi Anna.

– Eu nu mi-am făcut niciodată prea multe griji, zise el. Noapte bună, Anna.

28

Ben fu trezit de zgomotul unui uscător de păr; după cîteva clipe de mahmureală, îşi dădu seama că era într-o cameră de hotel din Viena şi că-l durea spatele după o noapte petrecută pe canapea.

Îşi întinse gîtul, auzi pocnetul vertebrelor şi se simţi mai relaxat.

Uşa băii se deschise şi camera fu luminată pe jumătate. Anna Navarro apăru machiată îmbrăcată într-un costum cafeniu de tweed, puţin demodat, dar elegant.

– Mă întorc într-o oră, zise ea pe un ton categoric. Culcă-te la loc.

Vizavi de secţia consulară a Ambasadei americane, aşa cum îi spusese Ostrow, se afla o modernă clădire cenuşie. Pancarta din hol menţiona numele mai multor firme americane şi austriece. La etajul unsprezece, era Biroul Reprezentanţei

Comerciale a Statelor Unite – acoperirea pentru biroul vienez CIA.

Anna pătrunse într-un spaţiu de primire banal, unde o tînără stătea la un birou, sub stema Statelor Unite, şi bătea la tastatura unui computer. Anna se prezentă, iar recepţionera apăsă pe un buton şi-o anunţă.

În mai puţin de un minut, un bărbat îşi făcu apariţia. Avea obrajii ciupiţi de vărsat şi scofîlciţi, iar părul castaniu începuse să-i încărunţească. În spatele unor ochelari mari, cu ramă metalică, ochii erau mici şi cenuşii.

– Domnişoara Navarro? Sînt Phil Ostrow, zise el întinzîndu-i mîna.

Ostrow o conduse într-o mică sală de şedinţe, unde un bărbat suplu, de o frumuseţe misterioasă, stătea la o masă din imitaţie de lemn, cu tăblia din plastic. Părul negru şi ţepos, presărat cu fire argintii, era tuns scurt; avea ochi căprui şi gene lungi, negre. În vîrstă de aproximativ patruzeci de ani, părea să provină din Orientul Mijlociu. Ostrow şi Anna se aşezară în faţa lui.

– Yossi, ea e Anna Navarro.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, Yossi, zise Anna.

– Yossi e ofiţer de caz – nu te deranjează că-i spun asta, nu, Yossi? Lucrează aici sub acoperirea de funcţionar comercial. O situaţie convenabilă. A emigrat în State din Israel cînd nu împlinise douăzeci de ani.

Ostrow chicoti.

– Ostrow, gata... ajunge, spuse Yossi.

Avea un glas baritonal, răguşit, iar în engleza lui se auzeau r-urile guturale din ivrit.

– Hai să trecem la ce te interesează. În ultimele cîteva săptămîni mai mulţi oameni din întreaga lume au fost găsiţi morţi. Dumneata anchetezi aceste decese. Eşti convinsă că e vorba de crime, dar nu ştii cine se află în spatele lor.

Anna îl privi plictisită.

– L-ai interogat pe Benjamin Hartman şi ai rămas în strînsă legătură cu el de-atunci. Aşa e?

– Unde vrei să ajungi?

Ostrow interveni:
– Noi formulăm o cerere oficială: lasă-l pe Hartman în seama noastră.
– Ce dracu'...?
– Situația asta te depășește, Navarro.
– Nu te înțeleg.
– Hartman reprezintă un risc de securitate. E cu fundu-n două luntre, în regulă?
Anna recunoscu jargonul agenției – se referea la agenții dubli, care fuseseră recrutați de adversar.
– Nu înțeleg. Vrei să spui că Hartman e unul de-ai voștri?
Asta era o nebunie. Sau poate nu. Pe lîngă alte lucruri care o nedumeriseră, asta ar fi explicat și cum reușise Hartman să călătorească prin țările europene fără să alerteze punctele vamale. În plus, acoperirea lui de bancher internațional ar fi fost în concordanță cu diversele activități ale agenției. Era vorba chiar despre odrasla unei bine cunoscute figuri a finanțelor internaționale – nici o biografie plăsmuită n-ar fi fost mai convingătoare.
Yossi și Ostrow se priviră.
– De fapt, nu e unul de-ai noștri.
– Nu? Atunci de-al cui?
– Noi credem că se află în slujba cuiva din dispozitivul nostru, dar care lucrează independent. Ar putea fi vorba despre o recrutare sub pavilion fals.
– M-ați chemat aici ca să-mi vorbiți despre teorii?
– E necesar ca el să se întoarcă în America. Te rog, agent Navarro. Zău că nu știi cu cine ai de-a face.
– Am de-a face cu cineva derutat de niște lucruri, șocat de moartea fratelui său geamăn – ucis, cum crede el.
– Știm totul despre asta. Nu ți-a trecut prin minte că tot el ar fi putut să-l ucidă?
– Glumești.
Acuzația era incredibilă, teribilă.
– Ce știi de fapt despre Benjamin Hartman? întrebă morocănos Ostrow. O să-ți pun altă întrebare. Ce știi despre

felul în care lista dumitale de persoane vizate a început să circule? Informațiile nu trebuie să circule liber, agent Navarro. Informațiile trebuie să aducă profituri importante, iar cineva ca Benjamin Hartman are banii necesari ca să le plătească.

Unge nişte rotițe: erau vorbele lui Hartman.

– Dar de ce? Care-i planul lui?

– N-o să aflăm niciodată, cîtă vreme el se zbenguie prin Europa.

Ostrow făcu o pauză.

– Yossi a aflat cîte ceva de la foştii lui compatrioți. Şi Mossadul are oameni în oraşul ăsta. Există o posibilă legătură cu victimele dumitale.

– Un grup de lichidare? întrebă ea. Sau vorbeşti despre Kidon?

Se referea la echipa de asasini a Mossadului.

– Nu. Nu e ceva oficial. E o chestiune particulară.

– În care sînt implicați agenți ai Mossadului?

– Şi cîțiva mercenari angajați de ei.

– Dar crimele astea nu poartă semnătura Mossadului.

– Te rog, zise Yossi, strîmbîndu-se dezgustat. Nu fi naivă. Crezi că frații mei îşi lasă tot timpul cărțile de vizită pe unde trec? O fac doar cînd vor să fie cunoscuți. Ce naiba!

– Înseamnă că acum nu vor să fie cunoscuți.

– Sigur că nu. E o chestiune prea sensibilă. Are un potențial exploziv în climatul actual. Israelul nu vrea să fie asociat cu asta.

– Atunci pentru cine lucrează ei?

Yossi îl privi pe Ostrow, apoi pe Anna.

– Nu pentru Mossad, asta vrei să spui? Autorizarea Mossadului de-a comite asasinate e o treabă foarte riguroasă. Există o întreagă filieră internă, o „listă de execuții" pe care trebuie s-o aprobe primul-ministru. El avizează fiecare nume de pe listă, altfel nu e valabilă. Oameni din Mossad şi Shin Bet au fost dați afară pentru că au ordonat asasinate fără aprobare de la vîrf. În cazul ăsta nu e vorba de acțiuni autorizate.

– Te întreb din nou: pentru cine lucrează ei?

Yossi se uită din nou la Ostrow, însă de astă dată privirea lui părea să fie un îndemn.

– N-ai auzit asta de la mine, spuse Ostrow.

Annei i se făcu pielea ca de găină. Uluită, ea şopti:

– Îţi baţi joc de mine.

– Vezi dumneata, Agenţia nu şi-ar murdări niciodată mîinile, zise Ostrow. N-o mai face. În vremurile bune de demult, n-am fi ezitat să lichidăm vreun pîrlit de dictator dacă se uita urît la noi. Acum avem comitete de supraveghere ale Congresului şi directori ai CIA ale căror boaşe au fost retezate. Iisuse, ne temem pînă şi să transmitem unui străin guturai.

Se auzi un ciocănit în uşă. Un tînăr îşi vîrî capul înăuntru.

– Langley pe linia trei, Phil, zise el.

– Zi-le că n-am venit încă.

Uşa se închise, iar Ostrow îşi dădu ochii peste cap.

– Să te întreb ceva pe şleau, spuse Anna, adresîndu-se lui Ostrow. Voi aţi furnizat informaţii unor mercenari ai Mossadului?

– Cineva a făcut-o. Asta-i tot ce ştiu. Umblă vorba că Ben Hartman a servit drept intermediar.

– Aveţi dovezi incontestabile?

– Yossi a venit cu nişte detalii sugestive, zise Ostrow calm. A descris suficiente „filigrame“, proceduri de „asanare“, repere interne, ca să-mi dau seama că veneau direct de la CIA. Vorbesc despre nişte lucruri care nu pot fi contrafăcute, repere şi coduri care se schimbă zilnic.

Anna se pricepea să facă o deducţie: Yossi trebuia să fi fost un valoros agent american de infiltrare ce lucra sub acoperire, spionînd Mossadul pentru CIA. Se gîndi să pună întrebarea direct, dar îşi zise că ar fi fost o încălcare a eticii profesionale.

– Cine de la Langley, întrebă ea.

– Ţi-am spus, nu ştiu.

– Nu ştii sau nu vrei să-mi spui?

Yossi, spectator la coridă, surîse pentru prima oară. Avea un zîmbet care te năucea.

– Dumneata nu mă cunoşti, spuse Ostrow, dar cei care

mă cunosc ştiu că birocraţia mă enervează suficient pentru a dori să i-o trag cuiva de-acolo care nu-mi place. Dacă i-aş cunoaşte numele, ţi l-aş spune doar ca să-l termini pe individ.

Asta era de crezut – reacţia firească a cuiva implicat în disputele din interiorul Agenţiei. Anna hotărî să nu-l lase să vadă că fusese convinsă.

– Dar care-i motivaţia? Vorbeşti despre fanaticii din CIA?

Ostrow dădu din cap.

– Mă tem că nu cunosc pe nimeni de-acolo care să se simtă puternic legat de ceva, în afara planurilor de vacanţă.

– Atunci de ce? Care-i motivaţia posibilă?

– Ce cred eu? Să-ţi spun ceva. Ostrow îşi scoase ochelarii şi curăţă lentilele cu batista. Dumneata ai o listă cu infractori şi capitalişti – oameni de nimic lucrînd pentru oameni importanţi. Imediat după război, cînd se ajunge la CIA şi la nazişti, secrete importante sînt îngropate. Care-i părerea mea? Cineva sus-pus, vreau să spun foarte sus-pus, a înţeles că nişte nume de demult erau pe cale să iasă la suprafaţă.

– Ce-nseamnă asta?

Ostrow îşi puse ochelarii pe nas.

– Sînt numele unor tipi în vîrstă pe care i-am folosit noi, i-am plătit. Cei mai mulţi au dispărut în negura istoriei, da? Dintr-o dată apare o listă şi sînt gata să iasă la iveală numele unor veterani din Agenţie care-au ajutat şi-au fost complici la tot rahatul ăsta. Poate şi la cîteva escrocherii financiare, profituri majore obţinute din vechea mină de aur. E al naibii de sigur că bătrînii ar începe să guiţe şi i-ar lăsa de izbelişte pe oamenii lor. Atunci la cine să apeleze? La cine altcineva decît la nişte israelieni fanatici? Elegant şi curat. Vorbesc despre fantome rămase din al doilea război mondial, fac nişte aluzii la inexplicabile asasinate din răzbunare, salvează spatele băieţilor de gaşcă – toată lumea-i fericită.

Da, îşi zise ea posomorîtă. Toată lumea-i fericită.

– Ascultă-mă. Aici e o convergenţă de interese. Dumneata

încerci să elucidezi o serie de crime. Noi încercăm să elucidăm o serie de fisuri în sistemul de securitate, dar nu putem rezolva problema fără Ben Hartman. N-am de gînd să arunc bănuiala asupra dumitale. E foarte posibil ca el să fie vînat chiar de oamenii pentru care lucrează. Eliminările nu încetează niciodată: asta-i problema lor.

Eliminare: oare asta făcea şi ea?

Ostrow păru să sesizeze ezitarea ei.

– Vrem doar să ştim ce e adevărat şi ce nu.

– Aveţi documente? întrebă Anna.

Ostrow bătu cu arătătorul bont un document ştampilat. Titlul cu majuscule se distingea clar: TRANSFER ÎN STARE DE REŢINERE AL UNUI CETĂŢEAN AMERICAN.

– Da, am documente. Tot ce-mi trebuie e persoana. Jack Hampton spunea că o să înţelegi situaţia.

– Cum vă gîndiţi să se facă predarea?

– Uite, aici sînt aspecte delicate legate de extrateritorialitate...

– Asta înseamnă că nu vreţi să-l aduc eu aici.

– Ai priceput. Vom suna la hotel. Poţi să-i pui cătuşe. Ne dai un semn, şi noi o să apărem. Dacă vrei să rămîi cu mîinile curate, e bine şi-aşa. Dă-ne o oră şi un loc, de preferinţă mai retras, şi...

– Şi noi avem grijă de rest.

Yossi devenise iarăşi sobru.

– Iisuse, voi chiar sînteţi nişte *cawboys,* nu? zise Anna.

– În orice caz, putem scoate pe cineva din teritoriul inamic dacă trebuie. Nimeni nu e rănit. O răpire curată – un act chirurgical.

– Operaţiile rănesc.

– Nu te gîndi prea mult la asta. Aşa trebuie procedat.

– O să mă gîndesc la asta, zise Anna, făcînd o grimasă.

– Atunci gîndeşte-te şi la asta.

Ostrow scoase o coală de hîrtie cu orele de plecare ale curselor aeriene de la Viena la Aeroportul Internaţional Dulles din Washington şi la Aeroportul Kennedy din New York.

– Timpul e esenţial.

*

În biroul întunecat de la etajul doi al unei clădiri aflate pe Wallnerstrasse, masivul *Berufsdetektiv* Hans Hoffman trînti receptorul şi înjură în gura mare. Era ora zece dimineaţa şi-l sunase deja de patru ori pe american la hotelul lui. Nici la mesajul pe care i-l lăsase cu o seară în urmă nu primise răspuns. Cei de la hotel nu aveau alt număr al lui Hartman şi nu voiau să spună dacă el îşi petrecuse ori nu noaptea acolo.

Trebuia să-l găsească neîntîrziat pe Hartman. Îl îndrumase greşit pe american, îi dăduse o pistă periculoasă şi, orice-ar fi spus oamenii despre Hans Hoffman, nimeni nu contesta faptul că era un tip corect. Trebuia să dea de Hartman înainte ca acesta să-l întîlnească pe Jürgen Lenz. Ceea ce descoperise detectivul cu o zi în urmă, spre seară, era de-a dreptul senzaţional. Investigaţiile de rutină pe care le efectuase în legătură cu Jürgen Lenz aduseseră cele mai neaşteptate şi mai uluitoare rezultate.

Hoffman ştia că doctorul Lenz nu mai practica medicina, dar dorise să afle de ce. În acest scop, ceruse o copie a autorizaţiei medicale a lui Lenz, de la *Ärztekammer,* arhivele unde se păstrează autorizaţiile tuturor medicilor din Austria.

Spre stupoarea lui constatase că nu exista o autorizaţie medicală pe numele Jürgen Lenz. Nici nu existase vreodată.

Hoffman se întrebase: Cum era posibil? Minţea Lenz? Nu practicase niciodată medicina?

Biografia oficială a lui Lenz, oferită gratuit la birourile Fundaţiei Lenz, menţiona că absolvise Facultatea de Medicină la Innsbruck. În consecinţă, Hoffman verifică şi acolo. Rezultatul? Jürgen Lenz nu fusese niciodată student al Facultăţii de Medicină din Innsbruck.

Mînat de o nepotolită curiozitate, Hoffman se dusese la Universitatea din Viena, unde se păstrau rezultatele examenelor pentru autorizarea medicală a tuturor doctorilor din Austria.

Nimic.

Hans Hoffman îi oferise clientului său numele şi adresa unui om a cărui biografie fusese măsluită.

Hoffman îşi cercetase notele stocate în laptop, încercînd să găsească o logică, să aranjeze faptele în altă ordine. Acum privea din nou ecranul, întocmind lista documentelor pe care le verificase, încercînd să se gîndească la vreo omisiune care-ar fi putut explica această situaţie ciudată.

Un bîzîit puternic îl făcu să tresară. Cineva suna din stradă la biroul lui. Se ridică şi se duse la interfonul montat în perete.

– Da.

– Îl caut pe domnul Hoffman.

– Da.

– Numele meu e Leitner. Nu am programare, însă am de discutat o afacere importantă.

– Ce fel de afacere? întrebă Hoffman.

Spera că nu era vreun comis-voiajor.

– O treabă confidenţială. Am nevoie de ajutorul lui.

– Urcă la etajul doi.

Hoffman apăsă pe butonul care descuia electronic uşa din faţă a clădirii. Salvă dosarul lui Lenz, închise laptopul şi deschise uşa biroului.

Un bărbat într-o jachetă neagră de piele, cu barbişon, păr cărunt şi un cercel mic în urechea stîngă zise:

– Domnul Hoffman?

– Da.

Hoffman îl măsură cu privirea, aşa cum făcea cu toţi clienţii potenţiali, încercînd să evalueze cîţi bani ar fi putut cheltui individul. Tenul bărbatului era neted, fără riduri, cu pielea aproape întinsă peste pomeţii înalţi. În ciuda părului cărunt, omul nu avea mai mult de patruzeci de ani. Fizic, era un specimen impresionant, dar trăsăturile erau comune, greu perceptibile, cu excepţia ochilor cenuşii. Un tip serios.

– Intră, zise Hoffman cordial. Spune-mi cu ce te pot ajuta.

Anna se întoarse la hotel abia la ora nouă.

În vreme ce strecura cardul electronic în fanta aflată deasupra mînerului uşii, auzi apa de la baie curgînd. Intră în grabă, îşi atîrnă haina în cuierul de lîngă uşă şi se duse în

dormitor. Avea de luat o decizie importantă: şi trebuia să se bizuie doar pe intuiția ei.

Zgomotul duşului încetă şi Ben apăru în pragul uşii de la baie, neştiind că ea se întorsese.

În jurul taliei îşi înfăşurase lejer un prosop. Trupul armonios şi musculos sugera o activitate fizică intensă. Cu ochi expert, ea studie efectele regimului fizic – abdomenul plat ca o scîndură, pectoralii ca două scuturi, bicepşii proeminenți. Apa lucea pe pielea lui bronzată. Îşi scosese bandajul de la umăr, şi se vedea o pată mică, roşie.

– Te-ai întors, zise el, remarcîndu-i în sfîrşit prezența. Ce mai e nou?

– Dă-mi voie să mă uit la umăr, spuse Anna.

Ceva o făcu să se întrebe dacă interesul față de el era pur profesional.

– Rana e aproape vindecată, rosti ea, trecîndu-şi degetul în jurul porțiunii înroşite. Nu-ți mai trebuie pansament. Poate un strat subțire de bacitracin. Am o trusă de prim-ajutor în bagaj.

Se duse s-o ia. Cînd se întoarse, Ben îmbrăcase un şort, dar era tot fără cămaşă.

– Ieri spuneai ceva despre CIA, zise ea în timp ce-şi făcea de lucru cu tubul de unguent.

– Poate că mă înşel în legătură cu ei. Lenz avea nişte bănuieli, dar ezit să le iau în considerare.

Oare mințea? O păcălise cu o seară în urmă? Nu-i venea să creadă. Ar fi contrazis toate instinctele şi intuiția ei. Nu detecta bravadă, nici încordare în vocea lui – nici unul dintre semnele imposturii.

În timp ce aplica unguentul antiseptic pe umărul lui, fețele lor se apropiară. Ea simți parfumul de măr al săpunului şi încă ceva, mirosul de bărbat. Inspiră încet, adînc. Apoi, copleşită dintr-o dată de un val de emoții, se îndepărtă.

Evaluarea onestității lui fusese oare tulburată de alte sentimente? Nu era o situație pe care să şi-o poată îngădui în postura ei, mai ales în împrejurările actuale.

Dar dacă ofițerii de la CIA fuseseră dezinformați? Care erau de fapt sursele lor? Un ofițer de caz e bun în măsura în care sursele lui sînt bune. Ea știa cît de imperfect putea fi sistemul. Iar dacă CIA era implicată, proceda bine predîndu-l agenției? Prea multe incertitudini. Trebuia să se încreadă în instinctele ei, altfel era pierdută.

Formă numărul lui Walter Heisler.

– Vreau să-ți cer un serviciu, spuse ea. L-am sunat pe Hartman la hotel. Pare să fi plecat fără să anunțe. A fost acolo un fel de confruntare violentă. Evident, omul și-a lăsat bagajul acolo. Aș vrea să te ocupi dumneata de el, ca să-mi acorzi un răgaz.

– Păi, să știi că, de fapt, e proprietatea noastră, de vreme ce a început ancheta.

– Ați început-o?

– Nu, nu încă, dar...

– Atunci, te rog, fă-mi o mare favoare și trimite bagajul la hotelul meu.

– Cred că asta se poate aranja, zise Heisler ursuz. Deși e... mai degrabă nefiresc.

– Mulțumesc, Walter, spuse ea cu căldură și închise telefonul.

Ben se apropie de ea.

– Asta numesc eu un serviciu adevărat, zise el zîmbind larg.

Ea îi aruncă un maiou.

– E cam rece afară.

Ben Hartman ieși din hotel, privind nervos în jur. Deși purta aceleași haine în care dormise, se simțea înviorat. Măsură cu privirea bulevardul larg, cu trafic intens și, simțindu-se expus, vulnerabil, se întoarse spre dreapta, îndreptîndu-se către primul district.

Petrecuse ultima jumătate de oră dînd telefoane. Mai întîi trezise o cunoștință, prietenul unui prieten, din Insulele Cayman, care conducea un serviciu de „investigații" format din doi oameni ce se ocupau, aparent, cu verificări de culise pentru companii multinaționale. În realitate, firma era deseori

angajată de persoane sau companii multinaționale prospere care, din cînd în cînd, voiau să cunoască tainele băncilor de-acolo.

O'Connor Security Investigations era firma unui expatriat irlandez, fost ofiţer de poliție, pe nume Fergus O'Connor, care venise în Cayman pe post de gardian pentru o bancă britanică şi se stabilise acolo. Devenise ofiţer al serviciului de pază, pe urmă şeful acestuia. Cînd îşi dăduse seama că rețeaua lui de contacte şi experienţa pe care-o dobîndise erau negociabile – îi cunoştea pe toți ceilalți şefi ai serviciilor de securitate, ştia cine putea fi mituit şi cine nu, ştia cum funcționa în realitate sistemul –, îşi deschisese propria firmă.

– Ar fi bine să fie al naibii de important, mormăise Fergus la telefon.

– Asta nu ştiu să-ți spun, răspunse Ben, dar e o treabă grozav de profitabilă.

– Atunci stăm de vorbă, zise Fergus.

Ben îi citi o listă de coduri şi numere de transfer electronic, după care îi spuse că o să-l sune la sfîrşitul zilei.

– O să-mi ia mult mai mult timp, obiectă Fergus.

– Chiar dacă dublez onorariul? Asta cred că urgentează treaba.

– Poți fi sigur. Urmă o pauză. Apropo, ştiai că se zvonesc nişte chestii teribile despre tine?

– Ce vrei să spui?

– O grămadă de răutăți. Ştii cum funcționează sursele de zvonuri. Se zice că te-ai vîrît într-un scandal sîngeros.

– Glumeşti.

– Lumea spune că ți-ai omorît fratele.

Ben nu răspunse, simţi că i se face rău. Poate că era o fărîmă de adevăr în afirmaţia aceea?

– Numai tîmpenii din astea. Nu-i treaba mea, dar ştiu cîte ceva despre felul cum împrăştie oamenii zvonuri în lumea financiară, doar ca să provoace necazuri. O grămadă de răutăți, cum ziceam. Totuşi, e interesant că cineva s-a hotărît să pună în circulație zvonul ăsta.

– Mulțumesc că mi-ai spus, Fergus, zise Ben, mai șovăitor decît ar fi vrut.

Răsuflă adînc de cîteva ori ca să se calmeze, apoi dădu al doilea telefon, unei tinere de la biroul newyorkez al altei firme de investigații. Era o companie mare, internațională, legală, avînd printre angajați foști agenți FBI și chiar cîțiva foști ofițeri ai CIA. Knapp Incorporated ajuta firmele să-și dirijeze „eforturile necesare" către potențialii parteneri de afaceri și să depisteze infracțiunile funcționarilor, delapidările, furturile din interiorul companiilor – o agenție de detectivi la nivel global. Din cînd în cînd, Hartman Capital Management apela la serviciile sale.

Unul dintre anchetatorii faimoși de la Knapp era Megan Crosby, absolventă a Facultății de drept la Harvard. Megan făcea anchete corporatiste ca nimeni altul posedînd straniul talent de-a descoperi și apoi clasifica mecanismele complicate ale corporațiilor, menite să scape atenției organelor de control, a investitorilor prudenți și concurenței, pricepîndu-se mai bine ca oricine să dezvăluie cine era proprietarul real al cutărei firme, sau cine se afla în spatele cutărei companii fictive. Nu divulgase niciodată clienților săi felul în care proceda. Un scamator nu-și dă în vileag trucurile. Ben o invitase pe Megan la masă de cîteva ori, și ea îi dăduse numărul de-acasă.

– E ora trei dimineața, cine mă sună?

– Sînt Ben Hartman, Megan. Iartă-mă, e ceva important.

Megan deveni brusc atentă.

– Nici o problemă. Cu ce te pot ajuta?

– Sînt la Amsterdam, în toiul unei întruniri importante, îi explică el, coborînd glasul. La Philadelphia există o mică firmă de biotehnologie, numită Vortex Laboratories, care mă intrigă. Aflase numele firmei de la Anna. Vreau să știu cine e proprietarul, cu cine ar putea avea relații discrete de afaceri, treburi de genul ăsta.

– O să fac tot ce pot, zise ea, dar nu promit nimic.

– Se poate pînă la sfîrșitul zilei?

– Iisuse. Făcu o pauză. Sfîrşitul cărei zile? A ta sau a mea? Şase ore în plus contează.

– Atunci să fie sfîrşitul zilei tale. Fă tot ce poți.

– Am înțeles, spuse ea.

– Încă ceva. E un tip, Oscar Peyaud, de la Paris, pe care firma mea l-a folosit pentru comisioane în Franța. Vreau informații directe de la el.

Pe la ora zece, Graben, una dintre marile artere pietonale ale Vienei, forfotea de gură-cască, oameni de afaceri şi turişti. Ben trecu pe lîngă Café Demel, renumita patiserie, şi se opri să privească numeroasele produse din vitrină. Observă, reflectată de geam, imaginea cuiva care îl privea. Bărbatul înalt, cu înfățişare de bandit, într-un trenci bleumarin nepotrivit îşi întoarse privirea.

Ben ştia că-l mai văzuse undeva. Era convins de asta. Şi asta în ultimele două zile. Într-o aglomerație, dar unde?

Ben se întoarse să se mai uite o dată, însă bărbatul dispăruse.

– Dragă domnişoară Navarro, zise Alan Bartlett, mă întreb dacă nu cumva avem păreri diferite în legătură cu obiectul misiunii dumitale. Trebuie să mărturisesc că sînt dezamăgit. Mi-ai dat mari speranțe.

Anna îl sunase pe Robert Polozzi, de la serviciul de identificare, dar i se făcuse legătura, fără să fie prevenită, cu Bartlett.

– Uite ce e, protestă ea, cu receptorul prins între bărbie şi umărul stîng, cred că sînt pe punctul...

Bartlett o întrerupse:

– Ai obligația să raportezi periodic, agent Navarro, nu să dispari ca un student în vacanța de primăvară.

– Dacă o să asculți ce-am descoperit... începu Anna, exasperată.

– Nu, dumneata ascultă-mă pe mine. Ți s-a ordonat să rezolvi problema, şi aşa o să faci. Am aflat că Ramago a fost deja ucis. Rossignol era ultima, cea mai mare şansă a noastră.

Nu ştiu ce mijloace ai folosit ca să ajungi la el, dar e limpede că au dus la moartea lui. E clar că am fost indus în eroare în privința discreției dumitale.

– Dar lista Sigma...

– Mi-ai vorbit despre supraveghere şi localizare în legătură cu acest subiect. Nu m-ai atenționat că aveai de gînd să îndrepți un reflector spre el. De cîte ori am subliniat delicatețea misiunii dumitale? De cîte ori?

Anna se simțea de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

– Îmi cer scuze dacă am făcut ceva care a avut efectul...

– Nu, agent Navarro, pe mine mă învinuiesc. Eu ți-am încredințat misiunea asta. E adevărat că am fost sfătuit să n-o fac. M-am încăpățînat. A fost greşeala mea că ți-am încredințat misiunea asta. Îmi asum întreaga responsabilitate.

– Termină cu prostiile, zise Anna, săturîndu-se brusc de reproşuri. Nu ai elemente care să-ți susțină acuzațiile.

– Te afli deja în fața unor sancțiuni administrative. Te aştept în biroul meu, mîine după-amiază la ora cinci şi nu-mi pasă dacă va trebui să închiriezi un avion particular ca să ajungi aici.

Trecură cîteva secunde pînă cînd Anna pricepu că Bartlett închisese telefonul. Inima îi bătea cu putere, obrajii îi ardeau. Dacă el n-ar fi încheiat convorbirea, ea ar fi ripostat, şi astfel ar fi pus capăt definitiv carierei ei.

Nu, îşi zise Anna, ai făcut deja asta. S-a terminat. Cînd se va afla că intrase în conflict cu Serviciul de Cooperare Internă, Dupree îi va retrage privilegiile în mai puțin de cinci minute.

Ei bine, cel puțin va pleca trîntind uşa.

29

Biroul legendarului Jakob Sonnenfeld, vînătorul de nazişti, care apăruse pe copertele multor reviste, subiectul unui mare număr de biografii şi documentare, se afla într-o clădire mică şi mohorîtă, de pe Salztorgasse, o

stradă lipsită de eleganță, cu magazine de solduri şi cafenele întunecoase. Numărul lui Sonnenfeld era trecut în cartea de telefoane a Vienei fără adresă. Ben sunase pe la opt şi jumătate dimineața şi fusese surprins cînd i se răspunsese. O femeie cu glas răstit îl întrebase ce treabă avea, de ce voia să-l vadă pe marele om.

Ben îi spusese că era fiul unui supraviețuitor al Holocaustului şi că efectua la Viena cercetări pe cont propriu privind regimul nazist. Fusese şi mai surprins cînd femeia acceptase cererea lui de a-l întîlni pe legendarul personaj în acea dimineață.

Cu o seară în urmă, Anna Navarro îi sugerase cîteva „măsuri de eschivare", cum le numise ea, ca să scape de oricine l-ar fi putut urmări. În drumul său întortocheat spre biroul lui Sonnenfeld, Ben se întorsese de cîteva ori, după ce-l văzuse pe bărbatul roşcovan cu sprîncene groase, traversase brusc strada, intrase într-o librărie, răsfoise nişte cărți şi aşteptase. Părea că şi-a pierdut „coada" sau poate că, din cine ştie ce motiv, bărbatul evitase să fie observat a doua oară.

Ajunse la clădirea de pe Salztorgasse. Uşa din față se deschise cu un bîzîit, şi Ben luă ascensorul pînă la etajul patru, unde un gardian îi făcu semn să treacă. Uşa fu deschisă de o tînără care-i arătă un scaun incomod aflat pe un hol cu pereții plini de plachete, diplome şi certificate de donații primite de Sonnenfeld.

În timp ce aştepta, îşi scoase telefonul mobil şi lăsă un mesaj pentru Oscar Peyaud, anchetatorul de la Paris. Apoi sună la hotelul pe care-l părăsise în fugă cu o seară în urmă.

– Da, domnule Simon, răspunse operatorul hotelului cu o amabilitate care i se păru exagerată. Da, domnule, aveți un mesaj... e, dacă aştepți puțin... da, de la un domn Hans Hoffman. Spune că e ceva urgent.

– Mulțumesc, zise Ben.

– Vă rog, domnule Simon, rămîneți la aparat, domnul director mi-a făcut semn că ar vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Ben nu dădu curs primului impuls, acela de-a întrerupe

imediat convorbirea; era important să afle ce ştia direcţia hotelului şi dacă exista vreo complicitate din partea acesteia.

– Domnule Simon, zise directorul, cu o voce gravă, autoritară, una dintre cameristele noastre mi-a spus că aţi ameninţat-o. Mai mult, chiar aseară a avut loc aici un incident şi s-au tras focuri de armă; poliţia doreşte să vă întoarceţi imediat la hotel ca să vă pună nişte întrebări.

Ben închise telefonul.

Nu-l surprindea faptul că directorul dorise să vorbească cu el. Hotelul suferise nişte pagube şi omul fusese obligat să cheme poliţia. Simţise însă ceva în vocea lui, acea sfidătoare încredere în sine a celui care se sprijină pe puterea autorităţilor, şi asta îl alarmase. Se întrebă de ce Hoffman, detectivul particular, era aşa de grăbit?

Uşa biroului lui Sonnenfeld se deschise şi un bătrîn scund, gîrbovit, îi făcu semn să intre. Bătrînul îi întinse lui Ben o mînă tremurîndă, apoi se aşeză în spatele unui birou cu dosare aruncate de-a valma. Jakob Sonnenfeld avea o mustaţă încărunţită, ţepoasă, fălcile căzute, urechi mari şi ochi apoşi, înfundaţi în orbite. Purta o cravată lată, demodată, înnodată stîngaci, o vestă cafenie din lînă, roasă de molii şi o jachetă ecosez.

– Mulţi oameni doresc să vadă arhivele mele, spuse Sonnenfeld fără altă introducere. Unii din motive întemeiate, alţii fără un motiv anume. Dumneata de ce vrei?

Ben îşi drese glasul, dar Sonnenfeld continuă să vorbească:

– Spui că tatăl dumitale e supravieţuitor al Holocaustului. Şi ce dacă? Există mii ca el. De ce eşti dumneata aşa de interesat de activitatea mea?

Să îndrăznesc să fiu sincer cu omul ăsta? se întrebă Ben.

– Îi vînezi pe nazişti de mai multe decenii, începu el brusc. Asta înseamnă că-i urăşti cu toată fiinţa, ca şi mine.

Sonnenfeld dădu din mînă a lehamite.

– Nu. Nu sînt răzbunător. N-aş fi putut face treaba asta timp de peste cincizeci de ani îmboldit de ură. M-ar fi mistuit lăuntric.

Ben deveni brusc neîncrezător şi iritat de pioşenia lui Sonnenfeld.

– Ei bine, se întîmplă ca eu să cred că aceşti criminali de război n-ar trebui să fie liberi.

– Bine, dar nu ei sînt adevărații criminali de război, nu-i aşa? Un criminal de război comite crime ca să-şi îndeplinească țelurile, nu? Ucide şi tortureaza ca să contribuie la cîştigarea războiului. Dar ia spune-mi: a fost nevoie ca naziştii să masacreze şi să gazeze milioane de nevinovați ca să cîştige? Sigur că nu. Au făcut-o exclusiv din rațiuni ideologice. Ca să curețe planeta, cum credeau ei. A fost ceva cu totul inutil şi i-a făcut să risipească resurse prețioase în timpul războiului. Aş zice că acest genocid le-a stînjenit efortul de război. Nu, ăştia cu siguranță n-au fost criminali de război.

– Atunci dumneata cum îi numeşti? întrebă Ben, pricepînd într-un tîrziu.

Sonnenfeld zîmbi. Cîțiva dinți de aur îi scînteiară printre buze.

– Monştri.

Ben trase adînc aer în piept. Trebuia să se încreadă în bătrînul vînător de nazişti; era singura cale de a-şi asigura colaborarea lui. Sonnenfeld era prea inteligent.

– Atunci dă-mi voie să fiu foarte direct cu dumneata, domnule Sonnenfeld. Fratele meu – fratele meu geamăn, cel mai bun prieten pe care l-am avut – a fost ucis de nişte oameni despre care cred că sînt în legătură cu unii dintre aceşti monştri.

– Acum m-ai zăpăcit de tot, zise bătrînul. Sînt sigur că dumneata şi fratele dumitale sînteți mult, mult prea tineri ca să fi trecut prin război.

– Asta s-a întîmplat acum o săptămînă şi ceva, spuse Ben.

Sonnenfeld ridică o sprînceană, şi-l privi neîncrezător.

– Ce tot spui? N-are nici un sens.

Ben îi relată pe scurt despre descoperirea lui Peter.

– Acest document i-a atras atenția fratelui meu fiindcă unul dintre lideri era tatăl nostru. Făcu o pauză înainte de a-i rosti numele: Max Hartman.

Bătrînul părea uluit.

– Cunosc numele ăsta. Tatăl dumitale a dat mulți bani pentru cauze nobile.

– În anul 1945, una dintre cauzele lui era ceva numit Sigma. Printre ceilalți fondatori se numărau mulți industriaşi occidentali şi cîțiva oficiali nazişti. Era şi un trezorier, identificat cu funcția de *Obersturmführer* şi numele Max Hartman.

Ochii apoşi ai lui Sonnenfeld nu clipiră.

– Extraordinar. Ai spus „Sigma", da? Doamne Sfinte.

– Mă tem că-i o poveste veche, zise vizitatorul îmbrăcat într-o jachetă neagră de piele.

– Soția, sugeră Hoffman, detectivul particular, făcînd cu ochiul.

Bărbatul zîmbi ruşinat.

– E tînără şi foarte frumoasă, da?

– Da.

– Sînt cele mai rele, femeile tinere şi frumoase, spuse Hoffman, ca între bărbați. Te sfătuiesc s-o uiți, pur şi simplu. N-o să mai ai niciodată încredere în ea.

Privirea vizitatorului se fixă pe noul şi modernul laptop al lui Hoffman.

– Drăguț, zise omul.

– Nu ştiu cum de-am putut folosi altceva pînă acum. Nu prea mă pricep la chestii tehnice, dar ăsta e uşor de mînuit.

– Te deranjează dacă arunc şi eu o privire?

Hoffman ezită. Omul putea foarte bine să fie un hoț. Se uită din nou la el, îi cercetă cu privirea umerii largi şi talia suplă. Trase încet sertarul metalic de lîngă laptop şi se convinse că pistolul era acolo.

– Poate cu altă ocazie, spuse Hoffman. Toate dosarele mele confidențiale sînt acolo. Dă-mi, te rog, nişte detalii despre tînăra şi frumoasa dumitale soție şi despre ticălosul care-o regulează.

– De ce nu deschizi laptopul? întrebă vizitatorul.

Hoffman ridică brusc privirea. Nu era o rugăminte, ci un ordin.

– Ce cauți aici? apucă să întrebe Hoffman, înainte de a înțelege că se uita la țeava unui Makarov cu amortizor.

– Dă drumul la computer, spuse omul încet. Deschide-ți dosarele.

– O să-ți spun ceva. Documentul ăsta nu trebuia să iasă niciodată la lumină, spuse Sonnenfeld. Era un act doar pentru uzul intern al băncilor elvețiene. Numai pentru spiridușii de la Zürich.

– Nu înțeleg.

– Sigma a fost mult timp o legendă. Nimic, nici un indiciu nu confirma existența ei. Eu aş fi ştiut. Crede-mă.

– Pînă acum, corect?

– Aşa s-ar părea, zise bătrînul în şoaptă. E o fațadă, un şiretlic – un mijloc pentru industriaşii din ambele tabere de-a încheia o pace separată, indiferent de termenii armistițiului. Hîrtia pe care a descoperit-o fratele dumitale ar putea fi singura probă materială a acestei inițiative.

– Spui că a fost o legendă? În ce a constat ea?

– Oameni de afaceri şi politicieni importanți s-au întîlnit în secret pentru a transfera imense bunuri de stat furate din Germania. Nu toți cei care i s-au opus lui Hitler au fost eroi, poate ai aflat asta. Mulți s-au dovedit nişte indivizi pragmatici. Ceea ce îngrijora era perspectiva repatrierii şi a naționalizării. Trebuia să aibă grijă de propriile lor imperii. Imperii industriale. Există numeroase dovezi despre astfel de planuri, dar am crezut întotdeauna că nu s-a depăşit acest stadiu, mai ales că aproape toți cei implicați şi-au dat duhul.

– Ai spus „aproape toți". Dă-mi voie să te întreb despre cei cîțiva membri din conducere care cad sub incidența preocupărilor dumitale. Naziştii. Gerhard Lenz, Josef Strasser. Făcu o pauză înainte de-a rosti ultimul nume. Max Hartman.

Sonnenfeld îşi prinse capul între mîinile cu degete noduroase.

– Cine sînt oamenii ăştia? se întrebă el retoric. Asta mă întrebi. Am şi eu întrebările mele: cine întreabă? De ce vrea să ştie?

– Pune arma jos, zise Hoffman. Nu fi absurd.

– Închide sertarul, spuse intrusul. Te urmăresc foarte atent. O singură mişcare greşită şi eşti mort.

– Atunci n-o să ajungi niciodată la dosarele mele. Computerul e dotat cu un dispozitiv biometric de identificare – un scaner pentru amprente. Fără amprenta mea, nimeni nu-l poate accesa. Aşa că ai fi nesăbuit dacă m-ai ucide.

– Deocamdată nu e cazul s-o fac, spuse vizitatorul cu calm.

– Cred că ştii adevărul despre tatăl meu. Mă surprinde că n-ai întocmit un dosar despre un supravieţuitor atît de cunoscut şi – te rog să mă ierţi – potenţial susţinător material al eforturilor dumitale. Ai fi putut să-i descoperi minciunile. Ai toate listele victimelor din lagărele de concentrare, un depozit de dosare. De-aceea trebuie să te întreb: ştiai cine este în realitate tatăl meu?

– Dumneata ştiai? i-o întoarse cu asprime Sonnenfeld.

– Eu am văzut adevărul negru pe alb.

– Ai văzut negru pe alb, da, însă n-ai văzut adevărul. O eroare de amator. Iartă-mă, domnule Hartman, dar te afli în faţa unei situaţii ale cărei ambiguităţi îmi sînt foarte cunoscute. Despre cazul tatălui dumitale îţi pot spune foarte puţin, însă e o poveste teribil de cunoscută. Totuşi, trebuie să te pregăteşti să intri într-un tărîm al clarobscurului moral. Al umbrelor, al ambiguităţii etice. Pentru început trebuie să ştii că, dacă un evreu avea bani, naziştii erau dispuşi să negocieze cu el. Asta a fost unul dintre secretele cumplite ale războiului secret despre care oamenii vorbesc rareori. Frecvent, cei bogaţi îşi asigurau cu bani o trecere liniştită în lumea liberă. Naziştii luau aur, bijuterii, garanţii, orice. Era pur şi simplu un jaf. Aveau chiar

şi o listă de preţuri – trei sute de mii de franci elveţieni pentru o viaţă! Un membru al familiei Rothschild a pus la bătaie oţelăriile sale – le-a cedat firmei Hermann Göring Works. Dar n-o să citeşti nicăieri despre aşa ceva. Nici măcar zvonuri n-o să auzi. A existat o familie foarte bogată de evrei unguri, Weiss – aveau afaceri în douăzeci şi trei de ţări ale lumii. Şi-au dat întreaga avere celor de la SS, pentru a fi escortaţi fără probleme pînă în Elveţia.

Ben întrebă nerăbdător:

– Dar un *Obersturmführer*...

– Un *Obersturmführer* evreu? E posibil aşa ceva? Mai suportă-mă cîteva clipe. Sonnenfeld făcu o pauză, apoi continuă: Pot să-ţi vorbesc despre un colonel SS, Kurt Becher, însărcinat să conducă asemenea negocieri pentru Eichmann şi Himmler. Becher a făcut un tîrg cu un ungur, doctor Rudolf Kastner – o mie şapte sute de evrei, a cîte o mie de dolari bucata. Un tren plin. Evreii din Budapesta s-au bătut ca să prindă trenul ăla. Ştii că familia dumitale avea bani înainte de război, nu? Totul se rezolva foarte simplu, dacă erai Max Hartman. Într-o zi, *Obergruppenführerul* vine să te vadă. Faceţi un tîrg. La ce mai era bună averea dacă oricum aveaţi să muriţi cu toţii? Aşa că îţi răscumperi familia. Pe surori şi pe dumneata. Făceai orice ca să rămîi în viaţă.

Ben nu şi-l imaginase pe tatăl său înspăimîntat, disperat. Se simţea ameţit. Mătuşa lui, Sarah, murise înainte de-a se naşte el, dar şi-o amintea pe mătuşa Leah, o fiinţă măruntă, liniştită, amabilă, care trăise discret ca bibliotecară la Philadelphia. Afecţiunea pe care-o avusese pentru fratele ei fusese reală, ca şi aprecierea tăriei lui de caracter. Murise cînd el era în liceu.

– Dacă tot ce spui e adevărat, nouă de ce nu ne-a vorbit niciodată despre asta? întrebă Ben.

– Crezi că el voia să auziţi aşa ceva? În glasul lui Sonnenfeld răzbătea o undă de dispreţ. Crezi că voi aţi fi

înțeles cu adevărat? Milioane de oameni au fost incinerați, în timp ce Max Hartman venea în America pentru că avea destui bani. Cei aflați în situația lui n-au spus nimic nimănui, prietene. Deseori și-au dat toată silința ca să uite. Știu toate astea pentru că e treaba mea să știu, însă e mai bine ca ei să rămînă neștiuți.

Ben nu știa ce să răspundă.

– Pînă și lui Churchill și Roosevelt le-a făcut Himmler o ofertă. În mai '44. Era pregătit să le vîndă Aliaților toți evreii pe care-i dețineau naziștii, cu condiția ca Aliații să le dea cîte un camion pentru fiecare sută de evrei. Naziștii ar fi demolat camerele de gazare și ar fi încetat brusc uciderea evreilor dacă ar fi primit niște camioane pe care să le folosească împotriva rușilor. Evreii erau de vînzare, dar nu existau cumpărători! Roosevelt și Churchill au refuzat să-și vîndă sufletele diavolului. Le era ușor să spună asta, nu? Ar fi putut salva un milion de evrei europeni, dar n-au făcut-o. Existau lideri ai evreilor care doreau cu disperare să se facă acest tîrg. Vrei să vorbim despre moralitate, dar nu e chiar așa de simplu, nu? Dumneata exiști pentru că tatăl dumitale a făcut un tîrg dezgustător ca să-și salveze viața.

Ben revăzu cu ochii minții imaginea tatălui său, bătrîn și plăpînd la Bedford, dar și cea din vechea fotografie, unde era bățos și arătos. Ben nu-și putea închipui prin ce trecuse el ca să ajungă pînă aici. Era într-adevăr constrîns tatăl său să ascundă toate astea? Ce altceva mai ascundea?

– Totuși, povestea asta lasă fără răspuns chestiunea prezenței numelui său pe documentul ăla, reaminti Ben, unde apărea drept un SS-ist.

– Numai cu numele, sînt sigur.

– Asta ce înseamnă?

– Cît de multe știi despre tatăl dumitale?

Bună întrebare, își zise Ben.

– Tot mai puțin, se pare.

Max Hartman, puternic și dominator, conducînd o ședință de consiliu, ridicîndu-l pe Ben, la vîrsta de șase ani, în aer, citind *The Financial Times* la micul dejun, distant și evaziv.

Cît m-am străduit să-i cîştig dragostea şi respectul! Şi ce încîntat eram cînd mă aproba din cînd în cînd.

Omul ăsta fusese întotdeauna un mister.

– Atîta pot să-ți spun, zise Sonnenfeld impasibil. Încă de cînd era tînăr, tatăl dumitale devenise o legendă în cercurile financiare germane. Dar era evreu. Cînd evreii au început să fie trimişi în lagăre de concentrare, lui i s-a oferit ocazia de-a lucra la *Reichsbank,* în vederea elaborării unor complicate scheme financiare care să le permită naziştilor să se sustragă blocadelor aliaților. I s-a acordat gradul ăla în SS ca un fel de acoperire.

– Deci, într-un sens, a ajutat la finanțarea regimului nazist, zise Ben pe un ton neutru.

– Din nefericire, da. Sînt sigur că a avut motivele lui. Cum era de aşteptat, a fost recrutat în proiectul Sigma.

Se opri din nou, neluîndu-şi ochii de la Ben. Cred că nu prea reuşeşti să distingi nuanțele de gri.

– Ciudat mod de-a vorbi pentru un vînător de nazişti.

– Iar apelezi la refrenul ăsta jurnalistic, zise Sonnenfeld. Eu lupt pentru dreptate, iar în lupta asta trebuie să fii în stare să distingi ce e scuzabil de ce e corupt, între greşelile comune şi marile păcate. Nu încape îndoială: vitregia sorții nu scoate la iveală calitățile oamenilor.

Camera părea să se învîrtă în jurul lui Ben. Încrucişă brațele şi inspiră adînc, încercînd să se calmeze şi să-şi limpezească gîndurile.

Îi apăru deodată în minte imaginea tatălui său în biroul de-acasă, ascultînd *Don Giovanni* de Mozart, instalat în fotoliul său preferat. Deseori, după cină, Max stătea singur, cu lumina stinsă, şi asculta *Don Giovanni.* Cît de singur trebuia să fi fost, cît de înspăimîntat că trecutul său avea să iasă într-o zi la iveală. Ben era surprins de tandrețea ce-l cuprinsese brusc. *Bătrînul m-a iubit atît cît putea el iubi. Cum l-aş putea dispreţui?* Îi trecu prin minte că adevăratul motiv pentru care Lenz ajunsese să-şi urască tatăl nu era atît repulsia față de nazism, cît faptul că îşi abandonase familia.

– Vorbeşte-mi despre Strasser, zise Ben, dîndu-şi seama că doar schimbarea subiectului i-ar fi putut diminua ameţeala ce-l copleşea.

Sonnenfeld închise ochii.

– Strasser a fost consilierul ştiinţific al lui Hitler, un strălucit om de ştiinţă. A ajutat la dezvoltarea I.G. Farben, ai auzit de faimoasa I.G. Farben, firma industrială controlată de nazişti? Acolo, a contribuit la inventarea unui gaz sub formă de granule, numit Ciclon-B. Agitai granulele şi ele se transformau în gaz. Ca o scamatorie! L-au testat prima oară în duşurile de la Auschwitz. O invenţie fantastică. Gazul otrăvitor se răspîndea în camerele de gazare. Moartea survenea în maximum patru minute.

Sonnenfeld făcu o pauză, privind în gol. În tăcerea ce urmă, Ben auzi ticăitul unui ceas.

– Foarte eficient, continuă Sonnenfeld. Trebuie să-i mulţumim pentru asta doctorului Strasser. Ştii că Allen Dulles, directorul CIA din anii '50, a fost avocatul american al lui I.G.Farben şi loialul său apărător?

Ben mai auzise undeva istoria asta, care nu înceta să-l uimească.

– Deci, într-un anume sens, Strasser şi Lenz au fost parteneri.

– Da. Doi dintre cei mai străluciţi şi teribili oameni de ştiinţă nazişti. Lenz, cu experimentele lui pe copii, pe gemeni, s-a dovedit un cercetător genial, depăşindu-şi cu mult epoca. Era foarte interesat de metabolismul copiilor. Pe unii îi omora înfometîndu-i, ca să studieze cum le era încetinită şi oprită creşterea. Pe alţii îi congela, ca să vadă cum le era afectată dezvoltarea. A avut grijă ca toţi copiii care sufereau de progeria*, o formă oribilă de îmbătrînire prematură, să-i fie trimişi ca să-i studieze. Un tip adorabil, doctorul Lenz, nu? Foarte apropiat de înaltul comandament, desigur. Ca om de

*Afecţiune în care dezvoltarea normală este oprită după primul an de viaţă şi este urmată de un retard sever în creştere (n.t.).

ştiinţă, se bucura de mai multă încredere decît majoritatea politicienilor. Se considera că avea „puritatea obiectivelor". Ca şi doctorul Strasser, Lenz s-a refugiat la Buenos Aires, aşa cum au procedat mulţi nazişti după război. Ai fost vreodată acolo? E un oraş frumos. Pe cuvînt. Parisul Americii de Sud. Nu-i de mirare că toţi naziştii doreau să trăiască acolo. Apoi, Lenz a murit.

– Dar Strasser?

– Poate că văduva lui Lenz ştie unde se află Strasser, dar să nu-ţi treacă prin minte s-o întrebi. N-o să-ţi spună niciodată.

– Văduva lui Lenz? întrebă Ben, îndreptîndu-şi spatele. Da, Jürgen Lenz menţiona că mama lui se retrăsese la Buenos Aires.

– Ai vorbit cu Jürgen Lenz?

– Da. Presupun că-l cunoşti.

– A, cu Jürgen Lenz e o poveste complicată. Trebuie să-ţi mărturisesc că la început mi-a fost foarte greu să accept bani de la el, dar fără donaţii am fi fost obligaţi să ne încetăm activitatea. În ţara asta, unde naziştii au fost totdeauna protejaţi, nici în ziua de azi nu primim donaţii. Nici un cent! Aici n-a fost condamnat vreun nazist de peste douăzeci de ani! Aici am fost, timp de mai mulţi ani, Inamicul Public Numărul Unu. Lumea mă scuipa pe stradă. Iar Lenz... ei bine, părea limpede că erau banii vinovăţiei. După ce l-am cunoscut, mi-am schimbat părerea. Omul s-a angajat în mod sincer să facă bine. De exemplu, e singurul girant al fundaţiei pentru suferinzii de progeria din Viena. Fără îndoială că vrea să anihileze activitatea părintelui său... Nu-i putem atribui crimele tatălui.

Cuvintele lui Sonnenfeld avură ecou în mintea lui Ben. Crimele tatălui. Ce straniu – Lenz şi cu mine sîntem într-o situaţie similară.

– Profetul Ieremia ne spune: „Nu vor mai grăi că taţii au mîncat struguri acri, iar dinţii copiilor s-au strepezit". Iar Iezechiel spune: „Fiul nu va purta blestemul tatălui". E foarte limpede.

– Susţii că Strasser ar putea fi în viaţă.

– Sau ar putea fi mort, răspunse în grabă Sonnenfeld. Cine mai ştie ceva despre bătrînii ăia?

– Dar trebuie să ai un dosar despre el.

– Nu-mi vorbi despre aşa ceva. Îţi faci iluzii. Ani la rînd am fost sîcîit de fanatici tineri care încercau să-şi domolească frămîntările cu sîngele unui tîlhar dovedit. E o preocupare penibilă, care sfîrşeşte prost pentru toată lumea. Am avut impresia că nu eşti unul dintre ei. De altfel mizerabilul ăla e cu siguranţă mort.

Tînărul care răspunsese la uşă cînd sosise Ben reapăru şi urmă o conversaţie în şoaptă.

– Am primit un telefon important la care trebuie să răspund, zise Sonnenfeld în chip de scuză şi se retrase într-o cameră din spate.

Ben privi în jur, la uriaşele fişete de culoarea ardeziei. Sonnenfeld fusese cît se poate de neclar cînd venise vorba despre situaţia actuală a lui Strasser. Refuza oare să-i ofere informaţii? Şi dacă da, de ce?

După reacţia lui Sonnenfeld, Ben deduse că discuţia de la telefon avea să fie lungă. Poate suficient de lungă ca să-i îngăduie să cerceteze rapid dosarele. Se duse în grabă la un imens fişet cu cinci sertare, marcat cu literele R–S. Sertarele erau încuiate, dar cheia se afla pe fişet. Descuie sertarul de jos, plin cu dosare îngălbenite şi hîrtii sfărîmicioase. Stefans. Sterngeld. Streitfeld.

STRASSER. Numele era scris cu cerneală cafenie, decolorată. Scoase repede dosarul, apoi îi veni brusc o idee. Căută la literele K–M. Gerhard Lenz avea un dosar gros, dar pe Ben nu-l interesa acela. Voia dosarul subţire de alături – cel al văduvei lui.

Auzi paşi. Sonnenfeld se întorcea mai repede decît se aşteptase Ben! Trase dosarul, mişcîndu-l dintr-o parte în alta, pînă cînd ieşi dintre celelalte. Luîndu-şi trenciul de pe spătarul unui scaun alăturat, ascunse dosarele îngălbenite sub el şi se întoarse la locul lui chiar în clipa cînd Sonnenfeld pătrunse în cameră.

– E periculos să tulburi liniştea bătrînilor, spuse

Sonnenfeld. Poate îi consideri doar nişte creaturi ştirbe şi zbîrcite. Aşa arată, dar au încă o puternică rețea de susținători. Mai ales în America de Sud, unde au mulți adepți fideli, indivizi violenți, cum sînt *Kamaradenwerk*. Bătrînii aceia sînt protejați aşa cum animalele sălbatice îşi protejează rudele vîrstnice şi slăbite. Iar apărătorii lor ucid de cîte ori e nevoie.

– La Buenos Aires?

– Acolo mai mult decît în oricare altă parte.

Sonnenfeld părea că obosise.

– De-aceea nu trebuie să te duci acolo şi să întrebi despre bătrînii germani.

Se ridică, clătinîndu-se şi Ben îl urmă.

– Vezi dumneata, pînă şi în ziua de azi trebuie să am în permanență o gardă. Nu e cine ştie ce, dar atît ne putem permite să plătim.

– Totuşi, continui să trăieşti într-un oraş unde oamenilor nu le plac întrebările despre trecut, zise Ben.

Sonnenfeld puse mîna pe umărul lui Ben.

– A, păi, cum să-ți spun... dacă studiezi malaria, domnule Hartman, trebuie să trăieşti în mlaştină, nu?

Julian Bennett, asistentul directorului executiv al Agenției de Securitate Națională, stătea în fața lui Joel Skolnik, directorul adjunct al Departamentului de Justiție, în mica sufragerie din sediul central al ASN de la Fort Mead. Deşi Skolnik, un bărbat înalt şi pleşuv, avea un rang mai înalt, Bennett adoptase o atitudine dominatoare. Agenția de Securitate Națională era astfel structurată încît îi ferea pe cei ca Bennett de supravegherea administrativă din afara agenției. Asta încuraja o anume aroganță, iar Bennett nu era omul care s-o ascundă.

În farfuria din fața lui Skolnik erau, aproape neatinse, un cotlet de miel bine prăjit şi o garnitură de spanac. Pofta de mîncare îi dispăruse. Dincolo de o pojghiță de amabilitate, atitudinea lui Bennett era terorizantă în mod subtil, iar mesajul lui – de-a dreptul alarmant.

– Asta nu e bine pentru dumneata, spuse Bennett.

Ochii lui mici, depărtați și sprîncenele deschise la culoare îi dădeau un aer vag porcin.

– Înțeleg asta.

– Se consideră că dumneata conduci o organizație eficientă, zise Bennett.

Farfuria lui era goală; devorase fileul din cîteva înghițituri.

– Iar treaba peste care-am dat e al naibii de îngrijorătoare.

– Ai fost clar în legătură cu asta, zise Skolnik, detestînd felul în care vorbise – respectuos, chiar timid.

Știa că era o greșeală să-și trădeze teama în fața unui om ca Bennett.

– Nechibzuința pe care ați manifestat-o față de chestiuni de securitate națională ne compromite pe toți. Mă uit la felul în care s-au purtat oamenii dumitale și nu știu dacă să rîd ori să plîng. Ce rost are să încui ușa din față dacă cea din spate se leagănă în vînt?

– Să nu exagerăm importanța posibilei dezvăluiri în discuție, zise Skolnik.

Pînă și lui, exprimarea rigidă îi suna defensiv.

– Vreau să mă asigur că panica declanșată de Navarro va înceta. Bennett se aplecă în față și-l bătu pe Skolnik pe braț, cu un gest binevoitor și amenințător în același timp. Și că vei folosi toate mijloacele pe care le ai la dispoziție ca s-o aduci pe femeie în țară, continuă el.

– Nici nu încape discuție, spuse Skolnik, înghițind în sec.

– Acum ridică-te, zise bărbatul cu barbișon, cu Makarovul în mîna stîngă.

– N-o să te-ajute cu nimic. N-o să pun degetul pe senzor, spuse detectivul. Pleacă de-aici pînă n-o să se-ntîmple ceva ce-o să regreți.

– Nu regret niciodată nimic, zise bărbatul. Ridică-te.

Hofman se ridică în silă.

– Îți spun...

Intrusul se ridică şi se apropie de el.

– Îți spun încă o dată, zise Hoffman, că n-o să te ajute cu nimic dacă mă ucizi.

– Nu trebuie să te ucid, spuse omul cu blîndețe şi sări spre el cu iuțeala fulgerului.

Hoffman văzu sticlirea unui obiect metalic chiar înainte de-a simți o durere incredibilă la mînă. Privi în jos. Acolo unde fusese arătătorul lui se vedea un ciot. Tăietura fusese perfectă. La baza degetului său, chiar lîngă degetul mare, văzu cercul alb al osului înconjurat de carne. În fracțiunea de secundă dinaintea țipătului, văzu cuțitul de vînătoare, apoi degetul zăcînd pe covor, ca o bucată inutilă tranşată dintr-un pui şi aruncată acolo de un măcelar neglijent.

Urlă – un țipăt ascuțit, teroare şi copleşitoare durere.

– O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

Trevor luă degetul dezmembrat şi-l ținu în sus. Din capătul tăiat, sîngele picura.

30

Anna îl sună pe David Denneen.

– Tu eşti, Anna? întrebă Denneen, obişnuita căldură din glasul lui fiind înlocuită de o bizară prudență. Rahatul s-a împrăştiat.

– Vorbeşte cu mine, David. Spune-mi ce dracu' se întîmplă.

– E o nebunie. Se spune că eşti...

Vocea i se stinse.

– Ce?

– O nebunie. Vorbeşti pe o linie protajată?

– Da.

Urmă o pauză.

– Ascultă, Anna. Departamentul a primit ordin să-ți aplice un P-47 – interceptarea completă a corespondenței, mesajelor şi convorbirilor telefonice.

– Iisuse Hristoase, zise Anna. Nu pot să cred.

– E chiar mai rău. De azi-dimineață te afli sub incidența articolului 12-44: arestarea pe loc. Urmează să fii adusă aici cu orice mijloace. Iisuse, nu știu ce pui la cale, dar ești considerată un risc pentru securitatea națională. Se spune că primești de mulți ani bani de la cercuri ostile. Nici măcar n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

– Ce?!

– Umblă vorba că FBI a descoperit tot felul de devize și bijuterii în apartamentul tău. Haine scumpe. Conturi bancare în străinătate.

– Minciuni! explodă Anna. Toate-s niște minciuni sfruntate.

Urmă o pauză lungă.

– Știam eu că așa stau lucrurile, Anna. Mă bucur să aud asta. Cineva ți-a pus gînd rău. De ce?

Anna închise o clipă ochii.

– Ca să nu ajung în situația de-a descoperi *de ce.* Asta-i bănuiala mea.

Ce dracu' se întîmpla? Turnase cumva „Yossi“ ori Phil Ostrow otravă în urechea lui Bartlett? Poate că Bartlett era furios fiindcă ei aflaseră despre investigația ei, chiar dacă nu din vina ei. Sau poate că Bartlett era înfuriat pentru că nu fusese de acord cu cererea lor de a-l aresta pe Hartman.

Brusc își dădu seama că nici unul din cei doi agenți CIA nu-l pomenise pe Hans Vogler, asasinul de la fosta Stasi. Oare „Yossi“ nu știa nimic? Dacă era așa, însemna că mercenarii Mossadului n-aveau nici o legătură cu angajarea lui Vogler? Scoase cartea de vizită a lui Phil Ostrow și formă numărul lui de telefon. Îi răspunse robotul. Anna hotărî să nu-i lase mesaj.

Poate că Jack Hampton știa ceva despre toată povestea. Îi telefonă acasă, în Chevy Chase.

– Jack, începu ea. Sînt...

– Iisuse Hristoase, spune-mi că nu m-ai sunat, zise precipitat Hampton. Spune-mi că nu periclitezi siguranța prietenilor tăi cu un telefon necugetat.

– Aparatul tău e interceptat?
– Aparatul meu? Nu. Sînt sigur de asta.
– Atunci nu eşti în pericol. Eu vorbesc pe o linie protejată. Nu văd cum ar putea fi depistată convorbirea.
– Să zicem că ai dreptate, Anna, spuse el nesigur. Nici nu ştiu ce să cred. Umblă vorba că eşti o ticăloasă de mare clasă – o combinație de Ma Barker şi Mata Hari.
– Prostii. Ştii asta.
– Poate că ştiu, Anna, poate că nu. Sumele pe care le-am auzit vehiculate în legătură cu tine sînt teribil de tentante. Cumpără-ți un petic de pămînt în Virgin Gorda. Nisip trandafiriu, cer albastru. Du-te să înoți acolo în fiecare zi...
– Ce dracu', Jack!
– Îți dau un sfat. Să nu iei vreo copeică la tine şi să nu mai lichidezi nici un bancher elvețian.
– Asta se spune despre mine.
– Unul dintre lucruri. Unul dintre multele lucruri. Să zicem doar că e cea mai mare exagerare pe care am auzit-o de la Wen Ho Lee încoace. S-a cam întrecut măsura, ca să fiu sincer. Mă tot întreb: cine are atîția bani de aruncat? Rusia a strîns atît de mult cureaua, încît majoritatea specialiştilor lor în fizică nucleară au părăsit țara şi conduc taxiuri la New York. Şi ce fel de valută forte are China – locul ăla e un fel de Zambia cu rachete nucleare. Ce naiba, hai să fim realişti. Tonul lui Hampton se mai îmblînzise. Aşadar, de ce m-ai sunat? Vrei codurile rachetelor noastre ca să le vinzi Chinei Roşii? Stai puțin să-mi notez numărul tău de fax.
– Acordă-mi o şansă.
– Asta-i gagica mea, o tachină Hampton, relaxat.
– Băga-te-aş undeva. Ascultă, înainte ca rahatul ăsta să cadă din cer am avut o întîlnire cu prietenul tău Phil Ostrow...
– Ostrow? întrebă Hampton cu prudență. Unde?
– La Viena.
Urmă o izbucnire de mînie.
– Ce încerci să scoți de la mine, Navarro?

– Stai puțin. Nu știu despre ce vorbești.
Ceva din vocea ei îl făcu să se oprească.
– Vrei să mă prostești ori te-a prostit cineva pe tine?
– Ostrow nu e atașat la secția din Viena? întrebă ea surprinsă.
– E sub incidența lui O-15.
– Ajută-mă să pricep.
– Asta înseamnă că oficial e activ, dar în realitate e în concediu. În felul ăsta, băieții răi sînt derutați. Diabolic, nu? E în State de cîteva luni. Depresie nervoasă, dacă vrei să știi. A mai avut crize în trecut, dar acum e chiar de rău. De fapt, e internat la Walter Reed.
– Acum e acolo?
Anna simți un fior pe șira spinării și încercă să-și domolească neliniștea ce-o cuprinsese.
– Acolo e. Trist, dar adevărat. Se află într-una dintre secțiile unde toate infirmierele au dosare verificate.
– Și dacă ți-aș spune că Ostrow e un tip scund, cu părul castaniu încărunțit, ten palid, ochelari cu ramă metalică...
– Ți-aș zice să-ți mai verifici descrierea. Ostrow arată ca un amator de surfing mai vîrstnic – înalt, suplu, blond și-așa mai departe.
Urmară cîteva secunde de tăcere.
– Anna, ce dracu' se întîmplă cu tine?

31

Uluită, Anna se lăsă să cadă pe marginea patului.
– Ce s-a întîmplat? întrebă Ben.
– Zău că nu mai pricep.
– Dacă e vorba despre treaba la care lucrăm noi...
– Nu. Nu-i vorba despre asta. *Ticăloșii* ăia!
– Dar ce s-a-ntîmplat?
– *Te rog,* exclamă ea. Lasă-mă să *gîndesc!*
– Bine.

Iritat, Ben îşi scoase telefonul mobil din buzunarul jachetei.

Anna îşi zise că „Phil Ostrow“ o sunase atît de tîrziu – prea tîrziu pentru ca ea să mai telefoneze la Ambasada americană şi să-l verifice. Dar atunci cu cine se întîlnise la Secţia CIA?

Şi *era* într-adevăr o secţie CIA?

Cine erau „Ostrow“ şi „Yossi“?

Îl auzi pe Ben vorbind repede în franceză. Apoi el tăcu, ascultînd o vreme.

– Oscar, eşti un geniu, zise el în cele din urmă.

După cîteva minute, vorbea din nou la telefon.

– Cu Megan Crosby, vă rog.

Dacă „Phil Ostrow“ era un impostor, îşi jucase excelent rolul. „Yossi“ putea să fie israelian, ori de altă naţionalitate orientală; era greu de spus.

– Megan, sînt Ben.

Cine *erau* ei? se întrebă Anna. Luă receptorul telefonului şi-l sună din nou pe Jack Hampton.

– Jack, am nevoie de numărul secţiei CIA.

– Ce sînt eu, serviciul de informaţii?

– E în clădirea aflată vizavi de oficiul consular, da?

– Secţia CIA e în clădirea ambasadei, Anna.

– Nu, în anexă. O clădire cu birouri aflată vizavi. Sub acoperirea Biroului Reprezentanţei Comerciale a Statelor Unite.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. CIA nu are nici un sediu sub acoperire în afară de cel din ambasadă. Cel puţin aşa ştiu *eu*.

Anna închise telefonul, cuprinsă de panică. Dacă locul unde-l întîlnise pe Ostrow nu era un sediu al CIA, atunci ce era? Amplasamentul, împrejurimile – toate detaliile fuseseră corecte. *Prea* corecte, *prea* convingătoare.

– Cred că glumeşti, îl auzi ea pe Ben spunînd. *Iisuse,* dar ştiu că eşti iute.

Deci cine încerca s-o manipuleze? Şi în ce scop? Evident, cineva care ştia pentru ce se afla la Viena, şi la ce hotel stătea.

Dacă Ostrow era un impostor, însemna că povestea lui

despre Mossad trebuia să fie falsă. Fusese victima unei escrocherii bine ticluite. Plănuiseră să-l răpească pe Hartman – cerîndu-i să livreze „pachetul" drept în ghearele lor.

Se simțea năucită, pierdută.

Recapitulă totul în minte, de la telefonul lui „Ostrow" pînă la locul unde se întîlnise cu el și cu „Yossi". Să fi fost totul un șiretlic bine ticluit?

Îl auzi pe Hartman spunînd:

– În regulă, stai să-mi notez. Bună treabă, puștiule. Grozavă.

Așadar, istoria cu Mossadul, zvonurile și bîrfele nu erau decît o farsă plăsmuită de niște mincinoși din fragmente plauzibile? Doamne, oare cît din ce știa ea era eronat?

Și cine încerca s-o inducă în eroare – și în ce scop?

Care era adevărul? Doamne Sfinte, *unde* era adevărul?

– Ben, spuse ea.

El ridică arătătorul, făcîndu-i semn să aștepte, spuse grăbit ceva la telefon, apoi închise.

Anna se răzgîndi și hotărî să nu-i dezvăluie nimic din ceea ce aflase. Nu încă. În schimb, îl întrebă:

– Ai aflat ceva de la Sonnenfeld?

Hartman îi relată discuția cu Sonnenfeld. Anna îl întrerupse din cînd în cînd ca să clarifice vreun aspect ori să ceară o explicație mai completă.

– Deci spui că tatăl dumitale n-a fost de fapt un nazist?

– După cum susține Sonnenfeld, nu.

– Are vreo bănuială despre ce înseamnă Sigma?

– În afară de ce ți-am spus, nu. Și-a fost de-a dreptul evaziv cînd a venit vorba despre Strasser.

– Dar în privința motivului pentru care a fost ucis fratele dumitale?

– E limpede că a fost ucis din cauza *amenințării cu demascarea.* Cineva, poate un grup, se temea de dezvăluirea acelor nume.

– Sau a faptului că Sigma *a existat.* Evident, cineva cu interese financiare majore. Ceea ce demonstrează că bătrînii

ăştia au fost... Anna se opri brusc. Sigur! Bani spălați! Bătrînii ăştia erau plătiți. Poate de cineva care controlează corporația la a cărei constituire au pus umărul cu toții.

– Fie plătiți, adică mituiți, adăugă Ben, fie primeau o sumă convenită, o parte din profituri.

Anna se ridică.

– Dacă-i elimini pe beneficiarii plăților, nu mai există transferuri bancare. Asta înseamnă că cine a ordonat aceste asasinate urmăreşte să obțină avantaje *financiare* de pe urma lor. Asta *trebuie* să fie. Cineva ca Strasser, poate chiar tatăl dumitale.

Se uită la Ben. Nu putea exclude ipoteza asta. Chiar dacă el nu voia s-o accepte.

Dar cum se putea explica impostura lui Ostrow, falsul agent CIA? Avea el vreo legătură cu moştenitorii unei vaste averi tăinuite?

– Presupun că, teoretic, tatăl meu ar putea fi unul dintre ticăloşi. Dar nu-mi vine să cred.

– De ce?

Anna nu ştia cît de mult putea întinde coarda.

– Pentru că tatăl meu are deja mai mulți bani decît îi trebuie. Pentru că poate fi un om de afaceri neîndurător, poate fi chiar un mincinos dar, după ce am vorbit cu Sonnenfeld, am ajuns să cred că, de fapt, nu e un om rău.

Anna se îndoia că Hartman îi ascundea ceva, însă era reținut din cauza devotamentului filial. Ben părea să fie o persoană loială, dar uneori loialitatea te putea împiedica să vezi adevărul.

– Nu pricep un lucru: oamenii ăştia sînt bătrîni şi bolnavi, continuă Hartman. De ce s-au mai ostenit să angajeze pe cineva să-i elimine? Nu era nevoie să-şi asume acest risc.

– Asta dacă nu s-ar fi temut că unul dintre ei va vorbi, va dezvălui nişte aranjamente financiare, oricare ar fi ele.

– Dacă n-au scos o vorbă timp de cincizeci de ani, ce i-ar putea determina s-o facă acum?

– Poate nişte presiuni din partea autorităților, declanşate

de apariția listei. Confruntat cu amenințarea unei acțiuni în justiție, oricare dintre ei ar fi putut vorbi. Sau poate că această corporație se îndreaptă spre o etapă nouă, o tranziție, şi se consideră ciudat de vulnerabilă în perioada asta.

– Am auzit numai presupuneri, zise Ben. Avem nevoie de fapte.

– Cu cine vorbeai adineauri la telefon?

– Cu o anchetatoare care m-a mai ajutat. A aflat nişte lucruri ciudate despre Laboratoarele Vortex.

Anna deveni brusc atentă.

– Serios?

– Aparține în întregime gigantului tehnologic Armakon AG. O companie austriacă.

– Austriacă... murmură ea. Foarte interesant.

– Firmele astea uriaşe cumpără micile companii nou-apărute, sperînd să pună mîna pe drepturile de-a folosi invențiile realizate de cercetători. Făcu o pauză. Şi încă un lucru. Prietenul meu din Insulele Cayman a reuşit să dea de urma cîtorva transferuri bancare.

Iisuse. Şi colegul ei de la Departamentul de Justiție nu aflase nimic. Încercă să-şi ascundă entuziasmul.

– Spune-mi.

– Banii au fost trimişi de o companie-fantomă înregistrată în Insulele Anglo-Normande, la cîteva secunde după ce veniseră din Liechtenstein, de la o *Anstalt,* o companie deținătoare de acțiuni. Un soi de punct mort.

– Dacă au venit de la o companie, numele adevăraților deținători sînt consemnate undeva?

– Aici e şmecheria. Aceste *Anstalts* sînt administrate de obicei de un agent, deseori un avocat. În fond sînt corporații fictive, care există doar pe hîrtie. Un agent din Liechtenstein poate administra mii de asemenea firme.

– Prietenul dumitale a reuşit să obțină numele agentului?

– Da, cred că da. Necazul e că nici un agent n-ar furniza decît sub tortură informații despre vreuna dintre acele *Anstalts*

pe care le administrează. Nu-şi permit să-şi compromită reputaţia de oameni discreţi. Dar prietenul meu lucrează la asta.

Anna zîmbi încîntată. Ben crescuse în ochii ei. În clipa următoare sună telefonul. Ea ridică receptorul.

– Navarro.

– Anna, sînt Walter Heisler. Am nişte informaţii pentru dumneata.

– Informaţii?

– Despre arma care a fost aruncată de trăgătorul de la Hietzing. Amprentele pe care mi-ai cerut să le iau. Se potrivesc cu unele dintr-un dosar al Interpolului aparţinînd unui anume Hans Vogler, fost agent Stasi. Probabil că nu se aştepta să rateze şi nici să fim noi acolo, fiindcă nu purta mănuşi.

Informaţia lui Heisler nu era o noutate, însă amprentele puteau constitui o probă preţioasă.

– Fantastic. Uite, Walter, vreau să-ţi mai cer un serviciu.

– Nu pari surprinsă, zise Heisler îmbufnat. Am spus că a fost agent Stasi, pricepi? Fostul serviciu secret est-german.

– Da, Walter, pricep şi-ţi mulţumesc. E impresionant. Ar mai fi ceva...

– Da, spune. Walter părea plictisit.

– O clipă, zise Anna acoperind microfonul telefonului şi întrebîndu-l pe Ben: Tot n-ai dat de Hoffman?

– Nu. Nu răspunde... e ciudat.

Anna luă mîna de pe microfon.

– Walter, vreau să afli pentru mine tot ce poţi despre un detectiv particular din Viena pe nume Hans Hoffman.

Tăcere.

– Alo.

– Da, Anna, sînt aici. De ce întrebi despre acest Hans Hoffman?

– Am nevoie aici de un ajutor, răspunse ea, gîndind febril, iar numele lui mi-a fost dat...

– Păi, cred că va trebui să găseşti pe altcineva.

– De ce?

– Acum vreo oră a sunat la *Sicherheitsbüro* o angajată a unui *Berufsdetektiv* pe nume Hans Hoffman. Femeia, anchetatoare la firma lui Hoffman, a venit la lucru şi l-a găsit pe şeful ei mort. Împuşcat în frunte. Şi, lucru curios – arătătorul drept îi era tăiat.

Nevenindu-i să creadă, Ben o asculta pe Anna, care-i povestea ce aflase.

– Iisuse, orice-am face, ei se află mereu pe urmele noastre, murmură el.

– Poate că expresia potrivită e „înaintea noastră".

Ben îşi masă tîmplele cu vîrfurile degetelor şi continuă pe un ton calm:

– Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu.

– Cum adică?

– E limpede că Sigma şi-a ucis propriii oameni. Toate victimele au ceva comun cu mine – acelaşi duşman. E vorba de nişte bătrîni speriaţi care se ascund spre sfîrşitul vieţii lor, trăind sub protecţia pseudonimelor. În mod cert ei au idee despre ce dracu' se întîmplă. Asta înseamnă că singura noastră şansă e să luăm legătura cu unul care mai este în viaţă, care poate vorbi. Cineva cu care să pot stabili un limbaj comun, să-i cer ajutorul pentru propria lui protecţie.

Anna se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

– Asta dacă a mai rămas vreunul în viaţă, Ben.

El o privi îndelung, fără să comenteze. Anna pricepea că Ben îşi dorea să stabilească între ei un climat de încredere reciprocă. Încet, ezitînd, el răspunse:

– Am impresia – e doar o impresie, o bănuială bazată pe nişte informaţii – că s-ar putea să mai existe unul în viaţă.

– Cine anume?

– Un francez numit Georges Chardin.

Ea dădu încet din cap.

– Georges Chardin... am văzut numele pe lista Sigma... dar e mort de patru ani.

– Faptul că numele lui se află în dosarele Sigma înseamnă că Allen Dulles l-a verificat din anumite motive.

– În anii'50. Dar aminteşte-ţi că cei mai mulţi dintre oamenii de pe listă sînt morţi de mult. Atenţia mea era îndreptată asupra victimelor recentei avalanşe de crime – sau care sînt pe cale să devină victime. Chardin nu face parte din nici o categorie. Chardin nu e un *fondator,* aşa că nu figurează pe documentul dumitale de constituire. Lista Sigma conţine şi alte nume pe lîngă cele ale fondatorilor. Mă întreb cum de-ai aflat de el? Îmi ascunzi ceva?

Ben negă în tăcere.

– N-avem timp de prostii, zise Anna. Georges Chardin e doar un nume pe o hîrtie. Nu e cineva celebru, cineva de care să fi auzit. Atunci care-i importanţa lui?

– Important e şeful lui, un legendar industriaş francez – un om aflat printre fondatorii din fotografie. Un om numit Émil Ménard. La vremea lui, unul dintre titanii industriei. A murit de mult.

– Am auzit de el. A fost întemeietorul firmei Trianon, considerată primul conglomerat modern.

– Trianon e unul dintre cele mai mari imperii industriale ale Franţei. Émil Ménard a transformat Trianonul într-un gigant petrochimic francez.

– Georges Chardin a lucrat pentru legendarul Émil Ménard?

– Dacă a lucrat? Aproape că şi-a dat sufletul pentru el. Chardin a fost omul de încredere, aghiotantul, numeşte-l cum vrei. Nu era doar omul din dreapta lui Ménard, ci mîna lui dreaptă. Chardin a fost angajat în 1950, cînd avea doar douăzeci de ani, şi, în scurt timp, a schimbat modul în care erau calculate costurile de capital, a introdus o nouă metodă de-*a depista* pofiturile din investiţii, a restructurat corespunzător economia. Şi-a depăşit cu mult epoca. A fost o figură importantă.

– Poate că în lumea dumitale.

– Sigur. Cert e că, în scurt timp, bătrînul industriaş i-a încredinţat protejatului său totul, fiecare detaliu al conducerii vastei sale întreprinderi. După 1950, Ménard nu pleca nicăieri

fără Chardin. Se spune că Chardin memorase toate registrele firmei. Era un computer ambulant.

Ben scoase fotografia îngălbenită a grupului Sigma, o puse în fața Annei, şi i-l arătă pe Émil Ménard.

– Ce vezi?

– Ménard arată destul de tras la față.

– Corect. La vremea aceea era grav bolnav. Şi-a petrecut ultimii zece ani ai vieții luptîndu-se cu cancerul, dar a rămas o forță pînă la sfîrşit. A murit ferm convins că firma lui se va dezvolta sub conducerea tînărului şi strălucitului *Directeur Général du Département des Finances* – de fapt, şeful lui contabil.

– Putem presupune că Ménard i-a încredințat lui Georges Chardin, printre altele, şi secretul corporației Sigma?

– Sînt aproape sigur de asta. Chardin se ținea în umbră, dar era umbra lui Ménard peste tot. E de neconceput ca Chardin să nu fi fost implicat în corporația Sigma, indiferent de obiectivele şi metodele acesteia. Priveşte lucrurile din punctul de vedere al Sigmei: pentru a rămîne viabilă, trebuia să recruteze mereu oameni noi, ca să-i înlocuiască pe membrii fondatori. Chardin trebuie să fi jucat un rol semnificativ, probabil ca membru al consiliului intern – cu sprijinul lui Ménard.

– Bine, bine, m-ai convins, interveni Anna nerăbdătoare. Dar cu ce ne-ajută asta acum? Ştim deja că Chardin e mort de patru ani. Crezi că a lăsat nişte dosare, documente sau altceva?

– Ni s-a spus cu certitudine că Chardin a murit cu patru ani în urmă. Cam în aceeaşi perioadă în care fratele meu, Peter, şi-a înscenat moartea. Dacă Chardin a procedat ca Peter – şi-a aranjat dispariția şi trăieşte ascuns, fugind de asasinii aflați pe urmele lui?

– Ei, haide, Ben! Faci tot soiul de presupuneri şi ajungi la nişte concluzii neîntemeiate!

– Lista dumitale specifică faptul că a pierit într-un incendiu, da? Vechiul truc cu victima „arsă şi imposibil de recunoscut". Ca fratele meu. Scuze! N-o să mă mai las prostit.

Ben remarcă expresia de scepticism.

– Ascultă-mă! Chiar dumneata ai spus-o. Ştim despre o serie de bătrîni care au fost ucişi, deoarece reprezentau o ameninţare pentru cineva – Sigma, moştenitorii ori controlorii săi. Hai să examinăm treaba asta: de ce ar putea fi consideraţi nişte bătrîni o ameninţare suficient de serioasă pentru a fi ucişi? Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Am greşit considerînd tot timpul Sigma doar o organizaţie de faţadă, o falsă corporaţie, nu una autentică.

– Cum vine asta?

– Trebuia să-mi dau seama, deoarece am exemple din cariera mea de pe Wall Street. În 1992, un tip şi-a eliminat un rival ca să devină unicul director executiv la Time Warner. Ştii care a fost prima lui mutare? S-a descotorosit de persoanele ostile lui din consiliul director. Aşa procedează administratorii. Scapă de adversari!

– Presupun că tipul de la Time Warner nu şi-a ucis oponenţii, zise ea pe un ton sec.

– Pe Wall Street există diferite modalităţi de eliminare a duşmanilor. Asta se întîmplă totdeauna cînd apare o schimbare bruscă a conducerii.

– Prin urmare, sugerezi că a existat o „schimbare a conducerii“ la Sigma.

– Exact. O eliminare a celor consideraţi membri disidenţi ai consiliului director.

– Rossignol, Mailhot, Prosperi şi ceilalţi – vrei să spui că erau cu toţii disidenţi. Că s-au ridicat împotriva noii conduceri?

– Cam aşa ceva. Georges Chardin era cunoscut pentru inteligenţa lui. Fără îndoială că a priceput ce avea să urmeze, aşa că şi-a regizat dispariţia.

– Poate că da, poate că nu. Ne aflăm tot pe tărîmul purelor speculaţii.

– Nu tocmai, spuse Ben încet, privind-o în ochi pe Anna. Pornind de la principiul verificat de timp „la urma banilor“, am angajat un anchetator francez cu care mai lucrasem la Hartman Capital Management. Un magician pe nume Oscar

Peyaud. L-am folosit pentru nişte operaţiuni financiare la Paris şi m-a uimit de fiecare dată rapiditatea şi calitatea serviciilor lui. Şi mărimea notei de plată, dar asta-i altă chestiune.

– Mulţumesc că m-ai ţinut la curent cu ceea ce făceai, zise Anna cu ironie. Asta fiindcă sîntem parteneri.

– Ascultă-mă. Un om nu poate trăi fără un anume sprijin financiar. Aşa că mi-am spus: ce-ar fi dacă ai putea da de urma executorului averii lui Chardin ca să vezi în ce formulă şi-a lăsat bunurile, cum ar fi putut avea acces la ele. Făcu o pauză şi scoase o coală împăturită din buzunarul jachetei. Cu o oră în urmă Oscar Peyaud mi-a transmis asta de la Paris.

Pe hîrtie era trecută doar o adresă:

Rogier Chabot
1554 rue des Vignoles
Paris 20

Anna ridică privirea, nedumerită şi emoţionată.

– Chabot?

– Pot să jur că-i pseudonimul lui Georges Chardin. Cred că l-am găsit pe omul nostru, trebuie doar să ajungem la el înaintea celor de la Sigma.

O oră mai trîziu, telefonul de pe biroul lui Walter Heisler sună. Două semnale scurte: era o linie internă. Heisler ridică receptorul, nu înainte de a trage zdravăn din ţigară.

– Heisler, zise el.

La capătul celălalt al firului era tehnicianul din cămăruţa de la etajul cinci.

– Ai primit nota despre agenta americană Navarro?

– Ce notă?

Heisler dădu drumul încet fumului pe nări.

– Tocmai a sosit.

– Înseamnă că a stat toată dimineaţa la centrul de triere a mesajelor.

Centrul de triere a mesajelor care opera cu o ineficiență exasperantă.

– Ce s-a-ntîmplat? Sau trebuie să aflu știrile de la radio?

– Se pare că-i o impostoare. Am fost trași pe sfoară. Guvernul american a emis un mandat pe numele ei. Nu e treaba mea, dar m-am gîndit că trebuie să-ți atragă cineva atenția.

– Hristoase! zise Heisler, lăsînd țigara să-i cadă dintre buze în ceașca de cafea. *Rahat!* A naibii încurcătură.

– Ce-ai zice să pui tu mîna pe ea? îi sugeră tehnicianul.

– Plata pentru camera 1423, îi zise Anna funcționarului de la recepție, punînd pe polița de granit negru cele două carduri-chei.

– O clipă, vă rog. Doar să-mi semnați pe nota finală, *ja?*

Bărbatul părea obosit și agasat.

– Sigur, spuse Anna.

– Sperăm că v-a priit șederea la noi, domnișoară Navarro. Bătu niște clape de pe tastatură, apoi ridică privirea spre ea, arătîndu-și dinții îngălbeniți într-un zîmbet larg. Scuze. O să dureze cîteva momente pînă apar fișierele. Avem o problemă în sistem. Așa-s computerele astea. Zîmbetul i se lăți, de parcă spusese ceva hazliu. Sînt niște instrumente de mare ajutor în muncă, atunci cînd funcționează. O să-l chem pe director.

Ridică un receptor roșu și spuse cîteva cuvinte în germană.

– Ce se întîmplă? întrebă Ben, care stătea în spatele ei.

– Zice că e o problemă la computer, murmură Anna.

Din spatele recepției ieși un bărbat scund, cu burtă mare, îmbrăcat într-un costum negru.

– Sînt directorul și îmi cer scuze pentru întîrziere, i se adresă el Annei.

Schimbă o privire cu recepționerul.

– Avem o defecțiune. O să dureze cîteva minute pînă găsim fișierele. Telefoanele și celelalte servicii. Le vom obține curînd, iar dumneavoastră o să le puteți verifica, să vedeți dacă sînt corecte.

Ceva nu era în regulă. Directorul se comporta prea jovial şi în ciuda răcorii din hol, Anna observă broboane de sudoare pe furntea lui.

– Veniţi în biroul meu pînă cînd rezolvăm problema. Relaxaţi-vă. Mergeţi la aeroport, da? V-aţi aranjat transportul? Putem să vă ducem cu maşina hotelului – pe cheltuiala noastră. Măcar aşa să ne revanşăm pentru acest inconvenient.

– Sînteţi foarte amabil. Anna recunoştea genul de reacţie a celui pe care încordarea îl făcea vorbăreţ. Omul avea ordin să-i reţină.

– Pentru puţin. Pentru puţin. Veniţi cu mine să beţi o ceaşcă de cafea. Nimeni nu o prepară mai bine decît vienezii.

Probabil că omul nu fusese informat pentru ce urmau să fie reţinuţi sau dacă erau periculoşi. Fusese instruit să anunţe serviciul de pază, dar oamenii lui nu sosiseră încă, altfel n-ar fi fost aşa de neliniştit. Ea pleca mai devreme de la hotel, ceea ce însemna... ei bine, existau mai multe posibilităţi. Poate că ea sau el fusese luat doar de curînd în vizor şi pregătirile nu fuseseră încheiate.

– Uite ce e, spuse Anna, poţi să-mi trimiţi nota. Nu-i mare lucru, nu?

– Durează doar cîteva minute, zise directorul, fără s-o privească. Ochii lui fixau un gardian aflat în celălalt capăt al holului.

Anna îşi consultă ostentativ ceasul de la mînă.

– Verii tăi or să se întrebe ce-am păţit, îi spuse ea lui Ben. Ar fi bine să ne grăbim.

Directorul ocoli recepţia şi-i puse o mînă rece şi umedă pe braţ.

– Doar cîteva minute, zise el.

– Ia mîna de pe mine, spuse Anna pe un ton vag ameninţător.

Ben fu surprins de brusca răceală din glasul ei.

– Vă putem duce oriunde vreţi să mergeţi, protestă managerul pe un ton linguşitor.

Dinspre partea opusă a holului, gardianul se apropia cu paşi mari şi repezi.

Anna îşi puse geanta pe umăr şi se îndreptă spre uşa din faţă.

– Vino cu mine, i se adresă ea lui Ben.

Cei doi porniră în grabă spre ieşire. Anna ştia că gardianul trebuia să vorbească cu directorul înainte de a-i urmări în afara clădirii. Ajunşi pe aleea din faţa hotelului, Anna se uită cu atenţie în jur. La capătul blocului un ofiţer de poliţie vorbea la o staţie de emisie-recepţie, anunţînd probabil unde se afla. Probabil că sosise primul acolo.

Ea îi aruncă sacoşa lui Ben şi porni direct spre poliţist.

– *Doamne,* Anna! strigă Ben.

Anna i se adresă poliţistului, pe un ton oficial:

– Vorbeşti engleza?

– Da, zise şovăitor poliţistul, un tînăr tuns scurt, cu o alură atletică.

– Sînt de la FBI, spuse Anna. Biroul Federal de Investigaţii, pricepi? Căutăm un cetăţean american care se sustrage justiţiei, o femeie. Se numeşte Anna Navarro.

Îi flutură insigna de la BIS în timp ce-l privea în ochi obligîndu-l să-şi concentreze atenţia asupra ei.

– Ai spus Anna Navarro, răsuflă uşurat poliţistul recunoscînd numele. Da. Am fost anunţaţi. În hotel, da?

– S-a baricadat în camera ei, spuse Anna. La etajul paisprezece. Camera 1423. Şi e cu cineva, pricepi?

Poliţistul dădu din umeri.

– Noi avem doar numele Anna Navarro, zise el.

Anna dădu din cap. Era o informaţie importantă.

– Am doi agenţi la faţa locului, înţelegi? Dar ca observatori. Noi nu putem acţiona pe teritoriul austriac. E treaba voastră. Te rog să intri pe uşa de serviciu şi să urci la etajul paisprezece. Crezi că te descurci?

– Sigur că da, spuse poliţistul.

– Şi anunţă-i şi pe ceilalţi, da?

El încuviinţă nerăbdător.

– O s-o prindem pentru voi. Austria e... cum spuneţi voi... un loc unde domneşte legea şi ordinea.

Anna îi adresă cel mai călduros zîmbet.
– Contăm pe voi.

Cîteva minute mai tîrziu, Ben şi cu Anna se aflau într-un taxi, în drum spre aeroport.
– A fost cam riscant, spuse Ben încet.
– Nu prea. Mi-am imaginat că de-abia primiseră ordinul, altfel ar fi fost mai bine pregătiți. Asta-nsemna că n-aveau idee cum arăt. Ştiau doar că sînt în căutarea unui cetățean american.
– De fapt, de ce te urmăresc?
– Încă nu ştiu precis. Am aflat doar că cineva a împrăştiat zvonul că aş fi trecut de partea duşmanului, că vînd secrete de stat ori aşa ceva. Întrebarea e cine, cum şi de ce?
– Am impresia că Sigma utilizează canalele oficiale. Se foloseşte de poliție pentru manipulări.
– Aşa se pare.
– Asta nu-i bine, zise Ben. Faptul că o să avem toată poliția europeană pe urmele noastre, pe lîngă criminalii psihopați plătiți de Sigma, o să ne încurce socotelile.
– E un fel de-a privi lucrurile, zise Anna.
– Sîntem morți.
– E cam mult spus. Ce-ar fi să abordăm chestiunea asta pas cu pas?
– Cum?
– Ben Hartman şi Anna Navarro or să-şi ia bilete la o cursă aeriană de la Graz, aflat la vreo sută cincizeci de kilometri sud, pentru München.
– Şi ce-o să facem la München?
– N-o să mergem la München. Adevărul e că ți-am dat în urmărire cărțile de credit. E un duh pe care-l pot vîrî la loc în sticlă. De îndată ce-o să foloseşti o carte de credit pe numele tău, o să se declanşeze alarma la Washington şi la cine ştie ce alte filiale de-ale noastre.
– Deci sîntem terminați.
– Deci o să ne *folosim* de asta. Vreau să te concentrezi,

Ben. Uite, fratele tău a pregătit documente de călătorie pentru el şi Liesl, în cazul în care ar fi trebuit să plece undeva incognito. Din cîte ştim, documentele de identitate sînt bune, iar cartea de credit ar trebui să fie valabilă. Robert şi Paula Simon or să-şi cumpere de la Viena bilete pentru prima cursă spre Paris. Un cuplu de americani obişnuiţi, printre atîţia alţii care trec zilnic prin aeroport.

– Corect, spuse Ben. Corect. Îmi cer scuze, Anna. Nu mai gîndesc limpede. Există totuşi riscuri, nu?

– Sigur că există. Tot ce facem prezintă riscuri. Însă dacă plecăm acum, există şanse ca poliţia să nu fi afişat fotografiile noastre peste tot şi să nu-i caute pe domnul şi doamna Simon. Important e să fim calmi şi atenţi. Pregătiţi să improvizăm la nevoie.

– Sigur, zise Ben, nu prea convins.

Anna îl privi. Părea tînăr, mai tînăr decît era; îi dispăruse aroganţa şi avea nevoie de susţinere morală.

– După cîte-ai păţit, sînt convinsă că n-o să-ţi pierzi capul. Pînă acum nu ţi s-a întîmplat. S-ar putea ca ăsta să fie cel mai important lucru acum.

– Cel mai important lucru e să ajungem la Chardin.

– O să ajungem la el, spuse Anna, scrîşnind din dinţi încrîncenată. O să ajung la el.

Zürich

Matthias Deschner îşi cuprinse faţa în palme, încercînd să-şi limpezească mintea tulburată. Una dintre cărţile de credit pe care prietenul lui Liesl şi le făcuse cu ajutorul lui fusese în cele din urmă folosită. Un funcţionar de la un serviciu de securitate a creditelor dăduse telefon ca să se asigure că acel card nu fusese pierdut.

Peter plătise cotizaţia anuală; numele, numărul de telefon şi adresa erau ale unei firme pe care Matthias o înfiinţase pentru el; toate mesajele ajungeau la el, ca reprezentant legal. Deschner fusese destul de incomodat de întreaga afacere – în

cel mai bun caz îndoielnică din punct de vedere legal –, dar Liesl îl implorase s-o ajute. Privind retrospectiv lucrurile, își zise că ar fi trebuit să *fugă,* să fugă în direcția opusă. Deschner se considera un tip onorabil, dar nu un erou.

Pentru a doua oară în ultimele zile se afla în fața unei dileme. Să-l ia dracu' pe Ben Hartman. Să-i ia dracu' pe *amîndoi* frații Hartman.

Deschner se ținuse de cuvînt față de Peter și Liesl, dar, o dată cu *moartea* lor, era dezlegat de jurămîntul lui. Lucrurile se complicaseră. Supraviețuirea lui se afla acum pe primul plan.

Bernard Suchet, de la *Handelsbank,* era prea isteț ca să-l fi crezut cînd îi spusese că habar n-avea în ce era implicat Peter Hartman. De fapt, nu voia să știe, crezînd că tot ce nu știa nu-l putea afecta.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai furios devenea.

Liesl fusese o fată minunată – i se punea un nod în gît cînd se gîndea că murise –, dar greșise implicîndu-l în afacerile ei. Procedase greșit. El nu dorise niciodată să ia parte la cruciada ei.

Își aminti vorbele ei: *Avem nevoie de ajutorul tău. Asta-i tot. Nimeni altcineva nu ne poate ajuta.*

Pe Deschner începu să-l doară capul. Tînăra lui verișoară îi ceruse prea mult.

Ea își atrăsese dușmănia unei organizații care ucidea oamenii cu indiferența unui polițist care împarte amenzi pentru parcare neregulamentară.

Oamenii ăia aveau să afle despre activarea cărții de credit. Pe urmă, vor descoperi că dr. Matthias Deschner fusese înștiințat de acest fapt, dar omisese să raporteze. În curînd, dr. Matthias Deschner n-avea să mai existe. Se gîndi la fiica lui, Alma, care urma să se mărite peste două luni. Înghiți în sec, imaginîndu-și-o pe Alma ducîndu-se la altar singură. Nu, asta nu trebuia să se întîmple. N-ar fi fost doar nepăsare, ci de-a dreptul *egoism* din partea lui.

Pulsația dureroasă din spatele globilor oculari nu înceta.

Deschise sertarul biroului, luă o sticlă de Panadol şi înghiţi fără apă o tabletă amară, cretoasă.

Se uită la ceas.

O să raporteze activarea creditului. Dar nu imediat. Va mai aştepta cîteva ore. Întîrzierea putea fi uşor explicată, iar ei vor aprecia faptul că le furniza informaţia de bunăvoie.

Întîrzierea îi va permite lui Hartman să fugă. La urma urmei, era vorba doar de cîteva ore. Îi datora măcar atît, hotărî Deschner.

32

Paris

Arondismentul douăzeci al Parisului, sectorul cel mai estic al capitalei Franţei, se întinde pe un mic deal de lîngă autostrada ce încercuieşte oraşul şi-i defineşte hotarele. În secolul al XVIII-lea, pe acel teren se afla un sat de viticultori numit Charonne. De-a lungul anilor, în locul viilor au apărut case mici, care, la rîndul lor, au lăsat spaţiu larg unor dizgraţioase structuri de beton. Aici se afla rue des Vignoles, punctul lor de reper.

Călătoria spre Paris fusese exasperantă; fiecare privire întîmplătoare, chiar şi indiferenţa vameşilor francezi li se păreau suspecte. Anna, care cunoştea eşecurile alertelor internaţionale şi modul în care stînjeneau autorităţile de frontieră executarea eficientă a directivelor de securitate, nu era surprinsă că reuşiseră să treacă de controalele vamale.

Abia cînd se pierdură în mulţimea de la Aeroportul De Gaulle începură să se relaxeze. Anna şi Ben ieşiră din staţia de metrou Gambetta, trecură pe lîngă clădirea masivă a tribunalului şi-o luară pe rue Vitruve, către rue des Orteaux. Făcură la stînga. Din rue des Vignoles porneau mai multe străduţe înguste.

Zona ce înconjura Charonne, la sud de Belleville, era

populată mai ales de africani, hispanici sau antilezi. Chiar şi înainte de recentele valuri de imigranţi, cartierul nu se bucurase de atenţia burgheziei oraşului. Era un loc unde se adunaseră săracii şi infractorii, unde insurgenţii Comunei din Paris găsiseră sprijin popular. Un loc al declasaţilor şi-al celor năpăstuiţi de soartă. Singurul obiectiv important al arondismentului era cimitirul Père Lachaise, o grădină cu morminte, întinsă pe patruzeci şi patru de hectare. Începînd cu secolul nouăsprezece parizienii, care altfel n-ar fi catadicsit să viziteze zona lăsată în părăsire, au fost de acord să-i încredinţeze trupurile lor după moarte.

Îmbrăcaţi asemeni unor turişti americani, Anna şi Ben cercetau împrejurimile. Oamenii de pe stradă, înveşmîntaţi în toate culorile curcubeului, erau tineri artişti sau imigranţi din Mahgreb, care sperau să cîştige destui bani ca să le poată trimite şi rudelor din Tunisia ori Algeria.

– E greu de imaginat că un mare mahăr s-a retras într-un asemenea cartier, spuse Anna. Ce s-a întîmplat, şi-a abandonat casele de pe Coasta de Azur?

– De fapt, e aproape perfect, zise Ben gînditor. Dacă vrei să dispari, nu există loc mai bun. Nimeni nu remarcă pe nimeni, nimeni nu *cunoaşte* pe nimeni. Dacă vrei să rămîi în oraş dintr-un motiv oarecare, e cel mai pestriţ loc pe care-l poţi găsi – plin de străini, imigranţi, excentrici de tot soiul.

Spre deosebire de Anna, Ben cunoştea oraşul, fapt ce-i dădea o anume încredere în sine.

Anna încuviinţă.

– Siguranţa pe care ţi-o dă mulţimea.

– Plus un labirint de străzi, un tren rapid spre provincie şi accesul imediat la autostrada de centură. Un loc bun atunci cînd vrei să-ţi asiguri mai multe căi de scăpare.

Anna zîmbi.

– Înveţi repede. Eşti sigur că nu vrei o slujbă de anchetator guvernamental? Îţi putem oferi un salariu de cincizeci şi cinci de mii de dolari anual, plus propriul tău loc de parcare.

– Tentant, zise Ben.

Trecură pe lîngă *La Flèche d'Or*, un restaurant cu acoperiş din ţiglă roşie, înălţat deasupra unor şine ruginite de cale ferată. Apoi Ben se îndreptă către o cafenea marocană, unde aerul umed era încărcat de arome de cuşcuş.

– Nu garantez calitatea hranei, dar mirosul e îmbietor, zise Ben.

Prin vitrina de sticlă vedeau triunghiul de piatră pe care scria „1554, rue des Vignoles". Clădirea de şapte etaje ocupa un teren izolat, înconjurat de trei părţi de străzi înguste. Faţada era înnegrită de fumul maşinilor şi pătată cu excremente de pasăre.

– După cum spune sursa mea, Peyaud, omul e cunoscut drept „L'Ermite", pustnicul. Ocupă tot etajul şapte. Vecinii ştiu că se află acolo după comenzile pe care le primeşte – alimente şi altele. Nici măcar comisionarii nu l-au văzut vreodată. Lasă marfa într-un mic ascensor şi încasează banii cînd acesta coboară. Puţinii oameni care-i acordă cît de cît atenţie îl consideră un excentric. Însă, locul ăsta e plin de excentrici.

Ben începu să înfulece din friptura de miel.

– Deci trăieşte retras, zise Anna.

– *Foarte* retras. Se pare că *nimeni* nu l-a văzut vreodată. Peyaud a vorbit cu femeia care locuieşte la parter. Ea, ca şi ceilalţi aflaţi în clădire, au hotărît că e un *rentier* bătrîn, paranoic şi excesiv de timid. Un caz patologic de agorafobie. Habar n-au că el e proprietarul clădirii.

– Şi crezi că o să-i putem face o vizită neanunţată acestui posibil dezechilibrat, posibil paranoic, posibil periculos şi cu siguranţă bolnav şi speriat individ şi că o să ne servească cu cafea şi-o să ne spună tot ce vrem să ştim?

– Nu, nu cred deloc asta. S-ar putea să n-aibă cafea, zise Ben zîmbind.

– Ai o încredere fără margini în farmecul dumitale. Vorbeşte engleza?

– Fluent. Ca majoritatea oamenilor de afaceri francezi. Ben îşi şterse buzele cu un şerveţel de hîrtie. Contribuţia mea

a constat în a ajunge pînă aici. Dumneata eşti profesionistul şi a sosit timpul să iei comanda. Ce spun manualele de operare în teren? Ce trebuie să faci într-o situaţie ca asta?

– O să mă gîndesc cum trebuie procedat într-o vizită prietenească la un psihopat despre care lumea crede că e mort, în vreme ce dumneata eşti convins că deţine secretul unei ameninţătoare organizaţii globale. Nu cred că o asemenea situaţie este descrisă în manual.

Se ridicară, şi Anna îi luă mîna.

– Vino după mine, spuse ea.

Thérèse Broussard privea posomorîtă de la fereastra aflată la etajul şapte, traficul pietonilor de pe rue des Vignoles. Se uita ca să-şi dolomească nervii şi să-şi alunge plictiseala; se uita fiindcă n-avea nimic mai bun de făcut. Tocmai terminase de călcat şi avea nevoie de o pauză.

În vîrstă de şaptezeci şi patru de ani, îndesată, cu ten unsuros şi trăsături porcine, Thérèse le mai spunea şi-acum oamenilor că era croitoreasă, deşi nu mai tăiase o bucată de material de zece ani şi nici nu fusese vreodată foarte pricepută în meseria asta. Crescuse la Belleville, părăsise şcoala la paisprezece ani şi nu fusese niciodată suficient de drăguţă ca să-şi găsească un bărbat care s-o întreţină. În consecinţă, fusese nevoită să înveţe o meserie. Bunica ei avea o prietenă croitoreasă, care acceptase s-o ia pe fată ca ucenică. Mătuşa Jeanne îi plătea totdeauna meschina sumă săptămînală cu mare ezitare. Clientela deja redusă se micşora mereu şi, o dată cu ea, cîştigurile ei.

Într-o zi a anului 1945, o bombă căzuse lîngă Thérèse pe cînd cobora pe Porte de la Chapelle; deşi nu fusese rănită, explozia intrase în visurile ei nocturne, împiedicînd-o să doarmă. Cu timpul, starea ei psihică se înrăutăţise. Tresărea la cel mai mic zgomot şi începuse să mănînce cu lăcomie. După ce mătuşa Jeanne murise, Thérèse îi preluase clientela. Cîştiga cît să-şi asigure traiul zilnic.

La scurt timp după ce împlinise şaizeci şi cinci de ani, îl cunoscuse pe Laurent pe rue Ramponu, în faţa clădirii Soeurs de Nazareth, de unde lua o porţie săptămînală de mîncare. Laurent era cu zece ani mai vîrstnic decît ea, dar arăta mult mai bătrîn. Cocîrjat şi chel, îmbrăcat cu o jachetă de piele cu mînecile prea lungi pentru el, plimba un căţeluş, un terrier. Thérèse îl întrebase cum se numeşte căţelul şi începuseră să stea de vorbă. El îi spusese că-şi hrănea cîinele – Poupée – înainte de-a mînca el şi că-l lăsa să-şi aleagă ce-i plăcea. Ea îi vorbise despre crizele ei de panică şi despre faptul că un funcţionar de la asistenţa socială o pusese cîndva sub supraveghere. Funcţionarul mai făcuse şi demersuri pentru ca statul să-i acorde cinci sute de franci săptămînal. Cînd aflase de ajutorul pe care-l primea, interesul lui Laurent faţă de ea sporise simţitor. O lună mai tîrziu, se căsătoriseră. El se mutase în apartamentul ei de lîngă Charonne, care deşi mic, sărăcăcios şi murdar, era mai plăcut decît locuinţa lui, de unde urma să fie dat afară. La scurt timp după căsătorie, Laurent insistase să se apuce iarăşi de croitorie: aveau nevoie de bani, porţiile de mîncare de la Soeurs de-abia le ajungeau jumătate de săptămînă, iar banii de la ajutorul social erau insuficienţi. Ea obiectase, cu calm, arătîndu-şi degetele mici şi noduroase, explicîndu-i că nu mai avea dexteritatea necesară. El protestase, mai puţin calm. Ea îl contrazisese cu vehemenţă, amintindu-i că fusese concediat pînă şi din cele mai umile slujbe şi că ea nu s-ar fi măritat niciodată cu el dacă ar fi ştiut ce beţiv era. Şapte luni mai tîrziu, în toiul uneia dintre frecventele certuri, Laurent îşi pierduse echilibrul şi căzuse. Ultimele cuvinte pe care i le adresase fuseseră: *Eşti grasă ca o scroafă.* Thérèse aşteptase cîteva minute ca să-i treacă furia, şi chemase salvarea. Mai tîrziu, aflase că soţul ei fusese doborît de o hemoragie masivă – un anevrism cerebral. Un medic tracasat îi explicase ceva despre vasele de sînge care erau ca nişte tuburi în organism şi cum pereţii slăbiţi puteau ceda. Ea îşi dorise ca ultimele vorbe pe care i le adresase Laurent să fi fost mai civilizate.

Puținilor prieteni pe care îi avea le spunea că soțul ei fusese un sfînt, dar nimeni nu se lăsa amăgit. În orice caz, căsnicia fusese pentru ea o experiență. Crezuse că un soț i-ar fi împlinit viața, dar Laurent îi demonstrase că nu te puteai bizui pe nici un bărbat.

În vreme ce urmărea cu privirea siluetele de la colțul străzii aflate lîngă blocul masiv din beton, încerca să le ghicească deviațiile de comportament. Care dintre bărbații ăia era toxicoman? Care era hoț? Care-şi bătea prietena?

O bătaie în uşă, puternică şi autoritară, o smulse din reverie.

– *Je suis de l'Assedic, laissez-moi entrer, s'il vous plaît!*

– De ce n-ai sunat la poartă? răcni *madame* Broussard.

– Am sunat. De mai multe ori. Soneria e stricată. Ca şi poarta. Chiar nu ştiai?

– Ce cauți aici? Situația mea nu s-a schimbat. Ajutorul meu...

– Se verifică, zise bărbatul pe un ton oficial. Trebuie să lămurim cîteva lucruri, altfel plățile încetează.

Thérèse îşi tîrî cu greu picioarele spre uşă şi se uită pe vizor. Omul avea aroganța obişnuită a funcționarului, a omului căruia i se dă o fărîmă de putere care-l făcea despotic. Totuşi ceva din glasul lui, accentul i se părea mai puțin familiar. Poate că provenea dintr-o familie belgiană. Lui Thérèse nu-i plăceau belgienii.

Omul de la asistența socială era îmbrăcat într-o jachetă subțire de lînă, purta o cravată ieftină, tipică pentru funcția lui, şi avea o chică de păr încărunțit. Tenul însă era neted, fără riduri, pielea nefiind întinsă pe oasele feței.

Thérèse trase cele două zăvoare, scoase lanțul de siguranță, apoi descuie ultima broască şi deschise uşa.

Ieşind după Anna din cafenea, Ben nu-şi lua ochii de la clădirea cu numărul 1554 de pe rue des Vignoles, încercînd să-i descifreze misterele. Clădirea era prea neîntreținută ca să atragă atenția. Cu toate acestea, puteai observa structura unei

clădiri ce fusese cîndva elegantă: nişele ferestrelor, împodobite cu piatră sculptată, colţarele, unde blocurile de piatră lustruită erau aşezate astfel încît suprafeţele largi să alterneze cu cele înguste şi acoperişul mansardat, mărginit de un parapet jos, acum ruinat.

Instrucţiunile pe care i le dăduse Anna fuseseră clare. Urmau să traverseze strada amestecaţi într-un grup de trecători, mergînd în pas cu ei. N-ar fi atras atenţia printre oamenii care se îndreptau spre magazinul ce vindea băuturi ieftine şi ţigări sau *Shawarma* aflată alături. Oricine-ar fi privit de la vreo fereastră n-ar fi remarcat nimic neobişnuit în circulaţia pietonilor. Abia doar cînd aveau să ajungă în faţa uşii blocului, cei doi s-ar fi desprins din mulţime pentru a încerca să intre.

– Sunăm la uşă? întrebă Ben cînd ajunseseră la intrare.

– Dacă am suna, n-am mai fi neanunţaţi, nu? Mi se pare că ăsta era planul.

Aruncînd o privire grăbită în jur, Anna introduse o lamă îngustă de oţel în broască şi îşi făcu de lucru cu ea cîteva clipe.

Fără rezultat.

Ben se alarmă. Pînă acum, avuseseră grijă să se amestece în mulţime, să-şi potrivească paşii cu cei ai trecătorilor, însă acum stăteau pe loc. Oricine i-ar fi văzut din întîmplare ar fi observat că nu erau din partea locului.

– Anna, murmură el încordat.

– Scoate-ţi portmoneul şi numără-ţi banii, şopti ea. Scoate telefonul şi verifică mesajele. Fă ceva. Calm. Fără grabă.

În timp ce ea vorbea, se auzea zgomotul slab al metalului alunecînd pe metal. În cele din urmă broasca cedă. Anna apăsă pe clanţă şi deschise uşa.

– Uneori, încuietorile astea au nevoie de o atenţie mărită. Oricum, asta nu e foarte sigură.

– Ascuns la vedere, cred că asta-i ideea.

– În orice caz, ascuns. Spuneai că nimeni nu l-a văzut vreodată.

– Aşa e.
– Te-ai gîndit că, dacă n-a fost nebun la începutul vieţii lui retrase, ar fi putut deveni? Totala izolare socială poate avea un asemenea efect.
Se îndreptară spre ascensorul murdar. Anna apăsă pe buton, chemînd liftul la parter. Ascultară amîndoi huruitul cablului şi hotărîră că era mai sigur s-o ia pe scări. Urcară cele şapte etaje, avînd grijă să nu facă zgomot.
Holul de la ultimul nivel, acoperit cu dale albe, soioase, se întindea în faţa lor. Surprinzător, uşa singurului apartament de pe palier era întredeschisă.
– *Monsieur* Chabot, strigă Anna.
Nu-i răspunse nimeni.
– *Monsieur Chardin!* spuse ea, aruncînd o privire spre Ben.
Percepură un zgomot în interiorul învăluit în semiîntuneric.
– Georges Chardin! strigă iarăşi Anna. Avem informaţii care ţi-ar putea fi de folos.
Cîteva momente de tăcere, urmate de o explozie asurzitoare.
Ce se întîmplase?
O privire spre peretele din faţa uşii deschise îi lămuri: fusese găurit de un jet de alice din plumb.
Persoana aflată în apartament trăgea cu o armă în ei.

– Nu ştiu care-i *problema*, spuse Thérèse Broussard, îmbujorîndu-se. De cînd a murit soţul meu, n-a intervenit nici o schimbare în situaţia mea.
Bărbatul, cu o valiză mare şi neagră în mînă, trecu pe lîngă ea şi se duse la fereastră, ignorînd-o preţ de o clipă.
– Frumoasă privelişte, zise el.
– Camera nu e luminată direct, îl contrazise cu asprime Thérèse. E întunecoasă mai tot timpul zilei. Ai putea developa filme aici.
– Pentru anumite scopuri, ăsta poate fi un avantaj.
Ceva nu era în regulă. Franceza vizitatorului îşi pierduse

nota autoritară caracteristică funcționarilor de la asistența socială, şi suna mai puțin *franțuzeşte*.

Thérèse se depărtă cu cîțiva paşi de bărbat. Pulsul i se acceleră cînd îşi aminti brusc relatările despre un violator care brutalizase mai multe femei lîngă Place de la Réunion. În plus, unele dintre victime fuseseră mai în vîrstă. Omul ăsta e un impostor, îşi zise ea. Felul în care se mişca individul, asemeni unei feline, îi confirma bănuiala – era violatorul de la Réunion. *Mon dieu!* Ucigaşul cîştigase, din cîte auzise ea, încrederea victimelor, care-l invitaseră în casă!

Cum de putuse să fie atît de proastă! Privi înnebunită în jur, căutînd ceva cu care să se poată apăra şi luă un ghiveci greu de lut, în care se afla un ficus.

– Te rog să pleci imediat! zise ea cu glas tremurător.

– *Madame,* rugămințile dumitale nu înseamnă nimic pentru mine, spuse calm bărbatul, privind-o amenințător.

Thérèse sesiză o sclipire argintie cînd intrusul scoase un cuțit cu lamă lungă curbată, şi aruncă ghiveciul spre el cu toată puterea. Greutatea vasului îi dejucă intențiile. Acesta căzu lovindu-l pe bărbat doar la picioare fără să-l rănească. *Iisuse Hristoase!* Cu ce se mai putea apăra? Cu micul ei televizor stricat! Îl smulse de pe poliță, îl înălță cu greu deasupra capului şi-l azvîrli spre el. Zîmbind, bărbatul se feri de proiectilul improvizat, care se izbi de perete, înainte de a cădea pe podea, unde se sparse cu zgomot.

Trebuia să găsească altceva. *Da* – fierul de pe scîndura de călcat! Îl scosese oare din priză? Thérèse alergă spre el, dar intrusul înțelese ce avea ea de gînd.

– Stai pe loc, vită bătrînă şi enervantă, strigă el.

Mişcîndu-se cu iuțeala fulgerului, scoase alt cuțit, mai mic, şi-l aruncă spre ea.

Thérèse nu-l văzu venind, dar simți cînd lama se înfipse adînc în sînul ei drept. La început, crezu că obiectul o lovise şi ricoşase. Pe urmă îşi coborî privirea şi văzu mînerul de oțel ieşindu-i din bluză. Ce ciudat, îşi zise ea, nu simt nimic. Pe urmă, o cuprinse o senzație rece, iar în jurul lamei de oțel

înflori o pată roşie. Frica îi dispăru şi fu cuprinsă de turbare. Dacă omul o credea o victimă, greşea. Îşi aminti vizitele nocturne ale tatălui ei beat, răsuflarea lui acră în timp ce-şi vîra în ea degetele noduroase, rănind-o cu unghiile lui murdare. Îşi aminti de Laurent şi de ultimele cuvinte pe care i le adresase el.

Răcnind, se năpusti către adversar, cu toate cele o sută cincisprezece kilograme ale ei şi reuşi să-l placheze, să-l trîntească la pămînt.

Ar fi fost mîndră de ceea ce făcuse, dacă bărbatul n-ar fi împuşcat-o mortal, cu o fracţiune de secundă înainte ca trupul ei să se izbească de-al lui.

Trevor se înfioră de scîrbă cînd împinse de pe el trupul obez, inert. Moartă, femeia era doar o idee mai puţin antipatică decît în viaţă, îşi spuse el în timp ce vîra pistolul cu amortizor în toc. Cele două găuri făcute de gloanţe în fruntea ei păreau o altă pereche de ochi. O trase de lîngă fereastră. Ar fi trebuit s-o împuşte imediat după ce intrase în casă. Oricum, întotdeauna intervenea ceva neaşteptat. Tocmai de-aceea îi plăcea meseria lui. Niciodată nu era doar rutină; exista totdeauna posibilitatea unor surprize, a unor provocări. Niciodată nu apăruse vreo situaţie pe care Arhitectul să n-o poată controla.

– *Dumnezeule*, şopti Anna. Ploaia de alice trecuse la cel mult jumătate de metru de ea. Nu e cea mai călduroasă primire.

Dar unde era trăgătorul?

O serie neîntreruptă de explozii venea dinspre uşa deschisă a apartamentului, de undeva din interiorul întunecat. Era limpede că omul trăgea prin deschizătura dintre uşa grea de oţel şi toc.

– George Chardin, strigă Ben, n-am venit să-ţi facem vreun rău. Vrem să te *ajutăm* – şi avem nevoie de ajutorul dumitale! Te rog, *ascultă*-ne! Ascultă-ne pînă la capăt!

Din adăpostul întunecat al apartamentului se auzi un

zgomot bizar, un geamăt de groază, aparent involuntar, precum strigătul unui animal rănit. Omul rămase invizibil, învăluit în întuneric. Auziră declicul unui cartuş alunecînd în locaş şi o luară la goană în direcţii opuse pe holul lung.

Altă explozie! O rafală de alice ieşi prin uşa deschisă, făcînd scobituri de forme neregulate în tencuiala pereţilor. Aerul era încărcat de mirosul înţepător al corditei. Întregul hol arăta acum ca un cîmp de bătălie.

– *Ascultă!* strigă Ben spre adversarul lor nevăzut. Noi nu tragem în dumneata. N-am venit aici să-ţi facem rău! Urmă o pauză. Am venit să te apărăm de Sigma!

Tăcere. Omul asculta! Invocarea numelui Sigma, a parolei unei conspiraţii de mult îngropate îşi făcuse efectul.

Ben o văzu pe Anna făcîndu-i semn cu mîna. Voia ca el să rămînă acolo unde era, în timp ce ea va încerca să pătrundă în apartamentul lui Chardin. Dar *cum?* Anna deschise fără zgomot o fereastră dublă, şi Ben simţi o adiere rece venind de afară. Îngrozit, Ben înţelese. Anna intenţiona să iasă pe fereastră, să meargă pe îngusta margine exterioară, pînă cînd ajungea la un geam care se deschidea spre apartamentul francezului. Era o *nebunie!* O rafală mai puternică de vînt, şi Anna ar fi dispărut în golul de dedesubt. Dar era prea tîrziu să-i mai spună ceva. *Doamne Atotputernic!* voia el să strige. *Nu face asta!*

După o vreme, un glas straniu, baritonal se auzi din apartament.

– Deci ei au trimis un american.

– Nu există „ei", Chardin, răspunse Ben. Sîntem doar noi.

– Şi cine sînteţi voi? se auzi vocea încărcată de scepticism.

– Sîntem americani, e adevărat, şi avem nevoie de ajutorul dumitale. Sigma mi-a ucis fratele.

– Nu sînt idiot. Vreţi să ies afară, ca să puneţi mîna pe mine. Ei bine, *nu* o să mă prindeţi viu!

– Există metode mult mai simple, dacă am intenţiona asta. Te rog, lasă-ne să intrăm... să vorbim cu dumneata, măcar un minut.

– De ce vreți să vorbiți cu mine?

– Avem nevoie de ajutorul dumitale ca să-i învingem.

După o scurtă pauză se auzi un hohot de rîs sarcastic.

– Să învingeți Sigma? E imposibil! Pînă adineauri credeam că te poți ascunde de ei. Cum m-ați găsit?

– Printr-o muncă de investigație a naibii de isteață. Te admir, ți-ai acoperit de minune urmele. Ți-a fost greu să renunți la controlul proprietăților. Înțeleg asta. Aşa că ai folosit o *fictio juris*. O agenție izolată. Ai fost totdeauna strălucit în materie de strategie. Nu degeaba ai ajuns *Directeur Général du Departement des Finances* la Trianon.

Se auzi un zgomot în interiorul apartamentului şi Ben se întreba dacă nu cumva Chardin hotărîse să se arate. Ben o văzu pe Anna strecurîndu-se cu grijă pe marginea de piatră, ținîndu-se cu ambele mîini de parapet. Apoi dispăru din vedere.

Trebuia să-l țină de vorbă pe Chardin, să-l împiedice să observe apariția Annei la fereastra lui. Trebuia să-i capteze atenția.

– Ce vreți de la mine? se auzi vocea lui Chardin.

Tonul devenise neutru. *Omul asculta; ăsta era primul pas.*

– *Monsieur* Chardin, avem informații capitale pentru dumneata. Ştim multe lucruri despre Sigma, despre moştenitori – noua generație care a preluat controlul. Singura protecție – pentru oricare dintre noi – constă în cunoaştere.

– Nu *există* protecție împotriva lor, prostule!

Ben ridică glasul:

– Pe dracu'! Judecata dumitale era cîndva legendară. Dacă ai pierdut-o, înseamnă că ei au învins. Nu-ți dai seama cît de lipsit de logică eşti? Dacă ne goneşti, o să te întrebi mereu ce-ai fi putut afla. Sau poate că n-o să mai ai ocazia...

Se auzi un zgomot de geam spart, urmat imediat de un trosnet puternic şi un zăngănit.

Reuşise Anna să pătrundă fără probleme în apartamentul lui Chardin? Cîteva clipe mai tîrziu, auzi vocea Annei:

– I-am luat arma! Îl țin la respect.

Ben porni spre uşa deschisă şi intră în camera întunecată. După cîteva secunde, cînd ochii i se acomodară cu întunericul, distinse silueta Annei lîngă o draperie groasă, ținînd în mînă arma cu țeava lungă. Un bărbat într-un ciudat halat gros, cu glugă, se ridică încet de la podea, cu picioarele tremurînd. Părea un om bolnav.

Probabil că Anna, năpustindu-se pe fereastră, sărise spre arma lungă şi grea; impactul trebuie să-l fi răsturnat pe bătrîn.

Cîteva clipe, nimeni nu scoase o vorbă. Se auzea doar respirația lui Chardin – greoaie, aproape chinuită.

Supraveghindu-l cu atenție pe Chardin, pentru ca acesta să nu scoată altă armă de sub veşmîntul lui de călugăr, Ben bîjbîi cu mîna după un comutator. Cînd lumina se aprinse, Chardin se întoarse cu fața la perete. Căuta oare altă armă?

– Nu mişca! strigă Anna.

– Foloseşte-ți mult lăudata rațiune, Chardin, zise Ben. Dacă voiam să te ucidem, ai fi fost deja mort. E clar că *nu* pentru asta ne aflăm aici!

– Întoarce-te cu fața la noi, îi ordonă Anna.

– Aveți grijă ce-mi cereți, spuse el răguşit.

– *Acum,* la naiba!

Mişcîndu-se ca într-o secvență filmată cu încetinitorul, Chardin se supuse, iar cînd Ben percepu realitatea celor văzute de el, stomacul i se-ntoarse pe dos şi fu cît pe ce să vomite. Anna rămase cu răsuflarea tăiată. Era o imagine oribilă, mai presus de orice închipuire. Chipul lui Chardin era o masă de țesut cicatrizat, aproape fără trăsături. Carnea părea crenelată, tăiată în zigzag: aproape lucioasă, de parcă ar fi fost lăcuită sau acoperită cu folie de plastic. Vasele capilare expuse dădeau ovalului care fusese cîndva fața lui o nuanță de roşu cărnos, cu excepția zonelor unde inflamațiile produseseră nişte spirale vineții. Ochii cenuşii, încețoşați păreau nelalocul lor.

Ben îşi feri privirea, apoi, cu greu, se strădui să se uite din nou. Într-o concavitate centrală a feței, încrețită oribil, se aflau două orificii nazale, mai sus de locul unde fuseseră cîndva

nările. Dedesubt, distinse o gură puțin mai mare decît o tăietură.

– *Dumnezeule,* șopti Ben.

– Ești surprins? zise Chardin. Se auzi un rîs ca o tuse. Relatările despre moartea mea au fost destul de exacte. „Ars și imposibil de identificat." Trebuia să fi pierit în acel incendiu. Deseori îmi doresc să se fi întîmplat așa. Supraviețuirea înseamnă cea mai cumplită soartă pe care-o poate avea o ființă umană.

– Au încercat să te ucidă, șopti Anna. Și-au eșuat.

– A, nu. Cred că în multe privințe au reușit, spuse Chardin și gemu.

Era limpede că și vorbirea îi provoca dureri. Pronunța cuvintele cu o precizie exagerată, însă rănile făceau ca anumite consoane să se audă neclar.

– Un prieten apropiat bănuia că vor încerca să mă elimine. Circulau deja zvonuri despre trimiterea unor *angeli rebelli.* Prietenul a ajuns la locuința mea de la țară prea tîrziu. Totul era scrum. Corpul meu – ce mai rămăsese din el – era ars. Prietenului meu i s-a părut că mi-a găsit pulsul. M-a dus la un mic spital de provincie, la treizeci de kilometri distanță, le-a spus celor de-acolo o poveste despre o lampă cu kerosen răsturnată și le-a dat un nume fals. Și-a dat seama că, dacă dușmanii mei ar fi aflat că supraviețuisem, ar fi încercat din nou. Am petrecut mai multe luni în clinica aceea. Aveam arsuri pe nouăzeci la sută din suprafața corpului. Nimeni n-a crezut că voi supraviețui.

Vorbea împleticindu-se, ca în transă: era o poveste pe care n-o mai spusese nimănui. Apoi se așeză pe un scaun de lemn cu spătar înalt.

– Dar ai *supraviețuit,* spuse Ben.

– Chinurile erau mai mari decît poate îndura o ființă umană. Pansarea rănilor era un calvar mai presus de orice închipuire. Pe urmă, după ce s-a format țesutul granular, o nouă teroare mă aștepta – contractarea. Cicatricele urmau să

se micşoreze, iar chinurile aveau să înceapă din nou. Durerile mă chinuiesc şi acum. Nu vă puteți uita la mine, nu? Nimeni nu poate. De altfel, nici eu nu mă pot privi.

Anna vorbi, încercînd să restabilească o relație firească:

– Tăria pe care a dovedit-o... e ceva extraordinar. Nici un manual de medicină nu poate explica treaba asta. Instinctul de supraviețuire. Ai scăpat din incendiul ăla. Ai fost salvat. Te-ai luptat ca să trăieşti. *Trebuie* să fi existat un motiv!

– Un poet a fost întrebat cîndva: Dacă locuința dumitale ar lua foc, ce-ai salva? Iar el a răspuns: Aş salva focul. Fără foc, nimic nu e posibil. Rîsul lui era stins, deconcertant. La urma urmei, focul a făcut posibilă civilizația, dar tot el poate fi şi un instrument al barbariei.

Anna îi înapoie puşca lui Chardin, nu înainte de a scoate ultimul cartuş din încărcător.

– Avem nevoie de ajutorul dumitale.

– Arăt eu ca un om în stare să ajute pe cineva, eu care nu mă pot ajuta pe mine?

– Dacă vrei să le ceri socoteală duşmanilor dumitale, noi am putea fi cea mai bună ocazie pe care-o ai, spuse Ben.

– Nu există răzbunare pentru aşa ceva. N-am supraviețuit bînd din cupa mîniei.

Scoase un mic atomizor de plastic din halat şi îndreptă un jet de vapori spre ochii săi.

– Timp de mai mulți ani te-ai aflat la conducerea unei importante corporații petrochimice – Trianon, îl provocă Ben. Compania a rămas un lider în industrie. Dumneata ai fost omul lui Émil, creierul care a restructurat Trianonul la mijlocul secolului. În acelaşi timp era unul dintre fondatorii corporației Sigma. Cu timpul trebuie să fi devenit şi dumneata unul dintre şefi.

– Sigma, repetă el cu glas tremurător. De unde a început totul.

– Şi, fără îndoială, geniul dumitale contabil a contribuit la scoaterea unor bunuri în afara granițelor celui de-al Treilea Reich.

– Zău? Crezi că *ăsta* a fost marele proiect? Ăsta n-a fost decît un exercițiu neglijabil. Marele proiect... *le grand projet*... Glasul i se stinse. A fost cu totul altceva. Ceva ce dumneata nu poți să pricepi.

– Pune-mă la încercare, zise Ben.

– Ca să divulg secretele pe care le-am protejat o viață întreagă?

– Chiar dumneata spuneai: care viață? Ben făcu un pas către el şi-l privi în ochi reprimîndu-şi repulsia. Ce mai ai de pierdut?

– În sfîrşit eşti sincer, spuse încet Chardin; ochii lui fără pleoape păreau că se rotesc, privindu-l pătrunzător pe Ben.

Făcu o pauză lungă, după care începu să vorbească, lent, ca un hipnotizator:

– Povestea începe înainte de-a apărea eu şi va continua, fără îndoială, după ce nu voi mai exista. Originea ei se află în ultimele luni ale celui de-al doilea război mondial, cînd un consorțiu format din cei mai importanți industriaşi ai lumii s-a întrunit la Zürich pentru a stabili direcția în care avea să se îndrepte lumea postbelică.

Ben îşi aminti bărbații cu priviri ferme din vechea fotografie.

– Erau nişte oameni furioşi, continuă Chardin, cărora le ajunsese la urechi ce plănuia să facă Franklin Roosevelt – să-l înştiințeze pe Stalin că nu se va opune unei masive acaparări teritoriale de către sovietici. Lucru pe care l-a şi făcut înainte de-a muri. A cedat jumătate din Europa comuniştilor! Aceşti lideri ai capitalului mondial ştiau că n-aveau cum să dejoace dezgustătorul tîrg americano-sovietic de la Ialta. În consecință, au constituit o Corporație care urma să fie un cap de pod, o modalitate de a canaliza importante sume de bani pentru susținerea luptei împotriva comunismului, întărind astfel ordinea occidentală. Începuse un nou război mondial.

Ben se uită la Anna, care părea fascinată şi uluită în acelaşi timp de spusele lui Chardin.

– Aceşti lideri capitalişti au prevăzut că popoarele Europei, înfuriate şi dezgustate de fascism, aveau să reacţioneze întorcîndu-se către stînga. Au înţeles că, fără o masivă infuzie de resurse în momentele-cheie, socialismul avea să prindă rădăcini, mai întîi în Europa, apoi în întreaga lume. Au înţeles că misiunea lor consta în menţinerea şi întărirea statului industrializat. Ceea ce însemna, în egală măsură, înăbuşirea vocilor proletarilor. Par exagerate neliniştile astea? Nu prea. Industriaşii ăştia ştiau cum funcţionează mecanismul istoriei. Dacă unui regim fascist îi urma unul socialist, Europa ar fi fost cu adevărat pierdută. Cel puţin aşa vedeau ei lucrurile.

Ca o măsură de prudenţă au recrutat nazişti de rang înalt, care ştiau dincotro bătea vîntul şi erau la fel de hotărîţi să combată stalinismul. De îndată ce organizaţia şi-a stabilit principiile politice şi financiare, a început să manipuleze evenimentele mondiale, finanţînd partidele politice din spatele unei cortine imaginare. În mod surprinzător, au avut succes! Banii lor, judicios orientaţi, au ajutat crearea celei de-a Patra Republici a lui De Gaulle în Franţa şi au menţinut regimul de dreapta al lui Franco în Spania. Mai recent, generalii au fost aduşi la putere în Grecia, punîndu-se capăt regimului de stînga, liber ales. În Italia, Operaţiunea Gladio a declanşat o campanie permanentă de subversiuni menite să paralizeze încercările stîngii de a se organiza şi a influenţa politica naţională. Se întocmiseră planuri pentru poliţia paramilitară, *carabinieri*, urmînd ca aceştia să preia controlul staţiilor de radio şi televiziune dacă ar fi fost nevoie. Aveam dosare consistente despre politicieni, sindicalişti, preoţi. Partidele de extremă dreaptă din toată lumea erau sprijinite în secret de la Zürich, pentru a-i face pe conservatori să pară moderaţi prin contrast. Alegerile erau controlate, se plătea mită, liderii politici de stînga erau asasinaţi; sforile erau trase de maeştrii păpuşari de la Zürich, în condiţiile unui secret absolut. Au fost sprijiniţi financiar politicieni precum senatorul Joseph McCarthy din

Statele Unite şi s-au finanţat lovituri de stat în Europa, Africa şi Asia. Au fost create şi grupuri de extremă stînga, pentru a servi drept *agents provocateurs* şi a stîrni revolta populară faţă de cauza lor.

Această cabală de industriaşi şi bancheri a avut grijă ca lumea să devină sigură pentru capitalism. Preşedintele vostru, Eisenhower, care a avertizat asupra ascensiunii complexului militaro-industrial, n-a văzut decît vîrful aisbergului. În realitate, mare parte din istoria ultimei jumătăţi de secol a fost scrisă de aceşti oameni de la Zürich şi de succesorii lor.

– *Hristoase!* îl întrerupse Ben. Vorbeşti despre...

– Da, spuse Chardin, clătinîndu-şi hidosul cap fără chip. Conspiraţia lor a dat naştere războiului rece. Ei l-au declanşat. Sau poate că ar trebui să zic *noi*. Acum începi să înţelegi?

Degetele lui Trevor se mişcau cu iuţeală şi pricepere. El deschise valiza şi începu să asambleze puşca de calibru 12,7 mm, o versiune fabricată la comandă a puştii BMG AR-15. După părerea lui era o operă de artă, o armă de precizie pentru un trăgător de elită, cu bătaia de pînă la şapte mii patru sute de metri. La distanţe mai mici, capacitatea de penetrare era uimitoare: glonţul putea străpunge o placă de oţel de opt centimetri grosime, traversa caroseria unui automobil sau putea dărîma colţul unei clădiri. Cartuşul era proiectat cu o viteză de peste nouă sute de metri pe secundă. Aşezată pe un biped şi prevăzută cu o lunetă Leupold Vari-X arma oferea precizia de care avea el nevoie. Zîmbi în timp ce o fixa pe biped.

Ţinta lui se afla pe partea opusă a străzii.

33

E *incredibil,* zise Anna.

M-am obişnuit aşa de mult cu situaţia, astfel încît pentru mine a devenit un loc comun, spuse Chardin. Sînt

conştient de uriaşele transformări ce-ar urma dacă oamenii ar afla că istoria contemporană lor a fost, în bună măsură, un *scenariu* scris de un grup de oameni ca mine: oameni de afaceri, bancheri, industriaşi, care au acționat prin intermediul asociaților lor răspîndiți în toată lumea. *Un scenariu scris de Sigma.* Toate cărțile de istorie ar trebui rescrise. Carierele de succes ale unor oameni importanți ar părea doar mişcările unor marionete. Sigma e o poveste despre cum au căzut cei puternici, şi cum au devenit puternici cei căzuți. E o poveste care nu trebuie spusă niciodată. Înțelegi, nu-i aşa? *Niciodată.*

– Cine a avut tupeul – *nebunia* – să inițieze o asemenea aventură?

– Trebuie mai întîi să înțelegi simțul triumfalist, vizionar al îndeplinirii unei misiuni de care a fost animată corporația înfiinţată la mijlocul secolului, zise Chardin. Transformasem deja destinul ființei umane, nu uita. Doamne, automobilul, avionul, în curînd avea să urmeze avionul cu reacție: omul se putea mişca pe pămînt cu viteze de neconceput pentru strămoşii noştri... omul putea zbura pînă la ceruri! Undele radio şi cele sonore puteau fi folosite ca un al şaselea simț, oferind o viziune asupra lumii acolo unde ea nu fusese nicicînd posibilă. Calculele puteau fi acum automatizate. Realizările din domeniul ştiințelor erau extraordinare – în metalurgie, mase plastice, tehnici de producere a noi tipuri de cauciuc, adezivi, textile şi multe altele. Peisajul obişnuit al vieții cotidiene era în plină transformare. Se declanşase o revoluție în toate ramurile industriei moderne.

– O a doua revoluție industrială, spuse Ben.

– A doua, a treia, a patra, a *cincea,* răspunse Chardin. Posibilitățile păreau a fi infinite, iar randamentul nelimitat. Vannevar Bush, Lawrence Marshall şi Charles Smith la Raytheon, făceau muncă de pionierat în toate domeniile, de la microunde la sistemele de ghidare a rachetelor şi echipamentelor de supraveghere prin radar. Multe dintre descoperirile care au devenit omniprezente în ultimele decenii – xerografia, tehnologia microundelor, calculul binar,

aparatura cu tranzistori – fuseseră deja concepute şi testate în laboratoarele Bell, General Electric, Westinghouse, RCA, IBM şi alte corporaţii. Lumea materială se supunea voinţei noastre. De ce n-ar fi făcut-o şi cea politică?

– Şi unde te aflai dumneata în toată această perioadă? întrebă Ben.

Chardin rămase o vreme cu privirea pierdută. Scoase apoi atomizorul şi îşi umezi din nou ochii înainte de a reîncepe să vorbească.

Eram copil – aveam opt ani cînd a izbucnit războiul. Învăţam la o mică şi părăginită şcoală provincială, din oraşul Lyon. Tatăl meu lucra ca inginer constructor la primărie. Eram singur la părinţi şi un fel de copil-minune. La doisprezece ani frecventam cursuri de matematică aplicată la École Normale Supérieure de Lyon, *colegiul care pregătea profesori. Aveam un real talent la matematică, dar universitatea nu mă atrăgea. Voiam altceva. Aerul tare al enigmelor teoriei numerelor mă ispitea prea puţin. Mi-ar fi plăcut să influenţez lumea reală, viaţa cotidiană. Mi-am ascuns vîrsta atunci cînd am căutat prima oară de lucru la departamentul de control de la Trianon. Émil Ménard era considerat un profet, printre patronii din epocă, un adevărat vizionar. Alcătuise o companie din părţi disparate, între care nimeni nu văzuse pînă atunci posibile legături. Descoperise că, prin unificarea operaţiunilor anterior segmentate, puteai crea o forţă industrială infinit mai mare decît suma părţilor sale. Pentru mine, în calitate de analist al capitalului, Trianon era o capodoperă – Capela Sixtină a modelului corporatist.*

După cîteva luni, şeful departamentului la care lucram, monsieur Arteaux, a aflat despre îndemînarea cu care rezolvam probleme de statistică. Era un domn în vîrstă, un om cu puţine pasiuni extraprofesionale, devotat viziunii lui Ménard. Unii dintre colegii mei mă găseau rezervat, dar nu şi monsieur Arteaux. Conversaţiile dintre noi se desfăşurau ca între microbişti. Puteam discuta ceasuri întregi despre

avantajele relative ale piețelor interne de capital sau despre măsuri alternative la primele de risc ale dividendelor, chestiuni care-i năuceau pe cei mai mulți, dar care implicau arhitectura capitalului – raționalizarea deciziilor privind locurile unde trebuia investit și reinvestit. Arteaux, care se apropia de pensionare, a aranjat să fiu prezentat marelui bărbat, catapultîndu-mă peste nenumărate trepte ierarhice. Ménard, amuzat de tinerețea mea, mi-a pus cîteva întrebări condescendente. I-am dat niște răspunsuri serioase și provocatoare – de fapt, răspunsuri care frizau insolența. Arteaux s-a speriat, dar Ménard părea fascinat. Mai tîrziu mi-a spus că amestecul de insolență și înțelepciune pe care-l manifest îi aminteau de el însuși. Un individualist, dar de un individualism dobîndit. Aroganța mea poate că nu era lipsită de temei. Smerenia se potrivea de minune preoților, însă rațiunea impunea ca omul să fie atent la propriile-i calități. Aveam o mare experiență în tehnicile de evaluare. De ce n-aș fi extins-o la propria mea persoană? Tatăl meu era dezavantajat de o atitudine prea respectuoasă; își considera propriile calități prea mărunte și-i convingea și pe ceilalți să le subevalueze. Eu n-aveam să comit greșeala asta.

În cîteva săptămîni am devenit asistentul personal al lui Ménard. Îl însoțeam peste tot. Nimeni nu știa dacă eram secretarul lui particular sau consilier. În realitate, am trecut de la primul rol la cel de-al doilea. Marele om mă trata mai degrabă ca pe un fiu adoptiv decît ca pe un salariat. Eram singurul lui protejat, unicul acolit demn să-i urmeze exemplul. Îi făceam propuneri curajoase, care dădeau peste cap ani întregi de planificare. Îi sugeram, de exemplu, să vindem în pierdere niște exploatări petrolifere pe care directorii săi le dezvoltaseră timp de mai mulți ani. I-am sugerat să facă investiții masive în tehnologii încă neverificate. Atunci cînd ținea cont de sfaturile mele, era aproape invariabil încîntat de rezultate. L'ombre de Ménard – *umbra lui Ménard – a devenit porecla mea la începutul anilor '50. Chiar și în perioada în care se lupta cu boala, un*

limfom care avea să-l răpună în cele din urmă, el şi Trianonul ajunseseră să se bizuie tot mai mult pe judecata mea. Ideile mele erau îndrăzneţe, aparent nebuneşti, dar în scurt timp le adoptau toţi. Ménard mă studia tot atît de mult pe cît îl studiam şi eu, cu detaşare, dar şi cu sinceră afecţiune.

În ciuda privilegiilor pe care mi le acorda, simţeam că exista un sanctuar la care nu aveam acces. Ménard făcea călătorii fără să dea explicaţii, făcea donaţii al căror rost nu-l pricepeam şi despre care nu accepta să discute. Pe urmă, a venit ziua în care a hotărît că trebuia să fiu atras într-o societate despre care nu ştiam nimic, o organizaţie pe care voi o cunoaşteţi sub numele de Sigma.

Aveam douăzeci şi ceva de ani şi eram complet nepregătit pentru ceea ce aveam să văd la prima întrunire la care am participat. Ne-am dus la un castel din Elveţia rurală, situat pe un teren întins şi izolat care aparţinea unuia dintre lideri. Măsurile de securitate de-acolo erau extraordinare; pînă şi priveliştea – arborii şi tufele ce înconjurau proprietatea – permitea sosirea şi plecarea clandestină a tot soiul de indivizi. De altfel, la prima mea vizită n-am reuşit să-i văd pe ceilalţi venind. Nici un echipament de supraveghere nu putea rezista impulsurilor electromagnetice de mare intensitate, de înaltă şi joasă frecvenţă – o tehnologie de ultimă oră la acea vreme. Toate obiectele metalice trebuia depozitate în containere; chiar şi un simplu ceas de mînă putea fi detectat de impulsuri. Am fost conduşi direct în camerele noastre, el într-un apartament splendid cu vedere spre un mic lac glaciar, eu într-o cameră alăturată, mai puţin impunătoare, dar foarte confortabilă.

Întrunirea a început în dimineaţa zilei următoare. Îmi amintesc cîte ceva din ce s-a discutat atunci. Conversaţiile erau continuarea unora anterioare, despre care eu nu ştiam nimic. Un nou-venit era greu să se orienteze, dar cunoşteam feţele bărbaţilor din jurul mesei. A fost o experienţă de-a dreptul extraordinară, ceva de domeniul fanteziei. Ménard avea puţini concurenţi în ce privea averea, influenţa

corporatistă sau viziunea sa managerială. Toți aceştia se aflau în acea încăpere: liderii a două conglomerate metalurgice concurente; şeful celui mai important concern american de echipament electric; boşii din industria grea, petrochimie, tehnologie. Oameni răspunzători pentru crearea aşa-zisului secol american, dar şi egalii lor din Europa; cei mai faimoşi magnați de presă ai lumii. Aceşti oameni dețineau controlul unor valori ce depăşeau produsul intern brut al multor țări din lume, luate laolaltă.

Viziunea mea despre lume a fost serios zdruncinată în acea zi.

La lecțiile de istorie, copiii se familiarizează cu liderii politici şi militari. Toți erau, în realitate, ceva mai mult decît nişte purtători de cuvînt. Sigma a ținut cont de ei. Bărbații care aveau într-adevăr în mîini pîrghiile puterii stăteau în jurul acelei mese lungi de mahon. Ei erau adevărații maeştri păpuşari.

În timp ce orele treceau şi noi beam cafea şi gustam produse de patiserie, am înțeles la ce eram martor: la o întrunire a consiliului de directori ai unei unice corporații masive, care le controla pe toate celelalte.

Un consiliu de directori care răspundea de istoria lumii occidentale!

Atitudinea lor, capacitățile lor mă încîntau mult mai mult decît vorbele pe care le rosteau. Erau manageri pofesionişti care n-aveau timp pentru emoții inutile ori sentimente iraționale. Credeau în dezvoltarea productivității, în proclamarea ordinii, în concentrarea rațională a capitalului. Credeau că istoria – însăşi soarta omenirii – era prea importantă ca să ajungă pe mîinile maselor. Transformările produse de două războaie mondiale îi convinseseră. Istoria trebuia administrată. Deciziile trebuia luate de profesionişti imparțiali. Haosul cu care amenința comunismul – dezordinea, redistribuirea bogățiilor – făcea din proiectul lor o chestiune de reală şi de imediată urgență. Un pericol prezent trebuia evitat.

Au căzut de acord asupra necesităţii de a crea o lume în care adevăratul spirit întreprinzător să fie ferit de invidia şi lăcomia maselor. La urma urmei, cine ar fi acceptat să lase moştenire urmaşilor o lume infestată de comunism şi fascism? Capitalul modern ne arăta drumul, însă viitorul statului industrializat trebuia protejat, ferit de furtuni. Asta era viziunea acelor oameni. Deşi originile acestei viziuni se aflau în depresiunea globală care a precedat războiul, ea a devenit mult mai convingătoare în urma distrugerilor provocate de război.

Am vorbit puţin în acea zi, nu pentru că aş fi taciturn din fire, ci fiindcă rămăsesem fără grai. Eram un pigmeu printre giganţi. Un ţăran luînd cina cu împăraţii. Nu-mi mai încăpeam în piele şi, multă vreme, am făcut totul pentru a păstra un aer indiferent, imitîndu-l pe marele meu mentor. Acelea au fost primele ceasuri pe care le-am petrecut în compania societăţii Sigma, iar viaţa mea s-a schimbat total. Ştirile zilnice din ziare – o grevă undeva, o adunare de partid altundeva, un asasinat în altă parte – nu mai însemnau pentru mine relatarea unor evenimente întîmplătoare. În spatele lor se puteau distinge manevrele complexe şi încîlcite ale unei maşinării la fel de complexe şi încîlcite.

Sigur, fondatorii, liderii au profitat enorm. Firmele lor prosperau în permanenţă, în vreme ce multe altele, care nu avuseseră norocul să facă parte din Sigma, piereau. Dar adevăratul motiv consta în viziunea lor cuprinzătoare: Occidentul trebuia să fie unit în faţa unui duşman comun, altfel ar fi slăbit şi-ar fi dispărut. Înăsprirea bătăliilor sale trebuia să se facă însă discret şi prudent. O mişcare prea agresivă, prea rapidă ar fi putut declanşa o ripostă. Reforma trebuia dozată atent. Un departament s-a concentrat asupra asasinatelor, eliminînd vocile serioase ale stîngii. Altul a inventat – termenul e adecvat – grupările extremiste, Baader-Meinhof, Brigăzile Roşii şi altele, menite să-şi atragă duşmănia oricăror simpatizanţi moderaţi.

Lumea occidentală, şi mare parte din rest, avea să reacţioneze la serviciile sale şi-avea să accepte poveştile din ziare ce le însoţeau. În Italia am creat o reţea de douăzeci de mii de „comitete civice", pentru a direcţiona banii spre creştin-democraţi. Însuşi Planul Marshall, ca şi multe altele, a fost elaborat de Sigma. De multe ori Sigma născocea pînă şi limbajul documentelor care trebuia să fie supuse aprobării şi trecute prin Congresul american! Toate programele europene de redresare, agenţiile de cooperare economică, chiar şi NATO au devenit organisme ale Sigma, care rămînea invizibilă tocmai pentru că era omniprezentă. În orice manual găseşti lecţii despre reconstrucţia Europei, însoţite de o fotografie a generalului Marshall. În realitate, fiecare amănunt fusese schiţat de noi, aprobat de noi cu mult timp înainte.

Nu i-a trecut nimănui prin minte că Occidentul era administrat de un consorţiu secret. Era de neconceput, deoarece ar fi însemnat că mai bine de jumătate din planetă era pur şi simplu o filială a unei unice megacorporaţii SIGMA.

Cu timpul, bătrînii magnaţi au murit şi-au fost înlocuiţi cu protejaţii lor mai tineri. Sigma dăinuia, transformînd ceea ce era necesar. Nu aveam o ideologie. Eram oameni pragmatici. Sigma căuta doar să remodeleze întreaga lume modernă, pretinzînd dreptul de proprietate asupra istoriei.

Şi a reuşit.

Trevor Griffiths privi prin luneta cu infraroşii. Draperiile groase opace din punct de vedere optic, erau pentru o asemenea lunetă o pînză transparentă. Siluetele umane aveau forme verzi, înceţoşate, ca nişte picături de mercur, schimbîndu-şi vizibil contururile în timp ce se mişcau printre coloane şi obiecte de mobilier. Silueta aşezată avea să fie prima lui ţintă. Ceilalţi se vor îndepărta de ferestre, considerîndu-se astfel în siguranţă, dar el avea să-i nimicească chiar prin zidul de cărămidă. Un glonţ

urma să creeze o breşă, iar celălalt să distrugă ţinta. Restul cartuşelor vor desăvîrşi treaba.

– Dacă e adevărat ce spui... începu Ben.

– De obicei, oamenii mint ca să iasă cu faţa curată. Vă daţi seama că eu nu mai am o asemenea motivaţie. Fanta care era gura lui Chardin se ridică la colţuri, în ceea ce putea fi o grimasă ori un zîmbet. V-am avertizat că nu sînteţi pregătiţi să înţelegeţi ce vă spun. Poate că totuşi vedeţi situaţia ceva mai limpede. Un mare număr de oameni influenţi din toată lumea are motive – chiar şi în prezent – să lase adevărul îngropat. Poate mai mult ca niciodată. Şi asta pentru că Sigma s-a orientat, în urmă cu cîţiva ani, spre o nouă direcţie. Parţial, asta a fost consecinţa succeselor sale. Comunismul nu mai era o ameninţare – părea inutil să continue să cheltuiască miliarde pentru organizarea unor acţiuni civice şi politice, mai ales că existau modalităţi mai eficiente de îndeplinire a obiectivelor corporaţiei.

– Obiectivele corporaţiei Sigma, repetă Ben.

– Adică stabilitatea. Realizată prin presiuni asupra oponenţilor, „dispariţia“ turbulenţilor şi-a ameninţărilor la adresa statului industrializat. Cînd Gorbaciov a devenit incomod, am aranjat îndepărtarea lui. Cînd regimurile din Pacific ni s-au împotrivit, am pus la cale o bruscă şi masivă retragere de capital străin, aruncîndu-le economiile într-o gravă recesiune. Cînd liderii din Mexic s-au dovedit mai puţin cooperanţi, am aranjat schimbarea guvernului.

– *Doamne,* zise Ben, cu gura uscată.

– Era convocată o şedinţă, se lua o hotărîre care se punea rapid în practică. Ne pricepeam la asta, zău – puteam mînui guvernele ca pe o orgă. Faptul că Sigma ajunsese să deţină un număr imens de companii, participaţiile sale fiind ascunse prin diverse firme particulare, nu deranja. Apoi un mic grup de lideri a ajuns să creadă că soluţia nu consta doar în adaptarea la cerinţele noii epoci, la înfruntarea crizelor

periodice, ci în perpetuarea unei conduceri stabile, pe termen lung. Aşa că, în ultimii ani, a apărut un proiect extraordinar. Succesul său ar fi însemnat revoluţionarea esenţei controlului asupra lumii. N-avea să mai fie vorba despre alocarea de fonduri şi orientarea resurselor. Devenea o simplă chestiune de identitate a celor „aleşi". Eu m-am opus acestei idei.

– Ai intrat în dispută cu Sigma, spuse Ben. Ai devenit un paria. Şi totuşi ai păstrat secretele.

– Repet: dacă s-ar afla cîte evenimente importante ale epocii postbelice au fost manipulate în secret, conform unui scenariu al acestei conspiraţii, reacţia ar fi violentă. Lumea ar ieşi în stradă.

– Dar de ce această bruscă intensificare a activităţii – dumneata descrii ceva ce s-a desfăşurat timp de mai multe *decenii!* zise Ben.

– Da, dar acum e vorba despre *zile,* răspunse Chardin.

– Ai aflat asta?

– Te miră că nu om retras ca mine e la curent cu ce se întîmplă? Cu timpul, înveţi cum să citeşti viitorul în măruntaie. *Înveţi,* dacă vrei să supravieţuieşti. Pe urmă, există micile nimicuri care umplu timpul unui bolnav. Anii trăiţi printre ei m-au învăţat să detectez anumite semnale în ceea ce dumitale ţi s-ar părea a fi doar paraziţi.

Făcu un gest către partea laterală a capului. Chiar şi prin glugă, Ben îşi dădu seama că urechea externă a omului lipsea cu totul, canalul auditiv fiind doar o gaură într-o excrescenţă.

– Asta explică recenta serie de crime?

– E vorba despre ce spuneam mai devreme: În ultimul timp Sigma trece printr-o transformare. O schimbare a conducerii, dacă vrei.

– Căreia dumneata te-ai opus.

– Sigma şi-a rezervat întotdeauna dreptul de a-i „sancţiona" pe cei a căror loialitate era pusă sub semnul întrebării. În aroganţa mea, n-am înţeles că atitudinea exaltată nu-mi oferea nici o protecţie. Dimpotrivă. Însă curăţenia, epurarea disidenţilor a început în mod serios doar de cîteva

săptămîni. Cei care erau percepuţi drept ostili de către noua conducere – împreună cu cei care au lucrat pentru ei – au fost consideraţi neloiali. Ne-au numit *angeli rebelli:* îngeri răzvrătiţi. Dacă îţi aminteşti că primii *angeli rebelli* s-au răzvrătit chiar împotriva Atotputernicului Dumnezeu, o să-ţi dai seama cît de puternici şi îndreptăţiţi se simt actualii lideri ai Sigma. Poate că ar trebui să spun „lider", întrucît consorţiul a ajuns sub conducerea unui singur... individ redutabil. În cazul ăsta, Sigma a alergat contracronometru, ca să zic aşa.

– *Ce* cronometru? *Explică*-mi, începu Ben.

O mulţime de întrebări i se îmbulzeau în minte.

– E vorba despre zile, repetă Chardin. Ce stupizi aţi fost venind la mine, de parcă adevărul v-ar mai putea ajuta. Aţi venit la mine cînd nu mai e timp! Cu siguranţă e prea tîrziu.

– Ce vrei să spui?

– De-aceea am bănuit la început că aţi fost trimişi de ei. Ei ştiu că, puţin înainte de ascensiunea finală, sînt mai vulnerabili ca oricînd. Cum vă spuneam, acum e perioada ultimelor lichidări, a sterilizării, a eliminării oricăror dovezi care i-ar putea incrimina.

– Te întreb din nou: *de ce acum?*

Chardin scoase atomizorul şi îşi umezi din nou ochii cenuşii, înceţoşaţi. Brusc o explozie asurzitoare îl azvîrli pe Chardin, cu tot cu scaun, pe podea. Ben şi Anna săriră imediat în picioare şi văzură îngroziţi gaura de cinci centimetri care apăruse în tencuiala peretelui opus, de parcă fusese făcută cu o bormaşină.

– *Fugi!* ţipă Anna.

De unde venise proiectilul ăla – părea mult prea mare că să fie doar un glonţ obişnuit. Ben sări într-o parte a camerei, Anna în cealaltă. El se întoarse ca să privească trupul răstignit al legendarului finanţist. Un fir de fum se înălţa dintr-o bucată de glugă arsă, iar Ben înţelese că un glonţ uriaş traversase ţeasta lui Chardin. Omul fără chip – cel a cărui voinţă de a supravieţui îl ajutase să îndure ani de chinuri indescriptibile – era mort.

Ce se întîmplase? Ben ştia doar că trebuia să se adăpostească, pentru a nu fi omorîţi. Dar unde se puteau duce, cum puteau scăpa de un atac cîtă vreme nu ştiau de unde venea? O văzu pe Anna alergînd spre capătul îndepărtat al încăperii, şi aruncîndu-se apoi pe podea; procedă şi el la fel.

Pe urmă se auzi o a doua explozie şi un alt cartuş pătrunse prin zid. Ben văzu un cerc de lumină în zidul de cărămidă şi înţelese că împuşcăturile veneau de afară!

Gloanţele străpungeau zidul de cărămidă ca pe o perdea de mărgele. Ultimul glonţ trecuse foarte aproape de Anna. Nicăieri nu erau în siguranţă.

– O, *Doamne!* strigă Anna. Trebuie să plecăm de-aici!

Ben se răsuci şi privi pe geam. În lumina soarelui, văzu faţa unui bărbat la o fereastră aflată vizavi de clădirea în care se aflau ei.

Tenul neted, fără riduri, pomeţii înalţi: asasinul de la vila lui Lenz. Asasinul de la hanul din Elveţia...

Asasinul care-l omorîse pe Peter.

Răscolit de o intensă mînie, Ben scoase un strigăt puternic, de avertisment, de neîncredere, de furie şi o luă la fugă împreună cu Anna spre ieşirea din apartament. Urmă altă explozie, asurzitoare. Ben şi Anna se repeziră către casa scării. Proiectilele alea nu se înfigeau în carne, nici nu ardeau pielea, pur şi simplu sfîşiau corpul uman aşa cum o suliţă ar fi sfîşiat pînza unui păianjen. Era clar că se foloseau împotriva tancurilor blindate. Distrugerile pe care le făcuseră vechii clădiri erau incredibile.

Ben fugea în urmă Annei pe scara întunecată, în vreme ce seria de explozii continua să răsune în urma lor. Ajunseră împleticindu-se în holul mic de la parter.

– Pe-aici! şopti Anna, alergînd spre o ieşire care avea să-i ducă spre o stradă laterală, unde asasinul îi putea ochi mai greu.

Ieşiră din clădire, privind înnebuniţi în jur.

Pe rue des Orteaux, în colţ, stătea o femeie blondă în jeanşi. La prima vedere, părea o tîrfă sau o toxicomană, dar

ceva îi spuse lui Ben că era *deplasată* în acel loc. Din nou, o față pe care-o mai *văzuse*. Dar unde?

Brusc, își aminti de Bahnhofstrasse. O blondă îmbrăcată elegant, ținînd în mînă niște sacoșe de la un magazin de lux. Un schimb fugar de ocheade. Ea era. O santinelă a Corporației.

Pe trotuarul opus, un adolescent într-un tricou rupt și jeanși, și el cunoscut, deși nu-l putea localiza. Doamne! Încă unul?

La celălalt capăt al străzii stătea un bărbat roșcovan, cu obrajii arși de soare și sprîncene stufoase.

Altă față cunoscută.

Trei criminali ai Corporației, plasați strategic în jurul lor? Profesioniști care voiau să se asigure că nu vor scăpa?

– Sîntem înconjurați, îi spuse el Annei. Cel puțin unul se află la fiecare capăt al străzii.

Rămaseră pe loc, neștiind încotro s-o ia. Anna cercetă strada cu privirea, și spuse:

– Ascultă, Ben. Ziceai că Chardin a ales zona asta, blocul ăsta dintr-un motiv întemeiat. Nu știm ce planuri pentru situații neprevăzute avea, ce căi de scăpare își pregătise, dar știm că trebuie să fi avut ceva în minte. Era prea isteț ca să nu se fi gîndit la vreun traseu suplimentar.

– Traseu suplimentar?

– Urmează-mă.

Anna alergă direct spre clădirea unde asasinul se instalase la etajul șapte. Ben văzu încotro se îndrepta ea.

– E o nebunie! protestă el, dar o urmă.

– Baza clădirii e singurul loc unde el *nu poate* ajunge, îi striga Anna.

Pe aleea întunecoasă, forfoteau șobolanii printre mormanele de gunoi. O poartă metalică încuiată bloca ieșirea spre rue des Halles.

– Trebuie să ne cățărăm?

Ben privi cu scepticism partea superioară a porții, unde niște vîrfuri ascuțite ca niște sulițe se profilau amenințător, la aproape patru metri deasupra lor.

– Aşteaptă, zise Anna şi îi întinse pistolul.

Ben trase cîteva gloanţe, şi lanţul care ţinea poarta încuiată se rupse.

– Asasinul a folosit o puşcă de calibru 12,7 mm, spuse Anna. După războiul din Golf, s-au găsit multe arme de acest tip. Au fost folosite împotriva tancurilor irakiene. Dacă pui mîna pe o asemenea armă, un oraş ca ăsta ţi se pare făcut din carton.

– La naiba. Ce facem? o întrebă Ben.

– Nu ne lăsăm loviţi, răspunse Anna şi o luă la fugă, urmată de Ben.

După un minut, se aflau pe rue de Bagnolet, în faţa restaurantului *La Flèche d'Or*. Ben traversă în goană strada.

– Vino cu mine, strigă el.

Un bărbat îndesat tocmai se dădea jos de pe o Vespa, unul dintre acele mici *vélocipèdes* motorizate care deveniseră o pacoste pentru şoferii francezi.

– *Monsieur,* zise Ben. *J'ai besoin de votre vélo. Pardonnez-moi, s'il vous plaît.*

Bărbatul îl privi speriat. Ben îndreptă pistolul spre el, îi înhăţă cheile, sări în şaua micului vehicul şi porni motorul.

– Urcă, îi strigă el Annei.

– Eşti nebun, protestă ea. O să fim o ţintă uşoară pentru oricine s-ar afla într-un automobil, de îndată ce ajungem la *Périphérique.* Chestiile astea n-au o viteză mai mare de optzeci de kilometri pe oră. Un fleac pentru ei!

– Nu mergem la *Périphérique,* spuse Ben. Nici pe alt drum. Suie-te!

Anna se supuse, urcîndu-se pe locul din spatele lui Ben.

Ben ocoli cu motocicleta *La Flèche d'Or,* apoi o luă pe un dig de beton ce ducea spre o cale ferată dezafectată.

Ben porni printre şinele ruginite. Trecură printr-un tunel, apoi ieşiră la loc deschis.

– Şi dacă apare un tren? strigă Anna, ţinîndu-se strîns de Ben în timp ce treceau peste traverse.

– Pe şinele astea n-a mai trecut un tren de peste cincizeci de ani.

– Văd că ştii o mulţime de lucruri.

– Rezultatul unei tinereţi irosite, strigă Ben. Am petrecut o vreme pe-aici în adolescenţă. Sîntem pe o linie moartă, cunoscută drept *Petite Ceinture* – mica centură. Înconjoară tot oraşul. Şine-fantomă. *La Flèche d'Or* e de fapt o veche staţie de tren, construită în secolul nouăsprezece. Linia asta lega douăzeci de staţii, făcînd o buclă în jurul Parisului. Acum e o lungă fîşie a nimănui. Chardin şi-a ales cartierul ăsta tocmai pentru că există această linie moartă.

Intrară într-un alt tunel spaţios, apoi ieşiră la lumină.

– Unde ne aflăm acum? întrebă Anna.

– Greu de stabilit, fiindcă nu există nici un fel de repere, zise Ben. Probabil că sîntem la Fort d'Obervillier. Poate la Simplon. Dacă ajungem la metrou şi ne pierdem printre călători, putem să ne îndreptăm spre următoarea noastră întîlnire.

„Flann O'Brien." Numele barului era scris cu tuburi de neon. Localul se afla în primul arondisment, pe rue Balleul, lîngă staţia de autobuz Louvre-Rivoli.

– Ne întîlnim cu el într-un bar irlandez? întrebă Anna, privind atentă în jur pentru a depista eventualele pericole.

– Oscar are simţul umorului.

– Aminteşte-mi de ce ai atîta încredere în el.

Ben deveni serios.

– Avem de-a face cu probabilităţi, nu cu posibilităţi, am căzut de acord în privinţa asta. Sigma reprezintă o ameninţare fiindcă pretinde loialitate deplină adepţilor ei. Oscar e prea *lacom* ca să fie un adept. L-am plătit totdeauna la timp. Cred că asta contează pentru Oscar. Trebuie să mă bizui pe instinctele mele. Îmi place Oscar, totdeauna mi-a plăcut. Cred că şi el mă place.

Ben privi în jur şi îl văzu pe Oscar şezînd pe o banchetă din fundul sălii. În faţa lui se afla o halbă enormă cu bere neagră. Lîngă halbă era un ziar împăturit, pe care se vedea un careu de cuvinte încrucişate, pe jumătate rezolvat. Avea o

expresie amuzată pe chip, de parcă s-ar fi pregătit să facă cu ochiul. Îi salută pe cei doi făcîndu-le semn cu mîna.

– Aştept de patruzeci de minute, zise el, strîngînd mîna lui Ben.

– Patruzeci de minute care *costă,* sublinie el.

– Am întîrziat puţin la întîlnirea noastră anterioară, zise Ben scurt.

– Îmi închipui.

Oscar o privi pe Anna.

– Doamnă, spuse el. Vă rog, luaţi loc.

Ben şi Anna se strecurară pe banchetă, în faţa francezului.

– *Madame,* zise Oscar, îndreptîndu-şi întreaga atenţie spre ea. Sînteţi chiar mai frumoasă decît în fotografie.

– Poftim? spuse Anna, nedumerită.

– Un set de fotografii cu dumneata a fost trimis colegilor mei de la *Sûreté*. Imagini digitale. Am şi eu unul. Le-am primit la timp.

– Pentru munca lui, explică Ben.

– De la nişte *artisans* de-ai mei, spuse Oscar. Atît de reuşite şi *atît de* scumpe. Atinse braţul lui Ben.

– Nici nu mă aşteptam la altceva. Din păcate fotografia ta nu e prea reuşită. Paparazzi ăştia nu găsesc niciodată unghiul avantajos, nu?

Zîmbetul lui Ben dispăru.

– Ce vrei să spui?

– Sînt foarte mîndru că reuşesc să rezolv careul din *Herald Tribune.* Te asigur că nu orice francez poate s-o facă. Aproape l-am terminat pe ăsta. Acum am nevoie de un cuvînt din cincisprezece litere pentru un fugar căutat în toată lumea, deoarece se sustrage justiţiei.

– „Benjamin Hartman“ – e bun?

Pe prima pagină din *Tribune* trona un titlu cu majuscule: CRIMINAL ÎN SERIE CĂUTAT. Alături era fotografia lui, făcută se pare cu un aparat de supraveghere. Faţa era umbrită, imaginea granulară, însă era fără îndoială el.

– Cine-ar fi bănuit că prietenul meu e o persoană atît de căutată? zise Oscar şi întoarse ziarul.

Rîse în gura mare, iar Ben îl imită într-un tîrziu, înțelegînd că era singura cale de-a trece neobservat într-un bar ce răsuna de veselia băutorilor.

– Asta-i o problemă, spuse Ben, tonul lui alarmat dezmințind zîmbetul dulceag pe care-l afișa. Asta-i o problemă mare cît Turnul Eiffel.

– M-ai *omorît,* spuse Oscar, bătîndu-l pe spate, de parcă Ben spusese o glumă bună. Apoi scoase un pachet de sub perna banchetei. Ia asta, spuse el.

Era o sacoșă albă de plastic, cu reclama unui magazin de suveniruri.

– Pentru noi? întrebă Anna neîncrezătoare.

– Orice turist ar trebui să aibă așa ceva, zise Oscar.

Ben se lăsă mai jos pe banchetă, copleșit de situația dificilă în care se afla.

– Nu te mai ascunde sub banchetă, șopti Oscar. Nu lăsa impresia că te furișezi, nu evita privirile celorlalți și nu încerca să treci neobservat. Ai fi ca un star de cinema care-și pune ochelari de soare ca să facă cumpărături la Fred Siegel, ai înțeles?

– Da, răspunse Ben vlăguit.

– Ia spune, cum sună fermecătoarea expresie pe care o folosiți voi, americanii: „Plecați dracului de-aici".

După ce cumpărară cîteva lucruri de la niște tarabe de pe stradă, se întoarseră la metrou.

– Trebuie să stabilim ce dracu' o să facem mai departe, spuse Ben.

– Mai departe? Nu știu dacă avem de ales. Strasser e singura legătură în viață despre care știu – un membru fondator al corporației Sigma care mai trăiește. Trebuie să ajungem la el.

– Cine spune că mai trăiește?

– Nu ne putem permite altă ipoteză.

– Îți dai seama că supraveghează fiecare aeroport, fiecare terminal, fiecare poartă.

– Bineînțeles. Începi să gîndești ca un profesionist. Înveți repede.

În timpul lungii călătorii către cartierele sărăcăcioase care înconjurau Parisul, cei doi își făcură planul.

Coborîră la stația La Courneuve, un cartier muncitoresc de modă veche. Deși se afla doar la cîțiva kilometri distanță de centru, era o altă lume – case cu două etaje, și magazine fără pretenții. În vitrinele bistrourilor și-ale băcăniilor se vedeau afișe mari cu Steaua Roșie, echipa de fotbal din divizia a doua. La Courneuve, situat exact în nordul Parisului, nu era departe de Aeroportul Charles de Gaulle, dar ei nu se îndreptau într-acolo.

Ben arătă spre un Audi roșu, parcat peste drum.

– Ce zici de ăla?

– Cred că putem găsi ceva mai puțin bătător la ochi.

După cîteva minute, dădură peste un Renault albastru. Mașina era destul de murdară, iar pe podea zăceau ambalaje galbene de la un magazin fast-food și cîteva pahare din carton pentru cafea.

Anna se puse pe treabă cu șperaclul ei și după un minut, portiera mașinii era descuiată. Dură ceva mai mult pînă Ben făcu legătura ce asigura aprinderea. În cele din urmă motorul porni. Ben se înscrise în trafic, conducînd cu viteza legală.

După zece minute, se aflau pe autostrada A1, în drum spre Aeroportul Lille-Lesquin din Pas de Calais. Călătoria avea să dureze mai multe ore și era riscantă. Furturile de mașini erau însă ceva obișnuit în La Courneuve, iar previzibila reacție a poliției avea să conste în efectuarea unor anchete formale printre localnicii cunoscuți că se ocupau cu așa ceva. Era aproape sigur că incidentul n-avea să fie raportat la *Police Nationale,* care patrula pe arterele principale.

Merseră în tăcere preț dc o jumătate de oră. Apoi Anna rupse tăcerea.

– Povestea aia despre care vorbea Chardin mi se pare imposibil de digerat. Vine cineva și-ți spune că tot ce știi despre

istoria contemporană e eronat, cu fundu-n sus. Cum e posibil?

– Nu ştiu, Anna. Situaţia a încetat să mai aibă sens pentru mine din ziua aia de la Bahnhofplatz.

Ben încerca să alunge senzaţia de moleşire care-l cuprinsese.

– Cu cîteva zile în urmă, mă ocupam de anchetarea unor omucideri, nu cu examinarea problemelor fundamentale ale epocii moderne. Îţi vine să crezi?

Ben tăcu o clipă neştiind ce să răspundă.

– Omuciderile, zise el. Îl cuprinse o vagă nelinişte. Spuneai că au început cu Mailhot, în Nova Scotia – omul care a lucrat pentru Charles Highsmith, unul dintre fondatorii corporaţiei Sigma. A urmat Marcel Prosperi, care a fost şi el unul dintre lideri. Rossignol, la fel.

– Trei puncte definesc un plan, zise Anna. Geometrie de liceu.

Lui Ben îi trecu ceva prin minte.

– Rossignol era în viaţă cînd ai plecat să-l întîlneşti, dar murise cînd ai ajuns, nu-i aşa?

– Da, dar...

– Cum îl cheamă pe omul care ţi-a dat misiunea asta?

– Alan Bartlett.

– După ce l-ai localizat pe Rossignol la Zürich, i-ai spus şi lui?

– Imediat, zise Anna.

Ben îşi simţi gura uscată.

– Da. Sigur că i-ai spus. De-aceea te-a şi trimis acolo.

– Ce vrei să insinuezi?

– Nu înţelegi? Ai fost unealta lui, Anna. *Omul te-a folosit.*

– *Cum* m-a folosit?

Succesiunea de evenimente se derulă în mintea lui Ben.

– *Gîndeşte,* ce naiba! A procedat aşa cum se procedează cu un cîine de vînătoare. Alan Bartlett ţi-a oferit mai întîi mirosul. Ştie cum lucrezi. Bănuia că următorul lucru pe care o să-l ceri...

– Ştia că o să-i cer lista, spuse Anna cu glas dogit. Să fie

posibil? Afurisitul ăla de spectacol al ezitării lui... să fi fost o scenă de teatru jucată pentru mine, ca să-mi întărească hotărîrea? Ca şi în cazul maşinii ăleia din Halifax: ştia că o spaimă ca aia avea să-mi ascută şi mai mult simţurile.

– Aşa că ai obţinut o listă de nume. Numele unor oameni legaţi de Sigma. Dar nu orice nume, ci a oamenilor care *se ascund.* Oameni pe care Sigma *nu-i poate găsi* fără să-i alarmeze. Nimeni legat de Sigma nu putea să dea de oamenii ăştia. *Altfel, ei ar fi fost deja morţi.*

– Pentru că... începu Anna încet. Pentru că toate victimele erau *angeli rebelli.* Disidenţi. Oameni în care nu se mai putea avea încredere.

– Chardin ne-a spus că Sigma se apropia de o delicată etapă de tranziţie – o perioadă de maximă vulnerabilitate. *Trebuia* ca aceşti oameni să fie eliminaţi. Iar *tu* puteai găsi un om ca Rossignol, tocmai fiindcă *erai cine susţineai că eşti.* Chiar *încercai* să-i salvezi viaţa. Buna ta credinţă putea fi verificată. În realitate ai fost *programată* fără să ştii.

– Ăsta-i principalul motiv pentru care Bartlett mi-a dat misiunea asta, zise Anna furioasă, începînd să înţeleagă. Să-i localizez pe ultimii *angeli rebelli.*

Lovi bordul maşinii cu palma.

– Iar Bartlett avea grijă să fie ucişi. *Deci Bartlett lucrează pentru Sigma.*

Ben se detesta pentru durerea pe care vorbele i-o provocau Annei, însă totul ieşea acum la lumină.

– Fir-ar a dracului de treabă! *Şi eu lucram pentru Sigma.*

– *Fără să ştii,* sublinie Ben. În chip de *unealtă.* Cînd ai devenit prea greu de controlat, Bartlett a încercat să-ţi ia cazul. Îl găsiseră pe Rossignol, aşa că nu mai aveau nevoie de dumneata.

– *Dumnezeule!*

– Sigur, nu-i decît o ipoteză, spuse Ben, deşi era convins că nu greşeşte.

– O ipoteză, da. Însă una foarte *logică.*

Ben nu comentă. Pretenţia ca realitatea să aibă logică i se

părea acum un lux bizar. În minte îi răsunau cuvintele lui Chardin, semnificația lor părîndu-i-se la fel de respingătoare ca şi fața omului care le rostise: *Roți în interiorul altor roți – aşa funcționam noi... organisme ale corporației Sigma, care rămîneau invizibile... Fiecare amănunt fusese schițat de noi... cu mult înainte... nu i-a trecut nimănui prin minte că Occidentul intrase sub administrarea unui consorțiu secret. Ideea era de neconceput, deoarece, dacă ar fi fost adevărat, însemna că mai bine de jumătate de planetă era o filială a unei singure megacorporații – Sigma.*

Ben rupse tăcerea şi spuse pe un ton ferm:

– Trebuie să elaborăm un itinerariu.

Anna citea din nou articolul din *Herald Tribune.*

– „Se presupune că suspectul foloseşte numele Robert Simon şi John Freedman în călătoriile sale." Deci actele alea sînt inutile, conchise Anna.

Lui Ben nu-i venea să creadă. Liesl îi spusese cum fuseseră ținute cărțile de credit, cum făcuse Peter aranjamente cu vărul ei, un om de toată încrederea.

– Deschner, zise Ben scurt. Trebuie să fi ajuns la el. După o clipă, adăugă: Mă întreb de ce nu mi-au publicat numele real.

– Au gîndit bine. Ştiau că nu călătoreşti sub numele dumitale real. Dezvăluirea adevăratei identități ar fi tulburat apele. Profesoara dumitale de engleză ar fi putut declara că acel Benny pe care-l cunoaşte ea n-ar face niciodată aşa ceva. În plus, elvețienii au analizele reziduurilor împuşcăturilor, care te scot din cauză, dar ele sînt pe numele Benjamin Hartman. Dacă întinzi un năvod, e logic s-o faci cît mai simplu.

Lîngă oraşul Croisilles, văzură firma unui motel şi parcară lîngă o clădire joasă din beton.

– Stăm doar o noapte, zise Ben şi numără cîteva sute de franci.

– Paşaportul? întrebă funcționarul.

– Sînt în bagaje, zise Ben în chip de scuză. O să vi le aduc mai tîrziu.

– Doar o noapte?

– Atît, spuse Ben, privind-o pofticios pe Anna. Facem turul Franţei. Sîntem în luna de miere.

Anna păşi în faţă şi îşi lăsă capul pe umărul lui Ben.

– E o ţară atît de frumoasă, îi zise ea funcţionarului. Şi-atît de sofisticată. Sînt absolut încîntată.

– Lună de miere, repetă funcţionarul şi, pentru prima dată, zîmbi.

– Nu te supăra, ne cam grăbim, spuse Ben. Sîntem de mai multe ore pe drum şi-avem nevoie de odihnă.

Îi făcu recepţionerului cu ochiul. Acesta îi înmînă o cheie de care era legată o bilă grea, din cauciuc.

– Chiar la capătul holului. Camera 125. Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi.

Încăperea era mobilată sumar, iar mirosul vag de cireşe al deodorantului de cameră nu ascundea inconfundabilul iz de mucegai.

De îndată ce uşa se închise în urma lor, goliră pe pat sacoşa de plastic pe care le-o dăduse Oscar. Anna luă un paşaport european. Fotografia era a ei, deşi fusese transformată digital în mai multe locuri. Anna rosti cu voce tare noul ei nume de cîteva ori, ca să se obişnuiască cu sunetele ciudate.

– Tot nu pricep cum o să meargă treaba asta, zise Ben.

– După cum spunea Oscar eşti categorisit înainte de-a fi privit cu adevărat. Operaţiunea se numeşte stabilirea profilului. Dacă nu aparţii tipologiei suspectului, treci fără probleme.

Anna luă un tub cu ruj de buze şi, uitîndu-se în oglindă, începu să se machieze cu atenţie.

Ben era deja în baie, cu părul lucindu-i de la vopseaua de păr, spumantă, care emana un miros de amoniac. Instrucţiunile menţionau că trebuia să aştepte douăzeci de minute înainte de-a se clăti. De asemenea avertizau şi asupra riscului orbirii, în caz că se vopseau şi sprîncenele. Ben hotărî să-şi asume acest risc. Cu un tampon de bumbac, aplică fluidul gros pe sprîncene şi puse cîte o bucată de foiţă peste ochi ca să-i ferească de scurgerea lichidului.

Cele douăzeci de minute i se părură două ceasuri. Intră sub duş şi deschise ochii doar atunci cînd fu sigur că peroxidul fusese îndepărtat total.

Ieşi de sub duş şi se uită în oglindă. Era un blond destul de verosimil.

– Salută-l pe David Paine, îi zise el Annei.

Ea îl privi atentă.

– Părul e prea lung. Ridică maşina de tuns electrică. Pentru aşa ceva e făcută scula asta.

După alte zece minute, părul excedentar fusese îndepărtat, iar Ben era pregătit să îmbrace uniforma proaspăt călcată a armatei americane pe care i-o procurase Oscar Peyaud. Blond, tuns scurt, cu însemnele, tresele şi decorațiile obținute în misiunile din străinătate arăta ca un ofițer. Dacă era luat drept cine se dădea putea crea o diversiune care să-i salveze viața.

– Ar fi bine s-o luăm din loc, spuse Anna. Cu cît vom ieşi mai repede din țara asta, cu atît vom fi mai în siguranță. Timpul e de partea *lor*.

Îşi luară bagajele şi ieşiră în parcare. Aruncară sacoşa cu hainele Annei pe bancheta din spate a Renault-ului albastru, împreună cu punga din plastic alb pe care le-o dăduse Oscar. În pungă se afla sticla de vopsea pentru păr şi alte cîteva fleacuri pe care nu voiau să le lase în urma lor. În situația lor, cel mai mic detaliu îi putea da de gol.

– Cum spuneam, am ajuns la ultima noastră carte, la ultimul nostru joc, i se adresă Anna în timp ce se îndreptau spre autostrada ce mergea spre nord. Strasser a fost un fondator. Trebuie să-l găsim.

– *Dacă* mai e în viață.

– Reieşea altceva din dosarul lui Sonnenfeld?

– L-am recitit azi-dimineață. Dar Sonnenfeld credea că era foarte posibil ca Strasser să fi murit, poate chiar cu mulți *ani* în urmă.

– Sau poate că nu.

– Poate că nu. Eşti de-un optimism incurabil. Ce te face să crezi că n-o să fim arestați la Buenos Aires?

– Ce dracu', aşa cum spuneai, există nazişti faimoşi care trăiesc acolo de mai multe decenii fără să se ascundă. Poliția locală o să fie cea mai mică dintre problemele noastre.

– Dar Interpolul?

– La asta mă gîndeam – ne-ar putea ajuta să-l localizăm pe Strasser.

– Eşti nebună? Vrei să intrăm în bîrlogul lupului? Ăia trebuie să aibă numele tău pe vreo listă de supraveghere.

– E limpede că nu ştii nimic despre felul cum e condus biroul Interpol de-acolo. Nimeni nu verifică identitățile. Eşti cine pretinzi că eşti. Să spunem doar că nu e vorba despre o operațiune foarte complicată. Ai o idee mai bună?

– Sonnenfeld spunea că văduva lui Gerhard Lenz ar putea fi în viață, zise Ben, dus pe gînduri. Ea ar trebui să ştie?

– Totul e posibil.

– O să încerc să-mi amintesc, spuse Ben. Chiar crezi că o să reuşim să ieşim neobservați din țara asta?

– La aeroportul ăsta nu există curse transatlantice, dar putem ajunge în cîteva capitale europene. Aş sugera să călătorim separat. E posibil ca ei să caute un bărbat şi o femeie care călătoresc împreună.

– Sigur, spuse el. Eu o să plec la Madrid, iar tu la Amsterdam.

Se aşternu tăcerea. În ciuda încercărilor prin care trecuseră, Anna arăta minunat. La un moment dat, privirile li se întîlniră; Anna îşi alungă uşoara stinghereală zîmbind încurcată.

– Scuze, încerc să mă obişnuiesc cu noua ta înfățişare, zise ea.

Ceva mai tîrziu, Anna scoase telefonul mobil din sacoşă şi formă un număr.

Vocea lui David Denneen avea limpezimea vagă, artificială, conferită de sistemul de decriptare telefonică.

– Anna! spuse el. Totul e-n regulă?

– David, ascultă. *Trebuie* să mă ajuți – eşti singurul în care am încredere.

– Ascult.

– David, am nevoie de orice informație poți obține despre Josef Strasser. A fost un fel de frate mai mare și mai isteț al lui Mengele.

– O să fac tot ce pot, răspunse Denneen. Unde vrei să-ți trimit materialul.

– La B.A.

El înțelese abrevierea pentru Buenos Aires.

– Dar nu pot trimite dosarul la ambasadă, nu?

– Ce-ar fi să-l trimiți prin American Express?

Anna îi dădu un nume.

– În regulă. Discreția e o idee bună acolo.

– Așa am auzit și eu. Cît de rea e situația?

– Țară mare, oameni mari. Dar există niște amintiri vechi. Păzește-ți spatele. Te rog, Anna. Eu mă apuc imediat de treabă.

Biroul central al serviciului de control la frontieră de la Aeroportul Lille-Lesquin era un spațiu mohorît, fără ferestre, cu tavanul jos și izolat acustic. La un capăt avea un ecran alb de proiecție. Fotografiile color ale infractorilor dați în urmărire internațională erau atîrnate sub o placă pe care scria DÉFENSE DE FUMER. Nouă funcționari de la serviciul de control și imigrări stăteau pe niște scaune pliante din țeavă metalică și plastic bej, în vreme ce șeful lor, Bruno Pagnol, directorul serviciului, îi punea la curent cu noile probleme ale după-amiezei. Unul dintre funcționari era Marc Sully, care încerca să nu arate atît de plictisit, pe cît se simțea. Nu-i plăcea munca lui, dar nici nu voia să renunțe la ea.

În săptămîna ce trecuse, le reaminti Pagnol, arestaseră șapte turcoaice tinere care veniseră de la Berlin transportînd în burțile lor punguțe pline cu heroină pură pe care le înghițiseră. Descoperirea celor șapte fusese parțial o chestiune de noroc, însă trebuia recunoscut meritul lui Jean-Daniel Roux (încîntat, dar hotărît să nu pară așa, Roux făcu semn cu ochiul atunci cînd fu menționat de șef), care fusese îndeajuns de atent ca s-o prindă pe prima turcoaică. Femeia i se păruse

agitată. La spital, îi scoseseră cincisprezece bile, înfăşurate în latex şi legate cu gută, fiecare conţinînd cîteva grame de heroină pură.

– Şi cum i le-au scos? întrebă un funcţionar.

– Prin extracţie posterioară, zise Marc Sully.

Ceilalţi rîseră.

Directorul serviciului de control se încruntă. Nu vedea nimic amuzant.

– Cărăuşa a fost pe punctul de a muri. Astea-s femei disperate. Cu cît credeţi că a fost plătită? Cu o mie de franci. Acum o aşteaptă o lungă pedeapsă cu închisoarea. Femeile astea sînt nişte valize ambulante. Ascund droguri unde nu te aştepţi. Treaba noastră e să nu lăsăm otrava să intre în ţară. Vreţi ca puştii voştri să ajungă dependenţi de ea? Ca să îmbogăţească vreun asiatic cu fundul mare? Îşi imaginează că se pot plimba chiar pe sub nasul nostru. Aveţi de gînd să-i învăţaţi minte?

Marc Sully lucra de patru ani la poliţia de frontieră şi participase la sute de asemenea şedinţe. An de an, faţa lui Pagnol devenea şi mai roşie, iar gulerul mai strîmt. Sully n-ar fi fost îndreptăţit să vorbească. El însuşi fusese dintotdeauna ceva mai corpolent, dar nu se ruşina. Ţinuse o vreme regim, dar pînă la urmă renunţase căci nu dăduse nici un rezultat.

Marc ştia că unii din colegii lui mai tineri – care se spălau în fiecare zi, temîndu-se să miroasă ca o fiinţă umană – nu-l agreau. Se învîrteau de colo-colo, cu buclele lor proaspăt spălate, zîmbindu-le pasagerelor mai drăguţe în speranţa de-a le agăţa. Marc îi considera stupizi. Era o treabă fără sorţi de izbîndă.

– Şi-acum, două noi recomandări de la DCPAF. *La Direction centrale de la police aux frontières* era biroul naţional care le dădea ordine. Pagnol apăsă cîteva butoane şi reuşi să proiecteze nişte fotografii direct dintr-un computer.

– Prioritate maximă. Asta-i o americancă, cu strămoşi mexicani. E profesionistă. Dacă o găsiţi, fiţi foarte atenţi. Trataţi-o ca pe un scorpion, s-a înţeles?

Se auziră murmure de aprobare.

– Ăsta-i celălalt, zise directorul. Bărbat alb, de vreo treizeci şi cinci de ani. Păr castaniu ondulat, ochi verzi, aproximativ un metru şaptezeci şi cinci înălţime. Posibil criminal în serie. Tot american, cred ei. Foarte periculos. Există motive să credem că încearcă s-o şteargă din ţară. O să punem fotografii la posturile voastre, dar vreau să le priviţi acum cu mare atenţie. Dacă se dovedeşte că au plecat prin Lille-Lesquin şi că i-aţi lăsat să vă scape, n-o să fie doar slujba *mea* în joc. A înţeles toată lumea?

Ben o lăsă pe Anna la o staţie de autobuz şi duse maşina într-o parcare pe termen lung de la aeroportul Lille-Lesquin.

Intrară separat în aerogară şi luară bilete la curse diferite.

Conveniseră să se întîlnească la Buenos Aires, peste zece ore.

În caz că nu se întîmpla nimic.

Anna se uită la ofiţerul american blond, tuns scurt, şi zise că nu va fi demascat. În ce-o privea, nu era atît de sigură. Nu-şi tăiase părul, nici nu-l vopsise; şi-l pieptănase altfel, îşi schimbase veşmintele, dar n-avea prea multă încredere în camuflajul ei. Simţea un nod în stomac. Încercă să se calmeze spunîndu-şi că nimic n-ar putea-o trăda mai repede decît frica. Trebuia să se concentreze. Înainte de-a intra în terminal, trebuia să-şi alunge din minte orice motiv de frică şi nelinişte. Îşi imagină că strînge mîna cuiva credincios şi puternic. Putea fi oricine – era doar un exerciţiu mintal – dar persoana pe care şi-o imagina era Ben.

De la postul său, Sully stătea cu ochii pe pasagerii care soseau, atent la orice semn de nelinişte sau agitaţie, la cei care călătoreau cu prea puţine sau prea multe bagaje şi la cei care semănau cu descrierea pe care o primiseră de la DCPAF.

Un bărbat îi atrase atenţia. Avea cam aceeaşi înălţime cu a omului pe care-l căutau, păr castaniu ondulat şi îşi tot zornăia mărunţişul din buzunar – un tic nervos. După haine era

aproape sigur american. Poate că avea motive să fie nervos.

Aşteptă pînă cînd bărbatul arătă biletul şi paşaportul controlorului, apoi păşi în faţă.

– Aş avea cîteva întrebări, domnule, zise Sully, sfredelindu-l cu privirea.

– E în regulă, spuse omul.

– Veniţi cu mine, zise Sully şi-l duse la un birou de lîngă casa de bilete. Ce v-a adus în Franţa?

– O conferinţă medicală.

– Sînteţi medic?

Omul oftă.

– Lucrez la serviciul de vînzări al unei companii farmaceutice.

– Sînteţi negustor de droguri! zîmbi Sully.

– E un fel de-a spune, răspunse încet bărbatul.

Privirea lui Sully zăbovi pe chipul lui. Omul avea aceeaşi faţă prelungă, bărbia pătrată şi părul ondulat ca şi cel din fotografie. Trăsăturile însă nu prea se potriveau – erau mai banale. Sully nu detectase încordare în vocea lui cînd îi răspunsese la întrebări. Ajunse la concluzia că îşi pierdea vremea.

– În regulă, zise el. Călătorie plăcută.

Sully se întoarse să examineze şirul de pasageri. O femeie cu părul blond, cu ten închis îi atrase atenţia. Suspecta putea să-şi fi vopsit părul; celelalte trăsături se potriveau. Se îndreptă către ea.

– Aş putea vedea paşaportul dumneavoastră, *madame?* întrebă el.

Femeia îl privi inexpresiv.

– *Votre passport, s'il vous plaît, madame.*

– *Bien sûr. Vous me croyez etre anglaise? Je suis italienne, mais tous mes amis pensent que je suis allemande ou anglaise ou n'importe quoi.*

Conform paşaportului, femeia locuia la Milano, iar Sully îşi spuse că un american nu putea vorbi franceza cu un asemenea accent italian. Nimeni altcineva nu-i stîrnea

interesul. În fața italiencei blonde se afla o indiancă cu doi copii gălăgioşi. Din partea lui Sully, cei din neamul ei puteau părăsi cît mai repede țara. Puiul cu mult curry era pe cale să devină mîncare națională ținînd cont de numărul indienilor care emigrau în Franța. Sigur, cu musulmanii era şi mai rău, dar indienii, cu numele lor imposibil de pronunțat...

Sully se uită fără interes la paşaportul femeii şi-i făcu semn să treacă.

Un rus tînăr cu acnee. Numele de familie era german – probabil un evreu. *Mafia?* Nu era problema lui.

Altă afurisită de indiancă într-un sari. Gayatri era numele şi pe urmă ceva imposibil de pronunţat.

Nici unul dintre ceilalți bărbaţi nu se potrivea cu descrierea.

Păcat. Probabil că asta nu era ziua lui norocoasă.

Anna se aşeză în fotoliul ei de la clasa a doua, potrivindu-şi sari-ul şi repetîndu-şi numele în minte: Gayatri Chandragupta. N-ar fi fost bine să-l stîlcească dacă ar fi întrebat-o cineva. Părul negru şi lung şi-l pieptănase spre spate şi, cînd îşi văzu imaginea reflectată într-un geam, de-abia se recunoscu.

34

Buenos Aires

Anna privea neliniştită pe geamul biroului companiei American Express spre solemna Plaza Libertador General San Martin. Parcul, fost tîrg de sclavi şi apoi tîrg de vite, era dominat de uriaşa statuie ecvestră a generalului José de San Martin. Soarele ardea necruţător. Înăuntru era linişte, iar instalația de climatizare menținea o răcoare plăcută.

– Señorita Acampo?

Anna se întoarse şi văzu un bărbat zvelt, îmbrăcat într-un sacou albastru.

– Îmi pare foarte rău, señorita, dar nu reuşim să dăm de acest pachet.

– Nu înţeleg.

Începu să vorbească în spaniolă, ca să se facă mai bine înţeleasă.

– *Está registrado que lo recibió?*

– Da, l-am primit, *madame,* dar nu poate fi găsit.

Era un progres, deoarece celălalt funcţionar negase categoric că fusese primit vreun pachet pe numele ei.

– Vrei să spui că s-a pierdut?

Un gest reflex din umeri, ca un tic nervos.

– Computerele noastre menţionează că a fost trimis de la Washington, D.C. şi-a ajuns aici ieri, dar după asta nu mai ştim nimic. Dacă veţi completa formularul ăsta, o să începem o cercetare. Dacă nu va fi găsit, aveţi dreptul să fiţi despăgubită pentru valoarea lui.

La naiba! I se părea imposibil ca plicul să se fi pierdut. Mai degrabă fusese furat. Dar de cine? Şi de ce? Cine ştia ce e înăuntru? Cine ştia ce să caute? O trădase Denneen? Nu prea-i venea să creadă. Poate că telefonul lui era ascultat, fără ca el să ştie. Prea multe explicaţii, dar nici una nu modifica realitatea: dacă pachetul *fusese* furat, cel care-o făcuse ştia cine era ea şi de ce se afla acolo.

Biroul Interpol din Argentina se afla în sediul central al *Policía Federal Argentina,* în Suipacha. Omul Interpolului la Buenos Aires era Miguel Antonio Peralta. Pe o placă de pe uşa lui scria SUBCOMISARIO DEPARTAMENTO INTERPOL. Era un bărbat voinic, cu umerii căzuţi şi un cap mare, rotund. Şuviţele de păr negru încîlcite pe ţeasta lui îi scoteau în evidenţă chelia în loc s-o ascundă.

Biroul era înţesat de distincţii primite în activitatea sa la Interpol. Plachete şi medalii de la forţele de poliţie din întreaga lume umpleau pereţii, alături de crucifixe, diplome, imagini de sfinţi şi o fotografie înrămată, înfăţişînd binecuvîntarea familiei sale de către papă.

Ochii de şopîrlă ai lui Peralta păreau somnoroşi în spatele ochelarilor cu lentile rotunde şi ramă de baga. Pe tăblia lucioasă a biroului se afla un pistol într-un toc de piele vechi, dar bine întreţinut. Omul era jovial şi cît se poate de politicos.

– Ştii că sîntem dornici să ajutăm cauza justiţiei, spuse el.

– După cum explica asistentul meu, noi, cei de la CBS, ne aflăm acum mai degrabă în competiţie, zise Anna. Se pare că oamenii de la *Dateline* sînt pe punctul de a-l localiza şi demasca pe acest individ. Dacă ajung primii la el, asta e. Eu lucrez cu un producător argentinian care crede că putem realiza reportajul ăsta cu puţin ajutor din partea dumitale. Nu vreau să-i discrediteze pe colegii mei de la *Dateline,* dar ştim amîndoi ce fel de reportaj vor face ei – o să fie aceeaşi veche poveste. Argentina văzută ca o ţară înapoiată, care-i adăposteşte pe băieţii răi. Or să facă un fel de reclamă foarte ieftină. Noi ne-am gîndit la ceva mult mai sofisticat şi aproape de realitate. Vrem să surprindem *noua* Argentină. O ţară unde oameni ca dumneata au grijă să se facă dreptate. Un loc unde există servicii moderne însărcinate cu aplicarea legii, în limitele democraţiei – făcu un semn vag cu mîna –, ceva în genul ăsta. Desigur, eforturile dumitale vor fi generos recompensate printr-un onorariu de consultanţă. Aşadar, domnule Peralta, putem lucra împreună?

Peralta schiţă un zîmbet.

– Bineînţeles, dacă aveţi dovezi că Josef Strasser locuieşte la Buenos Aires. Trebuie doar să-mi spuneţi, să-mi arătaţi dovada. Asta-i tot.

– Domnule Peralta. Cineva o să facă reportajul ăsta, fie echipa mea, fie concurenţa. Zîmbetul Annei dispăru. De dumneata depinde să fie un reportaj despre succesul dumitale ori unul despre eşecurile dumitale. Ce naiba, trebuie să ai un dosar cu date despre Strasser – vreo indicaţie că se află aici, zise Anna. Dumneata nu te *îndoieşti* că el trăieşte la Buenos Aires, nu-i aşa?

Peralta se lăsă pe spătarul scaunului.

– Domnişoară Reyes, spuse el, pe tonul cuiva care împărtăşeşte o bîrfă picantă, cu cîțiva ani în urmă biroul meu a primit o informație credibilă de la o femeie care locuieşte la Belgrano, unul dintre cele mai bogate cartiere. Îl văzuse pe Alois Brunner, acel *SS Hauptsturmführer,* ieşind dintr-o casă. Am început imediat o supraveghere neîntreruptă a acelei case. Femeia avusese dreptate, fața bătrînului semăna cu fotografiile din dosarul nostru despre Brunner. Ne-am dus la acel domn. Indignat, el a scos vechiul său paşaport german, imprimat cu vulturul celui de-al Treilea Reich... şi cu un mare E, de la „evreu". Numele omului era Katz. Peralta îşi îndreptă spatele. Şi cum te scuzi față de un om trecut prin lagărele de concentrare?

– Da, recunoscu Anna calm, trebuie să fi fost teribil de stînjenitor. Dar informațiile noastre despre Strasser sînt temeinice. *Dateline* filmează chiar în clipa asta a doua serie de cadre – cele de fundal. Se pare că sînt foarte siguri.

– Sînt la curent cu emisiunile astea de investigații. Dacă voi erați siguri că Josef Strasser e, cum vă place să spuneți, bine mersi şi trăieşte în Argentina, ar fi trebuit să-l găsiți de mult, nu?

Ochii de şopîrlă erau ațintiți spre ea.

Anna nu-i putea spune că n-o interesa trecutul lui nazist, ci situația în care s-ar fi putut implica după ce se despărțise de Fürherul lui şi îşi alăturase forțele de cele ale invizibililor arhitecți ai epocii postbelice.

– Atunci unde îmi sugerezi să caut?

– Imposibil de răspuns! Dacă am fi ştiut că trăieşte aici un criminal de război, l-am fi arestat. Dar te asigur că aşa ceva nu mai *există.* Puse stiloul pe birou, cu un gest categoric.

– Chiar aşa. Ea schiță nişte semne fără sens în carnet.

– Situația s-a schimbat în Argentina. Vremurile vechi, cînd un Josef Mengele putea trăi liber aici, sub numele lui real, au dispărut. Perioada dictaturii lui Perón s-a încheiat. Argentina

e acum o democrație. Josef Schwammberger a fost extrădat. Erich Priebke, de asemenea. Nici nu-mi mai amintesc cînd am arestat ultima oară un nazist.

Anna șterse cu o linie mîzgălelile din carnet.

– Dar dosarele de imigrare? Documentele celor care au intrat în țară în anii patruzeci și cincizeci?

Peralta se încruntă.

– Există mențiuni ale intrărilor, la Registrul Național și la Departamentul de Imigrări. Sînt cartoteci, toate scrise de mînă. Dar linia țărmului nostru are mii de kilometri lungime. Cine știe cîte remorchere, șalupe și trailere de pescuit au acostat cu mai multe decenii în urmă la vreuna dintre sutele de ferme. În Patagonia sînt sute de kilometri de coastă nesupravegheate de nimeni. În plus, în 1949, Perón a dat o amnistie generală pentru toți cei care au intrat în țară sub un nume fals. În consecință, e puțin probabil să existe vreun document de imigrare al lui Josef Strasser, presupunînd că el se află aici. Te-ai putea duce la Bariloche, stațiunea de schi, să întrebi pe acolo de el. Germanii au îndrăgit Bariloche. Le amintește de iubita lor Bavaria. În ce mă privește, nu mi-aș face mari speranțe. Îmi pare foarte rău că te-am dezamăgit.

Nu trecuseră două minute de cînd Anna Navarro părăsise biroul lui Miguel Antonio Peralta și omul Interpolului ridică receptorul.

– Mauricio, zise el. Tocmai a fost la mine un vizitator foarte interesant.

Într-o clădire modernă din Viena, un bărbat de vîrstă mijlocie urmărea fără interes o echipă de muncitori constructori care demontau și duceau la un ascensor de marfă niște panouri de ipsos ce delimitaseră un „spațiu de primire" și o „sală de conferințe". Urmară o masă din plastic, un birou metalic și alte echipamente printre care o falsă centrală telefonică și un computer.

Omul cu ochelari era un american care, în ultimul deceniu,

fusese angajat să îndeplinească mai multe servicii în întreaga lume, a căror semnificație îi rămînea totdeauna necunoscută. Nici măcar nu-l cunoscuse pe şeful companiei, n-avea idee cine era. Ştia doar că misteriosul patron al firmei era partener de afaceri cu proprietarul acelei clădiri, care fusese bucuros să-i închirieze etajul unsprezece.

– Hei, strigă americanul cu ochelari, cineva trebuie să dea jos indicatorul din hol. Şi lăsați stema SUA în grija mea, da? S-ar putea să ne mai trebuiască.

•

New York

Dr. Walter Reisinger, fost secretar de stat, primi telefonul pe cînd se afla în limuzina sa care se tîra prin traficul intens al dimineții, din Manhattan.

Lui Reisinger îi displăcea telefonul, ceea ce era regretabil, de vreme ce îşi petrecea majoritatea timpului cu receptorul în mînă. Firma lui de consultanță internațională, Reisinger Associates, îi ocupa mai mult timp decît slujba pe care o avusese la Departamentul de Stat.

În sinea lui se temuse că, după retragerea din guvern şi începerea redactării memoriilor, va fi treptat marginalizat, tratat ca o eminență cenuşie, invitat din cînd în cînd la *Nightline* sau solicitat să scrie cîte un articol stupid pentru *New York Times*.

Şi, iată, devenise mai cunoscut şi cu siguranță mai bogat. Călătorea mai mult decît în timpul carierei de diplomat itinerant în Orientul Mijlociu.

Deschise telefonul.

– Da.

– Doctor Reisinger, sînt domnul Holland.

– A, bună dimineața, domnule Holland, zise jovial Reisinger.

Cei doi sporovăiră un minut sau două, apoi Reisinger spuse:

– Asta n-ar trebui să fie o problemă. Am prieteni buni în

aproape toate guvernele din lume... dar cred că drumul cel mai scurt duce direct la Interpol. Îl cunoşti pe secretarul general? Un om foarte interesant. Lasă-mă să-i dau un telefon.

Pacientul Optsprezece stătea întins pe un pat de spital, cu ochii închişi, şi cu un ac de perfuzie în braţul stîng. Tremura, cum făcuse tot timpul de cînd începuse tratamentul. În plus, avea greţuri şi vomita periodic în plosca de lîngă pat. O infirmieră şi un tehnician îl supravegheau în permanenţă.

Un medic, al cărui nume era Löfquist, intră în cabinet şi se apropie de infirmieră.

– Cum stă cu febra? întrebă el.

Vorbea în engleză, limba pe care el o cunoştea mai bine decît germana, deşi lucra la clinică de şapte ani.

– N-a scăzut, răspunse infirmiera.

– Şi greaţa?

– Vomită frecvent.

Dr. Löfquist ridică glasul, adresîndu-se Pacientului Optsprezece:

– Cum te simţi?

Pacientul gemu.

– Mă dor afurisiţii de *ochi*.

– Da, e normal, spuse Löfquist. Corpul dumitale se luptă să învingă boala. Aşa se întîmplă întotdeauna.

Pacientul Optsprezece rîgîi, se aplecă spre ploscă şi vomită. Infirmiera îi şterse gura şi bărbia cu o cîrpă umedă.

– Prima săptămînă e întotdeauna cea mai grea, zise dr. Löfquist vesel. Te descurci minunat.

35

Sfînta Fecioară Preamilostivă era o bazilică înălţată pe abrupta Calle Defensa, vizavi de o modernă clădire ce adăpostea filiala lui *Banco de Galicia*. Faţada bisericii era deteriorată. Un gard de fier forjat împrejmuia curtea pavată

cu dale de piatră crăpate. O ţigancă cerşea împreună cu copiii ei.

Ben se uită la mama în pantaloni, cu părul negru strîns la spate, care stătea pe treptele din faţa ruinei şi la copiii ce se jucau la picioarele ei. În fundul curţii moţăia un bătrîn, cu un braţ sprijinit într-o cîrjă.

Exact la ora unu şi cincisprezece, conform instrucţiunilor, Ben intră în holul bisericii şi pătrunse prin uşile batante de lemn în interiorul care mirosea a lumînări din ceară de albine şi a transpiraţie. După ce ochii i se acomodară cu întunericul, văzu interiorul imens, impozant, dar neîngrijit. Tavanul romanic era înalt şi boltit, iar podeaua pavată cu dale vechi, frumos îmbinate. Litania în latină a unui preot, amplificată electronic, răsuna în spaţiul închis, iar credincioşii răspundeau supuşi. Chemare şi răspuns. Toată lumea sta în picioare.

La ora aceea avea loc mesa săptămînală, iar biserica era, în mod impresionant, aproape plină. *Dar Argentina e o ţară catolică,* îşi zise Ben. Din loc în loc se auzea ţîrîitul telefoanelor mobile. Ben privi în jur şi observă capela în partea dreaptă.

Cîteva rînduri de bănci erau aşezate în faţa unui tabernacol cu geam în care se afla o statuie reprezentînd trupul însîngerat al lui Hristos avînd înscrise cuvintele HUMILIDAD Y PACIENCIA. La stînga lui, era altă statuie a lui Iisus, neîmprejmuită, sub care se puteau citi cuvintele SAGRADO CORAZON EN VOS CONFIO. Ben se aşeză pe banca din faţă, cum i se spusese, hotărît să aştepte.

Un preot în veşminte rituale se ruga lîngă o tînără blondă cu fustă mini şi pantofi cu tocuri înalte. Uşile batante scîrţîiră deschizîndu-se şi de afară se auzi claxonatul răguşit al unei motociclete. De fiecare dată, Ben se întorcea să privească. Un om de afaceri cu telefon mobil intră în nartex, se închină, apoi se întoarse către firidă – el să fie ? Se părea că nu, deoarece bărbatul atinse statuia lui Iisus şi începu să se roage.

Alte imnuri la unison, alte fraze latineşti amplificate electronic. Ben continua să aştepte, încercînd să-şi stăpînească teama.

Cu cîteva ceasuri în urmă, formase un număr de telefon pe care-l şterpelise din dosarele lui Sonnenfeld şi care, după cum se părea, aparţinuse cîndva văduvei lui Lenz.

Numărul se dovedi valabil.

Era limpede că femeia nu se ascundea, deşi nu răspunsese ea la telefon. Vorbise cu un bărbat cu glas baritonal răstit, ostil, care se recomandase drept fiul ei. Să fi fost fratele lui Lenz? Sau un frate vitreg?

Ben se recomandase drept avocat din New York, venit la Buenos Aires ca să stabilească valoarea unei moşteniri uriaşe. Nu, nu putea dezvălui numele decedatului. Putea spune doar că doamna Lenz primise o mare sumă de bani şi că trebuia să se întîlnească cu ea.

Urmase o lungă tăcere, timp în care fiul decisese ce să facă. Ben mai adăugase o informaţie aparent irelevantă, care spera să se dovedească decisivă.

– Tocmai am venit din Austria, spusese el.

Fără nume, fără menţionarea fiului ei – nimic concret de care să se poată agăţa ori la care să obiecteze. Cu cît mai puţine cuvinte, cu atît mai bine.

– Nu te cunosc, răspunsese fiul într-un tîrziu.

– Nici eu pe dumneata, zisese Ben cu blîndeţe. Dacă dumitale sau mamei dumitale vi se pare inoportun să...

– Nu, spusese fiul repede.

Avea să se întîlnească cu Ben – „domnul Johnson“ – la o biserică, pe o bancă anume.

Acum stătea cu spatele la intrare, întorcîndu-se la fiecare scîrţîit al uşilor, la fiecare zgomot venit de afară.

Trecu o jumătate de oră.

Să fi fost o păcăleală? Preotul se uită la el şi-i oferi fără o vorbă două lumînări ca să le aprindă.

– Nu, mulţumesc, zise Ben, întorcîndu-se către uşă.

Intră un grup de turişti cu aparate fotografice şi ghiduri turistice în mîini. Se întoarse către tabernacol şi văzu că preotul se apropia de el. Era brunet, înalt, în vîrstă, de vreo cincizeci de ani, şi părea bine legat.

El i se adresa lui Ben în şoaptă:

– Vino cu mine, domnule Johnson.

Ben se ridică şi îl urmă. Preotul coti brusc la dreapta pe lîngă un şir de bănci goale, spre un pasaj îngust, paralel cu naosul, pînă cînd ajunseră aproape de absidă.

Preotul deschise o uşă mică din lemn, răsuci un comutator şi un bec galben lumină ceea ce părea să fie un vestiar. Un cuier cu veşminte preoţeşti.

Preotul ţinea în mînă o armă. Ben se sperie.

– Ai ceva la dumneata? întrebă preotul cu o neaşteptată politeţe. Vreo armă, vreun dispozitiv electronic?

Teama făcu loc furiei.

– Doar telefonul mobil, dacă ăsta poate fi o armă mortală.

– Vrei să mi-l dai, te rog? Ţi-l înapoiez mai tîrziu.

Ben i-l întinse. Preotul se apropie cu pistolul într-o mînă şi îl percheziţionă rapid cu cealaltă.

– Vreau să-ţi văd paşaportul sau un act de identitate.

Ben îşi scoase paşaportul pe numele Michael Johnson şi o carte de vizită. În acea dimineaţă, avusese inspiraţia să se oprească la un magazin de imprimate de pe Avenue 9 de Julio şi să comande cincizeci de cărţi de vizită, plătind suprataxă de urgenţă. O oră mai tîrziu, avea cărţi de vizită pe numele Michael Johnson, asociat la o firmă de avocatură fictivă din Manhattan. Preotul examină cartea de vizită.

– Uite ce e, zise Ben, arătînd mîniat la culme, zău că n-am timp de-aşa ceva. Şi lasă dracului arma aia din mînă.

Ignorîndu-i cererea, preotul îi indică ieşirea.

– Pe-aici.

Deschise uşa spre o curte mică unde staţiona un microbuz negru, fără geamuri.

– Te rog.

Făcu un semn cu ţeava pistolului spre microbuz.

Deci ăsta era fiul văduvei? Nu prea-i venea să creadă: nu semăna deloc cu Jürgen, care ar fi trebuit să-i fie măcar frate vitreg.

– Nici nu mă gîndesc, spuse Ben.

Ochii preotului scînteiară.

– Atunci ești liber să pleci. Dacă vrei s-o vezi pe mama mea, trebuie să faci cum îți spun eu. Tonul vocii i se îmblînzi. Vezi dumneata, și-acum mai vin oameni la Buenos Aires să vorbească cu ea. Uneori sînt jurnaliști, dar mai sînt și vînători de recompense, indivizi nebuni și înarmați. Poate chiar agenți ai Mossadului. De obicei o amenință, ca s-o determine să le spună unde e de fapt Lenz. Multă vreme, oamenii n-au crezut că murise. Ca și în cazul lui Mengele, și-au zis că era o cacealma. Acum nu mai permit nimănui s-o vadă înainte de a-l verifica eu.

– Ai spus „Lenz“ – nu e tatăl dumitale?

Omul se încruntă.

– Tatăl meu s-a însurat cu văduva lui Lenz. Ea le-a supraviețuit ambilor soți. O femeie puternică. Eu am grijă de ea. Te rog, urcă.

Totul ține de șansă. Nu venise pînă aici ca să dea acum înapoi. Omul ăsta putea să-l conducă pînă la urmă spre adevăr. După ce-l privi o clipă pe preot, se sui în microbuz.

Preotul închise cu zgomot ușa glisantă. Singura lumină din interior venea de la un bec slab din plafon. În microbuz nu se aflau decît niște scaune demontate.

Totul ține de șansă.

Ben se întrebă: oare am procedat bine?

Motorul porni, apoi hurui tot drumul în viteza întîi.

Așa execută ei indezirabili, își zise Ben. *Nu-l cunosc pe omul ăsta. Poate că face parte dintr-unul din grupurile menționate de Sonnenfeld, care-i apără și-i protejează pe bătrînii naziști.*

După vreo douăzeci de minute, microbuzul se opri. Ușa se deschise și în lumina filtrată prin frunzișul arborilor, Ben văzu o stradă pietruită. Durata călătoriei îi dădea de înțeles că se aflau încă în Buenos Aires, însă strada arăta complet diferit de ce văzuse pînă atunci în oraș. Era liniștită și retrasă. Se auzea ciripitul păsărilor și o melodie cîntată la pian.

Nu, n-o să fiu omorît.

Se întreabă ce-ar fi spus Anna. Ar fi fost, fără îndoială, îngrozită de riscul pe care şi-l asumase. Şi n-ar fi greşit.

În faţă era o clădire de cărămidă cu două etaje, nu foarte mare, dar elegantă. Din interior se auzea o sonată de Mozart. Un gard înalt din fier forjat împrejmuia casa şi curtea mică.

Preotul îl luă pe Ben de cot şi-l ajută să coboare din microbuz. Probabil că îşi ascunsese arma, sau o lăsase în cabină. Formă un cod şi uşa din faţă se deschise cu un bîzîit.

În interior, casa era răcoroasă şi întunecată. Muzica se auzea dintr-o cameră aflată chiar în faţă. Cineva cînta la pian. Oare bătrîna?

Ben îl urmă pe preot în camera de unde se auzea muzica, o încăpere mică, plină de cărţi. O femeie bătrînă, măruntă era aplecată deasupra clapelor unui pian cu coadă Steinway. Părea să nu le fi remarcat prezenţa. Cei doi se aşezară pe o canapea incomodă şi aşteptară în tăcere.

După ce termină piesa, femeia rămase cu mîinile încremenite în aer, deasupra clapelor, după care şi le lăsă, încet, în poală. Femeia se întoarse încet. Avea o faţă ridată, ochii duşi în fundul capului şi gîtul foarte zbîrcit. Trebuia să fi avut vreo nouăzeci de ani.

Ben aplaudă.

Femeia vorbi încet, cu glas tremurător, răguşit:

– *Cine este?*

– Mamă, el e domnul Johnson, zise preotul. Domnule Johnson, ea e mama mea vitregă.

Ben se duse la ea şi-i luă mîna fragilă. Preotul se prezentă:

– Eu sînt Francisco.

Francisco o sprijini cu braţul pe mama lui vitregă şi-o ajută să se aşeze într-un fotoliu. Femeia zise într-o engleză acceptabilă:

– Vii din Austria?

– Tocmai am fost la Viena.

– De ce-ai venit aici?

Ben dădu să-i răspundă, însă ea îl întrerupse:

– Eşti de la companie?

De la *companie?* Oare se referea la Sigma? Dacă da, trebuia s-o facă să vorbească.

– *Frau... Frau* Lenz, mă tem că am venit aici sub un pretext fals.

Francisco îşi întoarse furios capul spre Ben.

– Te ucid!

– Jürgen Lenz mi-a cerut să te văd, zise Ben, ignorîndu-l pe preot.

Nu-i dădu altă explicaţie, nu menţionă Austria, nu sugeră că-i cîştigase încrederea lui Jürgen Lenz. La nevoie, va improviza. Ajunsese să se pricepă la asta.

– Mi-a cerut să mă întîlnesc cu dumneata şi să-ți spun că viața ți-ar putea fi în pericol.

– Eu *nu* sînt *Frau* Lenz, spuse ea cu trufie. Nu mai sînt Lenz de peste treizeci de ani. Sînt señora Acosta.

– Scuzele mele, señora.

Aroganța bătrînei lăsase loc fricii.

– De ce te-a trimis Lenz? Ce vrea?

– Señora Acosta, începu Ben, mi s-a cerut...

– De ce? întrebă ea, ridicînd glasul tremurător. *De ce?* Ai venit din partea lui Semmering? Noi n-am greşit cu nimic! N-am încălcat înţelegerea! Lasă-ne în pace!

– *Taci,* mamă! strigă preotul.

La ce se referea bătrîna? *Înțelegerea*... Peste asta dăduse Peter?

– Señora Acosta, fiul dumitale mi-a cerut...

– Fiul meu? gîjîi bătrîna.

– Exact.

– Adică fiul meu din *Viena?*

– Da. Fiul dumitale, Jürgen.

Preotul se ridică.

– Cine eşti dumneata? întrebă el.

– Spune-i, Francisco, zise bătrîna. Francisco e fiul meu *vitreg,* din a doua căsnicie. Eu n-am avut niciodată copii. Chipul îi era schimonosit de frică. *Eu n-am nici un fiu.*

*

Preotul se apropie amenințător de Ben.

– Eşti un mincinos, se răsti el. Ai spus că eşti avocat şi te ocupi de o moştenire, iar acum ne minți din nou!

Amețit, Ben încercă să dreagă rapid situaţia.

– N-ai nici un fiu? Atunci mă bucur că sînt aici. Acum îmi dau seama că n-am pierdut timpul şi nici banii firmei venind la Buenos Aires.

Preotul îl privi încruntat.

– Cine te-a trimis aici?

– Nu e de la companie! zise mama lui vitregă.

– Exact asta-i înşelăciunea pe care vreau s-o lămuresc, spuse Ben. Deci acest Jürgen Lenz din Viena susţine că e fiul dumitale; dar *nu* e fiul dumitale? *Atunci cine e?*

Preotul se întoarse către mama lui vitregă, care părea pe cale să vorbească.

– Nu spune nimic! îi ordonă el. *Nu*-i răspunde!

– Nu pot vorbi despre el! zise bătrîna. Apoi i se adresă fiului ei vitreg: De ce mă întreabă despre Lenz? De ce l-ai invitat aici?

– E un mincinos, un impostor! spuse preotul. Viena ar fi trimis vorbă înainte de-a expedia un mesager!

Duse mîna la spate şi scoase revolverul, ţintind fruntea lui Ben.

– Ce fel de preot eşti dumneata? întrebă Ben în şoaptă.

Nu e preot. Un preot n-ar îndrepta o armă spre fruntea mea.

– Sînt un cleric care-şi protejează familia. Pleacă imediat de-aici.

Brusc în mintea lui Ben apăru explicația:

– Soțul dumitale a avut altă familie. Un fiu cu altă soție.

– Nu eşti bine venit în casa asta, zise preotul, făcînd un semn cu arma. Afară.

– *Gerhard Lenz n-a avut copii!* țipă bătrîna.

– *Tăcere!* urlă preotul. *Destul!* Nu mai spune nimic!

– Pretinde că e fiul lui Gerhard Lenz, spuse Ben, mai

mult pentru sine. De ce naiba ar pretinde că e fiul unui ... monstru?

– Ridică-te! ordonă preotul.

– Gerhard Lenz n-a murit aici, nu-i aşa?

– Ce tot *spui?* icni bătrîna.

– Dacă nu pleci de-aici, te ucid, strigă preotul.

Ben se conformă, uitîndu-se la bătrîna cufundată în fotoliu.

– Deci zvonurile erau adevărate, spuse el. Gerhard Lenz n-a fost îngropat în cimitirul Chacarita în 1961, nu-i aşa? A fugit din Buenos Aires, a scăpat de urmăritori...

– A murit *aici!* zise bătrîna cu încăpăţînare. Chiar eu am aruncat pămînt pe sicriul lui!

– Dar n-ai văzut niciodată cadavrul, nu?

– *Afară!* răcni preotul.

– De ce-mi spui mie toate astea? se plînse bătrîna.

Telefonul aflat pe un bufet din spatele preotului sună. Fără să mişte revolverul, el întinse mîna cealaltă şi ridică receptorul.

– *Si.*

Părea să asculte concentrat. Ben profită de neatenţia lui de moment ca să se apropie încet de el.

– Vreau să ajung la Josef Strasser, îi zise el bătrînei.

Ea se stropşi la el:

– Dacă eşti trimis din Austria, *ştii* cum să ajungi la el. Eşti un *mincinos!*

Deci Strasser era *în viaţă!*

Ben se apropie şi mai mult de preot, continuînd să vorbească cu mama lui vitregă.

– Şi eu am fost minţit... păcălit!

Nu era nici o logică în ceea ce spunea, dar voia s-o deruteze pe bătrînă, s-o zăpăcească şi mai mult.

– S-a confirmat, spuse preotul. A fost Viena. Omul ăsta e un escroc. Ne-ai minţit, domnule *Hartman!* zise el, privind peste umărul lui o clipă.

Ben făcu un salt înainte, înşfăcă încheietura mîinii drepte a preotului cu care acesta ţinea arma răsucind-o cu toată forţa. Concomitent, cu cealaltă prinse gîtul acestuia. Bătrîna ţipă

îngrozită. Surprins, preotul urlă de durere şi scăpă revolverul din mînă.

Ben îl trînti pe preot la podea, strîngîndu-l şi mai tare de gît. Simţi cartilajul laringelui deplasîndu-se într-o parte. Omul ţipă înăbuşit, cu gîtul îndoit nefiresc, încercînd să se ridice, să-şi elibreze mîna stîngă, răsucită sub cutia toracică. Se lupta cu disperare. Bătrîna îşi flutura mîinile în faţă, într-un bizar gest de protecţie.

Arma! Trebuie să iau arma!

Ben strînse mai tare gîtul bărbatului cu mîna stîngă şi îl izbi cu genunchiul în burtă, ţintind plexul solar. Brusca expiraţie a preotului îl făcu pe Ben să înţeleagă că nimerise ţinta. Ochii întunecaţi ai preotului se dădură peste cap. Pentru moment era paralizat de lovitură. Ben înhăţă revolverul de pe podea, îl răsuci şi-l lipi de fruntea individului.

– Dacă faci o mişcare, eşti mort!

Corpul preotului se înmuie.

– Nu! strigă el sufocat.

– Răspunde la întrebări! Spune adevărul dacă vrei să trăieşti!

– Nu, te rog, nu! Sînt preot.

– Aşa e, zise Ben dispreţuitor. Cum ajung la Josef Strasser?

– E... nu ştiu...te rog... gîtul meu!

Ben reduse puţin apăsarea, ca să-i permită să respire şi să vorbească.

– *Unde-i Strasser?* răcni el.

Preotul trase lacom aer în piept.

– Strasser... nu ştiu cum se ajunge la Strasser... locuieşte la Buenos Aires, asta-i tot ce ştiu!

– Aiurea! strigă Ben. Dă-mi o adresă şi-un număr de telefon, altfel mama ta vitregă n-o să mai aibă pe *nimeni* care s-o îngrijească!

– Nu, te rog! zise bătrîna văduvă, ghemuită în fotoliul ei.

– Dacă... dacă mă ucizi, bolborosi preotul, n-o să pleci viu din Buenos Aires! O să te prindă... o să te tortureze... o să-ţi doreşti... doreşti să fii mort!

– *Adresa* lui Strasser!

– N-o am! spuse preotul. Te rog! N-am cum să ajung la Strasser!

– Nu minți, zise Ben. Toți vă cunoașteți între voi. Toți faceți parte dintr-o rețea. Știi cum să ajungi la Strasser, dacă trebuie.

– Eu sînt un nimeni! Nu însemn nimic pentru ei! Or să te găsească!

Ben se întrebă: cine erau „ei"?

– Cine-i Jürgen Lenz?

Apăsă țeava pistolului pe fruntea preotului.

– El... te rog, e puternic, controlează... e stăpînul casei ei, al proprietății ei, omul care-și zice Jürgen Lenz...

– Și cine e de fapt?

– *Pune arma jos și depărtează-te de el.*

Vocea – joasă, calmă, cu accent spaniol – venea dinspre ușa din spatele lui Ben și aparținea unui bărbat înalt, care ținea în mînă o carabină cu țeavă scurtă. Era îmbrăcat cu pantaloni verzi, groși, o cămașă de lucru din bumbac și părea să aibă vreo treizeci de ani.

– Roberto, ajutor! strigă văduva. Salvează-l pe Francisco al meu! Scoate-l imediat pe omul ăsta de-aici!

– Señora, să-l ucid pe intrusul ăsta? întrebă Roberto.

Ben își zise că tipul ar fi tras fără remușcări, drept care ezită, neștiind ce să facă. Preotul era ostaticul lui, dar Ben știa că n-ar fi fost în stare să apese pe trăgaci. Și chiar dacă o făcea, omul cu carabina l-ar fi ucis în clipa următoare.

Pot, totuși, să plusez, își dădu el seama.

– Pune arma jos sau trag, zise tînărul. Nu-mi pasă ce se-ntîmplă cu tîmpitul ăla – arătă pe preot.

– Da, dar doamnei îi pasă, spuse Ben. O să lăsăm armele jos în același timp.

– În regulă, acceptă tînărul. I-ați arma din fruntea lui, ridică-te și pleacă de-aici.

Tînărul coborî țeava puștii, iar Ben luă revolverul din ceafa preotului și se ridică încet, ținînd arma în jos.

– Acum du-te spre uşă, zise bărbatul.

Ben se retrase cu spatele, strîngînd revolverul în mîna dreaptă, pipăind cu stînga în spatele lui, pentru a evita obstacol în timp ce se deplasa. Tînărul intră şi el în hol, ţinînd puşca cu ţeava îndreptată spre podea.

– Vreau doar să pleci din casa asta, spuse calm omul. Dacă mai apari pe-aici, o să te ucid.

Preotul se ridicase în capul oaselor, epuizat şi umilit. Ben ieşi cu spatele pe uşa deschisă, o închise în urma lui şi o luă la goană.

Anna îi plăti taximetristului şi intră într-un mic hotel, situat pe o stradă liniştită, într-un cartier din Buenos Aires numit La Recoleta. Îşi zise că nu era genul de zonă în care o tînără călătorind singură să treacă neobservată.

Portarul o salută spunîndu-i pe nume, ceea ce o tulbură. Mai devreme, ea şi cu Ben se instalaseră acolo, în camere separată. Rezervările le făcuseră tot separat şi la ore diferite.

Căruciorul cameristei se afla lîngă camera ei. Se grăbise să fie singură, să studieze dosarele, să dea nişte telefoane şi acum era nevoită să aştepte. Cînd intră, o văzu pe cameristă aplecată deasupra valizei ei deschise. *Scotea dosare din mapa de piele a Annei.*

Anna se opri brusc. Camerista ridică privirea, o văzu şi lăsă dosarele şi mapa în valiză.

– Ce dracu' faci acolo? zise Anna, înaintînd spre ea.

Camerista protestă indignată în spaniolă. Anna ieşi după ea pe hol, cerîndu-i să-i spună ce căutase în valiză. Ea încercă să citească numele femeii pe ecuson, dar aceasta o rupse la fugă pe coridor.

Camerista nu furase. *Cercetase documentele Annei.* Dacă ştia sau nu să citească în engleză nu conta; probabil că fusese plătită să fure documente, hîrtii, dosare, note.

Dar plătită de cine?

Cine putea să ştie că Anna era acolo sau ce investiga ea? Era supravegheată – dar de cine?

Cine ştie că sînt aici? Denneen, da, oare să fi spus el cuiva, vreunui asociat?

Să-şi fi dat seama Peralta, omul Interpolului, cine era ea? Era posibil?

În clipa în care întinse mîna după telefonul de lîngă pat, acesta începu să sune. Ridică receptorul.

– Alo?

Nu se auzea nimic. Ba, nu, se auzea ceva: şuieratul unei benzi de magnetofon. Apoi zgomote slabe de voci, care deveneau mai puternice. O cuprinse emoţia.

– Cine e?

Distinse o voce: *Dar dosarele de imigrare? Documentele celor care-au intrat în ţară în anii patruzeci şi cincizeci?* Era vocea ei. Apoi auzi vocea unui bărbat – Peralta.

Cineva pusese la telefon o bandă înregistrată cu conversaţia dintre Peralta şi ea.

Deci ei auziseră totul şi, indiferent cine ar fi fost „ei", ştiau exact unde se afla ea şi ce urmărea.

Se aşeză pe marginea patului, uluită şi îngrozită. În pofida tuturor precauţiilor aflaseră despre prezenţa ei acolo. Camerista hoaţă nu era un jucător izolat.

Telefonul sună din nou.

Cuprinsă de groază, smulse receptorul din furcă.

– Da.

– Vrem să surprindem noua Argentină. O ţară unde oameni ca dumneata au grijă să se facă dreptate. Un loc unde există servicii moderne, însărcinate cu aplicarea legii, respectînd totuşi democraţia...

Vocea ei, redată de un echipament de ascultare ce fusese instalat în biroul lui Peralta.

Urmă un declic.

În graba ei, lăsase uşa camerei deschisă; alergă s-o închidă. Pe coridor nu era nimeni. Trînti uşa, o încuie de două ori şi puse lanţul de siguranţă. Apoi fugi la fereastră. Draperiile grele erau date în lături şi înţelese că era expusă, o ţintă uşoară pentru un trăgător aflat la fereastra oricăreia dintre clădirile

înalte de vizavi. Trase draperiile ca să blocheze o posibilă linie de ochire.

Telefonul sună din nou.

Se duse încet spre el, duse receptorul la ureche, fără să zică nimic.

– *Dar eu nu mă aflu unde sînt acum fiind un adversar mărunt...*

– Continuă să suni, reuşi ea să spună într-un tîrziu, simulînd calmul. Sîntem pe urma apelurilor.

Nu primi nici o replică. Se auzea doar fîşîitul monoton al benzii.

Închise şi, înainte ca telefonul să sune din nou, ea chemă centrala hotelului.

– Primesc telefoane obscene, spuse ea în engleză.

– Obscene...? repetă operatoarea care nu a înţeles în primul moment ce spusese Anna.

– *Amenazas,* zise ea. *Palabrotas.*

– O, îmi pare foarte rău, señorita. Vreţi să anunţ poliţia?

– Vreau să opreşti toate apelurile.

– Da, doamnă, sigur.

Rămase pe gînduri timp de un minut, apoi scoase o foaie de hîrtie din geantă, pe care scrisese numărul de telefon al unui detectiv particular recomandat de Denneen. Cineva de încredere, foarte priceput, în bune relaţii cu autorităţile, absolut onest, o asigurase Denneen.

Formă numărul şi lăsă telefonul să sune.

Se declanşă robotul telefonic. Sergio Machado se prezentă şi spuse numele agenţiei sale. După semnalul sonor, ea îşi lăsă numele şi numărul de telefon, menţionînd şi numele lui Denneen. Apoi sună din nou la centrală şi-i spuse operatoarei că o să accepte o convorbire doar cu Sergio Machado.

Avea nevoie de cineva bine informat, descurcăreţ şi mai ales de încredere. Nu puteai spera să ajungi undeva, să afli ceva fără o asemenea persoană, dacă nu aveai o legătură solidă în birocraţia statului, iar ea nu avea.

Se duse la baie şi îşi stropi faţa, mai întîi cu apă rece, apoi cu apă fierbinte. Telefonul sună.

Cu greu, apatică, se duse la măsuța de lîngă pat.
Telefonul continua să sune.
Rămase lîngă aparat, privindu-l, gîndindu-se ce să facă.
Ridică receptorul şi aşteptă.
Tăcere.
– Alo, spuse în sfîrşit o voce de bărbat. E cineva acolo?
Încet, cu gura uscată, ea zise:
– Da.
– Eşti Anna Navarro?
– Cine e?
– Sergio Machado – dumneata m-ai sunat? Am ieşit să-mi iau corespondența şi-acum îți răspund la apel.
Anna oftă uşurată:
– O, Doamne, îmi pare rău. Tocmai am primit nişte telefoane obscene. Credeam că e tot individul ăla.
– Cum adică, telefoane obscene – respirație sacadată, aşa ceva?
– Nu. Nimic de genul ăsta. E prea complicat să-ți explic.
– Ai cumva necazuri?
– Nu. Da. Nu ştiu, probabil. Oricum, mulțumesc că m-ai sunat. David Denneen zicea că m-ai putea ajuta.
– Sigur, vrei să ieşim la o cafea? Nu ca porcăria pe care-o beți în America. Cafea adevărată.
Neliniştea începea deja să-i dispară. Conveniră să se întîlnească la începutul serii, în fața unei cafenele. Închise şi rămase o clipă lîngă telefon, privindu-l de parcă ar fi fost o ființă extraterestră.
Trebuia să schimbe hotelul. Poate că fusese urmărită după vizita ei la Peralta. Poate chiar de la aeroport. Oricum locul unde se afla şi misiunea ei erau cunoscute: ăsta era adevăratul mesaj al acelor apeluri. Avea destulă experiență ca să nu le ia decît ca nişte amenințări.
Un ciocănit. Cuprinsă de emoție, se apropie de uşă. Lanțul de siguranță era prins de pivotul aflat în locaşul de pe tocul uşii. Nu exista vizor.
– Cine e? întrebă ea.
Vocea care-i răspunse era cunoscută. Nu şi-ar fi imaginat că va fi atît de bucuroasă s-o audă.

– Sînt Ben.
– Slavă Domnului, murmură ea.

36

Ben era ud leoarcă, avea cravata strîmbă şi părul vîlvoi. Ia lanţul de la uşă. Ce s-a întîmplat?

Anna îl privea fix.

– Ce s-a întîmplat cu tine?

După ce-şi povestiră întîmplările ultimelor ore, Anna spuse:

– Trebuie să plecăm de-aici.

– Al naibii de corect, zise Ben. E un hotel în centru, prost şi ieftin, dar cu pretenţii, administrat de nişte expatriaţi britanici. Se numeşte Sfinxul.

La aeroport, Ben cumpărase un ghid turistic. Îl frunzări pînă cînd găsi hotelul.

– Putem să ne ducem direct sau să sunăm de pe stradă, de la telefonul meu mobil. În orice caz nu vom suna de aici.

– Poate că de data asta ar trebui să stăm în aceeaşi cameră. Sîntem soţ şi soţie, nu?

– Tu eşti expertul, spuse Ben.

Văzuse oare un licăr de amuzament în ochii lui?

– Vor căuta un american şi o femeie care călătoresc împreună, dar stau în camere separate. Cît crezi că o să dureze pînă cînd ne vor găsi?

– Probabil că ai dreptate. Ascultă... am ceva.

Scoase o foaie de hîrtie împăturită, din buzunarul interior al jachetei.

– Ce-i asta?

– Un fax.

– De unde?

– De la anchetatorul meu din New York. Aici sînt numele directorilor de la Armakon AG din Viena. Proprietarii micului laborator de biotehnologie din Philadelphia care a produs otrava ce i-a ucis pe bătrîni.

Ben îi întinse hîrtia.

– Jürgen Lenz, şopti ea.

– Unul dintre directori. Să fie doar o uimitoare coincidenţă?

Arliss Dupree reveni la hîrtiile din faţa lui, dar constată că nu putea să se concentreze. Era un raport lung, pregătit de directorul adjunct al Biroului Executiv al Trusturilor Statelor Unite, care supraveghează proprietăţile după faliment; raportul se referea la corupţia din curţile federale ce declarau falimente. Dupree citi de trei ori aceeaşi frază înainte de-a pune hîrtia deoparte, pe urmă îşi luă altă cană de cafea de la automatul aflat pe hol.

Avea altceva în minte – ăsta era necazul. Evoluţia situaţiei agentului Navarro era supărătoare. Mai mult decît supărătoare. Prevestea o agravare majoră. Puţin îi păsa de Anna, dar dacă se făcea vinovată de scurgeri de informaţii, asta se reflecta negativ asupra lui. Ceea ce era cu totul nedrept. Era convins că totul i se datora lui Alan Bartlett, omul de la Serviciul de Cooperare Internă. Indiferent despre ce era vorba. Încercase nişte investigaţii – corecte, interdepartamentale – şi de fiecare dată fusese refuzat de parcă BIS n-ar fi meritat atenţie. De cîte ori se gîndea prea mult la treaba asta, Dupree trebuia să-şi lărgească nodul la cravată. Era *exasperant*.

Mai întîi, căţeaua aia de Navarro fusese culeasă ca o cireaşă din echipa lui, şi trimisă să hoinărească, dracu' ştie pe unde. Pe urmă, se zvonise că era coruptă, că vindea informaţii traficanţilor de droguri, adversarilor şi cine mai ştie cui. Dacă aşa stăteau lucrurile, ea era purtătoarea unui virus teribil; era o veste proastă pentru persoana căreia ea îi dădea raportul, şi anume Arlis Dupree. Dupree simţea dincotro bătea vîntul şi conştientiza faptul că va intra într-o situaţie foarte încîlcită.

Cariera lui avea să fie afectată de purtarea Annei Navarro sau – deoarece acuzaţiile aduse ei i se păreau nişte tîmpenii – de făţărnicia lui Bartlett. Dupree era, mai presus de orice, un supravieţuitor.

Uneori, să supraviețuiești însemna să iei taurul de coarne. Avea și Dupree prieteni, care i-ar fi spus ce voia să știe. Și poate că o vizită la Fantomă l-ar ajuta pe bătrîn să-și adune gîndurile. Bartlett era o forță în departament, un mic J. Edgar Hoover. Dupree trebuia să fie foarte atent cu el. Oricum, Bartlett trebuia să afle că Dupree nu era cineva cu care să se joace. Fantoma își petrecea vremea dirijînd investigații asupra colegilor lui; cînd cercetase cineva ultima oară ce punea *el* la cale?

Dupree desfăcu două pliculețe cu zahăr și le vărsă în cafea. Gustul era infect, dar el o bău. Avea mult de lucru. Cu puțin noroc, Alan Bartlett avea să ia o doză din propriul lui medicament.

Camera de la hotelul Sfinx era mare și luminoasă, mobilată cu un pat dublu, pe care amîndoi îl priviră cu prudență, amînînd pentru mai tîrziu orice decizie în legătură cu dormitul.

– Nu înțeleg, spuse Anna, cum de-a putut afla cineva că sînt aici și *pentru ce.*

– Omul de la Interpol...

– M-am întîlnit cu el *după ce* pachetul a fost furat de la American Express. Ticăloșii au știut că-l căutam pe Strasser. Tu n-ai spus nimănui că pleci la Buenos Aires cu mine, nu?

Lui Ben nu-i plăcu aluzia ei, dar o ignoră.

– Nu. Spune-mi, ai dat vreun telefon de la hotel?

– Da, am dat, la Washington.

– Nu-i greu să înregistrezi telefoanele unui hotel dacă ai legăturile potrivite, nu?

Ea îl privi, vizibil impresionată.

– Asta ar putea explica și apariția falsului agent CIA. I-ai dat lui Jürgen Lenz vreo indicație?

– Nu i-am spus lui Lenz nici măcar că intenționez să plec la Buenos Aires, pentru că atunci *nu mă gîndeam* la asta.

– Mi-aș dori să existe o cale de-a obține amprentele lui Lenz, ca să le confrunt cu mai multe baze de date, să vedem

ce iese la iveală. Poate că are şi cazier. Ţi-a dat ceva – vreo carte de vizită...

– Nimic, din cîte-mi amintesc. A, da, i-am dat fotografia să se uite la ea. Cea pe care-am luat-o din seiful lui Peter de la Zürich.

– Cui ai mai arătat-o?

– Ţie, unui istoric de la Universitatea din Zürich, lui Liesl şi lui Lenz.

– I-ai dat-o în mînă?

– Da. A întors-o pe toate feţele. Amprentele lui sînt pe ea.

– Grozav. O să fac o fotocopie şi-o să trimit originalul la verificat.

– Cum? Am impresia că ţi-au fost retrase privilegiile de la Departamentul de Justiţie.

– Dar nu şi lui Denneen. Dacă pot să i-o trimit, o s-o dea unui prieten de la altă agenţie, probabil FBI. Se descurcă el.

Ben ezită.

– Mă rog, dacă asta ne ajută să aflăm ceva despre Lenz sau să găsim asasinii lui Peter...

Anna se uită la ceas.

– Hai să continuăm discuţia la cină. Ne întîlnim cu detectivul ăla, Sergio nu-ştiu-cum, într-o zonă a oraşului numită La Boca.

Taxiul era condus de o femeie între două vîrste, îmbrăcată într-o bluză fără mîneci, decoltată. Pe bord se afla fotografia înrămată a unui copil, probabil fiul ei. Un mic mocasin de piele atîrna de oglinda retrovizoare.

– Un preot purtător de pistol, zise Anna gînditoare. Şi eu care le consideram înspăimîntătoare pe călugăriţele dominicane. Ţi-a spus că Jürgen Lenz e proprietarul casei?

– De fapt, a zis: „omul care *îşi spune* Jürgen Lenz“.

Ajunseseră într-un umil cartier muncitoresc de la extremitatea sudică a capitalei. La stînga lor se vedea un canal, o întindere de apă stătută în care erau pe jumătate scufundate drăgi ruginite şi diverse carcase de vase.

– Ți-a spus că Gerhard Lenz *nu a avut* copii? Îmi scapă mie ceva?

– Mda. E Lenz şi totuşi *nu* e Lenz.

– Deci omul pe care l-ai întîlnit la Viena, pe care toată lumea îl ştie drept Jürgen Lenz, e un impostor.

– Asta ar fi concluzia.

– Oricine ar fi, e clar că bătrîna şi fiul ei vitreg se tem de el.

– Fără discuție.

– Dar de ce naiba ar pretinde Jürgen Lenz că e fiul unui tip atît de odios dacă *nu* e? întrebă ea. N-are sens.

– Am impresia că noi nu înțelegem prea bine cum funcționează succesiunea la Sigma. Poate că în asta a constat metoda lui de-a fi confirmat acolo – prezentîndu-se drept descendentul direct al unuia dintre fondatori. Poate să fi fost singura cale de-a se strecura în organizație.

– Asta presupunînd că Jürgen Lenz face parte din Sigma.

– În acest moment, aşa se pare. Şi, avînd în vedere ce spunea Chardin, întrebarea în legătură cu Sigma nu e ce controlează ei, ci ce anume *nu* controlează.

Se lăsase întunericul cînd pătrunseră într-o zonă aglomerată, slab luminată. Casele vopsite în roz, ocru şi turcoaz aveau acoperişuri din tablă ondulată.

Taxiul opri în fața unui restaurant plin de clienți gălăgioşi, aşezați la mese ce scîrțîiau sau adunați la bar, vorbind şi rîzînd. În spatele barului trona un portret color al Evei Perón. Ventilatoarele din tavan se roteau încet.

Comandară *empanadas*, un Cabernet Sauvignon San Telmo şi o sticlă cu *aqua mineral gasificada*.

– Văduva credea că vii de la „Semmering“, zise Anna după ce se aşezară. La ce s-o fi referit – un loc? O companie?

– Nu ştiu. Un loc, presupun.

– Şi cînd a menționat „compania“?

– Mi-am zis că trebuia să fie Sigma.

– Dar mai există o companie. Jürgen Lenz – oricine-o fi el – e director la Armakon.

– Cît de multe vrei să-i spui acestui Machado, din ceea ce ştim?

– Nimic, răspunse ea. Vreau doar să-l găsească pe Strasser.

– Bănuiesc că tipul de la Interpol n-a fost de mare ajutor, zise Ben.

– A respins posibilitatea ca Strasser să trăiască aici. Mi s-a părut foarte suspicios. Interpolul s-a aflat sub controlul naziştilor înaintea celui de-al doilea război mondial, iar unii cred că instituţia n-a fost niciodată curăţată de ei. Nu m-ar surprinde dacă tipul ăsta ar fi la cheremul unuia dintre mafioţii care-i protejează pe nazişti. Ia spune, preotul purtător de armă...

– Preotul purtător de armă a insistat că n-are cum să ajungă la Strasser, dar nu-l cred.

– Pot să jur că s-a dus la telefon să vorbească cu Strasser în clipa în care ai ieşit pe uşă.

Ben rămase pe gînduri.

– Dacă l-a sunat pe Strasser... şi am putea obţine cumva lista apelurilor de la telefonul văduvei?

– O să-l întrebăm pe Machado dacă poate s-o facă.

– Apropo de Machado – ştii cum arată?

– Nu, dar ne întîlnim cu el chiar în faţa restaurantului.

Strada era aglomerată şi muzica rock se auzea din difuzoarele instalate pe trotuare. *Porteños* se plimbau pe pavajul de pe Caminito, o arteră pietonală, apoi se opreau să mănînce la tarabele unei pieţe în aer liber. Oamenii intrau şi ieşeau din restaurant, lovindu-se mereu de Anna şi Ben fără să-şi ceară scuze.

Ben observă o şleahtă de tineri în jur de douăzeci de ani, o gaşcă de vreo opt „duri“ îndreptîndu-se către el şi Anna, ameţiţi de alcool şi testosteron. Anna murmură ceva, dar Ben nu înţelese. Cîţiva dintre indivizi îi filau pe el şi pe Anna şi într-o clipă gaşca îi înconjură.

– Fugi! strigă Ben şi fu pocnit cu pumnul în stomac.

Îşi protejă abdomenul cu ambele braţe în timp ce primi

un picior în rinichi. O auzi pe Anna țipînd, dar strigătul ei părea să vină de la mare distanță. Era blocat, înconjurat de atacatorii care, deşi nişte adolescenți, păreau antrenați pentru luptă. Nu se putea mişca, şi încasa pumni. Cu coada ochiului o văzu pe Anna aruncîndu-l într-o parte pe unul dintre atacatori cu o forță surprinzătoare, dar alți doi o înhățară. Ben încercă să spargă încercuirea, dar fu copleşit de un baraj de pumni şi picioare.

Văzu sticlirea unor lame de cuțit. O senzație de fierbințeală explodă într-o durere cumplită. Înşfăcă mîna ce ținea cuțitul, o răsuci cu putere şi auzi un scheunat. Îşi izbea atacatorii cu picioarele, lovea înnebunit cu pumnii, apoi simți un cot înfipt în piept şi un genunchi în stomac. Îşi pierdu răsuflarea şi icni neajutorat. Un picior îl trosni în testicule, făcîndu-l să geamă de durere.

Apoi auzi şuieratul unei sirene şi pe Anna strigînd:

– Aici! O, slavă Domnului!

Un picior îl lovi tare în tîmplă şi simți gust de sînge în gură. Întinse mîinile, ca să se apere, şi să înşface tot ce putea, să oprească seria de pumni. Auzi strigăte, şi se ridică în picioare împleticindu-se. Doi polițişti strigau la agresorii lui.

Unul dintre ei îl înhăță şi urlă:

– *¡ Vamos, vamos por acá, que los vamos a sacar de acá!* Haide, vino încoace, o să te scoatem de-aici!

Alt polițist o împingea pe Anna spre maşină. Reuşi să ajungă şi el, văzu uşa deschisă, simți un ghiont şi se trezi înăuntru. Portiera fu trîntită în urma lui şi toate țipetele mulțimii se estompară.

– Sînteți teferi? întrebă polițistul de pe scaunul din față.

Ben mormăi ceva. Anna zise:

– *Gracias!*

Ben observă că bluza ei era sfîşiată, iar colierul de perle pe care-l avusese la gît dispăruse.

– Sîntem americani... începu ea, apoi zise: geanta mea. La naiba. Aveam bani în ea.

– Paşaportul? întrebă Ben.

– E în cameră.

Maşina pornise. Anna se întoarse către el.

– Doamne, ce-a fost asta? Tu eşti în regulă, Ben?

– Nu sînt sigur.

Durerea năucitoare dintre picioare începea să se atenueze. Simţea o căldură lipicioasă acolo unde fusese tăiat de cuţit. Pipăi locul şi dădu de sînge.

Maşina se înscrise în trafic.

– N-a fost un atac întîmplător, zise Anna. A fost ceva plănuit, coordonat.

Ben o privea amorţit.

– Mulţumesc, le spuse el poliţiştilor din faţă.

Nu primi răspuns. Îşi dădu seama că între scaunele din faţă şi cele din spate era un perete din plexiglas. O auzi pe Anna zicînd:

– Paravanul...?

Nu fusese acolo cînd intraseră în maşină. Ben nu auzea staţia de radio a poliţiei sau poate că sunetele nu treceau prin plexiglas.

Anna se aplecă în faţă şi bătu în plexiglas, dar cei doi poliţişti nu răspunseră.

Uşile din spate se încuiară automat.

– O, Doamne, şopti Anna. *Ăştia nu-s poliţişti.*

Traseră de mînerele uşilor, dar acestea nu cedară. Apăsară pe încuietorile portierelor, însă fără rezultat.

– Unde-i arma ta? şopti Ben.

– Nu *am* armă!

Farurile maşinilor fulgerau pe lîngă ei în timp ce goneau pe o autostradă cu patru benzi. Se aflau acum în afara oraşului. Ben bătu cu pumnii în paravanul de plexiglas, dar nici şoferul, nici cel de lîngă el nu părea să observe.

Maşina coti pe un drum lateral. După cîteva minute se aflau pe o şosea întunecată, cu două benzi, străjuită de arbori înalţi; pe urmă cotiră brusc spre o fundătură întunecoasă, înconjurată de un pîlc de copaci.

Motorul fu oprit.

Cei doi bărbați din față păreau să discute. Apoi, cel de lîngă şofer coborî, se duse în spatele maşinii şi deschise portbagajul.

După cîteva clipe reveni strîngînd în mîna stîngă ceva ce părea o bucată de pînză şi în dreapta un pistol. Coborî şi şoferul, înarmat, de asemenea cu un pistol.

Şoferul deschise portiera din dreptul Annei şi-i făcu semn cu pistolul să coboare. Ea ieşi încet din maşină, cu mîinile ridicate. Bărbatul se dădu înapoi şi, cu mîna liberă, trînti portiera, lăsîndu-l pe Ben singur pe bancheta din spate.

Drumul de țară pustiu, armele... semăna a execuție în stil clasic.

Celălalt fals polițist – sau poate că erau autentici, ce mai conta? – începu s-o percheziționeze pe Anna. Mîinile lui zăboviră pe sînii ei. Îşi trecu apoi mîinile de-a lungul trupului, pînă spre glezne. Cînd termină luă un sac de pînză şi i-l trase pe cap, strîngîndu-l în jurul gîtului.

Şoferul răcni ceva, iar ea se lăsă în genunchi şi duse mîinile la spate.

Ben înțelese ce intenționa să facă individul.

– *Nu!* strigă el îngrozit.

Şoferul dădu un ordin, şi polițistul mai tînăr deschise portiera din spate şi aținti arma spre Ben.

– Coboară încet, zise el într-o engleză fluentă.

Nu aveau nici o şansă de scăpare. Ieşi din maşină, ridică mîinile şi tînărul începu să-l percheziționeze şi pe el, destul de superficial.

– E curat, spuse omul. Apoi i se adresă lui Ben: Trag la orice mişcare. S-a înțeles?

Da, am înțeles. Ne vor ucide pe amîndoi.

Un sac de pînză îi fu tras pe cap şi legat atît de strîns încît îl sufocă. Ben strigă răguşit:

– Hei, fii atent!

– Taci dracului sau te ucid şi nimeni n-o să-ți găsească hoitul, zise unul din bărbați.

Ben o auzi pe Anna şoptind:

– Fă ce-ţi spune. Nu prea avem de ales.

Simţi ceva greu apăsîndu-l pe ceafă.

– În genunchi, zise o voce.

Îngenunche şi, fără să i se fi cerut, duse mîinile la spate.

– Ce vreţi? întrebă Ben.

– Taci dracului! strigă unul dintre indivizi.

Ceva dur îl pocni în ceafă. Gemu de durere.

Răpitorii lor nu glumeau. El şi cu Anna aveau să moară pe cîmpul ăsta uitat de Dumnezeu, lîngă un drum întunecat, într-o ţară pe care n-o cunoşteau. Se gîndi la felul cum începuse totul, la Bahnhofplatz, în Zürich, unde fusese la un pas de moarte. Îşi aduse aminte cît suferise cînd fusese ucis Peter în hanul acela de ţară. În loc să-l demoralizeze, amintirea îl întări. Dacă va fi omorît, cel puţin ştia că făcuse tot ce putuse ca să-i găsească pe asasinii fratelui său. Cel puţin nu lăsa în urmă o soţie şi nici copii.

Se gîndi la tatăl lui, şi regretă că nu cunoscuse niciodată tot adevărul despre el.

Din întuneric se auzi o voce. Era a bărbatului mai vîrstnic.

– Acum răspundeţi la cîteva întrebări. Ce dracu' vreţi de la Josef Strasser?

Prin urmare, bătăuşii ăştia îl protejau pe Strasser. Aşteptă să vorbească mai întîi Anna, dar pentru că ea tăcea, zise:

– Eu sînt avocat. American. Vreau să deschid un testament – asta înseamnă că încerc să-i dau nişte bani care i-au fost lăsaţi lui.

Ceva îl lovi cu putere în cap.

– Vreau adevărul, nu *tîmpeniile* tale!

– Îţi *spun* adevărul. Lui Ben îi tremura vocea. Lăsaţi-o pe femeie în pace. N-are nici un amestec. E prietena mea. Am agăţat-o pe drum, n-a fost niciodată la Buenos Aires...

– Taci! răcni unul dintre ei.

Ben primi o lovitură în spate şi se prăbuşi, cu faţa la

pămînt. Durerea era atît de intensă încît nici nu mai putea geme. Pe urmă primi în față o lovitură de picior și simți în gură gustul sîngelui. Țipă:

– *Stop!* Ce vreți? Vă spun ce vreți!

Se aplecă înainte, ridică mîinile ca să-și protejeze fața, și se pregăti pentru următoarea lovitură, care nu veni.

Apoi auzi glasul celui mai vîrstnic.

– Femeia nu e „doar“ prietena ta. E agentul Anna Navarro și lucrează la Departamentul de Justiție american. Despre tine vrem să știm cîte ceva.

– O ajut pe ea, reuși să articuleze Ben, ghemuindu-se. Urmă o nouă lovitură în cap.

Un fulger de durere îi străpunse ochii. Ben își zise că nu va supraviețui „interogatoriului“.

Urmă o pauză, o întrerupere a ședinței de tortură. Se așternu tăcerea. Cei doi păreau că așteaptă să-l audă vorbind, dar mintea lui Ben amorțise. Cine... de unde erau oamenii ăștia? Ai lui Jürgen Lenz? Ai Sigmei? Metodele lor erau prea rudimentare. Poate erau de la *Kamaradenwerk?* Era mai plauzibil. Ce răspuns i-ar fi satisfăcut?

Apoi auzi vocea Annei:

– Dacă îl protejați pe Strasser, zise ea cu un glas surprinzător de sigur, o să vreți să aflați ce caut eu aici. Am venit la Buenos Aires ca să-l avertizez – nu să cer extrădarea lui.

Unul dintre bărbați rîse, dar ea continuă să vorbească.

– Știți că mai mulți camarazi de-ai lui Strasser au fost uciși în ultimele săptămîni?

Nu primi nici un răspuns.

– Avem informații că Strasser urmează să fie ucis. Departamentul de Justiție american nu e interesat să pună mîna pe el. Orice ar fi făcut, nu e căutat pentru crime de război. Eu încerc să-l feresc de asasini, ca să pot vorbi cu el.

– Mincinoaso! strigă unul din bărbați.

Se auzi o bufnitură, și Anna țipă.

– Încetați! strigă ea. Puteți să verificați că nu mint. Trebuie

să ajungem la Strasser ca să-l avertizăm! Dacă ne ucideți, el o să aibă de suferit!

– Anna! țipă Ben. Trebuia să ia legătura cu ea. Anna, eşti bine? Spune-mi doar că eşti bine.

Simțea că o să-i explodeze gîtul. Efortul de-a țipa îi declanşă o durere chinuitoare de cap.

Tăcere. Apoi, vocea ei înăbuşită:

– Sînt bine.

Acestea fură ultimele cuvinte pe care le auzi înainte de a leşina.

37

Ben se trezi într-o cameră spațioasă, necunoscută, cu tavan înalt şi ferestre mari ce dădeau spre o stradă pe care n-o recunoscu.

Seară, zgomot de trafic, lumini sclipitoare.

O femeie zveltă, cu părul castaniu închis şi ochi căprui, îmbrăcată cu un tricou şi un şort negru de ciclism, stătea ghemuită într-un fotoliu şi-l privea.

Anna.

Capul îi vuia.

– Bună, spuse ea pe un ton calm.

– Bună, răspunse Ben. Sînt în viață.

Scena de coşmar îi reveni în minte. Încercă să-şi amintească ce se întîmplase, cînd îşi pierduse cunoştința. Anna îl întrebă zîmbind:

– Cum te simți?

– Ca tipul care cade din vîrful unui zgîrie-nori, iar cineva scoate capul pe fereastra de la etajul zece şi-l întreabă ce mai face şi tipul răspunde: pînă acum, bine.

Anna chicoti.

– Mă doare groaznic capul.

– Păi ai fost lovit destul de rău. Am crezut că ai făcut o comoție cerebrală, dar n-a fost aşa din cîte-mi dau seama.

Făcu o pauză. M-au pocnit şi pe mine, dar păreau concentraţi asupra ta.

– Nişte gentlemeni, nu? Rămase o clipă pe gînduri. Cum am ajuns aici?

– Presupun că au obosit să te bată sau poate că s-au speriat cînd ai leşinat. În orice caz, ne-au adus înapoi în oraş şi ne-au lăsat undeva în La Boca.

Singura lumină din încăpere venea de la veioza aflată lîngă patul în care zăcea el. Îşi dădu seama că era pansat, la frunte şi pe corp.

– Cine-a făcut asta?

– Ce vrei să spui – cine erau ei? Sau cine te-a pansat?

– Cine m-a îngrijit?

– *Moi*, zise ea, înclinîndu-şi capul cu modestie. Cu medicamente obţinute de la hotel, mai ales peroxid şi Betadine.

– Mulţumesc. Gîndea încă cu greutate. Şi cine *erau* tipii ăia?

– Păi, bănuiesc că sînt gorile locale. *Pistoleiros* li se zice, tîlhari plătiţi.

– Dar maşina de poliţie...

– Se ştie că poliţiştii argentinieni sînt foarte corupţi. Mulţi dintre ei lucrează pentru *pistoleiros*. Dar nu cred că au legătură cu Sigma. *Kamarademwerk* sau aşa ceva – mardeiaşi care au grijă de germani bătrîni. Reţeaua locală putea fi alertată în mai multe feluri. Poate prin prietenul meu de la Interpol – i-am dat un nume fals, dar putea să fi văzut o fotografie de-a mea pe un act de identitate. Poate că a fost detectivul meu, Machado, sau preotul purtător de pistol. Dar ajunge cu presupunerile. Vreau s-o laşi mai moale.

Ben încercă să se ridice în capul oaselor, însă durerea îl făcu să se întindă la loc. Îşi amintea că fusese lovit cu picioarele în stomac, în vintre, în rinichi.

Pleoapele i se lăsau, imaginea camerei apărea şi dispărea şi în cele din urmă adormi.

Cînd se trezi, era tot noapte. La lumina care venea din stradă, desluşi silueta aflată în pat, lîngă el. Îi simţi parfumul şi îşi zise: a acceptat să împartă patul cu mine.

La următoarea trezire, camera era scăldată în lumină. Auzi zgomotul apei curgînd în baie şi se chinui să se ridice în capul oaselor.

Anna apăru înfăşurată într-un prosop.

– Cum te simţi? întrebă ea.

– Puţin mai bine.

– Vrei să cer să ne aducă nişte cafea?

– Au servicii de cameră aici?

– Da. E clar că te simţi mai bine, zise ea rîzînd. A început să-ţi revină simţul umorului.

– Mi-e foame.

– E normal. N-am avut cînd să luăm cina aseară.

Ben constată că era îmbrăcat într-un tricou curat şi în şort.

– Cine mi-a schimbat hainele?

– Eu.

– Şi şortul?

– Îhî. Erai plin de sînge.

Ia te uită, îşi spuse el, amuzat. *Primul nostru moment de intimitate şi eu dormeam.*

Anna intră în baie şi după cîteva minute ieşi machiată, îmbrăcată într-un tricou alb şi cu un şort violet.

– Ce crezi că s-a întîmplat? Mintea începea să i se limpezească. A fost interceptată conversaţia ta cu detectivul acela particular?

– E posibil.

– De-acum încolo o să folosim doar telefonul meu mobil. S-ar putea ca centrala de la Sfinx să fie ascultată.

– Te deranjează dacă-l folosesc acum ca să sun la fostul nostru hotel? Prietenul meu de la Washington crede că mai stau acolo şi poate că m-a căutat. Îi aruncă un exemplar din *International Herald Tribune*. Ia-o uşor. Citeşte, dormi, relaxează-te.

Ben se lăsă pe spate şi începu să răsfoiască ziarul. Un cutremur de pămînt în statul Gujarat din India. O companie californiană de servicii în proces cu acționarii. Liderii lumii întîlnindu-se la Forumul Internațional pentru Sănătatea Copiilor. Puse ziarul alături şi închise ochii, ca să se relaxeze. Dormise destul. O ascultă pe Anna vorbind cu hotelul din Recoleta, cu glas cîntat. Avea un rîs molipsitor. Părea încrezătoare şi sigură pe sine. Poate că debilitatea lui actuală îi îngăduia să fie puternică. Poate că îi plăcea să aibă grijă de cineva. Poate că motivul era aventura prin care trecuseră împreună, sau mila față de el, ori sentimentul nejustificat de vină. Sau poate că toate astea la un loc.

Anna încheie conversația telefonică.

– Ei bine, asta-i ceva interesant.

– Cum?

Ben deschise ochii. Anna stătea în picioare lîngă pat, ciufulită, cu sînii profilîndu-se sub tricoul alb de bumbac. Ben se trezi de-a binelea.

– Am primit un mesaj de la Sergio, detectivul. S-a scuzat că a întîrziat. A fost ocupat cu un caz. Părea cu totul nevinovat.

– Probabil că mesajul a fost interceptat la hotel.

– O să mă întîlnesc cu el.

– Ai înnebunit? Nu-ți ajunge prin ce-ai trecut?

– Eu am stabilit condițiile.

– Nu te duce.

– Ştiu ce fac. Mi se *întîmplă* uneori s-o dau în bară –, dar să ştii că sînt considerată destul de pricepută în meseria mea.

– Nu mă îndoiesc, însă nu te ocupi de crima organizată sau de droguri. Cred că sîntem *amîndoi* implicați pînă peste cap.

Simțea nevoia s-o protejeze, chiar dacă Anna era, fără discuție, mult mai pregătită decît el, mult mai antrenată, capabilă să se apere singură. În mod surprinzător, el se simțea în siguranță în preajma ei.

Anna se aşeză pe pat lîngă el. Ben se retrase puțin ca să-i facă loc.

– Apreciez faptul că-ți faci griji pentru mine, zise ea. Dar sînt antrenată, am fost agent de teren.

– Scuză-mă, nu doream să insinuez...

– Nu-i nevoie să te scuzi. Nu m-am supărat.

Ben o privi pe furiş. Ar fi vrut să-i spună: *Doamne, ce frumoasă eşti*. Renunță pentru că nu ştia cum ar fi primit ea remarca. Părea încă în defensivă.

Anna spuse:

– Faci asta pentru fratele tău sau pentru tatăl tău?

Întrebarea îl luă prin surprindere. Răspunsul nu era simplu.

– Pentru amîndoi, răspunse el, dar mai ales pentru Peter.

– Cît de bine te înțelegeai cu el?

– Ai cunoscut vreodată gemeni? întrebă el.

– Nu îndeaproape.

– Bănuiesc că e cea mai strînsă relație care există. Ne protejam unul pe altul. Aproape că ne puteam citi gîndurile. Chiar şi cînd ne băteam – şi ne băteam, crede-mă –, fiecare se simțea după aceea mai mult vinovat decît furios. Eram într-o veşnică competiție. Cînd i se întîmpla ceva plăcut, mă simțeam de parcă mi se întîmplase mie. Şi invers.

Spre surprinderea lui, văzu lacrimi în ochii Annei. Lucrul îl impresionă profund.

Brusc îl copleşi un amestec de amintiri şi imagini. Uciderea lui Peter. Uluitoarea lui reapariție. Ei doi, copii, alergînd prin casă rîzînd. Înmormîntarea lui Peter.

Se întoarse stînjenit şi îşi acoperi fața cu mîinile, incapabil să-şi stăpînească lacrimile.

Auzi nişte suspine înfundate şi înțelese că Anna plîngea. Asta îl surprinse şi, mai ales, îl emoționă. Ea îi luă mîna între palmele ei şi i-o strînse cu putere. Cu obrajii lucind de lacrimi, îi înconjură gîtul cu brațele, atentă să nu-i atingă rănile, şi îşi lăsă obrazul pe umărul lui. Era un moment de intimitate care îl uimi, o manifestare a complexei, pasionatei Anna pe care începea încet-încet s-o cunoască. Ben îi simțea inima bătînd cu putere lîngă pieptul lui, îi simțea căldura impulsului. Ea îşi înălță capul şi, încet, mai întîi într-o doară, îşi lipi buzele de

ale lui. Se sărutară blînd, cu tandrețe, apoi mai apăsat, cu dăruire. El îi cuprinse trupul mlădios în brațe. Depășiseră o barieră invizibilă, ridicată chiar de ei cu cîtva timp în urmă, între instinctele lor firești, dar acum intensa încărcătură emoțională se descătușa. Cînd făcură dragoste, Ben nu se simți atît de stingherit pe cît crezuse, atunci cînd își îngăduise să-și imagineze asta.

Într-un tîrziu, epuizați, ațipiră cam jumătate de oră, strîns îmbrățișați.

Cînd Ben se trezi, constată că Anna plecase.

Bărbatul cu păr cărunt parcă Mercedesul închiriat pe strada Estomba, coborî din mașină și trecu pe lîngă niște clădiri din piatră, pînă cînd localiză casa. Se afla în centrul unui cartier din Buenos Aires numit Belgrano, una dintre cele mai selecte zone rezidențiale.

Clădirea pe care o viza era o vilă în stil georgian, din cărămidă roșie. Omul trecu pe lîngă ea, lăsînd impresia că îi admiră arhitectura, apoi se întoarse și cercetă cu privirea cabina paznicului aflată pe trotuarul din fața casei: o gheretă albă cu fereastră, în care stătea un bărbat în uniformă, ce purta o vestă reflectorizantă oranj. Astfel de cabine se puteau vedea frecvent în fața clădirilor din zonă.

Un cartier foarte liniștit, foarte protejat, își spuse Trevor Griffiths. Gardianul îl măsură cu privirea. Trevor se apropie de cabină, de parcă ar fi vrut să-i pună paznicului o întrebare.

Anna împachetă cu grijă fotografia primită de la Ben, o duse la un birou DHL și o expedie pe adresa de-acasă a lui Denneen, din Dupont Circle. Ceea ce făcea ea acum implica un anume risc, deși nu vorbise despre DHL la telefon. Nu-i spusese nici lui Ben și se asigurase că nu fusese urmărită pînă acolo. Era aproape sigură că fotografia va ajunge la destinație.

Acum stătea în pragul ușii unui magazin, sub o reclamă roșie Lucky Strike, privind ferestrele unei cafenele aflate la intersecția străzilor Junin și Viamonte, mai jos de *Facultad*

Medicina. Numele cafenelei, *Entre Tiempo*, era pictat pe geam. Pe stradă treceau cupluri de îndrăgostiți şi studenți gălăgioşi cu rucsacuri în spinare.

De data asta nu vor mai fi surprize.

Anna făcuse o recunoaştere prealabilă a locului. Stabilise să se întîlnească acolo cu Sergio Machado exact la ora şase treizeci, dar ea sosise cu patruzeci şi cinci de minute mai devreme. Un loc public, în plină zi. Îi ceruse detectivului să ia loc la masa de lîngă fereastră, dacă găsea vreuna liberă, sau cît mai aproape de geam şi să aibă la el telefonul mobil. Machado păruse mai degrabă amuzat decît iritat de precauțiile ei.

La ora şase şi douăzeci şi cinci de minute, un bărbat cu păr argintiu, într-un sacou albastru şi o cămaşă bleu cu guler răsfrînt, semănînd cu descrierea pe care şi-o făcuse el la telefon, intră în cafenea. După aproximativ un minut, apăru la o masă de lîngă fereastră şi privi în stradă. Anna se retrase în magazin ca să nu fie văzută şi continuă să-l supravegheze prin uşa de sticlă.

La ora şase treizeci şi cinci, Machado chemă un chelner. Cîteva minute mai tîrziu, chelnerul puse pe masă o sticlă de Coca-Cola.

Dacă Machado fusese complice la răpirea din seara trecută, acum ar fi fost cu siguranță şi alții prin preajmă, dar Anna nu remarcă nimic deosebit. Nu zăbovea nimeni prefăcîndu-se că se uită la vitrine, sau stînd într-o maşină parcată lîngă trotuar, cu motorul pornit. Dar dacă ceilalți se aflau în cafenea aşteptînd sosirea ei? Poate. S-ar putea, însă ea era pregătită şi pentru această posibilitate.

La ora şase patruzeci şi cinci deschise telefonul lui Ben şi-l sună pe Machado. După primul apel, omul răspunse.

– *Si*.

– Sînt Anna Navarro.

– Te-ai rătăcit pe undeva?

– Doamne, oraşul ăsta e aşa *de întortocheat*, zise ea. Cred că am ajuns în altă parte – te deranjează foarte tare dacă vii

unde mă aflu acum? Îi descrise o cafenea aflată la cîteva străzi distanță.

Anna îl văzu ridicîndu-se, lăsînd niște mărunțiș pe masă și, fără să facă vreun semn ori să se consulte cu cineva din cafenea, ieși în stradă.

Detectivul traversă strada și trecu pe lîngă ea, astfel că Anna reuși să-l vadă mai bine. Albise prematur. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani cu ochi căprui, blînzi, încăruntit prematur. Avea o înfățișare plăcută.

Ea așteptă cîteva clipe, apoi îl urmă. Bărbatul găsi cafeneaua cu ușurință și intră. Anna apăru un minut mai tîrziu.

– N-ai vrea să-mi explici ce înseamnă toată povestea asta? zise el după ce o salută.

Anna îi povesti ce li se întîmplase seara trecută ei și lui Ben. Omul părea îngrozit.

– Polițiștii de-aici sînt corupți pînă-n măduva oaselor, ai perfectă dreptate, zise el. Mă angajează să fac investigații pentru ei, în chip de colaborator extern, fiindcă nu au încredere în oamenii lor!

– Nu mă miră.

– Vezi dumneata, aici, în Argentina, polițiștii nu sînt eroi. Sînt niște nemernici. Am lucrat douăzeci și unu de ani în Poliția Federală. Știu bine ce spun.

La o masă alăturată, mai mulți studenți rîdeau zgomotos.

– Toată lumea de-aici se teme de poliție, continuă el înfierbîntat. De brutalitatea polițiștilor. Cer taxe de protecție. Împușcă pe cine vor. Îți plac uniformele lor?

– Seamănă cu ale polițiștilor din New York City.

– Asta pentru că uniformele lor au fost copiate după cele de la NYPD. Dar asta-i *tot* ce-au copiat. Schiță un zîmbet blînd. Așadar, ce pot face pentru dumneata?

– Vreau să găsesc un om care se numește Josef Strasser.

Machado făcu ochii mari.

– A, mă rog, ticălosul ăsta bătrîn trăiește sub un nume fals. Nu știu unde locuiește, dar pot să pun niște întrebări. Vrei să-i ceri extrădarea?

– Nu, de fapt, vreau să discut cu el.

– Serios?

– S-ar putea să știu cum poate fi găsit, dar am nevoie de ajutorul dumitale. Îi relată întîlnirea lui Ben cu văduva lui Lenz. Dacă Vera Lenz ori fiul ei vitreg se află în legătură cu Strasser și l-au sunat ca să-l avertizeze – ai putea afla ce număr au format?

– Aha, zise el. Interesant. Da, sigur, cu condiția să-mi dai numărul de telefon al doamnei Lenz.

Ea îi întinse un petic de hîrtie, pe care scrisese numărul.

– Companiile telefonice din Argentina înregistrează începutul și sfîrșitul tuturor conversațiilor, numărul format și durata convorbirii. Se numește sistemul Excalibur. Pentru o sumă rezonabilă, prietenii mei din poliție pot să-mi obțină toate apelurile făcute de la numărul ăsta.

Parcă pentru a demonstra ce ușor era, dădu un telefon, vorbi puțin și citi numărul de pe foaia de hîrtie.

– Nici o problemă, zise el. O să aflăm curînd. Vino, te invit la o friptură.

Merseră pe jos pînă la mașina lui, un Ford Escort alb a cărei banchetă din spate lipsea. Detectivul o duse la un restaurant de modă veche de lîngă Cementerio de la Recoleta, numit *Estilo Munich*. Pereții erau împodobiți cu capete de porc mistreț și de cerb. Podeaua era din marmură, însă arăta ca un linoleum maro-gălbui. Chelneri obosiți își tîrau încet picioarele printre mese.

– O să comand pentru dumneata *bife de chorizo*, spuse Machado. Cu sos *chimichurri*, ce zici?

– Da, mie îmi place mai crud. Faptul că m-ai adus la un restaurant numit München este un apropo?

– Aici se prepară unul dintre cele mai bune cotlete din Buenos Aires. Îi aruncă o privire complice. Cîndva existau aici multe restaurante numite München – foarte elegante. Cu timpul au dispărut.

– Nu mai sînt atîția germani aici.

Machado luă o înghițitură din paharul cu Carrascat. Telefonul lui mobil sună; vorbi scurt, apoi închise.

– Prietena mea, se scuză el.

– Dacă Strasser a reuşit să trăiască aici atîta timp fără să-l găsească nimeni, înseamnă că are o identitate falsă excelentă.

– Oamenii asemeni lui au reuşit să obțină documente greu de identificat. Doar Jakob Sonnenfeld reuşea să le descopere. Ani de zile a circulat zvonul că Martin Bormann trăia încă în Argentina, pînă cînd craniul lui a fost găsit în Germania. În 1972 , la Berlin, cu ocazia săpăturilor pentru un pod. Atunci au stabilit că era al lui Bormann.

– Şi chiar era?

– Cu cîțiva ani în urmă, au făcut în sfîrşit testul ADN. Era craniul lui Bormann.

– Şi restul scheletului?

– N-a fost găsit niciodată. Cred că a fost îngropat aici, la Bariloche, iar cineva a dus craniul în Germania. Ca să-i deruteze pe urmăritori. O privi amuzat şi continuă: Fiul lui Bormann trăieşte aici. E preot catolic. Serios. Mai luă o duşcă de Carrascat. Circulă tot soiul de zvonuri. Ca şi în cazul lui Josef Mengele. După ce a fost îngropat, toată lumea a crezut că şi-a înscenat moartea. La fel s-a întîmplat şi cu Lenz. Mult după anunțarea morții lui, umbla vorba că e încă în viață. Pe urmă i-au găsit oasele.

– S-a făcut testul AND?

– Nu cred.

– Nimeni nu i-a găsit craniul pe undeva.

– Nu există craniul lui.

– Ar putea să mai trăiască pe undeva?

Machado rîse.

– Ar trebui să aibă peste o sută douăzeci de ani

– Mă rog, doar oamenii buni mor tineri. A suferit un infarct, nu?

– Asta-i versiunea oficială, dar eu sînt convins că Lenz a fost ucis de agenți israelieni. Cînd soții Eichmann au venit

aici, şi-au luat nume false, dar cei trei fii purtau numele Eichmann! Nimeni n-a reuşit să-l găsească pe Eichmann. Apoi a apărut Sonnenfeld.

Sosiră fripturile.

– Pot să te întreb de ce vrei să discuți cu Strasser? întrebă Machado.

– Scuze. Nu-ți pot spune.

– Strasser a fost unul dintre inventatorii gazului Zyklon-B.

– Gazul folosit la Auschwitz.

– A fost ideea lui. Un tip isteț, Strasser ăsta. A găsit soluția de a-i lichida pe evrei mai rapid.

După cină, merseră pe jos pînă la cafeneaua *La Biela*, de pe Avenue Quintana, aglomerată şi zgomotoasă. La cafea, Anna întrebă:

– Poți să-mi procuri o armă?

– Se poate aranja.

– Pînă mîine dimineață?

– Să văd ce pot face.

Telefonul sună din nou şi detectivul îşi notă ceva pe un şervețel.

– Telefonul lui e înregistrat pe numele Albrecht, zise Machado după ce închise. Şi vîrsta se potriveşte. A folosit datele reale de naştere cînd a completat formularele. Cred că l-ai găsit pe omul dumitale.

– Deci l-a sunat cineva din casa lui Lenz.

– Da. Avînd numărul de telefon, numele şi adresa au fost uşor de obținut. Cred că a fost plecat din oraş multă vreme, pentru că din casa lui nu s-au dat telefoane în ultimele cinci săptămîni. Acum două zile apelurile au început din nou.

Asta ar explica de ce nu fusese încă anunțată uciderea lui Strasser, îşi spuse Anna. Era plecat din oraş. Datorită acestui fapt se mai afla încă în viață.

– Legătura dumitale, zise ea, cel care a obținut informația – de ce crede că te interesează?

– Poate îşi închipuie că urmăresc să storc nişte bani.

– Nu-i va spune lui Strasser că te interesezi de el?
– Poliţiştii pe care-i cunosc sînt prea proşti ca să conceapă astfel de jocuri.
– Să sperăm că-i aşa. Dar bătăuşii care ne-au răpit....
Machado se încruntă.
– Fiii şi nepoţii fugarilor n-or să se pună cu mine. Am prea mulţi prieteni în poliţie. E periculos pentru ei. Uneori, cînd mă ocup de treburi din astea, mă duc acasă şi găsesc muzică de Wagner pe robotul telefonic – o ameninţare voalată. Alteori, trec pe lîngă mine pe stradă, şi mă fotografiază. Dar asta-i tot. Niciodată nu-mi fac griji. Îşi aprinse o ţigară. Nici dumneata n-ai motive de îngrijorare.
Nu, n-am motive de îngrijorare, îşi zise ea. *Ţi-e uşor să vorbeşti.*

– Mă tem că domnul Bartlett nu poate să vă primească. Nu v-aţi stabilit nici o întîlnire cu dînsul, spuse secretara.
– Stabilesc o întîlnire – acum, zise Arliss Dupree. Spune-i că o să *vrea* să mă vadă. E o chestiune care ne interesează pe amîndoi, o problemă interdepartamentală, pricepi?
– Îmi pare foarte rău, domnule Dupree, dar...
– Nu te deranja, o să bat eu la uşa lui. Poţi să-l anunţi dacă vrei.
Un rînjet apăru pe faţa rotundă, roşcovană a lui Dupree.
– Nu-ţi face probleme, fetiţo. O să ne simţim grozav.
Secretara începu să vorbească grăbită, la microfonul căştii ei. După o clipă, se sculă de pe scaun.
– Domnul Bartlett spune că e încîntat să vă vadă. O să vă conduc la dînsul.
Biroul auster al directorului îl făcu să tresară înspăimîntat. Nu era vizuina confortabilă a funcţionarului de carieră tipic – a birocratului înconjurat de fotografiile celor dragi şi de teancuri de documente neîndosariate. Puţine lucruri indicau faptul că acolo lucra cineva.
– Cu ce te pot ajuta astăzi, domnule Dupree?

Allan Bartlett stătea în spatele unui birou masiv. Dupree își zise că zîmbetul politicos al omului din fața lui avea ceva glacial, iar ochii cenușii din spatele ochelarilor nu trădau nimic.

– În multe feluri, presupun, zise Dupree și se așeză pe scaunul din lemn gălbui aflat în fața biroului lui Bartlett. Începînd cu afacerea Navarro.

– Recentele dezvăluiri sînt cu totul regretabile, spuse Bartlett. Se răsfrîng negativ asupra tuturor.

– După cum știi, eu n-am fost încîntat de transferul pe care l-ai angajat, zise Dupree.

– Asta a fost clar. Poate că știai ceva despre ea, dar n-ai vrut să mă avertizezi.

– Nu, nu-i vorba despre asta. Dupree se strădui să susțină privirea lui Bartlett. Sincer, autoritatea mea e subminată atunci cînd un membru al echipei mele e mutat de colo-colo fără știința sau încuviințarea mea. Unii ar putea crede că e un fel de promovare.

– Bănuiesc că n-ai venit aici ca să discuți despre dificultățile dumitale personale, ori despre stilul de conducere, domnule Dupree.

– Nu, ce dracu', zise Dupree. Uite care-i treaba. Noi, cei de la Justiție, ne-am ținut totdeauna la distanță de voi, de SCI. Voi vă vedeți de-ale voastre, iar noi sîntem bucuroși să nu știm nimic. Numai că de data asta ați început o treabă care lasă pete urîte pe covorul meu, înțelegi ce vreau să spun? Mă pune într-o situație dificilă. Nu aduc nici o acuzație, spun doar că asta m-a pus pe gînduri.

– O activitate neobișnuită pentru dumneata, fără îndoială. O să constați că devine mai ușoară pe măsură ce-o practici.

– Poate că nu sînt cea mai ascuțită unealtă din atelier, spuse Dupree, dar s-ar putea să afli că mai pot tăia.

– Foarte reconfortant.

– Afacerea asta nu mi-a mirosit a bine de la început.

Bartlett pufni.

– E Aqua Velva? Sau Old Spice? After-shave-ul pe care-l folosești îți anunță apariția.

Dupree se afla în încurcătură.

– Am devenit curios. Am aflat ceva mai multe despre dumneata, despre situaţia dumitale. Nu ştiusem că deţii o imensă proprietate pe Coasta de Est, lucru destul de ciudat pentru un funcționar guvernamental.

– Bunicul meu a fost unul dintre fondatorii companiei Holleran Industries. Mama mea a beneficiat de o moştenire. Ăsta nu-i un secret. Recunosc că n-am vrut să atrag atenţia. Nu mă interesează viața în înalta societate. M-am decis să trăiesc simplu, iar gusturile mele sînt, în general, modeste. Dar, ce-i cu asta?

– Corect, mama dumitale a fost o moştenitoare a lui Holleran – am aflat şi asta. Trebuie să spun că a fost o surpriză pentru mine. E măgulitor să ştii că un multimilionar catadicseşte să lucreze printre noi.

– Fiecare trebuie să-şi aleagă o cale în viaţă.

– Mda, cred că ai dreptate. Pe urmă m-am gîndit: oare cîte alte lucruri nu ştiu despre Alan Bartlett? Probabil multe, nu? Ca, de exemplu, călătoriile alea în Elveția. Elveţia, pentru că la BIS avem de-a face cu operaţiuni de spălare a banilor, iar locul ăla declanşează întotdeauna alarma. Aşa am ajuns să-mi pun întrebări despre călătoriile dumitale.

– Poftim?

– Păi, te duci des în Elveția, am dreptate?

– De unde ți-a venit ideea asta?

Dupree scoase o coală de hîrtie din buzunarul de la piept al hainei şi o puse pe biroul lui Bartlett. Pe ea se aflau nişte puncte, aşezate aproximativ circular.

– Scuze pentru stîngăcie, eu le-am desenat. Arătă spre punctul de sus. Aici e München. Chiar sub el, Innsbruck. Spre sud-est, Milano şi Torino. Pe urmă, ceva mai la vest şi puțin mai la nord, Lyon, Dijon, Freiburg.

– Urmezi cumva un curs de geografie la o şcoală pentru adulți?

– Nu, spuse Dupree. Mi-a luat mult timp să obțin datele astea. A trebuit să verific în computerele de la punctele de

control ale marilor companii aeriene. A fost foarte greu, te asigur. Aşa am descoperit aeroporturile prin care ai călătorit în anumite perioade din ultimii cincisprezece ani. Deseori plecai direct de la Dulles, alteori luai curse de legătură la Frankfurt sau Paris. Aşa am ajuns la punctele astea risipite la toate aeroporturile astea plictisitoare. Ce-au ele în comun?

– Aştept să-mi spui dumneata, zise Bartlett.

– Păi, uită-te la puncte. Ce concluzie ai trage? E limpede, nu? Toate sînt pe un cerc şi la distanţă de trei sute de kilometri de Zürich. Toate se află la doi paşi de Elveţia – asta au în comun. Sînt locuri unde te-ai duce dacă ai vrea să intri în Elveţia fără ştampila vameşilor elveţieni pe paşaport. Pe *nici unul* din paşapoarte, în cazul *dumitale:* am fost impresionat cînd am aflat că ai două paşapoarte legale.

– Asta nu-i neobişnuit la funcţionarii care lucrează în domeniul meu. Eşti absurd, domnule Dupree, dar o să fiu de acord cu dumneata. Să zicem că am vizitat într-adevăr Elveţia – ce-i cu asta?

– Corect, ce-i cu asta? Hoţul neprins e negustor cinstit. Numai că.... De ce mi-ai spus că n-ai fost acolo?

– Faci pe prostul, domnule Dupree, nu-i aşa? Cînd mă voi hotărî să discut planurile mele de vacanţă cu cineva, dumneata o să fii primul care-o să afle. Purtarea dumitale de astăzi pune sub semnul întrebării capacitatea de-a te achita de responsabilităţile pe care le ai. În plus, ca să zic aşa, frizează insubordonarea.

– Nu sînt subalternul dumitale, Bartlett.

– Nu, pentru că acum şapte ani, cînd ai cerut transferul la serviciul nostru, ai fost refuzat. S-a considerat că nu eşti apt pentru SCI.

Vocea lui Bartlett rămăsese glacială, dar Dupree înţelese că îl iritase.

– Şi-acum va trebui să pun capăt acestei conversaţii.

– N-am terminat cu dumneata, Bartlett, zise Dupree, ridicîndu-se de pe scaun.

Bartlet zîmbi sarcastic.

– „Marile lucrări nu sînt niciodată terminate. Doar abandonate.“ Aşa spunea Valéry.

– Harper?

– Adio, domnule Dupree, zise Bartlett calm. Pînă la casa dumitale din Arlington e drum lung şi ştiu că vrei să eviţi ora de vîrf.

Ben observă mai întîi lumina blîndă a dimineţii, apoi simţi răsuflarea uşoară a Annei. Dormiseră în acelaşi pat. Se ridică încet în capul oaselor, cu o durere surdă în membre şi la ceafă.

Se duse la baie. Durerea deveni mai intensă. Dormise toată ziua trecută şi toată noaptea. Luase o bătaie zdravănă, dar era mai bine să se mişte, să-şi recapete forma, nu să zacă în pat. Oricum, refacerea avea să dureze ceva timp.

Se întoarse în dormitor şi luă telefonul. Fergus O'Connor din Insulele Cayman aştepta să-l sune. Deschise aparatul şi constată că bateria se descărcase. Probabil că Anna uitase s-o încarce. O auzi mişcîndu-se în pat.

Puse telefonul în priză şi-l sună pe Fergus.

– Hartman! exclamă Fergus cu entuziasm, de parcă aşteptase nerăbdător să-l sune Ben.

– Dă-mi nişte veşti, spuse Ben şi porni şchiopătînd spre fereastră, pentru a privi afară.

– Am veşti bune şi veşti proaste. Pe care le vrei mai întîi?

– Pe cele bune.

Se auzi un piuit în receptor – primise alt apel –, dar el îl ignoră.

– În Liechtenstein există un avocat dubios care s-a dus azi-dimineaţă la lucru şi-a constatat că biroul îi fusese spart.

– Îmi pare teribil de rău să aud asta.

– Da. Mai ales că-i lipseşte un dosar – cel al unui *Anstalt* cu sediul la Viena pe care el îl administrează.

– La Viena.

Ben simţi un nod în stomac.

– Fără nume, din nefericire. Un set de instrucţiuni, coduri de identificare, tîmpenii din astea. Dar sediul e cu siguranţă

la Viena. Proprietarii au avut grijă să nu-şi divulge numele, nici măcar faţă de tipul ăsta. Care, apropo, nu cred că o să reclame la poliţia din Liechtenstein dispariţia unui dosar. Fiindcă e vîrît în tot soiul de afaceri ilegale.

– Bună treabă, Fergus. Şi care-i vestea proastă?

– Ai o notă de plată cam încărcată. Numai treaba din Liechtenstein m-a costat cincizeci de miare. Tipii ăştia au nişte tarife...

Chiar şi pentru Fergus suma era importantă, dar informaţia oferită merita.

– Sper că nu mai ai şi alte chitanţe pentru mine, zise Ben.

– Nu.

De îndată ce închise, telefonul sună.

– Da.

– Cu Anna Navarro, vă rog! strigă o voce de bărbat. Trebuie să vorbesc cu ea!

– Cine o caută?

– Spune-i că sînt Sergio.

– A, da. Imediat.

Ţîrîitul telefonului o trezise pe Anna.

– Machado? întrebă ea cu vocea răguşită de somn.

Ben îi dădu telefonul.

– Sergio. Îmi pare rău, am avut telefonul închis, cred... Da, sigur, asta-i... Ce?... *Ce*?... Sergio, alo! Eşti *acolo*? Alo!

Închise telefonul.

– Ciudat, zise ea.

– Ce e?

– Spunea că a încercat să dea de mine toată noaptea. Suna din maşină, dintr-o zonă a oraşului numită San Telmo. Cred că dorea să ne întîlnim la Plaza Dorrego Bar. Spunea că are o armă pentru mine.

– De ce părea aşa disperat?

– Zicea că nu mai vrea să continue investigaţia asta.

– Au ajuns la el.

– Chiar părea înspăimîntat, Ben. Spunea... Spunea că a fost contactat de nişte oameni, ameninţat... că nu erau

localnicii care-i păzesc pe naziştii fugari. Ridică privirea, tulburată. Covorbirea s-a întrerupt în mijlocul frazei.

Simțiră miros de fum încă înainte de-a intra în Plaza Dorrego. În timp ce taxiul lor oprea lîngă bar, văzură o mulțime de oameni, ambulanțe, maşini de poliție şi de pompieri. Şoferul taxiului li se adresă grăbit.

– Ce spune, întrebă Ben.

– Zice că nu poate merge mai departe, a fost un accident. Să mergem.

Anna îi ceru şoferului să-i aştepte şi, urmată de Ben, fugi spre scuar. Fumul se risipise în mare parte, însă aerul mirosea a sulf, carbon şi benzină. Negustorii îşi abandonaseră temporar tarabele din parcul aflat în centrul pieței şi veniseră să caşte gura. Locuitorii zonei se îngrămădeau în pragurile uşilor.

O maşină parcată în fața barului din Plaza Dorrego explodase, şi făcuse țăndări vitrina barului şi geamurile clădirilor de vizavi. Vehiculul arsese, pînă cînd maşinile de pompieri reuşiseră să stingă focul.

O bătrînă cu părul alb, într-o bluză cafenie imprimată, țipa întruna: *Madre de Dios! Madre de Dios!*

Ben simți că Anna îl strînge tare de braț în timp ce priveau amîndoi cum lucrătorii de la ambulanță tăiau caroseria Fordului Escort, cîndva alb, încercînd să extragă cadavrul carbonizat.

O simți pe Anna cutremurîndu-se cînd unul dintre lucrători reuşi să smulgă o bucată de metal, scoțînd la iveală un braț; degetele pîrjolite ale mîinii țineau strîns un mic telefon mobil.

38

Şedeau pe bancheta din spate a taxiului, incapabili să scoată o vorbă. Cînd ajunseră la cîteva străzi distanță de locul accidentului, Ben exclamă:

– O, Doamne. Doamne Sfinte.

Anna se lăsă pe spătarul banchetei, cu ochii închişi. El o luă de umeri, într-un gest de alinare. N-avea ce să-i spună.

– Cînd am cinat cu el aseară, zise Anna, Machado mi-a spus că, în toată activitatea lui de investigații, nu i-a fost niciodată frică. Şi că nici mie n-ar trebui să-mi fie.

Ben nu ştia ce să răspundă. Nu putea scăpa de imaginea corpului carbonizat al lui Machado, de mîna care strîngea telefonul mobil. *Unii spun că lumea va sfîrşi prin foc.* Înfiorîndu-se, îşi aminti brusc de omul fără chip, de Chardin, care spunea că ororile supraviețuirii puteau fi mult mai mari decît cele ale morții. Sigma părea să aibă o slăbiciune pentru incendii.

– Anna, poate că ar trebui să mă ocup singur de treaba asta, zise el într-un tîrziu.

– Nu, Ben, spuse ea pe un ton categoric.

Ben remarcă tonul ei hotărît. Anna privea drept în față, cu chipul încordat, cu maxilarele încleştate, de parcă scena pe care tocmai o văzuseră i-ar fi sporit înverşunarea. Era decisă să-l viziteze pe Strasser şi să dea de capătul conspirației care era Sigma.

Se aşternu din nou tăcerea.

– O să facem un ocol, spuse ea apoi. Să ne asigurăm că nimeni nu supraveghează casa, în aşteptarea noastră. Poate că ei cred că, eliminîndu-l pe Machado, nu mai există nici o amenințare.

Taxiul gonea pe străzile aglomerate din Buenos Aires către selectul cartier Belgrano. *Acum sîntem pe cale să ne riscăm viețile ca s-o salvăm pe cea a unui ticălos faimos,* îşi zise Ben.

Îi reveniră în minte spusele lui Chardin: *roți în interiorul altor roți.*

Nu i-a trecut nimănui prin minte că Occidentul intrase în administrarea unui consorțiu tăinuit. Era ceva de neconceput. Pentru că, dacă ar fi fost adevărat, ar fi însemnat că mai bine de jumătate din planetă era pur şi simplu o filială a unei unice megacorporații – Sigma...

În anii din urmă, a apărut un proiect extraordinar al Sigma. Perspectiva succesului său avea să revoluționeze esența controlului asupra lumii. N-avea să mai fie vorba despre alocarea de fonduri și orientarea resurselor. Devenea o simplă chestiune de identitate a celor „aleși".

Să fi fost Strasser unul dintre „aleși"? Sau fusese și el ucis. Ben spuse:

– Am vorbit cu Fergus, din Insulele Cayman. A dat de urma transferurilor bancare; duce la Viena.

– La Viena, repetă ea ca un ecou.

Anna nu mai scosese o vorbă. Ben se întreba la ce se gîndea, dar, înainte de-a o întreba, taxiul opri în fața unei vile din cărămidă roșie, cu obloane albe. Un microbuz alb era parcat pe mica alee din față.

Anna îi spuse ceva în spaniolă șoferului, apoi se întoarse către Ben.

– I-am cerut să ocolească cvartalul. Vreau să văd dacă există ceva suspect.

– Cum te-ai gîndit să-l abordăm? întrebă el.

– Important e să ajungem la ușă. Să-l avertizăm. Să-i spunem că viața lui e în pericol. Am la mine legitimația de la Departamentul de Justiție, care ar trebui să ne confere credibilitate în ochii lui.

– Trebuie să presupunem că a fost avertizat – de bătăușii din *Kamaradenwerk*, de Vera Lenz, de orice soi de avertizare timpurie de care dispune. Și mai e ceva: dacă viața lui *nu* e în pericol? Dacă el e cel *din spatele* crimelor? Te-ai gîndit la *asta?*

După o scurtă pauză, ea admise:

– *E un risc real.*

– Nu ai armă, îi aminti Ben.

– Avem nevoie doar de o clipă de atenție din partea lui. Pe urmă, dacă vrea să mai asculte, poate s-o facă.

Și dacă el e cel din spatele crimelor?

După ce făcură un ocol complet, taxiul se opri și ei coborîră.

Deşi era o zi caldă, însorită, Ben simţi un fior rece pe şira spinării. Probabil că şi Annei îi era teamă, dar n-o arăta.

La vreo opt metri în faţa casei lui Strasser, pe trotuar, se afla o cabină. Paznicul era un bătrîn gîrbovit, cu păr alb şi mustaţă pleoştită, cu o tichie albastră aşezată aproape comic pe creştet. Dacă ar fi avut loc un incident serios pe stradă, paznicul ăla ar fi fost inutil, îşi zise Ben. Ca să nu-l alarmeze, îşi continuară calmi drumul, de parcă ar fi locuit în zonă.

Se opriră în faţa casei lui Strasser, înconjurată de un gard din lemn închis la culoare, ce se înălţa pînă la pieptul lui Ben. Era mai degrabă ornamental şi părea să transmită mesajul că locuitorul acelei case n-avea nimic de ascuns. Anna trase zăvorul porţii de lemn, o deschise şi intrară într-o grădină mică, bine îngrijită. Din spate răsunară paşi pe caldarîm.

Ben se întoarse. Era gardianul. Se întrebă dacă Anna pregătise vreo justificare. Gardianul zîmbi, arătîndu-şi dinţii îngălbeniţi şi strîmbi şi spuse ceva în spaniolă.

Anna îi traduse: vrea să ne vadă actele de identitate.

Gardianul vîrî mîna sub haină de parcă ar fi vrut să-şi arate şi el legitimaţia.

Ben sesiză o mişcare şi se întoarse să se uite. Pe trotuarul opus stătea un bărbat înalt, cu o faţă roşcovană, o claie de păru negru, încărunţit şi sprîncene groase.

Ben tresări. Faţa aceea i se părea foarte cunoscută.

Unde l-am mai văzut pe omul ăsta. La Paris – Rue des Vignoles. La Viena – Graben. Şi în altă parte, înainte de asta. Era unul dintre ucigaşi şi avea în mîini o armă.

Ben strigă:

– Anna, la pămînt! şi se aruncă pe cărarea de beton a grădinii.

Anna se lăsă în stînga, în afara liniei de ochire. Se auzi un şuierat, şi pe pieptul gardianului apăru o pată roşie. Omul căzu cu spatele pe dalele de piatră alte trotuarului. Agresorul alerga spre ei.

Curtea lui Strasser devenise o capcană.

Data viitoare, criminalul nu va mai rata. Iar ei nu erau înarmaţi! Îl auziră pe bărbat strigînd în engleză:

– E-n regulă! E-n regulă! N-o să trag!

Faţă-roşie lăsase arma cu ţeava în jos şi alerga spre ei.

– Hartman! ţipă el. Benjamin Hartman!

Ben îl privi, surprins. Anna ţipă:

– Am o armă! Dă-te la o parte!

– E-n regulă! N-o să trag!

Bărbatul îşi aruncă arma pe pavaj în faţa lui, şi-şi desfăcu baţele lateral.

– Era cît pe ce să te omoare, spuse omul, întorcînd corpul bătrînului. Priveşte!

Fură ultimele cuvinte pe care le rosti.

Bătrînul gardian îşi mişcă un braţ trăgînd din pantaloni un mic revolver cu amortizor şi trase în bărbatul cu faţă roşie ce stătea deasupra lui. Se auzi un *pfiu* şi un glonţ cilindric cu vîrful teşit îl izbi în frunte.

Ce dracu' se întîmplă?

Bătrînul gardian se ridica încet, deşi sîngele continua să-i curgă din piept. Fusese rănit, poate mortal, dar arma nu-i tremura în mînă.

Un strigăt disperat se auzi din spatele lor:

– *Nu!*

Ben se întoarse şi văzu alt bărbat, postat lîngă un stejar, în diagonală, la vreo şase metri în stînga lor. Omul ţinea în mîini o puşcă cu lunetă, folosită de trăgătorii de elită.

Ţeava puştii era îndreptată în direcţia lor.

Ben auzi explozia, dar era paralizat de frică şi nu se mişcă.

Două sau trei gloanţe străpunseră pieptul paznicului, şi acesta se prăbuşi.

Încă o dată fuseseră cruţaţi. De ce?

Bărbatul cu păr negru, lucios şi ten măsliniu alergă spre trupul prăbuşit ignorîndu-i pe Ben şi Anna.

Totul era lipsit de logică. De ce fusese ucis bătrînul gardian? Care era adevărata lor ţintă?

Ben se ridică încet în picioare şi-l văzu pe trăgător căutînd în haina bătrînului, de unde scoase un al doilea revolver, cu amortizor.

– O, Doamne, exclamă Anna.

Omul cu ten măsliniu apucă chica de păr alb a paznicului şi smulse peruca, dînd la iveală părul cărunt. Trase apoi de mustaţa albă, care se desprinse la fel de uşor. Pe urmă prinse pielea flască de pe faţa bătrînului şi smulse bucata de cauciuc colorat şi zbîrcit.

– O mască din latex, zise omul.

Ben recunoscu faţa netedă, fără riduri a omului care încercase să-l omoare la Viena, în faţa casei lui Jürgen Lenz. Omul care-i atacase pe amîndoi la Paris. Omul care-i asasinase fratele.

– Arhitectul, şopti Anna.

Ben încremeni.

– Voia să vă ucidă cînd aţi ajuns în bătaia armei, spuse omul cu ten măsliniu.

Ben privi cu atenţie genele ciudat de lungi şi bărbia pătrată. Individul vorbea cu un vag accent oriental.

– Şi-ar fi făcut-o cu uşurinţă, fiindcă înfăţişarea lui v-a indus în eroare.

– Stai puţin, zise Anna. Dumneata eşti „Yossi". De la Viena. Omul CIA din Israel. Cel puţin aşa pretindeai.

– *La naiba*, spune-mi cine eşti! interveni Ben.

– Numele meu nu contează, răspunse omul.

– Da? Ei bine, pentru mine contează. Cine eşti?

– Yehuda Malkin.

Numele nu-i spunea nimic.

– M-ai urmărit, zise Ben. Ţi-am văzut colegul la Viena şi la Paris.

– Da, a dat-o-n bară. Te-a urmărit toată săptămîna trecută. Eu îl sprijineam din umbră. La urma urmei, pot să-ţi spun: ne-a angajat tatăl dumitale.

– Tatăl meu? Pentru ce.

– Max Hartman i-a răscumpărat pe părinţii noştri din Germania nazistă acum mai bine de cincizeci de ani. Omul care-a fost omorît nu era doar colegul meu, ci şi vărul meu.

Închise o clipă ochii. *Fir-ar a dracului* de treabă. Avi nu trebuia să moară. Dădu cu putere din cap. N-avea să se lase impresionat – nu era momentul. Îl privi intens pe Ben şi văzu confuzia întipărită pe chipul său. Amîndoi îi datoram totul tatălui dumitale. Bănuiesc că avea ceva influenţă asupra naziştilor, fiindcă a ajutat şi alte familii de evrei din Germania.

Max răscumpărase evrei. Îi scosese din lagăr? Sonnenfeld spusese acelaşi lucru.

Anna interveni:

– Cine te-a pregătit? Nu eşti antrenat în America.

Bărbatul se întoarse către ea.

– M-am născut în Israel, într-un kibbutz. Părinţii mei s-au stabilit în Palestina după ce-au fugit din Germania.

– Ai fost în armata israeliană?

– Paraşutist. Ne-am mutat în America în '68, după războiul de şase zile. Părinţii mei erau sătui de lupte. După liceu, am intrat în armata israeliană.

– Toată mascarada aia cu CIA, la Viena – ce dracu' a fost?

– Pentru treaba aia, am cooptat un prieten american. Aveam ordin să-l facem pe Ben să renunţe, să-l ducem înapoi în State, sub directa noastră protecţie.

– Dar cum ai... începu Anna.

– Uite, n-avem timp de aşa ceva. Dacă vreţi să-l interogaţi pe Strasser, aţi face bine să vă duceţi acolo înainte să apară poliţia.

– Corect, spuse Anna.

– Stai, o întrerupse Ben. Ziceai că v-a angajat tatăl meu. *Cînd?*

Bărbatul privi iritat în jur.

– Acum vreo săptămînă. Ne-a sunat, pe Avi şi pe mine, ne-a spus că te afli în Elveţia şi că eşti în pericol. Ne-a dat nume şi adrese, locuri unde credea că ai putea să apari. Voia ca noi să facem totul ca să te protejăm, că nu dorea să-şi mai piardă un fiu. Se uită rapid în jur. Era să fii ucis sub ochii

noştri la Viena. Şi la Paris. Iar aici ai scăpat ca prin urechile acului.

În mintea lui Ben se învălmăşeau mai multe întrebări.

– Unde se află tatăl meu?

– Nu ştiu. A spus că în Europa, dar n-a precizat unde, iar ăla-i un continent mare. Zicea că o să întrerupă legătura cu toată lumea, timp de mai multe luni. Ne-a lăsat o mulţime de bani pentru cheltuieli de călătorie. Mult mai mult decît am fi avut nevoie, zău.

Între timp, Anna se aplecase peste corpul lui Vogler şi luase o armă dintr-un toc de plastic. Deşurubă amortizorul, îl puse în buzunarul jachetei şi vîrî arma sub betelia fustei, ascunzînd-o cu jacheta.

– Dar nu ne-ai urmărit pînă *aici*, spuse ea, nu-i aşa?

– Nu, admise el. Numele lui Strasser era pe lista pe care mi-a dat-o Max Hartman, împreună cu adresa şi numele lui de acoperire.

– Ştie ce se întîmplă! exclamă Ben. Ştie cine sînt personajele. Şi-a închipuit că pînă la urmă o să dau de Strasser.

– Ne-am ţinut după Volger, căruia nu prea-i păsa că era urmărit. Aşa că, de îndată ce am aflat că pleca în Argentina şi că are adresa lui Strasser...

– Ai supravegheat casa lui Strasser în ultimele două zile, aşteptînd să apară Ben, spuse Anna.

El privi din nou în jur.

– Ar fi bine să vă grăbiţi.

– Da, dar mai întîi spune-mi ceva, continuă ea. Dacă tot ai supravegheat casa: Strasser s-a întors de curînd la Buenos Aires?

– Aşa se pare. Parcă venea dintr-o vacanţă. Avea multe bagaje.

– L-a vizitat cineva de cînd s-a întors?

Bărbatul se gîndi o clipă.

– Eu am văzut doar o infirmieră. A ajuns aici acum o jumătate de oră...

– O infirmieră! exclamă Anna.

Se uită la microbuzul alb parcat în fața casei, pe care scria: PERMANENCIA EN CASA.

– Să mergem! strigă ea.

– O, Doamne, zise Ben, urmînd-o pe Anna, care alergă la ușa din față și începu să sune insistent.

– La naiba, șopti ea. Am ajuns prea tîrziu.

Yehuda Malkin se plasă lîngă ei, în lateral.

După mai puțin de un minut, ușa se deschise încet. În fața lor apăru un bărbat foarte bătrîn, slab și cocîrjat; fața lui, intens bronzată, pergamentoasă, era plină de zbîrcituri.

Josef Strasser.

– *¿Quién es este?* spuse el, încruntîndu-se. *Se está metiendo en mis cosas – ya llegó la enfermera que me tiene que revisar.*

– Spune că infirmiera lui e aici pentru control, zise Anna, apoi i se adresă pe un ton ferm bătrînului:

– Nu! *Herr* Strasser, ferește-te de infirmiera asta, te previn!

O siluetă albă apăru în spatele neamțului. Ben strigă:

– Anna! În spatele lui!

Infirmiera se apropie de ușă, vorbind repede, aparent certîndu-l pe Strasser:

– *¡Vamos, Señor Albrecht, vamos para allá, que estoy apurada! ¡Tengo que ver al próximo paciente todavía!*

– Îi spune să se grăbească, îi zise Anna lui Ben. Are și alt pacient de consultat. *Herr* Strasser, femeia asta nu-i o infirmieră autentică – îți sugerez să-i ceri legitimația!

Femeia în uniformă albă îl prinse pe bătrîn de umăr și încercă să-l tragă în casă.

– *¡Ya mismo, spuse ea, vamos!*

Cu mîna liberă înhăță clanța ca să închidă ușa, dar Anna blocă ușa cu genunchiul.

Infirmiera îl împinse deoparte pe Strasser, vîrî mîna sub uniformă și, cu o mișcare rapidă, scoase o armă. Anna fu și mai iute.

– Nu mișca!

Infirmiera trase. Anna se răsuci într-o parte, trîntindu-l pe Ben la pămînt.

Rostogolindu-se, Ben auzi o împuşcătură, urmată de un răcnet animalic. Îşi dădu seama că infirmiera trăsese spre Anna, dar ea se ferise şi fusese lovit israelianul.

Anna trase două focuri, şi falsa infirmieră se arcui pe spate înainte de a se prăbuşi pe podea.

Preţ de o clipă, se aşternu tăcerea. Apoi se auzi vocea Annei.

– Ben, e-n regulă?

– Da.

– O, Iisuse, zise ea, întorcîndu-se să vadă ce se întîmplase. Strasser, ghemuit pe podea în halatul lui bleu, izbucnise în hohote de plîns.

– Strasser, strigă ea.

– *Gott im Himmel*, gemu el. *Gott im Himmel. Sie haben mein Leben gerettet.* Dumnezeule din ceruri. Mi-ați salvat viața.

Imagini imprecise, lipsite de semnificație sau claritate, siluete estompîndu-se în dîre cenuşii, dezintegrîndu-se în neant. La început apăru doar starea de conştiență. Apoi simți că-i e frig. Doar pieptul îi era fierbinte. Simți durerea. Asta era bine. Durerea era bună. Durerea era prietena Arhitectului. Putea stăpîni durerea, o putea alunga la nevoie. Şi, apoi, însemna că era încă în viață.

Senzația de frig nu era bună. Însemna că pierduse mult sînge. Că organismul lui intrase în stare de şoc. Pulsul avea să încetinească, inima să bată mai lent, vasele capilare, de la extremități, să se contracte pentru a micşora circuitul sanguin în părţile neesențiale ale corpului.

Trebuia să facă un inventar. Zăcea la pămînt, nemişcat. Ascultă! Pentru moment, nimic nu tulbura linişte profundă. Pe urmă, de parcă s-ar fi făcut o conexiune, auzi voci înăbuşite, venind parcă dintr-o clădire...

Dintr-o casă.

Din *a cui* casă?

Se străduia să recupereze amintirile din ultima oră.

Argentina. Buenos Aires.

Strasser.

Casa lui Strasser. Acolo îi aşteptase pe Benjamin Hartman şi Anna Navarro, dar dăduse peste... *alții*. Peste cineva înarmat cu o puşcă de mare precizie.

Primise cîteva gloanțe în piept. Nimeni nu putea supraviețui unui asemenea atac. *Nu!* Alungă acel gînd. Era un gînd ineficient. Un gînd pe care l-ar fi putut avea un amator.

Nu fusese împuşcat. Era în regulă. Slăbit într-un mod pe care-l putea compensa, dar nu fără şanse de a controla situația. Ei *credeau* că n-o mai putea controla, iar ăsta avea să fie atuul lui. Pentru scurt timp reuşi să fixeze, ca pe nişte fotografii de paşaport, imagininile celor trei ținte: Benjamin Hartman; Anna Navarro; Josef Strasser.

Mintea îi era îngroşată şi opacă însă avea să funcționeze. Era doar o chestiune de concentrare mintală: avea să *atribuie* rănile altui corp – o sosie intens vizualizată, cineva însîngerat şi în stare de şoc. El era în regulă. De îndată ce îşi va aduna forțele, va reuşi să se mişte, să umble, să ucidă. Puterea voinței triumfase întotdeauna şi avea s-o facă din nou..

Dacă un observator ar fi urmărit cu atenție corpul lui Hans Vogler, ar fi distins, în toiul acestei cumplite concentrări psihice, slaba tresărire a unei pleoape, nimic mai mult. Fiecare mişcare urma să fie plănuită şi evaluată dinainte, aşa cum un om rătăcit în deşert îşi raționalizează înghițiturile de apă din bidon. Nu va face mişcări inutile.

Arhitectul trăia ca să ucidă. Asta era vocația lui. Va ucide fie şi numai pentru a dovedi că mai trăia.

– Cine sînteți voi? întrebă Strasser cu glas ascuțit.

Ben îşi plimbă privirea de la falsa infirmieră în uniforma albă pătată de sînge, răstignită pe podea, la asasinul care era să-i omoare pe amîndoi şi la misterioşii protectori angajați de tatăl lui, care zăceau pe dalele din curte.

– *Herr* Strasser, zise Anna, poliția o să apară dintr-o clipă în alta. Avem foarte puțin timp la dispoziție.

Ben înțelese la ce făcea ea aluzie: polițiştii argentinieni nu

erau de încredere; ei trebuia să plece înainte ca aceştia să sosească.

Le rămînea foarte puţin timp ca să afle ce voiau de la bătrînul german.

– Eu nu sînt Strasser, protestă el. Vă înşelaţi.

– Îţi cunoaştem atît numele real, cît şi pseudonimul, zise Anna cu nerăbdare. Spune-mi: infirmiera asta venea de obicei?

– Nu. Infirmiera mea a fost bolnavă săptămîna asta. Eu sînt anemic şi am nevoie de injecţii.

– Unde ai fost în ultimul timp – o lună sau două?

Strasser îşi trecu greutatea de pe un picior pe altul.

– Trebuie să stau jos, mîrîi el şi porni încet pe hol. Anna şi Ben îl urmară către o cameră spaţioasă, înţesată de cărţi.

– Te-ai ascuns, fiindcă eşti criminal de război, zise Anna.

– *Nu* sînt criminal de război! şuieră Strasser. Sînt la fel de nevinovat ca un prunc.

Anna zîmbi.

– Dacă nu eşti criminal de război, de ce te ascunzi?

El şovăi o clipă înainte de a răspunde.

– Aici a devenit o modă eliminarea foştilor nazişti. Da, am fost membru al partidului naţional-socialist. Argentina a semnat acorduri cu Israel, Germania şi America – încearcă să-şi schimbe imaginea. Acum le pasă doar de ceea ce crede America. M-ar elimina numai ca să-l facă să zîmbească pe preşedintele american. Şi să ştiţi că aici, în Buenos Aires, depistarea naziştilor e o afacere! Pentru unii ziarişti e o ocupaţie permanentă. Eu nu i-am fost niciodată fidel lui Hitler. L-am considerat un nebun încă de la începutul războiului. Avea să provoace distrugerea noastră, a tuturor. Cei ca mine ştiau că trebuie ajuns la alte înţelegeri. Au căutat să-l ucidă înainte de a mai aduce alte daune puterii noastre industriale. Spre sfîrşitul războiului, America deţinea trei sferturi din capitalul investit pe plan mondial şi două treimi din puterea industrială globală.

Făcu o pauză şi zîmbi.

– Individul era pur şi simplu nepriceput la afaceri.

– Dacă te-ai întors împotriva lui Hitler, de ce eşti şi-acum protejat de *Kamaradenwerk?* întrebă Ben.

– Nişte bătăuşi analfabeţi, pufni Strasser. Sînt la fel de ignoranţi ca şi răzbunătorii cărora caută să le pună beţe-n roate.

– De ce-ai plecat din oraş? îl întrerupse Anna.

– Am stat la o *fermă* din Patagonia care aparţine familiei soţiei mele. Familiei fostei mele soţii. La poalele Anzilor, în provincia Rio Negro.

– Te duci frecvent acolo?

– Am fost pentru prima oară acolo. Soţia mea a murit anul trecut şi... De ce-mi puneţi toate întrebările astea?

– De-aceea nu te-au găsit. Voiau să te ucidă, zise Anna.

– Să mă ucidă... Dar *cine* încearcă să mă ucidă?

Ben se uită la Anna, îndemnînd-o să continue.

– Compania, zise ea.

– Compania?

– Sigma.

Ben ştia că Anna plusa, dar o făcea cu mare putere de convingere. Pe neaşteptate, îi veniră în minte cuvintele lui Chardin. *Lumea occidentală, avea să reacţioneze la serviciile sale şi să accepte poveştile din ziare ce le însoţeau.*

Strasser rămăsese pe gînduri.

– Noua conducere. Da, asta e. O, da.

Ochii lui luceau.

– Ce e „noua conducere“? îl îmboldi Ben.

– Da, sigur, continuă Strasser, de parcă l-ar fi auzit pe Ben. Se tem că ştiu nişte lucruri.

– *Cine?* strigă Ben.

Strasser îl privi surprins.

– Alford Kittredge, Siebert, Aldridge, Holleran, Conover – toate capetele încornorate ale imperiilor corporatiste. Mă dispreţuiau, dar aveau nevoie de mine. Aveau nevoie de relaţiile mele din guvernul german. Dacă societatea n-ar fi fost multinaţională, n-ar fi avut şanse de

succes. M-am bucurat de încrederea oamenilor de la vîrful ierarhiei. Ştiau că făcusem pentru ei nişte lucruri care mă situau dincolo de limitele oamenilor obişnuiţi. Ştiau că făcusem acel sacrificiu pentru ei. Eram un intermediar în care aveau încredere toate părţile implicate. Acum încrederea asta a fost trădată, a devenit clar că mă foloseau pentru propriile lor scopuri.

– Vorbeai despre noii lideri – Jürgen Lenz e unul dintre ei? întrebă Anna grăbită. Fiul lui Lenz?

– Nu l-am cunoscut pe Jürgen Lenz. Nu ştiam că avea un fiu. N-am fost un apropiat al lui.

– Dar aţi fost amîndoi oameni de ştiinţă, spuse Ben. De fapt, dumneata ai inventat Zyklon-B, nu?

– Eu am făcut parte din *echipa* care a inventat Zyklon-B, răspunse el. Îşi strînse cu un gest nervos halatul în jurul gîtului. Acum, toţi mă atacă pe mine pentru rolul avut în treaba asta, dar nu se gîndesc cît de elegant a fost gazul ăla.

– Elegant? se miră Ben.

Preţ de o clipă, crezu că nu auzise bine. Elegant. Omul ăsta era dezgustător.

– Înainte de Zyklon-B, soldaţii trebuia să-i împuşte pe prizonieri, zise Strasser. Gazul era atît de curat, simplu şi elegant. Şi să ştii, gazarea i-a cruţat în realitate pe evrei.

Ben repetă:

– I-a cruţat. I se făcu greaţă.

– Da! Erau atîtea boli care bîntuiau prin lagărele acelea, încît ar fi suferit mult mai mult. Gazarea lor a fost cea mai umanitară soluţie.

Umanitară. Privesc răul însuşi în faţă, îşi zise Ben.

– Ce drăguţ, spuse Ben.

– De-aceea l-am numit „tratament special".

– Ăsta-i eufemismul dumitale pentru exterminare.

– Dacă vrei. Trebuie să ştii că eu n-am selectat victimele pentru camerele de gazare precum doctor Mengele sau doctor

Lenz. Îl numesc pe Mengele Îngerul Morții, dar în realitate Lenz era adevăratul Înger al Morții.

– Şi nu dumneata, zise Ben. Dumneata erai om de ştiință.

Strasser remarcă sarcasmul.

– Ce ştii dumneata despre ştiință? se stropşi el. Eşti cumva om de ştiință? Ai idee cît de avansaţi faţă de restul lumii erau cercetătorii nazişti? Vocea îi era ascuțită, tremurătoare. Saliva i se adunase la colțurile gurii. Lumea critică studiile lui Mengele despre gemeni, dar descoperirile lui sînt şi-acum citate de cei mai importanți geneticieni ai lumii! Datele obținute din experimentele de la Dachau efectuate prin congelarea oamenilor sînt şi-acum utile! Ce-au descoperit la Ravensbrück în legătură cu ciclul menstrual al femeii în stare de stres – cînd prizonierele aflau că urmau să fie executate – a fost o mare realizare ştiințifică! Sau experimentele doctorului Lenz privind îmbătrînirea. Experiențele de înfometare pe prizonierii sovietici de război, transplanturile de membre – aş putea continua la nesfîrşit. Poate că nu-i politicos să vorbesc despre asta, dar voi folosiți şi-acum descoperirile noastre. Preferați să nu vă gîndiți la felul cum au fost făcute experimentele, dar nu vă daţi seama că unul dintre principalele motive pentru care eram atît de avansaţi era tocmai faptul că puteam să lucrăm pe oameni vii. Fața brăzdată de riduri a lui Strasser devenise şi mai palidă în timp ce vorbea. Respira tot mai greu. Voi, americanii, sînteți dezgustați de felul în care ne efectuăm cercetările, dar folosiți țesuturile fetuşilor de la avortoni pentru transplanturi. Asta-i acceptabil?

Anna se plimba cu paşi mari prin încăpere.

– Ben, nu mai discuta cu monstrul ăsta, zise ea.

Dar Strasser nu se mai oprea.

– Sigur că au existat şi multe idei sinistre. De pildă, încercarea de-a le transforma pe fete în băieți şi pe băieți în fete. Chicoti. Ori încercarea de-a crea frați siamezi legînd

între ele organele vitale ale gemenilor – un eşec total, am pierdut mulți gemeni în felul ăsta...

– După ce s-a constituit Sigma, ai continuat să ții legătura cu Lenz? întrebă Anna, întrerupîndu-l.

Strasser se întoarse, tulburat de întrerupere.

– Sigur. Lenz se bizuia pe mine, pe experiența şi relațiile mele.

– Asta ce-nseamnă? întrebă Ben.

Bătrînul dădu din umeri.

– Spunea că face cercetări – cercetări de biologie *moleculară* – care vor schimba fața lumii.

– Ți-a spus despre ce era vorba, ce anume studia?

– Nu. Mie, nu. Lenz era un om ascuns, discret. Îmi amintesc că a spus o dată: „Pur şi simplu nu poți înțelege la ce lucrez". Mi-a cerut să-i procur microscoape electronice sofisticate, foarte greu de găsit pe-atunci. De-abia fuseseră inventate. În plus, voia tot soiul de substanțe chimice. Multe erau sub embargou din cauza războiului. Voia ca totul să fie ambalat şi trimis la o clinică particulară pe care o deschisese într-un vechi castel pe care pusese mîna în timpul invadării Austriei.

– Unde în Austria? întrebă Anna.

– În Alpii Austrieci.

– Unde anume? În ce oraş ori sat, îți aminteşti? insistă Anna.

– Cum mi-aş putea aminti după atîția ani? Poate că nu mi-a spus niciodată. Ştiu doar că Lenz îl numea „Mecanismul"... fiindcă acolo fusese cîndva o fabrică de ceasuri.

– Deci era un laborator? La ce folosea?

– Ca să-şi continue cercetările.

– Care cercetări? întrebă Anna.

Strasser tăcu.

– Spune! zise Anna. *Care* cercetări?

– Nu ştiu. Nişte cercetări foarte importante, care au început în perioada Reichului. Munca lui Gerhard Lenz.

Gerhard Lenz: Ce spusese Sonnenfeld despre oribilele experiențe din lagăre făcute de Lenz? Experimentase pe ființe umane... dar ce anume?

– Şi nu cunoşti esența activității lui?

– Nu. Ştiința şi politica erau acelaşi lucru pentru oamenii ăştia. Sigma a fost, de la început, un mijloc de a canaliza sprijinul pentru anumite organizații politice, subminîndu-le pe altele. Oamenii despre care vorbim aveau deja o influență enormă în lume. Sigma le-a demonstrat că, unindu-şi forțele vor fi mult, mult mai puternici. Lucrînd împreună, rămîneau foarte puține lucruri pe care să nu le poată influența, dirija, orchestra. Dar să ştii că Sigma era un organism viu. Şi, ca orice organism viu, s-a dezvoltat.

– Da, spuse Anna. Cu fonduri furnizate de cele mai mari corporații din lume şi cu bani furați de la *Reichsbank*. Ştim cine au fost membrii fondatori. Dumneata eşti singurul membru rămas în viață al consiliului director. Dar cine sînt succesorii voştri?

Strasser privea în gol.

– Cine o controlează *acum?* Dă-ne *nume!* strigă Ben.

– Nu ştiu! răspunse Strasser cu glas spart. Pe cei ca mine ne-au redus la tăcere trimițîndu-ne regulat bani. Noi eram marginalizați, excluşi în cele din urmă din cercurile înalte ale puterii. Trebuia să fim miliardari. Ne-au trimis milioane, dar astea-s doar firimituri. Buzele lui Strasser se lățiră într-un zîmbet respingător. Îmi dau resturi de la masa lor, iar acum vor să mă omoare. Vor să mă lichideze ca să nu mă mai plătească. Sînt lacomi. După tot ce-am făcut pentru ei, mă consideră o pacoste, un pericol. Deşi uşile lor sînt închise pentru mine de mulți ani, consideră că ştiu prea multe. Pentru tot ce-am realizat mă răsplătesc cu disprețul lor.

O furie tot mai mare – efectul nedreptății îndurate ani de zile – părea să-l cuprindă.

– Se poartă de parcă aş fi o rudă săracă, o oaie neagră, o epavă. Grangurii se tem că eu o să le stric petrecerea. Ştiu

unde se adună. Nu sînt atît de prost, atît de ignorant. Nu m-aş duce la ei în Austria nici dacă mi-ar cere.

Austria.

– Ce vrei să zici? întrebă Ben. Unde se adună? Spune-mi.

Strasser îi aruncă o privire prudentă şi totodată dispreţuitorare. Era clar că n-avea să mai spună nimic.

– Ce naiba, răspunde-mi!

– Toţi sînteţi la fel, se stropşi Strasser. Ar trebui ca un om de vîrsta mea să fie tratat cu respect! Nu mai am nimic să-ţi spun.

Anna deveni brusc atentă.

– Aud sirene. Ben, e timpul să plecăm de-aici.

Ben se ridică în picioare în faţa lui Strasser.

– *Herr* Strasser, ştii cine sînt eu?

– Cine eşti dumneata...? gîngăvi Strasser.

– Tatăl meu e Max Hartman. Sînt sigur că îţi aminteşti numele ăsta.

Strasser îşi miji ochii.

– Max Hartman... evreul, trezorierul nostru...?

– Aşa e. Şi mi s-a spus că a fost şi ofiţer SS.

Sonnenfeld spusese că ar fi fost doar o acoperire, un şiretlic. Inima îi bătea cu putere, se temea să audă din gura lui Strasser confirmarea trecutului oribil al lui Max.

Strasser rîse, arătîndu-şi dinţii îngălbeniţi.

– SS! hohoti el. N-a fost în SS. Noi i-am dat documente false de ofiţer SS, pentru ca reţeaua ODESSA să-l ducă din Germania în Elveţia. Asta a fost tîrgul.

Pe Ben îl cuprinse un sentiment de uşurare.

– Însuşi Bormann l-a ales în delegaţia germană, continuă Strasser. Nu doar pentru că se pricepea să umble cu banii, ci şi pentru că aveau nevoie de un... fals.

– Fals reprezentant.

– Da. Industriaşii din America şi de aiurea nu prea se împăcau cu ceea ce făcuseră naziştii. Un participant evreu era necesar pentru a oferi legitimitate, pentru a arăta că noi nu eram fanatici, nici discipolii lui Hitler. În ce-l priveşte, tatăl dumitale a făcut o afacere bună – şi-a scos familia din

lagăr, ca şi multe alte familii de evrei, şi a primit patruzeci de milioane de franci elveţieni – aproape un milion de dolari americani. O grămadă de bani.

– Ben! striga Anna şi scoase legitimaţia de la Departamentul de Justiţie. Vrei să ştii cine sînt eu, *Herr* Strasser? Mă aflu aici din partea Biroului de Investigaţii Speciale al Departamentului de Justiţie american. Sînt sigură că ştii ce-i asta.

– Oho, făcu Strasser. Ei bine, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar eu sînt cetăţean argentinian şi nu recunosc autoritatea voastră.

Sirenele se auzeau mai tare.

– Atunci e cazul să aflăm cum priveşte guvernul argentinian extrădarea criminalilor de război. Ieşim prin spate, Ben.

Faţa lui Strasser se colora de furie.

– Hartman, zise el răguşit.

– *Haide*, Ben!

Strasser îi făcu semn cu degetul lui Ben. Acesta nu putu rezista. Bătrînul începu să-i vorbească în şoaptă:

– Hartman, ştii că tatăl dumitale a fost un neputincios? Un om fără şira spinării. Un laş şi un escroc, care pretinde că e o victimă.

Buzele lui Strasser erau la cîţiva centimetri de urechea lui Ben. Bătrînul vorbea tărăgănat:

– Iar dumneata eşti fiul escrocului, asta-i tot. Asta însemni pentru mine.

Ben închise ochii, luptîndu-se să-şi stăpînească furia.

Fiul escrocului.

Era adevărat? Avea Strasser dreptate? Strasser se bucura vizibil de stinghereala lui Ben.

– O, ţi-ar plăcea să mă omori chiar acum, nu-i aşa, Hartman? Totuşi n-o faci. Pentru că eşti un laş, ca şi tatăl dumitale.

Ben văzu că Anna pornise pe hol.

– Nu, spuse el. Pentru că aş prefera să-ţi petreci restul

vieții într-o celulă împuțită de închisoare din Ierusalim. Mi-ar plăcea ca ultimele dumitale zile să fie cît se poate de neplăcute. Să te ucid ar însemna să irosesc un glonț.

Spunînd acestea o luă la fugă după Anna, în vreme ce sirenele se auzeau tot mai tare.

Tîrăşte-te, nu te ridica în picioare. Arhitectul ştia că efortul de-a se menține pe picioare ar fi fost mult mai mare. Era o decizie rațională, şi simplul fapt că fusese capabil s-o ia, la care se adăuga şi pistolul Glock pe care-l avea într-un toc fixat la gleznă, îl liniştiră.

Uşa din faţă era deschisă, şi în hol nu se afla nimeni. Se tîra, ca un infanterist pe cîmpul de luptă, neluînd în seamă dîra lată de sînge pe care-o lăsa în urmă pe parchetul gălbui. Fiecare metru i se părea un kilometru, dar el continua să înainteze.

Eşti cel mai bun. Avea şaptesprezece ani cînd sergentul instructor îi spusese asta în faţa întregului batalion. *Eşti cel mai bun.* Avea douăzeci şi trei de ani, cînd comandantul lui de la Stasi consemnase asta într-un raport oficial pe care i-l arătase tînărului Hans înainte de a-l transmite superiorului său. *Eşti cel mai bun,* rostise şeful direcţiei Stasi după ce se întorsese dintr-o „expediţie de vînătoare" în Berlinul de Vest, unde lichidase patru fizicieni – membri ai unei echipe recunoscute pe plan internaţional, de la Universitatea din Leipzig – care fugiseră cu o zi în urmă. *Eşti cel mai bun,* declarase un oficial de rang înalt de la Sigma, un american cu lentile roz la ochelari, după ce organizase asasinarea unui important politician italian de stînga. Îl împuşcase dintr-o clădire de vizavi în timp ce omul făcea dragoste cu o tîrfă somaleză de cincisprezece ani. Nu, el n-avea să renunțe. N-avea să cedeze impulsului aproape copleşitor de-a capitula, de-a dormi, de-a se opri.

Asemeni unui robot, îşi mişca mîinile şi genunchii, înaintînd pe hol.

În cele din urmă, ajunse într-o încăpere spațioasă, înaltă,

cu pereții căptușiți de cărți. Prima lui țintă nu era prezentă. În schimb, se afla acolo astmaticul, debilul asudat, Strasser, un trădător care trebuia pedepsit.

Arhitectul îl privi cu nesaț pe Strasser, de parcă, luîndu-i viața, ar fi primit-o înapoi pe-a lui.

Tremurînd, se ridică de la podea în poziție de tragere. Micul Glock din mîinile lui i se părea greu ca un tun, dar reuși să ridice arma.

În clipa aceea, Strasser, alertat probabil de mirosul de sînge, deveni conștient de prezența lui.

Arhitectul văzu cum ochii ca niște boabe de strugure se măriră pentru o clipă, apoi se închiseră. Trebuia să apese pe trăgaci și o făcu.

Neauzind împușcătura, se temu că nu-și îndeplinise misiunea. Apoi înțelese că simțurile începeau să-l lase.

Așteptă pînă cînd îl văzu pe Strasser prăbușindu-se, apoi își permise să închidă ochii. Avu, preț de o clipă, conștiința faptului că ochii n-aveau să i se mai deschidă niciodată și își pierdu cunoștința.

În camera de hotel Ben și Anna frunzăreau un teanc de ziare cumpărate în drum de la un chioșc. Chardin se referise la o iminentă precipitare a evenimentelor. Strasser vorbise ceva despre Austria.

Anna descoperi un articol în *El Pais*, cel mai important cotidian din Argentina. Era o scurtă relatare despre Forumul Internațional pentru Sănătatea Copiilor – o reuniune a liderilor lumii pentru a discuta probleme comune de stringentă actualitate, mai ales în legătură cu țările în curs de dezvoltare. Annei îi atrase atenția orașul în care avea loc întrunirea: Viena.

Ea continua să citească. Pe lista sponsorilor se afla și Fundația Lenz. Anna îi traduse lui Ben articolul.

– Doamne, zise Ben. Asta e! Asta trebuie să fie. Chardin spunea că era vorba de *zile*. Mai citește-mi o dată lista sponsorilor.

După ce Anna i-o citi, Ben începu să dea telefoane. Apelă

cîțiva oameni încîntați să audă vești de la unul din finanțatorii lor. Ceea ce află era profund descurajant.

– Tipii de la Fundația Lenz sînt niște oameni grozavi, îi spuse Geoffrey Baskin, director de programe la Fundația Robinson. Instituția aceea e copilul lor, dar ei păstrează discreția. Au suportat majoritatea cheltuielilor, iar nouă ne-a revenit o parte din glorie. Cred că voiau să se asigure că inițiativa lor o să aibă impact internațional. Cum spuneam, sînt cu adevărat altruiști.

– Îmi pare bine să aud asta, zise Ben, pe un ton jovial, deși se simțea tot mai înfricoșat. S-ar putea să ne asociem cu ei într-un proiect deosebit și voiam să aflu ce crezi despre ei. Mă bucur că te-am auzit.

Demnitari și lideri din întreaga lume urmează să se întrunească la Viena, sub auspiciile Fundației Lenz...

Trebuia să plece la Viena. Era deosebit de riscant, dar n-aveau altă soluție.

Anna și cu Ben se învîrteau agitați prin încăpere chibzuind la măsuri de precauție – deghizări, identități false, curse aeriene separate.

Riscurile erau imense.

– Dacă e adevărat, înseamnă că toate cursele comerciale spre Viena vor fi cercetate cu mare atenție, spuse Anna. Vor fi în alertă maximă.

– Cum ai spus?

– Vor fi în alertă maximă. Controlul de la graniță va deveni deosebit de minuțios.

– Nu, înainte de asta.

– Spuneam că toate cursele comerciale spre Viena...

– *Asta e*, zise Ben.

– Care?

– Anna, o să-mi asum un risc și socotesc că e cel mai mic dacă se poate spune așa.

– Te ascult.

– O să-l sun pe un tip, Fred McCallan, moșneagul cu care trebuia să mă duc la schi în St. Moritz.

– Te duceai la St. Moritz să schiezi cu un „moşneag".

Ben roşi.

– Mă rog, există şi o nepoată.

– Continuă.

– De fapt, există un *avion* particular acolo. Un Gulfstream. Am călătorit o dată cu el. Fred trebuie să fie încă la hotelul Carlton, iar avionul la micul aeroport din Chur.

– Deci o să-l suni şi-o să-i ceri cheile. De parcă ai împrumuta camioneta de la cineva ca să faci cumpărături, nu?

– Păi...

Anna dădu din cap.

– E adevărat ce se spune – bogaţii sînt într-adevăr diferiţi faţă de noi. Îi aruncă o privire. Adică, faţă de mine.

– Anna...

– Sînt speriată de moarte, Ben. Glumele proaste sînt inevitabile în situaţia asta. Ascultă, eu nu-l cunosc pe tipul ăsta. Dacă tu crezi că poţi avea încredere în el – dacă aşa-ţi spune instinctul – atunci sînt de acord.

– Ai dreptate, cursele comerciale vor fi supravegheate de ei...

Anna încuviinţă.

– Cîtă vreme nu vin din locuri precum Columbia, cursele particulare obţin uşor cale liberă. Dacă pilotul acestui tip poate duce avionul la Bruxelles, să zicem...

– Mergem direct la Bruxelles, cu speranţa că nu e nimeni pe urmele paşapoartelor pe care ni le-a dat Oscar. Apoi ne suim în avionul lui Fred şi zburăm la Viena. Aşa călătoresc directorii de la Sigma. Sînt şanse mari ca ei să nu se aştepte la un Gulfstream cu doi fugari la bord.

– În regulă, Ben, spuse Anna. Asta se cheamă începutul unui plan.

Ben formă numărul hotelului Carlton şi aşteptă un minut pînă cînd centrala îi făcu legătura.

– Doamne, Benjamin, ai idee cît e ora? Nu contează, presupun că ai sunat ca să-ţi ceri scuze. Louise a fost distrusă. *Distrusă*. Voi doi aveţi *atîtea* în comun.

– Înțeleg, Fred, și...

– De fapt, mă bucur că ai sunat. Îți dai seama că se spun cele mai *absurde* lucruri despre tine? M-a sunat un tip și mi-a făcut capul mare. Se zice că...

– Trebuie să mă crezi pe mine, Fred, zise Ben grăbit, întrerupîndu-l, nu-i nimic adevărat.

– I-am *rîs* în față, spuse Fred, care nu ascultase intervenția lui Ben. I-am zis: poate că asta aflați voi la internatele alea englezești înfiorătoare, dar eu sînt din Deerfield și pentru nimic în lume nu cred că...

– Apreciez încrederea pe care o ai în mine, Fred. Dar...

– Campion la tenis, i-am spus. Ai fost, nu?

– Păi, de fapt...

– Sau la atletism? Și eu am fost atlet – ți-am arătat vreodată trofeele mele? Louise crede că e ridicol să mă laud cu ele după cincizeci de ani, și are dreptate.

– Fred, vreau să-ți cer un mare, foarte mare serviciu.

– Ben, tu faci parte din familie, știi asta. Într-o bună zi, s-ar putea să faci *parte* legal. Spune ce vrei, băiete.

Așa cum spusese Anna, era începutul unui plan, nimic mai mult. Măsurile de siguranță aveau să le ia mai mult timp decît dispuneau ei. Un lucru era sigur – trebuia să ajungă la Viena cît mai repede cu putință, înainte de a fi prea tîrziu.

Dacă nu cumva, așa cum sugerase Chardin, era deja prea tîrziu.

39

Hotelul se afla în districtul șapte al Vienei. Ben și Anna îl aleseseră pentru că era suficient de modest ca să nu atragă atenția. Venind la Bruxelles în uniformă, sub numele de David Paine, Ben ajunse acolo cu cîteva ore înaintea Annei care, folosind pentru ultima oară pseudonimul Gayatri Chandragupta, sosise cu altă cursă, prin Amsterdam.

Pilotul lui McCallan, un irlandez simpatic, fusese surprins de veşmintele ciudate ale călătorilor, dar mai ales de faptul că aceştia refuzaseră să-i spună dinainte destinaţia. Cu toate acestea, nu pusese întrebări deoarece bătrînul Fred îi dăduse instrucţiuni stricte: să satisfacă orice dorinţă a lui Ben.

În comparaţie cu luxul din Gulfstream şi cu amabilitatea prietenoasă a lui Harry Hogan, hotelul părea mohorît şi deprimant, mai ales că Anna nu venise încă. Conveniseră că era riscant să călătorească împreună.

Ben se simţea ca într-o cuşcă. Era ora prînzului, afară ploua şi atmosfera i se părea apăsătoare.

Se gîndi la viaţa lui Chardin, la modalităţile incredibile prin care conducerea lumii occidentale fusese modelată şi dirijată de către acei manageri corporatişti. Îşi aminti de tatăl lui. Era o victimă? Un călău? Sau şi una şi alta?

Max angajase oameni ca să-l supravegheze – îngrijitori, *bone*. Tipic pentru bătrîn: dacă Ben dezgropa vechile secrete, atunci Max ar fi încercat să-l controleze cum ştia el. Era enervant şi emoţionant în acelaşi timp.

Cînd sosi Anna o îmbrăţişă, şi simţi cum o parte din neliniştea care-l cuprinsese se risipea. După ce făcură un duş ca să alunge oboseala drumului, Ben zise:

– Nu vreau să te duci singură la Lenz.

– Serios?

– Anna, spuse el exasperat, nici măcar nu ştim cine e în realitate Jürgen Lenz.

– În clipa asta, nu mai contează. *Trebuie* să vorbesc cu el.

– Ascultă, indiferent cine este, are legătură cu asasinarea a opt bătrîni. Şi a fratelui meu. S-ar putea ca el să fie liderul unei conspiraţii care, conform lui Chardin, nu are practic limite. Lenz mă cunoaşte şi ştie cu siguranţă pe unde-am fost. Deoarece ai călătorit cu mine, e de presupus că are o fotografie de-a ta. Nu eşti *în siguranţă* dacă te duci să-l vezi pe omul ăsta.

– Nu discut chestiunea asta, Ben. Nu ne putem permite

luxul de-a alege între ce e sigur şi ce e periculos. În clipa asta orice am face implică un pericol. În plus, dacă aş fi ucisă la scurt timp după ce o să-i pun întrebări despre o serie de crime petrecute în toată lumea, ar deveni primul suspect – şi mă îndoiesc că vrea asta.

– Ce te face să crezi că o să accepte să te întîlnească?

– Cea mai nimerită cale de a-l provoca e să nu-l provoc.

– Nu-mi place cum sună treaba asta.

– E obişnuit să deţină controlul, să manipuleze oameni şi evenimente. Numeşte-o aroganţă sau curiozitate din partea lui, dar va *dori* să mă vadă.

– Ascultă, Anna...

– Ben, pot să-mi port singură de grijă.

– Evident, zise el. Numai că... Se opri căci Anna îl privea zîmbind. Ce?

– Tu eşti genul de om protector, nu-i aşa?

– Nu prea ştiu multe despre protecţie. Doar...

Anna se apropie şi-l studie cu atenţie.

– Cînd ne-am întîlnit, mi-am zis că eşti doar un tînăr din lumea bună, bogat, răsfăţat şi egoist.

– Probabil că aveai dreptate.

– Nu. Nu cred. Eşti omul care are grijă de toţi membrii familiei.

Stînjenit, Ben nu ştia ce să răspundă. Poate că ea avea dreptate, dar, din cine ştie ce motiv, nu voia să recunoască. O trase mai aproape.

– Nu vreau să te pierd, Anna. Am pierdut prea mulţi oameni apropiaţi în viaţa mea.

Ea închise ochii şi-l îmbrăţişă strîns; erau amîndoi agitaţi, nervoşi, epuizaţi şi totuşi, îmbrăţişarea îi calmă. Anna se desprinse cu blîndeţe.

– Avem un plan şi trebuie să-l urmăm, zise ea cu glas scăzut, dar hotărît. Se îmbrăcă în grabă. Trebuie să iau ceva de la biroul DHL şi să dau un telefon.

– Anna.

– Trebuie să plec. Vorbim mai tîrziu.

*

– *Iisuse*, exclamă poliţistul Burt Connelly.

Se afla în patrulare pe autostrada Virginia 166 de numai şase luni şi încă nu se obişnuise cu imaginea accidentelor tragice de pe şosea. I se făcu greaţă, alergă la marginea drumului şi vomită.

În lumina amurgului se vedea prea clar parbrizul stropit de sînge şi capul victimei pe bord. Acesta fusese despărţit de trup şi zdrobit de impact.

Partenerul lui Connelly, poliţistul Lamar Graydon, care lucra în patrula de pe autostradă de mai bine de un an, mai văzuse cîteva accidente înfiorătoare şi nu-şi pierdu cumpătul.

– Ăsta-i un accident urît, Burt, zise el. Am văzut altele şi mai grave.

– Uită-te la corpul tipului!

– Bine că nu sînt şi copii. Să-ţi zic ceva: anul trecut un sugar a fost proiectat prin geamul unui Ford Impala şi aruncat la zece metri. Ca o păpuşă de cîrpă. *Ăla* da, a fost oribil.

Connelly tuşi de cîteva ori şi îşi îndreptă spatele.

– Scuze, spuse el. Doar că faţa tipului... Acum sînt în regulă. Vine ambulanţa?

– Ar trebui să ajungă în zece minute. Oricum el nu mai simte nici o durere.

Graydon făcu semn cu capul spre victima decapitată.

– Care-i situaţia în cazul ăsta? ASV?

Statistic, accidentele cu un singur vehicul erau cele mai frecvente.

– Nici pomeneală, zise Graydon. Nici o balustradă de pe şosea nu provoacă aşa ceva. Asta se întîmplă cînd te izbeşti de unul din camioanele Kenworth, şi pe autostrada asta sînt o mulţime. Monştrii ăia au partea din spate mai joasă şi o margine plată de oţel – ca o lamă. Dacă eşti în spatele camionului şi şoferul frînează brusc, trebuie să te ghemuieşti, astfel îţi taie capul. Pariez că aşa s-a întîmplat.

– Dar ce-a păţit celălalt tip? Unde-i afurisitul ăla de camion?

Connelly începea să-şi recapete calmul.
– Se pare că a şters-o, spuse Graydon.
– Crezi că o să-l găsim?
– Am transmis prin staţie. Dispeceratul a primit informaţia, dar, fie vorba între noi, n-aş paria că or să-l găsească. Ce-avem noi de făcut acum e să-l identificăm pe tip. Să-l căutăm în buzunare.
Deşi capota Fordului roşu era zdrobită, portiera dinspre şofer se deschise uşor. Connelly îşi puse mănuşile de cauciuc şi începu să scotocească prin buzunarele cadavrului fără cap; asta era procedura atunci cînd hainele victimei erau îmbibate cu sînge.
– Spune-mi numele şi o să-l transmit prin staţie, strigă Graydon.
– Pe permisul de conducere scrie Dupree, Arliss Dupree, zise Connelly. Locuieşte în Arlington.
– Asta-i tot ce trebuie să ştim, spuse Graydon. Nu-i nevoie să stai acolo, Burt. Putem aştepta în maşină.

Clădirea care adăpostea Fundaţia Lenz părea construită doar din sticlă şi marmură. Holul luminos era mobilat simplu, cu fotolii şi canapele tapiţate cu piele albă.
Anna îi ceru secretarei să sune la biroul directorului. Verificase deja prin telefon că se află la sediul fundaţiei.
– Pe cine să anunţ? întrebă ea.
– Numele meu e Anna Navarro. Lucrez la Departamentul de Justiţie al Statelor Unite.
Hotărîse să nu-l abordeze sub un nume fals. Aşa cum îi spusese lui Ben, avea să-l provoace neprovocîndu-l. Dacă Lenz ar fi verificat-o, fie şi superficial, ar fi aflat că avea statut de proscris. Oare asta l-ar fi făcut mai puţin interesat s-o vadă sau mai mult? Dacă ipotezele lor despre Alan Bartlett erau corecte, Jürgen Lenz ar fi trebuit să ştie deja multe lucruri despre ea. În schimb, n-avea de unde să ştie ce aflase ea şi ce-ar fi putut transmite altora. Anna trebuia să se bizuie pe curiozitatea şi aroganţa lui, şi, mai presus de orice, pe dorinţa

lui de-a controla situaţia. Lenz va dori să ştie dacă ea constituia o ameninţare pentru el şi să se convingă singur de asta.

Secretara vorbi încet la telefon şi apoi îi întinse Annei receptorul.

– Vă rog.

– Mă tem că doctor Lenz are un program încărcat azi. Poate vreţi să stabiliţi o întîlnire în altă zi? Din cauza Forumului Internaţional pentru Sănătatea Copiilor, cei de-aici nu-şi mai văd capul de treburi.

Lenz o evita. Oare fiindcă auzise unde lucra sau pentru că îi cunoştea numele? Poate că femeia nici nu se obosise să transmită mesajul.

– Nu mai pot aştepta, zise Anna. Trebuie să-l văd imediat. E o chestiune de maximă urgenţă.

– Puteţi să-mi spuneţi ce doriţi să vorbiţi cu doctor Lenz?

– Vă rog să-i transmiteţi că e o chestiune personală.

Puse receptorul jos şi începu să se plimbe nervoasă prin hol.

Pereţii din marmură albă de Carrara erau goi, cu excepţia unui şir de fotografii mari, înfăţişînd multitudinea de cauze umanitare sprijinite de Fundaţia Lenz.

Privi fotogtafia unei familii de refugiaţi – o bătrînă gîrbovită şi ştirbă, un cuplu cu feţe arse de soare şi aer umil, copii zdrenţăroşi. Era intitulată simplu: KOSOVO.

Asta ce mai înseamnă? Ce legătură are Fundaţia Lenz cu refugiaţii?

Se uită apoi la portretul unei tinere îmbătrînite înainte de vreme, cu nas coroiat şi piele pergamentoasă şi cu o perucă. Zîmbea, dezvelind nişte dinţi neregulaţi, o faţă tînără şi bătrînă în egală măsură. Sub fotografie scria: PROGERIA – SINDROMUL HUTCHINSON-GILFORD.

Nu lipsea nici faimoasa fotografie, şocantă şi clară, a prizonierilor din lagărele de concentrare – HOLOCAUSTUL.

O bizară serie de cauze. Care era legătură dintre ele?

Anna percepu o prezenţă şi ridică privirea. O femeie impunătoare apăruse în hol.

– Domnişoară Navarro, zise ea. Aveţi noroc. Doctor Lenz a reuşit să îşi ia liber cîteva minute să vă primească.

La un post de supraveghere de la etajul superior, un tehnician stătea aplecat peste un panou de control, manevrînd o manşă, pentru a regla obiectivul unei camere de luat vederi montată pe perete. Chipul uşor bronzat al vizitatoarei ocupa acum tot ecranul plat. Apăsînd pe un buton, omul fixă imaginea. Cu ajutorul computerului, faţa putea fi comparată cu o serie de imagini din baza de date a sistemului. Tehnicianul îşi zise că nu va dura mult pînă să găsească o potrivire. Şi avu dreptate. Un ţîrîit electronic îl avertiză că imaginea se potrivea cu fişa de pe lista de supraveghere. În timp ce o coloană de informaţii se derula pe monitor, tehnicianul ridică receptorul şi-i telefonă lui Lenz, aflat în biroul lui.

Jürgen Lenz era exact aşa cum îl descrisese Ben: zvelt ca un ogar, cu păr argintiu, un tip elegant şi fermecător. Purta un costum perfect croit din flanel gri închis, o cămaşă albă şi o cravată de mătase.

– Ei bine, m-ai avut, zise el, înapoindu-i legitimaţia.

– Poftim?

– Mi-ai trezit curiozitatea. Mi s-a spus că o femeie din aparatul guvernamental american a venit să mă vadă – cum aş putea rezista unei asemenea ispite?

Anna se întrebă cît de multe ştia despre ea.

– Îţi mulţumesc că m-ai primit, răspunse Anna. Sînt într-o misiune specială şi anchetez o serie de crime petrecute în întreaga lume...

– *Crime?* zise el. Pentru Dumnezeu, ce ţi-aş putea spune eu despre crime?

Anna ştia că avea o singură şansă şi că trebuia să joace tare. La cel mai mic semn de slăbiciune, ezitare, nesiguranţă, jocul s-ar fi sfîrşit. Hotărî să se rezume la un singur subiect: omuciderile din cadrul Sigma.

– Toate victimele au avut legături cu o corporaţie numită

Sigma, printre ai cărei fondatori s-a numărat şi Gerhard Lenz. Am stabilit o legătură directă între morțile respective şi o filială a gigantului din industria chimică Armakon, în a cărui conducere te afli...

Spre surprinderea ei, Lenz părea să se fi relaxat, căci izbucni în rîs.

– Domnişoară Navarro, în toți anii aceştia în care am luptat împotriva răului făcut de tatăl meu, am fost acuzat de multe lucruri teribile – lipsă de loialitate față de familie, lipsă de loialitate față de țară, oportunism, nesinceritate, dar nimeni nu m-a acuzat vreodată de crimă!

Anna ştiuse că Lenz se va purta echilibrat, va fi evaziv, şi n-o va înfrunta. Anticipîndu-i reacțiile, îşi pregătise şi replicile.

– Domnule Lenz, spuse ea, sper că nu conteşti faptul că faci parte din conducerea firmei Armakon.

– E o funcție pur onorifică.

– Nu vreau să-ți irosesc timpul. După cum ştii, Armakon deţine în secret o mică companie din Philadelphia, numită Vortex.

Îl privi cu atenţie şi constată că nu părea impresionat de spusele ei.

– Sînt sigur că Armakon deţine multe astfel de companii în întreaga lume. Şi ce-i cu asta?

– Vortex, continuă ea, a inventat şi produce o substanţă sintetică folosită în cercetarea fundamentală, pentru conexiuni moleculare. E o otravă mortală care, injectată în circuitul sanguin al unui om, provoacă moartea, prin stop cardiac şi nu poate fi detectată în sînge.

– Ce interesant, spuse Lenz cu o voce plată.

– Această toxină a fost găsită în fluidul ocular al cîtorva dintre victime.

– Ai vreun rezultat?

– Am, spuse ea calm, țintindu-l cu privirea.

Disprețul pe care îl citi în ochii lui o surprinse, dar nu cedă.

– Am dovezi care te leagă direct de acele crime, spuse ea.

Preț de o clipă, se auzi doar ticăitul unui ceas. Apoi, Lenz bătu din palme mimînd aplauzele.

– Agent Navarro, îmi aduci nişte acuzații teribile. Mi-am rupt puțin timp într-o zi extrem de ocupată – timp pe care nu-mi pot permite să-l irosesc – crezînd că ne putem ajuta unul pe altul într-un anume fel. Poate că vreun prieten de-al meu are necazuri, mi-am zis. Poate că cineva are nevoie de ajutorul meu. În schimb, dumneata vii aici în ceea ce cred că se numeşte „expediție de pescuit". Se ridică din fotoliu. Mă tem că va trebui să pleci.

Nu aşa repede, ticălosule, gîndi Anna.

– N-am terminat încă, spuse ea cu o hotărîre care îl surprinse pe Lenz.

– Agent Navarro, zău că nu am ce vorbi cu dumneata. Corectează-mă dacă greşesc, dar oricine mă vizitează în calitate de agent al unei instituții juridice americane e un oaspete al țării mele. Dacă doreşti să mă interoghezi în legătură cu trecutul tatălui meu, va trebui să ceri permisiunea guvernului austriac. Ai făcut asta?

– Nu, recunoscu ea, roşind. Dar lasă-mă să-ți explic...

– *Nu, madame,* zise el, ridicînd glasul. Lasă-mă *pe mine* s-o fac. Nu mai eşti în serviciul țării dumitale. De fapt, dumneata fugi de justiție. Să punem *amîndoi* cărțile pe masă. În investigațiile dumitale ai depăşit limitele comportamentului legal. Secretara mi-a transmis cererea insistentă a unui agent american de-a mă vedea. Ea ți-a verificat identitatea şi a descoperit că eşti căutată. Trebuia să te aştepți la aceste măsuri de precauție. Totuşi, dumneata insişti să mă vezi. Asta mi-a trezit curiozitatea.

– Era ceva ce spărgea monotonia, spuse Anna.

– Pune-te în situația mea, domnişoară Navarro. Un agent american corupt manifestă un interes ciudat față de mine – aşa ceva nu se întîmplă în fiecare zi. E firesc să mă întreb: ai dat peste cineva sau ceva care constituie o amenințare pentru

mine? Ai ignorat ordinele şi-ai venit să-mi vorbeşti despre vreo intrigă ostilă mie din cadrul serviciilor americane de informaţii? Ştiu că prin investigaţiile noastre privind Operaţiunea Agrafa mi-am făcut duşmani în unele cercuri americane. Doreai să mă avertizezi în legătură cu o iminentă ameninţare? Deci, cum puteam refuza să mă întîlnesc cu dumneata. Ştiai că...

– Ne depărtăm de subiect, interveni Anna. Nici una din...

Lenz n-o luă în seamă.

– Aşa că înţelegi ce dezamăgit am fost cînd am priceput că veniseşi aici doar ca să-mi arunci nişte acuzaţii absurde şi nefondate. După toate indiciile, nu numai că „ai ieşit din rezervaţie“, cum le place compatrioţilor dumitale să spună, dar ţi-ai ieşit şi din minţi. Arătă spre birou. E suficient să ridic receptorul telefonului şi să-l sun pe un prieten de-al meu din Ministerul Justiţiei pentru ca dumneava să fii încredinţată autorităţilor americane.

Vrei luptă, îşi spuse ea, *o s-o ai*. Nu se va lăsa intimidată. Nu, ştiind ce ştia despre el.

– Ai perfectă dreptate, zise ea. Poţi să iei receptorul telefonului şi să faci asta. Însă mă întreb dacă asta ţi-ar servi interesele.

Lenz îi întoarse spatele şi se îndreptă spre ieşire.

– Domnişoară Navarro, jocurile dumitale stupide nu mă interesează. Acum te rog să părăseşti biroul, altfel o să fiu obligat să...

– Chiar înainte de-a veni aici, m-am oprit la biroul local al DHL, unde mă aştepta un document. Conţine rezultatele unei analize pe care am solicitat-o eu. Trimisesem amprentele dumitale, şi-am cerut laboratorului să le identifice. A durat mult. Secţia noastră de amprente a trebuit să caute îndelung pînă să găsească o potrivire. Dar a reuşit. Trase aer în piept. Doctore Lenz, ştiu cine eşti de fapt.

Anna era speriată de propriile vorbe. Ştia că n-avea nici un sprijin.

Lenz se opri brusc, la cîţiva paşi de ieşire, şi închise uşa. Cînd se întoarse, chipul lui exprima o furie cumplită.

40

Ben se alătură micului grup de jurnalişti şi cameramani adunaţi în faţa Centrului Civic Wiener Stadthalle, o construcţie masivă, din piatră, unde urma să aibă loc Forumul Internaţional pentru Sănătatea Copiilor. La un moment dat surprinse privirea unui bărbat burtos, între două vîrste, îmbrăcat într-un trenci ponosit. Ben îi întinse mîna.

– Sînt Ron Adams, zise el. De la revista *American Philanthropy*. Stai de mult aici?

– Cam prea de mult, spuse bărbatul, cu un accent londonez. Sînt Jim Bowen, de la *Financial Times*, corespondent european şi un nefericit vrednic de milă. Redactorul-şef m-a convins să vin aici promiţîndu-mi că o să mănînc şniţele, ştrudele şi tartă Sacher. De două zile mă-nvîrt pe-aici sub ploaia asta rece, micile mele economii s-au dus pe acadele şi-am ajuns la ultima ţigară. Tot ce avem sînt aceleaşi comunicate de presă pe care le trimit prin fax la toate birourile.

– Dar trebuie să fi văzut cîţiva mari granguri învîrtindu-se pe-aici. M-am uitat pe lista de invitaţi.

– Ei bine, asta-i poanta, nu sînt aici. Probabil că, plictisiţi de program, s-au hotărît cu toţii s-o şteargă într-o scurtă vacanţă la schi. Singurii pe care i-am văzut sînt cei de pe lista B.

Marile nume nu erau aici. Oare întrunirea celor din Sigma avea loc în altă parte? Ben era dezamăgit. Să se fi înşelat Strasser? Sau el şi Anna făcuseră la un moment dat o presupunere greşită?

– Ceva zvonuri despre unde pierd vremea barosanii?

Jurnalistul londonez pufni.

– Pe dracu'. E ca într-unul din cluburile alea de rahat,

unde tipii cu adevărat tari stau într-o încăpere separată, iar încuiații se înghesuie într-un țarc cu fîn pe jos.

Ben reflecta la cele aflate. Era limpede că Jürgen Lenz dirija totul şi că adevărata acțiune nu se desfăşura la conferință. Răspunsul îl va găsi cu siguranță în activitățile Fundației Lenz. Probabil că o abordare indirectă se va dovedi mai eficientă. Întors la hotel, începu să dea telefoane, cu ochii pe ceas. Voia să adune cît mai multe date înainte de sfîrşitul zilei, cînd el şi cu Anna aveau să compare informațiile obținute.

– Fundația pentru combaterea cancerului, din Austria.

– Aş dori să vorbesc cu administratorul care se ocupă cu strîngerea de fonduri, zise Ben.

Se auzi un declic, apoi cîteva secunde de muzică. O voce de femeie spuse:

– Schimmel.

– *Frau* Schimmel, numele meu e Ron Adams, sînt ziarist american şi lucrez la un material despre Jürgen Lenz pentru revista *American Philanthropy*.

Prudența din glasul femeii se transformă în exuberanță.

– Da, sigur! Cu ce vă pot ajuta?

– Sînt interesat – mai ales avînd în vedere Forumul Internațional pentru Sănătatea Copiilor – să susțin documentat generozitatea lui, mărimea ajutorului acordat fundației dumneavoastră, implicarea lui, ceva de genul ăsta.

Întrebarea vagă obținu un răspuns şi mai vag. Dezamăgit, sună la Fundația Lenz şi-i ceru unui funcționar mărunt o listă cu toate acțiunile de binefacere pe care le finanțau. Nu i se puseră întrebări: fiind o instituție scutită de taxe, fundația era obligată să dezvăluie toate donațiile primite.

Ben nu ştia exact ce căuta, dar trebuia să existe o cale de-a trece dincolo de fațada creată de Jürgen Lenz, filantropul. Părea să nu existe nici o logică în genul de subvenții pe care le acorda Lenz, nici elemente comune, nici vreun principiu organizatoric. Cancer-Kosovo-Progeria-Dialogul germano-evreiesc? Astea erau cele mai importante. Dacă exista vreo legătură, aceasta trebuia descoperită.

Încă o încercare, îşi zise el, şi pe urmă merg mai departe. Se ridică, luă un Pepsi din micul frigider şi reveni la biroul din camera de hotel pentru a forma alt număr de pe listă.

– Bună ziua, Institutul Progeria.

– Pot să vorbesc cu administratorul care se ocupă cu strîngerea de fonduri?

Trecură cîteva secunde.

– Meitner.

– Bună ziua, *Frau* Meitner. Numele meu e Ron Adams...

Fără prea mare speranţă, rosti întrebările devenite standard. Femeia, asemeni celorlalţi administratori cu care vorbise, era o mare admiratoare a lui Jürgen Lenz.

– Domnul Lenz e într-adevăr principalul donator, spuse ea. Fără el, cred că n-am fi putut rezista. E o boală îngrozitoare şi extrem de rară.

– Nu ştiu nimic despre ea, zise Ben politicos, deşi era în criză de timp.

– În două cuvinte, e vorba despre îmbătrînire prematură. Numele întreg e sindromul Hutchinson-Gilford-Progeria. Un copil care suferă de boala asta îmbătrîneşte de şapte sau opt ori mai repede. La zece ani arată ca un bătrîn de optzeci de ani, cu artrită, probleme cardiace şi tot restul. Cei mai mulţi mor pe la treisprezece ani.

– Doamne, spuse Ben, sincer îngrozit.

– Fiind atît de rară, e ceea ce se cheamă o „boală năpăstuită", asta însemnînd că se obţin foarte puţine fonduri pentru cercetare, iar companiile farmaceutice nu sînt interesate să găsească un tratament. De-aceea e atît de important ajutorul domnului Lenz.

Companii de biotehnologie... Vortex.

– De ce credeţi că domnul Lenz e atît de interesat de problema asta?

Femeia ezită.

– Cred că ar trebui să-l întrebaţi pe domnul Lenz.

Ben simţi răceala din glasul ei.

– Dacă aţi dori să-mi relataţi ceva, neoficial....

Urmă o pauză, după care femeia spuse pe un ton prudent:
– Ştiţi cine a fost tatăl lui Jürgen Lenz?
Era cineva care să nu ştie?
– Gerhard Lenz, medicul nazist, răspunse Ben.
– Corect. Neoficial, domnule Adams, mi s-a spus că Gerhard Lenz a făcut nişte experimente înfiorătoare pe copii ce sufereau de această boală. Fără îndoială că Jürgen Lenz doreşte să îndrepte răul comis de tatăl lui. Dar vă rog să nu publicaţi asta.
– N-o să public, promise Ben.
Dar dacă Jürgen Lenz nu e fiul lui Gerhard, de unde interesul pentru această cauză? Ce soi de farsă bizară mai e şi asta?
– Să ştiţi că domnul Lenz îi trimite pe unii dintre copii la un sanatoriu particular din Alpii Austrieci, administrat de fundaţia sa.
– Sanatoriu?
– Da, mi se pare că i se spune „Mecanismul".
Ben sări ca ars. Mecanismul: locul unde Strasser îi trimisese bătrînului Lenz microscoape electronice. Dacă Jürgen era fiul lui Gerhard, însemna că a moştenit proprietatea. Oare o folosea într-adevăr ca sanatoriu?
Adoptă un ton degajat:
– Şi unde-i asta?
– În Alpi. Nu ştiu exact unde. N-am fost niciodată acolo. E un loc privat, foarte luxos.
– Aş dori să vorbesc cu un copil care a fost acolo.
Şi să aflu ce se întîmplă în realitate.
– Domnule Adams, zise femeia pe un ton grav, copiii care sînt invitaţi acolo se află de obicei la sfîrşitul scurtei lor vieţi. Sincer, nu cunosc vreunul care să mai trăiască. Sînt însă sigură că vreunul dintre părinţi va fi dispus să vorbească cu dumneavoastră despre generozitatea domnului Lenz.

Apartamentul în care locuia familia căutată se afla la etajul patru al unei clădiri deprimante, fără lift, din al doisprezecelea

district al Vienei, o locuinţă mică şi întunecoasă care mirosea a fum stătut de ţigară şi a grăsime încinsă.

După moartea iubitului lor fiu, la vîrsta de unsprezece ani, explică bărbatul, divorţase de soţia lui. Căsnicia nu supravieţuise stresului provocat de boala şi moartea băiatului. Lîngă canapea era expusă o fotografie mare, color, a fiului lor, Christoph. Era greu să-i ghiceşti vîrsta; putea să fi avut opt sau optzeci de ani. Era complet chel, avea un cap mare cu o faţă mică şi ochi bulbucaţi.

– Fiul meu a murit la sanatoriu, spuse bărbatul cu ochii plini de lacrimi. Doctorul Lenz e un om foarte generos. Mă bucur că Christoph a murit fericit.

– L-ai vizitat vreodată pe Christoph acolo, la Mecanism?

– Nu, părinţii nu au voie. De problemele de sănătate ale copiilor se ocupă o echipă de medici specialişti. Mi-a trimis ilustrate.

Se ridică şi se întoarse după cîteva minute cu o vedere. Scrisul era lăbărţat, ca de copil. Ben întoarse cartea poştală şi văzu fotografia color a unui munte sub care scria: SEMMERING.

Văduva lui Lenz pomenise de Semmering. Strasser vorbise despre clinica de cercetări a lui Gerhard Lenz din Alpii Austrieci.

Probabil că se afla în acelaşi loc – Semmering.

Trebuia s-o găsească imediat pe Anna.

Stabiliseră să se întîlnească la hotel, nu mai tîrziu de ora şapte.

Dacă nu reuşea să se întoarcă pînă atunci, Anna urma să-l sune. În caz că nu putea s-o facă, stabiliseră să se întîlnească la ora nouă, la Schweizerhaus, în Prater.

Era ora opt şi Ben nu primise nici un mesaj. Chiar dacă Lenz acceptase s-o primească, ea n-avea de ce să rămînă la fundaţie mai mult de o oră sau două. Trecuseră douăsprezece ore de cînd Anna plecase, şi Ben era îngrijorat.

La ora opt şi treizeci de minute, el plecă la Schweizerhaus.

Restaurantul era renumit pentru friptura din pulpă de porc cu sos de muştar şi hrean. Ben se aşeză la o masă liberă şi comandă Budweiser, o bere cehească.

Încercă să se calmeze, dar se gîndea doar la Anna şi la ce i se putuse întîmpla.

Se făcuse ora zece, şi ea nu apăruse. Sună la hotel. Anna nu venise şi nici nu lăsase vreun mesaj.

Comandă cina pentru doi, dar cînd chelnerul aduse mîncarea, Ben nu fu în stare să se atingă de ea.

Pe la miezul nopţii se întoarse la hotel. Încercă să citească ceva, dar fu incapabil să se concentreze. Adormi îmbrăcat, cu toate luminile aprinse şi se trezi de mai multe ori, constatînd de fiecare dată că Anna nu venise.

Se trezi pe la trei. Încercă să aţipească din nou, dar nu reuşi. Îl chinuia certitudinea că nu putea face nimic ca să dea de urma ei.

La ora şapte, ameţit şi dezorientat, sună la recepţie pentru a cincea oară, ca să verifice dacă nu cumva Anna îi lăsase un mesaj. Făcu un duş, se bărbieri şi comandă micul dejun.

Era sigur că Annei i se întîmplase ceva. Altfel l-ar fi sunat.

Bău cîteva ceşti de cafea, apoi se strădui să mănînce un corn tare.

Încet, încet teama îl copleşi.

Pe Währinger Strasse exista un „Internet Café“, unul din multele menţionate în cartea de telefon a Vienei. Acesta se numea „Internet Bar/Kaffehaus“ şi se dovedi a fi o încăpere intens luminată, cu cîteva computere MacIntosh aşezate pe mese mici, rotunde, şi cu o maşină pentru cafea espresso. Podeaua era clisoasă şi locul mirosea a bere. Treizeci de minute de acces la Internet costau cincizeci de şilingi austrieci.

Scrise cuvîntul *Semmering* în mai multe sisteme de căutare, însă de fiecare dată dădu peste aceleaşi informaţii: staţiuni de

schi, hoteluri şi descrieri gen „cameră de comerț" ale unui sat şi ale unei stațiuni de schi din Alpii Austrieci, aflate la nouăzeci de kilometri de Viena.

Disperat, conştient că poate comite o eroare teribilă, găsi un telefon public şi sună la Fundația Lenz, ultimul loc unde ştia că se dusese Anna. Era o nebunie, o absurditate să întrebe acolo, dar ce altceva avea de făcut?

Ceru biroul lui Jürgen Lenz, apoi o întrebă pe secretara acestuia dacă fusese pe-acolo o femeie cu numele Anna Navarro.

Femeia păru să recunoască numele Annei, dar în loc să-i răspundă la întrebare, îi ceru să se prezinte. Ben îi spuse că era „attaché" la Ambasada americană şi îi dădu un nume fals.

– Doctorul Lenz mi-a spus să vă cer numărul de telefon. O să vă sune el mai tîrziu.

– Voi lipsi de la birou toată ziua. Aş dori să vorbesc acum cu doctorul Lenz, spuse el.

– Doctorul Lenz nu e disponibil.

– Ştiți cumva cînd o să fie liber? E important să stăm de vorbă.

– Doctorul Lenz nu e la birou.

– În regulă, am numărul lui de-acasă, o să încerc acolo.

Secretara ezită.

– Doctorul Lenz nu e în Viena, spuse ea.

– *Nu e în Viena,* repetă Ben. Ambasadorul mi-a cerut să vorbesc cu el. E o chestiune foarte urgentă.

– Doctorul Lenz a plecat cu o delegaţie a Forumului Internaţional pentru Sănătatea Copiilor într-un turneu la unele dintre proprietăţile noastre. Dacă domnul ambasador dorea să-i însoțească, era prea tîrziu.

Prea tîrziu.

După o pauză, secretara zise:

– Sigur puteți fi găsit la numărul de telefon al Ambasadei americane?

Ben întrerupse convorbirea.

41

Trenul spre Semmering părăsi gara Südbahnhof la cîteva minute după ora nouă. Ben păstrase camera de la hotel.

Purta jeanşi, bascheți şi un hanorac călduros. Călătoria de nouăzeci de kilometri avea să fie scurtă.

Trenul se năpustea în tuneluri lungi şi ocolea, pe deasupra, abruptele trecători montane. Trecea lin pe lîngă pămînturile înverzite, în pantă, ale fermelor, pe lîngă clădirile din piatră cu acoperişuri roşii, în spatele cărora se înălțau munții cenuşii, peste viaducte înguste şi traversa uluitoare defilee din calcar.

Compartimentul aproape gol era scăldat într-o lumină chihlimbarie. Ben se gîndea la Anna Navarro care se afla în pericol. Era sigur de asta. Considera că o cunoştea suficient de bine ca să fie încredințat că ea n-ar fi dispărut fără să-l anunțe. Fie se dusese pe neaşteptate într-un loc de unde nu putea suna, fie fusese *dusă* cu forța undeva.

Dar unde?

După ce se reîntîlniseră la hotelul din Viena, petrecuseră mult timp discutînd despre Lenz. Ben îşi amintea ce bîiguise văduva lui Gerhard Lenz: *De ce te-a trimis Lenz? Ai venit aici de la Semmering?* Strasser le spusese că trimisese microscoape electronice la o clinică veche din Alpii Austrieci, cunoscută drept Mecanismul.

Dar de ce Semmering o înfricoşa atît de tare pe bătrînă?

Anna era hotărîtă să localizeze acea clinică din Alpi, unde spera să găsească răspunsuri la întrebările ce şi le puneau.

Poate că plecase să caute locul numit Mecanismul, îşi zise Ben.

Studie harta regiunii Semmering-Rax-Schneeberg, pe care o luase de la Viena înainte de a pleca, şi încercă să ticluiască un plan. Din păcate nu ştia unde era clinica sau laboratorul de cercetări, deci nu putea plănui cum să pătrundă acolo.

Gara din Semmering era o clădire modestă cu două etaje, în fața căreia se aflau o bancă şi un automat pentru Coca-

Cola. Cînd coborî din tren, constată că bătea un vînt înghețat; diferența de temperatură dintre Viena și Alpii Austrieci era semnificativă. După cîteva minute de urcuș pe drumul abrupt și șerpuit ce ducea spre tîrg, urechile și obrajii îl usturau din cauza frigului.

În timp ce mergea, începu să aibă îndoieli: *Ce naiba fac?* se întrebă în gînd. *Dacă Anna nu-i aici?*

Semmering era un sat mic, cu *Gasthauses* și hanuri, așezate pe partea sudică a unui munte. Deasupra lor se aflau cîteva hoteluri de lux și sanatorii. Spre nord era Höllental, Valea Diavolului, un defileu adînc, săpat în piatră de rîul Schwarza.

Pe Hochstrasse era un mic birou turistic, administrat de o tînără femeie.

Ben îi spuse că voia să cunoască regiunea și îi ceru o *hartă* mai detaliată. Femeia îi dădu una și petrecu mult timp indicîndu-i traseele cele mai pitorești.

– Puteți merge, dacă doriți, de-a lungul vechii căi ferate Semmering, de unde aveți o vedere panoramică. Vă puteți opri și într-un loc minunat, care a inspirat imaginea de pe vechea bancnotă de douăzeci de șilingi. Și mai e o priveliște magnifică a ruinelor castelului Klamm.

– Serios? făcu Ben, simulînd interesul, apoi adăugă într-o doară: Mi s-a spus că e un fel de clinică particulară celebră pe-aici, într-un vechi *Schloss*. Mecanismul, parcă așa-i zice.

– Mecanismul? spuse ea nedumerită.

– O clinică particulară – mai degrabă un laborator de cercetări, un institut științific, un sanatoriu pentru copii bolnavi.

Un licăr scurt de recunoaștere păru să apară în ochii femeii, însă ea dădu din cap dezolată.

– Nu știu despre ce vorbiți, domnule, îmi pare rău.

– Cineva mi-a spus că această clinică aparține unui doctor, Jürgen Lenz...

– Îmi pare rău, repetă ea, cam prea repede, devenind brusc rezervată. Nu există o asemenea clinică.

Ben coborî pe Hochstrasse pînă cînd ajunse la ceea ce părea să fie o combinație de *Gasthaus* și cîrciumă. În față era așezată o tablă neagră deasupra căreia era o reclamă verde pentru berea Wieninger. Sub ea era scris: *Herzlich Willkommen* – Un sincer bun venit. Specialitățile zilei erau menționate cu litere groase, scrise cu cretă.

Localul era întunecos și mirosea a bere. Trei bărbați voinici stăteau la o mică masă de lemn și beau bere din halbe de sticlă. Ben se apropie de ei.

– Caut un *Schloss* care adăpostește o clinică de cercetări medicale deținută de un om pe nume Jürgen Lenz. Vechiul Mecanism.

Bărbații îl priviră bănuitori. Unul dintre ei le murmură ceva celorlalți, care-i răspunseră tot în șoaptă. Ben auzi „Lenz" și „*Klinik*".

– Nu, nu-i pe-aici.

Ben sesiză reținerea oamenilor. Era convins că-i ascundeau ceva, așa că strecură pe masă cîteva bancnote de o mie de șilingi. N-avea timp de subtilități.

– În regulă, mulțumesc, zise el, dînd să plece. Pe urmă, ca și cum uitase ceva, se întoarse. Uite ce e, dacă vreunul dintre voi are prieteni care știu ceva despre clinica asta, spuneți-le că o să plătesc pentru informații. Sînt întreprinzător american și caut niște oportunități pentru investiții.

Părăsi cîrciuma și rămase cîteva clipe în fața clădirii. Cîțiva bărbați în jeanși și jachete din piele trecură pe lîngă el, vorbind rusește. N-avea rost să-i întrebe.

După cîteva secunde, simți o bătaie pe umăr. Era unul dintre bărbații din local.

– Ia zi, cît vrei să plătești pentru informația asta?

– Dacă informația e corectă, două mii de șilingi.

Bărbatul privi în jur pe furiș.

– Mai întîi banii, te rog.

Ben îl privi o clipă, apoi îi întinse două bancnote. Omul îl conduse cîțiva metri pe drum, și arătă spre muntele cu pante

abrupte. Aşezat pe o latură a vîrfului acoperit de zăpadă şi înconjurat de un pîlc compact de brazi plini de omăt se află un vechi castel medieval, cu o fațadă barocă şi un turn cu ceas.

Semmering.

Clinica unde consilierul ştiințific al lui Hitler, Josef Strasser, trimisese echipament sofisticat, cu multe decenii în urmă.

Locul unde Jürgen Lenz invitase cîțiva copii norocoşi, afectați de o boală teribilă.

Castelul pe care – punînd laolaltă ceea ce ştia el cu ceea ce-i spusese secretara lui Lenz – o delegație de lideri şi demnitari din întreaga lume venise să-l viziteze.

Poate că tot acolo se afla şi Anna. Trebuia să încerce, să se convingă.

Mecanismul era de departe cea mai mare proprietate din zonă.

– Magnific, spuse Ben încet. Cunoşti pe cineva care a fost înăuntru?

– Nu. Nimeni n-are voie. E un loc foarte discret, nu poți intra acolo.

– N-au angajat pe nimeni din localitate?

– Nu. Toți lucrătorii sînt aduşi cu elicopterul de la Viena şi locuiesc la castel. Există şi un heliport, îl poți vedea dacă te uiți mai atent.

– Ce fac acolo, ştii?

– Am auzit cîte ceva.

– De exemplu?

– Fac lucruri ciudate, spune lumea. Poți vedea copii cu înfățişări ciudate care sînt aduşi în autobuze.

– Ştii cine e stăpînul?

– Cum ziceai, Lenz ăsta. Tatăl lui a fost nazist.

– De cînd e proprietar?

– De mult timp. Mi se pare că tatăl lui a obținut proprietatea după război. În timpul războiului, *Schloss* a fost folosit de nazişti drept comandament. I se spunea Schloss Zerwald – ăsta-i numele din Evul Mediu al Semmeringului. A fost construit de unul dintre prinții

Esterházy în secolul şaptesprezece. La sfîrşitul secolului trecut a fost o vreme... cum ziceți voi... abandonat, pe urmă, timp de douăzeci de ani, a existat o fabrică de ceasuri acolo. Bătrînii de pe-aici încă-i mai zis *Uhrwerken*. Cum ziceți voi...?

– Mecanismul. Ben scoase altă bancnotă de o mie de şilingi. Vreau să-ți mai pun cîteva întrebări.

Silueta unui bărbat se profila amenințător deasupra ei, un bărbat într-un halat alb, al cărui chip îl vedea cînd limpede, cînd estompat. Avea părul cărunt şi vorbea încet, ba chiar zîmbea.

Se întrebă ce se întîmplase cu ea de nu se putea ridica în capul oaselor: avusese un accident? Făcuse un infarct? O copleşi panica.

Auzi: *... să fim nevoiți să-ți facem asta, dar zău că n-am avut de ales.*

Omul vorbea cu accent german ori elvețian.

Unde mă aflu? Pe urmă: *tranchilizant disociativ*... Cineva vorbea în engleză cu ea, cu accent central-european. Şi: *...cît de confortabil cu putință în timp ce aşteptăm eliminarea ketaminei din organismul dumitale.*

Începu să-şi amintească. Locul în care se afla era blestemat, un loc care-i trezise cîndva curiozitatea, dar în care îşi dori să nu fi ajuns.

Îşi amintea vag de o luptă, de faptul că fusese înşfăcată de cîțiva bărbați puternici, şi înțepată cu ceva ascuțit, dar nimic mai mult.

Bărbatul cu păr cărunt, pe care acum îl percepea ca pe un om foarte rău, plecase. Anna închise ochii şi cînd îi deschise din nou constată că era singură. Mintea i se limpezise. O durea tot corpul şi îşi dădu seama că era legată de pat. Se ridică atît cît îi permise cureaua petrecută peste piept şi constată că era legată de mîini şi picioare de un pat de spital cu centuri medicale din poliuretan, folosite în spitalele psihiatrice pentru cei mai violenți pacienți.

La încheieturi avea cătuşe. Braţele o dureau şi avea julituri, dovadă că se luptase din răsputeri.

Centurile aveau un cod de culori: roşii pentru încheieturi, albastre pentru glezne. Erau produse mai recent decît cele din piele pe care le folosise ea la antrenamente, însă era sigură că încuietorile nu se modificaseră. Cheia, îşi aminti ea, era mică şi plată, fără dinţi, dreaptă pe o latură, şi curbată pe cealaltă.

Îşi aminti că toate centurile de spital puteau fi desfăcute uşor cu o agrafă pentru hîrtie sau ceva asemănător – o bucată de sîrmă dreaptă şi rigidă.

Întinse gîtul într-o parte şi examină masivul aparat de anestezie aflat lîngă patul ei. În partea opusă, văzu căruciorul metalic, aflat la doar cîţiva paşi.

Avea opt sertare. Deasupra erau risipite instrumente medicale, bandaje, forcepsuri, foarfece, dar exista şi o cutie cu ace de siguranţă sterilizate. Din păcate, n-avea cum să ajungă acolo.

Încercă să-şi mişte corpul spre stînga, spre căruciorul lucios, sperînd să-şi slăbească legăturile, dar nu reuşi. Se mişcă din nou spre stînga, de astă dată cu o smucitură bruscă, dar fără rezultat. Se mişcă însă patul. Trebuia să fie pe roţi, îşi zise ea.

Roţi.

Rămase liniştită o clipă, pentru a asculta dacă nu se auzeau cumva paşi. Apoi se mişcă din nou sub centuri şi simţi că patul se deplasează încă trei sau patru centimetri.

Încurajată, se mişcă din nou. Patul pe roţi se deplasă încă puţin, dar căruciorul i se părea la fel de departe.

Se odihni o clipă, cu ceafa înţepenită de durere, apoi îşi adună toate forţele şi, încercînd să ignore distanţa pînă la cărucior, *se smuci* sub centuri cîştigînd încă doi centimetri.

Doi centimetri din mai multe zeci erau ca un singur pas în maratonul de la New York.

Auzi paşi pe hol şi glasuri tot mai puternice. Anna încremeni, dar vocile se depărtară.

Un *salt* spre stînga şi patul se mai deplasă cu vreo patru centimetri.

Nu voia să se gîndească la ce va face o dată ajunsă la cărucior. Trebuia să acționeze pas cu pas. Cîte doi centimetri odată. Încă vreo doi-trei centimetri. Căruciorul se afla la maximum treizeci de centimetri. Se smulse din nou şi mai cîştigă doi centimetri, în clipa în care bărbatul cu păr cărunt intra în cameră.

Jürgen Lenz, cum îşi zicea.

Jürgen-Lenz-care-nu-era-Jürgen-Lenz, gîndi Anna.

42

Aproape de capătul străzii, Ben găsi un magazin cu articole sportive bine aprovizionat. Închirie o pereche de schiuri de fond şi întrebă unde ar putea închiria o maşină.

„Nicăieri, pe o rază de mai mulți kilometri", i se răspunse.

Lîngă magazin era parcată o motocicletă BMW, veche şi uzată, dar încă în funcțiune. Căzu la învoială cu tînărul care administra magazinul şi o cumpără.

Cu schiurile legate la spate, Ben parcurse trecătoarea Semmering, şi ajunse la un drum de țară îngust care şerpuia printr-un defileu pînă la *Castel*. Pămîntul era înghețat şi brăzdat de făgaşe – fapt ce dovedea că pe-acolo trecuseră recent camioane şi alte vehicule grele.

După ce reuşi să urce vreo patru sute de metri, ajunse la un indicator roşu pe care scria BETRETEN VERBOTEN-PRIVATBESITZ: Trecerea interzisă – Proprietate privată.

Dincolo de indicator se afla o barieră, al cărui braț era vopsit în galben şi negru cu vopsea reflectorizantă. Părea să fie manevrată electronic, dar Ben reuşi să sară peste ea şi să tragă motocicleta pe dedesubt.

Nu se întîmplă nimic, nu se auzi nici un semnal de alarmă.

Îşi continuă urcuşul prin pădurea deasă, acoperită de

zăpadă şi, după cîteva minute, ajunse la un zid de piatră înalt, crenelat, de curînd restaurat.

Deasupra zidului la cîțiva zeci de centimetri era întins un fir de sîrmă. De la distanță aproape că nu se vedea. Ben merse de-a lungul zidului cîțiva zeci de metri, pînă cînd ajunse la ceea ce părea să fie poarta principală, din fier forjat. Privind mai atent, Ben îşi dădu seama că fierul era de fapt oțel şi că în spate se întindea un paravan din țesătură metalică. Era o măsură de maximă protecție, menită să împiedice accesul intruşilor.

Oare reuşise Anna să pătrundă înăuntru? Şi dacă da, era ținută prizonieră?

Drumul de țară se sfîrşea după alte cîteva sute de metri de la poartă. Mai departe era doar zăpada neumblată, scînteietoare. Parcă motocicleta, îşi puse schiurile şi porni prin zăpadă, ținîndu-se aproape de zid. Intenționa să studieze întregul perimetru al proprietății, în speranța de-a descoperi o breşă în sistemul de securitate.

Zăpada moale şi groasă îi îngreuna deplasarea.

Solul de lîngă zid era acum mai ridicat, şi Ben reuşi să privească peste gard.

Lumina orbitoare reflectată de zăpadă îl obliga să-şi mijească ochii, dar reuşi să distingă conturul Castelului, o clădire din piatră, întinsă mai mult pe orizontală decît pe verticală. Apoi observă doi gardieni în uniformă, înarmați cu pistoale mitralieră, care patrulau pe teritoriul proprietății.

Orice s-ar fi întîmplat între acele ziduri nu era doar cercetare ştiințifică.

Apoi văzu ceva ce îl şocă profund. Într-o zonă împrejmuită, zeci şi zeci de copii zdrențăroşi se plimbau în cerc. Se întrebă cine erau şi de ce se aflau acolo.

Putea să jure că acolo nu era un sanatoriu. Copiii păreau prizonieri.

În interior, lîngă zid, văzu o suprafață îngrădită de mărimea unui cvartal de blocuri din oraş. Pe ea erau ridicate mai multe corturi mari, de tip militar, pline cu copii. Corturile înlocuiseră cocioabele, iar locuitorii săi erau probabil copii din vreo țară

est-europeană. Gardul de oțel care împrejmuia locul avea pe marginea de sus colaci de sîrmă ghimpată.

Priveliştea era stranie. Lui Ben nu-i venea să creadă. Privi încă o dată. Da. Erau copii, unii de grădiniță, alții adolescenți, netunşi şi cu aspect neîngrijit, fumînd şi strigînd unul la altul. Văzu şi nişte fete cu baticuri pe cap, îmbrăcate cu haine sărăcăcioase.

Ben îşi aminti de reportajele filmate despre asemenea oameni. Oricine-ar fi fost, de oriunde veneau, aveau aerul inconfundabil al copiilor săraci, alungați de război din casele lor – refugiați bosniaci, oameni care fugiseră de conflictele din Kosovo şi Macedonia, poate chiar etnici albanezi.

Adăpostea Lenz refugiați de război pe terenul clinicii sale? Jürgen Lenz, filantropul, cel care alina suferințele copiilor? Puțin probabil.

Locul nu prea arăta a adăpost. Copiii înghesuiți în corturi, îmbrăcați nepotrivit, înghețînd de frig şi gardienii înarmați sugerau mai degrabă un lagăr de prizonieri.

Auzi un strigăt venind din tabără, vocea unui adolescent. Cineva de-acolo îl zărise. Țipătul fu curînd urmat de altele. Nefericiții aceia îi făceau semne cu mîna, chemîndu-l, sperînd că vor fi eliberați.

Îi cereau ajutorul. Îl considerau un salvator, cineva de afară care-i putea ajuta să scape.

Apoi, se auzi un răcnet din altă direcție, şi unul dintre gardieni îndreptă arma spre el, făcîndu-i semn să plece.

Amenințarea era clară: pleacă de lîngă proprietatea privată sau tragem.

Auzi o rafală, se întoarse şi văzu mai multe gloanțe înfipte în zăpadă, la cîțiva paşi în stînga lui.

Gardienii nu glumeau.

Copiii erau prizonieri. Dar Anna?

Doamne, sper să fie bine. Sper să fie în viață.

Nu ştia dacă să se roage ca Anna să fie înăuntru... ori să-şi dorească să nu fie.

Ben se întoarse şi începu să coboare pe drumul de munte.

*

– Ei, văd că ţi-ai revenit, zise Lenz, zîmbind prietenos. Poate că acum o să-mi spui cui i-ai dezvăluit adevărata mea identitate.

– Du-te-n mă-ta, spuse Anna.

– Cred că n-o voi face, zise el calm. De îndată ce ketamina o să-şi înceteze efectul – se uită la ceasul de aur de la mînă –, ceea ce se va întîmpla peste o jumătate de oră, o să fii injectată intravenos cu vreo cinci miligrame dintr-un opiaceu puternic, numit versed.

Anna îl privi indiferentă.

– Cinci miligrame e doza potrivită pentru a te relaxa, fără a-ţi afecta reacţiile. O să te simţi puţin agitată, dar asta trece în vreo zece secunde. Pe urmă orice nelinişte o să te părăsească. E o senzaţie minunată. Lenz îşi înclină capul într-o parte. Dacă ţi-am injecta deodată drogul ăsta, ai înceta să respiri şi, foarte probabil, ai muri. Aşa că trebuie să-l administrăm lent, timp de opt-zece minute. Nu vrem să ţi se întîmple nimic rău.

În pofida calmului indus pe cale chimică, Anna era teribil de speriată.

– Mai curînd o să fii găsită moartă în maşina închiriată – altă victimă a şofatului sub influenţa alcoolului...

– N-am închiriat niciodată o maşină, bolborosi ea.

– Ba da, ai închiriat. Sau mai degrabă a fost închiriată pentru dumneata, folosindu-se cartea de credit. Ai fost arestată aseară într-un oraş vecin. Alcoolemia dumitale a fost de doi virgulă cinci la mie. Ai fost ţinută peste noapte într-o celulă, apoi eliberată. Dar ştii cum e cu băutorii înveteraţi – nu se învaţă minte niciodată.

Anna nu răspunse. Încerca, disperată, să găsească o cale de ieşire din labirint. *Trebuia* să existe fisuri în planul lui, dar unde?

Lenz continuă:

– Vezi dumneata, versed e cel mai eficient ser al adevărului inventat vreodată. Toate drogurile pe care le-a încercat CIA

n-au avut nici un efect. Cu o doză corectă de versed, o să devii atît de liberă de inhibiții, încît o să-mi spui tot ce vreau să știu. Și, după aceea, n-o să-ți mai amintești nimic. O să vorbești lucidă fiind, dar din clipa în care o să fii trecută pe perfuzie, n-o să-ți mai amintești ce s-a întîmplat. E ceva de-a dreptul remarcabil.

În cameră intră o infirmieră împingînd un cărucior cu instrumente medicale – tuburi, tensiometre, seringi. O privi bănuitoare pe Anna în timp ce umplea cîteva seringi din niște fiole mici, aplicîndu-le apoi niște etichete.

– Ea e Gerta, infirmiera-anestezistă. E una dintre cele mai pricepute. Ești pe mîini bune.

Lenz îi făcu Annei un semn de salut cu mîna și părăsi încăperea.

– Cum te simți? întrebă Gerta într-o doară, în vreme ce atîrna o pungă cu lichid limpede pe stativul pentru perfuzii din stînga patului.

– Destul de... amețită... zise Anna și vocea i se stinse. Apoi închise ochii.

În realitate, era foarte atentă deoarece își făcuse un plan.

Gerta trebăluia pe masă, apoi zise:

– În regulă, o să mă întorc. Doctorul vrea să aștepte pînă se elimină ketamina din organismul dumitale. Dacă începem acum cu versed-ul, s-ar putea să nu mai respiri. Oricum, trebuie să mă duc în laborator. Sonda asta nu-i bună. Infirmiera ieși și închise ușa în urma ei.

Anna deschise ochii și își mișcă trupul spre stînga, aruncîndu-și brațele încătușate în aceeași direcție. Era o mișcare pe care începea s-o stăpînească. Patul păru să se deplaseze cîțiva centimetri spre cărucior. Repetă mișcarea și ajunse lîngă el. Se ridică atît cît îi permitea centura și își apăsă fața pe tabla rece a căruciorului. Cu colțul ochiului stîng, zări acele de siguranță folosite la prinderea bandajelor, într-o pungă pătrată, sterilizată, la trei sau patru centimetri distanță. Prea departe. Dacă își întindea gîtul spre stînga cît de mult *putea*, avea o șansă. Tendoanele și mușchii de la ceafă se

încordaseră într-atît, încît începură să tremure. Durerea deveni chinuitoare.

Apoi, ca un copil răutăcios, îşi scoase limba cît putut de tare. În cele din urmă îşi lăsă limba pe suprafaţa căruciorului, de parcă ar fi fost lopata unui mecanic de locomotivă. Atinse plasticul pachetului şi îşi retrase încet capul, trăgînd pachetul de ace la margine pînă reuşi să-l apuce cu dinţii. Auzi nişte paşi apropiindu-se de uşă.

Anna se lăsă pe spate în pat, avînd sub limbă micul pachet cu ace. Infirmiera intră şi se îndreptă spre pat.

– Da, spuse Gerta, ketamina provoacă greaţă uneori. Văd că te-ai trezit.

Anna gemu şi închise ochii. Încercă să respire regulat.

După cîteva minute, Gerta părăsi iarăşi încăperea şi închise încet uşa în urma ei.

Anna ştia că avea să se întoarcă mai curînd de astă dată. Scuipă pacheţelul care ateriză exact pe dosul palmei stîngi. Îşi mişcă amîndouă mîinile şi întinse arătătorul mîinii drepte, trăgînd pachetul cu ace în pumn. Acţiona cu îndemînare. Ştia ce avea de făcut fiindcă deschisese nu o dată încuietori asemănătoare. Ambalajul se desfăcu mai greu, însă reuşi să scoată acul din siguranţa lui.

Mai întîi cătuşa stîngă. Vîrî acul în încuietoare, împinse bolţurile din interior spre stînga, apoi spre dreapta, şi încuietoarea cedă.

Mîna stîngă era liberă! Jubila. Îşi eliberă mîna dreaptă, apoi centura de siguranţă Uşa se deschise din nou cu un scîrţîit uşor. Gerta se întorsese.

Anna îşi vîrî rapid mîinile în cătuşele de poliuretan şi închise ochii. Gerta se apropie de pat.

– Te-am auzit mişcîndu-te.

Anna deschise ochii. Avea privirea rătăcită.

– Gata, zise Gerta ameninţător. Am impresia că te prefaci. Va trebui să ne asumăm riscul.

Doamne, nu.

Infirmiera legă un garou de cauciuc pe braţul stîng al Annei.

Cînd vena ieşi în relief, introduse acul intravenos, apoi se întoarse cu spatele ca să potrivească robinetul ce regla debitul lichidului. Cu o mişcare rapidă, Anna îşi trase mîinile din cătuşele desfăcute şi încercă să-şi scoată garoul fără să facă zgomot, dar Gerta auzi plesnitura cauciucului şi se întoarse. Anna se ridică brusc în pat atît cît îi permitea centura de la piept şi prinse gîtul infirmierei cu o mînă, în timp ce cu cealaltă îi încolăci *strîns* tubul de cauciuc în jurul gîtului. Se auzi un scîncet.

Gerta dădu din mîini, le duse la gît, încercă să-şi vîre degetele sub garou, dar nu reuşi, şi începu să se zvîrcolească înnebunită. Faţa i se învineţi şi încetă să se zbată. Îşi pierduse probabil cunoştinţa.

Anna acţionă rapid: îi puse infirmierei un căluş în gură şi-o legă cu cătuşele de bara patului. Apoi îşi desfăcu legăturile de la glezne, se dădu jos din pat şi o legă pe Gerta şi de aparatul pentru anestezie care era greu de mişcat.

Scoase inelul cu chei de la centura infirmierei şi se uită spre cărucior. Acesta era plin de „arme". Luă o mînă de ace hipodermice şi cîteva fiole mici cu diverse medicamente.

Într-un dulap atîrnau două jachete albe de medic. Îmbrăcă una dintre ele, îndesă „armele" în ambele buzunare şi ieşi din încăpere.

43

Arhiva regiunii Semmering ocupa o mică încăpere de la subsolul unei clădiri în stil bavarez. Se aflau acolo şiruri de fişete verzi.

– Castelul Zerwald nu e accesibil publicului, zise pe un ton categoric femeia cu păr alb care conducea biroul. Face parte din Clinica Semmering. E strict privată.

– Înţeleg, spuse Ben. De fapt, mă interesează vechile hărţi.

După ce Ben continuă să-i explice că era istoric şi studia castelele din Germania şi Austria, ea arboră o mină vag dezaprobatoare, de parcă tocmai mirosise ceva urît, dar îi ordonă tînărului ei asistent să scoată harta proprietăţii dintr-unul din sertarele de pe peretele lateral al camerei.

Harta fusese tipărită la începutul secolului nouăsprezece. Deținătorul terenului era identificat sub numele J.Esterházy. O enigmatică serie de marcaje străbătea parcela.

– Ce sînt astea? întrebă Ben, arătînd semnele.

Bătrîna se încruntă.

– Peşterile, spuse ea. Peşterile de calcar din munte.

Peşteri. Poate le va putea folosi.

– Peşterile străbat proprietarea de la *Castel?*

– Bineînțeles, zise femeia iritată.

Încercînd să-şi stăpînească entuziasmul, Ben întrebă:

– Puteți să-mi faceți o copie a acestei hărți?

– Vă costă douăzeci de şilingi.

– În regulă, spuse el. Mai am o rugăminte: există pe undeva un plan al castelului?

Tînărul de la magazinul de articole sportive privea harta proprietății de parcă ar fi fost o problemă insolubilă de algebră. Cînd Ben îi spuse că marcajele indicau o rețea de peşteri, el îşi aminti.

– Da, vechile peşteri trec chiar pe sub *castel*, zise el. Mi se pare că exista chiar o intrare în *Castel* din peşteri. S-ar putea ca acum să fie blocată.

– Ai fost vreodată în peşterile alea?

Tînărul îl privi speriat.

– Nu, sigur că nu.

– Ştii pe cineva care-a fost?

– *Ja*, cred că da, spuse el după o clipă de gîndire.

– Crezi că ar fi dispus să mă ducă acolo, să fie ghidul meu?

– Mă îndoiesc.

– Poți să întrebi?

– O să întreb, dar nu vă faceți prea mari speranțe.

O jumătate de oră mai tîrziu în magazin intră un bărbat de aproximativ şaptezeci de ani, scund şi vînos, cu urechile ca nişte conopide, cu nas lung şi diform. Vorbi repede şi iritat, în germană, cu tînărul, iar cînd îl văzu pe Ben, tăcu.

Ben îl salută. Omul răspunse la salut înclinînd capul.

– E cam bătrîn, îi spuse Ben vînzătorului. Nu există cineva mai tînăr şi mai puternic?

– Există mai tineri, dar nu mai puternici, zise bătrînul. Şi apoi nimeni nu cunoaşte peşterile mai bine ca mine. Oricum, nu sînt sigur că vreau să fac treaba asta.

– A, vorbeşti engleza? spuse Ben surprins.

– Mai toţi am învăţat-o în timpul războiului.

– Peşterile mai au vreo intrare în *castel?*

– Era una. Dar de ce te-aş ajuta?

– Trebuie să intru în *Schloss*.

– Nu poţi. Acum e o clinică privată.

– Cu toate acestea, trebuie să intru.

– De ce?

– Să zicem că din motive personale, care înseamnă mulţi bani pentru mine.

Îi spuse bătrînului austriac cît era dispus să-i plătească serviciile.

– O să avem nevoie de echipament, zise omul. Ştii să te caţeri?

Îl chema Fritz Neumann şi explora peşterile din regiunea Semmering dinainte de-a se naşte Ben. În ciuda vîrstei, era puternic şi agil.

Spre sfîrşitul războiului, spunea el, pe cînd avea doar opt ani, părinţii lui intraseră într-o celulă a Rezistenţei muncitorilor catolici, care lupta împotriva naziştilor ce invadaseră acea parte a Austriei. Vechiul castel fusese acaparat de nazişti şi transformat în comandament regional.

Ignorat de naziştii care trăiau şi lucrau la *Castel*, exista lîngă pivniţă un spaţiu strîmt, ce se deschidea spre o peşteră de calcar aflată sub terenul proprietăţii. *Castelul* fusese construit în mod deliberat deasupra acestei guri de peşteră, deoarece primii locatari, îngrijoraţi de atacurile asupra fortăreţei lor, doriseră să aibă o ieşire secretă. Cu trecerea anilor, acea deschizătură fusese dată uitării.

În timpul războiului, cînd naziştii rechiziţionaseră castelul, membrii Rezistenţei înţeleseră că erau în posesia unui mijloc care le permitea să-i spioneze pe nazişti, să pună la cale sabotaje şi diversiuni şi – dacă erau îndeajuns de atenţi – să facă toate astea fără ca naziştii să-şi dea seama cum reuşiseră.

Rezistenţa eliberase zeci de prizonieri din *Castel*, iar naziştii nu aflaseră niciodată cum.

Pe cînd avea opt ani, Fritz Neumann îi ajutase pe părinţii lui şi pe prietenii lor şi reuşise să memoreze pasajele întortocheate ale peşterii.

Fritz Neumann coborî primul din telescaun, urmat îndeaproape de Ben. Pîrtia de schi se afla pe versantul nordic al muntelui. Castelul era în partea opusă, dar Neumann apreciase că era mai uşor să ajungă la gura peşterii pe-acolo.

Schiurile lor aveau legături Randonee, care lăsau călcîiele libere pentru cros, dar puteau fi strînse la coborîre. Şi mai important era că aceste legături le permiteau să poarte ghete de alpinism şi nu de schi. Neumann se ocupase de echipament: crampoane flexibile, preferate de alpiniştii austrieci pentru gheaţa tare; lanterne Petzl; topoarişti pentru gheaţă cu curele pentru încheieturi; harmaşamente pentru căţărat; pitoane; carabiniere.

Armele pe care le voia Ben erau mai greu de găsit. Din fericire, existau mulţi vînători în zonă care aveau pistoale şi puşti, iar unul dintre ei acceptă să le vîndă.

Purtînd glugi de lînă, pantaloni de protecţie contra vîntului şi jambiere, rucsacuri de alpinism şi mănuşi subţiri din polipropilenă, ajunseră în vîrf. Apoi îşi fixară legăturile pentru lunga coborîre pe versantul sudic. Ben se considera un schior bun, dar reuşi cu greu să se ţină după bătrînul care îşi croia drum prin zăpada proaspătă. Aerul era foarte rece şi pe Ben începu să-l usture faţa. I se părea uimitor că Neumann reuşea să găsească drumul, pînă cînd văzu linii roşii, vopsite pe cîte un brad, care păreau să marcheze traseul.

După douăzeci de minute ajunseră la o crevasă de la limita

pădurii, şi, după scurt timp, la un defileu abrupt. Se opriră la vreo trei metri de margine, îşi scoaseră schiurile şi le ascunseră într-un pîlc de copaci.

– Cum îţi spuneam, e foarte greu de ajuns la peşteră, zise Neumann. Acum o să coborîm cu frînghia. Sper că te pricepi.

Ben încuviinţă şi inspectă marginile stîncii. Evalua adîncimea prăpastiei ca avînd vreo treizeci de metri. De-aici putea vedea castelul lui Lenz, departe, în vale, atît de mic încît părea o machetă făcută de un arhitect.

Neumann scoase un colac nou de frînghie. Ben se simţi uşurat constatînd că era din fire răsucite de nailon.

– E de unsprezece milimetri, spuse Neumann. Te aranjează?

Ben încuviinţă. Pentru o coborîre ca asta, era tocmai bună. Ar fi făcut orice, numai să o găsească pe Anna.

Din unghiul în care se afla, nu vedea gura peşterii. Presupuse că era o deschizătură în peretele stîncii.

Neumann îngenunche aproape de marginea defileului şi începu să bată pitoanele cu un ciocan. Pe urmă, legă frînghia de cea mai mare piatră şi o trecu prin pitoane.

– Nu-i uşor de ajuns la gura peşterii, anunţă el. O să coborîm în coardă şi o să ne legănăm puţin, ca să ne luăm avînt pentru a putea intra în grotă. Acum ne vom pune crampoanele şi harnaşamentul.

– Dar toporiştile?

– Nu-s necesare aici, spuse el. Nu e gheaţă. Sînt pentru peşteră.

– E gheaţă în peşteră?

Neumann, ocupat cu despachetatul, nu-i răspunse.

Ben şi Peter obişnuiau să exploreze grotele de lîngă Greenbriar, dar acelea erau ceva mai mari decît nişte vizuini. Nu dăduse niciodată peste gheaţă.

Preţ de o clipă, simţi un nod în stomac. Pînă acum, fusese îmboldit de furie şi teamă, concentrîndu-se asupra unui singur lucru: s-o scoată pe Anna din clinica lui Lenz, unde era convins că se află.

Acum se întreba dacă alesese cea mai nimerită cale de-a ajunge acolo.

Se gîndise să ia cu asalt poarta principală, dar gardienii ar fi tras şi l-ar fi ucis. Se părea că peştera reprezenta singura soluţie.

Cei doi îşi fixară crampoanele pe tălpile ghetelor de alpinism, apoi îşi strînseră pe talie centurile din nailon. Erau gata de plecare.

– Aplicăm *dulfersitz*, da? zise Neumann, folosind termenul austriac pentru rapelul fără scripete.

– Fără scripete de rapel?

Pe Neumann neliniştea lui Ben îl amuză.

– Cui îi trebuie?

Fără scripete de rapel, coborîrea avea să fie anevoioasă şi mai periculoasă.

– Procedează la fel ca mine, spuse Neumann, făcînd un nod dublu la unul din capetele frînghiei; apoi o înfăşură pe după umăr, în jurul coapsei şi-o trecu printre picioare.

Merse cu spatele înainte pînă la baza prăpastiei, ridică puţin frînghia şi îşi dădu drumul în gol.

Bătrînul atîrna în aer legănîndu-se uşor într-o parte şi alta, cu faţa la peretele stîncii, pînă cînd găsi un loc ca să pună piciorul. De-acolo, trăgînd de frînghie, Neumann coborî cu picioarele pe stîncă. Apoi, atîrnînd iarăşi în gol şi legănîndu-se, dispăru.

– În regulă, strigă el, e rîndul dumitale.

Ben înfăşură frînghia în acelaşi fel, merse cu spatele spre margine, îşi ţinu răsuflarea şi se lăsă în gol.

Imediat frînghia alunecă printre picioarele lui, frecarea provocîndu-i o arsură dureroasă. Acum îşi aminti de ce detesta *dulfersitz*. Folosindu-şi mîna dreaptă în chip de frînă, coborî încet, lăsîndu-se pe spate, cu picioarele pe stîncă, bîjbîind după puncte de sprijin. În cîteva secunde, îşi zări ţinta: un mic oval întunecat – gura peşterii. Coborînd încă vreo cîţiva metri, ajunse la deschizătură şi îşi balansă picioarele spre interior.

Nu era chiar aşa de uşor precum sperase. Gura peşterii se afla la acelaşi nivel cu suprafaţa netedă a stîncii.

– Vino puțin mai *aproape!* Vino mai *aproape!*

Ben înțelese imediat ce voia să spună bătrînul. Înăuntru era un prag îngust pe care putea ateriza.

Nu-și putea permite să greșească. Pragul n-avea o lățime mai mare de șaizeci de centimetri. Neumann stătea ghemuit pe el, ținîndu-se strîns de o ieșitură a stîncii.

Ben începu să se legene. N-avea stabilitate și se strădui să rămînă atîrnat pînă cînd legănatul se domoli.

Continuă să coboare pe frînghie, frînînd mișcarea cu mîna dreaptă, și începu iar să se legene – în peșteră și afară. În sfîrșit, cînd ajunse suficient de jos, își dădu drumul pe prag, amortizînd aterizarea prin îndoirea genunchilor.

– Bravo! strigă Neumann.

Ținînd strîns frînghia, Ben se aplecă și privi în jos. Soarele pătrundea într-un unghi oblic, luminînd golul de sub ei.

Primii treizeci și ceva de metri de la intrarea în peșteră – o pantă abruptă – erau acoperiți cu un strat gros de gheață, apoasă, lunecoasă și înșelătoare. Nu mai văzuse așa ceva.

– Ei bine, îi zise Neumann după cîteva secunde, simțindu-i ezitarea, nu putem rămîne pe pragul ăsta toată ziua, nu?

– Să mergem, spuse Ben, cu tot entuziasmul de care era în stare.

Își puseră căștile de protecție. Neumann îi întinse lui Ben două toporiști, pentru gheață, din fibră de carbon, cu vîrful curbat pe care și le prinse cu o curea la încheietura mîinilor.

Dînd din cap, Neumann se întoarse cu spatele la intrarea în peșteră, iar Ben îl imită simțind un nod în stomac. Făcură un pas înapoi și coborîră de pe pragul îngust; crampoanele scîrțîiră pe gheață. Primii pași fură nesiguri. Ben încerca să-și mențină echilibrul, înfigînd crampoanele adînc în gheață, sprijinindu-se pe picioare pînă cînd se retrase îndeajuns ca să poată utiliza toporiștile, pe care le înfipse în gheața sticloasă. Îl văzu pe Neumann agățîndu-se de panta înclinată de parcă ar fi coborît niște scări.

Ben continuă drumul nesigur, coborînd tîrîș, ca un

păianjen, cu burta lipită de gheață. Scîrțîitul crampoanelor, înfigerea toporiștii, iar și iar. Ajunsese la capătul povîrnișului, unde gheața lăsa loc calcarului.

Neumann se întoarse, își scoase crampoanele și toporiștile și începu să coboare panta lină. Ben îl urmă îndeaproape.

Coborîrea era domoală, ca o scară în spirală străbătînd stînca, iar pe drum laterna lui Ben lumină mai multe coridoare ce se desprindeau într-o parte și-n alta, ramificații care l-ar fi tentat dacă n-ar fi fost Neumann. Aici nu existau dungi cu vopsea roșie, nimic care să deosebească drumul drept de cele greșite.

Aerul părea mai cald decît afară, dar Ben știa că e o pură impresie. Gheața de pe pereții peșterii nu se topea niciodată, ceea ce indica faptul că temperatura era sub zero grade.

Fundul peșterii era acoperit cu prundiș și străbătut de o apă curgătoare. Din timp în timp, Ben aproape că-și pierdea echilibrul călcînd pe grohotiș. Curînd, pasajul se lărgi devenind o galerie. Neumann se opri o clipă, și privi în jur. Lanterna de pe casca lui lumină ciudatele formațiuni calcaroase: stalactite ca niște bețe fragile din carbonat de calciu, zvelte și delicate, ascuțite la vîrf ca niște andrele, stalagmite și cîte o coloană formată din întîlnirea întîmplătoare dintr-o stalactită și o stalagmită. Apa se scurgea încet pe pereți și se prelingea pe stalactite. Carbonatul de calciu întărit forma terase, iar din tavan atîrnau plăci translucide de calcit, ca niște draperii, cu marginile dințate și ascuțite. În aer plutea mirosul înțepător de amoniac al excrementelor de liliac.

– A, privește! spuse Neumann. Ben se întoarse și văzu scheletul perfect conservat al unui urs.

Brusc auzi fîlfîitul aripilor liliecilor stîrniți de apropierea lor.

Ben începu să simtă frigul. Apa i se strecurase în ghete, și îi udase ciorapii.

– Vino pe-aici, zise Neumann.

O luară printr-un pasaj strîmt – unul dintre coridoarele

greu de observat ce porneau din acea galerie. Terenul se înălța treptat în fața lor, pereții se apropiau tot mai mult, îngustînd spațiul de trecere. Tavanul se afla la înălțimea capului, pereții erau înghețați, iar apa extrem de rece.

Lui Ben începură să-i amorțească degetele picioarelor. Sprintenul Neumann se cățăra prin fisura abruptă cu uimitoare ușurință, urmat de Ben care pășea cu grijă pe solul accidentat, conștient de faptul că o cădere ar fi fost periculoasă.

Într-un tîrziu, terenul păru să se aplatizeze.

– Acum sîntem cam la același nivel cu *Castelul*, zise Neumann.

Pe neașteptate, pasajul îngust se înfundă. Se opriră în fața unui perete, în fața căruia se afla o grămadă de pietriș – resturile unei prăbușiri petrecute cu mult timp în urmă.

– Iisuse, spuse Ben. Ne-am rătăcit?

Fără o vorbă, Neumann dădu la o parte pietrișul, scoțînd la iveală o tijă metalică ruginită, pe care o ridică.

– Nu s-a umblat aici, zise Neumann. Asta-i bine pentru dumneata. N-a fost folosit de mulți ani. Nu l-au descoperit.

– Despre ce e vorba?

Neumann luă tija de fier, o vîrî sub un bolovan și se lăsă cu toată greutatea pe ea; piatra începu să se deplaséze, dezvăluind un mic pasaj de formă neregulată.

– În timpul războiului, am așezat piatra asta aici, ca să ascundem ultimul tunel. De acum te descurci singur. O să te las aici. E un pasaj foarte îngust, cu tavanul foarte jos, dar cred că o să poți trece prin el.

Ben se aplecă și-l examină.

Ăsta-i un afurisit de sicriu. Nu cred că o să reușesc.

– Are vreo două sute de metri. E orizontal în cea mai mare parte, doar la capăt o ia în sus. Dacă nu cumva s-a prăbușit de cînd am fost eu acolo, în copilărie, o să ajungi la o deschizătură îngustă.

– Comunică direct cu castelul?

– Nu, sigur că nu. Intrarea are o poartă. S-ar putea să fie încuiată.

– *Acum* îmi spui?

Neumann scoase din buzunarul hanoracului un şperaclu ruginit.

– Nu sînt sigur dacă o să meargă, dar ultima oară cînd am încercat, s-a potrivit.

– Ultima oară fiind acum cincizeci de ani?

– Mai mult de-atît. Neumann îi întinse mîna. Acum îţi spun adio, zise el solemn. Îţi urez mult noroc.

44

Tunelul era deosebit de îngust. Luptătorii din Rezistenţă trebuie să fi avut mult curaj ca să-l folosească, îşi zise Ben. Nu era de mirare că apelaseră la un băiat precum tînărul Fritz Neumann, care se putea strecura cu uşurinţă prin acel spaţiu.

Ben mai intrase în asemenea tuneluri, în peşterile de la White Sulphur Springs, dar nu străbătuse niciodată mai mult de cîţiva paşi înainte de-a ieşi la lumină.

Abia acum înţelegea ce voiau să spună exploratorii încercaţi ai peşterilor atunci cînd susţineau că aventurile lor de sub pămînt îi puneau în situaţia de a înfrunta frica de întuneric, de-a cădea în gol, de-a se rătăci într-un labirint, de-a fi îngropat de viu.

Dar n-avea de ales. Cu gîndul la Anna îşi mobiliză voinţa şi curajul.

Pătrunse în gaură, mai întîi cu capul, şi simţi un curent rece de aer. La intrare, pasajul avea vreo şaizeci de centimetri înălţime, ceea ce însemna că trebuia să se tîrască pe burtă precum o rîmă.

Îşi scoase rucsacul, îl aruncă în faţa lui şi începu să înainteze. Pe solul tunelului, apa rece avea o adîncime de cîţiva centimetri. Pantalonii i se udară rapid. Pasajul cotea brusc, cînd într-o parte, cînd în cealaltă.

După o vreme, spaţiul începu să se lărgească, tavanul

înălțîndu-se pînă la un metru douăzeci, îngăduindu-i să se ridice şi să meargă ghemuit.

Nu trecu mult şi spatele începu să-l doară. Se opri o clipă şi puse jos rucsacul, sprijinindu-şi mîinile pe coapse.

Cînd reuşi să pornească din nou, observă că tavanul cobora iarăşi. Se lăsă în patru labe şi începu să înainteze ca un crab. Solul stîncos îi zgîria genunchii. Încercă să reducă apăsarea lăsîndu-şi greutatea pe coate şi pe vîrfurile picioarelor. Cînd obosi, începu să se tîrască. Tavanul cobora tot mai mult şi el se întoarse pe o parte, împingîndu-se cu picioarele şi trăgînd cu brațele pentru a înainta. Cînd înălțimea tavanului ajunse la numai patruzeci şi cinci de centimetri, fu nevoit să se oprească o clipă, ca să-şi alunge panica. Începu să se tîrască din nou. Lanterna de pe cască lumina la vreo şase metri distanță; tunelul părea să nu se mai termine, iar spațiul dintre pereți se îngusta.

Cuprins de frică, observă că pasajul şerpuia agale în sus, că apa nu mai băltea pe jos, şi că stînca îi zgîria acum atît abdomenul cît şi spatele.

Continuă să se deplaseze împingînd rucsacul în fața lui. Tunelul avea acum doar treizeci de centimetri înălțime.

Panicat, îşi zise că trebuia să se *strecoare* pe-acolo. Inima îi bătea nebuneşte, şi fu nevoit să se oprească.

Ştia că panica era cel mai rău lucru. Respiră lent de cîteva ori, apoi expiră dînd afară tot aerul din plămîni ca să reducă diametrul toracelui şi să poată trece prin pasaj.

Se încăpățîna să înainteze, încercînd să se gîndească unde mergea şi de ce. Anticipa ce-avea să facă după ce ajungea la *Castel*.

Panta devenea tot mai abruptă. Inspiră şi simți pereții apăsîndu-i pieptul, împiedicîndu-l să-şi umple plămînii cu aer. Speriat, începu să respire rapid şi superficial, avînd impresia că se sufocă.

Nu mai gîndi.

Relaxează-te.

Nimeni nu ştia că el se află acolo. Avea să rămînă îngropat de viu în infernul ăsta întunecat.

Partea curajoasă a gîndirii lui preluă comanda. Inima începu să-şi rărească bătăile, simţi aerul rece ajungîndu-i în fundul plămînilor şi calmul răspîndindu-i-se în corp.

Îşi împinse trupul înainte şi se tîrî ca o rîmă.

Brusc, tavanul se înălţă şi pereţii se depărtară. Ben se sprijinii în mîini şi pe genunchi şi începu să urce panta în patru labe. Ajunsese la un fel de grotă luminată crepuscular, unde reuşi să se ridice în picioare. Era o lumină foarte slabă şi îndepărtată, dar lui i se părea la fel de strălucitoare ca lumina zilei.

Chiar în faţa lui se afla ieşirea din peşteră. Se căţără pe o grămadă de grohotiş, apoi se ridică pe jumătate, spre buza deschizăturii, împingîndu-se în mîini pînă cînd reuşi să-şi susţină corpul cu braţele încordate. Vedea barele de fier ruginite ale unei porţi vechi, fixată în gura de formă neregulată a peşterii la fel de etanş ca un capac de canal. Nu distingea ce se află în spatele porţii, dar sesiză o fantă prelungă de lumină, care părea să vină de sub ea.

Scoase şperaclul pe care i-l dăduse Neumann, îl vîrî în broască şi încercă să-l răsucească.

Nu reuşi. Şperaclul nu se mişca.

Broasca era încuiată şi ruginită. Asta trebuia să fie cauza; vechea broască nu mai fusese descuiată de multe decenii. Răsuci din nou cheia într-o parte şi-n alta, dar fără succes.

Era terminat.

Asta era singurul lucru pe care nici el, nici Neumann nu-l anticipase.

Chiar dacă ar fi avut unelte, n-avea cum să sape în jurul porţii, care era încastrată în stîncă. Oare va fi nevoit să se tîrască înapoi ca să iasă de-acolo?

Sau poate... Poate că una dintre bare era atît de ruginită, încît putea fi smulsă. Lovi barele de fier cu pumnul înmănuşat pînă cînd durerea îl copleşi. Rugina era doar la suprafaţă.

Disperat, înşfăcă gratiile şi începu să le zgîlţîie, ca un ocnaş înfuriat. Deodată auzi un trosnet metalic. Una dintre balamale se rupse. Zgîlţîi din nou poarta, mai tare, pînă cînd altă balama cedă.

Continuă să zgîlţîie, pînă cînd cea de a treia şi ultima balama căzu la pămînt.

Înşfăcă poarta cu ambele mîini, o ridică, o împinse în faţă şi o lăsă încet jos.

45

Ben simţi ceva tare, neted şi prăfuit: era o uşă din fier masiv, încuiată cu un zăvor greu. Îl trase şi împinse uşa, care scîrţîi ascuţit. Era limpede că nu fusese deschisă de zeci de ani. O împinse cu toată puterea. Cu un scrîşnet metalic, uşa se deschise.

Se trezi într-un spaţiu ceva mai larg. Ochii lui, obişnuiţi cu întunericul, începură să discearnă nişte forme. Se îndreptă către fanta îngustă de lumină de sub altă uşă şi începu să bîjbîie căutînd un comutator.

Îl găsi, şi lumina se revărsă dintr-un bec fixat în tavan. Constată că se afla într-o mică magazie. Pereţii de piatră erau căptuşiţi cu rafturi din oţel vopsite într-un bej nedefinit, pe care erau aşezate cutii vechi de carton, lăzi de lemn şi rezervoare cilindrice de metal.

Îşi dădu jos casca şi gluga din lînă, şi scoase din rucsac ambele pistoale semiautomate. Strecură un pistol sub centura pantalonilor groşi, la spate. Pe celălalt îl păstră în mînă în timp ce studia planul fotocopiat al clădirii. Fără îndoială, castelul fusese restaurat după ce nu mai folosise drept fabrică de ceasuri, dar era puţin probabil ca planul de bază să se fi modificat sau ca pereţii masivi să fi fost mutaţi.

Puse mîna pe clanţă, apăsă şi uşa se deschise.

Ieşi pe un coridor intens luminat, cu pardoseala de piatră şi tavanul boltit. Nu se vedea nimeni prin preajmă.

O luă la dreapta. Tălpile ghetelor de alpinism îl ajutau să se deplaseze fără zgomot.

Nu ajunsese prea departe şi cineva apăru la capătul holului, îndreptîndu-se spre el.

Fii calm, îşi zise el. *Poartă-te ca şi cum ai fi de-al casei.*

Uşor de spus, numai că hainele lui erau ude, murdare de noroi, iar faţa îi era încă învineţită şi zgîriată după incidentele din Buenos Aires.

Acum, repede.

La stînga lui era o uşă. Se opri, ascultă o clipă, apoi o deschise, sperînd să nu fie nimeni înăuntru.

Bărbatul îmbrăcat într-o tunică albă sau un combinezon de paraşutist trecu pe lîngă uşă. La şold îi atîrna o armă. Era cu siguranţă un gardian.

Încăperea avea vreo şase metri lungime şi patru-cinci metri lăţime. Era o altă magazie, cu rafturi metalice. Găsi un întrerupător şi aprinse becul.

Ceea ce văzu era prea oribil ca să fie real.

Doamne sfinte, îşi spuse el. *Nu-i adevărat.*

Îi venea să leşine, dar nu-şi putea întoarce privirea.

Pe rafturi erau înşirate borcane prăfuite, unele de mărimea celor în care doamna Walsh conserva fructele, altele înalte de şaizeci de centimetri.

Fiecare borcan conţinea un lichid – Ben presupuse că era un conservant – puţin tulbure din cauza vechimii şi-a impurităţilor.

Plutind în ele, ca murăturile în saramură, se afla cîte un embrion.

În cele mai mici se aflau embrioni în primele stadii de gestaţie, mici creveţi de un roz palid, insecte translucide cu capete grotesc de mari şi cozi.

Pe urmă fetuşi, nu mai lungi de trei centimetri: cocîrjaţi, cu braţele scurte, îndesate şi capete supradimensionate, suspendaţi în învelişul sacilor amniotici.

Alţi fetuşi, nu mult mai mari, cu picioare îndoite şi braţe fluturînd, ochi precum coacăzele negre, plutind în pungi perfect sferice, înconjurate de haloul neregulat al sacului preplancentar.

Copii în miniatură cu ochii închişi, sugîndu-şi degetul mare, într-o încîlceală de membre complet formate.

Cu cît borcanele erau mai mari, cu atît sporeau şi dimensiunile fetuşilor. În cele mai mari se aflau bebeluşi deplin dezvoltaţi, cu ochii închişi, cu braţele şi picioarele desfăcute, cu mînuţele deschise ori încleştate, cordoanele ombilicale plutind liber în lichidul translucid din sacul amniotic.

Trebuia să fi fost acolo cam o sută de embrioni şi fetuşi.

Fiecare borcan avea o etichetă, scrisă în germană, pe care erau menţionate vîrsta prenatală, greutatea în grame, mărimea în centimetri.

Datele erau cuprinse între anii 1940 şi 1945.

Gerhard Lenz făcuse experimente pe sugari şi copii. Şi nu numai. Individul fusese un monstru... *Dar de ce se mai aflau acolo acele exponate?*

Ben porni împleticindu-se spre uşă.

Lîngă peretele din faţă erau rezervoare din sticlă, de la treizeci de centimetri pînă la un metru şi jumătate înălţime, late de şaizeci de centimetri, în care erau copii mici.

Copii mici şi zbîrciţi, de la nou-născuţi la copii de grădiniţă şi pînă la puşti de şapte sau opt ani.

Copii, bănui Ben, care fuseseră afectaţi de sindromul îmbătrînirii premature, cunoscut sub numele de progeria.

Se gîndi la tatăl lui Christoph.

Christoph al meu a murit fericit, spuse el.

Un sanatoriu privat, spusese femeia de la fundaţie.

Exclusivist, privat, foarte luxos, adăugase ea.

Se întoarse buimăcit, ca să părăsească încăperea, dar auzi zgomot de paşi.

Privind cu prudenţă din pragul uşii, văzu alt gardian în costum alb apropiindu-se şi se retrase în cameră, ascunzîndu-se în spatele uşii.

Cînd gardianul ajunse în dreptul ei, Ben îşi drese cu zgomot glasul. Auzi paşii oprindu-se.

Paznicul, aşa cum bănuise Ben, intră în încăpere. Iute ca o cobră, Ben îl lovi cu patul revolverului în ceafă. Omul se prăbuşi.

Ben închise uşa, puse degetele pe gîtul gardianului şi simţi

pulsul. Era în viață, dar inconștient, fără îndoială pentru mult timp.

Desfăcu tocul armei bărbatului și scoase un Walther PPK. Apoi îl dezbrăcă de costumul alb.

Îmbrăcă uniforma prea largă pentru el. Din fericire, pantofii îi veneau bine. Cu degetul mare apăsă în stînga cursorului pistolului și scoase încărcătorul. Toate cele opt cartușe de alamă erau acolo.

Acum avea trei arme – un adevărat arsenal. Controlă buzunarele costumului, dar nu găsi decît un pachet de țigări și o cartelă-cheie.

Apoi se întoarse pe coridor și merse pînă ajunse la ușa dublă, din oțel, a unui ascensor spațios. Apăsă butonul de chemare și, cu un bîzîit, ușile se deschiseră, dezvăluind un interior capitonat cu un material gri de protecție. Intră, cercetă panoul și văzu că trebuia introdusă o cartelă-cheie pentru ca ascensorul să pornească. Introduse cartela luată de la gardian, și apăsă pe butonul pentru etajul unu. Ușile se închiseră rapid, liftul țîșni în sus și după cîteva secunde se deschise dînd la iveală un coridor puternic luminat, cu aspect ultramodern. Doi bărbați, în halate albe, trecură pe lîngă el. Unul împingea un cărucior metalic.

Ben porni cu pas hotărît pe hol. Două tinere asiatice, în jachete albe, stăteau lîngă ușa deschisă a unei camere ce părea să fie laborator, vorbind într-o limbă care lui Ben îi era necunoscută. Absorbite de conversație, tinerele nu-i acordară nici o atenție.

Ben pătrunse apoi într-un atriu spațios, luminat atît de tuburi fluorescente, cît și de soarele după-amiezei tîrzii ce-și trimitea razele prin ferestrele cu vitralii. Acolo fusese cîndva marele hol de la intrarea în castel, transformat acum într-un spațiu modern. O scară elegantă de piatră ducea la etaj. În hol dădeau mai multe uși. Pe plăcuțele albe erau înscrise cu negru un număr și o literă. Accesul se făcea prin introducerea unei cartele în fanta unui decriptor de carduri.

Holul era animat. Oamenii urcau sau coborau scările. Cei

mai mulți purtau halate de laborator, pantaloni albi, pantofi albi sau tenişi. Un bărbat în halat alb trecu pe lîngă cele două asiatice şi le spuse ceva: femeile se întoarseră şi intrară în laborator.

Doi infirmieri traversară holul cu o targă pe care zăcea un bătrîn într-un halat bleu de spital.

Alt pacient în pijama trecu prin hol, îndreptîndu-se spre coridorul 2B. Era un bărbat de vîrstă medie cu înfățişare viguroasă, dar care şchiopăta.

Ce dracu' însemnau toate astea?

Dacă Anna se afla într-adevăr aici, unde putea fi?

Clinica era mult mai mare, mult mai aglomerată decît îşi imaginase el. Orice făceau ei aici – oricare ar fi fost rostul acelor specimene de coşmar de la subsol, dacă aveau vreo legătură cu munca de-aici însemna că multă lume era implicată în această activitate.

Ea e pe-aici, pe undeva, ştiu asta.

Dar mai era în viață? Dacă descoperise ce lucruri oribile se petreceau, ar mai fi *lăsat-o* ei în viață?

Trebuia *să se mişte*. Trebuia să caute.

Trecu grăbit prin hol, afişînd o expresie preocupată – un gardian trimis să verifice o neregulă. Se opri la intrarea în culoarul 3B şi introduse cartela-cheie în fantă, sperînd că uşa o să se deschidă.

Se auzi un declic şi uşa se deschise. Pătrunse pe un coridor lung, alb, asemeni oricărui culoar de spital. Văzu mai multe persoane, printre care remarcă o femeie în uniformă albă, probabil o infirmieră, care părea să plimbe un copil mic în lesă, de parcă ar fi fost un cîine.

Ben se uită mai atent la copil şi înțelese, după pielea pergamentoasă, după fața ridată şi ofilită, că era un băiețel afectat de progeria.

Băiatul păşea ca un bătrîn.

Băiatul se opri în fața unei uşi şi aşteptă răbdător ca femeia să o deschidă cu o cheie legată de un lanț ce atîrna de gîtul ei. Uşa dădea într-un spațiu larg, cu geamuri multe, perfect vizibil

de pe hol. Încăperea semăna cu o creşă obişnuită, numai că toți copiii de-acolo sufereau de progeria. La început, Ben avu impresia că toți erau în lesă, dar privind mai atent, observă că erau conectați la un soi de tuburi transparente de plastic. Tuburile erau ataşate la nişte coloane metalice strălucitoare. Copiii n-aveau sprîncene, nici gene, iar pielea era brăzdată de riduri.

Cîțiva stăteau pe podea, absorbiți de jocurile lor. O fetiță cu o perucă de păr blond şi lung rătăcea fără țintă prin încăpere vorbind singură, dar cuvintele nu se auzeau.

Fundația Lenz.

Cîțiva copii suferind de progeria erau selectați şi invitaţi în fiecare an la clinică.

Accesul vizitatorilor era interzis.

Asta nu e nici tabără de vară, nici azil. Copiii erau tratați ca nişte animale. Erau subiecți ai unui experiment. Copii tratați ca nişte cîini.

Asta nu era un sanatoriu, şi nici o clinică.

Atunci ce era? Ce fel de „ştiință“ se făcea aici?

Îngrețoşat se întoarse şi continuă să meargă pînă ajunse la capătul holului. La stînga lui era o uşă roşie, care se deschidea cu o cartelă-cheie. Spre deosebire de majoritatea uşilor pe care le văzuse aici, aceasta nu avea geam şi nu era numerotată. Trebuia să afle ce era în spatele ei.

Ben introduse cartela-cheie, dar fără efect.

Chiar în clipa în care se întorcea să plece, uşa se deschise.

Un bărbat în halat alb ieşi, strîngînd în mînă o planşetă de scris; dintr-un buzunar îi atîrna un stetoscop. Un medic. Bărbatul îl privi cu indiferență pe Ben, dădu din cap şi-i ținu uşa deschisă. Ben trecu pragul.

Ceea ce văzu îl surprinse.

Se afla într-o încăpere cît un teren de baschet. Tavanul înalt şi boltit din piatră, şi ferestrele cu vitralii erau tot ce rămăsese din arhitectura originală. Planul castelului indica faptul că acestă enormă încăpere fusese inițial o capelă, mare cît o biserică. Ben aprecie că era lungă de vreo treizeci de

metri, lată de vreo douăzeci şi cinci şi înaltă de cel puţin nouă metri.

Acum arăta ca o imensă unitate medicală.

Într-o parte se aflau nişte paturi de spital, separate prin perdele. Unele erau goale, pe altele, cinci sau şase pacienţii stăteau culcaţi pe spate, conectaţi la tot felul de monitoare şi stative cu perfuzii.

În altă parte se afla un şir lung de piste pentru alergare, fiecare prevăzută cu un monitor EKG. Pe cîteva dintre ele, bărbaţi şi femei în vîrstă alergau pe loc, cu electrozi sau sonde ieşind din braţe, picioare şi din cap.

Ici-colo se vedeau puncte sanitare, cu măşti pentru oxigen şi echipament pentru anestezie. O duzină de medici şi asistente observau, ajutau ori se plimbau de colo-colo. Enorma încăpere era înconjurată de o pasarelă suspendată la vreo şase metri de la podea.

Ben îşi dădu seama că întîrziase prea mult în pragul încăperii. Trebuia să se poarte ca şi cum ar fi avut o însărcinare. Începu să meargă prin încăpere, verificînd o zonă sau alta.

Într-un fotoliu cu rotile, din piele neagră şi oţel, şedea un bătrîn. Braţul îi era conectat printr-un tub de plastic la un stativ pentru perfuzii. Bărbatul vorbea la telefon şi ţinea un teanc de hîrtii în poală. Pacientul părea un om de afaceri.

În cîteva locuri, podoaba capilară a bătrînului avea aspectul pufos al părului unui nou-născut. În părţile laterale, părul era mai aspru, mai des şi mai bogat, alb sau cenuşiu la capete, dar crescînd de la rădăcină negru ori castaniu închis.

Bărbatul îi părea cunoscut. Chipul lui apăruse deseori pe copertele revistelor *Forbes* sau *Fortune*, îşi zise Ben. Un om de afaceri sau investitor, un personaj celebru.

Da! Era Ross Cameron, aşa-numitul „înţelept de la Santa Fe“. Unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

Lîngă el stătea un bărbat mult mai tînăr, pe care Ben îl recunoscu imediat. Era Arnold Carr, miliardarul, fondatorul companiei Technocorp. Se vorbea că cei doi erau prieteni.

Carr, conectat la un stativ de perfuzie, vorbea şi el la telefon, dirijîndu-şi, evident, afacerile.

Doi miliardari stînd unul lîngă altul. Într-o „clinică“ din Alpii Austrieci.

Făceau oare un tratament? Aici se petrecea ceva destul de secret şi de important pentru a pretinde o pază înarmată pînă-n dinţi, suficient de important pentru a ucide oameni.

Un al treilea bărbat se îndreptă spre Cameron şi îi adresă cîteva cuvinte de salut. Ben îl recunoscu pe preşedintele Rezervelor Federale, aflat în al şaptelea deceniu de viaţă, una dintre cele mai respectate personalităţi de la Washington.

În apropiere, o infirmieră îi fixa tensiometrul lui... ei bine, trebuia să fie sir Edward Downey, numai că arăta ca în urmă cu trei decenii, cînd era prim-ministru al Angliei.

Ben continuă să meargă pînă cînd ajunse la aparatele de alergat, unde un bărbat şi o femeie fugeau pe loc unul lîngă altul, discutînd cu răsuflarea tăiată. Purtau treninguri cenuşii şi pantofi albi de atletism. Amîndoi aveau nişte electrozi fixaţi pe frunte, la ceafă, pe gît, pe braţe şi picioare. Firele care ieşeau din electrozi erau legate la nişte monitoare Siemens ce păreau să le înregistreze frecvenţa cardiacă.

Ben îi recunoscu. Bărbatul era dr. Walter Reisinger, fost profesor la Yale, acum secretar de stat. Reisinger arăta mai sănătos decît la televizor sau în fotografii. Tenul îi strălucea, iar părul părea mai închis la culoare.

Femeia de la aparatul alăturat semăna cu judecătoarea de la Curtea Supremă, Miriam Bateman. Ben ştia că judecătoarea Bateman era aproape paralizată de artrită, în vreme ce femeia din faţa lui alerga precum o atletă olimpică la antrenament.

Oamenii ăştia semănau doar cu celebrităţile lumii? se întrebă Ben. Erau sosii? Atunci ce rost aveau perfuziile, antrenamentul.

Trebuia să existe altă explicaţie.

Ce *era* de fapt locul ăsta? Un fel de staţiune balneară pentru cei bogaţi şi celebri?

Ben auzise de asemenea locuri din Arizona, New Mexico

ori California, uneori din Elveţia sau Franţa. Locuri unde elita se ducea ca să-şi revină după operaţii de chirurgie plastică, să se trateze de alcoolism ori dependenţa de droguri, să slăbească cu cinci sau zece kilograme.

Dar ce era cu electrozii, tuburile de perfuzie, monitoarele EKG?

Aceşti oameni faimoşi – toţi bătrîni, cu excepţia lui Arnold Carr – erau atent supravegheaţi, dar pentru ce?

Ben ajunse lîngă alte aparate. Pe unul dintre ele, un bărbat foarte bătrîn urca şi cobora cu viteză maximă, aşa cum făcea Ben la clubul lui de atletism. Omul purta un trening gri a cărui bluză era pătată de transpiraţie.

Ben cunoştea tineri atleţi de douăzeci de ani care nu puteau menţine un ritm atît de istovitor mai mult de cîteva minute. Cum naiba reuşea bătrînul ăsta cu faţa zbîrcită şi pete cafenii pe mîini?

– Are nouăzeci şi şase de ani, tună o voce de bărbat. Remarcabil, nu?

Ben se uită în jur, apoi ridică privirea.

Cel care vorbise stătea pe pasarelă, chiar deasupra lui Ben şi era nimeni altul decît Jürgen Lenz.

46

Jürgen Lenz, într-un costum negru, cămaşă albastră şi cravată argintie, peste care purta un halat alb călcat impecabil, coborî scările din fier forjat. Aruncă o privire spre aparatele de antrenament. Judecătoarea, fostul secretar de stat şi majoritatea celorlalţi coborîseră de pe aparate şi infirmierele desfăceau firele ataşate de corpurile lor.

– Ăsta-i semnalul pentru următoarea cursă a elicopterului spre Viena, îi explică Lenz lui Ben. E timpul să se întoarcă la Forumul Internaţional pentru Sănătatea Copiilor. Sînt nişte oameni foarte ocupaţi, în ciuda vîrstei lor. De fapt, aş zice că tocmai *din cauza* vîrstei. Toţi au multe de oferit lumii – ăsta-i motivul pentru care i-am selectat.

Făcu un gest discret cu mîna şi braţele lui Ben fură dintr-o dată înşfăcate de la spate. Doi gardieni îl ţineau, în vreme ce altul îl percheziţiona, luîndu-i armele.

– Ce-ai făcut cu Anna? întrebă Ben.

– Eram pe cale să te întreb acelaşi lucru, răspunse Lenz. A insistat să viziteze clinica, şi n-am putut-o refuza. Am pierdut-o undeva, pe drum. Se pare că ştie cîte ceva despre evitarea sistemelor de securitate.

Ben îl examina pe Lenz, încercînd să-şi dea seama dacă spune adevărul. Ăsta era felul lui de-a răspunde, în doi peri.

Mă minte? Inventează o poveste pe care ştie că o s-o cred, că o să vreau s-o cred?

Ai ucis-o, ticălos mincinos?

Pe de altă parte, era plauzibil ca Anna să fi dispărut pentru a cerceta ce se întîmplă în clinică. Ben spuse:

– Te previn că dacă i se întîmplă ceva...

– Nu i se va întîmpla nimic, Benjamin. Nimic. La urma urmei, sîntem într-o clinică, iar asta e consacrată vieţii.

– Mă tem că am văzut deja prea multe ca să mai cred aşa ceva.

– Cît de mult *înţelegi cu adevărat* din ce-ai văzut? Sînt sigur că, atunci cînd vei înţelege într-adevăr ce facem noi aici, o să apreciezi importanţa activităţii noastre.

Le făcu semn gardienilor să-l lase pe Ben în pace.

– Asta e încununarea unei munci de-o viaţă, zise el.

Ben tăcu. N-avea cum să fugă. Pe de altă parte, voia să rămînă acolo.

Mi-ai ucis fratele. Ai ucis-o şi pe Anna?

– A fost marea obsesie a lui Adolf Hitler, să ştii. Reichul de O Mie de Ani şi toate aiurelile alea care au durat, cît, doisprezece ani? Avea o teorie care spunea că descendenţa arienilor fusese poluată, falsificată din cauza încrucişărilor între rase. De îndată ce aşa-zisa „rasă a stăpînilor" avea să fie purificată, ar fi devenit extrem de longevivă. Prostii, desigur. Dar o să-i acord credit bătrînului nebun. Era hotărît să descopere cum ar putea trăi mai mult, aşa că a dat mînă liberă

cîtorva dintre cei mai străluciţi oameni de ştiinţă pe care îi avea. Fonduri nelimitate. Experimente pe prizonierii din lagărele de concentrare.

– Lucru care-a fost posibil sub generoasa tutelă a celui mai mare monstru al secolului douăzeci, zise Ben mînios.

– Un despot nebun. Iar vorbele lui despre un Reich de o mie de ani erau de rîs – un om profund instabil, promiţînd o epocă de îndelungată stabilitate. Însă alăturarea celor două deziderate – longevitate şi stabilitate – *nu* era nefondată.

– Nu înţeleg.

– Noi, fiinţele umane sîntem deosebit de prost concepute într-o anume privinţă. Dintre toate speciile de pe planetă, avem nevoie de cea mai lungă perioadă de gestaţie şi copilărie – de dezvoltare. Şi trebuie să ne gîndim atît la dezvoltarea fizică, cît şi la cea intelectuală. Două decenii pentru completa maturizare fizică, urmate de alt deceniu pentru a atinge deplina stăpînire a profesiei noastre. Cineva căruia i se cere o mare măiestrie, cum ar fi un chirurg, poate să ajungă în al patrulea deceniu de viaţă pînă să dobîndească o deplină competenţă. Procesul de învăţare şi asimilare progresivă continuă. Şi, tocmai cînd ajunge la apogeu, ce se întîmplă? Ochii încep să se înceţoşeze, degetele îşi pierd agilitatea. Ravagiile timpului încep să-l văduvească de tot ce acumulase în prima jumătate a vieţii lui. Noi, oamenii, sîntem precum Sisif. După ce am împins bolovanul în vîrful dealului, acesta se rostogoleşte din nou la vale. Mi s-a spus că ai predat cîndva la o şcoală. Gîndeşte-te cît de devotată e societatea umană autoreproducerii sale – transmiterii mai departe a instituţiilor sale, a cunoaşterii şi talentelor sale, a aroganţei şi mecanismelor civilizaţiei. E un tribut extraordinar plătit hotărîrii noastre de a învinge timpul. Te-ai întrebat cît ar fi progresat specia noastră dacă liderii ei, politici şi spirituali, ar fi reuşist să se concentreze mai degrabă asupra progresului decît asupra simplei înlocuiri! Cu cît mai departe am fi fost cu toţii dacă unii dintre noi ar fi rezistat pînă la capăt, ar fi escaladat drumul cunoaşterii şi-ar fi rămas în vîrf! Cu cît mai

departe am fi fost dacă cei mai buni şi mai străluciţi dintre noi ar fi continuat să împingă bolovanul ăla în sus în loc să încerce să evite spitalul sau mormîntul atunci cînd creasta le-ar fi apărut în faţa ochilor!

Zîmbi întristat.

– Gerhard Lenz, orice-am crede noi despre el, a fost un savant strălucit, continuă Lenz.

Ben se întrebă: era într-adevăr Jürgen Lenz fiul lui Gerhard?

– Cele mai multe dintre teoriile lui n-au dus la nimic. Dar era convins că secretul îmbătrînirii fiinţei umane se află în celulele sale. Şi asta se întîmpla chiar înainte ca Watson şi Crick să descopere ADN-ul, prin 1953! Un om remarcabil, serios. Clarvăzător în multe privinţe. Ştia că naziştii aveau să piardă, că Hitler avea să dispară şi fondurile să se termine. Voia doar să fie sigur că-şi va putea continua activitatea. Ştii de ce era aşa de important, Benjamin? Pot să-ţi spun Benjamin?

Ben nu-i răspunse. Căzuse pe gînduri.

– O iniţiativă extraordinară necesită resurse extraordinare. Hitler vorbea despre stabilitate în timp ce contribuia la distrugerea ei. Aşa s-a întîmplat şi cu alţi tirani din alte părţi ale lumii. În schimb, Sigma putea într-adevăr să contribuie la pacificarea planetei. Fondatorii ei ştiau ce trebuie să facă. Erau devotaţi unui singur principiu: raţiunea. Remarcabilele progrese din tehnologie trebuia să corespundă unor progrese în conducerea rasei noastre – rasa *umană*. Ştiinţa şi politica nu mai puteau fi separate.

Treptat, Ben începea să devină atent.

– Vorbeşti fără noimă. Tehnologia a legitimat şi-a *ajutat* toată acea nebunie. Totalitarismul depindea de comunicarea în masă. Oamenii de ştiinţă au pus umărul pentru ca Holocaustul să fie posibil.

– Un alt motiv pentru care Sigma era necesară – un bastion împotriva acelei nebunii. Poţi înţelege asta, nu? Un singur nebun adusese Europa în pragul anarhiei. De cealaltă parte,

o mică gaşcă de agitatori transformase imperiul lui Petru cel Mare într-un cazan în clocot. Nebunia gloatei sporea nebunia individului. Asta ne învăţase secolul. Viitorul civilizaţiei occidentale era prea important pentru a rămîne în mîinile gloatei. Efectele războiului lăsaseră un vid, unul major. Societatea civilă era peste tot în dezordine. A căzut în sarcina unui grup mic de oameni influenţi, bine organizaţi să impună ordinea. Să conducă indirect. Pîrghiile puterii trebuia folosite, chiar dacă acest lucru se făcea discret cu ajutorul guvernelor. O conducere înţeleaptă era necesară – o conducere din spatele scenei.

– Şi cine garanta că acea conducere avea să fie înţeleaptă?

– Ţi-am spus. Lenz era un clarvăzător, ca şi industriaşii cu care s-a aliat. Ajungem din nou la mariajul dintre ştiinţă şi politică.

Ben dădu din cap.

– Iată încă ceva lipsit de noimă. Mulţi dintre oamenii aceea de afaceri erau personalităţi respectate. De ce ar fi acceptat să se alăture unora de teapa lui Strasser ori Gerhard Lenz?

– Da, a fost un grup foarte cuprinzător. Dar uiţi rolul indispensabil al tatălui dumitale.

– Un evreu.

– S-ar putea spune că asta-l făcea de două ori mai indispensabil. Din al Treilea Reich erau scoase sume considerabile; să faci asta fără a fi depistat era o provocare. Tatăl dumitale, un magician în materie de chestiuni financiare, a răspuns provocării. Însă şi faptul că era evreu s-a dovedit extrem de util pentru a-i linişti pe omologii noştri din ţările aliate. Certifica faptul că iniţiativa noastră nu urmărea continuarea nebuniei Führerului. Era vorba despre afaceri. Şi despre progres.

Ben îl privi cu scepticism.

– Tot n-ai explicat interesul deosebit al lui Gerhard Lenz faţă de aceşti oameni.

– Lenz avea să le ofere ceva. De fapt, la vremea aceea avea ceva să le *promită*. Printre magnaţi circula zvonul că

Lenz făcuse nişte progrese extrem de edificatoare într-un domeniu de interes pentru ei toţi. Bazîndu-se pe nişte succese iniţiale, Lenz estimase că se află mai aproape decît era în realitate. Era îmbătat de entuziasm, iar entuziasmul e contagios. Fondatorii corporaţiei n-au supravieţuit pentru a beneficia de cercetările sale, dar merită respect fiindcă le făcuseră posibile. Miliarde de dolari au sprijinit discret cercetarea – un nivel de susţinere care făcea Proiectul Manhattan să pară o oră de laborator la liceu. Dar ajungem la nişte chestiuni care ar putea să depăşească capacitatea dumitale de înţelegere.

– Pune-mă la-ncercare.

– Fără îndoială, întrebările dumitale sînt total dezinteresate, nu? Ca şi cele ale domnişoarei Navarro.

– Ce-ai făcut cu ea?

Ben îşi depăşise furia. Se gîndea cum să-l ucidă pe Jürgen Lenz. De asemenea, se gîndea cum s-o găsească pe Anna. *O să te ascult, ticălosule. O să fiu civilizat şi supus şi-o să te las să vorbeşti pînă cînd o să mă duci la ea.*

Şi pe urmă o să te ucid.

Lenz îl privi fără să clipească, apoi îşi continuă peroraţia:

– Presupun că ţi-ai imaginat scenariul de bază. Ceea ce promitea activitatea lui era oportunitatea de-a explora limitele mortalităţii. Dacă e norocos, un om trăieşte o sută de ani. Şoarecii apucă doar doi ani. Ţestoasele din Galapagos pot trăi două sute de ani. Păi de ce naiba se întîmplă asta? Natura a impus limitele astea arbitrare?

Lenz începu să se plimbe încet prin faţa lui Ben, urmărit atent de gardieni.

– Deşi tatăl meu a fost obligat să se mute în America de Sud, a continuat să dirijeze cercetările de la distanţă. La sfîrşitul anilor cincizeci, unul dintre oamenii lui de ştiinţă a făcut o descoperire şocantă – de cîte ori o celulă umană se divide, cromozomii ei, acele mici filamente de AND, se scurtează! Microscopic, dar măsurabil. Ce anume *era* ceea ce îi scurta? A fost nevoie de mulţi ani pentru a găsi răspunsul.

Făcu o pauză şi continuă zîmbind:

– Tata avusese dreptate. Secretul se afla chiar în celulele noastre.

– În cromozomi, spuse Ben. Începea să priceapă. Acum îşi dădea seama unde se dusese tatăl lui.

– Mai exact, doar într-o mică parte din cromozomi, spuse Lentz. Chiar vîrful lor – seamănă puţin cu terminaţia din plastic a şireturilor de pantofi. Încă din 1938 fuseseră descoperite acele mici extremităţi, numite „telomeri". Echipa noastră a constatat că, de fiecare dată cînd o celulă se divide, capetele acelea devin tot mai scurte, pînă cînd celula începe să moară. Ne cade părul. Oasele devin fragile. Ni se curbează şira spinării. Pielea ni se zbîrceşte şi atîrnă. Îmbătrînim.

– I-am văzut pe copiii suferinzi de progeria. Sînt sigur că faci experimente pe ei. Lumea crede că-i inviţi în vacanţă. Ce mai vacanţă.

Nu, se mustră Ben. Trebuie să rămîi calm. *Ascultă-l. Încurajează-l.*

– Adevărat, pentru ei nu e vacanţă, admise Lenz. Însă nici n-au nevoie de vacanţă. Au nevoie de tratament! Sînt de-a dreptul fascinanţi aceşti mici tineri-bătrîni. Se nasc bătrîni. Dacă iei o celulă de la un nou-născut cu progeria şi-o pui sub microscop lîngă una recoltată de la un bătrîn de nouăzeci de ani – ei bine, nici măcar un specialist în biologie moleculară nu poate remarca diferenţa! La un suferind de progeria, acele mici vîrfuri sînt de la început mai scurte. Telomeri scurţi, vieţi scurte.

– Ce le faci? întrebă Ben, în timp ce dr. Reisinger şi judecătoarea Mirian Bateman Stamberg, Arnold Carr şi ceilalţi părăseau încăperea.

– Acele mici vîrfuri sînt asemenea unor mici contoare. Nişte instrumente de cronometrat. Avem în organism o sută de bilioane de celule; fiecare celulă conţine nouăzeci şi doi de telomeri – asta înseamnă zece *cvadrilioane* de ceasuri mici care transmit organismului nostru cînd e momentul să-şi înceteze activitatea. Sîntem *programaţi dinainte* să murim!

Lenz era incapabil să-şi stăpînească entuziasmul.

– Dar dacă am putea cumva să potrivim aceste ceasuri? Să împiedicăm telomerii să se scurteze? Ei bine, s-a dovedit că unele celule – de exemplu, anumite celule din encefal – produc o substanță, o enzimă ce repară micii telomeri, îi reconstruieşte. Toate celulele noastre pot s-o producă, însă din anumite motive n-o fac. Ne-am întrebat cum i-am putea pune în funcțiune? Cum am putea face ca aceste mici ceasuri să ticăie? Te-aş minți dacă aş spune că a fost uşor. Chiar dispunînd de bani şi de o echipă formată din cei mai străluciți oameni de ştiință ai lumii, tot a fost nevoie de cîteva decenii şi de un număr de descoperiri ştiințifice, cum ar fi conexiunea genetică.

Asta justifica toate crimele, îşi zise Ben. Oameni care mor pentru ca alții să poată trăi mult.

Fă-l să vorbească, să explice. Ascunde-ți mînia.

– Cînd ai făcut descoperirea asta? întrebă Ben.

– Acum vreo cincisprezece, douăzeci de ani.

– Şi cum de n-au reuşit alții?

– Noi avem un avantaj care lor le lipseşte.

– Fonduri nelimitate.

Acordate de Max Hartman, gîndi Ben.

– Bineînțeles, şi asta a ajutat. Şi faptul că am lucrat aproape neîntrerupt, încă din anii patruzeci. Marea deosebire constă însă în experimentarea pe oameni. Orice țară „civilizată“ din lume interzice acest lucru. Dar cît de mult poți afla făcînd teste pe şoareci? Primele noastre progrese le-am făcut experimentînd pe copii afectați de progeria, o boală care nu există la nici o altă specie din lumea animală. Continuăm să-i folosim pe aceşti copii, pentru a înțelege interacțiunile moleculare implicate în acest proces. Cîndva, n-o să mai avem nevoie de ei. Deocamdată sînt indispensabili.

– Experimentarea pe oameni, spuse Ben, mascîndu-şi cu greu repulsia.

Nu exista nici o deosebire între Jürgen Lenz şi Gerhard Lenz. Pentru ei – copiii bolnavi, refugiații, prizonierii din lagăre nu erau decît nişte cobai.

– Copiii ăia refugiaţi din corturile îngrămădite de-afară, zise Ben, pe care i-ai adus aici sub pretextul „umanitarismului". Şi ei sînt folosiţi, nu-i aşa?

Îşi aminti cuvintele pe care i le spusese Georges Chardin şi le rosti cu voce tare:

– Masacrul inocenţilor.

Lenz se zbîrli.

– Aşa îi spun unii *angeli rebelli*, dar e o denumire mai degrabă provocatoare. Da, unii trebuie să moară pentru ca alţii să poată trăi. O idee condamnabilă, fără îndoială. Încearcă să dai la o parte vălul sentimentalismului şi priveşte în faţă crudul adevăr. Aceşti copii nefericiţi ar fi oricum ucişi în război sau ar muri răpuşi de bolile sărăciei – şi pentru ce? Aici, ei devin nişte *salvatori,* care vor schimba lumea. E mai moral să le bombardezi casele, să-i laşi să fie mitraliaţi, să-i laşi să moară prosteşte, aşa cum permite „lumea civilizată"? Sau e mai justificat să le oferi ocazia de-a schima cursul istoriei? Vezi dumneata, tipul de enzimă telomerază, necesar tratamentului nostru, e mai rapid izolat din ţesuturile sistemului nervos central – din celulele creierului mare şi ale cerebelului. Acestea se găsesc în cantitate mult mai mare la tineri. Din nefericire, enzima nu poate fi sintetizată: e o proteină complexă, iar conformaţia ei este esenţială. Ca şi în cazul altor proteine complexe, nu poate fi produsă prin mijloace artificiale. Aşa că... trebuie s-o recoltăm de la fiinţele umane.

– Masacrul inocenţilor, repetă Ben.

Lenz dădu din umeri.

– Ideea de sacrificiu te tulbură, dar n-a tulburat lumea în general. Douăzeci de mii de copii dispar în fiecare an. Oamenii ştiu şi dau din umeri. Au ajuns să accepte acest fapt. Poate că n-ar strica să se afle că acei copii n-au pierit în zadar. Am avut nevoie de mulţi ani ca să perfecţionăm testele, tehnicile, dozajele. *Nu exista altă cale.* Şi nici n-o să existe în viitorul previzibil. Ne trebuie acel ţesut. Creierul unui copil de şapte ani – un litru şi jumătate de substanţă gelatinoasă – e doar cu puţin mai mic decît al unui adult, însă produce o cantitate de

telomerază de zece ori mai mare. E cea mai importantă, cea mai valoroasă resursă naturală de pe pămînt. După cum spun concetățenii dumitale, ar fi mare păcat să se piardă.

– Așa că-i faci să „dispară". În fiecare an. Mii de copii.

– Asta se întîmplă în zonele sfîșiate de conflicte, unde speranța lor de viață e, oricum, neglijabilă. Măcar nu mor degeaba.

– Nu, nu mor degeaba. Mor pentru satisfacerea unui capriciu. Pentru ca dumneata și prietenii dumitale să trăiți o veșnicie, nu-i așa?

Ăsta nu-i un om cu care să discuți, își spuse Ben, conștient că îi era tot mai greu să-și stăpînească mînia.

Lenz rîse disprețuitor.

– O veșnicie? Nici unul din noi n-o să trăiască o veșnicie. Tot ce putem face e să oprim procesul de îmbătrînire în unele cazuri. Enzima ne ajută să reparăm anumite vătămări ale pielii, să corectăm neplăcerile provocate de bolile de inimă. Ar fi o pierdere de vreme să încerci să-i redai cuiva de vîrsta mea corpul de la patruzeci de ani...

– Oamenii ăștia, zise Ben, au venit aici ca să... ca să devină mai tineri.

– Doar cîțiva dintre ei. Cei mai mulți sînt personalități publice și nu-și pot schimba radical înfățișarea fără să atragă atenția. Așa că vin aici, la invitația mea, ca să stopeze îmbătrînirea și să repare unele stricăciuni cauzate de vîrstă.

– Personalități publice? i-o întoarse batjocoritor Ben. Toți sînt bogați și influenți!

Începea să înțeleagă ce făcea Lenz.

– Nu, Benjamin. Sînt personalități, liderii societății noastre. Cei cîțiva care fac să progreseze civilizația noastră. Fondatorii corporației Sigma au ajuns să înțeleagă lucrul ăsta. Au priceput că civilizația este fragilă și că există o singură cale de a-i asigura continuitatea. Viitorul statului industrializat trebuia protejat, adăpostit de furtuni. Societatea putea progresa doar dacă puteam împinge mai departe orizontul mortalității. An după an, Sigma a folosit toate uneltele pe care le avea la îndemînă.

Acum, țelurile inițiale pot fi depășite cu mijloace mai eficiente. E vorba despre ceva mult mai eficient, ca să nu mai cheltuim miliarde de dolari pentru viitorii șefi de stat și grupuri de acțiune politică. E vorba despre formarea unei elite stabile, care să dăinuiască.

– Deci ăștia sînt liderii civilizației noastre.

– Exact.

– Și dumneata ești omul care-i conduce.

Lenz zîmbi.

– Te rog, Benjamin. Nu mă interesează rolul de șef, dar în orice organizație trebuie să existe un... coordonator.

– Și nu poate fi decît unul.

– În cele din urmă, da.

– Și ce se întîmplă cu cei care se opun regimului dumitale „înțelept"? Presupun că sînt îndepărtați.

– Un corp *trebuie* să îndepărteze toxinele dacă vrea să supraviețuiască, Benjamin.

Lenz vorbea cu surprinzătoare blîndețe.

– Ceea ce descrii dumneata, Lenz, nu e o utopie, ci un abator.

– Părerea dumitale nu e doar superficială, ci și stupidă, răspunse Lenz. Trăiești într-o lume în care se cheltuiesc sume mult mai mari pe medicamentele pentru disfuncția erectilă decît pentru bolile tropicale care seceră viețile a milioane de oameni anual. Care sînt deciziile dumitale *personale?* Cînd cumperi o sticlă de Dom Perignon cheltuiești niște bani cu care s-ar putea vaccina un sat din Bangladesh. Vor *muri* oameni, Benjamin, drept rezultat al deciziilor și priorităților dumitale. Vorbesc serios. Poți nega faptul că nouăzeci de dolari, cît costă o sticlă de Dom Perignon, ar putea salva cu ușurință vreo șase vieți, poate chiar mai multe? Gîndește-te la asta. Sticla conține șapte sau opt pahare cu vin. Putem spune că fiecare pahar reprezintă o viață pierdută. Dacă vei înțelege acest lucru vei începe să-ți pui întrebări de un nivel superior: întrebări calitative, nu cantitative. Avem ocazia să prelungim mult speranța de viață utilă a unui mare umanist

sau gînditor, a cărui contribuție la bunăstarea generală e indiscutabilă. Comparată cu acest bine, ce mai înseamnă viața unui păstor de capre sîrb? A unui copil analfabet destinat unei vieți de sărăcie și infracțiuni mărunte? A unei țigăncușe care, altfel, și-ar fi petrecut zilele furînd din buzunarele turiștilor aflați în excursie la Florența? Ai fost învățat că viața e sacrosanctă și totuși iei zilnic decizii conștient fiind de faptul că unele vieți sînt mai valoroase decît altele. Fiecare mare realizare din istoria speciei noastre a fost posibilă doar cu prețul multor vieți omenești. „Nu există act de civilizație care să nu fie în același timp un act de barbarie." Un mare gînditor a spus asta, unul care a murit prea tînăr.

Stupefiat, Ben rămase fără grai.

– Vino, spuse Lenz, vrea să te salute cineva. Un vechi prieten de-al dumitale.

– Profesorul Godwin?

– Ben.

Era vechiul său mentor din colegiu, pensionat de mult. Acum însă părea mai tînăr cu cîteva decenii. John Barnes Godwin, profesor emerit de istorie a Europei secolului douăzeci, era în plină putere. El îi strînse puternic mîna lui Ben.

– Dumnezeule, exclamă Ben.

Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Godwin, nu i-ar fi dat mai mult de cincizeci de ani. Profesorul era o spectaculoasă ilustrare a realizărilor lui Lenz. Se aflau într-o mică anticameră de lîngă sala mare, mobilată confortabil cu sofale și fotolii, veioze și teancuri de ziare și reviste în mai multe limbi.

Godwin părea încîntat de uimirea lui Ben. Jürgen Lenz jubila.

– Probabil că nu știi ce să crezi, spuse Godwin.

Ben avu nevoie de cîteva secunde înainte de-a răspunde.

– E un fel de-a spune.

– E extraordinar ce-a realizat doctorul Lenz. Îi sîntem cu toții profund recunoscători, dar în același timp conștienți de semnificația, de *importanța* darului său. În fond, ne-au fost

redate vieţile. Nu atît tinereţea, cît... încă o şanşă. O amînare a morţii.

Rămase o clipă pe gînduri înainte de a continua:

– Să fie împotriva naturii? Poate. Şi tratarea cancerului e împotriva naturii. Emerson spunea că bătrîneţea e „singura boală“.

Ochii îi străluceau. Ben ascultă uluit. Apoi întrebă:

– De ce?

– De ce? Pe plan personal? Mai întrebi? Mi s-a dat încă o viaţă.

– Domnilor, vă rog să mă scuzaţi, îi întrerupse Lenz. Primul elicopter urmează să plece şi trebuie să-mi iau rămas-bun. Ieşi aproape fugind din cameră.

– Ben, cînd ajungi la vîrsta mea, nu-ţi mai faci iluzii, continuă Godwin. Nu te apuci să scrii cărţi despre care nu ştii dacă o să apuci să le termini. Dar gîndeşte-te la cîte pot să *fac* acum. Înainte de a mă chema doctorul Lenz simţeam că luptasem, muncisem şi învăţasem zeci de ani ca să ajung unde mă aflu, să ştiu ceea ce ştiu, să capăt *înţelegerea* pe care-o am, dar că în orice moment totul putea să se oprească brusc: „Dacă tinereţea ar şti, dacă bătrîneţea ar putea“, nu-i aşa?

– Chiar dacă toate astea sînt adevărate...

– Priveşte, Ben. Sînt în faţa ta. Uită-te la mine, ce Dumnezeu! Nu eram în stare să urc scările de la Biblioteca Firestone, iar acum pot să *alerg*.

Godwin, înţelese Ben, nu era doar un experiment reuşit, ci făcea parte *dintre ei* – conspira alături de Lenz. Oare nu ştia nimic despre atrocităţi, despre crime?

– *Ai văzut* ce se întîmplă aici – copiii refugiaţi din curte? Mii de copii răpiţi. *Asta* nu te deranjează?

Godwin părea vizibil stînjenit.

– Recunosc că există aspecte despre care prefer să nu ştiu nimic.

– E vorba despre uciderea a mii de copii! Tratamentul *impune* asta. Lenz îi spune „recoltare“, un eufemism drăguţ pentru un masacru sistematic.

– E... Godwin şovăi. Ei bine, e o problemă morală complexă. *Honesta turpitudo est pro causa bona.*

– „Pentru o cauză bună, păcatele sînt virtuoase“, traduse Ben. M-ai învățat asta.

Deci Godwin trecuse la inamic; se alăturase lui Lenz.

– Important e că această cauză are un real merit.

Se duse încet spre o canapea de piele. Ben şedea în fața lui, pe o sofa.

– Eşti ataşat organizației Sigma mai de mult?

– Da, de cîteva decenii. Şi mă consider privilegiat că mă aflu aici pentru această nouă etapă. Sub conducerea lui Lenz, situația va fi cu totul diferită.

– Înțeleg că nu toți colegii dumitale au fost de acord.

– A, da. Lenz îi numeşte *angeli rebelli.* Îngeri răzvrătiți. *Au existat* cîțiva oameni care voiau să se opună. Fie că nu avuseseră niciodată încredere în Lenz, fie că se simțeau marginalizați de noua conducere. Presupun că vreo cîțiva aveau remuşcări în legătură cu... sacrificiile ce se impuneau. De cîte ori se schimbă puterea, trebuie să te aştepți la o formă de rezistență. Cu cîțiva ani în urmă, cînd Lenz a decis ca proiectul lui să fie pregătit pentru testările actuale, a spus clar că întregul colectiv va trebui să-l recunoască drept lider. N-a făcut-o din vreo pornire egoistă. Trebuia luate nişte decizii în legătură cu cine urma să fie... ei bine, admis în program, atras în elita permanentă. Riscurile apariției unei disidențe erau prea mari. Lenz era liderul de care aveam nevoie. Cei mai mulți au recunoscut asta. Cîțiva nu.

– Spune-mi, planul vostru prevede ca, pînă la urmă, tratamentul ăsta să fie accesibil tuturor oamenilor, sau numai celor pe care el îi numeşte „cei mari“?

– Ei bine, ai abordat o chestiune serioasă. Am fost flatat cînd Jürgen mi-a cerut să mă ocup de recrutarea, ca să zic aşa, membrilor acestui măreț grup de iluminați ai omenirii. *Wiedergeborenen*, cum ne spune doctor Lenz, Renăscuții. Noi avem legături mult mai puternice şi mai numeroase decît rămăşițele grupului Sigma. I-am adus pe Walter şi pe vechea mea prietenă Miriam Bateman – judecătoarea Miriam

Bateman. Am fost însărcinat să ajut la alegerea celor care par să merite această şansă. Personalităţi din întreaga lume – China, Rusia, Europa, Africa – de peste tot, fără prejudecăţi.

– Dar Arnold Carr nu e mult mai vîrstnic decît mine...

– De fapt, el e la vîrsta perfectă pentru începerea acestui tratament. Dacă vrea, poate rămîne la vîrsta de patruzeci şi doi de ani pentru tot restul foarte lungii sale vieţi. Sau poate să revină la vîrsta biologică de trezeci şi doi de ani. Pînă acum, sîntem patruzeci.

– Înţeleg, îl întrerupse Ben, dar...

– *Ascultă-mă*, Ben! Celălalt judecător de la Curtea Supremă pe care l-am ales, un mare jurist de culoare e fiul unui mare dijmaş care a trăit în timpul segregaţiei rasiale, şi după. Cîtă înţelepciune trebuie să fi acumulat în viaţă! Cine l-ar putea înlocui? Sau pe un pictor a cărui operă revoluţionează deja arta mondială? Imaginează-ţi, Ben, dacă marii compozitori, scriitori şi artişti ai lumii – ia-l pe Shakespeare, ia-l pe Mozart, ia-l...

Ben se aplecă în faţă.

– Asta-i o nebunie! bubui el. Cei bogaţi şi puternici ajung să trăiască de două ori mai mult decît cei săraci. Asta-i o blestemată conspiraţie a elitei!

– *Şi ce dacă?* i-o întoarse Godwin. Platon a scris despre regele-filozof, despre guvernarea înţelepţilor. El a înţeles că întreaga noastră civilizaţie înaintează şi regresează. Învăţăm nişte lecţii doar ca să le uităm. Tragediile istoriei se repetă – Holocaustul, pe urmă genocidul care a urmat, ca şi cum uitasem totul. Războaie mondiale. Dictaturi. Falşi profeţi. Asuprirea minorităţilor. S-ar părea că nu ne dezvoltăm. Acum, pentru prima dată, putem schimba toată situaţia asta. Putem *transforma* specia umană!

– Cum? Sînteţi puţini. Asta-i altă problemă a elitelor.

Godwin îl privi o clipă pe Ben, apoi chicoti.

– „Noi, cei puţini, noi, cei puţini şi fericiţi, noi, gaşca de prieteni“ – da, totul pare fără speranţă şi nepotrivit pentru marile ţeluri, nu? Însă umanitatea nu progresează printr-un proces de cunoaştere colectivă. Progresăm fiindcă un individ

sau o mică echipă face o descoperire, de pe urma căreia beneficiază toți ceilalți. Acum trei secole, într-o zonă cu un foarte mare procent de analfabeți, unul sau doi oameni descoperă calculul diferențial, iar cursul istoriei noastre se modifică radical. Cu un secol în urmă, alt om descoperă teoria relativității, şi nimic nu mai e ca înainte. Spune-mi, Ben, ştii exact cum funcționează un motor cu ardere internă – ai putea asambla unul dacă ți-aş da părțile componente? Ştii cum se vulcanizează cauciucul? Sigur că nu, dar cu toate acestea beneficiezi de existența automobilului. Aşa stau lucrurile. În lumea primitivă – ştiu că n-ar trebui să mai folosim cuvintele asta, dar fii blînd cu mine – nu există o mare diferență între ce ştie un membru al tribului şi ce ştie altul. În lumea occidentală nu se întîmplă la fel. Diviziunea muncii e însuşi semnul civilizației: cu cît mai accentuată e diviziunea muncii, cu atît mai avansată e societatea. La Proiectul Manhattan a lucrat un număr extrem de mic de oameni şi, cu toate acestea destinul planetei a fost schimbat pentru totdeauna. În ultimul deceniu, cîteva mici echipe au decodat genomul uman. Nu contează că oamenii nu-şi mai amintesc care e diferența dintre Nyquil şi niacin – oricum vor trage foloase. Peste tot, oamenii folosesc computere personale fără să înțeleagă o iotă din limbajul cibernetic. Cunoaşterea deplină aparține celor aleşi, iar mulțimile beneficiază de pe urma ei. Specia noastră n-a progresat prin eforturi colective, ci prin indivizi, prin elite foarte restrînse, care au descoperit focul, roata, unitatea centrală de procesare, transformînd astfel peisajul vieților noastre. Ce e adevărat în ştiință şi tehnologie poate fi adevărat şi în politică, cu diferența că cunoştințele se acumulează într-o perioadă de timp mult mai lungă. Asta înseamnă că, atunci cînd am ajuns să învățăm din greşelile noastre, sîntem înlocuiți de nişte nou-veniți mai tineri, care comit aceleaşi erori. Nu învățăm destul pentru că nu trăim destul. Cei care au întemeiat Sigma au considerat situația asta drept o limitare inerentă, una pe care specia noastră trebuie s-o depăşească pînă la urmă, dacă vrea să supraviețuiască. Începi să pricepi, Ben?

– Continuă, zise Ben.

– Eforturile grupului Sigma – încercarea noastră de a *modera* politica erei postbelice – a fost doar începutul. Acum putem schimba fața întregii planete! Putem să asigurăm pacea universală, prosperitatea și securitatea, prin administrarea și eficientizarea înțeleaptă a resurselor planetare. Dacă asta e ceea ce numești tu o conspirație a elitei – ei bine, ți se pare ceva rău? Dacă o mînă de nefericiți refugiați de război trebuie să-și întîlnească Creatorul, mai devreme decît era programat, ca să salveze lumea, e chiar o tragedie?

– Deci tratamentul e doar pentru cei aleși de dumneata? Vrei să-l interzici tuturor celorlalți? Asta ar conduce la apariția a două categorii de ființe umane.

– Conducătorii și cei conduși. Dar asta-i inevitabil, Ben. Vor fi „înțelepții" și masele guvernate. E singura modalitate de-a construi o societate viabilă. Planeta e deja suprapopulată. Multe dintre țările Africii n-au nici măcar apă curată de băut. Dacă toți ar trăi de două sau trei ori mai mult, gîndește-te ce-ar ieși! Lumea s-ar prăbuși! Lenz știe că tratamentul trebuie să fie accesibil doar cîtorva.

– Și ce se întîmplă cu democrația? Guvernarea de către popor?

Obrajii lui Godwin se îmbujorară.

– Scutește-mă de retorica sentimentală, Ben. Relatarea cruzimilor comise de oameni asupra altor oameni e însăși istoria: *gloatele* distrug ceea ce *nobilii* au construit cu atîta trudă. În politică, principalul obiectiv a fost dintotdeauna salvarea oamenilor de ei înșiși. Treaba asta n-ar fi primită bine de studenți, dar *principiul* aristocrației a fost totdeauna corect: *aristos*, *kratos* – conducerea celor mai buni. Din păcate aristocrația nu i-a dat mereu pe cei mai buni. Dar imaginează-ți că, pentru prima oară în istoria umanității, ai putea raționaliza sistemul, ai putea crea o aristocrație secretă, formată pe merit – cu acești *Weidergeborenen* în chip de administratori ai civilizației.

Ben se ridică și începu să se plimbe prin încăpere. Era amețit.

– Ben, cît ai tu, treizeci şi cinci, treizeci şi şase de ani? Îţi imaginezi că o să trăieşti veşnic. Aşa credeam şi eu la vîrsta ta. Încearcă să-ţi închipui că ai optzeci şi cinci, nouăzeci de ani, poate că ai privi altfel lucrurile. Ai o familie nu-i aşa?

Ben nu-i răspunse. Furat de peroraţia bătrînului uitase de Anna.

Nu, nu mai trebuia să piardă timpul. Cine ştie ce mai punea la cale Lentz. Înainte de a-şi pune planul în practică, auzi uşa deschizîndu-se. În încăpere intră Lenz urmat de trei gardieni. Cei trei zdrahoni îl imobilizară şi îi puseră cătuşele înainte ca el să poată întreprinde ceva.

Godwin încercă să protesteze, dar nimeni nu-l băgă în seamă.

Gardienii îl tîrîră prin sala cea mare, pe lîngă aparatele de exerciţii şi monitoarele medicale.

Ţipă cît îl ţinu gura şi se lăsă greu. Dacă mai rămăsese pe-acolo vreun *Weidergeborenen*, ar fi văzut că-l răpiseră şi-ar fi obiectat. Nu erau oameni răi. Din păcate, nu văzu pe nimeni.

Al treilea gardian îl luă de subsuoară, alăturîndu-se celorlalţi. Ben dădea din picioare şi se zbătea. Sosi şi al patrulea gardian şi reuşiră să-l imobilizeze pe Ben, deşi el se răsucea în toate părţile şi continua să strige.

Îl înghesuiră într-un lift şi unul dintre gardieni apăsă butonul etajului doi. După cîteva secunde, liftul se opri în faţa unui coridor complet alb. În vreme ce gardienii îl duceau pe sus – încetase să opună rezistenţă – trecu o infirmieră care se făcu că nu vede nimic.

Îl duseră în ceea ce părea a fi o sală de operaţii transformată şi-l suiră pe un pat. Un infirmier ce părea să-l fi aşteptat îi prinse nişte legături colorate la glezne şi încheieturi. După ce fu legat de pat, îi scoase cătuşele.

Epuizat, Ben zăcea întins, fără să se mişte. Cu excepţia unuia, gardienii părăsiră încăperea. Cel ce rămăsese stătea de pază lîngă uşa închisă, cu un Uzi atîrnîndu-i pe piept.

Uşa se deschise şi intră Jürgen Lenz.

– Îți admir istețimea, spuse el. Ştiam că vechea peşteră este blocată, aşa că îți mulțumesc că ai scos la iveală această fisură în sistemul de securitate. Am ordonat deja dinamitarea intrării.

Ben se întrebă: Godwin îl invitase într-adevăr să li se alăture sau fostul lui mentor încerca doar să-l neutralizeze? Lenz era prea bănuitor ca să aibă încredere în el.

– Godwin mi-a cerut să mă alătur proiectului, zise Ben.

Lenz împinse un cărucior metalic lîngă pat şi îşi făcu de lucru cu un ac hipodermic.

– Godwin are încredere în dumneata, spuse Lenz, întorcîndu-se. Eu nu.

Ben îl privi atent.

– N-ai încredere în ce privință?

– În privința respectării confidenţialităţii. A persoanelor cu care ai vorbit deja dumneata sau curioasa dumitale prietenă.

Aici era vulnerabil!

– Dacă-i dai drumul fără să-i faci nimic, noi doi putem încheia un tîrg, zise Ben. Obținem fiecare ce doreşte.

– Şi, desigur, pot avea încredere că o să-ți ții cuvîntul.

– Ar fi în interesul meu, spuse Ben.

– Oamenii nu acționează întotdeauna în propriul lor interes. Dacă aş fi uitat vreodată asta, *angeli rebelli* s-ar afla aici ca să-mi reamintească.

– Hai să vorbim pe şleau. Interesul meu e s-o eliberezi pe Anna Navarro. Al dumitale, să păstrezi secretul asupra proiectului. Putem face un tîrg.

– Ei bine... spuse Lenz neîncrezător. Poate. Dar mai întîi o să am nevoie de puțină sinceritate provocată chimic, ca să am un termen de comparație.

Ben încercă să-şi alunge panica.

– Ce-nseamnă asta?

– Nimic rău. De fapt, e o experiență plăcută.

– Nu cred că ai timp pentru aşa ceva. Mai ales că oamenii legii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. E ultima dumitale şansă de a negocia.

– Domnişoara Navarro e singură aici, zise Lenz. N-a chemat pe nimeni. Chiar ea mi-a spus.

Continuă să conversezi. Distrage-i atenţia.

– De unde ştii că poţi avea încredere în oamenii de ştiinţă din echipa dumitale?

– Nu am. Totul, toate materialele, computerele, lamelele, formulele pentru perfuzii – totul se află aici.

Ben insistă.

– Şi, totuşi, eşti vulnerabil. Cineva ar putea avea acces la codurile depozitelor exterioare pentru dosarele cu date. Nici un cifru nu e infailibil.

– Exact. Din acest motiv nu există depozite exterioare, zise Lenz, evident satisfăcut că descoperise erorile din supoziţiile lui Ben. Ăsta-i un risc pe care nu mi-l pot permite. Sincer vorbind, n-am ajuns unde mă aflu încrezîndu-mă prea mult în semenii mei.

– Dacă tot sîntem amîndoi sinceri, vreau să te întreb ceva.

– Spune.

Lenz apăsă antrebraţul stîng al lui Ben pînă cînd o venă deveni vizibilă.

– Aş vrea să ştiu de ce-ai pus să fie ucis fratele meu.

Lenz înfipse acul în venă.

– N-ar fi trebuit să se întîmple asta. Nişte fanatici din serviciul meu de securitate au făcut-o. Regret profund. O teribilă greşeală. Oamenii se temeau că descoperirea conducerii iniţiale a grupului Sigma avea să ne pericliteze activitatea.

– Şi tatăl meu? Tot „fanaticii“ dumitale l-au ucis?

– Pe Max? Lenz părea surprins. Max e un geniu. Îl admir foarte mult. O, nu, nu m-aş atinge de un fir de păr din capul lui.

– Atunci unde e?

– A plecat undeva? întrebă Lenz.

Continuă.

– Atunci de ce i-ai ucis pe toţi bătrînii ăia...?

– Curăţenia casei. Cei mai mulţi erau implicaţi personal

în activitatea grupului Sigma şi căutau să se opună inevitabilului. Se plîngeau că Sigma intrase sub stăpînirea mea, se simţeau marginalizaţi. O, toţi membrii noştri au fost trataţi cu generozitate...

– Ţinuţi în laţ, vrei să spui. Au fost plătiţi pentru a păstra discreţia.

– Cum doreşti. Dar nu mai era suficient. Cert este că au refuzat, să zicem, să accepte programul. Apoi erau cei care deveniseră inoportuni, poate indiscreţi, care încetaseră de mult să mai ofere ceva. Deveniseră nişte fire slabe şi venise timpul să fie tăiate. Poate că sună dur, dar cînd miza e atît de mare, nu le tragi oamenilor o săpuneală, nici nu le dai peste mînă, nici nu le acorzi o „pauză“, nu? Iei măsuri mai drastice.

Nu renunţa, îşi spuse Ben. *Ţine-l de vorbă.*

– Uciderea acelor oameni a reprezentat un risc stupid, nu crezi? Morţile acelea erau menite să trezească bănuieli.

– Te rog. Toate morţile au părut naturale. Şi, chiar dacă toxina ar fi fost descoperită, oamenii ăia aveau o mulţime de duşmani ...

Lenz auzi zgomotul în aceeaşi clipă cu Ben.

O rafală de mitralieră în apropiere.

Pe urmă alta, şi mai aproape.

Un strigăt.

Lenz se întoarse către uşă, cu seringa în mînă şi spuse ceva gardianului de la intrare.

Uşa se deschise cu o rafală de gloanţe.

Un ţipăt şi gardianul se prăbuşi într-o baltă de sînge.

Lenz se lăsă la podea.

În pragul uşii apăru Anna.

Trăieşte, nu ştiu cum a făcut, dar trăieşte.

– Ben! strigă ea, încuind uşa. Ben, eşti bine?

– Sînt în regulă, răspuse el.

– Ridică-te! ţipă ea la Lenz. Ticălos blestemat.

Înaintă cu mitraliera ridicată. Purta un halat scurt, alb. Lenz se ridică. Avea faţa roşie şi părul argintiu răvăşit.

– Gardienii mei vor sosi imediat, spuse Lenz, dar vocea îi tremura.

– Nu miza pe asta, răspunse Anna. Am încuiat toate uşile din aripa asta. Sînt blocate.

– L-ai ucis pe gardianul ăsta, zise Lenz încercînd să braveze. Ştiam că Statele Unite îşi educă agenții să ucidă numai în legitimă apărare.

– N-ai aflat? Sînt în afara serviciului, spuse Anna. Ține-ți mîinile departe de corp. Unde ți-e arma?

– Nu am armă.

Anna se apropie de el.

– Nu te superi dacă mă uit, nu? Depărtează mîinile de corp, am zis.

Făcu un pas spre Lenz şi îşi strecură mîna liberă sub sacoul lui.

– Ia să vedem, zise ea. Sper s-o pot face fără să mi se descarce arma. Nu prea sînt obişnuită cu chestiile astea mici.

Lenz păli.

Anna scoase un pistolet din haina lui Lenz.

– Ia te uită, zise ea. Grozavă sculă pentru un bătrîn, Jürgen. Sau prietenii tăi tot Gerhard îți spun?

47

Ben privea scena cu răsuflarea tăiată.

Lenz zîmbi ciudat. Anna puse în buzunar arma lui Lenz.

– Multă vreme am fost nedumerită, zise ea. Laboratorul federal de identificare a verificat amprentele, dar n-a găsit nimic. Au încercat la dosarele serviciului secret al armatei, tot nimic. Apoi au ajuns la vechile cartele din timpul războiului, şi imediat după, care nu fuseseră introduse în computere. Amprentele dumitale de ofițer SS se aflau în dosarele armatei, probabil fiindcă fugiseşi din Germania.

Lenz o privea zîmbitor.

– Tehnicienii au bănuit că amprentele de pe fotografia trimisă erau vechi. Totuşi ceva li s-a părut ciudat şi anume grăsimea de pe amprente, reziduuri de transpiraţie spun ei, era proaspătă. N-avea nici o logică.

Ben se uită la Lenz. Da, semăna cu acel Gerhard Lenz care apărea în fotografie cu Max Hartman. În acea poză din 1945, Lenz avea vreo patruzeci şi cinci de ani. Asta însemna că acum depăşea suta.

Părea imposibil.

– Am fost primul meu pacient, spuse calm Gerhard Lenz. Acum aproape douăzeci de ani am reuşit pentru prima oară să opresc, apoi să inversez propriul meu proces de îmbătrînire. Cu cîţiva ani în urmă am inventat o formulă care acţionează fără riscuri asupra oricui. Privea în depărtare, absent. Asta însemna că tot ce susţinuse Sigma putea fi realizat acum în deplină siguranţă.

– În regulă, îl întrerupse Anna. Dă-mi cheile de la legături.

– Nu le am. Infirmierul...

– Las-o baltă.

Ea mută mitraliera în mîna dreaptă, scoase o agrafă dintr-un buzunar al jachetei şi-i desfăcu legăturile lui Ben. Apoi îi întinse un obiect lung din plastic, pe care el îl privi şi înţelese imediat.

– Nu mişca, strigă Anna, ridicînd arma în direcţia lui Lenz. Ben, ia curelele astea şi leagă-l pe ticălos de ceva. Privi grăbită în jur. Trebuie să ieşim de-aici cît mai repede posibil şi...

– Nu, zise Ben hotărît.

Ea se întoarse surprinsă.

– Ce vrei să...?

– Are prizonieri aici – tineri în corturile de afară, copii bolnavi în saloane. Trebuie să-i eliberăm mai întîi pe ei!

Anna acceptă imediat.

– Cea mai rapidă soluţie e să întrerupem sistemul de securitate – electricitatea din garduri, să descuiem... Se

întoarse către Lenz. Există un panou central de control, un dispecerat, în biroul dumitale. O să facem o mică plimbare.

Lenz răspunse pe un ton indiferent.

– Mă tem că nu ştiu despre ce vorbeşti. Sistemul de securitate al clinicii e controlat din staţia centrală de pază de la primul etaj.

– Scuze, zise Anna. Am „discutat" deja cu unul dintre gardienii dumitale. Arătă cu ţeava armei spre o uşă închisă, nu cea prin care intrase. Să mergem.

Biroul lui Lenz era imens şi întunecat, precum o catedrală. O lumină palidă se strecura prin ferestrele înguste, tăiate în pereţii de piatră aflaţi deasupra capetelor lor. Încăperea era în penumbră, cu excepţia unui mic cerc de lumină aruncat de o veioză din sticlă verde de pe biroul din lemn masiv de nuc al lui Lenz.

– Presupun că n-o să obiectezi dacă aprind lumina ca să văd ce fac, zise Lenz.

– Îmi pare rău, spuse Anna. N-avem nevoie de ea. Du-te în partea cealaltă a biroului şi apasă pe butonul care ridică panoul de control. Să nu ne complicăm.

Lenz ezită o clipă, apoi urmă instrucţiunile.

– Ăsta-i un exerciţiu inutil, spuse el cu dispreţ, ocolind biroul.

Anna îl urmă, cu arma îndreptată spre el.

Ben veni în spatele ei. A doua pereche de ochi, în caz că Lenz încerca ceva, aşa cum era de presupus.

Lenz apăsă pe un buton îngropat în marginea din faţă a biroului. Se auzi huruitul unui mecanism şi din mijlocul tăbliei biroului se ridică o bucată lungă şi plată, ca o piatră de mormînt: un panou din oţel lucios.

În placa de oţel era instalat un ecran plat, pe care erau dispuse nouă mici pătrate ce licăreau albăstrui, în şiruri de cîte trei. Fiecare ecran pătrat oferea o imagine diferită din interiorul şi exteriorul castelului. Sub panou se vedea un şir de comutatoare argintii.

Pe un ecran se vedeau copii bolnavi de progeria jucîndu-se, priponiți de nişte stîlpi; pe altul, refugiații se plimbau în jurul corturilor. Gardienii stăteau la intrări. Alți gardieni patrulau prin zonă. De-a lungul gardurilor electrificate, clipeau intermitent nişte lămpi roşii, indicînd că sistemul funcționa.

– Dă-i drumul, ordonă Anna.

Lenz începu să răsucească comutatoarele, de la stînga la dreapta. Nu se întîmplă nimic, nici un semn de întrerupere a sistemului de securitate.

– O să găsim alți bolnavi de progeria, spuse Lenz în timp ce răsucea întrerupătoarele. Există numeroşi tineri refugiați de război, copii strămutați cărora n-o să le ducă nimeni dorul. Există mereu un război pe undeva.

Lămpile roşii se stinseră. Un grup de copii refugiați se jucau lîngă o poartă înaltă de fier. Unul dintre ei observase că lămpile roşii încetaseră să clipească. Altul alergă spre poartă şi trase de ea.

Poarta se deschise încet.

Copilul ieşi, ezită o clipă, apoi le făcu celorlalți semn. Pe rînd, păşind neîncrezători, copiii se strecurară afară.

Lenz privea scena cu o expresie imperturbabilă. Anna îl supraveghea atent, gata să tragă dacă ar fi fost nevoie.

Pe alt ecran, se vedea uşa de la salonul copiilor larg deschisă. O infirmieră le făcea semn să iasă, privind pe furiş în jur.

– Pentru voi nu va fi la fel de uşor să ieşiți. Patruzeci şi opt de gardieni au fost antrenați să împuşte orice intrus.

Întinse mîna spre o lampă din alamă ca s-o aprindă. Ben crezu că intenționa s-o arunce spre ei, dar Lenz trase de o protuberanță de la bază şi scoase un pistol mic cu care-l aținti pe Ben.

– Lasă-l jos! strigă Anna.

Ben se afla la cîțiva paşi de Anna şi Lenz nu-i putea nimeri pe amîndoi.

– Ce-ar fi să pui imediat arma jos, zise Lenz. În felul ăsta, nimeni n-o să fie rănit.

– Nu-ți dai seama că sîntem în superioritate?

– Ba da, dar dacă încerci să tragi în mine, prietenul dumitale o să fie ucis. Gîndeşte-te dacă merită.

– Aruncă arma aia, strigă Anna.

– Chiar dacă reuşeşti să mă ucizi, n-o să schimbi nimic. Cercetările vor continua şi fără mine, însă prietenul dumitale Benjamin va muri.

– *Nu!* se auzi un strigăt răguşit.

Glasul unui bătrîn.

Lenz întoarse capul ca să-l vadă pe cel care strigase.

– Lasă-l să plece!

Vocea venea dintr-un colț mai întunecat al încăperii. Lenz îndreptă arma într-acolo, pe urmă se răzgîndi şi o întoarse din nou spre Ben.

– Lasă-mi fiul să plece!

În lumina slabă, Ben distingea o siluetă care şedea. Era tatăl lui şi ținea o armă în mînă.

Preț de o clipă, Ben rămase fără grai.

Mai calmă acum, tot vocea lui Max se auzi din nou:

– Lasă-i pe amîndoi să plece.

– Ah, Max, prietene, strigă Lenz uşurat. Poate că-i faci tu să priceapă despre ce e vorba.

– Destul cu crimele, zise Max. Destul cu vărsarea de sînge. S-a terminat.

Lenz se crispă.

– Eşti un bătrîn nesăbuit, spuse el.

– Ai dreptate, zise Max.

Rămase pe scaun, dar arma lui era îndreptată spre Lenz.

– Şi în tinerețe am fost nesăbuit. Am fost ademenit de tine atunci, ca şi acum. Toată viața mi-a fost frică de tine şi de oamenii tăi. De amenințările voastre. De şantajul vostru. Furia îl cuprinse şi ridică vocea. Orice aş fi făcut, voi erați mereu acolo.

– Poți să lași arma jos, prietene, spuse Lenz cu blîndețe.

Arma lui era îndreptată spre Ben, dar o fracțiune de secundă se întoarse către Max.

Voi sări și-l voi trînti la podea cînd i se va distrage atenția, își zise Ben.

Max continuă să vorbească de parcă în încăpere n-ar fi fost decît Lenz.

– Nu vezi că nu-mi mai e frică de tine? N-o să-mi iert niciodată că v-am ajutat, pe tine și pe prietenii tăi. Am încheiat pactul cu diavolul. Cîndva, am crezut că e bine ce fac, pentru familia mea, pentru viitorul meu și al omenirii. Dar m-am amăgit singur. Ce i-ai făcut fiului meu, lui Peter...

Vocea i se stinse.

– *Știi* bine că asta nu trebuia să se întîmple! protestă Lenz. Este vina unor oameni din serviciul de securitate, care și-au depășit competența.

– Destul! răcni Max. Nu mai vreau să aud! Ajunge cu minciunile tale blestemate!

– Dar *proiectul*, Max. Doamne, omule, cred că nu înțelegi...

– Nu, tu nu înțelegi. Crezi că-mi pasă de visurile tale de-a face pe Creatorul? Crezi că mi-a păsat vreodată?

– Ți-am făcut o favoare invitîndu-te aici. Ce încerci să-mi spui? Lenz începuse să-și piardă controlul.

– Greșeală? Dar asta nu-i decît o continuare a ororii. Tu ai sacrificat totul pentru visul tău de-a trăi veșnic. Max respira greu. Ești pe cale să mi-l iei și pe singurul copil rămas! După tot ce-ai luat de la mine.

– Acum încep să pricep. Cînd ai venit la noi, ai făcut-o cu intenția de-a ne trăda.

– Era singura cale de-a intra într-o cetate ferecată. Singura cale de a vă supraveghea din interior.

Lenz vorbi ca pentru sine:

– Întotdeauna am greșit imaginîndu-mi că și ceilalți sînt la fel de mărinimoși ca mine – la fel de preocupați de binele general. Mă dezamăgești, Max.

– Pretinzi că eşti interesat de progresul omenirii! strigă Max. Şi-mi spui *mie* că sînt un bătrîn nesăbuit! Dar tu ce eşti? Un monstru.

Lenz întoarse privirea spre Max, aflat în colțul întunecat, şi în aceeaşi clipă, cînd Ben se încordă să sară, se auzi un pocnet sec – riposta unui pistol de calibru mic – şi Lenz păru mai degrabă surprins decît şocat văzînd un mic cerc roşu apărut pe buzunarul de la piept al halatului său alb. Țintind în direcția lui Max, Lenz apăsă de trei ori pe trăgaci.

O a doua pată roşie apăru pe pieptul lui Lenz. Brațul drept îi atîrna inert şi pistolul căzu cu zgomot pe podea.

Anna coborî încet țeava armei, privindu-l cu atenție.

Pe neaşteptate, Lenz sări la Anna, trîntind-o la podea şi strîngîndu-i laringele ca într-o menghină cu mîna stîngă. Ea încercă să se ridice, însă el o izbi cu capul de pardoseală.

Ben, turbat de furie, strîngînd în mînă cilindrul de plastic pe care i-l dăduse Anna, ridică mîna dreaptă şi înfipse acul hipodermic direct în gîtul lui Lenz.

Lenz urlă de durere. Ben apăsă pistonul seringii.

Pe chipul lui Lenz se întipări o expresie de groază. Duse mîinile la gît, găsi seringa, o smulse şi privi eticheta.

Verdammt nochmal! Scheiss Jesus Christus!

Băşici de salivă îi apărură la gură şi căzu pe spate. Închidea şi deschidea gura de parcă ar fi încercat să țipe, cînd de fapt încerca să respire.

Apoi corpul îi deveni rigid.

– Cred că e mort, icni Ben, cu răsuflarea tăiată.

– Sigur că e mort, spuse Anna. Ăsta-i cel mai puternic opiaceu care există. Au provizii destul de mari în dulapurile cu medicamente. Hai să *ieşim* de-aici! Cu *toții!* Se uită la Max Hartman.

– Duceți-vă, şopti Max. Lăsați-mă aici. Trebuie să plecați *imediat*, gardienii....

– Nu, zise Ben. Vii cu noi.

– Fir-ar să fie, spuse Anna. Am auzit elicopterul decolînd, aşa că varianta asta cade. Ia spune, cum ai intrat aici?

– Printr-o peşteră.... de sub proprietate.... se deschide la subsol. Dar au găsit-o.

– Lenz avea dreptate, sîntem terminați, nu există cale de ieşire.

– Ba *există* o cale, zise Max cu glas stins.

Ben se apropie de el şi rămase şocat de ceea ce văzu.

Max, îmbrăcat într-o pijama bleu de spital, îşi ținea mîinile la baza gîtului, unde-l lovise glonțul tras de Lenz. Sîngele se scurgea pe sub degetele lui tremurătoare. Veşmîntul subțire de bumbac avea imprimat numărul optsprezece.

– Nu! strigă Ben.

– Elicopterul personal al lui Lenz, şopti Max. Ajungi la arcadă prin pasajul din spate, spre capătul din stînga...

Mai şopti cîteva instrucțiuni şi apoi i se adresă lui Ben:

– Spune-mi că înțelegi.

Ochii lui Max îl priveau rugători.

– Da, zise Ben, reuşind cu greu să vorbească.

Spune-mi că înțelegi – tatăl lui se referea, desigur, la instrucțiunile pe care i le dăduse, însă Ben se gîndi că vorbele mai însemnau şi altceva. *Spune-mi că înțelegi:* spune-mi că înțelegi deciziile dificile pe care le-am luat în viață, ştiind că erau greşite.

Spune-mi că le înțelegi. Spune-mi că înțelegi cine sînt eu de fapt.

De parcă s-ar fi resemnat, Max îşi luă mîinile de la gît, iar sîngele începu să țîşnească în ritmul regulat al bătăilor inimii lui.

Spune-mi că înțelegi.

Da, îi zise Ben. *Înțeleg.*

Lui Max îi căzu capul pe spate. Era mort.

48

Ben şi Anna porniră în goană pe coridor. În alergare, banduliera Annei se răsucise după țeava mitralierei, scoțînd un zgomot înfundat. În orice clipă puteau fi

înconjurați, dar gardienii ezitau știindu-i înarmați. Nici un paznic plătit, oricît de loial ar fi, nu-și primejduiește viața în mod inutil.

Indicațiile date de Max se dovedeau exacte.

Cotiră la dreapta și ajunseră la o scară.

Ben deschise ușa din oțel. Anna trase o rafală spre palier. Cînd intrară, se auzi o salvă: un gardian aflat la etajul inferior trăgea prin spațiul îngust dintre scări. Nu se afla într-un unghi din care să țintească cu precizie, însă puteau fi loviți de gloanțele ce ricoșau.

– Urcă pe scară, îi șopti Anna lui Ben.

– Dar Max spunea că elicopterul e jos, protestă Ben.

– Fă ce-ți spun. Ia-o la fugă pe scări. Cu zgomot.

Ben o porni, tropăind pe scări.

Anna se lipi de perete, în afara cîmpului vizual al celui aflat pe palierul de jos. După cîteva clipe, acesta, auzindu-l pe Ben, o porni în sus, ca să-și ajungă vînatul din urmă.

Anna rămase în așteptare, cu degetul pe trăgaci. Cînd aprecie că omul se afla suficient de aproape, sări pe scară și trase.

Anna îi văzu tunica umplîndu-se de sînge în vreme ce descărca arma în gol. Apoi gardianul căzu și se rostogoli pe scări.

– Anna! strigă Ben.

– *Vino!* răspunse ea. Ben coborî în fugă și se întîlniră la nivelul hangarelor, în fața unei uși din oțel vopsit cenușiu. Intrară în hangarul cu numărul șapte și văzură elicopterul care lucea în lumina palidă. Era un Augusta 109 negru, nou-nouț, de fabricație italiană, cu roți în loc de tălpice.

– Chiar poți să pilotezi chestia asta? întrebă Anna, după ce se urcară în cabină.

Așezat în carlingă, Ben privea tabloul de comenzi. Pilotase o singură dată un elicopter, un aparat de antrenament, avînd alături un pilot profesionist. Cercetă carlinga slab luminată, căutînd ecranele instrumentelor de bord.

Preț de o clipă, gîndul îi zbură la tatăl său – un emigrant, un om chinuit.

Ben îşi scutură capul ca să alunge acea imagine. Trebuia să se concentreze, altfel vor muri amîndoi.

Hangarul n-avea acoperiş.

– Anna, vreau să ai mitraliera pregătită, în caz că apare vreun gardian.

– Nu vor trage, spuse Anna, exprimînd mai degrabă o dorinţă decît o certitudine. Ei ştiu că e elicopterul lui Lenz.

Din spate se auzi o voce.

– Chiar aşa. Bănuiai că Lenz n-o să aibă pasageri care să-l aştepte, domnişoară Navarro?

Se întoarseră amîndoi şi-l văzură pe pasagerul ghemuit în compartimentul din spate – un bărbat cu păr alb, cu ochelari mari, cu rame translucide, de culoare oraj. Purta un costum elegant, cămaşă albă şi o cravată oliv din mătase, iar în mînă ţinea o armă automată cu ţeavă scurtă.

– *Alan Bartlett*, şopti Anna.

– Aruncă-mi arma dumitale, domnişoară Navarro. Pistolul meu e aţintit spre dumneata. Aş regreta profund dacă aş fi nevoit să apăs pe trăgaci. Gloanţele ar distruge parbrizul şi-ar putea deteriora fuselajul. Ceea ce ar fi regretabil, cîtă vreme avem nevoie de aparatul ăsta ca mijloc de transport.

Încet, Anna puse mitraliera pe podea şi o împinse către Bartlett.

– Mulţumesc, domnişoară Navarro, zise Bartlett. Nu ştiu dacă mi-am exprimat cum se cuvine mulţumirile mele pentru că l-ai găsit pe Gaston Rossignol pentru noi. Bătrînul intenţiona să ne provoace multe necazuri.

– Ticălosule, spuse Anna în şoaptă. Ticălos nenorocit.

– Iartă-mă, înţeleg că nu e momentul şi locul potrivit pentru o caracterizare, domnişoară Navarro. Dar e regretabil faptul că, făcîndu-ne atîtea excelente servicii, ai început să strici tot ce realizaseşi. Acum spune-mi, unde e doctorul Lenz?

– E mort, spuse Ben.

Preț de o clipă, Bartlett rămase tăcut. Apoi în ochii lui cenușii apăru o sclipire. Mort? Mîna i se încleștă pe pușca automată. *Idioților!* Ridică brusc glasul. Idioți *distructivi!* Vreți să distrugeți un lucru a cărui frumusețe n-ați putea-o înțelege nicidodată. Cine v-a dat dreptul să faceți asta? Tăcu din nou, vizibil înfuriat. Duceți-vă dracului amîndoi!

– După dumneata, Bartlett, zise Ben.

– Dumneata ești Benjamin Hartman. Îmi pare rău că ne întîlnim în împrejurările astea, dar vina îmi aparține. Trebuia să ordon să fii ucis o dată cu fratele dumitale. Probabil că am devenit mai sentimental o dată cu vîrsta. Ei bine, tinerii mei îndrăgostiți, mă tem că voi doi m-ați obligat să iau niște decizii dificile.

În parbrizul carlingii se reflecta țeava lungă a armei lui Bartlett. Ben stătea cu ochii pe ea.

– Mai întîi de toate, continuă Bartlett după o pauză, va trebui să mă bizui pe îndemînarea dumitale de pilot. Există o pistă de aterizare lîngă Viena. O să te îndrum într-acolo.

Ben privi automatul lui Bartlett și ridică întrerupătorul bateriei.

Se auzi declicul bujiilor cuplate, apoi geamătul demarorului și motorul porni. Aparatul era complet automatizat, înțelese Ben, ceea ce-l făcea mult mai ușor de pilotat.

– Strînge-ți bine centura, îi șopti Ben lui Anna.

Trase în sus maneta dublă și auzi rotoarele încetinind. Apoi răsună un fel de claxon; motorul își încetini și el turația.

– La naiba, spuse Ben.

– Știi ce faci acolo? întrebă Bartlett, furios.

– E doar puțin ruginit, răspunse Ben.

Înșfăcă cele două manșe ale accelerației și le împinse în față.

Motorul și cele două rotoare porniră din nou. Elicopterul se înclină în față, apoi în stînga și-n dreapta.

Ben trase brusc înapoi accelerația: elicopterul se opri,

trepidînd. El şi cu Anna fură proiectaţi în faţă, dar centurile îi reţinură; Bartlett, aşa cum sperase Ben, se izbi de grilajul din spatele carlingii.

Cînd auzi zdrăngănitul făcut de arma lui Bartlett, care se lovise de peretele despărţitor, Ben îşi dădu jos centura şi acţionă.

Bartlett era încă şocat de impact; o şuviţă de sînge îi curgea din nara dreaptă. Cu iuţeala unei feline, Ben se aruncă peste scaun şi plonjă peste Bartlett, ţinîndu-i umerii pe planşeul elicopterului. Bartlett nu opuse rezistenţă. Ben se întrebă dacă leşinase sau murise.

– Mai am nişte curele la mine, zise Anna.

În cîteva secunde ea îi legase mîinile şi picioarele, lăsîndu-l pe fostul ei şef trîntit pe spate.

– *Iisuse*, zise Anna. N-avem timp. Trebuie să-i dăm bătaie. Gardienii... sînt pe drum!

Ben împinse cele două manşe în faţă şi răsuci maneta dublă, ţinînd strîns volantul. Maneta dublă controla ascensiunea elicopterului, iar volantul direcţia. Botul elicopterului se întoarse spre dreapta, şi aparatul începu să ruleze spre pajiştea înzăpezită, scăldată în lumina rece a lunii.

– *Rahat!* strigă Ben, împingînd maneta dublă în jos ca să reducă puterea, pentru a stabiliza aparatul.

Trase uşor maneta în sus, mărind încet puterea. Apoi împinse în faţă manşa, văzu botul lăsîndu-se, şi mări puţin turaţia.

Elicopterul rula pe zăpadă.

Maneta dublă era pe jumătate ridicată.

La viteza de douăzeci şi cinci de noduri elicopterul se desprinse de sol.

Erau în aer.

Ben trase de manşă ca să mărească turaţia; botul aparatului se îndreptă. Continuau să se înalţe.

Mai mulţi gardieni alergau cu mitralierele aţintite spre elicopter. Cîteva gloanţe loviră carlinga.

– Parcă spuneai că n-or să tragă în elicopterul lui Lenz.

– Trebuie că au aflat ce-a păţit bunul doctor, zise Anna şi scoase ţeava mitralierei pe geamul de lîngă ea. Trase o rafală.

Unul dintre gardieni căzu la pămînt. Mai trase una şi un alt gardian se prăbuşi.

– În regulă, spuse ea, cred că deocamdată n-avem probleme.

Acum erau exact deasupra castelului. Aparatul se stabilizase şi îl putea pilota ca pe un avion.

Ben sesiză o mişcare bruscă şi, cînd se întoarse, simţi o durere ascuţită, la baza gîtului şi în umeri.

Anna ţipă.

După respiraţia fierbinte şi umedă de lîngă faţa lui, Ben înţelese ce se întîmplase. Bartlett, cu braţele şi picioarele legate, se aruncase spre Ben, atacîndu-l cu singura armă rămasă la îndemînă – fălcile lui.

Un sunet gutural, precum mîrîitul unei jivine din junglă, ieşi din gîtul lui Bartlett, care-şi înfipse dinţii mai adînc în gîtul lui Ben.

Ben lăsă maneta ca să-l înhaţe pe Bartlett şi elicopterul începu să se încline periculos într-o parte.

Nu se terminase! Anna ştia că, dacă ar fi tras în Bartlett, risca să-l omoare pe Ben. Îşi vîrî mîinile în părul lui Bartlett şi trase cu toată puterea. Bartlett nu ceda. Părea să-şi fi concentrat toate forţele înfigîndu-şi dinţii în carnea lui Ben.

Era tot ce-i rămăsese de făcut. Unica şansă de supravieţuire.

În timp ce gura lui ţinea ca într-o menghină ceafa lui Ben, Bartlett se zvîrcolea, se zbătea, se răsucea, lovind-o pe Anna cu ambele picioare. O rafală de aer rece umplu deodată elicopterul. În zvîrcolelile lui, Bartlett deschisese uşa dinspre scaunul Annei.

O altă mişcare nimeri pedalele care controlau rotoarele de la coadă, şi elicopterul începu să se învîrtă spre stînga, rotindu-se întîi încet, apoi din ce în ce mai repede. În timp ce forţa centrifugă sporea, Anna începu să alunece spre uşa deschisă. Se prinse de capul lui Bartlett şi îşi înfipse unghiile adînc, vîrîndu-şi degetul în orbita lui.

– Gura mare, ticălosule! strigă ea, apăsînd ochiul lui Bartlett. În sfîrşit, cu un ţipăt înfiorător, Bartlett îşi desprinse fălcile din ceafa lui Ben.

Anna şi Bartlett alunecau spre uşa deschisă, riscînd să se

prăbuşească. Pe urmă, Anna simţi o strînsoare ca de fier la încheietură: Ben întinsese mîna şi-o înşfăcase, trăgînd-o înapoi, în timp ce elicopterul continua să se rotească. Bartlett, răcnind, cedă gravitaţiei şi alunecă din elicopter.

Elicopterul se învîrtea şi continua să se încline, în timp ce pierdea din înălţime. Pentru a-l repune în poziţie corectă, Ben avea nevoie şi de mîini şi de picioare. Ajustă disperat volantul şi maneta, în vreme ce picioarele acţionau pedalele care coordonau rotorul de la coadă cu cel principal.

– Ben! ţipă Anna, reuşind să închidă uşa. Fă ceva!

– *Iisuse!* răcni el acoperind zgomotul motoarelor. Nu ştiu dacă pot!

Elicopterul plonjă brusc. Anna simţi cum i se strînge stomacul, însă observă că, deşi în cădere, aparatul începea să se îndrepte.

Dacă ajungea la unghiul necesar pentru ascensiune, ar fi existat o şansă.

Ben manevra comenzile cu maximă concentrare, conştient că aparatul mai avea cîteva secunde pînă cînd ar fi devenit imposibil de redresat. Orice decizie greşită ar fi fost fatală.

Anna simţi înainte de-a vedea că aparatul revenise la poziţia orizontală.

Pentru prima oară după mult timp, simţi că începe să se relaxeze. Rupse o bucată din bluza ei şi-o apăsă pe ceafa lui Ben, pentru a opri sîngerarea. Ben avea nevoie de îngrijiri medicale, dar nu era o urgenţă.

Anna privi în jos.

– Uite! strigă ea.

Exact sub ei văzură castelul, înconjurat de gardul în serpentină. La baza muntelui se scurgea o mulţime de oameni.

– Ei sînt! ţipă ea. Se pare că au ieşit!

Auziră o explozie şi un crater imens apăru dintr-o dată în terenul de lîngă castel.

O mică porţiune a vechii fortăreţe de piatră, aflată lîngă deflagraţie, se prăbuşi.

– Dinamita, spuse Ben.

Se aflau acum la mai bine de trei sute de metri altitudine, şi înaintau cu 140 de noduri la oră.

– Idioţii au dinamitat gura peşterii. Era aproape de clădire – uite ce-a făcut explozia.

Anna văzu ceva ca un nor alb formîndu-se lîngă vîrful muntelui, rostogolindu-se ca o ceaţă deasă pe pantă.

Un nor alb de zăpadă, un val uriaş, avalanşa, o privelişte de o stranie frumuseţe, un teribil fenomen natural din Alpii Austrieci.

În afară de copiii care reuşiseră să fugă din curtea castelului, nu existau supravieţuitori.

Treizeci şi şapte de oameni din întreaga lume, personalităţi în domeniile lor de activitate, citiră şocaţi necrologul filantropului vienez Jürgen Lenz, decedat în avalanşa care îngropase castelul din Alpi moştenit de la tatăl său.

Treizeci şi şapte de bărbaţi şi femei, aflaţi cu toţii într-o excelentă stare de sănătate.

49

Clubul Metropolis – o fastuoasă clădire aparţinînd altei epoci – ocupa colţul unui cvartal frumos de pe East Sixty-eighth Street din Manhattan. În interior, balustradele curbate din fier forjat ale scării duble duceau, pe lîngă coloane de marmură şi medalioane din ghips, către spaţioasa Schuyler Hall. Trei sute de scaune erau acum aşezate pe pardoseala din dale romboidale, albe şi negre. Ben fu nevoit să admită că era un loc potrivit pentru a găzdui serviciul funebru în memoria tatălui său. Directorul executiv al lui Max Hartman, aflat de douăzeci de ani în serviciul firmei, insistase să organizeze evenimentul, iar rezultatul eforturilor era, ca întotdeauna, ireproşabil.

Scaunele erau ocupate de o curioasă comunitate de oameni îndoliaţi. Ben privi chipurile zbîrcite ale bătrînilor bancheri din New York, cu fălcile lăsate şi umerii gîrboviţi care ştiau că activitatea bancară, profesiunea căreia îşi dedicaseră viaţa lor, se transforma, competenţa tehnică

prevalînd relațiilor personale. Erau bancheri care încheiaseră cele mai mari afaceri pe terenul de golf, nişte gentlemeni sportivi care vedeau cum viitorul afacerilor lor depindea de nişte novici tunşi ciudat, cu doctorate în electrotehnică, unor indivizi care habar n-aveau cum se foloseşte o crosă.

Ben îi privi apoi pe liderii marilor organizații de caritate. Întîlni privirea directorului executiv al Societății de Istorie din New York, o femeie cu un păr bogat strîns într-un coc; fața ei trăda o recentă operație estetică. Pe rîndul din spatele ei, Ben îi recunoscu pe şeful lui Grolier Society, pe rafinatul preşedinte al Muzeului Metropolitan, pe nonconformista preşedintă a Coaliției pentru cei fără adăpost. Rectori şi decani ai cîtorva instituții importante de educație se aflau grupați într-o parte a sălii. Toți îl priveau cu gravitate pe Ben.

Nu lipseau cîteva cupluri ambițioase – soții suple şi soți cu început de burtă – care îşi consolidaseră poziția în societate solicitînd sprijinul lui Max Hartman în nesfîrşitele lor campanii de strîngerea de fonduri pentru alfabetizare, SIDA, libertate de exprimare, conservarea naturii. Se aflau acolo şi vecini de la Bedford, vlăstarul unei vechi şi distinse familii care condusese cîndva un program de egiptologie la o universitate renumită, un bărbat mai tînăr care lansase, apoi vînduse unui conglomerat o companie care fabrica ceaiuri medicinale.

Bineînțeles că nu lipseau oamenii care colaboraseră cu Hartman Capital Management: clienți prețuiți, precum bunul Fred McCallan, care se ştersese la ochi cu batista o dată sau de două ori; foşti colegi de-ai lui de la şcoala din East New York, unde predase el; noi colegi de la un liceu la fel de sărac din Mount Vernon, unde tocmai îşi găsise un post. Erau oameni care îi ajutaseră, pe el şi pe Anna, la nevoie. Şi, mai presus de toți, era Anna, logodnica lui, prietena lui, iubita lui.

În fața tuturor acestor oameni, Ben stătea la un pupitru, pe o paltformă înălțată în capătul sălii, şi încerca să le spună ceva despre tatăl lui. În ora ce trecuse, un cvartet de coarde – pe care Max Hartman îl sponsorizase – interpretase un Adagietto de Mahler. Mai devreme, colegi de afaceri şi funcționari superiori din firmă evocaseră personalitatea tatălui său.

Ben se trezi vorbind, întrebîndu-se dacă vorbea pentru auditoriu sau pentru sine însuşi.

Trebuia să vorbească despre acel Max Hartman pe care-l cunoscuse el, deşi se întreba cît de bine îl cunoscuse. Înghiţi în sec şi continuă să vorbească:

– Un copil îşi închipuie că tatăl lui e atotputernic şi nu poate accepta că această forţă are limite. Poate că maturitatea începe o dată cu recunoaşterea erorii noastre.

Ben simţi un nod în gît şi tăcu cîteva clipe înainte de-a continua:

– Tatăl meu a fost un om puternic, cel mai puternic pe care l-am cunoscut vreodată. Dar şi lumea e puternică, mai puternică decît orice om, oricît de curajos şi hotărît ar fi el. Max Hartman a trecut prin cea mai întunecată perioadă a secolului douăzeci. A trăit într-o perioadă cînd omenirea a arătat cît de crudă poate fi. Adevărul ăsta l-a copleşit. A trebuit să trăiască cu adevărul ăsta, să-şi organizeze viaţa, să-şi întemeieze o familie şi să se roage ca el să nu ne umbrească vieţile aşa cum a umbrit-o pe-a lui.

Ben se opri din nou, răsuflă adînc, apoi continuă hotărît:

– Tatăl meu a fost un om complex, cel mai complex pe care l-am cunoscut. A trăit o perioadă de uimitoare complexitate. Un poet a scris:

Gîndeşte-te.
Istoria are multe drumuri mincinoase, coridoare născocite
Şi ieşiri; ne amăgesc cu dorinţe-abia rostite
Ne-ndrumă prin deşertăciuni.

Tatălui meu îi plăcea să spună că priveşte doar înainte, niciodată înapoi. Asta era o minciună, una curajoasă, sfidătoare. Istoria şi-a pus amprenta asupra lui. O istorie care a fost oricum, numai în alb şi negru, nu. Spre deosebire de adulţi, copiii văd bine tonurile intermediare. Nuanţele de gri. Tinereţea are inima curată. Tinereţea e categorică, nu acceptă compromisuri. Ăsta-i privilegiul lipsei de experienţă. Ăsta-i privilegiul unei curăţenii morale nepuse la încercare şi netulburate de mizeriile lumii reale.

Ce faci atunci cînd n-ai altă soluție decît să negociezi cu răul? Îi salvezi pe cei dragi, pe cei pe care-i poți salva, sau rămîi imaculat? Eu n-am fost niciodată nevoit să-mi pun problema asta. Şi mai ştiu ceva. Mîinile unui erou sînt crăpate, zgîriate, roase, pline de bătături şi doar rareori curate. Ale tatălui meu n-au fost. A trăit cu sentimentul că, luptîndu-se cu duşmanul, făcuse ceva care servise şi interesele lui. Pînă la urmă, umerii lui largi aveau să fie încovoiați de o senzație de vină pe care nici una dintre faptele lui bune n-avea s-o îndepărteze. N-a putut uita niciodată că el supraviețuise în vreme ce mulți dintre cei dragi lui au murit. Repet: după un asemenea adevăr, ce mai poate fi iertat? Urmarea a fost că şi-a dublat eforturile de-a face tot ceea ce credea el că e drept. Abia în ultimul timp am ajuns să înțeleg că n-am fost niciodată mai aproape de el şi de țelurile lui decît atunci cînd credeam că mă răzvrătesc împotriva lui. Un tată vrea, mai presus de orice, să-şi ştie copiii în siguranță. Dar ăsta e singurul lucru pe care nici un tată nu-l poate face.

Privirea lui Ben o întîlni pe-a Annei preț de cîteva clipe şi el găsi alinare în ochii ei căprui, înlăcrimați.

– Într-o bună zi, dacă o să vrea Domnul, o să fiu şi eu tată şi o să uit cu siguranță lecția asta. Max Hartman a fost un filantrop, iubea oamenii, dar nu era uşor să-l iubeşti. În fiecare zi, copiii lui se întrebau dacă-l făcuseră să fie mîndru sau ruşinat de ei. Acum înțeleg că şi el îşi punea aceeaşi întrebare: noi, copiii lui, aveam motive să fim mîndri sau nu?

Peter, aş vrea să fii acum aici, să asculți şi să vorbeşti. I se umplură ochii de lacrimi. Va trebui să treci asta la rubrica „ciudat, dar adevărat“, cum spuneai tu. Tata a trăit temîndu-se de judecata noastră.

Ben îşi înclină o clipă capul.

– Spuneam că tatăl meu a trăit cu teama că o să-l judec. Incredibil, se temea că un copil crescut în lux şi nepăsare avea să judece un om care fusese nevoit să îndure dispariția a tot ce avea mai drag.

Ben îşi îndreptă umerii şi, cu vocea răguşită, vorbi puțin mai tare:

– A trăit cu teama că o să-l judec. Şi *îl judec*. Îl consider muritor. Îl consider imperfect. Îl consider un om încăpăţînat şi complicat, greu de iubit, însemnat pentru totdeauna de o istorie care şi-a pus amprenta pe tot ce-a atins.

Îl consider un erou.

Îl consider un om bun.

Şi pentru că era greu de iubit, cu atît mai mult l-am iubit.

Vocea lui Ben se stinse. Nu mai putea spune nimic şi poate că nu mai era nimic de spus. Se uită la Anna, îi văzu obrajii uzi de lacrimi, o văzu plîngînd pentru amîndoi şi se îndepărtă încet de pupitru, îndreptîndu-se către capătul sălii. Curînd, veni şi Anna. Stăteau alături, iar el strîngea mîna invitaţilor care ieşeau din sală, şi se duceau să stea de vorbă într-o încăpere alăturată. Se rosteau cuvinte de condoleanţe şi de afectuoasă aducere-aminte. Bătrînii îl băteau pe umăr, amintindu-şi de el pe cînd era copil. Ben îşi reveni curînd în fire. Se simţea stors de puteri, dar împăcat cu sine.

Zece minute mai tîrziu, cînd şeful departamentului de taxe de la HCM spuse o glumă despre tatăl său, Ben se pomeni rîzînd în gura mare. În timp ce mulţimea se rărea, un bărbat înalt, cu bărbia pătrată şi păr de culoarea nisipului îi strînse mîna.

– Nu ne-am cunoscut cum se cuvine, zise omul, apoi o privi pe Anna.

– Ben, ne-a ajutat pe amîndoi, spuse Anna. Vreau să ţi-l prezint pe noul director al Serviciului de Cooperare Internă de la Departamentul de Justiţie – David Denneen.

Ben îi strînse mîna cu putere.

– Am auzit multe despre dumneata, zise el. Pot să-ţi mulţumesc că ne-ai salvat viaţa? Sau asta face parte din fişa postului dumitale?

Ben ştia că Denneen avusese rolul principal în apărarea reputaţiei Annei; „scăpase“ un zvon bine ticluit, conform căruia ea lucrase într-o operaţiune de diversiune, iar acele rapoarte despre infracţiunile ei fuseseră plăsmuite pentru a scoate la iveală pe adevăraţii răufăcători. Anna primise chiar şi o scrisoare oficială de mulţumiri pentru „devotament şi curaj“, care o ajută să obţină un post de vicepreşedinte,

responsabil cu probleme de evitare a riscurilor, la Knapp Incorporated.

Denneen se apleacă şi-o sărută pe Anna pe obraz.

– Datoria va fi plătită, spuse el, întorcîndu-se către Ben. Cum prea bine ştii, la SCI mă ocup acum de reducerea personalului. Într-o zi, cînd mama o să mă întrebe din ce trăiesc, mi-ar plăcea să fiu în stare să-i răspund.

– Şi, Ben...

Anna îl prezentă pe bărbatul mărunt, cu ten măsliniu, care-l însoțea pe Dennen.

– Un drag prieten de-al meu pe care aş vrea să-l cunoşti: Ramón Pérez.

Ramón zîmbi, arătîndu-şi dinții albi.

– Sînt onorat, spuse el, înclinînd puțin capul.

Anna şi Peréz se depărtară puțin, ca să stea de vorbă.

– Arăți precum motanul care-a mîncat canarul, zise Anna. Ce e? Ce-i aşa amuzant?

Ramón se mulțumi să dea din cap. Se uită la logodnicul ei, pe urmă la ea, şi continuă să zîmbească.

– A, zise ea într-un tîrziu. Ştiu la ce te gîndeşti. „Ce pierdere“, nu-i aşa?

Ramón dădu din umeri, dar nu negă.

Pe Ben şi Anna îi aştepta afară un Lincoln Town. Văzîndu-i că ies, şoferul se postă țeapăn în fața maşinii, pregătit să deschidă portiera din spate. Ben tresări: şoferul părea ciudat de tînăr, aproape un adolescent, deşi era bine făcut. Prin minte îi trecură imagini de coşmar dintr-o perioadă nu prea îndepărtată. Strînse cu putere mîna Annei.

Şoferul se întoarse spre ei şi lumina ce venea de la ferestrele boltite ale clubului îi dezvălui chipul. Era Gianni, şoferul lui Max, un tip cu strungăreață, naiv şi curajos.

Gianni îşi scoase şapca gri şi-o flutură.

– Domnule Hartman, strigă el.

Ben şi Anna intrară în maşină. Gianni închise portiera şi se instală la volan.

– Încotro, domnule Hatman? întrebă Gianni.

Ben se uită la ceas. Nu era tîrziu şi, oricum, a doua zi n-avea ore.

– Încotro, domnişoară Navarro? întrebă Ben.

– Oriunde, zise ea. Cîtă vreme sînt cu tine.

– Porneşte, spuse Ben. E-n regulă, Gianni? N-are importanţă încotro.

50

USA TODAY

INIŢIAŢII FAC SPECULAŢII ÎN LEGĂTURĂ CU VIITOAREA NUMIRE LA CURTEA SUPREMĂ

Declarînd că „regretă profund, dar înţelege pe deplin" decizia judecătoarei Miriam Bateman de a se retrage de la Curtea Supremă la sfîrşitul sesiunii de primăvară, preşedintele Maxwell a spus că el şi consilierii săi nu se vor grăbi şi vor lua o decizie „chibzuită şi precaută" în legătură cu persoana propusă drept succesor. „Indiferent cine-i va urma, îi va fi greu să se ridice la nivelul probităţii şi înţelepciunii judecătoarei Bateman, iar noi abordăm această sarcină cu modestie şi fără prejudecăţi", a spus preşedintele într-o conferinţă de presă. Cu toate acestea, unii alcătuiseră deja o scurtă listă cu numele care puteau fi luate în considerare...

THE FINANCIAL TIMES

NEGOCIERI DE FUZIUNE ÎNTRE ARMAKON ŞI TECHNOSOFT

Oficiali de la megatrustul de biotehnologie şi agricultură Armakon, cu sediul la Viena şi de la concernul de software Technocorp, cu sediul la Seattle, au recunoscut că firmele lor au început negocierile preliminare de fuziune. „Biotehnologia

are tot mai mare nevoie de computere, iar tehnologia software de aplicații", a declarat reporterilor Arnold Carr, directorul executiv al Technocorp. „Am fost parteneri strategici şi în trecut, dar credem că o fuziune ar asigura dezvoltarea pe termen lung a ambelor companii". Un membru marcant al consiliului director al Technocorp, dr. Walter Reisinger, fost secretar de stat, a afirmat că, la ambele companii, consiliile de administrație susțin această decizie. După spusele lui Reinhard Wolff, directorul Armakon, fuziunea ar înlătura necesitatea obținerii din surse externe a unor programe costisitoare şi ar permite economii de miliarde de dolari.

Numeroşi acționari de la ambele companii par să aprobe negocierile de fuziune. „În mine stă puterea", a afirmat Ross Cameron, al cărui Group Santa Fe deține 12,5% din acțiunile Technocorp, „iar noi credem că, împreună, aceste companii vor oferi lumii realizări extraordiare".

Un comunicat de presă transmis de ambele companii susține că firmele reunite vor reuşi să cîştige o poziție de lider în domeniul medical.

„Date fiind extinsele cercetări în biotehnologie ale lui Armakon şi enormele resurse ale Technocorp, a declarat Wolff, companiile reunite vor reuşi să împingă frontierele ştiințelor legate de viață în zone pe care nici nu le putem anticipa."

Pe Wall Street reacțiile analiştilor față de fuziune au fost total diferite.

Sfîrşit

De același autor, Trustul Editorial Lider a publicat:

- CERCUL MATARESE
- NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE
- COMPROMISUL
- DRUMUL SPRE OMAHA
- ȚINUTUL MAGIC
- OPERAȚIUNEA OMEGA
- MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR
- GEMENII RIVALI
- COMPLOTUL GENERALILOR
- DRUMUL SPRE GANDOLFO
- PROIECTUL HADES
- DECEPȚIA LUI PROMETEU
- CASSANDRA COMPACT

În pregătire:

- OPERAȚIUNEA PARIS
- DIRECTIVA JANSON

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

